

Sai Gả Tàn Nhan Chi Quân Sư Phụ Nhân

Contents

Sai Gả Tàn Nhan Chi Quân Sư Phụ Nhân	6
1. Chương 1	6
2. Chương 2	8
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	38
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	48
27. Chương 27	51
28. Chương 28	52
29. Chương 29	54
30. Chương 30	56
31. Chương 31	58
32. Chương 32	59
33. Chương 33	61
34. Chương 34	62
35. Chương 35	65
36. Chương 36	66
37. Chương 37	68
38. Chương 38	70
39. Chương 39: Chương 39	72
40. Chương 40	74
41. Chương 41	75

42. Chương 42	77
43. Chương 43	79
44. Chương 44	80
45. Chương 45	82
46. Chương 46	84
47. Chương 47	86
48. Chương 48	88
49. Chương 49	89
50. Chương 50	91
51. Chương 51	93
52. Chương 52	95
53. Chương 53	97
54. Chương 54	98
55. Chương 55	100
56. Chương 56	101
57. Chương 57	103
58. Chương 58	105
59. Chương 59	107
60. Chương 60	109
61. Chương 61	111
62. Chương 62	112
63. Chương 63	114
64. Chương 64	116
65. Chương 65	117
66. Chương 66	119
67. Chương 67: Chương 67	121
68. Chương 68	123
69. Chương 69: Chương 69	125
70. Chương 70	126
71. Chương 71	128
72. Chương 72	130
73. Chương 73	131
74. Chương 74	132
75. Chương 75	135
76. Chương 76	137
77. Chương 77	139
78. Chương 78	140
79. Chương 79	142
80. Chương 80	143
81. Chương 81	146
82. Chương 82	147
83. Chương 83	149
84. Chương 84	151
85. Chương 85	152
86. Chương 86	154
87. Chương 87	157
88. Chương 88: Chương 88	159
89. Chương 89	160
90. Chương 90	164
91. Chương 91	168
92. Chương 92	171
93. Chương 93	175
94. Chương 94	179
95. Chương 95	180

96. Chương 96	182
97. Chương 97	184
98. Chương 98	185
99. Chương 99	188
100. Chương 100	191
101. Chương 101	193
102. Chương 102	195
103. Chương 103	197
104. Chương 104	199
105. Chương 105	200
106. Chương 106	203
107. Chương 107	206
108. Chương 108	207
109. Chương 109	209
110. Chương 110	212
111. Chương 111	214
112. Chương 112	216
113. Chương 113	219
114. Chương 114	220
115. Chương 115	222
116. Chương 116	224
117. Chương 117	226
118. Chương 118	228
119. Chương 119	231
120. Chương 120	233
121. Chương 121	234
122. Chương 122	236
123. Chương 123	238
124. Chương 124	239
125. Chương 125	242
126. Chương 126	243
127. Chương 127	245
128. Chương 128	246
129. Chương 129	248
130. Chương 130	249
131. Chương 131	251
132. Chương 132	252
133. Chương 133	253
134. Chương 134	254
135. Chương 135	255
136. Chương 136	257
137. Chương 137	258
138. Chương 138	260
139. Chương 139	261
140. Chương 140	263
141. Chương 141	264
142. Chương 142	266
143. Chương 143	267
144. Chương 144	269
145. Chương 145	270
146. Chương 146	272
147. Chương 147	273
148. Chương 148	275
149. Chương 149	276

150. Chương 150	278
151. Chương 151	279
152. Chương 152	281
153. Chương 153	283
154. Chương 154	284
155. Chương 155	286
156. Chương 156	287
157. Chương 157	288
158. Chương 158	290
159. Chương 159	291
160. Chương 160	294
161. Chương 161	295
162. Chương 162	297
163. Chương 163: Chương 163	298
164. Chương 164	300
165. Chương 165	301
166. Chương 166	302
167. Chương 167	304
168. Chương 168	306
169. Chương 169	307
170. Chương 170	309
171. Chương 171	310
172. Chương 172	312
173. Chương 173	313
174. Chương 174	315
175. Chương 175	317
176. Chương 176	319
177. Chương 177	320
178. Chương 178	322
179. Chương 179	323
180. Chương 180	325
181. Chương 181	327
182. Chương 182	328
183. Chương 183	330
184. Chương 184	331
185. Chương 185	333
186. Chương 186	334
187. Chương 187	336
188. Chương 188	338
189. Chương 189	339
190. Chương 190	340
191. Chương 191	342
192. Chương 192	343
193. Chương 193	345
194. Chương 194	346
195. Chương 195	346
196. Chương 196	348
197. Chương 197	349
198. Chương 198	351
199. Chương 199	352
200. Chương 200	353
201. Chương 201	355
202. Chương 202	356
203. Chương 203	357

204. Chương 204	358
205. Chương 205	359
206. Chương 206	360
207. Chương 207	361
208. Chương 208	363
209. Chương 209	364
210. Chương 210	365
211. Chương 211	366
212. Chương 212	367
213. Chương 213	368
214. Chương 214	369
215. Chương 215	370
216. Chương 216	371
217. Chương 217	373
218. Chương 218	374
219. Chương 219	375
220. Chương 220	376
221. Chương 221	378
222. Chương 222	379
223. Chương 223	380
224. Chương 224	382
225. Chương 225	383
226. Chương 226	384
227. Chương 227	386
228. Chương 228	387
229. Chương 229	388
230. Chương 230	389
231. Chương 231	391
232. Chương 232	392
233. Chương 233	394
234. Chương 234	395
235. Chương 235	396
236. Chương 236	397
237. Chương 237	399
238. Chương 238	400
239. Chương 239	401
240. Chương 240	403
241. Chương 241	404
242. Chương 242	406
243. Chương 243	408
244. Chương 244	409
245. Chương 245	411
246. Chương 246	413
247. Chương 247	415
248. Chương 248	417
249. Chương 249	418
250. Chương 250: Chương 250	421
251. Chương 251	422
252. Chương 252	426
253. Chương 253	429
254. Chương 254	433
255. Chương 255	436
256. Chương 256	439
257. Chương 257	442

Sai Gả Tàn Nhan Chi Quân Sư Phu Nhân

Giới thiệu

Một truyện với khá nhiều tình tiết hấp dẫn và thú vị , không rơi vào sự nhàm chán, lối mòn quen thuộc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sai-ga-tan-nhan-chi-quan-su-phu-nhan>

1. Chương 1

Tối nay ánh trăng dị thường sáng ngời, lại bị một tầng đỏ như máu mây mù che khuất , khiến cho nguyên bản thanh nhả ánh trăng lại âm trầm dị thường, ngay cả trong không khí giống nhau cũng lộ ra mùi máu tươi, rạng sáng hai điểm phá lệ yên tĩnh, chỉ có lá cây vuốt phẳng sàn sạt rung động, không ai sẽ đi để ý bầu trời đêm quỷ dị.

Một chiếc xe cảnh sát gào thét mà đến, một cái xinh đẹp ném vĩ, xe ở trước tòa nhà pháp chính ngừng lại. Cửa xe mở ra , một đôi chân thon dài tiêu sái xuống xe, người đến là một một tuổi trẻ nữ tử, cao gầy gầy dáng người không thua kém 175 cm, nhỏ vụn tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát, trắng thuần áo sơmi có chút mặt nhăn. Hơn phân nửa đêm , nàng tinh thần thoát nhìn dị thường tốt , ánh mắt cố chấp kiên định.

Cố Vân hơi hơi hí mắt ngẩng đầu nhìn đi, cả tòa nhà tối đen còn có một gian phòng đèn sáng, tầng mười ba phòng giải phẫu! Nàng khước môi khẽ nhếch, Trác Tình không tiếp điện thoại, tám chín phần mười còn tại giải phẫu thi thể! Nàng đi vào đại lâu, bảo vệ cửa đại bá lập tức đi ra, thấy rõ người tới, đại bá cười nói: “Cố đội trưởng, tìm đến trác pháp y a?”

Cố Vân gật đầu trả lời: “ừm.”

“Ta vừa rồi tuần tra ban đêm thời điểm thấy phòng giải phẫu đèn vẫn sáng , nàng hẳn là còn tại việc khâu, các người thật đúng là vất vả a!”Đều rạng sáng hai giờ,một cái còn giải phẫu, một cái còn muốn lại đây chờ tư liệu, cảnh sát này thực không tốt lắm.

Cố Vân mỉm cười, thuần thực đẩy ra thang lầu gian môn, mại khai chân dài, hướng tới mười ba tầng đi đến. Tình hình chung hạ, nàng cũng không hội thừa thang máy, nàng không có chứng sợ hãi bị giam cầm , chính là đơn thuần lười chờ mà thôi.

Nhìn kia nói gầy bóng dáng biến mất ở thang lầu gian, bảo vệ cửa đại thúc bật cười lắc đầu, “Hai cái công tác cuồng.”Hắn tại đây đóng lâu lý làm mười mấy năm bảo vệ cửa, công tác cuồng gấp hơn, người trẻ tuổi, có thể chịu khổ là chuyện tốt, này hai cái trẻ tuổi , không cần vài năm, nhất định có thể thăng chức!

Đi vào mười ba tầng, trên hành lang đăng còn sáng , nhưng là mọi cửa ban công đều đã muốn khóa , Cố Vân cũng không có đi phòng giải phẫu, mà là tà tựa vào Trác Tình văn phòng ngoài cửa, suy tư về ngày

gần đây phát sinh liên hoàn giết người án.

Nửa giờ sau, nhợt nhạt tiếng bước chân tới gần, Cổ Vân hí mắt nhìn lại, Trác Tình vẻ mặt mệt mỏi đi ra phòng giải phẫu, nàng phía sau là người ghi lại Hình Lam cũng là vẻ mặt mệt mỏi, ôm nhất tương vật chứng gắt gao theo ở nàng phía sau.

“Thế nào? Khám nghiệm tử thi báo cáo đi ra sao?” Mới đi gần văn phòng, hai người lập tức bị đổ vữa vụn! Nhìn tà dựa vào khung cửa, tinh lực Dư thừa Cổ Vân, Hình Lam khóc thét, “Cố đội trưởng, ngài cũng quá khoa trương đi! Hiện tại là 3h sáng a!”

Cổ Vân nhẹ nhàng chọn mi, cười nói: “Cho nên ?”

Thất bại buông hạ bả vai, Hình Lam bắt đắc dĩ trả lời: “Cho nên ngài chờ, ta lập tức đi sửa sang lại, hừng đông phía trước nhất định có kết quả!” Khó trách Cố đội trưởng cùng Trác thầy thuốc có thể trở thành bạn tốt, hai người đều là công tác cuồng!

Nhìn cúi đầu đi vào văn phòng Hình Lam, Cổ Vân gương giọng cười nói: “Đa tạ !”

Trác Tình đã muốn mở ra đối diện của nàng văn phòng, Cổ Vân lập tức theo đi vào, còn chưa kịp mở miệng, Trác Tình đặc hữu trong trẻo nhưng lạnh lùng giọng thấp chậm rãi vang lên, “Như thế nào, đêm dài vô tâm giấc ngủ a?”

“Đi tới!” Trắng nàng liếc mắt một cái, Cổ Vân trách mắng: “Này một tháng tới nay tần phát nữ tính bị giết án kiện, cấp trên ánh mắt đều nhanh phun phát hỏa, hiện tại hình trình nhị đội nhân, làm sao còn phân ban ngày buổi tối!”

Trác Tình tùy tay rút xuống cổ định sợi tóc bút máy, một đầu quá thất lưng tóc dài lập tức buông hạ, nàng mệt mỏi dựa vào ngồi ở sofa thượng, bán híp mắt, miễn cưỡng hỏi: “Ngày hôm qua tỉnh cấp tán ví tái kết quả có hay không trì hoãn?”

“Không có!” Nói lên này nàng sẽ khí, án tử nhiều như vậy, cục lãnh đạo còn nhất định phải nàng tham gia trận đấu của tỉnh , hàng năm đều là nàng lấy nữ tử tổ thứ nhất, còn có cái gì giống vậy ! Nhìn Trác Tình thoải mái sắp ngủ bộ dáng, Cổ Vân vỗ nhẹ của nàng đầu vai, cười nhẹ nói: “Ta nói đại tiểu thư, ta ở cùng người nói án tử!”

Ánh mắt khinh híp, Trác Tình thanh âm lười nhác, lại như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng rõ ràng, “Này người chết quả thật cùng 3 cái án mạng trước người chết có cộng đồng chỗ, đều là bị kháp trụ khí quản, hít thở không thông mà tử, hơn nữa mười cái ngón tay móng tay đều bị nhổ. Theo thủ pháp giết người thượng xem, thuộc loại cùng loại thủ pháp, như quả thật là cùng nhau liên hoàn giết người án, dựa theo thi thể hư thối trình độ xem, này nữ người chết là cái thứ nhất thụ hại nhân.”

Nghe Trác Tình phân tích, Cổ Vân đã ở văn phòng lý qua lại đi tới, tự hỏi vụ án, bỗng nhiên phát hiện ở cửa văn phòng có ánh sáng gì đó , qua nhất lên bàn thấy

đó là một mặt được khảm bát quái đồ hình màu vàng tiểu bàn, hội trang ở vật chứng túi lý , hẳn là vật chứng đi.

Đi đến Trác Tình trước mặt, Cổ Vân hỏi: “Đây là cái gì?”

Chậm rãi mở to mắt, thấy rõ Cổ Vân trong tay gì đó, Trác Tình thâm mắng, nha đầu kia, làm việc tổng là như thế này xúc động, trọng yếu như vậy căn cứ chính xác vật cũng có thể đâu! Tọa thẳng thân mình, Trác Tình trả lời: “Người chết quần áo túi tiền lý tìm được , chờ kiểm nghiệm khoa đồng sự kiểm nghiệm sau, hẳn là sẽ đến người trên tay .”

Vừa nghe là này án tử căn cứ chính xác vật, Cổ Vân lập tức tinh thần tỉnh táo, văn phòng chích mở trần tiểu đèn bàn, Cổ Vân đơn giản xốc lên cửa chớp, nương đêm nay dị thường sáng ngời ánh trăng cần thận nghiên cứu lên. Ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm trong tay gì đó, Cổ Vân hoàn toàn không có chú ý tới hắc ám bầu trời đêm ở nàng xuất ra bát quái bàn đối với ánh trăng thời điểm, dần dần bị màu đỏ tươi sắc mây bao trùm.

Kỳ quái, vừa rồi xem rõ ràng là màu vàng , như thế nào hiện tại xem, liền biến thành màu đỏ đâu? ! Chẳng lẽ phản diện là màu vàng? Bay qua đến nhìn kỹ, một khác mặt cũng là giống nhau màu đỏ bát quái đồ,

toàn bộ tiểu bàn tử tựa hồ còn ẩn ẩn lộ ra màu đỏ quang mang, tại sao có thể như vậy? !

“Tê — “Trong lòng nghi hoặc , trên tay bỗng nhiên đau xót

2. Chương 2

Trác Tình đứng dậy đi đến nàng phía sau, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cúi đầu xem xét ngón tay, chỉ thấy ngón trỏ có một đạo vết máu thật sâu, vài giọt máu đỏ tươi dừng ở túi vật chứng , Cố Vân không sao cả cười cười, “Không có gì, không biết bị cái gì vậy tìm một chút.”

Ngón tay thượng miệng vết thương rất sâu, huyết còn tại tích tấp chảy, Cố Vân không chút để ý bộ dáng làm cho Trác Tình nhũn mày, theo bên cạnh giá sách thượng lấy đến bông y tế, ô ở miệng vết thương thượng, Trác Tình lạnh lùng hừ nói: “Đề lại miệng vết thương!”

Cố Vân phiên cái xem thường, không phải là một chút tiểu trầy da thôi!

Ấn miệng vết thương bông y tế, rất nhanh lại bị huyết tẩm thẫm, Trác Tình lợi hại mắt vi thiểm, cái gì vậy như vậy sắc bén, thế nhưng ngay cả cầm máu đều khó khăn? ! Lấy quá Cố Vân trong tay gì đó vừa thấy, Trác Tình kinh hãi: “Tại sao có thể như vậy? !”

Cái gì làm cho luôn luôn lãnh ngạo trác pháp y quá sợ hãi a! Cố Vân cũng tốt kì thân quá đến, vừa thấy Dưới, Cố Vân cũng kinh dị khẽ gọi nói: “Huyết... Sấm đi vào!”

Nguyên bản giọt ở trong suốt vật chứng túi ngoại huyết giọt không thấy , huyết cư nhiên xuất hiện ở màu đỏ bát quái đồ phía trên! ! Như thế nào sẽ có loại sự tình này, máu xuyên thấu vật chứng túi...

“Nguy rồi!” Ngắc ra sau, hai người trăm miệng một lời kêu lên: “Lúc này báo cáo nan viết.”

Hai người nhìn nhau cười khổ, đầu đầu như thế nào giải thích Cố Vân máu vì cái gì sẽ xuất hiện ở vật chứng phía trên, ai cũng không có chú ý tới, kia giọt rót vào bát quái bàn vết máu, chính dọc theo hình cung vết xe, chảy vào âm Dương tương giao trung tâm... Làm máu rơi vào trung tâm kia một khắc, bát quái bàn bỗng nhiên thả ra một đạo rất mạnh hồng quang, Trác Tình cùng Cố Vân đều không có phản ứng lại đây, chỉ cảm thấy trước mắt nhất hắc, nhuyển ngã xuống đất.

Hào quang chợt lóe mà qua, chủ kiểm pháp y trong phòng, vẫn là kia trần tiểu đèn bàn, thượng nằm hai cái vụng ngã xuống đất thân ảnh.

Cố Vân trên tay huyết lưu không chỉ miệng vết thương đã khôi phục như lúc ban đầu, không có một tia vết thương. Tơ vàng bát quái bàn vững vàng dừng ở các nàng bên cạnh người, không hề dị trạng. Ngoài cửa sổ phía chân trời, Nguyệt Hoa trong sáng, hết thấy đều là như vậy bình tĩnh.

Mưa to mưa to bạn nổ vang tiếng sấm, đại phong đem tàn phá cửa sổ thổi trúng ngã trái ngã phải, ba ba rung động! Không lớn miếu đồ nát sườn trong phòng, cuộn mình ba cái tuổi trẻ nữ tử, đỏ thắm gả y, tại đây tối đen âm trầm, nơi nơi lộ ra mồm meo khí miếu thờ trung, có vẻ phá lệ quỷ dị.

Trong phòng không có đăng, ngẫu nhiên tia chớp hội đem miếu đồ nát chiếu sáng lên, từng đạo lợi kiếm bàn điện quang, mỗi thiểm một chút, đều giống nhau chém thẳng vào xuống đất, chói mắt bạch quang, đình tai nhức óc kinh tiếng sấm, làm cho thoát nhìn tuổi ít nhất nữ tử hoảng sợ lui đứng dậy tử.

Dùng sức túm đại tỷ cánh tay, Thanh Mạt thấp khóc nói: “Đại tỷ, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ? Ta phải sợ!”

Lại là một đạo điện quang hiện lên, rốt cục có thể thấy rõ vài cái nữ tử bộ dạng, ba người đều là tuổi dậy thì, các hữu tao nhã, tuyệt mỹ tả mặt, có thể làm cho sở hữu nữ nhân đổ kỵ, nam nhân quý. Chỉ tiếc, các nàng bên phải hai má, bị tìm lương đạo thật sâu dao ngân, cơ hồ bị hủy toàn bộ hữu giáp, tại đây điện thiểm lôi minh ban đêm, nhìn có chút dữ tợn.

Vỗ nhẹ tiểu muội bả vai, thanh linh mặt xám như tro tàn, thấp nam nói: “Qua ngọn núi này, liền ra Hạo Nguyệt quốc, chẳng lẽ chúng ta thật sự không có cách nào thoát khỏi trở thành lễ vật vận mệnh?”

“Ta không cam lòng!” Quạt cường mắt gắt gao nhìn chăm chăm miếu đồ nát ngoài lời điện nẩy ra màn mưa, Thanh Phong cắn chặt môi Dưới cơ hồ phá da đỏ máu.

Chậm rãi ngẩng đầu, dựa vào Thanh Phong bả vai, Thanh Mạt lúc còn nhỏ nhỏ giọng an ủi nói: “Nhị tỷ, người đừng sợ, nghe nói người phải gả cái kia Lâu Thừa tướng, là khó được người khiếm tốn, thành tựu về văn hoá giáo dục vô công, đều bị nổi tiếng, hẳn, hẳn là sẽ không bạc đãi người.” Đáng thương nhất là đại tỷ, cũng bị đưa vào trong cung, truyền thuyết Khung Nhạc vương hỉ nộ vô thường, thị huyết bá đạo, ôn nhu nhân tính đại tỷ như thế nào chịu được!

Thanh Phong cười nhạt, “Ai hiềm lạ!” Xoay người, một tay nắm đại tỷ thủ, một tay nắm tiểu muội thủ, Thanh Phong hung hăng gầm nhẹ nói: “Ta hảo hận! Dựa vào cái gì Khung Khắc quốc chủ một câu, là có thể muốn làm gì thì làm! Dựa vào cái gì hoàng thượng vô năng, muốn chúng ta Thanh gia đi gánh vác! Dựa vào cái gì hắn giết đã chết chúng ta cha mẹ, chúng ta còn muốn làm hắn tiến cống lễ vật đi lấy lòng Khung Nhạc!”

Mềm nhẹ vuốt ve Thanh Phong bởi vì tê rỏng, cừu hận mà trở nên vụn vặt mặt, Thanh Linh thở dài nói: “Chỉ bằng Khung Nhạc là lục quốc bên trong bá chủ, các quốc gia triều bái. Chỉ bằng Hoàng Thượng là vua của một nước, quân muốn thần tử thần không thể không tử! Ai làm cho chúng ta chính là vài cái tay trái gà không chặt nữ tử!” Vận mệnh cho tới bây giờ cũng không là nắm giữ ở các nàng trong tay.

Bỏ ra Thanh Linh tay, Thanh Phong bỗng nhiên đứng dậy, bối quá thân đi, không cam lòng trả lời: “Nữ tử lại như thế nào! Ta chính là không đi Khung Nhạc!”

Nhìn xem nhị tỷ quạt cường bóng dáng, nhìn nhìn lại đại tỷ sầu lo mặt, Thanh Mạt sợ hãi nói: “Liền ngay cả này trương mỗi người quý mặt, chúng ta đều bị hủy, bọn họ hay là muốn đem chúng ta đưa đến Khung Nhạc đi! Nhị tỷ, chúng ta căn bản không có biện pháp thay đổi cái gì, không phải sao?”

Nhẹ tay khinh vuốt ve nay như cũ đau nhập nội tâm hai má, Thanh Phong hít sâu một hơi, cắn răng trả lời: “Chính là tử, ta Thanh Phong cũng tuyệt không nhậm nhân bài bố! Hơn nữa người kia, vẫn là hai tay dính đầy cha mẹ máu tươi hôn quân!”

Thanh Linh cả kinh, vội la lên: “Phong nhi, người muốn làm gì?”

Chậm rãi xoay người, Thanh Phong hai tay nắm chặt thành quyền, kiên định nói: “Tỷ, ta muốn ở lại Hạo Nguyệt, ở lại cha mẹ bên người, cho dù lưu lại, là của ta thì thế!”

Đón ý nói hòa Phong nhi trong lời nói bình thường, một đạo huyền bạch tia chớp chém thẳng vào xuống, ánh sáng chiếu vào Phong nhi trên mặt, thanh linh thấy của nàng kiên trì cùng quyết tuyệt.

Thôi, gắt gao cầm lấy Thanh Phong thủ, Thanh Linh bỗng nhiên cảm thấy như trút được gánh nặng, đậm cười nói: “Hảo! Tỷ tỷ cùng người, dù sao sống sót với ta mà nói, đã muốn không hề ý nghĩa.” Không cần suy nghĩ tương lai muốn đổi mặt hết thấy, có lẽ là một loại giải thoát

3. Chương 3

Bán ngồi trên mặt đất Thanh Mạt cũng chạy nhanh đứng dậy, cầm lấy nàng lưỡng thủ, vội la lên: “Các tỷ làm cái gì, ta thì làm cái đó, Mạt nhi vô luận như thế nào, cũng không ly khai các người!”

Thanh Linh chần chờ, đau lòng nhìn vẻ mặt đơn thuần Mạt nhi, nàng có lẽ còn không rõ tử ý nghĩa, nàng mới mười tám tuổi a!

Đón Mạt nhi cặp kia thanh thuần mắt to, Thanh Phong tim như bị đao cắt, nhưng là nhất tưởng đến nàng bị đưa cho cái kia nghe nói trên chiến trường có tiếng lãnh khóc đồ tể, Thanh Phong lập tức đánh một cái

rùng mình, nói: “Đại tỷ, Mặt nhi như vậy đơn thuần thiện lương, lưu nàng một người trên đời thượng, cũng chỉ hội chịu khổ mà thôi, hôm nay chúng ta ngay tại này trong ngôi miếu đồ nát, một nhà đoàn tụ đi!”

Nhìn ba cánh tay cũng một chỗ , Thanh Linh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp , giống nhau là vì thuyết phục chính mình, Thanh Linh dùng sức gật đầu, nói: “Hảo! Một nhà đoàn tụ tốt nhất!”Ba người ngẩng đầu nhìn thoáng qua trên đỉnh phòng lương, ăn ý nhìn nhau cười, đây là cha mẹ mất đi về sau, các nàng lần đầu tiên cười, bởi vì qua hôm nay, các nàng không bao giờ nữa hội ra đi!

Lưu loát cúi xuống bên hông đại lương màu hồng , đem này một thân hoa mỹ hồng y bái xuống Dưới, chích một thân trắng thuần trung y, nhẹ nhàng đưa hồng trù xuyên qua xà nhà. Ba người đứng ở bàn tàn tạ phía trên, đem cổ nhập hồng trù trong vòng, không có chần chờ.

Thanh Linh nhìn thoáng qua bên người tỷ muội, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Phong nhi, Mặt nhi, kiếp sau, chúng ta còn làm tỷ muội!”

“Ân!”Thanh Phong, Thanh Mặt dùng sức gật đầu. Ba người thủ nắm thủ, đá bàn vuông, hồng trù đột nhiên buộc chặt, tam sinh mệnh dần dần trôi qua.

Áp giải Thanh gia tỷ muội đi Khung Nhạc binh lính đang ở miếu đồ nát chính điện nghỉ ngơi, mắt thấy mau đình vũ, bỗng nhiên lại có mưa to chi thế, tia chớp kinh lôi càng thấy điên cuồng, như là muốn đem này gian vốn là phiêu diêu miếu đồ nát phách cái dập nát.

Trong đó một cái tiểu binh rút lui cổ. Bây giờ còn là mùa xuân, hắc lớn như vậy, còn chưa thấy qua mùa xuân hạ lớn như vậy vũ đâu! Tùy ý nhìn lướt qua Thanh gia tiểu thư chỗ sườn điện, này vừa thấy nhưng làm hắc dọa cái chết khiếp, ở từng đạo tia chớp bạch quang hạ, ba cái thẳng tắp bóng dáng ở giữa không trung đặng đến đặng đi, tay áo tung bay! Hú lên quái dị, tiểu binh té ngã ở trước mặt Lí Húc, kinh hô: “Quý... Có quý a!”

“Cái gì?”Lí Húc ngẩn ra, theo tiểu binh tầm mắt xem qua đi, ba cái phiêu diêu bóng dáng cũng làm cho hắc kinh ra một thân mồ hôi lạnh! Thanh gia tiểu thư thất cổ ! Lí Húc vội vàng đứng dậy đá văng ra sườn điện cửa phòng, chỉ thấy hồng y đầy đất, tam song đỏ sẫm giày thêu ngay tại trước mắt tới lui, Lí Húc sợ tới mức lui về phía sau từng bước, ngoài miệng bồi hồi kêu lên: “Mau mau mau! Đem các nàng lộng xuống Dưới!”

Một đám binh lính luống cuống tay chân, rốt cục đem ba cái nữ tử lộng xuống Dưới, ba người toàn bộ sắc mặt biến thành màu đen, hai mắt nhắm nghiền.

Lí Húc nhìn chằm chằm tới dựa vào bên trái Thanh Mặt, vội la lên: “Nàng thế nào?”

Tiểu binh cẩn thận sờ soạng một chút Thanh Mặt hơi thở, trả lời: “Nàng... Đã chết.”

Lí Húc run run bắt tay vào làm chỉ hướng Thanh Phong, vội la lên: “Này... Này đâu?”

Tiểu binh tham quá hơi thở sau, thu hồi thủ, xem Lý đại nhân trên mặt tái nhợt, tiểu binh sợ tới mức cũng không dám trả lời, chính là nhẹ nhàng mà lắc đầu.

Đều đã chết? ! Lí Húc mồ hôi lạnh ứa ra, này Thanh gia tỷ muội là Khung Nhạc vương khâm điểm tiến cống chọn người, hiện tại liền như vậy đã chết! Hắc không có mệnh ở! Chỉ sợ Hạo Nguyệt quốc kiếp số khó chạy thoát! Ngay tại Lí Húc mất hết can đảm thời khắc, tiểu binh bỗng nhiên kêu lên: “Đại nhân, Thanh gia đại tiểu thư còn có hơi thở!”Tuy rằng thực mỏng manh, nhưng là tuyệt đối còn sống.

“Thật sự? Thật tốt quá! Mau đưa nàng lộng lên xe, mau mời đại phu!”Rốt cục còn có một là còn sống . Lí Húc chỉ huy bốn lính ba chân bốn cẳng đem gả y lung tung bộ ở Thanh Linh trên người, hoàn toàn không có tâm tư đi để ý tới thượng mặt khác hai cổ thi thể.

Miếu đồ nát ngoại kinh lôi một thanh âm vang lên quá một tiếng, chói mắt bạch quang như từng đạo lợi kiếm, thượng thi thể có vẻ càng thêm cô hàn, tiểu binh trong lòng sợ hãi, nhưng cũng không đành lòng đem hai cái đáng thương nữ tử phơi thây miếu đồ nát, cầm lấy thượng gả y, cẩn thận cái ở các nàng trên người. Đang lúc hắc nhớ tới thân rời đi thời điểm, một đạo bất đồng cho tia chớp hồng quang chợt lóe mà qua, thượng không hề hơi thở hai người bỗng nhiên mở to hai mắt –

“A — “Tiểu binh tiếng thét chói tai vang vọng miếu đồ nát! Chạy tới chủ điện ngoại Lí Húc không kiên nhẫn a nói: “Người lại quý gọi là gì? !”

“Nàng... Các nàng...”Lúc này đây, tiểu binh nói đều cũng không nói ra được, chính là một đường chặt vật đi ra sườn điện.

Hai cụ nữ thi về phần đem hấn dọa thành như vậy? Lí Húc sinh nghi, lại đi vào sườn điện, lại phát hiện vừa rồi hào không một tiếng động hai nữ tử ngực bụng kỳ tích bàn hơi hơi phập phồng, ánh mắt tuy rằng nhắm chặt, sắc mặt nhưng cũng chẳng phải xanh tím !

“Thật sự là ông trời phù hộ, ông trời phù hộ a!”Lí Húc mừng như điên, các nàng không có chết! Mạng của hấn cuối cùng được bảo trụ !”Người tới người tới, đem các nàng mang đi!”

Mưa gió trung, binh lính đem hai người khiêng ra miếu đồ nát, đang muốn đưa đến Thanh Linh chỗ trên mã xa (xe ngựa) , Lí Húc bỗng nhiên kêu lên: “Chờ.”

Này ba người lại là hủy dung lại là tự sát, lần này không chết, khó nói lần sau hội muốn làm xảy ra chuyện gì tình đến! Theo đường này đến Khung Nhạc, còn có hơn mười ngày lộ trình đâu! Trong lòng một phen so đo, Lí Húc trầm giọng nói: “Đem các nàng tách ra đến, một người một chiếc xe ngựa, không được các nàng gặp lại. Còn có, ở các nàng dùng để uống trong nước hạ mê say tán, nhất định phải còn sống đem các nàng đưa đến Khung Nhạc quốc!”

“Là.”Ba người lập tức bị nhét vào ba cái xe ngựa, đến Khung Nhạc phía trước, các nàng đem tái vô cơ hội kiến mặt, cũng không nữa cơ hội đi xuống xe ngựa.

Thanh gia tỷ muội, các người chó có trách ta, muốn trách thì trách các người chính mình, ai cho các người bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, ai cho các người tài tình bức người, ai cho các người danh Dương lục quốc. Khung Nhạc quốc điểm danh muốn nữ nhân, đừng nói là hủy dung , chính là tử, các người cũng phải chết ở Khung Nhạc, hết thầy đều là kiếp số

4. Chương 4

Màn đêm buông xuống, tướng quân phủ, đại sảnh, ánh nến thanh minh.Cả căn phòng to như vậy, trừ bỏ một bộ bàn ghế làm bằng gỗ lim còn có hai nam nhân, 1 ngồi 1 đứng, nhất thanh thản nhất xao động. Tuổi trẻ nam tử ở phía trước thính vội vàng xao động đi tới đi lui, vài cái qua lại sau, rốt cục nhìn không được nhìn về phía tọa ở một bên bất động như núi gầy nam tử, hỏi: “Nhị ca, cái kia nữ nhân cứ như vậy đâu tiến vào phòng đại ca, được không a?”

Đại ca hôm nay liền theo Bắc cương trở về, đến liền thấy chính mình đầu giường nằm một nữ nhân, thế nào cũng phải tức giận đến muốn bóp chết cái kia nữ nhân cũng muốn bóp chết bọn họ ! Quái chỉ đồ thừa Hoàng Thượng, không có việc gì đưa cái gì nữ nhân a, tướng quân phủ ngay cả nha hoàn đều không có, bỗng nhiên thêm một nữ nhân bọn hấn nên làm thế nào a...

Túc Nhậm cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục mềm nhẹ chà lau ngân thương, tức giận cười nói: “Đó là Hoàng Thượng ngự ban cho đại ca nữ nhân, không để ở trong phòng hấn , chẳng lẽ để ở trong phòng người?”

Túc Vũ vừa nghe, lập tức ghét bỏ quát: “Đi, ta mới không cần!”Hấn ghét nhất bị cái loại này kiêu mãnh mai nhục, tự nhận là mới học xuất chúng thiên kim tiểu thư, nhìn khiến cho nhân oán!

Túc Nhậm nhún nhún vai, một bộ không sao cả bộ dáng, kỳ thật trong nhà đến cái nữ nhân cũng là một chuyện tốt, không có việc gì thời điểm còn có thể xem xem náo nhiệt.

“Không muốn cái gì?”Trầm thấp nam tiếng vang lên đồng thời, cao ngất thân ảnh cũng xuất hiện ở trong phòng , Túc Lăng phong trần mặt mũi vừa hỏi phủ, trên người hắc ám khô giáp còn chưa tới kịp dỡ xuống.

“Không có gì!”Túc Vũ cười gượng hai tiếng, cười nói, “Đại ca, người đã trở lại?”Túc Nhậm liếc trắng mắt, vô nghĩa, đại ca mọi người đứng ở chỗ này , đương nhiên là đã trở lại!

“Ân.”Túc Lăng lạnh lùng địa điểm đầu, tùy tay cởi khôi giáp, ngã một ly trà, một ngụm uống cạn.

Túc Vũ trừng mắt Túc Nhậm, triều hấn sử một cái ánh mắt, ý tứ là làm cho hấn cùng Túc Lăng nói về hấn trong phòng có cái nữ nhân chuyện. Túc Nhậm trực tiếp cúi đầu, mặc hấn đem ánh mắt trát mù, cũng làm như không phát hiện. Túc Vũ buồn bực hung hăng đẩy bờ vai của hấn một chút, Túc Nhậm vẫn là một bộ sự không liên quan mình bộ dáng.

Hai người mắt đi mây lại, thôi thôi táng táng. Túc Lăng không kiên nhẫn lạnh giọng nói: “Hai người các ngươi làm gì? Lẽ mề , có chuyện đã nói.”Hấn ghét nhất bị áp a áp ứng, nói chuyện làm việc dây dưa nhân, hấn mới xuất môn mấy tháng, này hai người như thế nào nhiễm thượng loại này phá hư tật xấu! Túc Lăng mặt lộ vẻ không vui, Túc Vũ cũng không dám tái thôi ủy, lớn tiếng trả lời: “Hoàng Thượng ngự ban cho nữ nhân hôm nay giữa trưa sẽ đưa đến, hiện tại ở người trong phòng.”

Túc Lăng nắm chén trà thủ cứng đờ, ứng mâu trung xẹt qua một chút chán ghét, lạnh giọng trả lời: “Ở phía sau viện tìm một gian phòng trống, làm cho chính nàng lăn đi qua.”Đáng chết! Hoàng Thượng cư nhiên thật sự đem một nữ nhân đưa đến tướng quân phủ, chẳng lẽ hấn Túc Lăng muốn cái nữ nhân, còn có thể không có sao? !

Túc Vũ vẻ mặt khó xử đứng ở nơi đó, Túc Nhậm rõ ràng trực tiếp lắc đầu, ho nhẹ một tiếng, cường cố nén cười trả lời: “Hiện tại phỏng chừng không được.”

“Vì cái gì?”Túc Nhậm trên mặt tươi cười có chút quỷ dị, Túc Lăng có một loại dự cảm bất hảo. Túc Nhậm cúi đầu tiếp tục sát trong tay ngân thương, không trả lời. Túc Lăng nhìn về phía Túc Vũ, Túc Vũ buồn thanh trả lời: “Người đi vào nhìn chỉ biết.”

Hai người kỳ dị , không phải là một nữ nhân sao? Chẳng lẽ nàng còn dài quá ba đầu sáu tay hay sao! Túc Lăng không hề để ý đến hấn nhóm, đi nhanh hướng tới Lăng Vân các đi đến.

Cổ Vân lại ném thử hoạt động đã muốn run lên tay chân, đáng tiếc, ngay cả đau đớn cảm giác đều không có , phỏng chừng là chết lặng . Muốn ngồi dậy , lại phát hiện nàng dẫn nghĩ đến ngạo thất lực lượng không còn sót lại chút gì! Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Mặt bị một khối thật to vãi đổ cái , Cổ Vân rõ ràng nhắm mắt lại, nhớ lại này đó chuyện đã xảy ra, nàng chỉ nhớ rõ ngày đó buổi tối nàng đi tìm Tình, sau đó phát hiện một cái kỳ quái căn cứ chính xác vật, tiếp theo nhất đạo hồng quang hiện lên, nàng chỉ cảm thấy đến cùng nhất đau nhức, trước mắt nhất hắc liên bất tỉnh nhân sự .

Kế tiếp nàng ngay tại hỗn độn trung vượt qua, nàng chịu quá đặc công huấn luyện, biết có nhân vẫn cho nàng rót thuốc, nàng liền cố gắng dùng các loại phương pháp bảo trì thanh tỉnh, nàng từng muốn chạy trốn ra kia lượng xóc nảy xe ngựa, bị bọn họ phát hiện sau, mới có thể bị buộc chặt đứng lên. Nếu là bình thường, nàng hoàn toàn có thể giãy này đó dây thừng, nhưng là hiện tại nàng cảm thấy khối này thân thể không phải của nàng giống nhau, một chút khí lực cũng không có!

Giữa trưa bắt đầu nàng bị một khối thật to vãi đổ che khuất đầu, bàn đến nơi này, suốt bát mấy giờ, bên người không ai thanh, nàng nhiều lần ném thử di động đều bởi vì thân thể vô lực mà thất bại, nàng một lần hoài nghi, nàng cùng Tình bị bắt cóc . Là loại người nào lớn như vậy phí hoảng hốt bắt cóc các nàng? Nàng có thể cảm giác được bên người hoàn cảnh, trên người phục sức đều đã xảy ra biến hóa, thậm chí tóc cũng thay đổi, hết thảy đều lộ ra quỷ dị hơi thở.

Đầu óc có chút loạn, thính giác lại vẫn như cũ sâu sắc, ngoài cửa tựa hồ có nhân. Nàng còn không có xác định, môn đã muốn bị một phen đẩy ra, Cổ Vân ngừng thở, tĩnh xem này biến.

Túc Lăng vừa bước vào phòng trong, cũng đã cảm giác được trên giường nằm một người. Phòng trong tối đen một mảnh, Túc Lăng điểm nhất cái giá nến, ở mờ nhạt chúc quang chiếu rọi hạ hạ, trên giường một thân lửa đỏ gả y nữ tử phá lệ đáng chú ý.

Túc Lăng sắc mặt kì kém, đến tốt cùng ở làm cái gì? Dem nữ nhân để tại hấn trên giường cho dù , còn buộc thành cái dạng này. Tựa đầu khôi hương trên bàn nhất phóng, tâm tình càng phát ra phiền táo Túc Lăng tùy tay đẩy ra phúc ở nữ tử trên mặt khăn đỏ, vốn nghĩ đến hội thấy hé ra hoảng sợ vạn phần hoặc là khóc lê hoa mang vũ mặt, ra ngoài hấn dự kiến là, ngênh thị hấn là một đôi giận diễm lượn lờ mâu.

Đó là một đôi như kiêu nguyệt bàn trong treo nhưng lạnh lùng đồng thời lại kiêm cụ mặt trời chói chan

bàn nóng rực mắt. Túc Lăng Hàn mâu híp lại, cái dạng gì nữ nhân sẽ có như vậy đôi? Bởi vì này hai mắt, Túc Lăng mới có một chút hứng thú nhìn kia khuôn mặt

5. Chương 5

Đó là hé ra tinh xảo mà tuổi trẻ khuôn mặt, thật dài lông mi ở chúc quang (ánh nền) chiếu rọi lưu lại thần nhiên ám ảnh, no đủ môi anh đào, cửng ngạo tiểu mũi, cả người thoát nhìn kiều tiểu giống nhau dùng sức sờ sẽ toái diệu (hồng). Túc Lăng nhú mi, hắc ghét nhất bị loại này yêu kiều tiểu thư, nếu không phải nàng có một đôi như vậy đặc biệt mắt, hẳn ngay cả xem cũng không hội nhiều xem liếc mắt một cái.

Túc Lăng ở đánh giá Cố Vân đồng thời, Cố Vân đã ở đánh giá trước mắt này lạnh lùng không kèm chế được nam nhân. To lớn thân ảnh đứng ở trước giường, cơ hồ chặn vốn sẽ không sáng ngời chúc quang, thấy không rõ hắc diện mạo. Hắc thân hắc ám sắc khôi giáp, thanh đồng thất lưng phong, lộ ra ngoài làn da hiện ra khỏe mạnh màu đồng cổ, cả người thoát nhìn oai hùng không kèm chế được, cái loại này kiệt ngạo khí phách là ở bình thường trên thân nam nhân khó có thể tìm kiếm đến khí chất. Nhưng là hắc vì cái gì muốn mặc khôi giáp? Này thân cho rằng thấy thể nào đều có chút quái dị.

Tối hấp dẫn Cố Vân đôi mắt, là cặp kia bóng đêm hạ ưng bàn lợi hại lãnh lệ mắt, ở hình sự, tập độc đội, phòng bạo đội đều dãi quá nàng, tự nhiên gặp qua so với này ánh mắt càng thêm thô bạo hung ác nham hiểm, tàn nhẫn tàn nhẫn mắt, nhưng là trước mắt người này so với những người đó tối muốn kiên định cương nghị, chính khí nghiêm nghị một ít.

Thân mình bị trói không thể động đậy, Cố Vân tuy rằng đến bây giờ cũng không lộng hiểu được đã xảy ra sự tình gì, nhưng là xưa nay bình tĩnh nàng cũng không có bối rối, nàng thấp giọng nói: “Phiền toái người trước giúp ta mở trói.” Thật lâu không có mở miệng nói chuyện, thanh âm có chút mất tiếng, nhưng là vẫn là có thể nghe ra này không phải chính nàng thanh âm!

Cố Vân cảm thấy hoảng hốt, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Từ ngày đó buổi tối xem qua cái kia kia hoàng kim bát quái bàn sau, cùng nhau đều có vẻ như vậy quỷ dị.

Cố Vân thoáng dừng quá, Túc Lăng thấy nàng che bóng mặt khác sườn trên mặt có hai điều dao ba, xem ra như là tân thương. Vươn tay, bắt lấy Cố Vân cầm xoay hướng một bên, Túc Lăng dày rộng bàn tay to khinh xúc của nàng hai má, tưởng muốn nhìn thương thể như thế nào, tuy rằng hắc ngại nữ nhân phiền toái, nhưng là nhục là có người thể nhưng tại đây dạng thiếu nữ tử trên mặt lưu lại lưỡng đạo dữ tợn vết sẹo, sẽ làm hắc khinh thường.

Một bàn tay ấm áp bỗng nhiên xoa hai má nàng, Cố Vân tâm phách chốc nhảy dựng, hô hấp cũng dần gấp gáp! Muốn quay đi, này nam nhân lực tay mạnh kinh người, nàng vừa động cũng không động được, Cố Vân há mồm cắn cổ tay Túc Lăng.

Nàng cắn dụng lực, chỉ chốc lát sau ngay tại trong miệng thường đến mùi máu tươi, nhưng là cái kia lãnh ngạo nam nhân chính là nhú nhú mày, ngay cả hừ cũng chưa hừ một tiếng. Giống như nàng chính là ở đùa giỡn. Cố Vân kết luận, nếu cắn hắc vô dụng, nàng cũng không uống phí khí lực, khép miệng, tính biện pháp khác thoát khỏi hắc.

Không làm cho nàng rất lo lắng, Túc Lăng đã muốn lạnh lùng thu hồi rảnh tay. Nàng là cầu sao? Cúi đầu nhìn thật sâu dấu răng, nhìn chăm chăm Cố Vân thật lâu, Túc Lăng mày càng mặt nhăn càng chặt, lạnh giọng hỏi: “Người là Thanh Mạt?” Hắc nhớ rõ Hoàng Thượng muốn đưa của nàng nữ nhân là kêu tên này. Trên phố truyền lưu, Thanh gia tam tiểu thư Thanh Mạt ôn nhu mềm mại, ngọt xinh đẹp, hắc thật sự nhìn không ra trước mắt nữ nhân làm sao dị ngoan? Là Hoàng Thượng ở đùa giỡn hắc, vẫn là nghe đồn không thể tấn tìn?

Cái gì Thanh Mạt? Cố Vân không hiểu ra sao, nhưng là nhưng không có nóng lòng phủ nhận, chính là bình tĩnh lại một lần nữa nói: “Cho ta mở trói.” Hết thấy đều chờ nàng tay chân trọng lấy được tự do, biết rõ sự tình ngọn nguồn nói sau. Lúc này đây, Túc Lăng trực tiếp đi hướng một bên giá gỗ, đem trên người

khô giòn nhất kiện kiện tá xuống Dưới quả hảo, không bao giờ nữa xem trên giường Cố Vân liếc mắt một cái."Nơi này là tướng quân phủ, không phải người tùy ý làm bậy khuê các hậu viện, nếu muốn ở trong này đi xuống, liền cho ta an thủ bốn phận."Lạnh lùng bỏ lại một câu, Túc Lăng liền tiêu sái ra ngoài phòng.

Trong phòng lại khôi phục bình tĩnh, Cố Vân như trước bị gấ gao cột lấy, chính là mông ở trên mặt khăn đỏ bị cầm đi mà thôi. Trừng mắt thuần trắng giường vi, Cố Vân ngạc nhiên. Ai tới nói cho nàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thẳng tắp nằm ở trên giường, Cố Vân hít sâu vài cái, làm cho chính mình xao động tâm bình tĩnh trở lại. Cái kia lãnh khốc nam nhân đêm nay hẳn là sẽ không đã trở lại, nàng nhất định phải thoát khỏi hiện tại quần cảnh, tối thiểu muốn trước cởi bỏ trên người dây thừng!

Đây là một gian năm mươi bình phương thước tả hữu đại phòng, toàn bộ phòng trần thiết cực kỳ đơn giản, trừ bỏ nàng ngủ giường, trong phòng còn có một bộ gỗ lim ghế dựa cùng chiếc kỷ trà, bên giường dựng thẳng một cái quả khô giá gỗ tử, tất cả đều là thật Mộc gia cụ, phòng làm cho người ta cảm giác cùng vừa rồi rời đi nam nhân rất giống — thân thể cường tráng lạnh như băng.

Nhìn chung quanh một vòng, để cho Cố Vân trước mắt sáng ngời là giấ ở giá gỗ bên cạnh nhất thanh trường kiếm, thân kiếm tứ thước, cả vật thể ngân bạch, vỏ kiếm thượng không có gì văn sức, chuôi kiếm bộ phận có bạch ngọc được khảm trong đó, chỉnh thanh kiếm làm cho người ta một loại cao ngạo lạnh như băng cảm giác.

Nàng vẫn thực thích vũ khí lạnh, mà thanh kiếm này thật sự rất hợp nàng tâm ý , nó cũng đang hảo có thể giúp nàng giải thoát khốn cảnh. Cố Vân hít sâu một hơi, hy vọng dùng eo phúc lực lượng đứng lên, đáng tiếc, thân thể khởi đến một nửa, lại tê liệt ngã xuống ở trên giường.

Cố Vân nhú mày, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bọn họ đối thân thể của hắn làm cái gì, làm cho nàng như vậy vô lực, quạt cường nàng cũng không cam lòng bị đã đảo. Linh cơ vừa động, Cố Vân cố gắng xoay người nằm nghiêng, giống trùng giống nhau vắn vẹo đi vào giường lớn bên cạnh, đem bị buộc chặt nghiêm kín thật chân trước thân đến Dưới giường, sau đó là cái mông, đáng tiếc một cái không khống chế tốt, đặt mông ngồi Dưới đất.

Tê — đổ hấp một ngụm khí lạnh, Cố Vân bắt đắ dĩ ngồi ở lạnh như băng thượng, có loại dở khóc dở cười cảm giác, nàng Cố Vân khi nào thì như vậy chặt vật quá, sau giường cũng đã làm cho nàng thở hồng hộc?

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Cố Vân chậm rãi đứng thẳng thân mình, làm đến nơi đến chốn cảm giác thật tốt, nhưng là trạm định sau, Cố Vân cảm thấy trầm xuống! Không đúng, thân thể của nàng cao... Giống như ả rất nhiều! Hơn nữa dài đạt tới mắt cá chân tóc cũng làm cho nàng kinh dị không hiểu, nàng tóc ngắn đều mười mấy năm , nơi đó đến tóc dài?

6. Chương 6

Tất cả đều rất quỷ dị ! Hít sâu một hơi, Cố Vân tạm thời áp chế những nghi hoặc trong lòng, hiện tại của nàng mục tiêu hẳn là trước cởi bỏ dây thừng. Nhìn thoáng qua treo cao trường kiếm, Cố Vân lại nhú mi, nàng hai tay bị trói tay sau lưng ở sau người, lấy thân thể của nàng cao, cần bản ngay cả chuôi kiếm cũng chạm không đến.

Có thể làm cho nàng đáp chân , chỉ có này thật chiếc ghế tử, nhưng là ghế dựa cùng trường kiếm khoảng cách ít nhất có thất bát thước, nàng hiện tại bị trói động liên tục một chút đều khó khăn, như thế nào bàn được như vậy trọng thật chiếc ghế tử?

Mở nhạ ánh nến lúc sáng lúc tối, cả căn phòng to như vậy ngoái đầu nhìn đơn bạc thân mình bị gấ gao trói chặt , thẳng tắp đứng ở trung ương, nhưng là nàng bình tĩnh trên mặt chút không thấy nhát gan cùng ủy khuất, lãnh mâu lại nhìn chung quanh một lần trống trải phòng, xác định chính mình không còn phương pháp sau, Cố Vân bắt đầu một bước nhỏ một bước nhỏ hướng tới chiếc ghế tử đi đến. Phân tích tình thế, cân nhắc lợi hại, xác định mục tiêu, lập tức hành động, đây là Cố Vân xử sự nguyên tắc. Càng là khốn cảnh

càng hăng mãnh, đây là đặc công đội trưởng đối của nàng đánh giá, nàng cũng chưa từng có làm cho chính mình thất vọng quá, lần này cũng giống nhau!

Ồ thật chiếc ghế tử giữ dừng thân tử, Cố Vân chậm rãi hạ ngồi, lại một lần nữa ngồi xuống thượng. Dem chân lui khỏi, thả trụ chiếc ghế tử đẳng giác, dùng sức nhất đẳng... Ghế dựa so với nàng tưởng tượng muốn nặng nhiều lắm, nàng đã muốn đem hết toàn lực, ghế dựa lại chích hoạt động hơn mười phân !

Ngẩng đầu nhìn xem cách đó không xa trường kiếm, dựa theo này tốc độ, nàng muốn tới đạt nơi đó, không thể nghi ngờ là một lần “Vạn dặm trường chinh “. Âm thầm cắn răng, Cố Vân lại lui chân, duỗi chân, một lần khắp cả lặp lại, thẳng đến của nàng bàn chân chết lặng, nàng cũng một phút không dừng quá. Không biết lặp lại bao nhiêu lần, làm chiếc ghế rốt cục tới tường biên thời điểm, Cố Vân chậm rãi ngẩng đầu, ngoài cửa sổ rằng mây đỏ đã muốn ánh vào phòng trong, tỏ rõ tận một ngày đã muốn tiến đến.

Mồ hôi dọc theo trên trán sợi tóc giọt đến thượng, Cố Vân cúi đầu, dùng làn váy tùy ý lau một phen, thấm ướt váy giác biểu hiện nàng một đêm gian khổ. Nhẹ nhàng hoạt động đá một đêm chết lặng hai chân, một hồi lâu nhi, rốt cục có tri giác, Cố Vân mới chậm rãi dán vách tường đứng lên.

Một trận mê muội đánh úp lại, Cố Vân dựa vào tường đứng đã lâu, mới chậm rãi hoàn quá mức đến. Cố gắng trèo lên chiếc ghế, Cố Vân rốt cục đụng phải trường kiếm , nắm chặt kiếm, xả thật lâu mới theo trên tường cầm xuống Dưới.

Lạnh như băng thân kiếm làm cho Cố Vân cảm thấy thực thoải mái, vuốt ve một hồi lâu , nàng mới chậm rãi chuyển đến chuôi kiếm , dùng sức rút thật lâu, trường kiếm rốt cục ra khỏi vỏ.

Cho dù là dựa lưng về phía trường kiếm, Cố Vân cũng có thể cảm giác được trường kiếm ra khỏi vỏ kia một khác, một cổ hàn khí đánh úp lại, kiếm phong chi lợi, có thể nghĩ.

Cẩn thận đem kiếm chậm rãi tới gần hai tay gian dây thừng vị trí, Cố Vân cảm giác được dây thừng tồn tại sau, dùng sức lôi kéo chuôi kiếm, dây thừng to như ngón cái cứ nhiên lập tức giãn ra. Trên người trói chặt bỗng buông lỏng, Cố Vân thiếu chút nữa theo chiếc ghế ngã xuống đất.

Thật vất vả đứng vững, Cố Vân khẩn cấp thưởng thức trong tay trường kiếm. Thân kiếm trắng nõn như ngọc, cơ hồ cùng trên chuôi kiếm bạch ngọc đồng sắc, nàng nhìn không ra đây là cái gì kim chúc mới có sáng bóng. Vỏ kiếm thượng không có gì văn sức, thân kiếm thượng lại có thể nhìn đến như vậy cá bàn thật nhỏ hoa văn, kiếm phong ánh hàn quang, bạch ngọc trên chuôi kiếm có khắc hai chữ, Cố Vân hí mắt nhìn lại –

Băng Luyện? Đây là tên của hắc sao? Cứng cấp hữu lực tự thể, cùng ôn nhuận bạch ngọc hình thành tiên minh đối lập. Quả nhiên kiếm như danh, nàng vừa rồi cảm giác không có sai, tới gần trường kiếm quả thật có thể cảm nhận được một cổ hàn khí, thật sự là một linh tính hảo kiếm.

Thưởng thức một phen sau, Cố Vân nhặt lên vỏ kiếm, đem trường kiếm hoàn hảo treo lại trên tường. Tay chân rốt cục lấy được tự do, Cố Vân nhẹ nhàng hoạt động cổ tay. Bỗng nhiên, nàng kinh dị nhìn chăm chăm chính mình tay, nhìn nửa ngày, trái tim đập ngày càng nhanh. Đây hai tay non mịn trắng nõn, ngón tay ngọc tiêm tiêm, mỹ làm cho người ta tâm động, nhưng là... Đây không phải tay nàng!

Bởi vì nhiều năm dùng súng , nàng trên tay có vết chai , nhưng là đây bàn tay, rất non mềm , hơn nữa cũng bé dọ người! Chấm dứt tóc dài, thon gầy hai tay, rất nhiều chuyện nói cho nàng, thân thể này không phải của nàng! Trời ! Quá điên khùng !

Gương! Nàng cần gương! Ở trong phòng tìm một vòng, Cố Vân không có tìm được một mặt gương.

Duy nhất có phản quang tác dụng là trên giá gỗ miêng hộ tâm ở trước ngực khô giáp, thanh đồng tính chất, làm cho nó mơ hồ có thể chiếu ra bộ dáng con người.

Cố Vân đi đến trước khô giáp, tâm lại chợt lạnh, nàng xem quá tới hôm qua cái kia nam nhân mặc khô giáp bộ dáng, nhìn ra hắc hắc là có 185 cm, giá gỗ cơ hồ là dựa theo hắc dáng người làm , mà hiện tại miêng hộ tâm vị trí cứ nhiên đến của mặt nàng, nói như vậy, nàng hiện tại thân cao phỏng chừng chỉ có 158 cm? !

Nàng nghĩ đến, 158 cm chuyện này thật đối với luôn luôn cao gầy nàng mà nói đã muốn là cái trí mạng đả kích, nhưng là, làm nàng theo mơ hồ trong gương thấy rõ hiện tại này khuôn mặt khi, gặp chuyện bình tĩnh

nàng rút cục bạo phát một thân gầm nhẹ, “SHIT!” Nàng trừng mắt vào hình ảnh mà miếng hộ tâm trung phản xạ ra, đầu óc nháy mắt ngẩn ngui, trong kính nữ nhân, không đúng, này khuôn mặt nhiều lắm chỉ có thể xem như cô gái!

Khuôn mặt nho nhỏ trắng và phấn nộn, liễu diệp loan mi (lông mày lá liễu mi cong cong) thập phần gặp may, khéo léo hồng nhuận môi anh đào thủy linh trong suốt, chính khuôn mặt nhất đáng chú ý, là kia ánh mắt. Thật dài lông mi, trong suốt sáng, tròn tròn giống con thỏ nhỏ, lóe lên vô tội tình thuần quang mang, khoa trương nhất chính là này ánh mắt ngập nước, giống như tùy thời muốn khóc giống nhau! Này này này, quả thực làm cho Cố Vân muốn giết người!

Nàng cũng không phải chán ghét này phó diện mạo, nếu là trước kia nàng nhìn thấy như vậy cô gái, cũng sẽ đại tán đáng yêu, nhưng là hiện tại vấn đề là, này khuôn mặt nếu là của nàng, như thế nào có thể chịu được! Luôn luôn lấy bình tĩnh lý trí trừu danh Cố Vân rút cục nhìn không được một quyền đánh vào miếng hộ tâm thượng! Miếng hộ tâm là thuần đồng tạo ra, tự nhiên sẽ không bởi vì nàng này một quyền khởi cái gì biến hóa. Kính hoảng sau, kính trên mặt như trước là kia trương phấn nộn mặt, bất đồng là nguyên lai đáng yêu tình thuần trong mắt lưu chuyển là lãnh liệt nổi giận quang mang

7. Chương 7

Hít sâu một lúc lâu, Cố Vân mới miễn cưỡng làm cho chính mình tỉnh táo lại, lại nhìn trong kính khuôn mặt, nàng chăm chọc phát hiện, này khuôn mặt duy nhất làm cho nàng so sánh vừa lòng, chính là trên gương mặt phía bên má phải là lưỡng đạo vết sẹo (2 vết)! Nàng phiền táo quay người đi, không liếc lại một lần.

Ép buộc một đêm, trên người tầng tầng lớp lớp quần đỏ làm nàng đầy người là mồ hôi, nàng cởi tầng phiền phức khăn quàng vai trường bào lớp ngoài cùng, chỉ mặc bên trong màu đỏ váy dài, làm nàng cúi đầu nhìn kỹ quá chính mình đáng người sau, có một loại khóc không ra nước mắt cảm giác.

Nàng rút cục biết, vì cái gì nàng ngay cả rời giường đều khó khăn, vì cái gì nàng đẩy cái ghế dựa cũng cần một buổi tối, vì cái gì nàng cả người vô lực... Này không phải là cánh tay, cần bản chính là hai cây tằm thối! Còn có kia thất lưng, đùi nàng lúc trước đều so với nó thô...

Cao gầy thân hình, linh hoạt thân thể, Dư thừa thể lực, mạnh mẽ lực lượng, này đó nàng vẫn dẫn nghĩ đến ngạo (tự hào, kiêu ngạo) tư bản nháy mắt biến mất vô tung, Cố Vân lần đầu tiên cảm thấy kinh hoảng vô thổ, như vậy thân thể, nàng như thế nào chạy ra khỏi cảnh, như thế nào đi cứu Tinh?

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu đến phòng trong, khiến trog phòng loang lổ lạc ảnh (cái bóng ý), gió từ từ thổi tới, tay áo hơi bay bay, sợi tóc di động, một thân mồ hôi làm Cố Vân đánh một cái rùng mình, cũng làm cho nàng phút chốc phục hồi tinh thần lại. Nàng ở làm gì? ! Tình rơi xuống không rõ, sinh tử chưa biết, chung quanh tình huống nàng còn không biết gì cả, hiện tại không phải mất mát tuyệt vọng thời điểm, nàng còn sống, hơn nữa tứ chi kiện toàn, ý nghĩ rõ ràng, đây là tư bản!

Cố Vân quyết định trước ra khỏi phòng, nhìn xem bên ngoài tình huống, đi rồi vài bước mới phát hiện, dài tới mắt cá chân sợi tóc rất là phiền toái, (lông) mày khê nhẵn, đi đến phía trước Băng Luyện, rút ra trường kiếm, không hề lưu luyến giơ tay chém xuống, một đạo ngân quang hiện lên, tóc đen rơi xuống đất. Một đầu đen thùi mềm mại tóc đen bị nàng tước đến bên hông vị trí. Vốn tưởng tái làm cho ngắn một ít, nhưng là trường kiếm không có kéo dãn tốt, chỉ có tạm chấp nhận.

Đem trường kiếm quả trở về, Cố Vân cười nói: “Tạ lạp, Băng Luyện!”

Nhặt lên làn váy thượng eo nhỏ mang, Cố Vân một bên trát đuôi ngựa một bên hướng ngoài phòng đi đến, cũng không có chú ý tới ngay tại nàng cúi đầu kia trong nháy mắt, trên tường Băng Luyện phát ra một vết ánh hồng, bất quá rất nhanh lại biến mất vô tung.

Đi đến cạnh cửa, Cố Vân Dưới chân bị kiềm hãm.

Có người ! Nàng lui về phía sau hai bước, môn bị xôn xao một tiếng đẩy ra, hai cái cổ đại tướng sĩ cao lớn nam nhân đi đến.

Cổ Vân nhú mày, là thân thể này nguyên nhân sao? Cửa nàng cảnh giác tỉnh cùng thể lực tựa hồ không bằng trước, gần như vậy gần mới nghe ra dị động. Nàng âm thầm ảo não trung, hai gã tướng sĩ thấy trước mắt nữ tử, cũng là sững sốt, này nữ nhân hảo tiểu, hảo đáng yêu a, một thân đơn bạc hồng y đem nàng có vẻ tươi mới. Bất quá trên mặt nàng không biết như thế nào có lưỡng đạo vết sẹo, không khỏi cảm thấy có điểm đáng tiếc.

Cổ Vân âm thầm quan sát đến bọn họ, cũng không vội mà nói chuyện.

Hai gã binh lính ở Cổ Vân trong trẻo nhưng lạnh lùng trong tầm mắt hoàn hồn đến, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, trong đó tuổi ít hơn tiểu tướng tiến lên từng bước, lớn tiếng nói: “Người, đi ra.”

Cổ Vân đứng yên bất động, lạnh giọng trả lời: “Đi chỗ nào?”

Tiểu tướng không nghĩ tới nàng hội hỏi, không kiên nhẫn trả lời: “Đây là tướng quân phòng, không phải người nên ở địa phương.”

Ngày hôm qua cái kia nam nhân nói nơi này là tướng quân phủ, nơi này là hấn phòng, hấn tự nhiên là tướng quân, mà nàng chưa có nghi thức liền một thân hồng y (áo cưới đỏ) nằm ở hấn trên giường, khối này thân thể tám chín phần là hấn thiếp thất đi.

Vì biết rõ ràng thân thể này thân phận, Cổ Vân cố ý trả lời: “Ta là của hấn phu nhân, vì cái gì không thể ở hấn phòng.”

“Thê tử? !” Quả nhiên, tiểu tướng lập tức cười to nói: “Thật sự là không biết tự lượng sức mình, người nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như nhất kiện lễ vật mà thôi.”

Lễ vật? Cổ Vân áp chế trong lòng nghi hoặc, tiếp tục kích hấn nói: “Ta không phải lễ vật, ta là tướng quân phu nhân.”

“Thiên đại chê cười, bằng người cũng xứng! Hạo Nguyệt quốc đem các người Thanh gia ba tỷ muội tặng cho chúng ta Khung Nhạc hoàng đế, hoàng đế đem người đưa cho tướng quân, nói không chừng tướng quân một cái mắt húng, lại hội đem người đưa cho ai. Người không phải lễ vật là cái gì!”

Đáng chết! Cổ Vân không khỏi nắm chặt thành quyền, hoàng đế, tướng quân, một đồng không biết quốc gia, còn có này làm cho người ta ngán thân thể, hết thấy hết thấy, không cần nhiều làm phân tích cũng đã sáng tỏ, chính mình đến một cái không biết thời không, mà nơi này vẫn là quân chủ chuyên chế thời kì, nàng trước mắt khối này thân thể thân phận chính là tiểu quốc tiến cống cho đại quốc lễ vật.

Như vậy Tình đâu? Nàng ở nơi nào? Có thể hay không cùng nàng giống nhau, cũng tiến nhập một người khác thân thể?

Nhìn về phía đắc ý dào dạt tiểu tướng, Cổ Vân tiếp tục hỏi: “Của ta tỷ muội đều bị đưa vào cung?”

“Các nàng...” Tiểu tướng vừa mới mở miệng, hấn bên người một cái lớn tuổi nam tử ngắt lời nói: “Không cần cùng nàng nhiều như vậy nhiều lời.”

“Gọi người đi thì đi, không phải người nên hỏi liền không nên hỏi.” Này nữ nhân bộ dạng một bộ vô tội vô hại, nhu nhược nhu thuận bộ dáng, nhưng là cặp mắt lại dị thường sắc bén, ứng phó người như vậy, vẫn là cẩn thận tuyệt vời.

Cổ Vân hơi hơi hí mắt, người này cảnh giác tỉnh không kém, cái gọi là gặp phó thức chủ, chỗ ngồi này tướng quân phủ nàng không thể khinh thường, nhất là nàng bây giờ còn là một bộ đậu nha đồ ăn đáng người (ý nói người chị bé như hạt đậu) . Cổ Vân mặc không lên tiếng theo bọn họ ra ngoài cửa, một đường âm thầm quan sát đến thủ vệ hoàn cảnh, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Nàng chỗ này sân rất lớn, bên ngoài thực một mảnh tùng thụ, trong không khí tràn ngập thần nhiên tùng mộc hương vị, đi ra viện ngoại, Cổ Vân hồi đầu nhìn thoáng qua, viện trên cửa cổng cấp hữu lực thư “Lăng Vân các “ba cái màu xanh chữ to.

“Đi mau.” Tiểu tướng không kiên nhẫn kêu lên. Cố Vân thu hồi tầm mắt, tiếp tục yên lặng theo bọn họ đi phía trước đi.

Nhiều quá một cái thất quái bát quái hành lang gấp khúc (rẽ đó), hai người mang theo Cố Vân hướng phía bắc phương hướng một đường đi đến, Cố Vân âm thầm ghi nhớ bọn họ sở đi lộ tuyến, nàng rất nhanh phát hiện, chỗ ngồi này tướng quân phủ kiến tạo rất chú ý, chỉ cần là bọn hắn đi này không lâu lắm khoảng cách, trong đó giống nhau bố cục còn có ba chỗ, như vậy thiết kế thực dễ dàng làm cho người ta nghĩ đến chính mình lạc đường, do đó lung tung đi mà làm cho chân chính lạc đường

8. Chương 8

Hơn nữa thủ vệ ở đây tương đương nghiêm chỉnh, dọc theo đường đi nàng đã muốn nhìn thấy hai đội tuần tra binh lính, bọn họ người người bộ pháp vững vàng, đã được huấn luyện, nhìn đến nàng khi, bọn họ đều là toát ra kinh ngạc vẻ mặt, bất quá rất nhanh lại đều khôi phục như thường, không hề liếc nhìn nàng một cái.

Càng chạy Cố Vân càng là kinh hãi, nơi này thủ vệ sâm nghiêm, địa hình phức tạp, chính là trước kia, nàng cũng không nhất định có thể xông ra đi, đổi lại hiện tại, liền càng không cần phải nói.

“Từ hôm nay trở đi, người liền ở nơi này, không có tướng quân mệnh lệnh, không được bước ra khỏi cửa viện từng bước.” Cố Vân một đường suy tư về, thẳng đến bên tai truyền đến tiểu tướng tiếng hừ lạnh, nàng mới ngẩng đầu lên.

Trước mắt là nhất phương nho nhỏ sân, còn có một gian nhà gỗ nhỏ, tuy rằng đơn giản mộc mạc, cũng rất thanh tĩnh, Cố Vân coi như thích. Nghe bọn hắn ý tứ, vị kia tướng quân là đối nàng không quá vừa lòng, đem nàng trục xuất đến bên này tự sinh tự diệt. Cố Vân âm thầm vui sướng, như vậy cũng tốt, nàng có thời gian hảo hảo rèn luyện thân thể của chính mình, nghiên cứu trốn đi lộ tuyến.

Hai người xoay người phải đi, Cố Vân lập tức kêu lên: “Đứng lại. Các người tướng quân phủ không đến mức ngay cả quần áo đều không có đi? Ăn cơm có phải hay không cũng không làm cho ăn no a?”

Thấp xuy một tiếng, tiểu tướng khinh thường trả lời: “Này người không cần lo lắng, một nữ nhân tướng quân phủ còn Dưỡng được.”

Cố Vân lợi mâu vi thiểm (mắt lóe lên tia sáng), tốt lắm! Nàng muốn chính là những lời này.

Nàng có thể đem trước kia chính mình luyện thành võ thuật quán quân, cảnh giới tinh anh, cũng giống nhau có thể đem thân thể này luyện thành!

Trong phòng nghị sự, hé ra so với 9 cái bàn hợp lại còn muốn to hình vuông bàn gỗ hoành ở trung tâm, trên bàn bày hé ra bản vẽ, mặt trên tinh tế họa đầy điểm cùng đường, hai cái cao lớn nam nhân đứng ở trước bản vẽ, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm bản vẽ.

Cầm lấy bên cạnh văn chương, Túc Nhậm ở bản vẽ dựa vào thượng vẽ một vòng tròn, trầm giọng thở dài: “Trải qua ngày hôm qua đối công diễn luyện, người cũng nhìn ra người bố này trận, thực tế đối địch đứng lên hữu quân vẫn là quá yếu, một khi hữu quân bị công phá này trận liền xong rồi.”

Túc gia quân sở dĩ có thể danh Dương lục quốc, làm địch nhân nghe tin đã sợ mất mật, cho dù không phải đại ca tự mình mang binh, cũng có thể thường thắng bất bại chính yếu nguyên nhân, chính là Túc gia quân tướng sĩ người người khí lực cường tráng, dũng mãnh thiện chiến, trận pháp lại hay thay đổi, làm cho địch nhân sờ không rõ bọn họ lộ số.

Này đó đều phải quy công Vu đại ca, hắn yêu cầu Túc gia quân các doanh chủ tướng phải nghiên đọc binh thư, còn muốn tự nghĩ ra trận pháp hoặc luyện binh kì chiêu, mỗi nửa năm cử hành một lần đối chiến diễn luyện. Các chủ tướng đều phải mang theo chính mình trận pháp tiến đến nghênh chiến, tuyển ra tốt nhất trận thế ở toàn quân thi hành. Này cũng là tướng quân phủ phía sau núi vì sao phải mở một cái sân luyện

công nguyên nhân, bọn họ làm Túc gia quân chủ soái, tự nhiên không thể thiếu luyện tập, năm nay đại ca cố ý làm cho Tam đệ ngênh chiến, nhưng là nhìn hắn bày ra này trận pháp, muốn thủ thắng thật sự không dễ.

Túc Vũ nhíu mày, tuấn lãng mặt tràn đầy phiền táo, trả lời: “Ân, ta cũng đã nhìn ra, đêm qua ta nghĩ một đêm, đã muốn nghĩ đến ứng đối phương pháp, chờ ta thao luyện tốt binh sĩ, nửa tháng sau tái chiến một lần!”

Một đêm có thể nghĩ ra được? Túc Nhậm không dám gật bừa, Tam đệ tính tình quá mau này tật xấu, không biết khi nào thì tài năng bỏ, bất quá Túc Nhậm cũng không tính nói hấn, làm cho hấn vài lần té ngã, góc cạnh cùng tật xấu tự nhiên hội thiếu.

“Báo!” Một tiếng to giọng nam ở ngoài cửa vang lên.

Túc Vũ lạnh giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Bẩm phó tướng, cái kia nữ tử đã muốn bàn đến hậu viện, nhưng là...” Tiểu tướng vốn đang to thanh âm càng nói càng nhỏ.

Túc Vũ không kiên nhẫn gầm nhẹ nói: “Có chuyện nói thẳng.”

Tiểu tướng lập tức đứng thẳng thân mình, cao giọng trả lời: “Nàng nói muốn dựa theo của nàng yêu cầu cung thực.”

“Như thế nào?” Tiểu tướng nói còn chưa nói hoàn, Túc Vũ vốn sẽ không tốt tâm tình lúc này càng thêm hỏa bạo, quát, “Nàng còn muốn ăn sơn trân hải vị à!” Cho nên nói nữ nhân chính là phiền toái, đại ca vừa đi chi, làm cho bọn họ lo liệu cho hấn!

Tiểu tướng âm thầm rút lui bả vai, chạy nhanh trả lời: “Không có, nàng chỉ cần cầu ăn thịt bò, trứng chim linh tinh, chính là ăn thật sự nhiều.” Thật sự rất nhiều, liền một nữ nhân sức ăn mà nói, nhiều có chút dọa người.

Túc Vũ sắc mặt phút chốc tối sầm lại, mây đen đầy mặt. Tướng quân phủ ba ngàn tướng sĩ đều Dưỡng được rất tốt, chẳng lẽ một nữ nhân còn có thể đem nó ăn suy sụp! Túc Vũ trừng trừng hai mắt giống nhau muốn phun hỏa bàn, “Nàng muốn ăn bao nhiêu khiến cho nàng ăn bao nhiêu! Loại này việc nhỏ đừng tới báo. Cút!”

“Vâng.” Tiểu tướng không dám chần chờ, lập tức chạy khỏi phòng nghị sự, đã sớm nghe nói Túc phó tướng tính tình không tốt, đồn đãi quả nhiên không thể tấn tín, đầu chỉ là không tốt, quả thực là bạo ngược!

Nửa tháng sau. Tướng quân phủ, phía sau núi, sân luyện công.

Chính Ngọ (giữa trưa) thời gian, đầu hạ thái Dương đã muốn đủ nóng, sân luyện công trung ương không có gì có thể che râm mát chỗ, một ngàn tướng sĩ ở diễn luyện ba cái canh giờ trận pháp sau, rốt cục có thể nghỉ ngơi một lát. Bởi vì buổi chiều chính là đối chiến diễn luyện, cho nên các tướng sĩ đều không có trở lại phía sau núi doanh trường nghỉ ngơi, chính là túm năm tùm ba tránh ở bóng mát cây cối hóng mát, thỉnh thoảng phát ra cười nhạo thanh.

“Có phải hay không thật sự?”

Tất cả mọi người là một bộ không tin bộ dáng, một gã lão binh khoát tay, vẻ mặt còn thật sự nói: “Lừa người để làm chi, nhà bếp tiểu Triệu là ta đồng hương, hấn chính mồm cùng ta nói. Một bữa muốn ăn ba cân thịt bò, mười quả trứng chim, một cân cơm, năm cái hoàng qua!” (ta nghĩ là nấm)

“Ta không tin!” Một gã tuổi trẻ tráng kiện tiểu binh vỗ vỗ ngực, kiêu ngạo mà trả lời: “Ta như vậy tráng kiện, một bữa cũng ăn nhiều như vậy. Nàng một nữ nhân, như thế nào khả năng nuốt trôi!”

Lão binh vỗ vỗ tiểu tử bả vai, tà nghệ hấn đầy rộng đáng người, chặc chặc cười nói: “Này người sẽ không đã hiểu, cái kia nữ nhân nói không chừng là cái hai trăm cân đại mập mập đâu! Nói sau, của nàng thức ăn cũng không phải ta một người nói bừa, người đi nhà bếp bên kia hỏi thăm hỏi thăm, ai cũng biết!”

9. Chương 9

Tiểu binh tin là thật, thì thào trả lời: “Nguyên lai là như vậy a! Khó trách tướng quân đem nàng ném tới hậu viện đi.”

Tiểu binh đang nói, một đám người lập tức cười ha ha đứng lên. Lão binh tiếp tục trêu chọc nói: “Ta xem tám phần là Hoàng Thượng xem tướng quân luôn không cười thê, rõ ràng ban thưởng cái đại mập mạp, kích thích kích thích tướng quân.” Lão binh tự cổ tự nói được vui vẻ, lại phát hiện lần này bên người nhân không vài cái cười, hơn nữa biểu tình hoảng sợ theo dõi hẩn phía sau xem, chỉ chốc lát sau lại toàn bộ cúi đầu.

Lão binh cảm thấy chợt lạnh, nguy rồi, hẩn sau lưng trạm sẽ không là...

“Toàn bộ đứng lên.” Tiếng gầm giận dữ rít gào vang lên, cây cối âm u hạ hóng mát mười mấy người nhanh chóng đứng dậy, thẳng tắp đứng động cũng không dám động.

Túc Vũ mất lạnh đảo qua mấy cái khăn trương mặt, cuối cùng đứng ở lão binh trước mặt, gần từng tiếng hừ lạnh nói: “Toàn bộ đến thái Dương Dưới trát trung bình tấn, nửa canh giờ (= 1 giờ đóa)!”

“Rõ.” Bọn họ động tác nhất trí chạy ra sân ngồi trung bình tấn, trong lòng khóc thét không ngừng, trên mặt cũng không dám biểu hiện mấy may. Đây hẩn không rõ ý tướng binh lính kỳ quái nhìn mấy người đang ở Dưới ánh mặt trời chói chang trát trung bình tấn, mà phó tướng đen mặt, hướng hậu viện phương hướng đi đến.

Chết tiết nữ nhân, nghĩ sử dụng loại này phương pháp khiến cho bọn họ chú ý sao? ! Tốt lắm, hẩn muốn nhìn, nàng có thể ăn bao nhiêu, nếu nàng ăn không hết , hẩn sẽ làm nàng biết, chính mình cỡ nào ngu xuẩn!

Hậu viện một góc hẻo lánh nhất , ở một góc sáng sủa, một cây rần chắc nhánh cây bị hai mảnh vải màu trắng buộc ở cao cao thân cây thượng, một đôi mảnh khăn tay chặt chẽ bắt lấy nhánh cây, trên mu bàn tay gân xanh theo thô suyền có tiết tấu hơi thở buông lỏng. Một kiểu tiểu nhân thân ảnh chính treo giữa không trung , dựa vào cánh tay lực lượng lên xuống vận động .

“Mười bảy, mười tám, mười chín... Hai mươi!” Cổ Vân thở hổn hển, trên trán mồ hôi dọc theo sợi tóc cùng hai má chảy xuống , đem trên người bộ váy trắng cơ hồ toàn bộ ướt.

Hai mươi cái! Nàng rốt cục có thể làm được hai mươi cái , không thể tưởng được nàng cũng sẽ vì có thể làm hai mươi cái mà vui sướng không thôi, này số lần còn chưa kịp nàng trước kia một nửa. Cổ Vân tự giễu , bỗng nhiên nghe được ngoài cửa vang lên cực khinh tiếng bước chân.

Cổ Vân buông tay, nhảy xuống, ngay tại nàng chân vừa chạm đất thời điểm, một cao lớn thân ảnh chứa tức giận xuất hiện ở trong viện.

Túc Vũ nổi giận dùng dùng tiến vào sân, vốn tưởng đem cái kia kêu Thanh Mạt nữ nhân hảo hảo giáo huấn một chút, làm cho nàng không cần đùa giỡn nhiều như vậy, kết quả vừa tiến vào trong viện, hẩn lập tức ngây dại. Trong tiểu viện, thấp bé bụi cây cùng cỏ dại bị bạt không còn một mảnh, chỉ còn lại có một mảnh xanh mướt cỏ. Mặt cỏ bên cạnh, có thật to nhỏ nhũn, bên trong không biết chứa cái gì. Cao lớn thân cây có một nhánh bị mảnh vải treo ở giữa không trung, bay tới bay đi, nữ nhân này muốn làm cái bàn đu dây cũng không dùng treo như vậy cao đi.

“Bàn đu dây “ phía Dưới, bóng trắng nhỏ nhỏ nửa quỳ hai tay chống đỡ trên mặt đất, nữ tử chậm rãi đứng dậy, ôn nhu khuôn mặt, khéo léo nhỏ nhỏ đáng người, cùng bình thường thiên kim tiểu thư không có gì hai loại, chỉ có một đôi lạnh lùng mắt, lúc này chính trực thẳng theo dõi hẩn. Túc Vũ trong lúc nhất thời phát gốc ở nơi nào, cơ hồ đã quên chính mình là tới làm gì .

Thẳng đến nữ tử hoàn toàn đứng thẳng, thấy rõ của nàng ăn mặc sau, Túc Vũ mới phục hồi tinh thần lại, quát: “Người ở làm cái gì? Mau đem quần áo mặc!”

Này nữ nhân rốt cuộc muốn làm gì, ban ngày ban mặt , cư nhiên chích mặc trung y liền trạm ở trong sân, nàng muốn câu dẫn ai? Còn có nàng tóc cũng không oản, hay dùng một cái mảnh vải trắng buộc ở sau đầu, bất nam bất nữ bộ dáng.(không giống nam cũng chả giống nữ

Cổ Vân nhẹ nhàng nhượng mày, cười lạnh nói: “Thực hiển nhiên quý phủ cung cấp quần áo không quá đủ.”Bọn họ chích cho nàng hai bộ quần áo, nàng liền để lại quần dài, bên ngoài váy dài nàng toàn bộ xé làm túi trang đất cát . Trải qua nửa tháng rèn luyện, nàng đã muốn có thể linh hoạt vận dụng thân thể này . Kế tiếp là tăng thêm lượng luyện tập, gia tăng của nàng lực lượng, nàng cần càng nhiều bao cát, trước mắt nam nhân đến đúng là thời điểm.

Trắng thuần trung y cơ hồ bị mồ hôi toàn bộ ướt nhẹp, sau giờ Ngọ (12h) ánh mặt trời mãnh liệt , nàng mạn diệu dáng người như ẩn như hiện. Túc Vũ gầm nhẹ một tiếng, “Đáng chết!”Lại hấp tấp xông ra ngoài.

Cổ Vân giật mình, hấn làm gì? Tới chỗ này rống mấy câu liền bước đi ? Nàng bật cười lắc đầu, nhẹ nhàng nhảy, bắt lấy trên đỉnh đầu nhánh cây, hít sâu một hơi, tính tãi làm một tổ hai mươi cái dẫn thể hướng về phía trước. Ai biết mới làm mười cái, lại nghe đến hấp tấp tiếng bước chân lại truyền đến, Cổ Vân có chút không kiên nhẫn nhũu mày, này nam nhân rốt cuộc muốn làm gì?

Cổ Vân khinh thả tay xuống, liền thấy một cảnh thiếu chút nữa làm cho nàng cười . Vẫn là vừa rồi cái kia tuổi trẻ cao lớn tráng kiện nam nhân, bất đồng là hấn trong lòng ôm một đống các màu quần áo, điểm lệ mảnh vải sần thượng hấn ngăm đen màu da, đen mặt, thật đúng là tốt lắm cười.

Túc Vũ vọt tới Cổ Vân trước mặt, đem trong lòng quần áo một phen ném tới nàng Dưới chân, lạnh giọng hừ nói: “Như vậy đủ đi!”

Nguyên lai hấn là đi cho nàng tìm quần áo , người này có điểm ý tứ. Cổ Vân lại nhìn về phía nam tử mặt, tuổi trẻ khuôn mặt suât khí như ánh mặt trời, xem ra bất quá hai mươi tuổi cao thấp, ẩn ẩn lộ ra nhất cổ khí bá đạo. Hấn diện mạo cùng lần trước gặp băng sơn nam có vài phần tương tự, đáng tiếc nam tử còn rất tuổi trẻ, sở hữu biểu tình đều hiển lộ ở trên mặt. Mà phân biệt biểu tình, đúng là của nàng phá án kỹ năng.

Này đó quần áo đủ nàng làm không ít tập thể hình công cụ, Cổ Vân tâm tình không sai cố ý trêu chọc nói: “Ta cá nhân thích màu đen , lần sau nhớ rõ cải tiến.”

“Người cho là đây là làm sao? Tướng quân phủ khởi tha cho người làm càn!”Cổ Vân kiêu ngạo chọc giận vốn hỏa bạo Túc Vũ, hấn tiến lên, bàn tay hướng Cổ Vân vai phải, Cổ Vân mắt lạnh thiểm, lập tức nhanh chóng xoay người bán ngồi xổm xuống thân mình, nắm lên nhất kiện ám màu tím ngoại sam, cố ý nói: “Cái này không sai.”

10. Chương 10

Túc Vũ ngẩn ra, cư nhiên nàng tránh thoát . Nhìn đưa lưng về nhau chính mình chọn lựa quần áo nữ tử, Túc Vũ bĩu môi, thu tay, quên đi, cùng một cái yếu đuối nữ nhân động thủ tính cái gì anh hùng. Hấn không biết là, này cái gọi là thiếu nữ tử lúc này chính cầm trong tay quần áo làm thành dây , nếu là hấn lại ra tay, nàng sẽ đánh trả .

Cảm giác được phía sau nam tử lui về phía sau từng bước, Cổ Vân mới chậm rãi buông ra trong tay quần áo, xoay người như không có việc gì cười nói: “Người là ai?”

“Túc Vũ.”Nói xong, Túc Vũ ngạo nghễ đứng ở nơi đó, giống nhau ai đều hấn là biết Túc Vũ là ai bình thường.

Cổ Vân gật gật đầu, trả lời: “Tên ta đã biết. Tiếp tục.”

Nàng cư nhiên không biết hấn? ! Túc Vũ đã xấu hổ lại có chút căm tức, trả lời: “Ta là tướng quân phủ chủ nhân.”

Ngả ngón đôi mi thanh tú, Cổ Vân cười nói: “Người là tướng quân phủ chủ nhân, lần trước cái kia băng sơn nam là cái gì?”Hấn chắc là băng sơn nam huynh đệ đi.

Bằng sơn nam? Túc Vũ đầu tiên là sững sốt, rồi sau đó cư nhiên cười ha hả, này xưng hô thật sự là rất thích hợp đại ca , chính là không ai dám trước mặt hần mặt nói đi? Tâm tình sung sướng một ít, Túc Vũ cười nói: “Hần là đại ca của ta.”

Quả nhiên, trước mắt nam tử thật đúng là tâm tình hiện lên hết mặt, cùng hần đại ca so sánh với, hần kém xa. Thân vươn vai, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời sắc, mau chính ngộ đi, vô tâm tình cùng hần nói chuyện đi xuống, Cố Vân trực tiếp hỏi: “Xin hỏi người đến ta trong viện đến, có gì phải làm sao?”

Túc Vũ rốt cục nhớ tới hần là đến khởi binh vấn tội , đúng là lúc này, một gã năm mươi hơn tuổi nhà bếp lão bộc bưng một cái thật to khay xuất hiện ở viện môn chỗ. Thấy Túc Vũ, lập tức cung kính kêu lên: “Tam tướng quân.”

Túc Vũ nhìn lướt qua khay thượng ba cái đại bát to, một cái trong bát cái đĩa mau tràn ra đến cơm, một cái trong bát phóng đầy trứng chim, còn có một trong bát đôi tràn đầy thịt bò, bên cạnh còn làm ra vẻ năm cây tươi mới hoàng qua. Này lượng cơm ăn, hai cái tuổi trẻ tướng sĩ mới có thể ăn hết, mà nàng là một cái chỉ tới hần ngực, gầy gió thổi qua có thể đổ nữ nhân, chỉ là kia một chén trứng chim có thể ghen chết nàng!

Nhận định Cố Vân chính là muốn dùng loại này thủ đoạn dẫn nhân chú ý, Túc Vũ luôn luôn ghét nhất sử dụng tâm cơ nữ nhân, ngữ khí cũng càng phát ra lạnh, “Ta nghe nói người một chút muốn ăn rất nhiều này nọ, bản tướng cố ý quá đến xem, tướng quân phủ có thể Đường có thể ăn nhân, nhưng tuyệt không cho phép lãng phí quân lương. Người nếu là ăn không xong mấy thứ này, theo hôm nay khởi, không cho lương thực cắt nước ba ngày!”Đói nàng ba ngày ba đêm, xem nàng còn có dám hay không tái đùa giỡn.

Nguyên lai hần là vì cái này đến, hần đối nữ nhân khinh thường nhất cố thái độ làm cho nàng có chút hỏa, Cố Vân lạnh giọng trả lời: “Nếu ta ăn cho hết lại như thế nào?”

“Không có khả năng.”Đến bây giờ nàng còn muốn nói sạo!

Trong mắt tinh quang chợt lóe, Cố Vân hơi hơi ngang đầu, khiêu khích nói: “Có hay không hứng thú đánh cuộc?”

Túc Vũ hừ lạnh nói: “Đánh cuộc gì?”

“Nếu ta thua, người làm cho ta làm gì ta liền làm gì, người nói nhất ta không dám nói nhị, tuyệt đối ngoan ngoãn .”Cố Vân nói được thoải mái, bởi vì này là tuyệt đối không có khả năng , nàng còn không biết “Ng ngoan ngoãn “Là bộ dáng gì nữa, mà nàng cũng không có khả năng thua. Nhìn về phía Túc Vũ, nàng giảo hoạt cười, “Nếu người thua, ta muốn ở tướng quân phủ tự do hoạt động.”

“Mơ tưởng.”Túc Vũ không chút nghĩ ngợi trực tiếp từ chối, một nữ nhân ở tướng quân phủ tự do hoạt động, tuyệt không có khả năng này!

Đáng chết! Chẳng lẽ hần không làm? ! Lại nhìn hần đôi mắt trung chứa đầy ngạo mạn, Cố Vân đôi mắt vừa chuyển, cố ý nhú mày, thở dài: “Người không dám a? Cũng đối, người làm không được này chủ, ta còn là không làm khó dễ người .”

Quả nhiên, Túc Vũ vừa nghe lời này, lập mã quát: “Ta không làm chủ được! Mở cái gì vui đùa!”

Lão binh thảm than một tiếng nguy rồi, tam tướng quân quát tính tình lại nổi lên, hần khả trăm ngàn đừng mắc mưu a.

“Đem này nọ cho nàng đoan đi qua!”Đáng tiếc lão binh tiếng lòng Túc Vũ không có nghe gặp, chỉ vào Cố Vân kiêu ngạo khuôn mặt tươi cười, Túc Vũ cả giận nói: “Đồ! Người hiện ăn!”

Con cá đã muốn mắc câu, Cố Vân tâm tình rất tốt, tiếp nhận khay, cầm lấy một cây hoàng qua, cắn vui vẻ. Ăn xong rồi một cây, Cố Vân cũng không vội mà ăn cơm, lại cầm lấy một cây, chậm rì rì cắn đứng lên, nàng càng là thanh thoi, Túc Vũ sắc mặt càng là hung ác nham hiểm, ngay tại nàng ăn đến cây thứ ba thời điểm, Túc Vũ rốt cục nhịn không được hừ nói: “Ăn nhanh lên.”

Cố Vân bất vì sở động, một bên cắn hoàng qua, nhất vừa cười nói: “Người lại không hạn chế thời gian.”

Túc Vũ không kiên nhẫn trả lời: “một giờ, ăn không xong cho dù thua.”Dựa theo nàng như vậy cái ăn pháp, có thể ăn đến nửa đêm!

Hắn nghĩ đến nàng hội cùng hắn sao, ai ngờ Cổ Vân buông trong tay hoàng qua, giơ lên sáng lạn tươi cười, thanh âm lại lạnh làm cho người ta phát run : “Người tốt nhất nguyện chơi chịu thua.” Nói xong, nàng cầm lấy bát to đựng đầy trứng chim, đem trứng chim toàn bộ lấy ra nữa, bình tĩnh đập vào bên trong bát to.

Túc Vũ nhíu mày, trứng chim cứ nhiên là sống !

Cầm lấy bát to thịt bò, Cổ Vân đem cơm một chút cho vào trong đó, lúc này Túc Vũ mới phát hiện, nguyên lai thịt bò tất cả đều bị giã thành thịt nát cùng cơm cùng một chỗ, tốt lắm nuốt xuống. Nhưng là dù vậy, quầy sau vẫn đang có hai đại bát thịt bò trộn cơm chờ nàng ăn đi, Túc Vũ hai tay hoàn ở trước ngực, ung dung chờ xem nàng chắt vật đầu hàng bộ dáng. Đáng tiếc thời gian một phần một giây đi qua, Cổ Vân thông dong hưởng thụ mỹ thực, Túc Vũ sắc mặt lại càng ngày càng kém, nàng nàng nàng, rốt cuộc có phải hay không nữ nhân!

Một nén nhang sau (chắc khoảng 15 đến 30 phút), Cổ Vân thỏa mãn buông bát đĩa, uống hoàn cuối cùng một ngụm dẫn dịch, cầm lấy phía trước chưa ăn nửa thanh hoàng qua, một bên cắn , nhất vừa cười nói: “Ta nghĩ chúng ta tiền đặt cược hẳn là có thể có hiệu lực đi?”

Không biết là tức quá vẫn là bị Cổ Vân súc ăn làm cho kinh ngạc , Túc Vũ hai tay nắm rồi lại bỏ ra , cuối cùng buồn bực trả lời: “Nguyện đồ chịu thua, tướng quân bên trong phủ người có thể tùy ý đi lại, nhưng là không thể ra phủ từng bước!”

11. Chương 11

Nói xong Túc Vũ phẩy tay áo bỏ đi, Cổ Vân đối với lửa giận bóng dáng phất tay, không kiên nhẫn gì cười nói: “Có rãnh thường đến ngồi chơi nha.”

Nàng trước mắt chính là muốn biết rõ tướng quân phủ địa hình, phương tiện ngày sau rời đi. Một khi thân thể của nàng tái cường tráng một ít, nàng phải đi, chẳng lẽ còn phải xin phép hắn? Buồn cười!

Túc Vũ phẩy tay áo bỏ đi, Cổ Vân bỏ lại trong tay nửa thanh hoàng qua, đứng dậy vận vẹo người. Vừa rồi ăn quá mau, nàng thật là có chút tức bụng, thời đại này không có lòng trắng trứng dạng bột , vì cung cấp sung túc nhiệt lượng, để cơ thể sinh trưởng nhanh hơn hại nàng chỉ có thể liều mạng ăn lòng trắng trứng dạng lỏng. Nhìn nhìn chính mình vẫn như trước gầy gò cả xương thân hình, Cổ Vân nghĩ, khi nào thì nàng có thể khôi phục thành trước kia bộ dáng ?

Thất bại cúi đầu, vừa lúc chống lại lão bộc có chút thâm oán ánh mắt, Cổ Vân nhún nhún vai, mỉm cười, không phải nàng khi dễ nhà hắn chủ tử, là chính hắn tự cho là đúng. Lão bộc một bên thu thập bát bửu, một bên lắc đầu thâm than, cô bé này khôn khéo giảo hoạt thật sự, tam tướng quân tuyệt đối không phải nàng đối thủ, sẽ không biết nói đại tướng quân có thể hay không trị được nàng .

Lão bộc thì thảo tự nói ra tiểu viện. Cổ Vân tùy ý nằm ở trên cỏ, hí mắt, tùy tay túm một ít cỏ dại để ở trong tay thưởng thức.

Tình không biết tung tích, trước mắt nàng không có gì manh mối, chỉ có thể theo khối này thân thể hai cái tỷ muội bắt đầu tra. Tướng quân phủ không phải nàng trường kỳ an thân địa phương, nhưng nếu nàng hiện tại đào tẩu, chỉ biết bị đuổi bắt, đến lúc đó nàng ắc còn không mang nổi mình ắc, càng không tìm được Tình , tạm thời ở lại tướng quân phủ, đợi khi tìm được Tình, thiết kế đường lui rồi hãy rời đi cũng không muộn. Cổ Vân trong đầu tính toán kế tiếp kế hoạch, đột nhiên một trận tiếng trống như sấm rền truyền đến, Cổ Vân phút chốc mở mắt ra, nghiêng tai lắng nghe.

Lại là phía sau núi truyền đến thanh âm! Ngày nửa tháng, sân chính phía sau thính thoảng truyền đến hò hét, đánh nhau hoặc là ngân ngửi tiếng trống, giống hôm nay như vậy chính tề vang dội nổi trống tiếng động còn không có xuất hiện quá. Ngày thường Cổ Vân vội vàng cường kiện chính mình khí lực, lưỡi quản này chuyện của hắn, nhưng là hôm nay này một thanh âm vang lên quá một tiếng ù ù tiếng trống, hàm chứa lực lượng cùng xao động, đúng là làm cho người ta nghe được nhiệt huyết sôi trào.

Nàng luôn luôn thuộc phái hành động, trong lòng mới tò mò, thân thể đã muốn sớm từng bước hành động, nàng lưu loát đứng dậy, hướng tới nơi có tiếng vang địa phương đi đến.

Đập vào mắt là cao cao tường, một cái không lớn cửa gỗ khép hờ, Cổ Vân đến gần đẩy cửa ra, tự nhiên nắng chói, cũng làm cho nàng lâm vào rừng mình.

Ánh mắt có thể nhìn được, là một mảnh trời rộng lớn. Mặt trời chói chang ở trên cao, trên mặt đất lại là đứng hai ba nghìn người thập phần chỉnh tề, thành hai quân đối chọi chi thế. Giữa trưa gặp qua nam tử Túc Vũ đứng ở nhất phương chủ tướng vị trí, mặc quần áo ngân giáp, cầm trong tay một thanh rất nặng đại đao, ngạo nghễ mà đứng, có vài phần uy vũ.

Trống trận gián đoạn, chỉ nghe Túc Vũ một tiếng gầm nhẹ, “Công!” Trận thế lập tức hiện ra, đối phương cũng bày ra thế nghênh chiến.

Cổ Vân dựa vào cạnh cửa, hứng thú nhìn trận quyết đấu này, chỉ chốc lát sau, nàng nhú mày, cúi đầu nở nụ cười.

“Thực buồn cười sao?” Phía sau, một đạo ôn hòa thanh âm vang lên.

Cổ Vân cả kinh, nàng rất chuyên chú trận thế ở trước mắt, tự nhiên không có cảm giác được có nhân tới gần! Trong lòng âm thầm ảo não, trên mặt nhưng không có biểu hiện mảy may. Nàng chậm rãi xoay người, chỉ thấy một cái áo xanh nam tử đứng ở nàng phía sau, bộ dạng phi thường tuấn mỹ, Cổ Vân đã muốn đoán được người này hẳn là cũng là Túc Lăng huynh đệ đi. Bất quá so với Túc Lăng kiệt ngạo lãnh ngạo, Túc Vũ táo bạo bá đạo, hẳn nhả nhận trong sáng, làm cho hẳn nhiều ra một phần nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người khí chất. Tuy rằng hẳn thoát nhìn một bộ thư sinh bộ dáng, trên mặt cũng mang theo lễ phép ý cười, nhưng là Cổ Vân nhìn hẳn híp lại mắt cùng khóe miệng khẽ mỉm cười nhìn ra được, hẳn lúc này tâm tình cũng không giống trên mặt hẳn biểu hiện như vậy tốt.

Dấu đi ánh mắt tinh quang, Cổ Vân trả lời: “Cũng không buồn cười, ta chỉ là cảm thấy đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” Túc Nhậm bất động thanh sắc (không thể hiện cảm xúc).

Quay đầu nhìn về phía Dưới chiến đấu, trước mắt còn nhìn không ra thắng bại hai đội nhân mã, Cổ Vân thần nhiên trả lời: “Lần này trận đánh chủ yếu mục đích, hẳn là vì kiểm nghiệm Túc Vũ dẫn dắt tấn công thực lực như thế nào đi, ta cá nhân cảm thấy này chi đội ngũ lực công kích mười phần, đáng tiếc phòng ngự năng lực rất thấp.” Vừa khai chiến có lẽ còn không rõ ràng, lập tức sẽ lộ rõ.

Ánh sáng trong mắt Túc Nhậm chợt lóe, tiếp tục mỉm cười hỏi nói: “Dùng cái gì thấy được?”

Cổ Vân quay đầu lại, nhận lấy Túc Nhậm sâu thẳm ánh mắt, hẳn muốn thử nàng sao? Cổ Vân cúi đầu cười, hẳn tưởng thử nàng sẽ thành toàn hẳn tốt lắm. Cùng Túc Nhậm sóng vai mà đứng, nàng thấp giọng phân tích nói: “Mặc kệ là công phương vẫn là thủ phương, ở không quen đối phương thế công tình huống, ngay từ đầu công kích cường độ đều là giống nhau. Lúc này ai thắng ai bại, ngay tại cho ai trước phát hiện đối phương sơ hở, ai có thể ở công kích đồng thời làm tốt phòng ngự, phá được đối phương thế công, là bên đấy có thể thắng! Túc Vũ này đội ngũ nếu là gặp được bình thường đối thủ, dựa vào mạnh mẽ lực công kích, đã muốn có thể thủ thắng, nhưng là nếu đối thủ cũng là một đám tinh binh cường tướng, như vậy chỉ dựa vào công kích hiển nhiên không đủ.”

Cổ Vân chậm rãi nâng tay, chỉ vào bên phải quân của Túc Vũ, kiên định cúi đầu cười nói: “Bên phải, hẳn phòng ngự không đủ đó là lỗ hổng.”

Tựa hồ là vì xác minh lời của nàng, hai quân giao phong, Túc Vũ đội hình vốn như một con bướm giang cánh, đáng tiếc càng đến mặt sau, hai cánh càng ngày càng trầm trọng, Túc Vũ cùng tiên phong đã muốn vọt tới trước, toàn bộ trận thế lại còn dừng ở phía sau, nhất là bên phải, đội hình rõ ràng rối loạn.

Túc Nhậm mày nhanh Túc, tim không khỏi nhảy dựng, ngay từ đầu thấy này nữ nhân đứng ở ngoài viện, mặt tươi cười, hẳn còn nghĩ nàng là một cái thiên kim tiểu thư, không hiểu quân pháp trận thế, không hiểu trong đó ảo diệu, cho nên ngây ngô cười. Hiện tại xem ra, nàng không chỉ có hiểu, nhưng lại thực tình thông!

12. Chương 12

Áp chế trong lòng kinh dị, Túc Nhậm hỏi: “Theo ý kiến của người, như thế nào mới có thể thắng?”

“Đề cao lực phòng ngự.” Chỉ cần có thể tái chống đỡ nửa giờ, lấy này chi đội quân lực công kích, hẳn là có thể đánh hạ đối phương thành trì.

“Như thế nào đề cao?”

Trầm mặc trong chốc lát, Cố Vân lạnh giọng trả lời: “Gia tăng từng binh sĩ tác chiến năng lực.”

Từng binh sĩ tác chiến năng lực? Túc Nhậm trước mắt sáng ngời, Túc Vũ này trận thể sơ hở, hẳn cùng Túc Vũ kỳ thật đều đã muốn nhìn ra đến, chính là nhất thời tìm không thấy mấu chốt, nàng như vậy vừa nói, hẳn trong lòng tựa hồ có ứng đối chi sách. Đối bên người nữ tử nhìn với cặp mắt khác xưa, Túc Nhậm cười nói: “Có hay không hứng thú đến gần xem trận này đối chiến?”

Cố Vân sáng khoái cười nói: “Hảo.” Đối với này mời, Cố Vân thừa nhận nàng thực tâm động, thời đại này, nàng vẫn cảm thấy không có gì làm cho nàng quen thuộc cùng cảm thấy hứng thú chuyện tình, nhưng là nơi này tựa hồ làm cho nàng cảm thấy quen thuộc, muốn tìm tòi đến tột cùng.

Hai người tiến vào giáo trường, ở vị trí này có thể rõ ràng hơn thấy rõ trận thế, Túc Nhậm vẫn âm thầm quan sát đến bên người nữ tử, Cố Vân bỗng nhiên thấp giọng hỏi nói: “Người tên là gì?”

Túc Nhậm vi giật mình, trả lời: “Túc Nhậm.”

Cố Vân gật gật đầu, trả lời: “Thanh Mạt.”

“Thanh tiểu thư ngày thường cũng thích nghiên cứu binh thư trận pháp?” Sẽ xuất hiện ở tướng quân trong phủ nữ nhân, Túc Nhậm đã sớm đoán được thân thể của nàng phân, chính là không nghĩ tới tin đồn Thanh gia mỹ nhân tự nhiên hủy đi khuôn mặt là thật, nhưng cũng thật không ngờ là, nàng còn hiểu binh pháp!

Cố Vân thần nhiên lắc đầu, sang sang cười nói: “Không tính là nghiên cứu, có biết một chút đi.” Cố đại cái gọi là binh thư nàng quả thật xem qua, bất quá nàng thật sự không có nghiên cứu quá, nàng trong đầu, tất cả đều là hiện đại quân sự diễn luyện cùng tác chiến kỹ xảo.

Túc Nhậm nhẹ nhàng giơ mi, có chút hiểu biết? Nàng thật đúng là khiêm tốn. Hai người tán gẫu, trận này đối công chiến cũng như hai người đoán trước trung giống nhau, lấy Túc Vũ tiến công thất bại chấm dứt. Hẳn đã muốn cánh bên phải bỏ thêm hai trăm nhân, thế nhưng vẫn là thua! Cầm tức gỡ xuống khô giáp, giương mắt thấy Túc Nhậm đứng ở đối diện, Túc Vũ vội vàng chạy đi qua.

“Nhị ca.” Lần thứ hai ở đối chiến trung chiến bại, Túc Vũ tâm tình vốn còn kém, khi thấy rõ Túc Nhậm bên người kiều tiểu nữ tử khi, Túc Vũ sắc mặt trầm xuống, gằn nhẹ nói: “Người tới nơi này làm gì? ! Ai cho phép người tới, cút đi.”

Cố Vân mắt lạnh nhìn hẳn, hỏi: “Nơi này không thuộc loại tướng quân phủ phạm vi?”

Túc Vũ không rõ ý của nàng, một bụng hỏa không địa phương phát tiết, tiếp tục đối với Cố Vân quát: “Nơi này đương nhiên thuộc tướng quân phủ.”

Cố Vân chậm rãi gật đầu, gằn từng tiếng nói: “Tốt lắm, một cái đánh cuộc thua ta ở nửa canh giờ trước chấp thuận ta ở tướng quân phủ tự do hoạt động.”

Túc Vũ sắc mặt cứng đờ, quả thật là hẳn đồng ý nàng ở tướng quân phủ tự do hoạt động, nhưng là hẳn là phó tướng, sao có thể dễ dàng tha thứ một nữ nhân đối hẳn hô to gọi nhỏ! Túc Vũ lửa giận càng tăng, chỉ vào Cố Vân, khẩu khí ác liệt quát: “Nơi này là giáo trường! Là nam nhân đánh nhau đổ máu địa phương, nữ nhân không có tư cách vào đến, càng không cho phép nữ nhân tùy ý xem!”

Túc Vũ trước một câu nữ nhân, sau một câu nữ nhân, cái loại này cao cao tại thượng tư thái hoàn toàn làm Cố Vân tức giận. Chính là Cố Vân là cái loại này càng sinh khí càng lãnh tĩnh, càng tức giận càng trầm tịch, mắt lạnh đảo qua giáo trường một đám vừa mới bại trận binh lính, lại nghiêng hướng Túc Vũ, Cố Vân giơ lên một chút châm chọc cùng khinh thường cười, lạnh lùng trầm giọng nói: “Thắng bại đã định, nhìn cũng không có ý nghĩa! Giống người loại này chỉ vì cái trước mắt, ánh mắt thiển cận, căn bản không hiểu

đạo lý dụng binh tướng quân, vẫn là không cần mang binh, miễn ở trên chiến trường, hại bọn họ cùng người chết.”

Cố Vân vừa dứt lời, phía Dưới tướng sĩ không khỏi đổ hút một ngụm khí lạnh, nữ nhân này là chán sống đi! Túc Nhậm cũng âm thầm đau đầu.

Nữ nhân này cư nhiên dám ở trước binh lính nhục nhã hần :”Làm càn!”Túc Vũ rất cục phục hồi tinh thần lại, trong lồng ngực lửa giận làm cho hần gợn lên trong tay đại đao, hướng về Cố Vân chém xuống . Lợi hại đao phong ở ánh mặt trời chiếu xuống, lóe sáng bạch quang mang (ánh sáng trắng lạnh). Túc Nhậm cả kinh, Tam đệ điên rồi, này một đao đi xuống, nàng không có mệnh!

Đang ở Túc Nhậm tính ra tay ngăn cản thời điểm, bọn họ trong mắt gầy yếu nữ nhân, chính lấy bất khả tư nghị * tốc độ tới gần đứng ở một bên binh lính, ở hần còn không có phản ứng tới thời điểm, cầm chuôi bội kiếm giắt ở hông hần. Cố Vân lưu loát rút kiếm, trường kiếm ra khỏi vỏ, xuất ra một đạo bạch ngân quang, nàng cầm trong tay lợi kiếm, vung tay lên, nghênh hướng vào đầu đại đao.

*bất khả tư nghị :không thể tin được

Nháy mắt, trong trẻo tiếng đánh cùng với một đạo đẹp mắt hỏa hoa, trường kiếm cùng đại đao binh khí tiếp xúc , mỏng manh thân kiếm hiển nhiên không phải đại đao đối thủ, một kích, trường kiếm cư nhiên thiếu một cái lỗ hồng, mà cương liệt lực đạo cũng chấn đắc Cố Vân chân run lên, quỳ một gối xuống .

Đáng chết! Cố Vân thầm mắng, nếu là nàng trước kia tuyệt đối không sợ cùng hần đánh cận chiến, nhưng là hiện tại nàng tối thiểu chính là lực lượng. Nhất chiêu, Cố Vân đã muốn sáng tỏ, Túc Vũ đối địch lấy lực lượng vì chủ, nàng không thể cùng hần đánh bừa, muốn có kỹ xảo!

Binh khí chạm vào nhau phát ra lạnh lẽo âm thanh, cũng đánh thức Túc Vũ, hần cư nhiên đối một nữ nhân động thủ, mà để cho hần khiếp sợ là, nàng nhưng lại tiếp được hần nhất chiêu! Trong quân tướng lĩnh đều không có mấy người có thể tiếp được hần thịnh nộ xuống một đao!

Túc Vũ còn tại ngốc Lãng, Cố Vân cũng đã nhẹ chuyển thân kiếm, hướng Túc Vũ mặt, Túc Vũ không nghĩ tới nàng sẽ chiêu kế, vội vàng nghiêng người đỡ lấy. Cố Vân đứng dậy, một thanh trường kiếm lập tức như rắn bò lên Túc Vũ nắm đao tay phải. Túc Vũ sắc mặt lạnh lùng, tay cầm chuôi đao, hướng về Cố Vân quét ngang lại đây. Cố Vân không lùi tiến gần, lắc mình trốn ở Túc Vũ phía sau, vô luận Túc Vũ như thế nào ra chiêu, Cố Vân đều giống nhau dính ở hần phía sau bình thường.

Mọi người thấy đến, đều cho rằng là Cố Vân không địch lại Túc Vũ, kiêu tiểu nhân thân mình thủy chung dán tại Túc Vũ phía sau tránh né. Vẫn thờ ơ lạnh nhạt Túc Nhậm cũng là trong mắt chột lóe, này nữ tử rất thông minh, hảo thân thủ, phải chết dán tại một người phía sau, có thể sánh bằng ngay mặt đối chiến khó hơn nhiều

13. Chương 13

Linh hoạt là ưu thế của nàng, nàng dán Tam đệ, Tam đệ căn bản không có cơ hội ra tay, nàng đang chờ đợi thời cơ, chỉ cần Tam đệ hơi lộ sơ hở, nàng là có thể một kích toàn thắng .

Thói quen đại khai đại hợp Túc Vũ, đối mặt Cố Vân xảo quyết bên người chiến thuật, có vẻ càng ngày càng thấp thỏm tức giận. Ngay tại hần hơi thở loạn là lúc Cố Vân tìm được chỗ đột phá, cuốn kiếm, đang muốn xuyên qua Túc Vũ nách, hướng hần nắm đao tay phải thì Túc Nhậm cũng nhìn ra của nàng ý đồ, tiến lên, bắt được Túc Vũ cổ tay phải, đưa hần kéo đi qua, lạnh giọng thấp nói: “Dừng tay! Người nháo đủ không có!”

Chậm rãi thu hồi sắp đâm ra trường kiếm, ánh mắt lướt qua Túc Vũ dày rộng vai, cùng Túc Nhậm sâu thẳm mắt nhìn nhau, Cố Vân nhẹ nhàng nhượng mảy, người này muốn so với lỗ mũi Túc Vũ khó đối phó nhiều lắm.

Hai người ánh mắt nhìn nhau, sóng ngầm mãnh liệt, Túc Vũ cũng không rõ cho nên tức giận bất bình gầm nhẹ nói: “Nhị ca, giáo trường phía trên làm sao chấp nhận một nữ nhân chỉ trở, ăn nói lung tung!”

“Ăn nói lung tung? Người nóng lòng cầu thắng, không nghe ý kiến của người khác, trong mắt chỉ có tiền công, không phải chỉ vì cái trước mắt là cái gì? Đem sở hữu tinh binh đều đặt ở tiền công vị trí, xem nhẹ phòng thủ, không phải ánh mắt thiên cận là cái gì?” Cổ Vân lạnh lùng nở nụ cười, nàng đi trở về chỗ vừa rồi rút kiếm binh lính, nhẹ nhàng nhìn lướt qua võ kiểm vị trí ở hắc bên hông, tùy ý vung tay lên, trường kiếm cứ nhiên không sai chút nào toàn bộ rơi đi võ kiểm bên trong.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, mọi người còn không có phản ứng lại đây, đến khi Cổ Vân xoay người rời đi, binh lính lúc này mới nghĩ mà sợ kinh ra một thân mồ hôi lạnh, nếu là hơi có lệch lạc, trường kiếm nhập vào sẽ không là võ kiểm trung, mà là hắc thân thể...

Đối mặt Cổ Vân trách cứ, Túc Vũ cảm thấy tự nhiên cũng biết chính mình mang binh quả thật có lỗi, nhưng hắc vẫn không thể nhận một nữ nhân phê bình, “Cho dù ta thực sự không lo chỗ, cũng không tới một nữ nhân đến giáo huấn ta!”

Vừa rồi kia một hồi ngắn ngủi giao thủ mà thoáng hạ thấp lửa giận, bởi vì Túc Vũ những lời này lại một lần nữa dấy lên, lạnh lùng dừng ở Túc Vũ tự đại mặt, Cổ Vân khước môi nếu có chút có chút không nhếch lên, thanh âm cực nhẹ cực nhỏ hỏi: “Người thực khinh thường nữ nhân đúng hay không?”

Trước mắt nữ tử mang ánh nhìn âm lãnh, rõ ràng mềm nhẹ thanh âm nghe đứng lên đã có chút làm cho người ta mao cốt tung nhiên*. Túc Vũ Lặng ở nơi nào, còn chưa kịp trả lời, Cổ Vân lại lạnh giọng nói: “Vậy người có dám hay không cùng nữ nhân cá cược một lần nữa? Ta và người đồng thời luyện binh, nửa tháng sau, nhìn xem ai luyện ra binh lính càng thêm dũng mãnh.” Nàng xem không vừa mắt Túc Vũ, chính xác cách nói là nhìn không vừa mắt những người ở giáo trường này không nói gì lại dùng ánh mắt biểu hiện đối nữ nhân khinh thường, phi thường xem không vừa mắt!

*mao cốt tung nhiên : rùng mình

Nàng cùng với hắc so với luyện binh? ! Túc Vũ cười ha ha, nàng nghĩ đến chính mình biết vài cái công phu mèo quào cũng rất rất giỏi? Không chỉ có là Túc Vũ, giáo trường phía trên, trừ bỏ về mặt có chút suy nghĩ Túc Nhậm, tất cả mọi người phát ra tiếng cười nhạo.

Khoát tay, Túc Vũ khinh thường cười nói: “Ta mới không cùng nữ nhân thách đố thuật luyện binh.”

Hai tay khoanh ở trước ngực, Cổ Vân đáp lễ nói: “Thủ hạ bại tướng, không cần nói nhiều!”

Túc Vũ phút chốc trợn to mắt, kêu lên: “Ai là thủ hạ bại tướng? !” Vừa rồi nếu không phải nhị ca ngăn cản, hắc nhất định phải chém nàng!

Cổ Vân cười lạnh một tiếng, vẻ mặt không kiên nhẫn trả lời: “Người sẽ không nhanh như vậy đã quên chính mình vừa mới thua một ván đi? Được rồi, ít nói lời vô nghĩa, sáng khoái đi, có dám hay không cùng một nữ nhân thách đố?”

Cổ Vân đem “Nữ nhân “Hai chữ nói đặc biệt lớn tiếng, chờ con cá lại mắc câu. Phép khích tướng, đối Túc Vũ người như vậy, trăm thí bách linh*.

*trăm thí bách linh: trăm lần thử trăm lần thành công

Quả nhiên, Túc Vũ vỗ đùi, hừ nói: “Đổ liền đổ! Lần này ta muốn người thua tâm phục khẩu phục!”

Cổ Vân cười thâm trong lòng, Túc Vũ a Túc Vũ, vừa rồi đổ kia một ván không có thể cho người một cái gợi ý sao? Vĩnh viễn không cần tự cho là đúng.

Vẫn trầm mặc không nói, biểu tình hỉ giận khó phân biệt Túc Nhậm, bỗng nhiên cười ra tiếng, cười nói: “Được rồi, ta đến làm chứng, hai vị tướng đánh cuộc gì, đối công chiến? Đoạt thành chiến? Vẫn là...”

Không đợi Túc Nhậm nói xong, Cổ Vân tâm tư vừa chuyển, cười nói: “Đây đó các người bình thường nhất định tỷ thí quá rất nhiều lần, lần này đến điểm không đồng dạng như vậy như thế nào?”

Túc Vũ tức giận trả lời: “Người tưởng so với cái gì?”

Khóe môi khê nhếch, Cố Vân thản nhiên phun ra hai chữ, “Dạ tập.”

Dạ tập? Túc Nhậm cùng Túc Vũ đều là sừng sốt, Túc Vũ nhíu mày nhìn về phía Cố Vân, lạnh giọng hỏi: “Người xác định muốn so dạ tập.” Đến lúc đó không được nói hần khi dễ nàng, dạ tập luôn luôn là khó khăn nhất, cũng là khảo nghiệm tướng sĩ năng lực.

Hành quân bày trận có lẽ nàng không phải Túc Vũ đối thủ, so với đánh bất ngờ dã chiến, nàng tuyệt đối thua người! Cố Vân kiên định địa điểm đầu cười nói: “Xác định. Tướng quân phủ có ba ngàn tinh binh lương tướng, vừa lúc có thể đến một hồi diễn tập, nhìn xem ta cùng Túc Vũ luyện ra binh tướng ai có thể đột phá tinh binh phòng tuyến, dạ tập thành công.”

“Hảo.” Nếu nàng không sợ chết, hần sẽ thanh toán nàng. Chỉ vào phía Dưới mấy ngàn tướng sĩ, Túc Vũ nói: “Này đó đều là Túc tướng quân tinh nhuệ, khiến cho người trước tuyến đi.”

Cố Vân nhìn lướt qua phía Dưới đông nghìn nghịt tướng sĩ, thể trạng cường tráng, ánh mắt sắc bén, nàng tuyệt không nghi ngờ bọn họ tinh nhuệ thân phận, nhưng là bọn hần trong mắt khinh thường cùng chán ghét cũng biểu đạt rành mạch, nàng không phải không có năng lực phục thù bọn họ, chính là nửa tháng thời gian không đủ!

Thu hồi tầm mắt, Cố Vân cao giọng nói: “Ta không cần bọn họ.”

Nàng vừa dứt lời, từng đạo ngoan lệ ánh mắt thẳng tắp về phía nàng bắn lại đây. Cố Vân bất vi sở động*, tiếp tục nói: “Này đó nếu đều là Túc gia quân tinh nhuệ, nhất định nhận quá rất nhiều huấn luyện, dùng bọn họ làm tỷ thí chọn người, như thế nào có thể biểu hiện ra ta cùng với Túc Vũ thực lực? Ta xem vẫn là chọn lựa năm trăm tiểu binh, dùng bọn họ đến huấn luyện, trận này tỷ thí mới công bằng.”

*bất vi sở động: không có hành động gì

14. Chương 14

Nàng nói cũng lý, lần này Túc Vũ không nói thêm gì, sáng khoái trả lời: “Được, ta đồng ý!”

Túc Nhậm âm thầm tán thưởng, quả nhiên thông minh, không dùng binh lính tinh nhuệ là một cử chỉ sáng suốt, những binh lính đó ở trên chiến trường đánh nhau nhiều năm, làm sao lại có thể nghe theo những thứ nàng dạy.

Thuật luyện binh của nàng như thế nào hần vẫn chưa biết được, nhưng là nhảy bèn cùng thủ đoạn mà nói, quả thật so với Tam đệ cao hơn một bậc. Đối với lần này tỷ thí, Túc Nhậm có một chút chờ mong, chỉ vào khoảng sân rộng rãi ở trước mặt Túc Vũ cười nói: “Giáo trường này lớn như vậy, các người nếu cùng nhau thao luyện, có sợ đối phương nhìn đến các người luyện binh phương thức?”

Túc Vũ lắc đầu, một bộ nắm chắc thắng lợi nắm bộ dáng, “Cho nàng xem lại như thế nào? Miễn cho nàng đến lúc đó hoàn toàn không biết gì cả, lãng phí chúng ta Túc gia quân tân binh.”

Cố Vân híp mắt nhìn, đang nhìn đến đằng sau giáo trường cái kia rừng rậm, vui sướng không thôi, kia mới là nơi nàng cần, “Giáo trường lưu cho người, ta muốn rừng cây là được, ngày mai bắt đầu, nửa tháng.”

“Được!” Túc Vũ hét lớn một tiếng, tuyên cáo tỷ thí chính thức bắt đầu.

Nhìn hai người đều tự rời đi, Túc Nhậm cúi đầu cười, hai người tựa hồ đã quên tiền đặt cược.

Tăng sáng, nắng sớm, ngày mùa hè khô nóng đã muốn đến, giáo trường to như vậy đứng một ngàn binh sĩ chỉnh tề xếp thành hàng, đứng bất động, lặng ngắt như tờ, biểu hiện ra Túc gia quân quân kỷ.

Phía trước giáo trường dựng trên đài cao, một thấp một cao hai người đứng hai bên, Túc Vũ mặc một bộ quân phục màu tím, cao lớn vĩ ngạn. Đứng bên cạnh một thân quần áo đen, tóc dài buộc cao Cố Vân, hần không thể không thừa nhận, nữ tử như vậy rất có mỹ lực.

Túc Nhậm thần nhiên đi lên đài cao, đứng ở hai người trung gian, cười nói: “Này đó đều là theo Túc gia quân tân binh chọn lựa đi ra hảo mẫu, hai người các người có thể bắt đầu tuyển.”

Túc Vũ hào phóng nói: “Làm cho nàng trước đi.”

Cố Vân nhìn lướt qua phía Dưới đài hé ra gương mặt trẻ mà khấn trương, nàng tự nhiên biết, không ai hy vọng bị nàng tuyển đi, dù sao ở bọn họ cảm nhận, nàng cùng Túc Vũ quả thực chính là khác nhau một trời một vực. Nhưng nàng rất nhanh làm cho bọn họ biết, ai là mây , ai là bùn.

Cố Vân không sao cả trả lời: “Nếu đều là hảo mẫu, sẽ không phí lực tuyển, từ giữa phân thành hai, bên trái về người, bên phải về ta.”

Trong sân vốn im lặng nhưng cũng không khó nghe ra tiếng xôn xao nho nhỏ, những người bên trái âm thầm may mắn, những người bên phải không khỏi nhụt chí ảo não.

Cố Vân cùng Túc Vũ hai người đồng thời đi hướng chính mình đội, Cố Vân chỉ tay ra phía sau giáo trường cách đại khái hai km rừng cây, giọng hạ lệnh nói: “Bên phải tướng sĩ nghe lệnh, mục tiêu: phía sau núi rừng rậm, thời gian: nửa khắc (chắc khoảng 15’), chạy bộ. Xuất phát!”

“Rõ” Binh lính tuy rằng không cam lòng, nhưng Túc gia quân nghiêm khắc quân kỷ khiến cho bọn họ vẫn là nhanh chóng chấp hành Cố Vân mệnh lệnh. Trong phút chốc, hàng người chậm rãi chạy hướng rừng cây.

Túc Nhậm có hứng thú nhìn chằm chằm Cố Vân cùng cái kia đi xa năm trăm tân binh, hẳn rất ngạc nhiên cũng thực chờ mong, nửa tháng sau, bọn họ sẽ là cái bộ dáng gì.

Một hàng năm trăm nhân chạy bộ tới, không mất bao nhiêu thời gian đi đến rừng cây phía sau núi. Cố Vân đứng ở bọn họ trước mặt, cơ hồ chỉ tới bọn họ ngực, tuy rằng như trước là xếp thành hàng chỉnh tề, im lặng đứng trang nghiêm, nhưng là Cố Vân vẫn là nhìn thấy ở trên những gương mặt trẻ tuổi khí thịnh đến lạnh lùng cùng khinh thường, thậm chí là ánh mắt mang trào phúng.

Cố Vân không hề tức giận nàng thực hiểu được, ở sùng bái vũ lực cùng quân công quân doanh lý, làm cho bọn họ thần phục nàng có duy nhất một biện pháp, chính là còn mạnh hơn bọn họ. Trên mặt lộ ra tươi cười lãnh đạm, Cố Vân lạnh giọng nói: “Lấy các người lý lịch cùng năng lực, là không có cơ hội tiến vào giáo trường của tướng quân phủ, hôm nay các người có thể đứng ở chỗ này, là vì ta cùng với Túc Vũ một trận tỷ thí, trận này tỷ thí nếu ta thua, các người cũng chỉ có thể cúi đầu mất mặt trở lại quân doanh, nếu ta thắng, các người liền có cơ hội ở lại giáo trường của tướng quân phủ, ta muốn biết, các người có hay không tin tưởng?”

Trả lời của nàng, là lặng im không có một tiếng động nào dù chỉ là nhỏ nhất , bị chia đến bên nàng , như trước là phải thua không thể nghi ngờ, còn có cái gì tin tưởng đáng nói? !

Cố Vân đôi mắt phát ra khí lạnh, lớn tiếng quát: “Có hay không? !”

“Có.” Chỉ có thừa thốt tiếng trả lời vang lên.

“Chưa ăn cơm sao?”

“Có!” Rất cục có một chút khí thế.

Cố Vân cười một tiếng, lắc đầu hừ lạnh nói: “Đây là Túc gia quân hảo mẫu? “

Nàng nói, lần này trả lời của nàng là những tiếng gằm nhẹ, “Có!”

Quả nhiên là người trẻ tuổi, cùng Túc Vũ giống nhau, không kích không được! Ngón trỏ vừa nhấc, Cố Vân chỉ vào ngọn núi phía sau rừng cây, đối với các binh lính trong lòng còn không phục này, lạnh giọng nói: “Ta biết các người không phục, đều muốn đi theo Túc Vũ bên người, như vậy đi, ta cho các người một cơ hội, nhìn thấy ngọn núi phía trước sao? Như thế này ta cùng các người đi, người nào tới đỉnh núi kia trước ta, ta khiến cho hắn đến Túc Vũ cái kia một tổ, nhưng là người nào so với ta chậm hơn, tốt nhất thành thật nhận huấn luyện, bằng không liền cắt cho ta!”

Ngọn núi phía sau tướng quân phủ, cách giáo trường sáu bảy km, núi cao gần một ngàn thước, từ nơi này đến đỉnh núi có lẽ cùng năm km chạy việt dã không sai biệt lắm. Cố Vân lời vừa nói ra, sở hữu tướng sĩ lạnh lùng gương mặt đều là xẹt qua kinh dị cùng khinh thường, cùng nàng một cái thiếu nữ tử so hành quân,

thật sự là vũ nhục bọn họ, bắt quá ngẫm lại, như vậy có thể đến Túc Vũ phó tướng kia một bên, thật sự là việc tốt .

Cố Vân khoe môi khê nhếch, hỏi: “Nghe hiểu chưa?”

“Hiểu được!” Lúc này đây bọn họ nhưng thật ra trả lời đã lớn tiếng lại chỉnh tề.

15. Chương 15

Cố Vân cùng bọn họ hướng tới núi, hét lớn một tiếng, “Bắt đầu!” Năm trăm nhân lập tức phía sau tiếp trước hướng tới phía núi chạy đi.

Cố Vân mắt lạnh khê nheo lại, một đám không có đầu óc, nếu là nàng không có nắm chắc, như thế nào khả năng theo bọn hắn tỷ thí.

Cố Vân tối hôm qua đã nghĩ đến cho dù là chỉ là tân binh, cũng sẽ không nguyện ý nghe nàng, nàng phải cho bọn hắn một cái ra oai phủ đầu, cùng bọn họ một đám đơn đấu, thật sự hao phí thể lực, đã chiến chạy vết dẫm luôn luôn là của nàng cường hạng, mà chọn một con đường thích hợp đối với đã chiến mà nói quá trọng yếu cho nên nàng từ tối hôm qua cũng đã đến phía sau núi thăm dò một lần, chọn một con đường gần nhất và dễ dàng nhất tới đỉnh núi. Mặc dù có chút mưu lợi, nhưng là binh bất yếm trá không phải sao?

Cố Vân dáng người nhỏ xinh nhưng động tác lại rất nhanh chóng, hơn nữa sự chịu đựng mười phần, hơn nữa đã sớm tuyển tốt đường đi, tuy rằng ngay từ đầu không có chiếm được rất nhiều lợi thế, nhưng là vừa lên núi, nàng ưu thế lập tức hiển hiện ra.

Trên đỉnh núi một cao trắng thân ảnh cùng bên người một cái nam tử gầy gò cơ hồ đồng thời đi lên đỉnh núi, hai người liếc mắt một cái, ở lẫn nhau trong mắt thấy được thương thức cùng khiêu khích. Bọn họ ở tân binh doanh thời điểm liền lẫn nhau cạnh tranh, tuy rằng không biết đối phương danh tính, lại sớm đem đối phương làm đối thủ. Ngay tại hai người đặt chân lên đỉnh núi, đang nhằm phía chỗ cao nhất là một tảng đá to lại phát hiện một bóng đen theo một cái phương hướng khác đi lên, lúc này chân đã muốn dẫm lên cái khối đá đại biểu cho thắng lợi.

Cố Vân thở hổn hển, ngồi ở phía trên tảng đá, không được, thân thể này thể lực vẫn là thật yếu , thừa dịp luyện tập tân binh, nàng cũng muốn luyện một chút chính mình mới được. Cảm giác được sau lưng có hai ánh nhìn giống như đao, Cố Vân quay người lại, không khỏi nhướng mày, không thể tưởng được cư nhiên có nhân đã muốn đến đỉnh núi, ánh mắt đảo qua hai người mặt, Cố Vân thấp giọng hỏi nói: “Các người tên gọi là gì?”

Vốn đối này nữ nhân hắn là khinh thường, nhưng hắn Dương như sai lầm rồi, không thể tưởng được nàng thật là có điểm năng lực, kĩ không bằng nhân, hắn không lời nào để nói, to lớn đáng người đứng thẳng, cao giọng trả lời: “Cát Kinh Vân.”

Cố Vân lại nhìn hướng Cát Kinh Vân bên cạnh người, sắc mặt thối giống như người khác thiếu hẳn tiền lãnh khốc nam tử, thật lâu, hắn mới lạnh lùng trả lời: “Lãnh Tiêu.”

Lãnh Tiêu? Quả nhiên người cũng như tên. Ba người đứng ở đỉnh núi, đối diện mà đứng, bắt quá bọn họ không đánh giá nhau bao lâu, tướng sĩ còn lại tựa như thủy triều trên biển cũng lên đến đỉnh núi, nhìn Cố Vân tựa vào núi đá sau, đều là không dám tin tưởng lớn mắt, rồi sau đó lại chỉ có thể thất bại cúi đầu, bọn họ cư nhiên thua, bại bởi một nữ nhân.

Cố Vân hí mắt nhìn lại, năm trăm nhân tốc độ không tốn quá nhiều thời gian liền lên tới đỉnh núi, hiển nhiên, tuy là tân binh, bọn họ cũng đã bị nghiêm khắc huấn luyện, thể lực cùng sự chịu đựng cũng không sai. Quả nhiên là hảo mẫu, Cố Vân âm thầm vui sướng.

Đứng thẳng thân mình, Cố Vân hét lớn một tiếng, “Xếp thành hàng!” Mặc kệ là đang ngồi vẫn là đứng binh lính lập tức đứng dậy, xếp thành hàng mà đứng.

Cố Vân đứng ở phía trên tảng đá, nhìn xuống những binh lính vẫn như trước không cam lòng, lại không dám kiêu ngạo tân binh, cười nói: “Bây giờ còn có người không phục sao?”

Bại bởi một nữ nhân, thật sự uất ức, nhưng là sự thật là, bọn họ quả thật thua.

“Nói chuyện!” Cố Vân không kiên nhẫn nói to một tiếng.

Âm thầm cắn răng, mang theo vài phần dỗi cùnh quật cường, chúng tướng vẫn là cùng kêu : “Không có!”

Cố Vân vừa lòng gật gật đầu, mặt lạnh hơi trầm xuống, cao giọng nói: “Nếu không ai không phục, như vậy ta hiện tại tuyên bố, ở ta huấn luyện các người nửa tháng lý, có tam điều quân kỷ, điều thứ nhất: phục tùng mệnh lệnh; thứ hai điều: tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh; đệ tam điều: gì Dưới tình huống đều phải phục tùng mệnh lệnh! Hiểu được không có?”

Nữ tử mặc hắc y, lãnh liệt cứng cỏi, nói chuyện nói năng có khí phách đứng trên đỉnh núi có cái loại này Lăng nhân khí thể thật sự không thua gì một người nam nhân. Cát Kinh Vân cùng bên người Lãnh Tiêu liếc mắt một cái, đều bị trước mắt nữ tử khí thể đánh bại.

“Hiểu được!” Không biết là do Cố Vân khí thế, vẫn là thua uất ức, chúng tướng sĩ khàn cả giọng kêu một tiếng hổ rống, chấn cả ngọn núi tụ tập chim nhỏ đều bay tán loạn.

Tốt lắm, Cố Vân cười thầm, một ngày vừa mới vừa bắt đầu, con đường phía sau còn rất dài, ta liền không tin không thu phục được các người!

Chính ngọ thời gian (giữa trưa), mặt trời ở trên cao, cho dù có cây cối che đậy, nhiệt khí vẫn nóng bỏng đánh úp lại, từ núi đi xuống Dưới, mấy trăm binh lính trong lòng thất bại cùng không cam lòng tất cả đều viết ở trên mặt. Cố Vân cười thầm, tuy rằng trước mắt bọn họ chính bắt đắc dĩ, mới không thể không quy thuận nằng, nhưng nằng có tin tưởng, nửa tháng sau, nhất định đưa bọn họ toàn bộ thu phục.

“Xếp thành hàng!”

Kĩ không bằng nhân, không lời nào để nói. Bọn họ trong lòng đều đã muốn sáng tỏ, vô luận như thế nào, tương lai nửa tháng bọn họ đều muốn bị nữ nhân trước mắt này huấn luyện.

Dừng ở trước mắt đã muốn khôi phục như lúc ban đầu, không chút biểu tình lạnh lùng dị thường mặt, Cố Vân lơ đãng, cao giọng nói: “Trải qua vừa rồi làm nóng người, các người hẳn là đã muốn có thể xác định chính mình năng lực cùng vị trí . Trong tương lai nửa tháng ta liền là các người huấn luyện viên, ta gọi là Thanh Mạt, các người về sau có thể bảo ta là huấn luyện viên.”

Nàng vừa nói ra lập tức cảm giác ra những người phía Dưới mảy may nhú lại, một bộ thực khó xử bộ dáng, Cố Vân nghi hoặc, “Có cái gì vấn đề?” Kêu huấn luyện viên thực ủy khuất bọn họ?

Đứng ở Cố Vân bên cạnh một tiểu binh thấp giọng trả lời: “Phu nhân, như vậy không hợp.” Trong quân có thâm nghiêm cấp bậc chế độ, không thể vượt qua dù chỉ một chút, tuy rằng nằng chính là tướng quân thị thiếp.

Phu nhân? Cố Vân vừa nghe lập tức nổi lên một thân nổi da gà! Cố Vân trừng mắt, lớn tiếng nói: “Huấn luyện thời gian, những gì ta nói chính là mệnh lệnh!”

Binh lính chần chờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn là cùng trả lời: “Rõ.” Dù sao chỉ có nửa tháng.

16. Chương 16

“Cát Kinh Vân, Lãnh Tiêu bước ra khỏi hàng!”

Hai người đẩy mắt âm thầm có gợn sóng, nữ nhân này muốn làm gì? Trong lòng nghĩ, nhưng là hai người vẫn là sắc mặt như thường cất bước tiến lên, đi đến phía trước đội ngũ. Chờ hai người đi đến trước mặt

nàng, Cố Vân mới tuyên bố nói: “Từ giờ trở đi, đội ngũ chia làm hai đội, các người ở vừa rồi thí nghiệm , biểu hiện xuất sắc, ta lệnh các người làm hai chi tiểu đội đội trưởng...”

Cố Vân còn chưa có nói xong, trầm thấp giọng nam lạnh lùng trả lời: “Ta không làm đội trưởng.”

Cố Vân nhẹ nhàng nhượng mảy, lại không để ý tới Lãnh Tiêu lời nói, tiếp tục cao giọng nói: “Thân là đội trưởng, phải là toàn đội trung ưu tú nhất, hần không chỉ cần nhận đến trong đội thành viên khiêu chiến, đồng thời còn muốn dẫn dắt toàn đội, cho nên, chỉ có ưu tú nhất nhân mới có khả năng trở thành đội trưởng.”

Mắt lạnh lại quét về phía Lãnh Tiêu, Cố Vân giọng điệu mang khinh thường hỏi: “Lãnh Tiêu, người là không nghĩ làm vẫn là không dám nhận?”

Lãnh Tiêu như trước trầm mặc, biểu tình không thay đổi nhìn lại Cố Vân mắt, Cố Vân trên mặt vẫn lạnh lùng, trong lòng lại thật cao hứng, nàng rốt cục tìm được một cái tâm tư trầm ổn, sẽ không động bất động liền bị kích đến mặt đỏ tai hồng . Bất quá người như vậy cũng thực khó giải quyết, không dễ dàng khống chế. Trước mặt nam tử bất quá hai mươi tuổi, đôi mắt như làn nước lẳng lẳng trôi làm cho hần tựa hồ luôn vờn quanh chó gần hơi thở. Bất quá Cố Vân vẫn là theo này đôi mắt lạnh phát hiện ẩn trong nước là cương mãnh khí thế.

Khóe môi nhẹ nhàng gợn lên, Cố Vân quay người đi không hề nhìn hần, vẻ mặt không sao cả nói: “Không nghĩ làm tướng quân binh lính không phải một binh lính tốt. Nếu người không nghĩ làm, liền chạy nhanh về nhà cưới vợ sinh con, qua an ổn ngày, không cần tới chỗ này chịu khổ chịu tội. Nếu là không dám nhận, kia vẫn là đi nhanh đi, ta nơi này không giữ người. Làm không lo tùy tiện người.”Lãnh Tiêu như trước trầm mặc, Cố Vân cũng không ép hần, trong rừng năm trăm người cũng rất yên tĩnh,thật lâu cho đến khi phía Dưới binh lính nhin không được xôn xao đứng lên, trầm thấp lạnh lùng giọng nam mới lại đột nhiên vang lên, “Ta làm!”

Cố Vân trong lòng mừng thầm, cũng không quay đầu nhìn hần, tiếp tục phát lệnh nói: “Lấy này đường thẳng làm chuẩn, bên trái là đội một, đội trưởng là Cát Kinh Vân; bên phải là đội hai, đội trưởng là Lãnh Tiêu. Hai đội nghe lệnh: toàn bộ ngồi xổm xuống, hai tay để ở sau đầu.”

Chúng tướng mặc danh kỳ diệu,không hiểu làm gì nhưng vẫn làm theo, rừng cây xanh mơn mớn, ngồi đầy mấy trăm người vạm vỡ có chút buồn cười.

“Bảo trì tư thế, nhảy, đích là rừng cây vừa này.”

Chúng tướng vừa nghe lời này, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo trong lòng lập tức nảy lên lửa giận, nàng là cái gì ý tứ? Ngồi trên mặt đất hai tay đằng sau đầu nhảy về phía trước? Đây là cái gì tư thế? Một đám người ngồi trên mặt đất, chút không thấy nhúc nhích, Cố Vân mảy nhanh Túc, lạnh lùng nói: “Chấp hành mệnh lệnh!” (chị ý bất nhảy giống ếch đó)

Lúc này, một người đứng cách Cố Vân không xa trẻ tuổi tiểu tướng đứng ra, cao lớn thân hình tản mát ra dày đặc tức giận, quát: “Vừa rồi tuy rằng bại bởi người, nhưng tái nói như thế nào, chúng ta cũng là anh dũng giết địch dũng sĩ, người không thể như vậy vũ nhục chúng ta!”

Vũ nhục? Đối mặt này cái gì cũng đều không hiểu quân sĩ, Cố Vân trong lòng ngực cũng bắt đầu thấy tức giận, “Đây là huấn luyện! Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh vì thiên chức, ngay cả này đều làm không được, cần bản không xứng trở thành quân nhân! Còn nói cái gì dũng sĩ? Không phải quân nhân lập tức cút cho ta!”

“Nhảy ếch!”Thân là quân nhân, bọn họ không có lựa chọn.Bọn họ cắn răng, hai tay nắm chặt vang lên tiếng khanh khách, trong lòng một bên mắng Cố Vân, một bên đối liều mạng nhảy về phía trước . Nhất thời, trong rừng năm trăm Túc gia quân tướng sĩ đều biến thành “Ếch “ mà phía sau bọn họ, là hai tay khoanh ở trước ngực vẻ mặt thanh thoi nữ tử.

Ở trong lòng mắng ta đi, như thế này ta cho các người muốn mắng cũng không mắng được.

Theo chân núi đến rừng cây, ít nhất cũng có ba km, nếu là chạy bộ, đối với mấy trăm binh lính cường tráng mà nói là bình thường,nhưng mà nhảy ếch là muốn bọn họ mạng nhỏ. Loại này vận động, tuyệt đối không thua gì hai mươi km chạy việt dã.

Thế này mới nhảy không đến một km, vừa rồi còn nổi giận đùng đùng các nam nhân đã muốn mết đến hơi thở đại loạn. Cát Kinh Vân luôn luôn vì chính mình thể lực mà kiêu ngạo, nhưng là hiện tại hắn cũng hiểu được toàn thân dị thường khô nóng, yết hầu giống muốn thiêu cháy bình thường, trong óc hờ hững rung động, hai chân tựa như không phải chính mình chết lặng. Hắn còn như thế, những người khác lại không cần phải nói, nguyên lai còn chinh tề đội ngũ lúc này đã muốn rối loạn trận hình, không ít người lại rơi xuống cuối cùng.

Mồ hôi dọc theo cái trán chảy tới trong ánh mắt, Lãnh Tiêu dùng tay áo lau một chút, hai chân Đường như không khống chế được gần như quỳ trên mặt đất.

“Mới có vận động một chút liền tê liệt ngã xuống, còn làm cái gì?”

“Đứng lên, tiếp tục!” Phía sau, là cái kia nữ nhân kiêu ngạo âm thanh, này thanh âm vẫn kích thích sở hữu tướng sĩ tâm, cho dù hiện tại mỗi người đều mỗi mết muốn chết, nhưng là ai cũng không muốn thỏa hiệp nửa phần! Mết chết cũng phải chống!

Cuối cùng sau hơn hai giờ, làm tất cả tướng sĩ nhảy đến rừng cây thì không có ngoại lệ toàn bộ té trên mặt đất, Dưới bóng cây nằm la liệt, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi như mưa rơi. Mỗi người đều liều mạng hô hấp, tựa như hít thở không thông, ngực tựa như bị đốt cháy.

Dựa vào thân cây, Lãnh Tiêu đã ở liều mạng thở, ánh mắt cũng là thẳng tắp nhìn chăm chăm cách đó không xa đầu sở gây nên tất cả. Nàng không nói gì, chính là lẳng lặng nhìn tàn binh. Hắn nhìn không ra nàng suy nghĩ cái gì, nhưng là lúc này nàng cùng vừa rồi kiêu ngạo hoàn toàn bất đồng.

Ước chừng một khắc sau, chúng tướng cuối cùng thoáng hoãn quá khí đến, nhưng là tay bọn hắn bởi vì chống đỡ, nơi nơi là vết máu, mà bọn họ chân, sớm cũng đã tê liệt, không cần xem, cũng biết đã xuất hiện bọt nước, càng đừng nói hai chân đau nhức, làm cho bọn họ động một chút đều khó

17. Chương 17

“Xếp thành hàng!” Lúc này Cố Vân thanh âm ở các tướng sĩ trong tai, quả thực chính là ma âm.

Tất cả mọi người đã muốn mết, toàn thân không có một chỗ không đau. Cũng có không ít binh lính đã muốn nằm trên mặt đất ngủ. Lúc này còn có thể đứng lên xếp thành hàng, chỉ có hơn một trăm nhân. Cố Vân hí mắt nhìn lại, hiện tại đội ngũ cùng sáng sớm thời điểm so sánh quả thực kém cả vạn dặm, một đám mỗi mết không chịu nổi, rời rạc vô lực bộ dáng, bất quá trừng mắt của nàng ánh mắt, nhưng thật ra sáng ngời hữu thần.

Nguyên bản lãnh hé ra mặt Cố Vân bỗng nhiên nở nụ cười, “Ta biết, các ngươi nhất định ở hận ta!”

Trả lời của nàng là càng thêm hung ác cùng ôm hận ý ánh mắt.

Thiên hạ nào có như vậy điên cuồng luyện binh phương pháp! Tại đây binh lính trong mắt, nàng muốn nhục nhã bọn họ, ác chinh bọn họ!

Đối với này đó ánh mắt, Cố Vân lơ đãng, “Hận ta không quan hệ, huấn luyện thời điểm mắt càng nhiều mồ hôi, là vì tương lai các ngươi ở trên chiến trường thiếu đổ máu. Vừa mới kia các ngươi tự nhận là buồn cười, đáng xấu hổ ‘nhảy ếch’, không những được rèn luyện các ngươi sự chịu đựng, là trọng yếu hơn là có thể tăng cường các ngươi hai chân sức bật, tăng lên toàn bộ thân thể cân bằng cùng phối hợp. Có lẽ các ngươi hội cho rằng của ta huấn luyện rất kỳ quái, thậm chí là không thể nói lý, nhưng ta chỉ là hy vọng các ngươi có thể phục tùng mệnh lệnh, mà không phải nghi ngờ mệnh lệnh, cho dù thực sự không rõ chỗ, cũng có thể trước chấp hành mệnh lệnh, sau đó mới hỏi rõ nguyên nhân.”

Mọi người nhìn nhau, có người nghi hoặc không giải được cũng có người không tin, nhưng là Cố Vân giải thích vẫn là làm cho bọn họ tâm tình thoáng tốt hơn. Nếu nàng làm như vậy, cũng không phải cố ý ác chinh bọn họ, có khổ có mết, bọn họ đều có thể thừa nhận.

Xem bọn hắc một bộ phải chết không sống bộ dáng, cũng không chịu nổi nữa. Cố Vân hảo tâm thả bọn họ, “Ngày đầu tiên huấn luyện, lượng vận động sẽ không muốn quá lớn, hôm nay trở về đi ngày mai giờ mẹo ở trong này tập hợp.”(ta đoán là 5h hehe)

Lượng vận động sẽ không muốn quá lớn? Chúng tướng sĩ há hốc mồm, bọn họ đều nhanh bị nàng chính thành tàn phế, còn gọi lượng vận động không lớn, tương lai nửa tháng, tánh mạng khó giữ.

“Cát Kinh Vân, Lãnh Tiêu, mang đội hồi doanh.”

“Là.” Cả lời cả túm, hai đội nhân mã rất cục xếp thành hàng hồi doanh. Nhìn bọn họ kêu khổ thấu trời, Cố Vân tâm tình sung sướng giơ lên khoe miệng, hưởng tướng quân phủ đi đến. Ngày mai huấn luyện hạng mục, nàng cần tìm Túc Nhậm giúp nàng chuẩn bị vài thứ.

Đến gần giáo trường, có thể thấy Túc Vũ đứng ở đội ngũ trung dạy bọn họ luyện tập rường mâu, luyện tập cái này không phải không tốt, ở hai quân thời điểm đối địch rất tác dụng, chính là hắc giống như đã quên, bọn họ muốn so với là dạ tập! Nhìn chung quanh một vòng, Túc Nhậm không ở, Cố Vân cũng không ở lại lâu, theo giáo trường tiến vào tướng quân phủ, rất nhanh nàng bước đến chỗ nàng lần đầu tiên tỉnh lại, Lăng Vân các!

Không thể tưởng được Túc Lăng sân cách giáo trường như vậy gần, vừa muốn đi qua, Cố Vân phát hiện, sân môn chính là khe mở, Túc Lăng đã trở lại sao?

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa viện, bên trong không có một bóng người. Nhún nhún vai, tưởng phải rời khỏi, Cố Vân bỗng nhiên lại có chút nhớ nhung Băng Luyện làm cho người ta nhớ mãi không quên hảo kiếm. Nếu sân không có người, nàng đi xem nó hẳn là không có việc gì đi.

Đi nhanh vào trong viện, Cố Vân rất nhanh vào lúc trước nàng rời đi căn phòng, trắng noãn như ngọc trường kiếm như trước bắt tại trên tường, toàn thân lóe trong trẻo nhưng lạnh lùng ngân quang. Cố Vân kiễng mũi chân, thủ vừa thân hướng Băng Luyện, một đạo ánh sáng lạnh xẹt qua. Cố Vân kinh hãi, chạy nhanh nghiêng người trốn tránh, phịch một tiếng, chiếc ghế bên người đã muốn bị chém thành hai nửa.

Giương mắt nhìn lại, chỉ thấy người tới thân cao gần hai mét, dày rộng thân hình tựa như một ngọn núi to, trong tay một song nhận trường kích uy vũ sinh uy. Cố Vân nhìn lướt qua bên người tàn phá chiếc ghế, không khỏi âm thầm kinh hãi, người này lực cánh tay thật mạnh! Như vậy một chút liền đem như thế rất nặng thật chiếc ghế chém nát, nếu là bị hắc trường kích đánh trúng, tuyệt đối gân cốt tấn toái.

“Lớn mật tặc nhân, cư nhiên dám đến tướng quân phòng trộm kiếm!”Hàn Thúc thanh âm làm màng tai ông ông tác hưởng.

Cố Vân lui về phía sau từng bước, giải thích nói: “Ta không phải đến trộm kiếm.”Người kia là ai, nàng giống như không ở tướng quân phủ gặp qua hẳn!

Nghe rõ Cố Vân thanh âm, nam tử mày nhanh Túc, hẳn hôm nay đang chuẩn bị đi giáo trường nhìn xem Túc phó tướng diễn luyện tân trận thế như thế nào, lại ngoài ý muốn phát hiện một thân y phục dạ hành tiểu tặc chui vào tướng quân sân. Theo vào đến vừa thấy, quả nhiên như hắc sở liệu, tặc nhân muốn đào trộm tướng quân bảo kiếm. Cũng không từng nghĩ đến, tiểu tặc đúng là nhất nữ tử.

Chỉ vào Cố Vân, nam tử lớn tiếng a nói: “Còn dám nói sáo, niệm người nhất nữ tử, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, ta có thể tha cho ngươi không chết!”

Cố Vân khinh thường hừ lạnh nói: “Chê cười!”Hắc không hỏi rõ đen trắng, ra tay trước, vô lễ, bây giờ còn nói ầu nói tả! Cố Vân lời nói chọc giận nam tử, hắc sắc mặt trầm xuống, không khỏi phân trần lại giơ lên trong tay trường kích hướng tới Cố Vân chém xuống.

Sớm biết hẳn lại ra tay, Cố Vân ở vừa rồi nói chuyện khi cũng đã nhìn vị trí, nhảy lên, một tay cầm Băng Luyện hơi lạnh vô kiếm, tay kia thì cầm chuôi kiếm, nhẹ nhàng kéo, theo một tiếng rỗng ngâm khinh âm, thân kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ.

Nàng nghĩ thanh kiếm này đã muốn thật lâu, mặc dù không thể vì nàng sở hữu, nhưng là có thể cùng nó kề vai chiến đấu một lần cũng không sai!

Cổ Vân tâm tư nhảy nhót, trong tay kiếm giống nhau có cảm ứng. Cầm kiếm, cánh tay vừa nhấc, oánh bạch thân kiếm cùng trường kích binh khí tương tiếp, thanh thúy mà bén nhọn va chạm tiếng vang lên, Cổ Vân đầu tiên là cảm thấy cánh tay trầm xuống, nhưng mà rất nhanh loại này trầm trọng tiêu thất, nam tử này vung lên trường kích, lực đạo tuyệt đối không thua gì Túc Vũ kia một đao, nhưng là nàng không chút nào không có cảm giác được tay tê hoặc là đau đớn!

Nam tử bị một cỗ lực lượng cường đại chấn đắc lui về phía sau vài bước, vừa rồi kia trong nháy mắt, hắn cảm thấy một cỗ hàn khí thông qua trường kích thẳng bức trái tim! Là hắn lỗi thấy sao? Nam tử không cam lòng lại vung trường kích, công hướng Cổ Vân trước ngực. Lần này Cổ Vân sớm có chuẩn bị, bình tĩnh ứng đối, trường kiếm để trước ngực hóa bị động vì chủ động. Trường kiếm nơi đi qua, mạnh mẽ hàn băng khí xâm nhập mà đến! Thật mạnh kiếm khí! Nam tử cả kinh vội vàng đứng dậy nhảy lùi lại, chật vật tránh né, không thể tưởng được nữ tử tuổi còn trẻ, nhưng lại có một thân giải kiếm pháp

18. Chương 18

Cổ Vân cũng ngẩn ra, trường kiếm ở trong tay nàng rất tự nhiên, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nàng thậm chí có thể cảm nhận được nó hưng phấn! Đây là có chuyện gì xảy ra??

Nhất trí tịnh thủy, nhất uông thanh tuyền, phía trước có một cái đầm không lớn lắm, trắng trong thuần khiết một mảnh ở một bên. Trong đầm có mấy hòn đá, có rất nhiều lớn nhỏ không đồng nhất bình rượu. Hai gã nam tử ngồi đối diện nhau, khác nhau là một bên ngồi áo lam nam tử, khuôn mặt lạnh như băng không có cái gì biểu tình, chỉ chuyên chú trong tay chén rượu. Ngồi đối diện là hồng y nam tử da trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun (móa ơi a được miêu tả như Bạch tuyết ý =))), nhẹ nhàng chuyển động chén rượu, trên mặt là nụ cười yêu ớt, mang chung tình bộ dáng.

Hai người đều tự uống rượu, giống nhau hai người không biết nhau. Thẳng đến khi cả vật thể đồ đậm trường kiếm nằm ở áo lam nam tử bên người phát ra chói mắt ngân quang, thân kiếm còn càng không ngừng run run. Hồng y nam tử nhìn lướt qua xao động không thôi trường kiếm, cười nói: “Xích Huyết tựa hồ không quá an phận, nó ở kháng nghị người nhân hạ, lâu lắm không có mang nó thượng chiến trường.”

Túc Lăng ứng mâu híp lại, thấp giọng trả lời: “Là Băng Luyện.” Xích Huyết ở có nguy hiểm hoặc là hưng phấn thời điểm, chỉ biết phát ra hồng quang, nó giống như vậy phát ra bạch quang chỉ có một nguyên nhân, chính là cùng nó tương thông Băng Luyện có cái gì đó khác thường.

Băng Luyện? Dài nhỏ mắt đẹp như hồ ly lộ vẻ trên tức, hắn bạn tốt là Mộ Dịch bạc thần khê nhếch, chắc chắc cười nói: “Nó không phải vẫn ở tại trong phòng người? Nó có dị động, người còn không mau trở về, tướng quân phủ của người bị cướp sạch là chuyện nhỏ, Băng Luyện nếu là không thấy, kia đã có thể có rắc rối lớn! Đến lúc đó nhìn người như thế nào cùng lão nhân trong nhà công đạo.”

Túc gia có cái thực buồn cười truyền thống, truyền thuyết Xích Huyết cùng Băng Luyện là một đôi thượng cổ bảo kiếm, một cái chí Dương, một cái chí Âm, chí Dương Xích Huyết Kiếm theo Túc tộc trưởng tử sinh ra liền vẫn làm bạn ở bên người. Ở Túc gia trong lòng các trưởng lão, chỉ có chí Âm Băng Luyện kiếm nhận định chủ nhân mới có tư cách trở thành vợ của trưởng tử Túc gia. Bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của Băng Luyện, thanh kiếm nếu không thấy, Túc Lăng không thể tìm thấy mệnh định thê tử nha.

Uống một hơi cạn sạch rượu ngon, Túc Lăng cười lạnh một tiếng, “Tốt nhất mất trộm!” Nữ nhân của hắn chính hắn sẽ tuyển, khi nào thì đến phiên một phen kiếm đến tìm cho hắn.

Mộ Dịch nhẹ nhàng cười thành tiếng, biết rõ còn cố hỏi nói: “Nói như vậy người là không tính đi trở về?”

Hắn đương nhiên phải đi về, Băng Luyện đều không phải là bất luận kẻ nào đều có thể bình, nó như thế dị động, tướng quân phủ chỉ sợ là xảy ra chuyện gì. Cao to thân thể bỗng nhiên đứng dậy. Mộ Dịch đã sớm dự đoán được Túc Lăng sẽ không thể không để ý tướng quân phủ an nguy, cầm lấy trên bàn vừa mới mở rượu ngon, tự rót đầy, xem ra này tốt nhất rượu ngon chỉ có chính mình độc hưởng.

Mới buông vò rượu, một đôi bàn tay to phút chốc đem bình rượu tiếp nhận, động tác nhanh chóng nút một tắc.

“Người làm gì?” Mộ Dịch trong lòng bỗng nhiên có dự cảm bất hảo. Quả nhiên, Túc Lăng cầm lấy Xích Huyết, ôm bình rượu, đi ra đình, nhẹ nhàng nhảy lên đập nước mà đi, cầm trong tay bình rượu để vào con suối một chỗ thạch ao.”Chờ ta trở lại tái uống.”Bỏ xuống một câu, tiêu sái phi thân rời đi.

Mộ Dịch dở khóc dở cười, tiểu tử này là xem hắn sẽ không vì một bầu rượu mà làm y phục ẩm ướt mới đưa rượu ngon nắp trong nước. Người này rất giỏi hoạt, rất bá đạo. Nhiều năm như vậy, không những không thay đổi mà càng ngày càng nghiêm trọng, hẳn chờ xem Túc Lăng sẽ bị nắm bởi cái dạng gì nữ tử .

Túc Nhậm đi phía ngoài phòng, cũng đã nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng đánh nhau, vội vàng đi vào, không khỏi bị trước mắt cảnh tượng cả kinh hai mắt trừng trừng. Hắn kinh ngạc không phải vì hỗn độn đồ dùng bị chém tới tả cũng không phải hai người đang đánh nhau, mà là Băng Luyện — cư nhiên ở Thanh Mạt trong tay. Nhìn kỹ , Thanh Mạt xử dụng kiếm thuật không tính là inh, nhưng là Băng Luyện lại hình như là nàng thân thể nhất bộ phận, nhân kiếm hợp nhất, phát huy ra kiếm cùng người lớn nhất uy lực, cao lớn Hàn Thúc hiển nhiên đã muốn không là đối thủ, rất chật vật.

Chẳng lẽ, Thanh Mạt chính là người mà Băng Luyện lựa chọn sao? Thật là nàng sao? Sâu thẳm ánh mắt lẳng lặng nhìn chăm chú vào cái kia kiều tiểu sắc bén nữ tử, nếu là nàng, tựa hồ cũng không sai.

Một cổ hàn băng kiếm khí bỗng nhiên đánh úp lại, Túc Nhậm cả kinh rút cục lấy lại tinh thần, cười nhẹ nói: “Nếu không dừng tay, này phòng ở sẽ bị các người hủy đi.”

Hàn Thúc sớm đã không là đối thủ, Cố Vân cũng chỉ là tham luyện Băng Luyện mũi nhọn lợi hại, hiện tại Túc Nhậm đi ra nói chuyện , Cố Vân cũng thuận tay thu trường kiếm. Nhìn kỹ trước mắt phòng, Cố Vân cũng có chút ngưng ngững, Túc Nhậm cũng thể hiện bộ dáng không thêm để ý, một đôi mắt nhìn chăm chăm Cố Vân trong tay Băng Luyện, cười nói: “Người cảm thấy thanh kiếm này như thế nào?”

Cố Vân vừa lòng tán thưởng nói: “Thực sắc bén.”

“Còn có đâu?”Túc Nhậm tiếp tục truy vấn.

Cố Vân nhìn Băng Luyện trắng noãn thân kiếm, cười nói: “Rất được.”

“Người không biết là nó lạnh không?”Chính là đứng ở nó bên người, Túc Nhậm cũng đã cảm giác được một cổ đến xương hàn khí, chẳng lẽ nàng không có cảm giác sao?

Lạnh? Cố Vân khẽ vuốt trường kiếm, hơi lạnh cảm giác thực thoải mái. Nàng lắc đầu, buồn cười trả lời: “Lạnh cũng quá khoa trương đi.Nhiều nhất chỉ có thể nói có điểm lạnh. Mùa hè vừa lúc thích hợp.”

Nàng chỉ cảm thấy có điểm lạnh. Túc Nhậm thở dài trong lòng, xem ra nàng quả nhiên là nữ chủ nhân mà Băng Luyện lựa chọn .

Tà liếc một cái thờ hồng học đứng ở một bên, vẫn không quên trừng mắt hắn cao tráng nam tử, Cố Vân hỏi: “Này măng phu là ai?”

Nàng gọi hắn măng phu? Hàn Thúc đang muốn bão nổi, Túc Nhậm không nhẹ không nặng một câu lập tức làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm.

“Chị dâu, hẳn là đại ca tiên phong, Hàn Thúc.”

“Chị dâu?”Hàn Thúc cương ở nơi nào, ánh mắt đều nhanh muốn trừng đi ra . Tướng quân thành thân ? Bọn họ như thế nào không biết?

“Túc Nhậm, người thế nào nói sai lầm rồi?”Cố Vân mày nhíu lại, nàng khi nào thì thành chị dâu hắn?

19. Chương 19

Túc Nhậm vẻ mặt thành thật trả lời: “Người là nữ nhân mà đại ca trước mắt duy nhất an trí ở trong phủ, người không phải tướng quân phu nhân, ai là?” Quan trọng nhất là, người là Băng Luyện lựa chọn nữ chủ nhân, ai dám nói người không phải tướng quân phu nhân .

“Ta cùng Túc Lăng không có quan hệ như thế nào, người tốt nhất không cần rả lời đồn.”

Túc Nhậm nhún nhún vai, vẻ mặt ái muội trả lời: “Này sẽ chờ đại ca trở về các người chậm rãi thương nghị , chúng ta này đó người ngoài cuộc như thế nào hội hiểu được trong đó nội tình?”

Đáng chết. Túc Nhậm tuyệt đối là e sợ thiên hạ không loạn nam nhân. Hít sâu một hơi, Cố Vân nói cho chính mình, muốn bình tĩnh, loại sự tình này cùng hẳn nhiều lời vô ích. Cầm trong tay trường kiếm hướng duy nhất hoàn hảo chiếc kỷ trà phóng, Cố Vân không nói tiếp, nói thẳng ra nàng muốn gì đó, “Ta cần năm mươi sợi dài mười trượng thô dây thừng, năm trăm chủy thủ, sáng mai giờ mẹo phía trước cho ta chuẩn bị tốt.”

“Sáng mai?” Gấp như vậy?

Cố Vân tâm tình vốn sẽ không tốt, nghe ra hẳn chần chờ, không khách khí trả lời: “Chẳng lẽ toàn bộ Túc gia quân, ngay cả này đó cơ bản dự trữ đều không có?”

“Người _” Không thể nhìn nàng kiêu ngạo bộ dáng, Hàn Thúc vừa muốn rống lên, tay lại bị Túc Nhậm chặn đứng, chỉ nghe hẳn khách khí cười nói: “Có. Giờ mẹo nhất định đưa đến.”

“Cám ơn.” Không hề có thành ý nói tạ, Cố Vân xoay người muốn đi.

Túc Nhậm ánh mắt đảo qua chiếc kỷ trà để Băng Luyện, ánh mắt xẹt qua một chút tinh quang, đối với Cố Vân bóng dáng kêu lên: “Thanh kiếm này người thích, mượn đi dùng đi!”

Cố Vân dừng lại, nhưng không có xoay người, chỉ thản nhiên trở về một câu: “Quân tử không đoạt nhân sở hảo, ta bất quá là thưởng thức mà thôi. Ngày mai đúng hạn đem ta muốn gì đó đưa đến trong rừng cây là được.”

Nhìn không hề quyến luyện, tiêu sái rời đi bóng dáng, Túc Nhậm cảm thấy ngẩn ra, không ai ở kiến thức quá Băng Luyện mũi nhọn sau, còn có thể không vì nó sở hoặc ! Nàng thật sao như thế tiêu sái?

Xem Túc Nhậm đối Thanh Mạt cung kính có thêm, Hàn Thúc có chút tin tưởng, cái kia kiêu ngạo nữ nhân chính là tướng quân phu nhân , nhớ tới nàng trước khi đi nói, Hàn Thúc ngạc nhiên nói: “Nàng muốn nhiều như vậy dây thừng, chủy thủ làm gì?”

Túc Nhậm thuận miệng trả lời: “Nàng cùng Tam đệ tỷ thí thao luyện tân binh, thời gian là nửa tháng.”

“Dùng dây thừng, chủy thủ luyện binh?” Hàn Thúc sửng sốt, rồi sau đó cười ha ha đứng lên, “Của nàng võ công quả thật không kém, nhưng là tập võ cùng luyện binh là hai chuyện khác nhau, một nữ nhân như thế nào khả năng luyện binh?” Không đem Cố Vân để vào mắt, Hàn Thúc hiện tại so sánh cảm thấy hứng thú là kia đem cả vật thể ngân bạch kiếm rút cuộc là cái gì bảo khí, cư nhiên như thế lợi hại.

Túc Nhậm quay đầu, vừa lúc thấy Hàn Thúc đưa tay đến chỗ Băng Luyện, lập tức hét lớn: “Dừng chạm!” Đáng tiếc vẫn là không kịp, Hàn Thúc đã muốn bắt lấy vỏ kiếm.

“A — “Hét thảm một tiếng sau, Băng Luyện phịch một tiếng ngã trên mặt đất.

“Hảo băng! Hảo băng!” Hàn Thúc không dám tin nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, nó đã bị đông lạnh và đỏ lên mặc dù hẳn mới chỉ sờ vào thanh kiếm một tí, mờ mịt nhìn Túc Nhậm, khó hiểu hỏi: “Vì cái gì nàng cầm sẽ không sao?” Vừa rồi nàng cầm đã lâu, còn nói là nó chỉ hơi lạnh mà thôi.

Túc Nhậm đi đến trước giường, đem chăn gấp thành một cái đệm thật dày, đi đến bên Băng Luyện đem nó nhặt lên, cực nhanh đưa nó trở lại trên tường, cho dù là như thế, hẳn vẫn là bị hàn khí đông lạnh mười ngón cứng ngắc. Nhẹ nhàng xoa xoa ngón tay, Túc Nhậm chỉ thản nhiên trả lời: “Có lẽ là — thiên ý!”

Băng Luyện lần này dị động, Xích Huyết hẳn là cảm nhận được đi. Hẳn lần đầu tiên như vậy chờ đợi, đại ca nhanh lên trở về.

20. Chương 20

Giờ mẹo, trời tờ mờ sáng, trong rừng cây, lá cây rậm rạp che nắng sớm, càng thêm đen tối. Năm trăm nhân xếp thành hàng dài một đường chạy chậm tiến đến, xem tốc độ cùng binh lính tinh thần, xa xa không bằng ngày hôm qua buổi sáng dâng trào. Đội ngũ chạy tiến rừng cây, cho dù là Dưới u ám ánh sáng, bọn họ cũng liếc mắt một cái liền thấy cái kia thân ảnh làm cho bọn họ tối hôm qua mắng suốt một đêm.

Cố Vân vẻ mặt hàn sương, không vì cái gì khác chỉ vì thời đại này không có đồng hồ thật sự rất không tiện. Mà này đàn xú tiểu tử hại nàng đợi mười năm phút đồng hồ, đương nhiên, nàng sẽ không thừa nhận là chính mình đến sớm.

Đội ngũ vừa mới đứng lại, binh lính cũng phát hiện Cố Vân sắc mặt cực kì kém, âm thầm kinh hãi nàng sẽ không lại muốn ra cái gì tra tấn nhân chiêu số đi.

“Cát Kinh Vân, Lãnh Tiêu.” Thanh âm lạnh như băng vang lên.

Có.”Cát Kinh Vân cùng Lãnh Tiêu tiến lên từng bước. Cố Vân hắc hế ra mặt, nói: “Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày huấn luyện chuyện đầu tiên chính là mang theo các người tiểu đội, từ nơi này xuất phát chạy bộ qua một núi rồi trở về, thời gian không thể vượt qua 15’. Nếu ai vượt qua, giữa trưa không được ăn cơm!”

Mọi người âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo chính là chạy bộ mà thôi, cùng ngày hôm qua so sánh với, này thật sự là rất thoải mái. Chính khi bọn hắn âm thầm may mắn thời điểm, Cố Vân bỗng nhiên chỉ vào cách đó không xa đen đen giống như một tòa núi nhỏ, gần từng tiếng nói: “Nơi đó có mấy bao cát, mỗi người lấy bốn túi, trên lưng hai túi, trên đùi hai túi, cột chắc sau lưng tức xuất phát.”

Ngày hôm qua nàng đi giáo trường ngoài ý muốn phát hiện giáo trường bên cạnh có rất nhiều cát, cho bọn hắn làm phụ trọng luyện tập không thể tốt hơn.

“Rõ.”Chạy đến mới phát hiện đó là thật lớn túi cát, buộc ở trên người cử động liên tục đều không tiện, càng nói chạy bộ, nhưng lại muốn trong 15’ trở về. Nàng quả nhiên là ác ma! Dem bao cát cột chắc, đoàn người lắc lắc hướng tới phía sau núi phóng đi, ai cũng không nghĩ giữa trưa không có cơm ăn.

Nhìn bọn họ có chút buồn cười bóng dáng, Cố Vân thấp giọng nở nụ cười, tâm tình như trời đầy mây chuyển sang trời nắng, dựa vào thân cây, Cố Vân đợi Túc Nhậm đem mấy thứ đưa lại đây cho nàng. Mùa hè mặt trời đi ra sớm, mới không lâu sau, ánh mặt trời đã muốn xuyên thấu qua lá cây, ả ả chiếu tiến trong rừng cây. Ngay tại Cố Vân chờ có chút không kiên nhẫn thời điểm, một thân hình cao trắng giống một ngọn núi nhỏ đi đến, sau lưng đi theo mười binh lính nâng bảy tám thùng gỗ to, hướng nàng đi tới.

Cố Vân khẽ nhíu mày, Hàn Thúc? Như thế nào sẽ là hắn cho đưa tới!

Đi đến trước mặt Cố Vân, Hàn Thúc cao giọng nói: “Người muốn.”Kỳ thật hắn hôm nay đến là vì ngày hôm qua cái kia thanh kiếm, hắn có chút tò mò, thân kiếm như thế lạnh lẽo, nàng rốt cuộc là làm như thế nào mà không hề cảm giác.

Mở ra một cái thùng, bên trong chưa đầy binh khí, nhưng là thấy rõ bên trong gì đó, Cố Vân lại nhíu nhíu mày, “Này là chủy thủ? !”

Hàn Thúc nhìn lướt qua trong rương gì đó, cũng nhíu mày, “Này không phải chủy thủ là cái gì?”

Cố Vân trả lời: “Quá lớn, ta không cần, lấy đi.”Kia có thể kêu chủy thủ? Ước chừng dài năm mươi cm, kêu đoản đao còn không sai biệt lắm. Ở trên chiến trường, chủy thủ như vậy đã muốn là binh khí ngắn, bởi vì bất lợi cho giết địch, bình thường dùng là cũng ít, toàn bộ phòng binh khí tìm mấy lần mới tìm ra mấy trăm cái, nàng lại còn nói không cần, không muốn. Hàn Thúc hét lớn một tiếng, “Cố tình gây sự!”

Cố Vân trực tiếp đóng thùng, lười cùng hắn nói.

“Người!”Hàn Thúc hàm răng cắn.

Cố Vân cũng không quay đầu lại hừ lạnh nói: “Như thế nào, ngày hôm qua không có đánh đủ, hôm nay còn muốn thử xem? Thật có lỗi, ta hiện tại không rảnh!”

Các đốt ngón tay bị Hàn Thúc nắm khấn khách, phía sau tiểu binh đều ngừng thở, chẳng lẽ — tiên phong sẽ đối một nữ nhân động thủ sao?

Bên này Hàn Thúc một bộ mau khí tạc bộ dáng, bên kia Cố Vân tiếp tục xem xét mặt khác hai cái thùng đựng dây thừng, đối với đứng ở một bên tiểu binh nói: “Dây thừng ta lưu lại, chủ thủ lấy đi.”

Tiểu binh không dám động, chờ Hàn Thúc hạ mệnh lệnh, thật lâu, Hàn Thúc một đôi bàn tay to nắm lại rồi thả ra, rốt cục vẫn là đối với tiểu binh phát tay, tiểu binh như trút được gánh nặng, nâng mấy tương chủ thủ lập tức ra rừng cây.

Nữ nhân quả thực không thể nói lý, Hàn Thúc đang chuẩn bị phát tay áo rời đi, lại thấy cách đó không xa tán loạn đi lại trầm trọng binh lính hướng bên này chạy tới, Hàn Thúc sắc mặt lập tức đen sì, cả giận nói: “ Binh lính sao lại thế này? Tốc độ quá chậm.” Cho dù là tân binh, cũng không nên là như vậy ,khi nào thì trong Túc gia quân có mấy cái đực nước béo cò .

Cố Vân tà liếc hần liếc mắt một cái, cười lạnh trả lời: “Người cột lấy ba mươi cân cát chạy mười dặm , cũng không thấy có bao nhiêu mau.”

Hàn Thúc sừng sốt, hí mắt nhìn kỹ đi, xác thực mỗi người trên lưng trên đùi đều treo đầy bao cát. Trừng mắt Cố Vân, Hàn Thúc quát to: “Người đây là cái gì loạn thất bát tao luyện binh pháp? !”

Người này thanh âm sẽ không thể nhỏ, chấn đặc màng tai nằng đau. Miễn cưỡng nhu nhu lỗ tai, Cố Vân buồn cười trả lời: “Người xem không vừa mắt có thể lập tức bước đi, không có người lưu người. Nếu là có hứng thú xem, cũng có thể đứng ở một bên, hảo hảo học học cái gì mới kêu luyện binh thuật. Nhưng mà ta nói trước, người tốt nhất không nói những lời vô nghĩa ảnh hưởng ta luyện binh.”

Cố Vân kiêu ngạo bộ dáng thật sự chọc giận Hàn Thúc, vỗ đùi, Hàn Thúc đối trả lời: “Được! Ta muốn nhìn xem một nữ nhân là như thế nào luyện binh .”

Lúc này, tướng sĩ đầu tiên đã muốn về tới, thấy cao lớn uy vũ Hàn Thúc, lập tức trước mắt sáng ngời, cung kính lại sùng bái kêu lên: “Hàn tiên phong!”Hàn Thúc nhưng là Túc Lăng đại tướng quân dũng mãnh nhất tiên phong đại tướng, bọn họ chỉ tại tuyển nhập Túc gia quân thời điểm xa xa gặp qua một lần, gần xem Dưới quả nhiên càng thêm uy mãnh thần võ.

Càng ngày càng nhiều tướng sĩ trở lại rừng cây, nguyên lai còn một bộ phải chết không sống bộ dáng, vừa nhìn thấy Hàn Thúc, lập tức đứng thẳng tắp. Cố Vân nhẹ nhàng nhướng mày, thờ ơ lạnh nhạt , này đó xú tiểu tử. Đối với của nằng thời điểm như thế nào không thấy bọn họ như vậy cung kính, xem ra là giáo huấn chưa ăn đủ.

Hàn Thúc trừng mắt, hét lớn một tiếng, “Xếp thành hàng, trong lúc luyện binh, không thể nhiều lời.”

“Rõ.”Năm trăm tướng sĩ lập tức toàn bộ xếp thành hàng, đứng thẳng tắp.

Hàn Thúc đắc ý xoay ngang đầu, nhìn về phía Cố Vân, hần nghĩ đến nằng hội tức giận hoặc là xấu hổ, ai ngờ nằng đối hần thần nhiên cười, đi đến đội ngũ tiền, không thấy tức giận, cao giọng nói: “Có thể cỡi xuống bao cát .”

Các tướng sĩ lúc này mới nhớ tới, chân chính huấn luyện bọn họ là trước mắt này ác ma nữ nhân. Cỡi xuống bao cát, bọn lính nhìn không chớp mắt, thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước. Hai tay đưa ra ở sau người, Cố Vân như trước ngữ khí ôn hòa nói: “Hôm nay huấn luyện hạng mục chỉ có tam hạng. Thứ nhất, huấn luyện chống lại; thứ hai, cách đấu kỹ xảo; thứ ba,huấn luyện leo núi.”

Không hề ngoài ý muốn, một đôi mắt chứa đựng nghi ngờ cùng khó hiểu nhìn chăm chăm nằng, Cố Vân một bộ dáng đầu có nói, khóe môi khẽ nhếch, nói: “Ta là người thực dân chủ, trước khi huấn luyện, các người có cái gì vấn đề có thể hỏi, nhưng là bắt đầu huấn luyện , ta không hy vọng nhìn đến chân chừ. Ai muốn hỏi , nhắc tay, ta chỉ đến hần, hần mới có thể nói chuyện.”

Cố Vân nhìn chung quanh một vòng, ở nằng bình tĩnh ánh mắt hạ đúng là không người nhắc tay, một hồi lâu nhi, tựa hồ là cổ lấy dừng khí, một gã lớn tuổi hắc trắng nam tử gờ tay.

Cố Vân nhìn về phía hần, nói: “Người.”

Hít sâu một hơi, nam tử cao giọng nói: “Nếu là luyện binh, huấn luyện viên sao không dạy chúng ta chiến trận đánh nhau, hoặc là hành quân bày trận phương pháp, muốn chúng ta như vậy chạy tới chạy lui luyện tập này đó nghe đều không có nghe nói qua gì đó?”

Bọn họ không sợ luyện binh khổ, cũng không muốn học chút vô dụng thuật, lại càng không tưởng nửa tháng sau thua như vậy khó coi. Đây không chỉ có là sở hữu binh lính tiếng lòng, đồng thời cũng là Hàn Thúc nghi hoặc, vừa rồi nàng nói cái gì tam hạng huấn luyện, cho tới bây giờ sẽ không là luyện tân binh nội dung.

“Thứ nhất, gì sự tình đều hần là có mục đích, lần này trong nửa tháng tập huấn vì chính là dạy tập chiến, chiến trận đánh nhau cùng hành quân bày trận cũng không phải nói không cần luyện, chính có phải hay không lần này tập huấn trọng điểm; thứ hai, ta huấn luyện nội dung, mỗi một hạng đều là vì đề cao các người từng binh sĩ tác chiến năng lực, cho các người có thể ở ột thời gian ngắn thích ứng dạy tập chiến, trở thành trong tinh anh tinh anh.” Cố Vân tự nhiên biết bọn họ ý tưởng, bằng không nàng cũng sẽ không làm cho bọn họ vấn đề. Nàng muốn bọn họ không chỉ khẩu phục, hơn nữa tâm phục!

21. Chương 21

Cố Vân giải thích làm cho các nam nhân ngày hôm qua bị chính cả người đau đớn không thôi tiêu tan một ít.

Mắt Hàn Thúc khê nhếch, nàng cùng Túc Vũ so là dạy tập? Thật to gan, chính là Túc Vũ cũng không nhất định có thể trong nửa tháng đem một đám tân binh luyện đủ năng lực để ứng đối dạy tập, huống chi là nàng? Nghe nàng vừa rồi nói được đạo lý rõ ràng, hần càng muốn nhìn nàng phải như thế nào huấn luyện đàn tân binh này.

Hắc tráng nam tử hiểu rõ gật gật đầu, rồi sau đó vừa nghi hoặc hỏi: “Kia cái gì là huấn luyện chống bị đánh? Chúng ta không phải hần là học được như thế nào công kích địch nhân, chẳng lẽ còn muốn học như thế nào làm cho người ta đánh?” Tuy rằng không nói gì, nhưng là những người khác đều dùng gật đầu đến tỏ vẻ chính mình khó hiểu.

Tất cả mọi người chờ nghe Cố Vân giải thích, ai ngờ nàng mỉm cười, vươn tay, đối với hắc tráng nam tử khinh câu ngôn trở, nói: “Người, bước ra khỏi hàng.”

Mặc danh kỳ diệu (khó hiểu) đi đến trước mặt Cố Vân, còn chưa đứng hần lại Cố Vân bỗng nhiên tới gần, nhẹ nhàng nhảy lên, tay phải gấp khúc, lấy khủy tay hung hăng đánh trúng nam tử cảnh oa (chỗ này ta đoán là gáy = =+).

“A!” một tiếng hét thảm vang lên, Dương như cổ bị sai vị, đau đớn làm cho nam tử thống khổ ngồi trên mặt đất. Nghi ngờ phương pháp huấn luyện của nàng thì sẽ đánh người. Tân binh không ít huyết khí phương cương nam nhân đã muốn chịu không nổi hai tay nắm chặt thành quyền, Cố Vân lại chính là mắt lạnh nhìn nam tử, hỏi: “Có đau hay không?”

“Đau đã chết!” Hần cổ mau chặt đứt.

Ngồi xổm xuống, Cố Vân lạnh giọng nói: “Ta chỉ đánh người một quyền, hơn nữa là bàn tay trần, nếu ta liên tục ra quyền, hoặc là trong tay lấy là côn gậy thậm chí đao kiếm, chỉ cần vài cái người sẽ chết. Đừng nói bảo vệ quốc gia, ngay cả chính mình mạng nhỏ đều không bảo đảm!”

Hắc tráng nam tử giúp đỡ cổ, hổ thẹn chậm rãi đứng dậy đứng ở một bên.

Cố Vân ngược lại đối mặt toàn quân, tiếp tục nói: “Đối với một cái quân nhân mà nói, các người muốn đối mặt đối thủ năng lực có cao thấp, làm người đối mặt một cái rất mạnh đối thủ khi, công kích đã muốn không phải của người ưu thế. Như vậy bảo tồn thực lực, làm cho chính mình không đến mức như vậy không chịu nổi nhất kích, tiêu hao đối thủ năng lượng, ý đồ phản kích mới là các người mấu chốt thắng lợi.” Lạnh

lòng thanh âm cũng không cao, lại làm cho này vừa mới còn tâm tồn nghi ngờ tướng sĩ đều có chút hổ thẹn cúi đầu, bọn họ tựa hồ đều ở nghi ngờ của nàng quyết định, nhưng là dần dần , bọn họ lại phát hiện, nàng nói rất đúng giống đều có chút đạo lý.

Lần đầu tiên, lạnh như băng Lãnh Tiêu cư nhiên nhắc tay , Cố Vân hướng hấn gật gật đầu, ý bảo hấn nói chuyện.

“Như thế nào có thể chịu đánh?” Công kích có thể có chiêu thức, chịu đánh phải như thế nào luyện tập?

Cố Vân chân mày một điều, cười nói: “Này các người liền sẽ minh bạch.”

Giương mắt nhìn về phía mọi người, Cố Vân lại hỏi: “Còn có không có vấn đề?”

Lần này không ai đại đột còn dám ra tiếng.

“Tốt lắm, hiện tại bắt đầu tiến vào thứ nhất hạng huấn luyện.”

Phanh –

Bang bang –

Một tiếng vật lộn va chạm trầm đục cùng bay lên bụi đất, trong rừng cây là một thảm thiết cảnh tượng. Lúc này Lãnh Tiêu rốt cục biết, Cố Vân vừa mới khoe miệng kia mặt cười vì sao có vẻ như thế quỷ dị, về sau nàng càng là cười đến thân thiết, bọn họ lại càng phải cẩn thận !

Rừng cây to như vậy, mỗi một cây nhỏ đều đứng hai người, sắc mặt đau khổ cắn chặt răng, đang ở dùng chính chân mình đi đá thân cây. Một chút lại một chút, cho dù bị thương mồ hôi lạnh chảy ròng, cũng không dám hừ một tiếng, bởi vì còn có so với bọn hấn thảm hại hơn . Một bên hơi chút bằng phẳng bùn lầy, một đám to lớn thân ảnh nhảy lên, cũng là dùng phía sau lưng . Mỗi một hạ đều là phía sau lưng hung hăng nện ở trên mặt đất, hòn đá bị ép vào mặt đất , đúng là hình thành một đám hố nhỏ.

Hàn Thúc một đôi mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm trước mắt một màn, nàng cư nhiên như vậy luyện tập bọn họ thân thể, nếu là trường kỳ như vậy luyện đi xuống, nhóm người này tuyệt đối là một lũ mình đồng da sắt. Sâu thẳm mắt thấy hướng cách đó không xa hắc y nữ tử, nàng liền đứng ở bọn họ trung gian, tầng tầng bụi đất trung, nhìn không ra của nàng biểu tình, nhưng là kia cao ngất đáng người quả thật ẩn ẩn lộ ra Lăng nhân khí.

Nửa canh giờ sau.

“Dừng lại, nghỉ ngơi 15.”

Giọng nói như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, đối đã muốn đau muốn chết binh lính mà nói, thật sự là âm thanh của tự nhiên. Cơ hồ là cùng một lúc , tất cả mọi người đặt mông ngồi Dưới đất, toàn thân đã muốn đau đến run lên, hiện tại thật sự có một loại chết nhanh cảm giác.

Nhìn ngồi Dưới đất, môi khô nứt, mồ hôi như mưa hạ một đám tiểu tử, Cố Vân cũng không vội mà làm cho bọn họ xếp thành hàng, vẻ mặt thoải mái mà cười nói: “ huấn luyện chống lại đánh thành các người nửa tháng này huấn luyện, hôm nay tạm thời luyện đến nơi đây đi.”

Nghe xong Cố Vân nói, không ít người mặt đều tái , chân còn tại toan tưởng khó nhin, sau lưng hiện tại lại hỏa chúc bình thường thương, hôm nay mới ngày hôm sau, bọn họ không biết còn có hay không mệnh chống được nửa tháng sau. Không đợi bọn họ cầu phú cho vận mệnh, Cố Vân lại giương giọng nói: “Xếp thành hàng!”

Bọn họ run rẩy đứng lên từ mặt đất, mồ hôi cùng bùn đất, mỗi người đều như là lặn qua bùn, chặt vật không chịu nổi. Cố Vân cũng rất vừa lòng bọn họ cái dạng này, ngũ khí cũng có vẻ nhanh, “Kế tiếp muốn vào làm được là huấn luyện cách chiến đấu. Học xong bị đánh, càng muốn học phản kích, nếu ban đêm tập chiến, chúng ta chủ yếu huấn luyện là không tiếng động đánh nhau kỹ xảo. Hôm nay trước huấn luyện dùng tay gần người vật lộn. Đồ thủ gần người vật lộn bao gồm rất nhiều, Không Thủ đạo, tiết quyền đạo, thái quyền, nhu đạo, tán đánh đều là gần người vật lộn chủng loại...”

Cố Vân nói còn chưa nói hết, Dưới lập tức truyền đến một trận cười nhẹ thanh, nhìn về phía phát ra âm thanh địa phương. Đó là một tuổi trẻ mặt, hẳn là cũng liền mười lăm sáu tuổi bộ dáng, nhiều nhất có thể tính đại nam hài đi, về mặt bùn lại vẫn là ngây ngốc cười.

Cố Vân chậm rãi đi đến hẳn bên người, khẽ cười nói: “Người cười cái gì?”

22. Chương 22

“Nhu đạo là cái gì? Nữ nhân đùa trò chơi sao?” Nam hài đã muốn cố gắng thu liễm tươi cười, bắt quá trong thanh âm vẫn đang nghe được ra ý cười.

Cố Vân đôi mắt chợt lóe, tốt lắm, thực sự không sợ chết. Vô nhẹ bờ vai của hắn, Cố Vân tựa tiểu phi tiểu nói: “Người, bước ra khỏi hàng.”

Nàng võ rất rất nhẹ, kì thực bàn tay mềm thật mạnh dừng ở trên vai làm cho nam hài không có tới từ trong lòng run lên, lúc này hẳn rất cực cảm thụ Cố Vân tươi cười quý dị, nhưng là lại không có khả năng không ra, nam hài chỉ có thể thật cẩn thận theo Cố Vân, thời khắc phòng bị nàng bỗng nhiên ra tay.

Cố Vân đi đến khoảng không phía trước đội ngũ, chờ nam hài ở nàng đối diện đứng tốt, trên mặt như trước là mang theo cái loại này làm cho người ta nổi da gà tươi cười.

Nam hài đứng ở nơi đó, thật lâu không hề động đậy, tuy rằng nàng thường xuyên làm một chút kì quái huấn luyện phương pháp đến tra tấn bọn họ, nhưng là nàng dù sao vẫn là cái nữ tử, hơn nữa thân thể của nàng cao còn không đến bờ vai của hắn, như thế nào cũng như là dễ bị bắt nạt nữ tử? !

Cố Vân trừng mắt, quát: “Cọ xát cái gì! Tiến công.”

Chần chờ trong chốc lát, nam hài vẫn là hướng tới Cố Vân vọt đi qua, tính giả vờ làm bộ dáng. Ai ngờ, hắn vừa mới tới gần Cố Vân bên người, Cố Vân bỗng nhiên vươn tay phải bắt lấy hắn vai phải, nhanh chóng nghiêng người, sau lưng để nam hài sườn thắt lưng, hai tay đi xuống thật mạnh, mọi người còn không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy một cái cao lớn bóng đen lấy một loại quý dị phương thức bị Cố Vân theo trên lưng hung hăng ngã trên mặt đất.

Chật vật nằm trên mặt đất, nam hài vừa rồi chỉ cảm thấy đến một trận thiên toàn địa chuyển, chính mình cũng không biết sao lại thế này đã bị một cổ mãnh liệt lực đạo ngã văng ra ngoài.

Cố Vân buông ra tay hắn, lạnh giọng nói: “Lại đến!”

Như vậy mặc danh kỳ diệu bị một cái so với chính mình gầy yếu thấp bé nữ tử hất ngã, thật sự là rất mất mặt. Nam hài lập tức theo mặt đất lập tức đứng lên, trung bình tấn. Vừa rồi là hắn không chú ý mới có thể làm cho nàng thực hiện được, lần này nàng mơ tưởng lại có thắng lợi.

Trát trung bình tấn? Cố Vân lãnh mi vi chọn, hảo! Nàng càng muốn phải thử một chút này trung bình tấn có bao nhiêu ổn. Không đợi nam hài ra tay, Cố Vân chủ động phóng ra bên người tiến lên, chân trái bước ra đến nam hài hai giữa hai chân, nam hài kinh hãi, đang muốn ra quyền, Cố Vân so với hắn nhanh hơn hai đâm đều xuất hiện, mạnh mẽ lực đạo giả ở bờ vai của hắn thượng, nam hài lập tức trọng tâm không xong về phía sau đổ đi. Vì không để bị ngã, nam hài trát trung bình tấn cước lực buông lỏng, lui về phía sau từng bước ổn định thân hình, hẳn chân mới động, lập tức cảm giác trước ngực căng thẳng, Cố Vân thon dài hai tay đã muốn gắt gao túm hắn vạt áo, kế tiếp tự nhiên lại là một trận thiên toàn địa chuyển.

Phanh — cao lớn thân hình lại một lần giống cái túi dễ dàng bị ngã văng ra ngoài, ở không trung hạ xuất một cái quý dị đường cong, dày rộng bối nặng nề mà ngã trên mặt đất, sở hữu sau lưng vẫn hỏa lạt lạt đau đớn binh lính tất cả đều rụt lui cổ.

Xinh đẹp! Hàn Thúc âm thầm tán thưởng, không thể tưởng được nàng không chỉ có kiếm pháp rất cao, quyền cước công phu cũng không thua.

Đứng thẳng thân mình, Cố Vân sắc mặt trầm xuống, “Lại đến!” Hạ bàn không xong, phù phiếm vô lực, hai chân lực lượng khuyết thiếu, xem ra về sau còn muốn nhiều lần nhảy ếch huấn luyện, tăng cường bọn họ hai chân sức bật cùng sự chịu đựng.

Nam hài gian nan đứng lên, toàn thân giống tán cái bình thường, nhìn trước mắt một thân lệ khí nữ tử, nam hài không tự giác lui về phía sau từng bước.

Cố Vân quát lạnh: “Tiến công!” Hắn dám lui ra phía sau.

Nam hài cương cứng ở nơi nào, ánh mắt Cố Vân xẹt qua một chút không kiên nhẫn cùng thất vọng, lại chủ động phóng ra.

Vốn là lòng mang sợ hãi, coi chừng Cố Vân đánh úp lại, nam hài tiềm thức vừa muốn sau này lui.

Cố Vân một phản vừa rồi chiến thuật, một tay bắt lấy nam hài vạt áo trước ngăn cản hắn lui về phía sau, một tay bắt lấy hắn đai lưng, chân phải đan tất, điện quang hỏa thạch trong lúc đó, nam hài lại bị ngã.

Chính là lần này, Cố Vân không có giống tiền hai lần như vậy trực tiếp đứng dậy, mà là thuận thế đặt ở nam hài trên người, đầu gối gắt gao đè nam hài xương ngực, một tay co rút nhanh cổ họng, tay kia thì nắm chặt thành quyền, hướng tới nam hài hốc mắt mạnh ra quyền.

Một cổ kinh phong đánh úp lại, nam hài sợ hãi nhắm mắt lại, không khỏi sợ tới mức khẽ gọi nói: “A!” Thật lâu không cảm giác đau đớn, nam hài chậm rãi mở to mắt, quyền đầu liền đứng ở phía trên mí mắt hắn, nam hài sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng. Nếu gần một chút, lấy hắn vừa rồi cảm giác được kia cổ kinh lực, hắn ánh mắt không thể không mù.

Rừng cây to như vậy, năm trăm người, lặng ngắt. Buông ra nắm chặt quyền đầu, Cố Vân chậm rãi đứng dậy, hít sâu vài thứ, mới bình phục hạ xuống trong lòng lửa giận.

Nam hài không dám trên mặt đất nằm lâu lắm, xoa cổ, bò dậy, trong lòng sợ Cố Vân còn muốn lại đến một lần nữa. Cũng may Cố Vân không có làm cho hắn tiếp tục, chính là mắt lạnh nhìn hắn, hỏi: “Cái gì cảm giác?”

Nam hài sững sốt một chút, thì thào trả lời: “Thiên toàn địa chuyển, giống như mặc kệ ta như thế nào công kích như thế nào ra chiêu, đều đã cho người hất ra.”

Không chỉ có nam hài kỳ quái, này cũng là sở hữu binh lính nghi hoặc, vì cái gì nàng có thể khinh địch như vậy đem một cái so với nàng to gấp đôi nam nhân ngã văng ra ngoài đâu?

“Nhu đạo là một cái lấy công vi chủ, công phòng kết hợp, lấy lực mượn lực vật lộn thuật, nó lớn nhất đặc điểm chính là tứ lạng bạt thiên cân (4 lạng đánh bay trăm cân), cho dù đối thủ lực lượng cùng thân cao đều trội hơn người, người cũng có thể thắng.” Tà nghệ nam hài, Cố Vân hừ nhẹ nói, “Bây giờ còn cảm thấy nhu đạo thực buồn cười sao?”

Nam hài ngượng ngùng cúi đầu.

“Trả lời!” Cố Vân lớn tiếng quát.

Nam hài chạy nhanh đứng thẳng thân mình, lớn tiếng trả lời: “Không thể cười.”

Lạnh như băng mâu quang đảo qua mọi người, kinh sợ cho nàng bức nhân sát khí, đúng là không ai dám cùng nàng đối diện, Cố Vân sắc bén thanh âm ở mỗi người bên tai vang lên, “Không coi ai ra gì, khinh thị đối thủ, lỗ mắng làm việc, này mỗi một hạng đều đủ để cho các người ở thời điểm đối địch thua thất bại thảm hại! Các người muốn rèn luyện trừ bỏ khí lực ở ngoài, còn có gặp biến không sợ hãi, cẩn thận ổn trọng thái độ, về sau nếu là tái làm cho ta nhìn thấy các người ai tự cho là đúng, khinh địch tự mãn, phạt nhảy ếch mười dặm! Nghe hiểu chưa?”

23. Chương 23

Vừa nghe nhảy ếch mười dặm, mọi người nháy mắt sắc mặt đại biến, lập tức hét lớn: “Hiểu được!”

Hàn Thúc còn tại suy tư về Cố Vân vừa rồi thân pháp, lại bị này đột nhiên tới tiếng hét làm cho hoảng sợ, hần không rõ cái gì là nhảy ếch, tự nhiên cũng liền không rõ này đó tân binh vì sao kêu như vậy tê thanh kiệt lực ...

Cố Vân rốt cục vừa lòng gật gật đầu, ngày hôm qua ra oai phủ đầu vẫn là nổi lên không ít tác dụng.

“Có chút võ công chiêu thức rất được, đùa giỡn đứng lên mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nhưng là này chính thích hợp đùa giỡn khóc, ở chân chính thời điểm đối địch không đúng tí nào. Gần người vật lộn khoảng cách gần, nếu là đồ thủ, liền càng gia tăng tính nguy hiểm, cho nên các người ở thời điểm đối địch, muốn lấy lực lượng lớn nhất công kích địch nhân yếu ớt nhất vị trí. Ra quyền phải nhanh, động tác muốn chuẩn, xuống tay đủ ngoan, mau chóng đánh bại đối thủ.”

Vừa nói, Cố Vân tùy tay rút một cây nhánh cây, chỉ vào tuổi trẻ tiểu binh, lạnh giọng nói: “Đứng tốt.”

Nam hài chạy nhanh nghiêm đứng, tâm lại đập bịch bịch, nàng sẽ không còn muốn dùng nhánh cây quất hần đi (Vân tỷ muốn chơi SM=)). Hiển nhiên hần không biết Cố Vân, nếu Cố Vân muốn quất hần, tuyệt đối sẽ dùng roi sắt mà không phải nhánh cây.

“tai, huyết Thái Dương, mắt, mũi, cái gáy, hầu, ngực, xương quai xanh, nách, hạ bộ(phía Dưới đó), xương sống, cổ tay, các đốt ngón tay, đều là yếu ớt bộ vị, cũng là các người hần là trọng điểm công kích bộ vị.” Theo Cố Vân giảng giải, nhánh cây xẹt qua nam hài thân thể các bộ phận, Cố Vân lấy hần làm mô hình sống, chậm rãi giảng giải, nam hài cũng là khấn trương, thực sợ nàng một cái khó chịu, hần liền xong.

Đều là một đám huyết khí phương cương trẻ tuổi nhân, nghe Cố Vân giảng giải, trên mặt cũng hiện ra càng ngày càng nhiều hứng thú cùng tò mò, Cố Vân thích nhìn đến như vậy vẻ mặt, thích loại này xao động, khoe miệng rốt cục hiện lên vẻ tươi cười, cao giọng nói: “Hiện tại hai người một tổ, ta giáo thụ các người trong gần người vật lộn lực công kích tối cường tiết quyền đạo.”

Vừa nghe công kích tính tới cường quyền pháp, tuổi trẻ binh lính càng thêm dững cảm, kiến thức quá vừa rồi cái gọi là nhu đạo sau, bọn họ càng chờ mong này bộ quyền pháp, cùng kêu lên trả lời: “Rõ!”

Cười nhìn đối diện vẻ mặt khổ tướng nam hài, Cố Vân khê cười nói: “Người làm của ta làm mẫu đối thủ đi.”

“Rõ.” Nam hài khóc không ra nước mắt, hận không thể trừu chính mình một cái miệng tử, hần vừa rồi phát cái gì điên ở nàng trước mặt cười.

Trong rừng cây, Cố Vân ở phía trước giảng giải động tác, dẫn kích kỹ xảo, các tướng sĩ ở phía sau nhắm mắt theo đuôi, còn thật sự diễn luyện. Bên kia luyện được khí thể ngất trời uy vũ sinh uy, bên này, Hàn Thúc sắc mặt càng ngày càng đen, mày càng mặt nhăn càng chặt. Nữ nhân này giáo thụ quyền pháp, quả nhiên như nàng nói, không chút nào sức tưởng tượng, mỗi một quyền đều vừa nhanh vừa chuẩn vừa ngoan, xuống tay tàn nhẫn. Nàng là ở huấn luyện binh lính, vẫn là ở bồi Dưỡng sát thủ?

Một lúc lâu sau.

Mặt trời chói chan nhô lên cao, đã là giữa trưa, vài cái nhà bếp gia phó đã muốn mang cơm trưa đi tới trong rừng cây.

“Dừng!” Cố Vân khê quát một tiếng, “Giờ ngọ nghỉ ngơi nửa canh giờ. Giải tán!”

Thật dài thở phào nhẹ nhõm, không ít tiểu binh trực tiếp mệt ngã ngời Dưới đất, tuy rằng vừa mệt vừa đói nhưng đều không muốn động thêm một chút.

Nhìn lướt qua quỳ rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích tiểu binh, Cố Vân không nhẹ không nặng thấp giọng nói: “Nhanh đi xếp hàng lĩnh cơm, hiện tại không ăn, sau muốn ăn cũng không cho ăn”

Vừa rồi còn nửa chết nửa sống tiểu binh chạy nhanh ngồi xuống, kéo trầm trọng tay chân, ngoan ngoãn xếp hàng linh côm đi. Có hay không côm ăn là chuyện nhỏ, này nữ ma đầu nếu một cái mắt húng, còn không biết về sau như thế nào huấn bọn họ đâu!

Nhìn này một đám tâm không cam lòng tình không muốn bóng dáng, Cố Vân lắc đầu bật cười.

Hàn Thúc mắt hồ híp lại, cảm thấy muốn cười. Không sai, mới hai ngày, nàng đã muốn làm cho này đàn mới sinh ghé con đối nàng có tâm kính sợ, không dễ dàng. Cố Vân vừa muốn đi qua đi cùng bọn họ cùng nhau xếp hàng, một nô bộc đã muốn bưng một cái trúc cái giỏ đi đến nàng trước mặt, nói: “Đây là ngài côm trưa.”

Cố Vân mở ra vừa thấy, là nàng bình thường ăn thịt bò, côm, trứng chim, hoàng qua, giống bình thường không thiếu thứ nào. Cố Vân nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên cạnh rổ đựng đầy bánh bao cùng với miếng thịt cắt thành một nửa nắm tay, bọn lính mỗi người trong tay linh đến hai cái đại bánh bao cùng một miếng thịt, Cố Vân mày nhíu lại, cầm trong tay giỏ trúc đưa cho gia phó, nói: “Về sau không cần cố ý cho ta chuẩn bị không đồng dạng như vậy côm trưa, ta cùng bọn họ ăn giống nhau là được.”

Nếu là không cùng một chỗ ăn cũng không sao, nếu cùng một chỗ ăn, muốn làm loại này đặc thù sẽ không thỏa đáng, đây là Cố Vân làm một hiện đại nhân quan niệm, nhưng là đối với này đó sớm đã thành thói quen tôn ti cấp bậc chi phân các tướng sĩ trong mắt, Cố Vân như vậy thực hiện cũng rất là kỳ quái.

Ở một mảnh kinh ngạc trong ánh mắt, Cố Vân tự cố tự lĩnh hai cái bánh bao một miếng thịt, đang chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát, giương mắt vừa vận thấy không biết khi nào thì đã muốn ngồi ở đối diện Hàn Thúc.

Cố Vân nghĩ nghĩ, lại cầm hai cái bánh bao một miếng thịt đưa hướng hần. Cầm trong tay bánh bao cùng thịt đưa tới tay Hàn Thúc, ở hần bên người tùy tiện ngồi trên chiếu. Cũng không cùng hần nói lời vô nghĩa, Cố Vân từng ngậm từng ngậm cắn bánh bao cùng thịt, không hề là nữ nhi nên có rụt rè cùng thanh tú.

Vốn hần là cực chán ghét này nữ nhân, nhưng là trải qua một cái buổi sáng quan sát, hần phát hiện, nàng coi như có chút bản sự, khó trách dám cùng Túc Vũ so luyện binh. Nhưng là nói đến luyện binh, Hàn Thúc trầm tư trong chốc lát, vẫn là hảo tâm nhắc nhở nói: “Người như vậy luyện binh, có lẽ bọn họ đều có thể trở thành cao thủ, nhưng là chiến trường không phải lời dài, loại này binh lính chân chính thượng chiến trường cũng sẽ bao phủ ở trận thế lý, bọn họ lại có thể đánh, có thể đánh thắng được thiên quân vạn mã?”

Cố Vân nuốt xuống cuối cùng một ngụm bánh bao, lơ đãng trả lời: “Có thể ở trên chiến trường giết địch tướng sĩ, Túc gia quân còn thiếu sao? Ta muốn huấn luyện, là một đội nhân viên có khả năng cao, cơ động nhanh, sức chiến đấu cường giống bộ đội đặc chủng.” Mục đích cùng công năng không giống với, luyện tập phương pháp tự nhiên cũng không giống.

24. Chương 24

“Bộ đội đặc chủng?” Hàn Thúc nhíu mày, đây là cái gì?

Các tướng sĩ cũng đã ăn no, một buổi sáng huấn luyện đã muốn làm cho bọn họ mỗi một không chịu nổi, trên cỏ, dưới bóng cây nằm đầy người. Cố Vân âm thầm quan sát, chỉ có số lượng không nhiều lắm nhân còn có thể ngồi, thoát nhìn thể lực như trước dư thừa lại thiếu chi lại thiếu, Cát Kinh Vân cùng Lãnh Tiêu chính là trong đó hai người. Cố Vân cười khẽ, hai người kia rất tiềm lực, nàng hần là hảo hảo luyện bọn họ mới đúng.

Cố Vân nửa ngày không để ý tới hần, Hàn Thúc không kiên nhẫn lại hỏi: “Rốt cuộc cái gì là bộ đội đặc chủng?”

Cố Vân vươn vai, dựa lưng vào phía sau đại thụ, ngữ mang kiêu ngạo mà trả lời: “Chính là một đội chấp hành đặc biệt nhiệm vụ. Có chút thời điểm đối chiến cần chiến thuật biến người, có chút thời điểm cần tình nhuệ binh sĩ, làm các người muốn tập kích quấy rối phá hư, trinh sát, đánh cắp tình báo, thậm chí ám sát

bắt cóc thời điểm, người liên sẽ biết, như vậy một đội giá trị ở nơi nào. Trong những người này, có thể phù hợp ta muốn, cuối cùng trở thành bộ đội đặc chủng sẽ không vượt qua năm mươi cái, nhưng là ta có thể làm cho này năm mươi cá nhân, mỗi một cái đều là lấy một địch hàng nghìn mãnh tướng.”

Cố Vân một phen giải thích, Hàn Thúc đại khái hiểu được nàng cái gọi là bộ đội đặc chủng ý tứ, nhưng là vừa nghe đến nàng khẩu xuất cuồng ngôn, Hàn Thúc lập tức không tin trả lời: “Không có khả năng!” Lấy một địch trăm hần còn tin tưởng, lấy một địch nghìn như thế nào có khả năng? Một người dù có như thế nào lợi hại, cũng không có khả năng thể thân một ngàn cá nhân.

Tính tính thời gian, cũng không sai biệt lắm nghỉ ngơi đủ, Cố Vân cũng lười cùng hần nhiều làm giải thích, hờ hững cười, “Các người không thể, không có nghĩa là ta không thể, chờ xem đi!”

Hảo cuồng nữ tử! Hàn Thúc hai mắt nhìn trừng trừng, Cố Vân không đợi hần bão nổi, đã muốn lưu loát đứng dậy, đi hướng nằm mãn nhãn không, hét lớn một tiếng, “Xếp thành hàng!”

Người nghe được thì nhanh chóng đứng lên, còn có chút mệt ngủ như chết không có nghe đến còn nằm trên mặt đất vù vù ngủ nhiều, Cố Vân trực tiếp nhắc chân chính là một cước, hung hăng đá vào bọn họ bụng thượng, trong lúc nhất thời khóc thét nổi lên bốn phía.

Thật vất vả cuối cùng xếp thành hàng hoàn thành, Cố Vân cả giận nói: “Từ giờ trở đi, xếp thành hàng thời gian vượt qua mười giây, toàn bộ cho ta đi đá thân cây một trăm lần”

Mười giây là bao lâu? Mọi người hai mắt nhìn nhau, cũng không dám sau này nhạ này cộp mẹ, tóm lại chính là càng xa càng tốt là được rồi.

Chỉ vào cách đó không xa ngọn núi, Cố Vân cao giọng nói: “Phía trước ba dặm có vách núi đá, Cát Kinh Vân, người mang năm mươi người mang dây thừng đi qua, những người khác chạy bộ đi tới.”

“Rõ.” Lúc này đây, không ai còn dám chần chờ hỏi nàng muốn làm gì.

Nhìn đội ngũ càng chạy càng xa, Hàn Thúc chần chờ một chút, vẫn là theo đi lên. Hần cũng thực muốn biết, nàng muốn nhiều như vậy dây thừng để làm gì?

Rất nhanh, bọn họ đi tới trước vách núi đá. Đây là phía sau núi một bên sườn, ngọn núi cũng không cao, đại khái sáu bảy trăm mét, nhưng là vách núi đá lại cực kỳ cao, giống như đứng thẳng mà lên bình thường, núi đá chẳng chặt, trên vách đá ngay cả cây cối cũng không có thể sinh trưởng.

Đoàn người ở phía Dưới vách đá đứng lại, trong lòng lo sợ Cố Vân vừa muốn nghĩ ra cái gì kỳ quái phương pháp huấn luyện bọn họ, trong lòng đã có chút sợ hãi, lại không hiểu có chút hưng phấn.

Cố Vân không làm cho bọn họ đoán lâu lắm, chỉ vào bóng loáng vách núi hỏi: “Có thể dùng tay leo đi lên, bước ra khỏi hàng.”

Dùng tay? Binh lính đổ hút một ngụm khí lạnh, lại nhìn về phía trụi lủi ngay cả một cây cỏ đều không có vách núi, không khỏi há hốc mồm, này — không có khả năng đi. Trừ phi là thể ngoại cao nhân khinh công rất cao không sai biệt lắm, bọn họ loại này phạm phu tục tử không muốn sống nữa mới có thể đi.

Hàn Thúc cũng nghi hoặc nhìn về phía Cố Vân, nàng muốn bọn họ tính mạng hay sao? Tuy rằng không phải rất cao, nhưng ngã xuống cũng sẽ mất mạng. Đội ngũ im lặng, sau đó thật là có người đi ra.

Cát Kinh Vân cùng Lãnh Tiêu tự nhiên không cần phải nói, bọn họ phía sau còn đi theo mười mấy cái tiểu tử, nhìn ra được, mỗi người thể trạng đều thực to lớn, khó trách dám ra đây thử một lần.

Hai mươi cái. Cố Vân âm thầm đếm một chút, trên mặt không lộ ra một chút buồn vui giận dữ, Cố Vân đối với bọn họ nói: “Mỗi người đi qua lấy một cái dây thừng lại đây.”

Hai mươi cá nhân, mỗi người lấy một cái dây thừng. Cố Vân chỉ vào trên đỉnh núi hai cái rậm rạp, trắng kien đã muốn vươn ra vách núi cổ thụ, nói: “Các người chính mình nghĩ biện pháp, cầm trong tay dây thừng xuyên qua mặt trên cây giao cho ta trong tay.”

Xuyên qua thân cây? Trong tay dây thừng to bằng ngón cái, cứng cỏi cũng rất nhuyễn, như thế nào xuyên qua sáu bảy trượng thân cây đâu?

Cổ Vân không nhìn tới bọn họ, yên lặng đứng ở một bên.

Cát Kinh Vân ngẩng đầu nhìn kỹ một chút độ cao, bỗng nhiên đi đến phía Dưới vách núi, tay nắm chặt dây thừng, bắt đầu quay vòng tròn rồi ném lên.

Cổ Vân thầm than, hẳn muốn mượn trợ quán tính cầm dây trói đi, dây thừng nhẹ như vậy, hẳn lực cánh tay muốn rất mạnh mới được. Quả nhiên, quãng mấy chục lần sau, Cát Kinh Vân buông ra, dây thừng quả nhiên như một ngân xà bay lên đỉnh núi, bay qua thân cây, lại chậm rãi mới hạ xuống.

Hắn thành công, lại không có nghĩa là những người khác cũng có thể dùng như vậy phương pháp cầm dây trói ném đi lên. Lãnh Tiêu ở suy tư trong chốc lát sau, đi đến phía Dưới vách núi đã tìm được một tảng đá to như nắm tay, đem tảng đá buộc vào dây thừng, dùng sức ném, tảng đá mang theo dây thừng thoải mái mà bay qua nhánh cây, mới hạ xuống.

Cổ Vân khinh Dương khoe môi, không sai, nàng thích có trí mưu nhân.

Lãnh Tiêu phương pháp này dễ dàng nhiều lắm, những người khác cũng y dạng làm theo, rất nhanh, mấy người đều muốn dây thừng xuyên qua đỉnh núi nhánh cây, giao cho Cổ Vân.

Làm cho bọn họ đem dây thừng cột vào chính mình trên lưng, ở phía Dưới vách núi chuẩn bị sẵn sàng. Cổ Vân cầm dây trói một khác đầu giao cho phía Dưới binh lính, Cổ Vân nói: “Các người không cần dùng sức kéo bọn hắn, chỉ cần nắm chặt dây thừng, nếu bọn họ không cẩn thận ngã xuống tới, các người mới kéo nhanh dây thừng bảo hộ bọn họ.”

25. Chương 25

“Rõ”

Làm tốt hết thảy an toàn, Cổ Vân đối với phía dưới vách núi hai mươi người nói: “Trèo.”

Hiển nhiên không ít người đánh giá cao thực lực của chính mình, còn không có đi đến một phần ba, đã muốn có bốn năm cá nhân rút xuống Dưới, mà thật vất vả có thể tiếp tục đi lên, cũng chậm giống con kiến.

Cổ Vân nhìn về phía Cát Kinh Vân, nàng nghĩ đến hẳn có như vậy lực cánh tay, hẳn là tốc độ nhanh nhất một cái, kết quả nàng sai lầm rồi, tốc độ nhanh nhất là Lãnh Tiêu. Hắn đi lại nhẹ nhàng, thân thủ phi thường nhanh nhẹn, hơn nữa phối hợp tính đặc biệt tốt, nhanh đến đỉnh núi thời điểm, hắn thể nhưng đạp một hòn đá nhô ra, nhảy lên rồi, đây là trong truyền thuyết khinh công sao?

Lại nhìn Cát Kinh Vân, cường tráng lực cánh tay, vững vàng bộ pháp, tuy rằng chậm một chút, cũng là đi lên rồi.

Nửa canh giờ sau, mọi người rốt cục toàn bộ tới phía trên, hoàn thành lần này lại chỉ có chín người. Chỉ có chín. Cổ Vân sắc mặt đen sì, ánh mắt lạnh lùng, bọn họ chỉ biết là không xong. Quả nhiên, Cổ Vân đứng ở phía trước đội ngũ, chỉ vào một đám cao lớn như núi các nam nhân, hét lớn: “Năm trăm người, năm trăm người lại chỉ có chín người thành công leo lên rồi, nếu địch doanh ngay tại phía trên vách đá, các người như thế nào giết địch?”

Trả lời của nàng, là một đám thấp đầu.

Xoay người nhìn chằm chằm tuy rằng đi lên đỉnh núi, lại so với rùa còn chậm mấy người, Cổ Vân mắng: “Người, người, người. Không đến mười triệu, đi hai khắc chung thời gian, nếu muốn đánh bất ngờ địch nhân, loại này tốc độ đã sớm làm cho người ta phát hiện, nếu là địch nhân thả xuống đá tảng, đổ dầu nóng, các người còn có mạng?”

Trả lời nàng, là những đôi mắt xấu hổ.

Đi đến bên người Cát Kinh Vân cùng Lãnh Tiêu, Cố Vân lại mắng: “Các người hai cái để cho ta thất vọng. Thân là đội trưởng, không hề có tinh thần đồng đội, đến đỉnh núi, nhưng không có nghĩ tới phải giúp các người chiến hữu, một đội không hiểu đoàn kết hỗ trợ đội ngũ, chính là năm bè bảy mảng!”

Trả lời của nàng, là hai đôi trầm mặc mất.

Cố Vân rống xong rồi, quay người đi, mặc kệ bọn họ, nàng muốn thuận thuận khí. Nàng thật đúng là tự tìm khổ, loại này tố chất, luyện cũng là bằng không.

Thật lâu, sau lưng bỗng nhiên phát ra một tiếng kỳ quái trầm đục. Cố Vân quay người lại, chỉ thấy đám kia làm cho nàng hao tổn tâm trí nhiệt huyết nam nhi, lúc này chính toàn bộ quỳ trên mặt đất, hai tay ôm quyền, kiên nghị mà thành khẩn mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng.

“Khẩn cầu đầu nhi dạy chúng ta phương pháp trèo lên!”Đều nhíp hô đình tai nhưc óc, Cố Vân cũng ngăn ra

26. Chương 26

Giữa hè ,sau giờ ngọ ánh mặt trời cực nóng, phía dưới vách núi đá là một mảnh đất không có bóng cây che chắn, chói lọi Dương quang đâm vào hai mắt khiến cho ai cũng choáng váng, làn da cũng bị mặt trời chói chan đốt đến đau đớn. Trước mắt một đám thân ảnh to lớn nửa quỳ trên mặt đất, thẳng tắp thất lưng vẫn không nhúc nhích, biểu hiện bọn họ kiên trì cùng quyết tâm. Mồ hôi cùng bụi đất, ở ngấm đen làn da lưu lại chặt vật mồ hôi, tuổi trẻ mặt một đôi mắt từng che kín lạnh lùng, khinh thường, thậm chí là trào phúng, giờ phút này chứa đầy sự kính nể cùng thành khẩn thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng.

Mà kia một tiếng “Đầu nhi “, cũng làm cho Cố Vân cảm thấy ngoài ý muốn cùng vui sướng. Đây cũng tỏ vẻ bọn họ rất cực chính thức tiếp nhận nàng.

Cố Vân tuy là mặt không chút thay đổi, tâm lại không khỏi ngăn ra, làm cho này đàn tuổi trẻ tiểu tử lay động, biết sĩ gần như dừng, so sánh với này rõ ràng không biết vô năng còn tự cao tự đại người nhu nhược, như vậy nàng vui vẻ mà dạy.

Cố Vân mặt lạnh không nói gì, chúng tướng sĩ trầm mặc trong chốc lát, lại cùng hét lớn: “Khẩn cầu huấn luyện viên dạy chúng ta phương pháp trèo lên!”

Muốn chết. Kêu lớn tiếng như vậy. Vốn chính là ở sơn cốc phía dưới vách núi, bọn họ tiếng hô chấn đặc nhân tâm trì thần hoảng, song nhĩ nhưc óc.(đình tai nhưc óc, chỗ này ta cũng ko biết nên viết thế nào nên = =)

Ngay khi bọn họ chuẩn bị rống lên lần thứ ba , Cố Vân nhíu mày, tiến lên từng bước, lạnh giọng lãnh khí nói: “Đủ! Đều đứng lên, đầu gối chỉ dùng để đến hoạt động , không phải dùng để quỳ . Về sau ai tái tùy tiện quỳ xuống, phạt nhảy ếch một ngàn mét!”

Chúng tướng sĩ liếc nhau, nàng nói những lời này là nguyện ý tiếp tục dạy bọn họ? Nhìn trước mắt còn quỳ trên mặt đất về mặt chần chờ “Đầu gối “, Cố Vân bỗng nhiên có một loại buồn cười cảm giác, ra vẻ sinh khí sắc mặt , Cố Vân mắng: “Hiện tại đã nghĩ bị phạt có phải hay không! Đứng lên, đây là mệnh lệnh!”

“Là!”Nàng rốt cục lại bắt đầu rít gào , chúng tướng cảm thấy vui vẻ, đồng thời cũng nhanh đứng lên, bởi vì thật sự không có người muốn nhảy ếch một nghìn mét. Đương nhiên, bọn họ lúc này còn không biết, bởi vì bọn họ lực chân quá kém, Cố Vân đã muốn quyết định đem nhảy ếch một nghìn mét thành mỗi ngày thường quy chuẩn bị huấn luyện.

Cố Vân đi đến Cát Kinh Vân trước mặt, vươn tay nói: “Đây thưởng cho ta, người giúp ta nắm lấy đầu kia.”

“Rõ.”

Biết nàng hẳn là phải làm mẫu cho bọn hắn xem, mỗi người đều chờ mong nhìn thật kỹ .

Cố Vân một bên cầm dây buộc ở trên người, nói: “Hôm nay hạng huấn luyện thứ ba, chính là dạy các người như thế nào lợi dụng lực lượng của chính mình cùng giản dị công cụ, trèo lên trên các ngọn núi cao và hiểm trở mà đại đa số mọi người không thể đi lên. Trong thiên hạ, không có bất cứ ngọn núi nào là hoàn toàn nhất trí một kiểu, leo núi dùng tay đối với các người thể năng, thân thể phối hợp tính cùng sự mềm dẻo yêu cầu cực cao, đồng thời khảo nghiệm các người sức phán đoán, ứng biến năng lực. Bất quá các người yên tâm, những cái đó ta đều đã có tương ứng huấn luyện hạng mục giúp các người tăng lên, nhưng là có một số thứ là các người phải chính mình vượt qua, thì phải là — sợ hãi. Nơi này vách núi chỉ có mười trượng (tầm 47 mét), còn có dây thừng kéo lại các người, mà về sau trong thực chiến muốn đối mặt có lẽ là trăm trượng, cũng không có người kéo dây thừng cho các người. Khi đó, mới là các người chân chính khảo nghiệm!”

Đúng, chính là sợ hãi, trong lòng các tướng sĩ đều rất rõ ràng, bọn họ cho rằng chính mình không lên được, đại đa số đều là đến từ sợ hãi. Lại ngẩng đầu nhìn hướng vách núi, không ít người đều nắm chặt hai tay, âm thầm thề, nhất định phải trèo lên bằng được ngọn núi này.

Đi đến phía dưới vách núi, Cố Vân nhìn Cát Kinh Vân một cái, Cát Kinh Vân cánh tay gắt gao vòng dây thừng thành ba vòng, hướng Cố Vân gật gật đầu.

“Hiện tại ta làm mẫu một lần, các người có thể nhìn xem ta lựa chọn đường đi cùng các người có cái gì khác, sử dụng kỹ xảo cùng động tác là cái gì.” Nói xong, Cố Vân quay người đi, mắt cực nhanh nhìn qua một lần vách núi kết cấu cùng các khối đá, nhanh chóng lựa chọn một cái tốt nhất đường trèo, bắt đầu leo lên. Tốc độ của nàng rất nhanh, mỗi một động tác đều giãn ra, mỗi một cái trèo lên lựa chọn chỗ đặt tay đều là như vậy tinh chuẩn, nhẹ nhàng thân thể, cường đại lực cánh tay, làm cho nàng có thể thoải mái mà xê dịch, từ xa nhìn lại, một thân hắc y thân thủ mạnh mẽ ở trên vách đá vững như thần lẫn lại mạnh mẽ giống như chim ưng.

Chỉ một lát, nàng đã thoải mái đi đến trung ương vách đá, phía dưới một trận ngốc lãng sau, rốt cục bộc phát ra một tiếng than sợ hãi.

“Oa! Đầu nhi tốc độ thật nhanh!”

“Quá mạnh mẽ!”

“HLV hoàn toàn không sử dụng khinh công, thật sự leo lên nha”

“Nàng làm như thế nào?”

Hàn Thúc thủy chung đứng ở đội ngũ phía sau, một đôi mắt cũng theo sát Cố Vân một đường hướng về phía trước, trong mắt cực nóng cùng hẩn trong lòng kích động, cũng chỉ có chính hẩn hiểu được.

Vách núi như thế này ở hành quân đánh giặc tùy thời có thể thấy được, đại đa số thời điểm quân đội đều đã lựa chọn vòng đi qua, bắt đầu dĩ trèo lên tự nhiên là tiên phong đi trước. Vô ý thức, Hàn Thúc chậm rãi xoa vết thương cũ ở bả vai, miệng vết thương sớm đã không đau, hẩn tâm lại thời khắc đều ở lần đó chiến đấu mà đau đớn.

Kia một lần bọn họ leo lên vách núi so với cái này muốn cao hơn gấp đôi, ngay tại bọn họ trèo lên đến một nửa bị quân địch phát hiện, giống lời nàng nói, quân địch ném đá xuống phía dưới, lần đó bọn họ thương vong thảm trọng, hẩn cũng vì thế mất đi tối đa lực phó thủ. Nếu năm đó bọn họ cũng có như vậy tốc độ, có lẽ sớm cũng đã tới đỉnh núi, cũng không bị chết thương vô số.

Sâu thẳm cực nóng mắt gắt gao nhìn chăm chăm cái kia đã muốn thoải mái trèo lên đến trên đỉnh nữ tử, trên mặt Cố Vân tự tin sắc thái ở mặt trời đã khuất như vậy chói mắt, các tướng sĩ trong mắt sùng bái cùng kính nể, không chút nào che giấu. Nhìn này đàn nóng lòng muốn thử, đột nhiên tin tưởng tràn đầy tiểu tướng, Hàn Thúc trong đầu bỗng nhiên lại nghĩ tới nàng giữa trưa khi nhắc tới bộ đội đặc chủng, có lẽ Túc gia quân thật sự cần một nhóm người như vậy.

Cố Vân cởi dây thừng, đi hướng đám kia có vẻ có chút quá mức hưng phấn binh sĩ. Bọn họ hẩn hưng phấn cái gì, bọn họ không biết, nàng có thể nhẹ nhàng như vậy hoàn thành nhiệm vụ này, là vì nàng từ 14 tuổi bắt đầu liền thích leo núi, sau lại tiến vào đội đặc công, trải qua hệ thống huấn luyện sau mới được thân thủ như hiện nay, bọn họ muốn luyện tập còn lâu.

Cố Vân cười lạnh, cho các người thống khổ. Nhìn về phía trầm ổn Cát Kinh Vân, Cố Vân nói: “Hiện tại chia làm hai tổ, Cát Kinh Vân, mang theo của người tiểu đội luyện tập, mỗi người đều thử một lần, tìm một chút cảm giác. Năm người một tổ, chú ý an toàn.”

“Rõ.” Cát Kinh Vân mang đội rời đi.

Cố Vân tiếp tục nói: “Lãnh Tiêu, mang theo tiểu đội của người đi theo ta tập lên xà và tập luyện dây chằng.”

Lên xà là cái gì? Luyện tập dây chằng lại là cái gì? Chúng tướng trong mắt, trong lòng tất cả đều là dấu chấm hỏi, bất quá lần này ai cũng không có đưa ra một câu nghi vấn.

Cố Vân tự nhiên biết bọn họ không rõ, nói như vậy chỉ là vì làm cho bọn họ hiểu biết của thuật ngữ nàng hay dùng. Đưa bọn họ tới bên cạnh vách núi, tầng tầng cành cây, Cố Vân chỉ vào bên cạnh nàng một gã tiểu tướng nói: “Người, bước ra khỏi hàng.”

“Rõ.” Tiểu tướng không chút do dự bước lên từng bước.

Tìm một cái rắn chắc nhánh cây, Cố Vân nói: “Bắt lấy phía trên nhánh cây.”

“Là.”

Dùng sức nhảy, tiểu tướng gắt gao bắt lấy nhánh cây, cũng không nhúc nhích treo người ở đấy.

Cố Vân đứng ở bên người hắn, gần từng tiếng dạy hắn, “Hiện tại chậm rãi gấp khúc khuỷu tay, đem thân thể hướng lên phía trên, cho đến khi cảm người vượt qua nhánh cây rồi lại duỗi thẳng cánh tay rơi chậm lại thân thể, trở lại bắt đầu vị trí, như vậy là hoàn thành một lần.”

Tiểu tướng thoải mái mà hoàn thành một cái, mọi người âm thầm vui sướng, may mà không phải rất khó, Cố Vân nói một câu lại đưa bọn họ nhót đánh vào vực sâu, “Sáu mươi người làm một tổ, ta muốn năm tổ.”

Trong lòng khóc thét nổi lên bốn phía, lại không một người dám cãi lại.

Nhìn bọn họ khóc không ra nước mắt bộ dáng, Cố Vân cười thầm trong lòng, khoe miệng giả hoạt khê nhếch, cười nói: “Về phần dây chằng huấn luyện thôi — “

Ánh mắt ở trong đám người tìm tòi một lần, Cố Vân nâng tay, chỉ vào nam hài mà khi ở trong rừng cây nghi ngờ như đạo, dị thường (lạ thường) ôn nhu kêu lên: “Người, lại đây.”

“Rõ.” Nam hài lưng chợt lạnh, sợ hãi rụt lui đầu, nhưng Dưới chân không dám đình trệ, chạy chậm đến Cố Vân trước mặt. (khổ thân bé ai bảo bé chọc ai ko chọc lại đi chọc Vân tỷ)

“Kế tiếp là dây chằng huấn luyện động tác đầu tiên, chính là giạng thẳng chân!” Cố Vân chỉ vào hân chân, nói: “Chân tách ra, trọng tâm xuống phía dưới.”

Nam hài sưng sốt một chút, mới nhanh chóng tách ra chân.

Cái này gọi là giạng thẳng chân sao? Cố Vân vỗ tay hắn, nói: “Xuống phía dưới. Tay chống, trên thân không được cong, lưng thật thẳng cho ta.”

Tay chống sang hai bên? Nam hài gian nan đem chân mở rộng, thắt lưng không dám gấp khúc, đầu ngón tay thật vất vả mới đụng tới đất, hai chân hắn liền đau giống như bị rút gân.

“Tiếp tục đi xuống.” Cố Vân không kiên nhẫn, thế này mà đã dừng, cách mặt đất còn xa. Nàng tuyển này nam hài không phải cố ý tưởng chính hắn, hắn thoát nhìn trẻ nhất, dây chằng co giãn hắn là tốt nhất, làm cho hắn làm mẫu vì có thể làm cho binh lính càng hiểu được của nàng yêu cầu, ai biết hắn như vậy vô dụng.

Còn muốn đi xuống? Nam hài suy sụp, hắn thật sự rút gân. Ở Cố Vân sắc bén ánh mắt, nam hài lại cố gắng một phen, bàn tay thật vất vả toàn bộ chống được thượng, hắn đã muốn đau đến mau khóc, hét lớn: “Thật sự không được! Không được !

27. Chương 27

Cố Vân tiến lên, đỡ lấy bờ vai của hắn, làm cho hắn bảo trì thăng người, hai tay ép xuống –

“A — “Một tiếng cực kỳ bi thảm, vô cùng thê lương không khỏi dọa đến còn tại vách đá leo lên tướng sĩ, Cố Vân cũng bị hoảng sợ, nằng mới thoáng dùng một chút lực, hắn đã kêu so với giết heo còn thảm.

Nam hài co hai chân trên mặt đất kêu không ngừng, nhìn này một màn binh lính đều không tự chủ được kẹp chặt hai chân. Này, này cũng quá khủng bố .

“Câm miệng!” Cố Vân hung hăng trừng mắt một cái không ngừng xoa nắn đùi nam hài. Nam hài nhanh chóng không dám lên tiếng, tuy nhiên nhìn hắn sắc mặt trắng bệch cũng biết hắn thật sự đã muốn hết sức .

“Hai chân trước sau tách ra thành một đường thẳng ngồi ở Dưới đất, thế này mới tính đủ tư cách.” Vì có thể làm cho bọn họ hiểu biết động tác Cố Vân hai chân tách ra, chậm rãi trượt, thoải mái mà hoàn thành một cái hoàn mỹ giạng thẳng chân.

Giống như gặp quỷ bình thường các binh lính nhìn chằm chằm Cố Vân hình thành một cái thẳng tắp hai cái đùi, này đó phảng chừng ngay cả chết còn không sợ tướng sĩ tất cả đều sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Này này này — đây là không có khả năng .

Cố Vân chậm rãi đứng dậy, nhìn lướt qua vách đá bên kia, nhìn các binh lính người vui sướng khi người gặp họa, người cho là mình tối may mắn, cười vang nói: “Không cần nhìn, các ngươi cũng muốn làm. Một cái canh giờ sau, hai tổ trao đổi huấn luyện hạng mục, tất cả mọi người phải hoàn thành yêu cầu của ta, ta cho các ngươi năm ngày thời gian, không hoàn thành , ta liền tự mình giúp hắn.”

“Tự mình “Hai chữ Cố Vân nói được dị thường thân thiết, mọi người lại đồng loạt rung mình. Vừa lòng nhìn bọn họ thống khổ mặt, Cố Vân tâm tình không sai cười nói: “Tốt lắm, bắt đầu luyện tập!”

Y như Cố Vân đoán trước, trong sơn cốc nổi lên tiếng quỷ kêu không ngừng, khóc thét nổi lên bốn phía. Thật vất vả chống được đến khi mặt trời lặn về phía tây, tất cả mọi người đã muốn bủn rủn, hai chân rút gân. Nhưng là cho dù là như thế này, ở Cố Vân kêu “Xếp thành hàng “, tất cả mọi người bằng nhanh nhất tốc độ xếp thành hàng xong.

“Hôm nay các ngươi biểu hiện, ta không hài lòng, ngày mai ta không hy vọng thấy đồng dạng tình huống lại phát sinh. Ngày mai giờ mẹo, rừng cây tập hợp, nghe hiểu chưa?” Hai tay đưa ra sau người, Cố Vân đồng loạt ánh mắt quét qua những gương mặt mệt mỏi, trong lòng vẫn là đau lòng bọn họ , nhưng là huấn luyện vừa mới bắt đầu, bọn họ cách của nàng yêu cầu còn quá xa, phải cứng rắn quyết tâm.

Đứng thẳng thân mình, các tướng sĩ cắn răng trả lời: “Hiểu được.”

Phất tay, Cố Vân nói: “Hồi doanh.”

Ở Cát Kinh Vân cùng Lãnh Tiêu mang đội hạ, đội ngũ cư nhiên chạy chậm hướng doanh địa chạy tới. Cố Vân vui mừng mỉm cười, tốt lắm, nàng muốn chính là loại này nhận tính cùng không chịu thua quật cường. Luyện một ngày, cho bọn hắn làm vô số lần làm mẫu, Cố Vân cũng có chút mệt mỏi, quay người lại, liền thấy Hàn Thúc cư nhiên đứng ở nàng phía sau, một đôi mắt sâu kín nhìn chằm chằm nàng.

Hắn thật đúng là nhìn cả ngày. Cố Vân châm chọc cười nói: “Hàn tiên phong hôm nay rất nhàn rồi a?” Hắn không phải khinh thường nữ nhân luyện binh sao?

Lúc này đây Hàn Thúc nhưng không có như thường lui tới như vậy cái lại châm chọc nàng, trầm ổn thanh âm hỏi: “Người cần như thế nào chủ thủ.”

Cố Vân giật mình, chân chờ một lúc vẫn là trả lời: “Lưỡi dao ngũ tấc, chuôi dao hai tấc.” Nhớ tới hôm nay thấy đoản đao, Cố Vân bật cười, nàng muốn là tùy thân mang theo, tinh xảo thực dụng tiểu chủ thủ.(lưỡi tầm 20cm, chuôi dao tầm 8-10cm)

“Hảo, ta đi chuẩn bị.” Lạnh lùng bỏ lại một câu, Hàn Thúc xoay người bước đi.

Nhìn kia to lớn bóng dáng vội vàng rồi đi, một bộ dáng vô cùng lo lắng , Cổ Vân khóe môi lại khẽ nhếch lên, quân doanh nam nhân, vẫn là rất khả ái .

Tướng quân phủ thư phòng.

Tinh xảo hoa cúc lê án có chén trà xanh còn ấm, trong không khí tràn ngập thảo nhiên trà xanh cùng gỗ thô mùi, thon dài ngón tay khẽ niết một viên cờ, chậm rãi buông, quân trắng tựa hồ chiếm tiên cơ. Tho dài ngón tay lại bốc lên một quân đen, lại thật lâu không có buông, trên bàn cờ, đen trắng hai quân chém giết, mà bên chiếc kỷ trà, lại chỉ có một trắng thuần thân ảnh.

Vốn nên là thanh nhã trầm tĩnh hình ảnh, bị một tức giận gầm nhẹ âm thanh đánh vỡ, “Hình bộ lại đây cho chúng ta giải thích trộm đổi quân lương án? Này rõ ràng chính là tìm cái kẻ chết thay.”

Túc Vũ cầm trong tay một tông cuốn nặng nề mà hướng chiếc kỷ trà phóng, bạch từ chén trà không chịu được mãnh liệt lực đạo lay động đứng lên, nước trà sái ra bàn. Túc Nhậm buông trong tay quân cờ, bất đắc dĩ lắc đầu, Vũ khi nào thì học được trầm ổn?

Cầm lấy tông cuốn nhìn một lần, Túc Nhậm khẽ nhếch môi, hiểu rõ cười nói: “Người an tâm một chút chờ nóng giận, chuyện này Đan Ngự Lam đã muốn nhúng tay , sẽ giải quyết được .”

Hành quân đánh giặc, lương thảo đi trước, có thể thấy được quân lương chỉ cho quân đội mà nói cỡ nào trọng yếu, phát hiện trộm đổi quân lương chuyện, hình bộ tự nhiên muốn bọn hắn ột đáp án. Sự phát đến bây giờ, đã qua đi một tháng , hình bộ như thế nào cũng muốn xuất ra thứ gì đó cho có cái công đạo.

Đan Ngự Lam quả thật so với kia đàn hình bộ quan viên tin cậy, nhưng là Túc Vũ trong lòng như trước khó chịu, hừ lạnh một tiếng, “Ai biết! Đều là hình bộ nhân, khó bảo toàn hắn cùng một loại với lũ quan lại kia”

Biết rõ hắn là tức mới nói như thế, Túc Nhậm lười không để ý đến hắn, cầm lấy quân đen, lực chú ý lại tới cục chưa giải ván cờ.

Túc Nhậm tập trung tinh thần nhìn chăm chăm bàn cờ, một bộ dáng trầm mê trong đó, Túc Vũ thật không rõ, một người chơi cờ liền như vậy có hấp dẫn?

Túc Vũ xoay người đang chuẩn bị rời đi thư phòng, lại nhìn đến Cổ Vân đang bước về hướng này , nhìn nhìn bên ngoài trăng tròn, Túc Vũ tức giận nói: “ Tối thế này , người tới làm gì?”

Cổ Vân ngay cả liếc đều không có liếc hắn một cái, trực tiếp hướng chỗ Túc Nhậm.

Túc Nhậm nhìn lên thấy là Cổ Vân, cư nhiên buông trong tay quân cờ, đứng dậy đón chào. Túc Vũ sững sốt sau sắc mặt lập tức đen, hắn như thế nào không gặp nhị ca đối hắn coi trọng như vậy, còn khuôn mặt tươi cười đón chào

28. Chương 28

“Tẩu tử,sao hôm nay lại có thời gian rảnh lại đây?”

“Tẩu tử?” Vốn đang khó chịu , vừa nghe Túc Nhậm nói, Túc Vũ lập tức bạo phát , “Nhị ca, người điên rồi . Này nữ nhân khi nào thì thành chúng ta tẩu tử ? Ta không đồng ý!”

Túc Nhậm mỉm cười cười, nghiêm trang trả lời: “Hắn là đại ca nữ nhân, tự nhiên là tẩu tử.”Chính yếu là, Bằng Luyện đã muốn lựa chọn nàng, chính là đại ca không đồng ý có lẽ cũng vô dụng, hướng chỉ là hắn?

“Hừ!”Túc Vũ tự nhiên không biết trong đó nguyên do, khinh thường cười nhạo nói, “Nàng nhiều nhất chỉ có thể tính cái thị thiếp mà thôi!”

“Các người hai cái muốn thảo luận loại này nhằm chán đề tài ta không có hứng thú nghe, ta đến chính là muốn hai thứ, ba mươi cái cọc gỗ, mười lăm nhánh ít nhất ba trượng trường bụi gai .”Mặc cho bọn hắn hai cái người một lời ta một câu, Cổ Vân chính là lạnh lùng đứng ở nơi đó, không chút nào tức giận, trên mặt

cũng không có nhiều lắm biểu Tình. Đối phó Túc Nhậm người như vậy, bỏ qua là tốt nhất biện pháp, bởi vì hắn sẽ không bởi vì người tức giận hoặc vài câu kích thích trong lời nói mà có gì thay đổi.(3 trạng : tầm 10m)

Túc Nhậm gật đầu cười nói: “Không thành vấn đề. Ngày mai giờ mẹo, nhất định đưa đến.”

Túc Nhậm không có bao nhiêu hỏi, Túc Vũ lại nhịn không được tò mò hỏi: “Muốn mấy thứ này làm gì?” Cọc gỗ hắn còn có thể lý giải, bụi gai có gì tác dụng?

Cố Vân chậm rãi xoay người, trên mặt bỗng nhiên giờ lên một chút sáng lạn mỉm cười, đáng tiếc trong miệng thốt ra cũng là lạnh như băng ,vô Tình, “Cùng người không quan hệ.”

Môi khẽ nhếch, hai cái nho nhỏ nướm đồng tiền tại bên miệng, tròn tròn ánh mắt loàn thành tân nguyệt (trắng non), nàng cười rộ lên — thật đáng yêu. Túc Vũ còn tại vì kia đột nhiên tới mỉm cười hoảng hốt, Cố Vân lời nói lạnh nhạt lập tức đưa hắn tỉnh lại.

Đáng chết, hắn cứ nhiên hội cảm thấy nàng đáng yêu, này nữ nhân chính là cái ác độc chanh chua.

“Thanh Mạt, người không cần rất đặc ý!” Có lẽ là thống hận chính mình vừa rồi thất thần, vì hòa nhau một lần , Túc Vũ nói chuyện càng ác độc, “Còn có mười ngày, đến lúc đó nhất định cho người thất bại thảm hại. Ta nói cho người, chiến trường vĩnh viễn đều chỉ là nam nhân thiên hạ. Nữ nhân nên ngoan ngoãn ở nhà giặt quần áo, nấu cơm, nuôi đứa nhỏ.”

Cố Vân đuôi lông mày khẽ nhếch , cười lạnh trong lòng, hắn nghĩ đến như vậy có thể dả kích nàng nhục nhã nàng? Nàng rất ngạc nhiên, Túc Lăng lãnh khốc trầm ổn, Túc Nhậm nội liêm giáo hoạt, như thế nào liền Túc Vũ như thế lỗ mãng đơn thuần? ! Bất quá nói trở về, này tam huynh đệ lý, vẫn là Túc Vũ so sánh thảo nhân thích.

Vốn cảm thấy phải đi , nhìn hắn như thể sinh khí, Cố Vân nhịn không được muốn chọc giận hắn, đặt mông ngồi ở chiếc kỷ trà bên cạnh chiếc ghế , nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt buồn thở dài: “Tự tin là chuyện tốt, mà quá tự tin cũng thật đáng buồn , ta đồng Tình người.”

“Người! Người này người đàn bà chanh chua!”Túc Nhậm thiếu chút nữa cười ra tiếng, Túc Vũ lại tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước.

Cố Vân vốn đang tưởng nói lại hắn một câu, khéo mắt lại ngoài ý muốn nhìn đến trên bàn một phần hồ sơ, trong lúc vô Tình nhìn, Cố Vân bắt đầu kinh hoàng, này tờ khám nghiệm tử thi báo cáo chứa thuật ngữ cùng trình bày phương thức, cùng Tình giống nhau như đúc.

Cố Vân vội vàng cầm lấy trên bàn hồ sơ nhìn kỹ lên, Túc Vũ vốn ngay tại nổi nóng, hiện tại nhìn đến Cố Vân không để ý đến hắn, lại giận không thể nói gì. Đoạt lại hồ sơ, Túc Vũ cả giận nói: “Có cái gì đáng xem . Này không phải chuyện mà người quản .”

Các nàng hợp tác quá nhiều án mạng, Tình khám nghiệm tử thi phương thức cùng các thứ nàng đã sớm rõ như lòng bàn tay. Tuyệt đối là Tình.

Áp chế trong lòng kích động, Cố Vân ra vẻ lơ đãng hỏi: “Này khám nghiệm tử thi báo cáo là ai viết ?”

Khám nghiệm tử thi báo cáo? Túc Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua vừa rồi Cố Vân xem hồ sơ, nguyên lai là khám nghiệm tử thi báo cáo a. Đem hồ sơ lại vứt trên ở chiếc kỷ trà , Túc Vũ tức giận trả lời: “Còn không chính là hình bộ những người đó.”Hắn chỉ nhìn hình bộ phán án kết quả cũng đã tức chết đi được, căn bản không có tâm tình tiếp tục xem tiếp.

Hình bộ nhân? Này — không có khả năng đi. Cố Vân tiếp tục hỏi: “Bọn họ bình thường đều là như vậy viết ?”

Túc Vũ chần chờ một chút, hắn như thế nào biết hình bộ bình thường là viết như thế nào ?

Túc Nhậm tựa hồ nhìn ra Cố Vân khác thường, trả lời: “Hôm nay khám nghiệm tử thi văn thư quả thật không cùng một dạng, dùng từ dùng câu đều phá lệ ...”Ngừng một hồi lâu, hắn không nói thêm gì đi nữa. Cố Vân nói tiếp: “Chuẩn xác cùng sắc bén.”

“Đúng.” Chính là chuẩn xác cùng sắc bén, hần đầu tiên xem thời điểm liền cảm giác được bất đồng, lại nhất thời không biết dùng cái gì từ ngữ đến hình dung, nàng nhưng thật ra nắm thật sự chuẩn.

Chẳng lẽ Tình đến này dị thể sau đi hình bộ? Đây cũng không phải không có khả năng, Cổ Vân tiếp tục hỏi: “Này án tử là ai phụ trách?”

“Người hỏi cái này để làm gì?” Túc Vũ đã muốn không kiên nhẫn, nàng hôm nay như thế nào như vậy phiền!

Cổ Vân nhún nhún vai, che dấu chính mình vội vàng tâm tình, kỳ quái hỏi: “Các người không biết là án tử đáng ngờ thật mạnh?”

Túc Nhậm ánh mắt xẹt qua một chút dị sắc, cười nói: “Dùng cái gì thấy được?”

Mở ra hồ sơ, bên trong có ba cái cuốn bé hơn, Cổ Vân phân tích nói: “Người chết ở nhà giam lý bị mưu sát, nhưng lại là ở bị phán tử hình sau, này không thể nghi sao? Trước mắt hung thủ là quản gia trong nhà của người chết, động cơ gây án lại là vì ông chủ đối hần không tốt, muốn giết chết ông chủ, là cái gì thâm cừu đại hận mà lại mạo hiểm tự mình giết người? Hơn nữa nhận định trộm đổi quân lương chuyện căn cứ cực độ khuyết thiếu, như vậy một cái báo cáo khám nghiệm tử thi, vụ án trần thuật cùng kết án trình tự mâu thuẫn, chứng cứ rõ ràng hay sao mà lập án tử, lại còn kết án?”

Cổ Vân thật sự buồn bực, nhiều như vậy lỗ hổng, bọn họ không thấy kỳ quái, cho dù Túc Vũ cẩu thả không phát hiện, Túc Nhậm cũng làm như không thấy?

Túc Nhậm cúi đầu, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc cùng suy nghĩ sâu xa, nàng chẳng qua qua loa nhìn một lần, có thể nhanh như vậy phát hiện vấn đề, phân tích đứng lên ngôn ngữ tinh luyện, trọng điểm rõ ràng, giống nhau loại này nàng xem quá vô số lần. Nàng, rốt cuộc là cái thể nào nữ tử, nghe đồn đều nói Thanh gia tỷ muội tài mạo song toàn, nghĩ đến cái gọi là “đồn” bất quá là thi từ ca phú, cảm kỳ thư họa, mà nàng đúng là giỏi về luyện binh, giỏi về phá án sao? Thể này mới là có chút đặc biệt

29. Chương 29

Túc Nhậm giáo hoạt cười, Băng Luyện chọn nữ chủ nhân chính là không giống người bình thường.

Cảm giác được Cổ Vân sắc ánh mắt ở nhìn chăm chú vào hần, Túc Nhậm thu hồi trên mặt cười, trả lời: “Này án tử vốn là đã kết, sau lại phát hiện điểm đáng ngờ, đã muốn trở lại hình bộ phúc thẩm, hiện tại quan chủ thẩm là chuyên môn giám thị hình ngục đề hình tư Đan Ngự Lam.”

Đề hình tư? Có thể lên làm này chức vị phỏng chừng phá án năng lực cùng khám nghiệm tử thi kỹ xảo cũng không thấp, trầm ngâm trong chốc lát, Cổ Vân tiếp tục truy vấn nói: “Khám nghiệm tử thi báo cáo là hần viết?”

“Không biết, có lẽ là đi.” Túc Nhậm rốt cục phát hiện, nàng hỏi đều là cái kia cái gọi là khám nghiệm tử thi báo cáo, chứ không phải là trong đó có cái gì kỳ quái? Túc Nhậm bất động thanh sắc hỏi: “Người đối khám nghiệm tử thi thực có hứng thú?”

Khám nghiệm tử thi là Tình hứng thú. Cổ Vân thân nhiên cười lắc đầu trả lời: “Không có, chính là cảm thấy người này rất lợi hại, người có thể giúp ta đi thăm dò là ai viết sao?” Nếu là bởi vậy có thể tìm được Tình, vậy thật tốt quá.

“Hảo.” Túc Nhậm sáng khoái gật đầu, hần hiện tại cũng đối vị này khám nghiệm tử thi cảm thấy hứng thú lên.

Rốt cục có một chút Tình tin tức, Cổ Vân tâm tình không sai, nghĩ đến thân thể này còn có hai tỷ tỷ, Tình nếu là cùng nàng cùng nhau đi vào dị thể, cũng có khả năng tiến vào khối này thân thể tỷ muội, Cổ Vân thuận thế nói: “Đến Khung Nhạc đã nhiều ngày, không biết của ta hai cái tỷ tỷ hiện tại như thế nào?”

Lâu như vậy , nàng tưởng niệm chính mình tỷ muội cũng là lẽ thường, Túc Vũ tuy rằng xem không quá thuận mắt nàng kiều ngạo bộ dáng, hấn vẫn là ra tiếng an ủi nàng, chính là ngữ khí như trước làm cho người ta chán ghét, “Người nên bớt chút nhàn tâm đi , trong hoàng cung ăn ngon uống tốt, sẽ không bạc đãi người đại tỷ . Về phần người nhị tỷ liền lại càng không nên vì nàng lo lắng , phủ Thừa Tướng còn không có nữ chủ nhân, Lâu Tịch Nhan lại là cái loại này nguội nhân, không có làm khó nàng.”

Nguyên lai các nàng một cái vào cung, một cái vào phủ Thừa Tướng. Vào cung tỷ tỷ không dễ dàng nhìn thấy, trước hết gặp phủ Thừa Tướng vị kia tỷ tỷ đi.

Vẫn như cũ là hiện đại tư duy hình thức Cổ Vân thuận miệng nói: “Phủ Thừa Tướng cách Tướng Quân phủ hẳn là không xa đi, ta nghĩ trông thấy ta nhị tỷ.”

“Không được.”Túc Vũ lớn tiếng trả lời.

Cổ Vân mặc danh kỳ diệu, Túc Vũ không đợi nàng phản bác đã muốn trả lời: “Ta lần trước chỉ nói cho phép người ở Tướng Quân phủ tự do đi lại, cũng không có cho người tùy tiện ra phủ. Tỷ tỷ người ở phủ Thừa Tướng nói không chừng ngay cả thị thiếp đều không tính là, người cho là phủ Thừa Tướng là người tướng tiến liền đi vào ? Vả lại, phủ Thừa Tướng cùng chúng ta Tướng Quân phủ không có lui tới, người nếu vào Tướng Quân phủ, chính là người của Tướng Quân phủ , về sau chỉ cần thành thành thật thật ở trong ở Tướng Quân phủ là được. Về phần tỷ tỷ người, các nàng chuyện tình đã sớm không tới phiên người tới quản .”

Cổ Vân càng nghe sắc mặt càng ám, Túc Nhậm nghĩ đến nàng ở sinh khí, thấp giọng giải thích nói: “Vũ nói mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng đó cũng là sự thật, Lâu tướng tuy rằng ôn hòa khiêm cung, nhưng cũng là một quốc gia chi tướng, tướng phủ môn cũng không dễ vào. Về phần hoàng cung, người liền càng không có gì cơ hội đi vào.”Bất quá nếu người trở thành trấn quốc Tướng Quân phu nhân, vậy không cần lo.Đương nhiên những lời này hẳn hiện tại là sẽ không nói .

Cổ Vân chậm rãi gật đầu, “Ta hiểu được.”

Kỳ thật nàng không là vì Túc Vũ lời nói sinh khí tức giận, mà là ở vì chính mình tình cảnh tính toán, đi vào này dị thể thời gian đã muốn không tính là ngắn , nhưng là đều là ở Tướng Quân phủ, đối mặt tất cả đều là hấn tử. Nàng cũng thực thích cùng thói quen hoàn cảnh như vậy, cư nhiên không có hảo hảo mà suy nghĩ qua, nơi này đã muốn không phải nàng nguyên lai cuộc sống. Nơi này có sâm nghiêm cấp bậc chế độ, có nghiêm trọng nam tôn nữ ti tư tưởng, nàng không nghĩ ở tại chỗ này, nàng muốn trước tìm được Tình, sẽ tìm đến trở về phương pháp, nàng phải làm Cổ Vân mà không phải Thanh Mạt.

Cổ Vân cúi đầu, một bộ dáng có chút suy nghĩ.

Như vậy yên lặng Cổ Vân, Túc Vũ có chút không thói quen, chính mình lại mất mặt mặt mũi đi an ủi nàng, muốn cho nhị ca an ủi vài câu, kết quả phát hiện, hấn thể nhưng lại tự cổ hạ cớ .

Túc Vũ chịu không nổi khê gọi nói: “Ta liền không hiểu, một người chơi cờ có cái gì vui ?” Nhị ca còn hạ như vậy mê mẩn. Thật sự là việc lạ.

Túc Vũ nói cũng kéo Cổ Vân suy nghĩ, nếu đã muốn quyết định muốn nghĩ biện pháp đi trở về, Cổ Vân tâm tình cũng dần dần bình tĩnh xuống Dưới, nàng bất quá là thời đại này khách qua đường mà thôi, căn bản không cần dung nhập, nàng chính là nàng, Cổ Vân mà thôi.

Tay chống cằm, Cổ Vân tà nghệ liếc nhìn Túc Vũ, cười khê trêu chọc nói: “Không có đối thủ, đành phải chính mình cùng chính mình hạ thôi,có người nào đơn giản tứ chi phát triển, tự nhiên là không sẽ biết rõ loại này lạc thú cùng cô tịch.”Ồ trong này trong cuộc sống, có kẻ dờ hơi này cùng nàng đấu võ mồm, cũng so sánh thú vị một chút.

Túc Vũ sắc mặt nhất quẫn, phản bác nói: “Người nói ai ý nghĩ đơn giản, tứ chi phát triển? Có bản lĩnh người cùng nhị ca hạ”Hấn kì nghệ quả thật không tốt, không đơn giản là hấn, Tướng Quân trong phủ không có người là nhị ca đối thủ a. Nàng đứng nói chuyện không thất lưng đau.

Nghe xong hấn trong lời nói, Túc Nhậm bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, có vẻ có chút hưng phấn mà cười nói: “Này chủ ý không sai, nghe nói Thanh gia tam vị tiểu thư, Thanh Linh cầm nghệ danh chấn thiên hạ, Thanh Phong tranh chữ độc nhất vô nhị, Thanh Mạt kì nghệ chưa gặp được địch thủ, hôm nay ta cũng

muốn thỉnh giáo một phen.”Hắn như thế nào đem chuyện này đã quên, như vậy về sau còn có nhân có thể cùng hắn luận bàn kì nghệ .

Cố Vân cả người cứng đờ. Không phải chứ! Thanh gia ba tỷ muội như vậy cường sao? Vấn đề là cờ vây nàng bắt quá mới nhập môn mà thôi, cùng Túc Nhậm chơi cờ, chẳng phải là tự lộ thân phận, Túc Nhậm nhạy bén, nàng vẫn là không thể mạo hiểm.

Trong đầu nhanh chóng suy tư đối sách, ánh mắt chăm chú vào bàn cờ, Cố Vân bỗng nhiên vui vẻ, của nàng cờ vây thực tốt, một loại cờ khác lại thật đúng là chưa gặp được địch thủ

30. Chương 30

Nhẹ nhàng bốc lên một quân trắng, Cố Vân khinh thường chắc chắn cười nói: “Loại này chơi pháp đã qua, ta đã sớm không chơi, muốn chơi liền chơi mới . Ta thường xuyên đùa, trò chơi tuy rằng chơi pháp đơn giản, một ván thời gian lại đoán, nhưng là lại phi thường có ý tứ, thủ thắng cũng không dễ.”

Cách chơi mới ? Túc Nhậm tinh thần tỉnh táo, hỏi: “Như thế nào chơi?”

Trên bàn cờ tướng đen trắng quân cờ phân biệt đưa về trong hộp, Cố Vân một tay cầm quân đen, một tay cầm quân trắng, ở bàn cờ giảng giải quy tắc, “Vẫn là tại đây cái bàn cờ thôi, quân cờ để đặt ở ô trong bàn cờ, có thể hai người chơi, cũng có thể ba người chơi. Bắt quá hiện tại chỉ có đen trắng hai sắc quân cờ cũng chỉ có thể hai người chơi, hai bên mỗi bên chọn một màu, thay phiên nhau hạ, ai có thể trước đem năm quân hoặc nhiều hơn liên tiếp theo hàng dọc, ngang hay chéo, người đó liền thắng .” (Hóa ra tỷ chỉ biết chơi cờ năm quân a, hã.)

Túc Nhậm còn thật sự tự hỏi bộ dáng, Túc Vũ đỉnh đạc nói: “Này rất đơn giản a, không phải là năm quân cùng một chỗ thôi. Ngang, dọc, chéo đều có thể, này so với cờ vây dễ dàng hơn.”

Cố Vân chân mày khẽ nhíu, tựa tiểu phi tiểu trả lời: “Kia ta và người trước chơi một ván đi.” (cười mà như không cười)

“Đến luôn.”Túc Vũ đặt mông ngồi vào Cố Vân đối diện, cờ vây nhiều kết cấu quy tắc, hã không rõ, loại này đơn giản , hã tuyệt đối không kém.

Túc Vũ chọn là quân đen, Cố Vân cười nói: “Cho người trước đến đây đi, quân đen đi trước.”

Hã trước liền hã trước. Quân đầu tiên Túc Vũ hạ ở trung tâm, Cố Vân rất nhanh ở quân đen bên phải bày ra một quân trắng, Túc Vũ lại hạ thêm một quân, Cố Vân không chút suy nghĩ dùng quân trắng ngăn cản một đường, Túc Vũ nhũ mày, hạ một cái khác phương hướng, Cố Vân lại ngăn đón.

Giống nhau hã hạ làm sao, nàng liền ngăn đón làm sao, như vậy đi xuống, ai cũng đừng nghĩ thắng.

Ngay tại Túc Vũ oán thầm thời điểm, Cố Vân tao nhã buông một quân, cười nói: “Người thua.”

“Nhanh như vậy? Không có khả năng.”Mới hạ nhiều lần cũng chỉ hai mươi quân mà thôi a.”Túc Vũ nhìn kỹ , quả nhiên, ở hã không chú ý thời điểm, Cố Vân đã muốn hoàn thành năm quân liên tiếp .

Túc Vũ không phục nói: “Lại đến một ván.”Lần này là hã không cẩn thận, lần sau hã chú ý nhất định sẽ không thua.

“Hảo.”

Đem quân đen để ở Cố Vân trước mặt, Túc Vũ nói: “Lần này người trước.”

“Hảo.”Cố Vân cười ,không sao cả , quân đen là công phương, nàng càng thích công kích, quân đen là tốt nhất.Đem quân trắng đưa qua, Cố Vân cầm quân đen hạ chính giữa.

Lúc này đây Túc Vũ quả thật cẩn thận rất nhiều, từng bước tới gần, muốn vây Cổ Vân. Nhìn người như thế nào thắng. Ngay tại Túc Vũ âm thầm đắc ý thời điểm, Cổ Vân lại thần nhiên cười nói: “Người lại thua rồi.”

Một quân hạ xuống, cao thấp liên tục, quả nhiên là năm quân.

“Này thật sự là tà môn.” Túc Vũ không thể tin được hai mắt của mình, hắn vừa rồi như thế nào vốn không có thấy này một chỗ đâu?

Cổ Vân chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua lẳng lặng đứng ở một bên, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chăm bàn cờ xem Túc Nhậm, cười nói: “Người muốn hay không chơi một chút?”

“Hào.” Túc Nhậm mang theo tùy ý tươi cười ngồi xuống, trong mắt lại tràn đầy cực nóng cùng thâm trầm quang mang. Hắn quả nhiên so sánh thâm trầm, mưu định rồi sau đó động, này hai cực xem xuống Dưới, hắn đối cờ năm quân nhất định đã muốn có chút tâm đắc, Cổ Vân không dám khinh địch, này một ván hai người hạ so sánh thông thả mà cẩn thận.

Lúc này đây như trước là Cổ Vân hạ trước, Túc Nhậm theo sau, liên tục hạ ba mươi quân cũng không nhìn ra được thắng thua, lại một lần nữa đến phiên Túc Nhậm, chỉ thấy hắn nắm quân nhìn thật lâu, trong chớp lát, lắc đầu cười thở dài: “Xem ra ta đã muốn thua.”

Quả nhiên là tốn thời gian không lâu, nhưng rất khó thắng a. Túc Vũ nhìn chăm chăm bàn cờ nhìn nửa ngày, còn không hiểu được, chỉ vào một chỗ ba quân đen sắp hàng nói: “Không có a, nàng bên này rõ ràng chỉ có ba quân, người còn có thể tiếp theo ngăn lại nàng.” Như vậy nàng cho dù xuống bên kia, nhị ca cũng có thể ngăn chặn, như thế nào liền thua đâu?

Túc Nhậm lạnh nhạt trả lời: “Người không chú ý tới một chỗ khác cũng có ba quân, ta chặn được bên này, đã muốn không kịp chặn kia một bên.” Nhìn kỹ, quả nhiên một chỗ khác còn có ba quân đen, cứ như vậy là như thế nào cũng không chặn được.

Cổ Vân cười cười, vì muốn thắng Túc Nhậm, nàng nhưng là tỉ mỉ bố trí một quân hai nước nha.

Chậm rãi cầm trong tay quân trắng trở về hộp đựng cờ, Túc Nhậm hưng trí hỏi: “Quả nhiên là cái thú vị trò chơi. Này gọi là gì trò chơi?” Trò chơi quy tắc tuy rằng đơn giản, lại tuyệt không hơn cờ vây tinh diệu.

“Cờ năm quân, nhân đến vô sự khi chơi chơi mà thôi.” Kỳ thật bất quá là vì che dấu không biết cờ vây thôi, Cổ Vân không muốn cùng bọn họ nói thêm gì đi nữa, ngày mai buổi sáng 6h nàng còn muốn đi luyện binh đâu. Vươn vai, Cổ Vân đứng dậy nói: “Vậy các người cũng chậm chậm nghiên cứu đi, ta không phụung bồi, ta muốn nhớ rõ đúng hạn đưa đến.”

“Hào.” Túc Nhậm mỉm cười gật đầu.

Chờ Cổ Vân rời đi sau, Túc Nhậm ngược lại nhìn về phía Túc Vũ, hỏi: “Của người tân binh luyện được như thế nào?”

Túc Nhậm bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc, Túc Vũ khó hiểu cười nói: “Tốt lắm a, làm từng bước, ta mang tân binh cũng không phải lần đầu tiên, người còn cho ta lo lắng hay sao!”

“Lần này thời gian chỉ có mười lăm ngày, cùng bình thường tỷ thí nội dung cũng không giống, các người so là dạ tập.” Nàng muốn gì đó một lần so với một lần kỳ quái, hơn nữa nghe nói lần trước Hàn Thúc nhìn nàng luyện binh, vừa thấy chính là cả ngày, trở về còn lập tức tạo ra chủ tử mà nàng muốn. Hàn Thúc là đại ca một mảnh tướng, xem qua bao nhiêu tinh binh cường tướng, hắn cư nhiên hao phí một ngày ở trên người nàng, có thể thấy được nàng luyện binh nhất định có cái gì tinh diệu chỗ.

Túc Vũ khoát tay, trả lời: “Yên tâm đi, ta sẽ đối bọn họ thêm huấn luyện, cái kia nữ nhân không có nửa điểm thắng cơ hội.”

31. Chương 31

Túc Vũ khinh địch, Túc Nhậm bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài: “Hy vọng đi.”

Hôm nay chỉ ngắn ngủn nửa canh giờ, nàng nhiều lần làm cho hấn kinh ngạc, như vậy nữ tử, cũng không phải chỉ biết sử dụng võ mồm, Vũ như thế đại ý, thắng bại khó quyết định.

Huấn luyện ngày thứ bảy.

Vẫn là kia xanh um tươi tốt rừng cây, ban ngày rậm rạp lá cây che cực nóng Dương quang, đến ban đêm, cứng cáp cành lá cũng đối xử bình đẳng đem mềm nhẹ ánh trăng ngăn cách bên ngoài. Đêm nay tuy rằng là trăng tròn nhô lên cao, trong rừng cây ánh trăng lại chỉ có thể theo khe hở trung rơi xuống trên mặt đất phóng ra vô số loang lổ lạc ảnh.

Rừng cây to như vậy, một chỗ đông nghìn nghịt ám ảnh một cao nhất thấp phập phồng, thoạt nhìn có chút quỷ dị, trừ bỏ gió thổi qua kẽ lá kêu sần sật, chính là dồn dập tục tăng tiếng thở dốc.

“Một trăm tám mươi cái, còn có hai mươi cái, kiên trì.” Nghiêm khắc giọng nữ ở một mảnh hắc ám trong rừng bỗng nhiên vang lên, rõ ràng mà lạnh liệt.

Trong bóng đêm, Cố Vân mở to hai mắt, âm thầm quan sát đến những binh lính mà nàng dẫn theo bảy ngày, năm trăm người cùng nhau tập hít đất, mặt sau cơ hồ đã muốn hoàn toàn chìm vào trong bóng đêm, nếu không phải nàng có thật tốt thị lực, không có khả năng đưa bọn họ nhất cử nhất động nhìn xem rành mạch, hết thấy ở tự giác cùng kiên trì, cũng may bọn họ cũng chưa làm cho nàng thất vọng.

Bọn lính lục tục làm xong hai trăm cái hít đất, Cố Vân không có cho bọn họ thời gian nghỉ ngơi, lập tức kêu lên: “Xếp thành hàng.”

Bọn lính động tác như trước nhanh chóng, chính là không có ban ngày thông dong, thỉnh thoảng còn có thể truyền đến thân thể va chạm thanh âm, xem ra bọn họ cực không thích ứng loại này ban đêm huấn luyện.

Đội bọn họ toàn bộ đứng xong, Cố Vân mới cao giọng nói: “Hôm nay là huấn luyện ngày thứ bảy, thời gian đã qua một nửa, theo đêm nay bắt đầu, các người có huấn luyện nội dung mới, chính là học được làm sao ban đêm hoàn thành ban ngày sở hữu huấn luyện hạng mục, đồng thời đem ban đêm tác chiến biến thành các người ưu thế.” Chung quanh tuy rằng không đến mức nói là tối đen một mảnh, nhưng là nhìn thì căn bản không rõ ràng lắm, muốn hoàn thành ban ngày huấn luyện hạng mục đều đã muốn thực không dễ, càng đừng nói biến nó thành ưu thế. Mỗi người trong lòng đều ở bồn chồn, trong đêm đen, không ít người nhìn không thấy Cố Vân biểu tình, nhưng là đoán cũng đoán được, nàng giờ phút này nhất định vẻ mặt băng sương.

“Bắt đầu huấn luyện phía trước, trước làm thí nghiệm đầu.”

Chúng tướng trong lòng đều tràn đầy dấu chấm hỏi, này cảnh tối lửa tắt đèn như thế nào thí nghiệm? Kiểm tra thế nào?

Cố Vân bỗng nhiên đi vào đội ngũ trung gian, tất cả mọi người đứng thẳng tắp, nàng lại chỉ đứng ở nam hài bên người, hỏi: “Người tên là gì?”

“Lưu Tinh.” Lưu Tinh trong lòng run run, từ lần trước nghi ngờ qua một lần nhu đạo sau, Cố Vân thường xuyên đem hấn linh đi ra làm làm mẫu, tuy rằng cuối cùng mọi người đều phải hoàn thành, nhưng là cái thứ nhất làm làm mẫu vẫn là thực làm cho người ta sợ hãi a! Đêm nay tối như vậy, nàng hẳn là thấy không rõ lắm hấn đi.

Lưu Tinh tự mình an ủi còn không có xong, Cố Vân một tiếng, “Bước ra khỏi hàng” đưa hấn đánh rớt xuống vực sâu.

Khổ hé ra mặt, Lưu Tinh tựa hồ như là phát tiết, hét lớn một tiếng, “Rõ.”

Cố Vân bật cười, làm cho hấn bước ra khỏi hàng cần như vậy thấy chết không sờn sao? Chỉ vào phía sau một gã tráng hán, Cố Vân nói: “Người, bước ra khỏi hàng.”

Tráng hán lập tức tiến lên từng bước, lớn tiếng trả lời: “Rõ.”

Cố Vân thực vừa lòng, làm cho hai bọn họ bước ra khỏi hàng là nàng quan sát một buổi tối, hai người bọn họ năng lực nhìn trong bóng tối rất mạnh, cách nàng rất xa lại thường xuyên có thể cùng nàng đối diện, mà không ít người ở nàng nhìn chăm chú bọn họ đều là vẻ mặt mờ mịt.

Thời đại này không có kính hồng ngoại để nhìn vào đêm tối, hoàn toàn dựa vào bọn họ ánh mắt đến nhìn vật, nàng phải muốn thí nghiệm bọn họ năng lực, quyết định dạ tập đội hình. Nhưng là xem bọn họ đêm nay biểu hiện, nàng quyết định dùng đơn giản nhất hạng mục thí nghiệm, dù sao bọn họ cũng không phải tất cả mọi người là dựa theo bộ đội đặc chủng yêu cầu chọn lựa vào.

Đem bọn họ hai người gọi vào một bên, Cố Vân ở bọn họ bên tai nói nói mấy câu, ngay từ đầu bọn họ có chút mờ mịt, mặt sau dần dần sáng tỏ, chạy tới phía trước, cách Cố Vân ba mươi thước ngừng lại, hai người một tả một hữu tách ra đứng thẳng.(ba mươi thước: tầm 10m, tả hữu: trái phải)

Cố Vân đứng ở phía trước đội ngũ, lớn tiếng nói: “Hàng thứ nhất chuẩn bị, chú ý xem bọn họ thử thể.”

Thử thể? Hàng thứ nhất binh lính đồng thời trợn tròn mắt, mười trượng khoảng cách, bọn họ có thể xem thấy bọn họ mọi người thực không sai, còn muốn xem thử thể? Nhưng lại là hai người, làm sao thấy qua đến? Không có cơ hội khóc thét, cũng không có cơ hội cò kè mặc cả, chỉ nghe thấy Cố Vân kêu một tiếng, “Bắt đầu.”

Hai cái binh lính nghe lệnh ưỡn ẹo lên thử, làm một cái thử thể, nhưng là thời gian rất ngắn, làm xong lập tức liền buông xuống. Trong chốc lát sau, lại lần thứ hai nhắc tay, như thế lặp lại sáu lần, rốt cục ngừng lại.

Đối diện thử thể dừng lại, Cố Vân lập tức giương giọng nói: “Vừa rồi bọn họ sáu lần giơ tay, ứng với sáu con số, trong đó năm lần là giống nhau, còn có một lần là không giống nhau. Ta đếm tới ba, đồng thời lớn tiếng nói ra các người nhìn đến lần thứ mấy là bất đồng?”

“Một,hai,ba.”

“Năm.” Hai mươi lăm người hàng đầu, kết quả cư nhiên chỉ có không đến mười cái kêu ra chính xác con số, đại đa số mọi người còn tại trầm mặc hoặc mờ mịt.

Cố Vân thực thất vọng, này chính là trạng thái tinh thí nghiệm mà thôi, dựa theo như vậy tỉ lệ, những người này nàng phỏng chừng đều tìm không ra năm mươi cái bộ đội đặc chủng mầm đến. Ấm ảm thở dài một hơi, Cố Vân thấp giọng nói: “Tất cả không phải nói năm cùng không nói gì, toàn bộ bước ra khỏi hàng, đến bên phải xếp thành hàng.”

“Rõ.” Tuy rằng đã biết thí nghiệm thất bại, nhưng là bọn họ vẫn là thẳng lưng bước ra khỏi hàng, đi tới bên phải.

“Hàng thứ hai chuẩn bị...”

Rất nhanh, tất cả mọi người thí nghiệm xong, ở phía sau tướng sĩ biểu hiện cũng không tệ lắm, cuối cùng có một nửa số người thông qua trạng thái tinh năng lực nhìn thí nghiệm.

32. Chương 32

Mang theo bọn họ đi qua rừng cây đi vào chỗ mấy ngày nay tiến hành vô số lần luyện tập vách núi, ánh trăng loáng thoáng có thể chiếu vào vách đá, nhưng là vẫn thấy không rõ núi đá. Cố Vân chỉ vào vách núi, thanh âm so với ánh trăng còn muốn lạnh như băng, “Hiện tại bắt đầu huấn luyện trèo lên vào ban đêm, tuy rằng là cùng một mặt vách núi, ban đêm muốn so với ban ngày hung hiểm gấp trăm lần. Bên phải tướng sĩ, ở Dưới mặt phụ trách giữ dây thừng. Còn lại chia làm năm mươi người một tổ, mỗi lần đi lên tam tổ. Ta muốn nhìn đến, không phải người nào nhanh hơn tới đỉnh, mà là tổ nào nhanh nhất hoàn thành chinh tổ nhân viên toàn bộ lên tới đỉnh, hiểu chưa?”

“Hiểu được.” Chinh tề mà vang dội đáp lại có vẻ sĩ khí mười phần. Mà này thanh tề hô làm cho Cố Vân thực vừa lòng, nhưng cũng đánh thức bóng đen đang ở phía sau núi cây trên ngô đồng trăm tuổi ngủ.

Con người đen phút chốc mở, một đôi lạnh như hàn đàm băng mâu đều là lạnh lùng hơi thở, to lớn thân ảnh khuyên thân nhảy, như báo tảo nhả nhanh chóng, bóng người đã muốn nhảy lên một cây cao nhất, màu bạc sợi tóc ở Dưới ánh trăng như ánh sao băng xẹt qua bầu trời đêm.(mâu:mắt)

Ngao Thiên dựa lưng vào thân cây, lạnh lùng nhìn lại, một đội mấy trăm binh lính đang ở cách đó không xa sườn núi vách núi tập kết, không biết muốn làm gì. Hắn sở dĩ nhận định những người này là binh lính, là bởi vì nơi này là tướng quân phủ phạm vi, như vậy một đám người nếu không phải binh lính, là không có khả năng ở trong này xuất hiện. Con người đen xẹt qua một chút không kiên nhẫn cùng chán ghét, Ngao Thiên chuẩn bị rời đi, lại vào lúc này nghe được cách đó không xa truyền đến một tiếng trong trẻo mà sắc bén giọng nữ, “Bắt đầu huấn luyện.”

Trong quân đội có nữ nhân? Trăm năm khó gặp, lòng hiếu kỳ làm cho Ngao Thiên dừng cước bộ, hắn hí mắt nhìn lại, chỉ thấy này mệnh lệnh vừa ra, mấy trăm binh lính lập tức xếp hàng, động tác nhanh chóng nhằm phía vách núi, hình như thần lẫn, động tác nhanh chóng. Ngao Thiên con người đen xẹt qua một tia kinh dị. Đây độ cao đối với có kinh công cao cường không tính cái gì, nhưng là đối người thường mà nói, thật là khó thể thực hiện, có thể đem binh lính toàn bộ huấn luyện thành am hiểu leo núi tinh binh quả thật không dễ, mà kia nói giọng nữ? Thân là tiền thưởng thợ săn, cái gì tin tức đều không nên bỏ qua.

Một thân ảnh nhảy xuống, hướng tới vách đá đi tới.

“Người phía trước chú ý tìm kiếm tốt lộ tuyến, ánh mắt phải nhanh, động tác muốn chuẩn xác, tay chân lanh lẹ.” Cổ Vân hai tay hoàn ở trước ngực, mày càng mặt nhăn càng chặt, nàng đoán đến lần đầu tiên ban đêm leo lên sẽ rất khó, không thể tưởng được bọn họ cư nhiên ngay cả đường cũng không biết cách chọn.

Cư nhiên còn có người rơi xuống.

Cổ Vân cảm tức quát: “Người rơi xuống sắp xếp đến đội ngũ mặt sau cùng, không cần gây trở ngại cho người phía sau. Mau! Mau! Mau! Động tác như vậy chậm, các người vẫn mơ ngủ a”

Ngao Thiên hạ đến chỗ rừng phía sau vách đá, dựa vào thân cây, âm thầm quan sát đến cách đó không xa một đội nhân mã, con người đen híp lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm cái kia thân ảnh, thấy bất khả tư nghị, nàng là ai? Túc gia quân, khi nào thì có nữ tử làm tướng?(bất khả tư nghị: không thể tin được)

Mặc dù cách không xa, nhưng là ở ám dạ, gần như không thấy năm ngón tay, hắn tin tưởng không có người sẽ phát hiện được hắn. Đáng tiếc, ngay tại hắn nhìn ra chú tâm, nữ tử bỗng nhiên quay đầu lại, thẳng tắp theo hắn phương hướng nhìn qua. Ngao Thiên chấn kinh, thân thể lui về phía sau, ẩn thân ở tráng kiện thân cây.

Sâu sắc mắt ở trong rừng cây tuần tra một lần, không có phát hiện cái gì khả nghi địa phương, vừa mới nàng rõ ràng có một loại bị nhìn trộm cảm giác, nhưng là lại không cảm giác, là của nàng ảo giác? Vẫn là — đã muốn đi rồi?

Luôn mãi tuần tra không có phát hiện sau, Cổ Vân rốt cục thu hồi tầm mắt. Ngao Thiên như trước dựa lưng vào thân cây, không có gì động tác, có đề phòng con mồi đa nghi, hắn không vội mà đưa lên cửa. Chẳng qua hắn cực nhỏ sẽ bị phát hiện hành tung, là nàng quá mức sâu sắc, vẫn là hôm nay hắn ẩn thân không đạt tiêu chuẩn?

Cái loại này nhìn trộm cảm không có tái xuất hiện, Cổ Vân đem tinh thần lại thả lại đến này đó tướng sĩ trên người. Trong chốc lát sau, vài cái tổ đều đã muốn hoàn thành, có lẽ là biết chính mình biểu hiện không tốt, có lẽ là Cổ Vân sắc mặt rất khó xem, một đám tráng tiểu tử một đám thật cẩn thận xếp thành hàng trạm hảo, đại khí cũng không dám suyển bộ đáng.

Trầm mặc thật lâu, mọi người ở đây tâm bắt đầu hốt hoảng thời điểm, Cổ Vân lạnh giọng nói: “Hôm nay tốc độ nhanh nhất, là Lãnh Tiêu dẫn dắt đệ tam tổ. Nhưng là biểu hiện tốt nhất, là Cát Kinh Vân này một tổ.”

Nhìn về phía một bên vĩnh viễn mặt không chút thay đổi Lãnh Tiêu, Cổ Vân gương giọng kêu lên: “Lãnh Tiêu bước ra khỏi hàng.”

“Có.” Lãnh Tiêu lập tức tiến lên từng bước.

Cố Vân không nhẹ không nặng hỏi: “Người có biết người vì cái gì không phải biểu hiện tốt nhất một tổ sao?”

“Không biết.”Lạnh lùng cùng thần nhiên kiệt ngạo theo câu này “Không biết “ biểu lộ không bỏ sót.

Không biết? Tốt lắm! Cửa nàng đội ngũ lý tối không cần chính là kiệt ngạo bất tuân. Chậm rãi tiến lên, cùng Lãnh Tiêu đối diện mà đứng, Cố Vân gần từng tiếng nói: “ Phía sau tiếp trước, không hề kết cấu đáng nói, càng miễn bàn hợp tác tinh thần. Không thể dẫn dắt tốt này tổ nhân mã, lớn nhất thất trách ở chỗ người. Hiện tại đã biết?”

Còn không đến hấn ngực nữ nhân, lại có thể khiến cho người ta như thể cường cảm giác áp bách, Lãnh Tiêu âm thầm hít sâu một hơi, mới trả lời: “Hiểu được.”

“Hiểu được là tốt rồi! Ngày mai người mang theo đêm nay này tổ nhân, theo doanh địa con ếch nhảy đến rừng cây tập hợp, không muốn nhảy hoặc là muộn , trực tiếp cút cho ta!”

Lãnh Tiêu sắc mặt lập tức đen sì, đội ngũ cũng phát ra một thanh đồ hấp khí lạnh hoảng sợ tiếng động. Đây không chỉ có là vất vả vấn đề, còn thực dọa người a.

Cố Vân bỏ lại những lời này, liền không hề để ý Lãnh Tiêu, đi đến Cát Kinh Vân bên người, như trước là như vậy không nhẹ không nặng hỏi: “Người có biết các người này một tổ vì cái gì không đủ mau sao?”

33. Chương 33

Cát Kinh Vân này một tổ nhân tóc gáy tất cả đều dựng thẳng lên, sợ hấn cũng đùa giỡn tính cách kêu to không biết, như vậy bọn họ đã có thể thâm .

Cũng may trầm ổn Cát Kinh Vân trầm mặc trong chốc lát, mới trả lời: “Động tác không đủ nhanh chóng.”

Hấn thật đúng là tránh nặng tìm nhẹ a. Cố Vân không chút khách khí quát: “Sức phán đoán kém, tuyển sai lầm lộ tuyến, động tác chậm, phối hợp tính, sự mềm dẻo tính đều kém. Ngày mai mang theo của người tổ viên làm ba trăm cái lên xà.” (chỗ này ta chém hehe)

“Rõ.”

Không ít người thở phào nhẹ nhõm, lên xà tuy rằng cũng mệt mỏi, cũng may sẽ không mất mặt.

Kỳ quái, vì cái gì hôm nay luôn luôn một loại là lạ cảm giác, sau lưng giống như có một tầm mắt đi theo, loại cảm giác này rất quái lạ . Nhìn xem ánh trăng độ cao, cũng mau 2h , Cố Vân quyết định chấm dứt đêm nay huấn luyện, “Hôm nay là lần đầu tiên ban đêm leo lên huấn luyện, về sau còn có thể có lần thứ hai, lần thứ ba. Huấn luyện nội dung cũng sẽ thiên biến vạn hóa, đồng dạng sai lầm ta không cho phép phạm lần thứ hai. Ngày mai như trước là giờ mọ tập hợp, hồi doanh.”

“Là!”

Đội ngũ thật lâu bất động, Cố Vân nhìn về phía một gã muốn nói lại thôi tướng sĩ, hỏi: “Chuyện gì?”

Hít sâu vài hạ, hấn có chút khấn trương lại có chút chán nản hỏi: “HLV, chúng ta thí nghiệm không có thông qua nhân có phải hay không đã muốn không có tư cách tham gia dạ tập ? Chúng ta muốn tham gia.”Bọn họ quả thật không có những người khác nhìn xem xa, thấy rõ sở, nhưng vẫn là hy vọng có cơ hội thượng chiến trường, bởi vì bọn họ là một chiến sĩ.

Nguyên lai bọn họ lo lắng này. Tiểu tướng trong mắt kiên định cố chấp lay động Cố Vân, Cố Vân mỉm cười cười, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của hấn, trả lời: “Ai nói các người không thể tham gia? Vừa rồi thí nghiệm chính là làm cho ta xác định các người phân công, mỗi người đều đã có chính mình vị trí, hảo hảo huấn luyện.”Bọn họ không có khả năng trở thành bộ đội đặc chủng, cũng không gây trở ngại bọn họ trở thành một vĩ đại chiến sĩ.

Đội ngũ lý tiếng vọng hân hoan nhảy nhót tiếng gọi ầm ĩ. Cố Vân bật cười, cười mắng: “Còn không mau hồi doanh. Không nghĩ ngủ?”

“Rõ.” Một đội hân hoan nhảy nhót hướng doanh địa đi đến.

Đi theo bọn họ phía sau, Cố Vân vẫn là thỉnh thoảng hồi đầu, nhìn về phía kia phiến rậm rạp sâu thẳm rừng rậm, này thật là của nàng ảo giác sao?

Đội ngũ càng chạy càng xa, thẳng đến đội ngũ cơ hồ biến mất cho trong tầm mắt, Ngao Thiên chậm rãi theo thân cây mật sau đi ra. Con người đen sâu thẳm nhìn chăm chăm kia gầy kiêu tiểu nhưng nhưng vẫn rít gào không ngừng nữ tử, trong lòng nghi hoặc càng sâu, này lưng hùm vai gấu tướng sĩ cư nhiên khiến cho nàng như vậy rống cũng không dám hỏi một câu? Nàng là ai?

34. Chương 34

“Ta lại thua rồi!”

Túc Vũ nhìn chăm chăm bàn cờ, ánh mắt đều nhanh muốn trừng đi ra, hấn dùng lực vỗ vỗ đầu, khẽ gọi nói: “Kỳ quái, liên như vậy mấy quân cờ, vì cái gì ta rõ ràng thực còn thật sự đang nhìn, vẫn là không thấy đi ra người đã muốn bốn con tương liên đâu?”

Cờ vây quân nhiều, thời gian cũng lâu, khó tránh khỏi sẽ có không chú ý thời điểm, nhưng là này chỉ có mấy chục quân, có một khắc chung, như thế nào vẫn là hội sơ sẩy? Túc Vũ không cam lòng vội la lên: “Lại đến một ván.” (1 khác: 15’)

Túc Nhậm buồn cười, hiện tại đều đã muốn canh ba, hấn cũng không tương cùng Vũ chơi nữa, không phải này trò chơi không tốt, mà là đối thủ quá yếu, một chút ý tứ đều không có. Nề hà luôn luôn đối cờ vây hưng trí toàn vô Vũ, lại chung tình cờ năm quân, đều đã muốn bốn năm ngày, hấn mỗi ngày quán quít lấy mình chơi cờ, lại mỗi khi thua thất bại thảm hại.

Túc Nhậm đứng dậy thân vươn vai, trả lời: “Đêm nay đừng đi, ngày mai người còn muốn luyện binh đâu.”

Túc Vũ một phen giữ chặt Túc Nhậm ống tay áo, vội la lên: “Nhị ca, cuối cùng một ván, liên một ván!”

Bất đắc dĩ, Túc Nhậm đành phải lại ngồi xuống.

Túc Vũ lần này thực còn thật sự, mỗi một quân đều hạ hết sức cẩn thận, hết sức chăm chú.

Này một màn ở trong mắt người vừa mới tham gia cung yến trở về Túc Lăng, phi thường quái dị, Vũ khi nào thì bắt đầu đối cờ vây cảm thấy hứng thú? Điều này làm cho Túc Lăng cũng có chút tò mò, tiến vào thư phòng, Túc Lăng đi đến Túc Vũ phía sau, thấy rõ bàn cờ các quân xếp cùng một chỗ, không hề kết cấu ván cờ, may gát gao nhàn cùng một chỗ.

Túc Nhậm đã sớm xem thấy hấn, thấp giọng kêu lên: “Đại ca.”

“Đại ca?” Túc Vũ mặc danh kỳ diệu ngẩng đầu lên, nhìn chung quanh, rốt cục phát hiện Túc Lăng ở sau người, Túc Vũ ngạc nhiên nói: “Đại ca người như thế nào đã trở lại?”

Túc Lăng trên người mang theo mùi rượu, Túc Nhậm một bên không chút để ý lại hạ một quân, vừa cười vừa nói: “Bắc Tề quốc đặc phái viên tới chơi, đêm nay Hoàng Thượng ở trong cung thiết yến khoản đãi, đại ca là vì chuyện này trở về đi?”

Túc Lăng không có trả lời là còn có phải hay không, chỉ lạnh giọng hỏi: “Trong phủ hay không xảy ra chuyện gì?” Xem bọn hấn như vậy nhàn nhả chơi cờ, trong phủ hấn là sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng là Bằng Luyện hơn mười năm qua, cực nhỏ như thế dị thường, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Túc Lăng còn thật sự biểu tình làm cho Túc Vũ tâm lộ bộp nhảy một chút, sẽ không là đại ca biết hấn cùng cái kia nữ nhân so với luyện binh chuyện tình đi? Tuy rằng này cũng không phải cái gì chuyện xấu,

nhưng là nếu đại ca biết hấn trận thế không luyện, lấy một đám tân binh đến đánh đổ, nhất định hội giận dữ. Túc Vũ hoảng loạn nhìn về phía Túc Nhậm, chỉ thấy hấn thoải mái cười, vẻ mặt thản nhiên trả lời: “Không có a, hòa bình khi không khác nhiều.”

Túc Vũ âm thầm bội phục, quả nhiên vẫn là nhị ca tối hội trợn mắt nói nói đối.

Không khác nhiều? Vũ làm gì một bộ có tật giật mình bộ đáng? Túc Lăng cảm thấy nhận định Băng Luyện xảy ra sự tình, mày kiếm rùng mình, hỏi: “Ai chạm qua Băng Luyện?”

A? Túc Vũ sửng sốt, nguyên lai đại ca nói là Băng Luyện a. Cảm thấy buông lỏng, Túc Vũ kêu lên: “Ai dám bính nó a?”Kia thanh kiếm tà khí thật sự, mới trước đây hấn đi lấy quá một lần, thiếu chút nữa là đông chết hấn.

Băng Luyện quả nhiên là lựa chọn Thanh Mạt, ngay cả ngàn dặm ở ngoài Xích Huyết kiếm đều cảm giác được nó tâm ý. Nghĩ đến đại ca biết phần khích biểu tình, Túc Nhậm cảm thấy mừng thầm, nhưng là giờ phút này hấn cũng không tính nói rõ, loại sự tình này muốn đại ca chính mình phát hiện mới tốt ngoạn.

Túc Vũ ra vẻ khó hiểu hỏi: “Băng Luyện có cái gì khác thường sao?”

“Không có việc gì.”

Đi rồi vài bước, Túc Lăng bỗng nhiên lại dừng cước bộ, hai người theo dõi hấn bóng dáng, nghĩ đến hấn muốn nói gì, trong chốc lát sau, chỉ nghe đến lạnh lùng giọng nam mang theo vài phần thất vọng nói: “Nhậm, của người kì nghệ càng ngày càng kém.”

“Ta — “Túc Nhậm dở khóc dở cười cương ở nơi nào, hấn kì nghệ làm sao kém? Bọn họ hạ cũng không phải cỡ vậy a...”

Đáng tiếc Túc Lăng không tính nghe hấn giải thích, cao lớn thân ảnh sớm ra đến ngoài viện.

“Ha ha ha ha cấp...”Túc Vũ phục hồi tinh thần lại, thư phòng lý lập tức bộc phát ra liên tiếp bạo thanh, rất buồn cười, nhị ca cũng có hôm nay.

Ánh trăng cong hình lưỡi liềm, trời đầy sao, mấy ngày đến huyền não rừng rậm đêm nay phá lệ im lặng, đông nghìn nghịt trong rừng nhìn không thấy một tia ánh sáng, càng miên bàn bóng người.

Một gốc cây trắng kiện, phía sau, một bóng đen dựa lưng vào thân cây, khép hờ hai mắt nhìn lại rất là thích ý, nhưng là trên vai một trường cung, Dưới chân có mấy mũ tên, bên hông là một tinh xảo khéo léo chủy thủ, một bộ hạng nặng võ trang bộ đáng.

Đúng vậy, Cố Vân đêm nay muốn đi săn.

Còn có ba ngày chính là tỷ thí ngày, đối với này tuổi trẻ tướng sĩ, nàng coi như vừa lòng. Liền tân binh mà nói, nàng thực có tin tưởng nói, ở sự chịu đựng, sức bật cùng cơ động năng lực mà nói, này đội ngũ tuyệt đối là Túc gia quân tân binh xuất sắc nhất.

Tối nay nàng làm cho bọn họ nghỉ ngơi không cần huấn luyện, gần nhất là làm cho bọn họ làm cho nghỉ ngơi Dưỡng sức vì đêm mai nàng phải làm huấn luyện làm chuẩn bị; thứ hai là — nàng đêm nay phải bắt được này con chuột.

Năm ngày, cái loại này bị nhìn trộm cảm giác không lái đi không được, nàng khẳng định là có người ở giám thị nàng, đêm nay có rảnh, không ngại gặp hấn.

Đêm dần dần dày, vạn lại câu tịch.

Cố Vân thủy chung khép hờ mắt phút chốc mở, thu liễm hơi thở, khóe môi cũng giơ lên một chút, của nàng con mồi đến đây

~~Ngao Thiên như quý my, cực khinh cực nhanh thân ảnh, không tiếng động xuất hiện ở tại hấn bình thường biến mất địa phương, rừng rậm, trừ bỏ trùng kêu, đó là lá cây sần sật than nhẹ, không có quen thuộc kêu ngạo giọng nữ.

Nàng, tối nay chưa có tới?

Tâm tình không hiểu trở nên có chút kém, Ngao Thiên nói không nên lời là vì thất vọng còn là vì đêm nay không có người làm hấn tiêu tốn thời gian.

Đứng yên một lát, cao to thân ảnh chính muốn ly khai, kia hấn quen thuộc giọng nữ bỗng nhiên cách hấn không xa địa phương lạnh lùng vang lên, “Đêm nay không có trò hay xem, nếu đã muốn đến đây, không bằng hiện thân đi.”

Ngao Thiên cước bộ bị kiềm hãm, nàng cư nhiên ở? Mà hấn nhưng lại không cảm giác đi ra, luôn luôn không hề gợn sóng con người đen xẹt qua một lần sai biệt, hơi hơi nghiêng người, hướng thanh âm phương hướng nhìn lại.

Cách cây cối, xa xa , một chút kiều tiểu nhân bóng đen đứng ngạo nghễ ở trong rừng, nàng vừa đi tiến, một bên ép hỏi nói: “Người là ai? Vì cái gì vẫn rình coi ta luyện binh.”

Cổ Vân chỉ có thể nhìn đến xa xa một chút ám ảnh, căn bản thấy không rõ đối phương bộ dáng, một bên mượn cơ nói chuyện, Cổ Vân một bên cực nhanh hướng bóng dáng đi đến, ngay tại nàng cơ hồ tới hấn bên người khi, bóng đen bỗng nhiên một cái khinh Dược, đúng là lờ ra bảy tám thước ở ngoài.

“Muốn chạy.”Cổ Vân một bên ở phía sau truy, một bên giơ lên trường cung, tay cầm mũi tên nhọn, hướng tới bóng đen vọt tới. Đã nhiều ngày nàng cho binh lính luyện tập tên pháp thời điểm, chính mình cũng thử thí, thật sự không thể cùng súng lục so sánh với, bất quá tốt xấu là cái cự ly xa bắn chết vũ khí.

Tên dài theo bên tai Ngao Thiên gào thét mà qua, sắc bén tên phong biểu hiện bắn tên giả xuống tay tàn nhẫn, nữ nhân này cư nhiên bắn tên.

Ngao Thiên bỗng nhiên hướng ngọn cây phóng đi, chỉ thấy tán cây, lá cây, nhánh cây rung động, một lúc sau, hết thấy đều trở về bình tĩnh.

Cổ Vân ngưng thần tĩnh khí, cẩn thận lắng nghe, lại không còn có một tia hơi thở.

Thế nhưng làm cho hấn chạy. Thực đáng tiếc, nếu nàng cầm trong tay là M92F súng lục, hấn nhất định chạy không được.

Lăng Vân các.

Một trắng một đỏ hai thanh trường kiếm, lẳng lẳng nằm ở trên bàn, nhìn qua, cũng không chỗ đặc biệt. Nhưng là tinh tế xem ra, Dưới ánh trắng bạch kiếm lạnh như băng tuyết, hồng kiếm xích như dung nham, ngang hàng, ẩn ẩn có một cỗ kinh lực ở hai kiếm trong lúc đó lưu động.

Túc Lăng tay cầm Băng Luyện, khe vuốt thân kiếm, một cỗ băng hàn khí theo lòng bàn tay chậm rãi truyền đến, cùng quá khứ không khác, hiển nhiên Băng Luyện cũng không có bị hao tổn, như vậy nó ngày ấy vì sao như thế xao động, đúng là ngay cả Xích Huyết đều cảm nhận được nó dị thường. Túc Lăng đắm chìm ở chính mình suy nghĩ trung, trong tay Băng Luyện lại bỗng nhiên lạnh lùng, kia lãnh liệt hơi thở đúng là so với ngày thường lý còn muốn băng thượng ba phần, mà một chút ónh bạch lưu quang liên tiếp chớp động, cũng biểu hiện nó hưng phấn.

Băng Luyện đây là làm sao vậy?

Túc Lăng đang muốn rút ra trường kiếm vừa thấy đến tốt cùng, nó lại bỗng nhiên im lặng xuống Dưới, cùng lúc đó, Túc Lăng cũng cảm giác được có nhân đang ở tới gần Lăng Vân các.

Theo giáo trường đi vào tướng quân phủ, Cổ Vân một bên cúi đầu đi tới, tự hỏi đêm nay người kia là ai, nhất định sẽ không là Túc Vũ, hấn không có tốt như vậy võ công, cũng sẽ không làm như vậy sự tình. Như vậy tướng quân trong phủ có ai hội làm loại chuyện này đâu?

Trải qua Túc Lăng Lăng Vân các khi, Cổ Vân lại thấy hấn viện môn chính là khe đóng , đi lên phía trước vài bước, Cổ Vân lại ngừng lại. Lần trước giáo huấn nói cho nàng, Túc Lăng sân thường xuyên là không khóa , nói không chừng bên trong lại hội có cái gì tiên phong, phó tướng linh tinh , đêm nay nàng một chết đi , không nghĩ tới đánh một trận.

Cổ Vân xoay người phải đi, trong viện lại truyền đến một tiếng hừ lạnh, “Ai?”

Này thanh âm — là Túc Lăng. Hấn thật sự đã trở lại?

Cố Vân còn tại lo lắng muốn hay không đáp hấn, vẫn là rõ ràng nên đi, dù sao hấn cũng không biết bên ngoài là ai.

“Tiến vào.” Lạnh như băng mà chân thật đáng tin thanh âm lại vang lên, Cố Vân chần chờ một hồi, vẫn là đi rồi đi vào, có một số việc cần cùng hấn nói chuyện.

35. Chương 35

Chỉ chốc lát, một kiều tiểu nhân thân ảnh xuất hiện ở trong viện, người tới quần áo hắc y, trên vai trường cung, như thế nào sẽ là nàng? Thấy rõ người đến là ai, Túc Lăng vốn là lãnh khốc mặt nháy mắt đen sì, cả giận nói: “Người tới làm gì?”

Cố Vân hôm nay không có bắt đến cái kia rình coi, tâm tình vốn sẽ không tốt, bây giờ còn bị quát lớn, cơn tức giựt lên, khẩu khí pha hướng trả lời: “Túc đại tướng quân, nếu người không có lão niên si ngốc trong lời nói, hấn là nhớ rõ là người bảo ta vào.”

Có bệnh. Cho nàng bãi cái gì thối sắc mặt, muốn so với mặt đen, nàng cũng không kém, quên đi, không nói chuyện, hôm nay không có hứng thú cùng hấn chơi.

Cố Vân xoay người bước đi.

“Đứng lại.”

Không ngờ như thế, tức giận cùng hàn sương găm nhẹ, toàn bộ tướng quân phủ không ai dám cãi lời, đáng tiếc, Cố Vân cũng không cho rằng chính mình là người của tướng quân phủ, như trước sai bước hướng ra ngoài đi đến.

Hấn nghĩ đến hấn ở kêu cầu? Gọi đến thì đến, bảo đi thì ngoan ngoãn mà đi. Ngoan ngoãn, sẽ không là Cố Vân.

Túc Lăng ứng mầu rùng mình, to lớn thân hình cực nhanh bay vút đi qua, thẳng tắp đứng ở Cố Vân trước người.

Như núi kiên cố ngực ở Cố Vân trước mặt, Cố Vân thiếu chút nữa đánh lên đi, mẹ nó, có cơ ngực rất giỏi a.

Hấn nghĩ đến nàng vẫn là một thảng tiền cái kia chỉ có thể thẳng tắp nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích nhược chất nữ tử sao? Thực muốn động thủ, nàng cũng phụng bồi.

Bên kia, sóng ngầm mãnh liệt, bên này, thạch bàn một trắng một đỏ song song đặt hai thanh bảo kiếm bỗng nhiên giống nhau cảm nhận được chủ nhân cảm xúc bàn không gió tự động đứng lên, Dưới ánh trắng, một trắng một đỏ hai đạo lưu quang lẫn nhau va chạm, phát ra quỳnh di quang mang.

Ứng mầu cùng mắt lạnh không ai nhường ai, âm thầm phân cao thấp, mùi thuốc súng mười phần, phía sau hai thanh trường kiếm cũng càng phát ra không an phận run run đứng lên, dị thường thanh âm làm cho Cố Vân âm thầm kinh ngạc, đang muốn quay đầu lại nhìn, bả vai lại bị bàn tay to gắt gao bắt lấy.

Tuy rằng hấn không rõ đêm nay Bằng Luyện cùng Xích Huyết vì sao bất đồng, nhưng là hai thanh kiếm bí mật hấn nhưng không nghĩ làm ột ngoại nhân biết được. Lạnh lùng tầm mắt lướt qua Cố Vân đỉnh đầu tròng mắt trên thạch bàn không an phận trường kiếm, tựa hồ là cảm nhận được Túc Lăng lửa giận, kia càng ngày càng lượng lưu quang dần dần tối xuống Dưới, không ngừng chấn động thân kiếm cũng bình tĩnh lại.

Bả vai đau đớn làm cho Cố Vân nhú mày, nhưng là nàng cũng không có kêu, chính là thấp giọng nói: “Buông tay.” Chết tiệt Túc Lăng, hấn cư nhiên còn động thủ. Ngừ khí tuy rằng nhẹ, nhưng tay nàng cũng đã nắm bên hông chủ thủ, nếu hấn không buông tay, nàng liền không khách khí.

Xem Bằng Luyện cùng Xích Huyết đều khôi phục bình thường bộ dáng, Túc Lăng cũng không khó xử Cố Vân, buông ra kiếm chế nàng bả vai bàn tay. Lúc này, Túc Lăng cũng rốt cục có cơ hội nhìn kỹ xem nữ tử kia một thân vô cùng kỳ quái, vốn tóc dài bị cắt chỉ còn tới bên hông, cao cao buộc lên không có gì vật

trang sức, mà kia thân hắc y, thấy thế nào như thế nào quái dị, càng miễn bàn nàng hơn phân nửa đêm còn lưng một phen trường cung.

Tướng quân phủ bao lâu thành nàng có thể tùy ý đi lại địa phương? Ngày đêm tuần binh lính đều là làm ăn cái gì không biết. Cho dù lãnh ngạo như Túc Lăng, cũng không miễn tò mò đứng lên, “Đã trễ thế này, người mặc như thế này, tưởng đi nơi nào?”

Hắn buông ra thủ, Cố Vân cũng đem đứng ở bên hông thủ thả xuống Dưới.”Ta vừa săn thú trở về.”Trong lòng như trước tò mò vừa rồi dị vang, Cố Vân một bên có lệ trả lời, một bên hồi đầu nhìn lại. Sau lưng là như thường thạch bàn, thạch ghế, sân bốn phía từng thụ cũng như bình thường nhẹ nhàng theo gió kinh hoảng, không có gì khác thường.

Săn thú? Túc Lăng hiển nhiên không tin, Cố Vân quay người lại, vừa lúc đón nhận Túc Lăng càng phát ra lạnh lẽo mắt.

Cố Vân nhún nhún vai, cười nói: “Vốn có thể bắt đến một con chuột to, kết quả làm cho hắn chạy.”Nàng nói là sự thật, có thể hay không nghe hiểu liền nhìn hắn lực lĩnh ngộ.

Túc Lăng nhìn chằm chằm kia trương giáo hoạt mà linh động xinh đẹp tuyệt trần mặt nhìn một hồi lâu, đúng là ngoài ý muốn giờ lên thủy chung lãnh khốc khốc môi, thấp giọng cười nói: “Các người Thanh gia tỷ muội, đều như thế quái dị?”

Lời này có ý tứ gì, nàng gấp qua này Thanh gia này hắn tỷ muội sao? Cho dù gấp qua, hắn cũng không cần dùng đến quái dị đến hình dung đi. Trong lòng ẩn ẩn cảm thấy chuyện này có kỳ quái, Cố Vân cố ý thuận thế trả lời: “Tướng góc Dưới, ta cảm thấy ta là so sánh bình thường.”

Túc Lăng ứng mâu khê nhếch, nhưng lại cũng gật đầu trả lời: “Cũng là, lệnh tỷ khám nghiệm tử thi, thật đúng là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.”Ở chiến trường nhiều năm chinh chiến, cỡ nào khủng bố thi thể hắn đều gặp qua, nhưng là giống hôm nay, đem một người ngũ tạng lục phủ nhất nhất kiểm nghiệm một phen, thật đúng là trước đây chưa từng gặp. Mà làm chuyện này, nhưng lại chính là một cái gây nữ tử, nàng thuần thực thủ pháp, bình tĩnh rõ ràng phân tích, làm cho người ta không khiếp sợ bội phục đều không được.

Khám nghiệm tử thi. Vui sướng cùng kích động tràn ngập của nàng nội tâm, nhưng là vì theo Túc Lăng trên người đến càng nhiều tin tức, Cố Vân chỉ có thể mạnh mẽ đè xuống trong lòng vui sướng, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Người như thế nào biết tỷ tỷ của ta biết khám nghiệm tử thi?”

Túc Lăng đạm mạc trả lời: “Đêm nay ở đại điện phía trên, nàng nổi bật.”Không chỉ là hắn, văn võ bá quan phóng chừng đều đối vị kia vừa mới tiền nhiệm giúp chồng nhân trí nhớ khắc sâu.

Đại điện? Chẳng lẽ tình tiến vào là bị tuyển vào cung Thanh gia nữ tử trên người, Cố Vân vội la lên: “Nàng hiện ở nơi nào? Còn tại trong cung?”

“Hắn là đã muốn trở lại phủ Thừa Tướng đi.”Túc Lăng hiển nhiên đã muốn có chút hưng trí thiếu thiếu, Cố Vân cũng không tái hồi nhiều. Nàng muốn biết cơ bản đều đã muốn đã biết, Tình vô cùng có khả năng cũng tiến nhập Thanh gia tỷ muội thân thể, mà hiện tại nàng chỗ vị trí là phủ Thừa Tướng, này là đủ rồi, nàng sẽ tìm được cơ hội thấy nàng.

Hiện tại nàng muốn tới giải quyết một chút nàng cùng Túc Lăng trong lúc đó chuyện tình. Lui về phía sau từng bước, đi đến thạch ghế ngồi, Cố Vân bình tĩnh mà hữu hảo nói: “Ta có một việc, muốn cùng người nói chuyện.”

36. Chương 36

Vừa rồi còn như người đàn bà đánh đá, giờ phút này lại bình tĩnh dị thường, muốn nghe xem nàng muốn nói chuyện gì, ở nàng đối diện ngồi xuống, Túc Lăng trầm giọng trả lời: “Nói.”

Cố Vân cũng không dây Dừa, nói thẳng nói: “Ta biết, Khung Nhạc hoàng đế đem ta đưa vào Tướng Quân phủ, người cũng mất hứng, cũng không muốn ta. Mà của ta xuất hiện, tựa hồ cũng nhiễu loạn Tướng Quân phủ bình thường cuộc sống, một khi đã như vậy, ta đề một cái phương pháp giải quyết. Ta ở Tướng Quân phủ một đoạn thời gian, đợi cho chuyện này Hoàng Thượng đã muốn không hề lưu ý, người tùy tiện một cái cái gì lý do, đem ta đuổi ra phủ là đến nơi. Như vậy Tướng Quân phủ cuộc sống có thể khôi phục như trước, người cũng có thể trở lại nguyên lai ngày.”

Giải về đọc mặt biểu tình nàng, tự nhiên nhìn ra được đến, Túc Lăng tuyệt không thích nàng, cho dù ngẫu nhiên biểu hiện ra đối của nàng tò mò lại giống nhau khó có thể che dấu đáy mắt chán ghét, một khi đã như vậy, nàng tự động cầu đi, hần hần là cao hứng mới đứng đi.

Đáng tiếc, Túc Lăng trên mặt chút không động, hai mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, Cố Vân trong lòng giờ lên không tốt dự cảm, nhưng là hần này giờ không nói gì, Cố Vân cũng chỉ có thể hỏi: “Ý của người?”

Quả nhiên như nàng sở liệu, Túc Lăng chích trở về ba chữ, “Không có khả năng.”

“Vì cái gì?”

Quả nhiên nữ nhân chính là phiền toái, Túc Lăng lạnh giọng mệnh lệnh nói: “Người nếu vào Tướng Quân phủ, sẽ không muốn tướng rời đi, về phần về sau đối với người an bài, ta đều có chủ trương, người không cần nhiều quản.”

Nữ nhân không phải đều coi trọng nhất cái gì danh tiết sao? Nàng một cái vào Tướng Quân phủ nữ nhân, lại bị đuổi đi ra ngoài, sẽ là như thế nào kết cục không cần nói cũng biết. Hần chán ghét nữ nhân phiền toái, lại cũng sẽ không mặc kệ của nàng chết sống, nếu là nàng trụ không quen Tướng Quân phủ, ở ngoài thành kiến một cái biệt viện cho chính nàng ở lại cũng tốt, mắt không thấy tâm không phiền.

Cố Vân tự nhiên không biết hần trong lòng tưởng cái gì, chính là nghe xong hần trong lời nói, Cố Vân bỗng nhiên cười rộ lên, trả lời: “Đơn giản nói, ý tứ của người chính là không quan hệ người muốn vẫn là không cần, cũng không cần để ý của ta cảm thụ, cho dù chính là làm một cái bài trí, ta cũng phải cả đời đều vậy ở này Tướng Quân trong phủ chờ của người an bài?”

Quả thực buồn cười, hần nghĩ đến hần là ai vậy?

Cố Vân bèn nhón hỏi lại làm cho Túc Lăng hờn giận, hần muốn làm cái gì không cần hướng một nữ nhân giải thích, Túc Lăng kiệt ngạo trả lời: “Đúng.”

“Không có thương lượng đường sống?” Cố Vân cuối cùng hỏi.

Túc Lăng u lãnh con người đen đã muốn thuyết minh hết thấy, Cố Vân đứng dậy, Túc Lăng nghĩ đến nàng muốn bắt đầu khóc lóc om sòm, chỉ thấy nàng thần nhiên trở về một tiếng, “Ta hiểu được.” Cùng như vậy nam nhân, căn bản không có tất yếu bàn lại đi xuống, nếu đàm phán thất bại, nàng chỉ có thể dựa theo nàng nguyên lai kế hoạch làm việc, tóm lại muốn vây khốn nàng cả đời, không có khả năng!

Cố Vân quá mức bình tĩnh tư thái, trong mắt khinh thường cùng kiên quyết đều làm cho Túc Lăng cảm thấy không hiểu bất an, ngay tại nàng đứng dậy kia một khắc, Túc Lăng nhưng lại cũng phút chốc đứng lên, cao lớn thân ảnh lại đứng tại Cố Vân trước mặt.

“Tránh – ra — “Lần này Cố Vân cũng không có tốt tính tình, bên hông chủ thủ theo nàng găm nhẹ thanh đồng thời ra khỏi vỏ, Cố Vân chính là muốn bức lui Túc Lăng sớm một chút rời đi, trong tay chủ thủ vừa mới vừa tới gần Túc Lăng, hần đã muốn nhanh nhẹn lui về phía sau từng bước. Cố Vân đang muốn nhân cơ hội này rời đi, Túc Lăng lại bỗng nhiên đưa tay ra, bỏ lên nàng, cho dù Cố Vân trong tay cầm chủ thủ, nhưng là Túc Lăng dù sao cũng là tập võ nhiều năm, công lực thâm hậu cao thủ, mấy chiêu xuống Dưới, Cố Vân đã muốn biết, nàng không phải Túc Lăng đối thủ.

Nàng cư nhiên động đao, Túc Lăng ứng mâu phát lạnh, xuống tay cũng càng phát ra ngoan lệ, hai người giao thủ hơn mười chiêu sau, Túc Lăng bằng vào mạnh mẽ lực cánh tay, một phen túm trụ Cố Vân cổ tay, Cố Vân chỉ cảm thấy cổ tay gian đau xót, tựa như bị kim sắt gắt gao kiềm dưng tay cổ tay bình thường, lực đạo to lớn khiến Cố Vân rốt cuộc lấy không xong chủ thủ, loảng xoảng, chủ thủ rơi xuống đất.

Cho dù tay đau đến cơ hồ đoạn điệu, Cố Vân vẫn là kiên trì không chịu hừ một tiếng, kĩ không bằng nhân nàng không lời nào để nói, nhưng là muốn cho nàng cầu xin tha thứ hẳn mơ tưởng.

Túc Lăng thật không ngờ nàng cư nhiên hội võ công, hơn nữa công phu còn không yếu, chính là lực lượng hơi hiển khiếm khuyết. Xem nàng gạch gian có đã muốn chảy ra một viên khóa mồ hôi lạnh, lại còn quật cường không chịu nhận thua, Túc Lăng tim đập mạnh mẽ, tay càng dùng sức, hẳn muốn nhìn, nàng rốt cuộc có thể liệt tới trình độ nào.

Đau quá!

Toàn bộ cánh tay phải đều bởi vì cổ tay vận vẹo mà đau lên, hẳn nếu lại dùng lực, tay nàng phỏng chừng sẽ gãy, Cố Vân cắn chặt hàm răng, nàng một chân chống thạch bàn mới đứng vững, ngay cả như vậy, Cố Vân như trước không chịu thỏa hiệp nửa câu.

Mồ hôi dọc theo trán, một giọt một giọt rơi xuống thạch bàn, trong đó một giọt nhẹ nhàng mà dừng ở Băng Luyện thân kiếm thượng. Làm cho người ta thật không ngờ là, kia giọt hân ở rơi vào thân kiếm kia trong nháy mắt, lập tức bị hút đi vào, biến mất vô tung.

Mà theo Cố Vân tay càng ngày càng đau, thật vất vả an tĩnh lại Băng Luyện cư nhiên lại chấn động đứng lên, một đạo bạch quang qua đi, thạch bàn cư nhiên không còn Băng Luyện bóng dáng.

Huyền bạch thân kiếm như lưu quang bị nhanh chóng hướng Túc Lăng, Túc Lăng kinh hãi, chạy nhanh buông ra Cố Vân, sau lùi lại mấy bước, mới kham kham tránh thoát Băng Luyện cực lạnh lẽo khí.

Băng Luyện rốt cuộc ở làm gì. Nhận thức không rõ ai mới là chủ tử sao?

Túc Lăng còn tại thấp chú , ngay sau đó lại làm cho hẳn cả kinh cảm thấy chợt lạnh.

Chỉ thấy Băng Luyện cư nhiên thẳng tắp đứng ở Cố Vân trước mặt, một bộ thủ hộ của nàng tư thái, chẳng lẽ — này nữ nhân chính là nó lựa chọn? ! Quả nhiên là một phen lạn kiếm.

“Băng... Băng Luyện?” Cố Vân cũng một bộ cực độ kinh ngạc nhìn chăm chăm trước mắt trường kiếm, này — này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì cái gì kiếm hội chính mình động, còn treo ở giữa không trung, hơn nữa phát ra như vậy kỳ dị quang mang. Băng Luyện thỉnh thoảng lại hướng nàng tới gần, giống nhau ở hướng nàng, mà làm Túc Lăng chỉ cần hơi hơi động một chút, nó lại lập tức tiến ra đón, một bộ bảo hộ tư thái”

37. Chương 37

Ai tới nói cho nàng, này — muốn dùng như thế nào khoa học đến giải thích?

Dưới bóng trăng, một nam một nữ kinh ngạc nhìn chăm chăm một vật thể tuyết trắng treo ở không trung trường kiếm, thật lâu không thể động dậy.

Ngay tại Cố Vân kinh ngạc là lúc, Túc Lăng cảm tức Băng Luyện phản chiến tướng hướng, một cái cất bước tiến lên, tưởng phải bắt được chuỗi kiếm, đem nó thu hồi. Ai ngờ luôn luôn sẽ không kháng cự Túc Lăng tiếp cận Băng Luyện bỗng nhiên cuốn thân kiếm, đồng thời phát ra một đạo bạch quang, Túc Lăng chỉ cảm thấy đến một cổ rất mạnh khốc hàn phong nghênh diện đánh úp lại, chỉ có thể lại bị bức lui, kế tiếp làm cho Cố Vân hơn kinh ngạc chuyện tình đã xảy ra... (phản chiến tướng hướng đại khái là phản bội đi theo kẻ địch ý,ta chém ta chém đừng ném dệp tội nghiệp ta *ôm lap ù té*)

Túc Lăng lui về phía sau, nằm thẳng ở thạch bàn một vật thể đồ đậm, thân kiếm dày rộng trường kiếm nhưng lại cũng phi thân dựng lên, che ở Túc Lăng phía trước, diêm như chu sa hồng quang cùng lạnh như băng bạch quang ở không trung gặp nhau, kích khởi mãnh liệt hỏa hoa, nháy mắt giơ lên bài sơn đảo hải bàn dòng khí, không thua gì năm kg thuốc nổ nổ mạnh thời điểm sinh ra lực đánh vào.

Túc Lăng còn có thể trạm ổn, Cố Vân đã muốn chống đỡ không được lui về phía sau từng bước.

Chói mắt quang mang qua đi, chỉ thấy hai thanh trường kiếm đỏ lên nhất bạch, không trung giăng co mà đứng.

Một hồi lâu, Cố Vân rốt cục theo trước mắt kì huyền một màn phục hồi tinh thần lại, tâm cũng chậm chậm bình tĩnh xuống Dưới, chẳng lẽ đây là cái gọi là thần khí? ? Bảo kiếm bàn có được linh tính?

Cố Vân còn tại đoán, Xích Huyết cảm ứng được Túc Lăng triệu hồi, nháy mắt bay vọt tới lòng bàn tay, Băng Luyện đã ở ngay sau đó mau lui nhập Cố Vân trong tay.

Cố Vân dùng qua không ít mũi nhọn vũ khí, nhưng là như vậy tựa hồ có tự chủ ý thức thần binh lợi khí, nàng vẫn là lần đầu tiên dùng, trong lòng không khỏi có chút kích động, mà Băng Luyện tựa hồ cũng thật lâu không có hoạt động gân cốt, Cố Vân có thể cảm giác được nó ở hưng phấn, nàng nhưng lại cảm thấy trong nháy mắt này, nàng cùng nó tâm ý tương thông.

Nắm chặt trong tay Băng Luyện, Cố Vân bỗng nhiên muốn cùng Túc Lăng đánh một trận.

Băng Luyện lựa chọn ý nghĩa cái gì, Túc Lăng tự nhiên là hiểu biết, trong lòng ngực lửa giận bốc lên, nó cư nhiên không có trải qua hấn chấp thuận liên loạn nhận chủ nhân. Băng Luyện làm một vật lạnh vô cùng, cho dù nó nhận định này nữ nhân, nếu là chính nàng không có cái kia năng lực, cũng thể không thể khống chế lạnh như băng, ngược lại sẽ bị hàn khí gây thương tích, Túc Lăng thực muốn nhìn một chút, này nữ nhân rốt cuộc xứng không xứng lấy thanh kiếm này.

Túc Lăng dẫn đầu xuất kiếm, chỉ thấy hấn quét ngang kiếm, cực kỳ bình thường nhất chiêu, lại được rót vào mạnh mẽ nội lực cùng Xích Huyết mãnh liệt, này một kiếm giống như một đạo hỏa cầu đánh úp lại, Cố Vân bị sóng nhiệt làm cho ngay cả lùi lại mấy bước, trong tay Băng Luyện kiếm thân chấn động, bạch quang hiện ra bao phủ Cố Vân, thanh lương phong từ đầu ngón tay tràn ngập đến trái tim, trong lòng ngực mạnh mẽ khí tiêu hết.

Mà Cố Vân phía sau thạch bàn nhưng không có tốt như vậy vận, nháy mắt bị sóng nhiệt quay khô vàng.

Hai cường tướng tranh, dừng giả thắng.Túc Lăng ra tay lưu loát, nếu nàng có một chút điểm nhất gan, kia đó là phải thua không thể nghi ngờ, Băng Luyện như thế đem hết toàn lực bảo hộ nàng, nàng lại sao lại làm cho nó thất vọng.

Hai tay cầm kiếm, Cố Vân nhảy lên, trường kiếm từ trên cao đi xuống, này một kiếm Cố Vân trút xuống sở hữu lực lượng cùng dũng khí, này cũng là Băng Luyện những năm gần đây lần đầu tiên tái lộ mũi nhọn, này một kiếm năng lực có thể nghĩ, liên giống như một tòa sông băng áp đỉnh cảm giác. Túc Lăng cho tới bây giờ không kiến thức quá Băng Luyện chân chính thực lực, nháy mắt lại có chút hoảng hốt, Túc Lăng không biết Băng Luyện năng lực, cùng nó cùng tồn tại ngàn năm Xích Huyết đương nhiên biết rõ.

Xích vốn gốc liền đỏ tươi thân kiếm bỗng nhiên trở nên như hỏa diễm nóng cháy cùng đỏ đậm, Túc Lăng lần đầu tiên cảm nhận được Xích Huyết như thế trận địa sẵn sàng đón quân địch, cảm thấy không dám có nửa điểm qua loa, đón ngập đầu hàn sương, hồng bạch hai kiếm lại gặp nhau, thân kiếm đánh nhau va chạm thanh chói tai dị thường.

Băng cùng hỏa đánh giá, khó phân cao thấp, nhưng là Cố Vân thể lực thủy chung so ra kém Túc Lăng, cùng Băng Luyện phối hợp càng thêm không có làm bạn nhiều năm rong ruổi sa trường Túc Lăng cùng Xích Huyết hảo.

Trong chớp lát sau, Cố Vân đã muốn cảm thấy thể lực chống đỡ hết nổi, nhưng là cứng cỏi luôn luôn là nàng ưu điểm, cho dù trên trán lại toát ra mồ hôi lạnh, Cố Vân cũng thể không tránh làm cho.

Túc Lăng cũng không có tốt đi nơi nào, băng cùng hỏa năng lực đồng thời tác dụng ở trên người, hấn cũng bị chấn đắc tâm mạch bắt đầu khởi động.

Tựa hồ là đồng thời cảm ứng được chủ nhân cố hết sức, hồng bạch lưu quang đột nhiên chột lóe, hai người đồng thời cảm giác được một cỗ kinh lực ở đem chính mình lùi lại đằng sau, thật vất vả, hai người cũng tách ra.

Sử dụng kiếm chống, Cố Vân từng ngụm từng ngụm thở phì phò, đáng chết, còn không có giao thủ mấy chiêu, nàng liền mệt thành như vậy, này Băng Luyện thật khó khống chế.

Đồng dạng thể lực chống đỡ hết nổi còn có Túc Lăng, tuy rằng như trước lãnh khốc mặt nhìn không ra hấn chặt vật, nhưng là cũng chỉ có chính hấn rõ ràng, chính là vừa rồi kia một kiếm, hao phí hấn bao nhiêu thể lực. Nàng chính là lần đầu tiên sử dụng Băng Luyện có thể giống như này uy lực, nếu là nàng luyện đến nhân kiếm hợp nhất cảnh giới, chỉ sợ cũng chỉ có Xích Huyết có thể cùng hấn tài năng nhất quyết cao thấp .

Hai người cho dù đều đã muốn một chết khiếp, ánh mắt lại vẫn là thẳng tắp nhìn đối phương, ai cũng không chịu thỏa hiệp.

Thẳng đến bên ngoài truyền đến dồn dập tiếng bước chân, hai người thể này mới chú ý tới quanh thân tình huống.

Nhìn chung quanh liếc mắt một cái thân ở đình viện, Cố Vân có một loại dở khóc dở cười cảm giác, tại sao có thể như vậy –

Bọn họ vừa rồi giống như đã vượt qua hai chiêu mà thôi đi.

Đình viện hai sườn vốn xanh um tươi tốt thanh từng, tới gần nàng bên này , tất cả đều bị nướng thành khô chi, mà tới gần Túc Lăng bên kia , tất cả đều bị đông lạnh thành khối băng. Liền ngay cả trong đình viện duy nhất bài trí thạch bàn, bởi vì dựa vào bọn họ thân cận quá, cũng đã muốn biến thành mấy khối tối đen tiêu thạch, căn bản nhìn không ra nguyên lai bộ dáng.

Này cũng quá khoa trương đi!

Mà nhìn đến Túc Lăng sắc mặt từ lãnh cứng rắn đến hắc ám tái đến xanh mét, Cố Vân ở trong lòng cười to ba tiếng, thật sự là thích a

38. Chương 38

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Túc Lăng bỗng nhiên hét lớn một tiếng, “Ai cũng không cho phép vào.”Băng Luyện lựa chọn Thanh Mạt, hấn còn không muốn cho Nhậm cùng Vũ biết, nếu không trong nhà lão nhân một khi biết, liền phiền toái .

Đã muốn tới cửa Túc Vũ cước bộ bị kiềm hãm, vội la lên: “Đại ca, đã xảy ra chuyện gì?”Vừa rồi một tiếng không biết như thế nào hình dung, dị thường bén nhọn tiếng vang theo đại ca Lăng Vân các phát ra, không chỉ tướng quân phủ, phỏng chừng phạm vi năm dặm đều có thể nghe thấy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?

Túc Nhậm đứng ở Túc Vũ phía sau, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, không có bao nhiêu lo lắng, đại ca vừa rồi kia nhất rống trung khí mười phần, đủ thấy hấn không sợ tình gì.

Trong viện, Cố Vân cúi đầu xem kỹ đã muốn khôi phục như lúc ban đầu, không hề làm khó dễ, lại vẫn đang cả vật thể lạnh như băng bảo kiếm, hỏi: “Kiếm vì cái gì sẽ...”

Ai ngờ nàng đang nói mới khởi, Túc Lăng đã muốn lãnh khốc đánh gãy lời của nàng, “Nó không thuộc loại người, người cũng không cần phải biết.”

Cố Vân mày liễu nhanh Túc, cầm trong tay trường kiếm vào vỏ, cảm tức đem kiếm hướng bên cạnh tiêu thạch vút xuống, hừ lạnh nói: “Ai hiếm lạ.”Có gì đặc biệt hơn người, tuy rằng nàng thích thanh kiếm này, nhưng là cũng biết kiếm đều không phải là nàng sở hữu, càng chưa từng có nghĩ muốn, hấn quả thực lấy tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc.

Cố Vân xoay người phải đi, trên bàn trường kiếm lại bỗng nhiên lại phi thân mà ra, che ở Cố Vân trước mặt, lại một chút dừng ở nàng chân, tuy rằng nó sẽ không nói, Cố Vân cũng cảm nhận được nó không muốn xa rời. Ngồi xổm xuống, Cố Vân nhẹ nhàng vỗ vỗ chuôi kiếm, không nói cái gì liền đứng dậy, không lại nhìn Túc Lăng liếc mắt một cái, như trước như vậy tiêu sái ra viện ngoại.

Mở ra viện môn, vừa lúc gặp gỡ còn thủ ở bên ngoài Túc Vũ, Túc Vũ ngạc nhiên nói: “Thanh Mạt? Người như thế nào tại đây?”

Thanh Mạt không để ý đến hắn, yên lặng hướng hậu viện đi.

Túc Vũ lại không hiểu ra sao, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?

Trong viện, Túc Lăng đi đến Băng Luyện bên cạnh, muốn bắt nó mang đi, ai ngờ dùng như thế nào lực, Băng Luyện vẫn không nhúc nhích, giống nhau ở sinh khí, hắn khí đi rồi nó chủ nhân, nó mới không để ý tới hắn.

Thử vài lần sau, Túc Lăng cũng giận, “Người là hạ quyết tâm tuyển nàng, đúng hay không?”

Băng Luyện còn không sợ chết lóe lóe, tựa hồ ngay tại nói cho hắn, ta liền tuyển nàng, người thế nào.

Tốt lắm! Túc Lăng nắm lên Xích Huyết, lưu lại một đồng hỗn độn cùng quạt cường lạnh như băng Băng Luyện, Túc Lăng phẩy tay áo bỏ đi.

Túc Lăng đẩy người lửa giận ra đến ngoài cửa, không đợi Túc Vũ câu hỏi, lạnh lùng bỏ lại một câu, “Ta trở về thời điểm muốn xem đến giống như trước đây.” Thân ảnh đã muốn ra ba trượng ở ngoài.

Nhìn Túc Lăng lửa giận lượn lờ bóng dáng, Túc Vũ mặc danh kỳ diệu hỏi: “Có ý tứ gì?” Lăng Vân các có cái gì biến hóa sao?

Túc Nhậm trong mắt xẹt qua một chút tinh quang, tựa hồ có chút sáng tỏ, thản nhiên cười nói: “Vào xem sẽ biết.”

Đoàn người cùng nhau đi vào trong viện, một cỗ mùi khét xông vào mũi, ngay cả như vậy, trong viện độ ẩm lại rõ ràng so với bên ngoài muốn lạnh không ít, tế nhìn thật kỹ, tất cả mọi người bị cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Cả viện sao lại có này bộ dáng, từng tiêu thành như vậy có thể là bị hỏa thiêu, nhưng là vì cái gì có cây kết một tầng thật dày băng? Hiện tại là tháng sáu a.

Trong viện ương lại ra mấy khối tối như mực nhìn không ra là cái gì gì đó, này cả viện cái gì cũng chưa còn lại, có thể nói không có một ngọn cỏ.

“Này, vừa rồi rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Túc Vũ thật sự nghĩ không ra Túc Lăng là như thế nào đem Lăng Vân các biến thành như vậy? Đại ca mới trở về không đến hai cái canh giờ đi?

Túc Nhậm hí mắt xem này, một thanh trắng noãn trường kiếm hảo hảo mà nằm trên mặt đất, là Băng Luyện.

Túc Nhậm đi đến nó bên người ngồi xổm xuống thân mình, cùng dĩ vãng bất đồng, nếu là bình thường chỉ cần không bén nó, nhiều nhất chính là cảm thấy lạnh mà thôi, nhưng là giờ phút này Túc Nhậm chính là ngồi xổm nó bên người, đã muốn cảm thấy băng hàn đến xương.

Vừa rồi nhất định là trình diễn vừa ra trò hay, đáng tiếc hắn không có thể thấy, Túc Nhậm nhìn chung quanh liếc mắt một cái vô cùng thâm đình viện, không thể không nói, hoàn hảo thật sự là — hỏa bạo đầu.

Tiến vào trong phòng lấy đến hộp gỗ, nhẹ nhàng câu thanh kiếm lên, đem Băng Luyện thu vào hộp gỗ bên trong, vỗ nhẹ hộp, Túc Nhậm nhỏ giọng cười nói: “Băng Luyện, người yên tâm, ta sẽ đem người đưa người đến tay chủ nhân của người.”

Túc Nhậm khoe môi gợn lên một chút hứng thú mà kêu gào cười nhẹ, như vậy tương lai cuộc sống mới càng đáng giá chờ mong, không phải sao?

Bên kia Túc Lăng bị tức giận rời đi, bên này Cố Vân cũng không thích đến cực điểm.

Trở lại hậu viện phòng nhỏ, Cố Vân đem đeo ở sau người trường cung hung hăng ném lên trên bàn, chết tiệt rình coi, chết tiệt Túc Lăng.

Ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm trên bàn, bởi vì nàng thô bạo đối đãi mà lắc lư không ngừng trường cung, Cố Vân mâu quang càng ngày càng thâm trầm. Trải qua đêm nay, nàng khắc sâu hiểu biết đến nhất kiện tiện tay binh khí là cỡ nào trọng yếu, nếu là nàng có dần dần tiện tay cự ly xa bắn vũ khí, đêm nay kia

con chuột liên chạy không được, bắt quá nàng đêm nay không có Băng Luyện tương trợ, tuyệt đối không có khả năng cùng Túc Lăng chống lại.

Băng Luyện như vậy thần khí khả ngộ không thể cầu, súng lục loại này vũ khí nóng cũng không rất khả năng ở trong này chế tạo thành công, cùng với tướng này không thực tế gì đó, không bằng tận khả năng chế tác một loại thực dụng phương tiện mang theo, có thể liên tục bắn chết, hiệu suất rất cao dài khoảng cách bắn chết vũ khí.

Trong lòng có này khái niệm, Cố Vân lập tức xuất ra trên bàn trang giấy, đem văn chương nghiên mực đổ lên một bên, nàng luôn luôn không thích dùng bút lông cùng mực thủy, mềm ngòi bút quá khó khăn không chế, nghiên mực lại cực kỳ phiền toái, của nàng bàn học thượng, tùy thời đều có mấy khối than củi.

Cầm cung nơi tay thượng tinh tế nghiên cứu một hồi, Cố Vân tựa hồ có một chút linh cảm, trên giấy xoát xoát họa lên

39. Chương 39: Chương 39

Huấn luyện ngày thứ mười ba .

Chạng vạng.

Mặt trời lặn về phía tây, cách trời tối còn có một canh giờ,tối hôm qua không có huấn luyện, HLV nói đêm nay hội có một trọng yếu cùng khắc nghiệt huấn luyện, mỗi người tâm đều nhắc tới cổ họng mất, bởi vì bình thường HLV nói sẽ không quá mệt mỏi hoặc là tùy tiện luyện luyện cũng đã đem bọn họ thao luyện nửa chết nửa sống, lần này ngay cả nàng đều nói là khắc nghiệt huấn luyện... Thật sự không dám tưởng tượng.

Cố Vân tướng sĩ binh toàn bộ đưa phía sau núi, cách ngày thường bọn họ huấn luyện rừng cây khoảng năm sáu lí (khoảng 2000-2500m). Nơi này phía sau là núi,phía trước không có gì che, ngay tại các tướng sĩ đều không yên chờ Cố Vân hạ mệnh lệnh khi, nàng lại ở phụ cận đối tới đối lui, không biết đang tìm cái gì.

Thật vất vả, nàng tìm được nhánh cây to như ngón trỏ, theo tay áo xuất ra một khối hình tam giác tiểu lá cờ, đều đến bọn họ trước mặt, rất là thoải mái mà cười nói: “Còn có hai ngày chính là dạ tập chiến đấu bắt đầu, đêm nay là cuối cùng một lần ban đêm huấn luyện, ta muốn khảo nghiệm các người thụ huấn thành quả, đêm nay huấn luyện hạng mục chính là – dạ tập diễn luyện .”

Diễn luyện ?

Không nghĩ tới sẽ là như vậy huấn luyện hạng mục, chúng tướng môn đều có trong nháy mắt gốc Lăng, Cố Vân không quản bọn họ phản ứng, tự cổ tự nói: “Đêm nay công phương là Cát Kinh Vân này một đội, thủ phương là Lãnh Tiêu này một đội, ở diễn luyện hoàn thành phía trước, ta cũng không cho các người gì ý kiến cùng mệnh lệnh , các người đều tự mang hai trăm bốn mươi nhân, hoàn thành trận chiến đấu này.”

Cầm trong tay nhánh cây cùng tiểu lá cờ đưa tới Lãnh Tiêu trong tay, Cố Vân tiếp tục nói: “Này mặt là soái kỳ, Lãnh Tiêu, các người này một đội phải bảo vệ hảo của người soái kỳ, bị Cát Kinh Vân bọn họ kia một tổ cướp đi trong lời nói, tính các người thua, trái lại, chính là Cát Kinh Vân thua. Nơi này chính là Lãnh Tiêu chủ doanh, mà bình thường chúng ta luyện tập địa phương, chính là Cát Kinh Vân doanh địa. Hiện tại cho các người một cái canh giờ chuẩn bị sẵn sàng, một cái canh giờ sau, diễn luyện chiến chính thức bắt đầu.”

Này đàn đều là tân binh, không có chân chính trải qua quá cái gọi là chiến tranh, trong nháy mắt mọi người hai mặt nhìn nhau, còn có chút gốc Lăng.

“Hiểu chưa?”Cố Vân bỗng nhiên rống, rốt cục chắn trở về bọn họ thần trí, chạy nhanh nghiêm trả lời: “Hiểu được.”

“Điều tự chuẩn bị đi.” Cổ Vân vừa lòng gật gật đầu, thật sự cái gì cũng không nói, mang theo còn lại đến hai mươi nhân, hiện lên phía sau núi giữa sườn núi một chỗ tầm nhìn trông trải địa phương, nhân nhả tọa ở đằng kia.

Đêm nay, nàng muốn nhìn, ai có thể trở thành nàng đêm mai tiên phong.

Hai mươi danh sĩ binh không rõ cho nên đứng ở Cổ Vân phía sau, nhìn phía Dưới đã muốn bắt đầu tích cực bộ thự hai đội nhân mã, bọn họ không rõ nàng làm cho bọn họ đến này có ích lợi gì ý? Tuy rằng không hiểu ra sao, nhưng là này nửa tháng đến huấn luyện làm cho bọn họ khắc sâu hiểu được một cái đạo lý, chính là không cần phản bác nàng, nàng việc làm, nhất định có của nàng đạo lý, mặc kệ thoát nhìn rất quái lạ.

Quả nhiên, đại khái qua một khắc chung, Cổ Vân rút cục quay đầu, đối bọn họ nói: “Hai người một tổ, theo cánh rừng đến doanh địa này đoạn khoảng cách, các người phân thành năm hướng, bên đường quan sát, có cái gì tình huống tùy thời báo lại. Các người chỉ cần bằng quan, gì tình huống cũng không nhúng tay. Hiểu chưa?”

Không dám chần chờ, hai mươi người trăm miệng một lời trả lời: “Hiểu được.”

Đối với bọn họ phát tay, Cổ Vân dựa lưng vào nham vách tường, một đôi con mắt sáng lẳng lẳng nhìn chăm chú vào phía Dưới tình huống, kỳ thật nàng ở mặt ngoài thoải mái bình tĩnh, trong lòng là lo lắng. Bọn họ đều là tân binh, không có trải qua quá cái gọi là chiến tranh, mà bọn họ muốn đối mặt là Túc Nhậm thủ hạ tinh binh mãnh tướng, trận này dạn tập chiến đấu, muốn thắng Túc Vũ luyện ra tân binh không khó, muốn nghiền chiến Túc Nhậm, nàng không có nắm chắc.

Lần này diễn luyện cùng với nói là vì khảo nghiệm bọn họ kỹ xảo, không bằng nói, là muốn khảo nghiệm bọn họ gan dạ sáng suốt cùng ứng biến năng lực, hy vọng bọn họ sẽ không làm cho nàng thất vọng mới tốt.

Cổ Vân thủy chung nhanh nhìn chăm chăm phía Dưới xem mắt đột nhiên nhú lại, Lãnh Tiêu ở làm gì?

Nguyên lai chính tề sắp hàng hai trăm nhiều tướng sĩ chia làm ngũ đội, trừ bỏ ba mươi người tới đứng ở Lãnh Tiêu phía sau bất động ở ngoài, còn lại hướng tới bốn phương hướng chạy bộ rời đi.

Cổ Vân sắc mặt tùy theo tối sầm lại, tay cũng dần dần nắm thành quyền, hít sâu vài cái sau, mới lại chậm rãi buông ra, lạnh lùng tiếp tục nhìn chăm chăm có vẻ có chút không có việc gì này hãn tướng sĩ cùng với tuy rằng như cũ mặt không chút thay đổi, cũng không miễn toát ra vài phần đắc ý Lãnh Tiêu.

Sắc trời bắt đầu tối, đã muốn đến dạn tập thời gian, Lãnh Tiêu điểm lên hai ngọn lửa, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn hướng Cổ Vân, nhưng là vì Cổ Vân ngồi ở vị trí là một chỗ che bóng, sắc trời lại ám, Lãnh Tiêu thấy không rõ lắm của nàng biểu tình, nhưng là lại có thể cảm giác được một đôi lợi hại mâu chính lạnh lùng nhìn hãn.

Hắn trước kia tuyệt không hội tin tưởng, một nữ nhân sẽ có như vậy sắc bén thanh minh ánh mắt, như vậy cứng cỏi mà cường hãn tính cách, nhưng là từ gặp qua nàng sau, hắn rút cục tin tưởng, trên đời này thực sự làm cho hắn không thể không bội phục nữ nhân.

Hắn biết, nàng đêm nay muốn ở hãn cùng Cát Kinh Vân trong lúc đó lựa chọn một cái tướng lãnh, hãn nhất định hội chứng minh, hãn so với Cát Kinh Vân càng vĩ đại, cũng có mưu lược, cũng có tài hoa.

Phía sau truyền đến dồn dập tiếng bước chân, chỉ chớp lát, một gã tiểu tướng đi vào Cổ Vân phía sau, nói: “Báo. Cát Kinh Vân binh phân ba đường, theo đông nam tây ba phương hướng hướng doanh địa xuất phát.”

Cổ Vân nhẹ nhàng gật đầu, không nói cái gì, tiểu tướng chần chờ một hồi, xem nàng không có phản phó, lại chạy nhanh chạy về đi tiếp tục giám thị.

Trong một khắc chung, lại một gã tiểu tướng chạy tới, hồi bẩm nói: “Báo. Lãnh Tiêu phân biệt phái ra bốn đội nhân mã, ở phương hướng bốn hình vuông, lấy vũng bùn, chiếm cứ cao, tên trận phục kích chờ đợi địch quân.

40. Chương 40

Cố Vân lắc đầu cười khẽ, tiến công là tốt nhất phòng thủ, điểm này Lãnh Tiêu làm rất khá, dựa theo Cát Kinh Vân cái kia đòn hậu tính cách, phỏng chừng sẽ không nghĩ đến ở trên đường liền gặp được phục kích đi.

Dựa theo thời gian tính, lúc này Cát Kinh Vân đội ngũ hẳn là đã muốn đạt tới doanh địa phụ cận mới đúng, nhưng là trừ bỏ trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh trăng, cháy củi đốt, chung quanh đều không có gì dị động. Tám chín phần mười, Cát Kinh Vân đội ngũ đã muốn gặp được phục kích.

“Báo. Cát Kinh Vân kia một tổ trung, phía đông một đội rơi vào vũng bùn, toàn bộ bị bắt.”

“Báo, Cát Kinh Vân Dưới tướng phía tây tiến công kia một đội ở phía sau sơn gặp được tên trận phục kích, tiến công thất bại.”

Phía sau hai tiếng cơ hồ đồng thời vang lên hồi báo thanh chứng thật Cố Vân đoán, nhưng là đợi một hồi lâu, đội hồi báo thứ ba thật lâu không có tới, nhìn thoáng qua bầu trời thần tình đã muốn càng ngày càng nhẹ nhàng Lãnh Tiêu, Cố Vân khoe môi gờ lên một chút tươi cười quái dị, kiêu binh tất bại, cuối cùng quyết đấu còn không có bắt đầu đâu.

“Báo.” Lại một gã tiểu tướng thở hồng hộc chạy trở về, cao giọng trả lời: “Cát Kinh Vân mang đến kia một đội ở nam diện cùng phục kích ở cao tướng sĩ kịch chiến, thành công sát ra vòng vây, nhưng là — “Chần chờ một hồi, Cố Vân sắc mặt bắt đầu tối, tiểu tướng chạy nhanh tiếp tục nói: “Thương vong thảm trọng.”

Cố Vân hí mắt nhìn lại, chỉ thấy chính tiền phương, bụi đất bay lên, ở phía trước mang đội là đầy người ô tị, chật vật không chịu nổi Cát Kinh Vân, hẳn phía sau còn có hai mươi mấy cái tướng sĩ một đường chạy chậm tùy tùng, không có gì trận thế đáng nói.

Trong tay nắm hắc tùy thân binh khí trường đao, Cát Kinh Vân mang theo phô thiên cái địa bàn lửa giận, hướng tới Lãnh Tiêu thẳng tắp giết qua đến.

Lãnh Tiêu kinh hãi, tựa hồ thật không ngờ Cát Kinh Vân còn có thể lao ra vòng vây, chạy nhanh cầm lấy phóng ở một bên song kích, nghênh đón.

Trường đao cùng song kích rõ ràng chống lại, hai đối chủ tướng đánh cho nan xá khó phân, mà bởi vì Lãnh Tiêu quá mức tự tin, không tốt lắm phòng ngự, còn lại ba mươi người cũng cơ bản đều là này đội ngũ trong yếu nhược tướng sĩ, cho nên ở một phen đối kháng Dưới, Cát Kinh Vân thủ hạ tướng sĩ chiếm thượng phong.

Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân đối kháng tự nhiên thực kịch liệt, nhưng mà hẳn cuối cùng cũng không có thể ngăn cản trụ giận Cát Kinh Vân.

Cát Kinh Vân một phen đoạt quá soái kỳ, đối với Cố Vân chỗ phương hướng huy huy. Trên mặt không thấy sắc mặt vui mừng, nhất là nhìn đến xa xa, Lãnh Tiêu thủ hạ tướng sĩ áp hẳn thủ hạ tướng sĩ khi trở về, lại một bộ nổi giận dùng dùng bộ dáng.

Lãnh Tiêu thủ hạ tướng sĩ trở về nhìn đến soái kỳ đã muốn ở Cát Kinh Vân trong tay, không khỏi có chút buồn bực cùng nhụt chí, mà này vốn đã muốn bị bắt giữ hoặc là “Chết trận” “Tướng sĩ lập tức vui mừng khôn xiết đứng lên, chỉ một thoáng không lớn không thượng hoặc uể oải hoặc hoan hô, nháo thành nhất đoàn.

Phía Dưới náo nhiệt thật sự, giữa sườn núi chỗ đứng ở Cố Vân phía sau hai mươi nhân lại đại khí cũng không dám suyển một chút. Nàng đã muốn yên lặng nhìn bọn họ một hồi lâu, cho dù chính là bóng dáng, cũng đã muốn có thể cảm giác được của nàng lửa giận ở tiêu thăng.

Một khắc chung sau, chúng tướng sĩ rốt cục cảm nhận được không khí không quá thích hợp, hơn nữa diễn luyện đã sớm đã xong, cho dù muốn mắng chửi người, cái kia hắc ám kiêu tiểu thân ảnh cũng sớm ứng nên xuất hiện mới đúng đi, nhưng là đến bây giờ vẫn như cũ không một tiếng động, này có điểm không quá thích hợp.

Chúng tướng sĩ chạy nhanh xếp thành hàng trạm hảo, cũng không dám xem sườn núi kia khối bóng ma chỗ, tâm rốt cục bắt đầu lo sợ bất an đứng lên.

Lại qua một khắc chung, Cố Vân rốt cục đứng dậy xuống Dưới phía sau núi, chậm rãi đi hướng bọn họ, lưng ánh trắng, thấy không rõ lắm của nàng sắc mặt là hỉ là giận, nhưng là nàng cả người phát ra cái loại này đặc thù cảm giác áp bách, ở nàng còn không có mở miệng phía trước, chúng tướng đã muốn biết, đêm nay chết chắc rồi.

Ở phía trước đội ngũ đứng lại, Cố Vân không nhẹ không nặng nói: “Cát Kinh Vân, Lãnh Tiêu bước ra khỏi hàng.”

“Rõ.” Hai người cất bước tiến lên từng bước, Lãnh Tiêu mặt không chút thay đổi, Cát Kinh Vân mặt mang não ý.

Đi đến hai người trung gian, Cố Vân lạnh giọng hỏi: “Các người hai cái ở làm gì?”

Cố Vân đang nói mới lạc, Cát Kinh Vân đầu tiên làm khó dễ: “Hắn không tuân thủ quy tắc, rõ ràng là thủ phương, cũng không hảo hảo mà thủ doanh, nửa đường phục kích chúng ta, là hắn lừa giỡn trá trước.” Rõ ràng đã muốn phân công phương thủ phương, hắn như thế nào có thể phạm quy.

“Vô nghĩa.” Cát Kinh Vân một bộ hữu lý bộ dáng tức giận đến Cố Vân rốt cục nhịn không được rống lên, “Bình bất yếm trá. Ta nói rồi không được chủ động phóng ra sao? Trên chiến trường, cho tới bây giờ vốn không có tuyệt đối công phương cùng thủ phương, nhân vật tùy thời sẽ phát sinh trao đổi. Người cần bản là không có đem lần này diễn luyện trở thành một hồi chiến đấu chân chính, chẳng lẽ ở thời điểm đối địch, cũng có thể yêu cầu này nóng lòng muốn mạng người địch quân thành thật chờ người đi tập kích?”

Cát Kinh Vân cảm thấy chính mình bị rống oan uổng, giọng lên trong tay kia chỉ đã muốn nhiều nếp nhăn tiểu kì, nói: “Ta lấy đến soái kỳ.” Tuy rằng Lãnh Tiêu có gian trá, mặc kệ nói như thế nào, cũng là hắn thắng.

Đem trong tay hãn tiểu kì lấy đến trên tay, Cố Vân lãnh cười hỏi: “Người cho là người thắng?”

Mày kiếm rùng mình, Cát Kinh Vân vội la lên: “Là người nói lấy đến soái kỳ kia nhất phương chính là người thắng.” Chẳng lẽ nàng muốn lật lọng?

Bàn tay mềm hung hăng bắt lấy bờ vai của hắn, dùng sức đẩy, làm cho hắn xoay người sang chỗ khác, Cố Vân nói: “Người đếm lại, Dưới tay của người còn có bao nhiêu binh lính.”

Cát Kinh Vân liếc mắt một cái nhìn lại, hắn thủ hạ tướng sĩ có chút cả người bần lầy, có chút trong tay cầm tên vũ, những người này không phải bị bắt, chính là đã muốn “Chết đi”, nhìn hắn phía sau còn đứng mười mấy người, Cát Kinh Vân vừa rồi còn đứng lý hợp tình, hiện tại đã muốn ử rử.

Hắn thật lâu không nói, Cố Vân cũng không hội bận tâm hắn mặt mũi, mắng: “Mười tám cái. Người chỉ còn lại có mười tám người. Lần này dạn tập, người thương vong thảm trọng. Người đếm đi, Lãnh Tiêu thủ hạ còn có bao nhiêu còn sống binh lính. Một trăm ba mươi tám cái. Ở thực tế đối địch trung, người cho là người lấy đến soái kỳ kia một khắc chính là thắng sao? Đây đó binh lính đang ở hồi doanh, nếu tái cùng bọn họ giằng co, các người liền này mười chín cá nhân, dựa vào cái gì lấy đi này mặt soái kỳ? Lại dựa vào cái gì bảo trụ các người mệnh? Liền bởi vì người thất sách, người hại chết người bao nhiêu huynh đệ, bây giờ còn dám nói chính mình thắng sao?”

41. Chương 41

Không biết biến báo, đầu óc cứng nhắc, hữu dũng vô mưu. Cát Kinh Vân muốn chọc giận, muốn nàng chết a?

Cố Vân mỗi nói xong một câu, Cát Kinh Vân đầu liền càng thấp một phần, chưa từng có cúi thấp đầu con người rắn rỏi, đang nhìn đến người trước mặt kia, xấu hổ không chịu nổi.

Cố Vân lười liếc hắn một cái, quay đầu nhìn về phía thủy chung không nói một câu Lãnh Tiêu, Cố Vân cũng không có gì hay sắc mặt, “Lãnh Tiêu, có biết hay không chính mình thua ở nơi nào?”

Lúc này đây, Lãnh Tiêu không có trả lời không biết, chính là trầm mặc đứng, ánh mắt cũng không dám cùng cặp kia sắc bén ánh mắt đối diện.

Ngữ khí tuy rằng vẫn là nghiêm khắc, nhưng là tướng góc cho Cát Kinh Vân ngu dốt, Lãnh Tiêu mưu lược vẫn là làm cho Cố Vân vừa lòng, “Chủ động phóng ra không có sai, ở trên chiến trường, tinh cho tính kế thậm chí là người ưu điểm. Nhưng là người mù quáng tự tin, khinh thị đối thủ, sẽ làm người giống như bây giờ, thua thất bại thảm hại.”

“Ta không có.” Lãnh Tiêu không phục trả lời.

“Không có?” Lãnh Tiêu nóng lòng phủ nhận làm cho Cố Vân thật sự nổi giận, “Người cư nhiên chỉ chừa ba mươi cá nhân, cũng chính là một phần tám toàn bộ binh lực ở doanh. Trong quân doanh dự trữ lương thảo, thủy, binh khí, quân sự bản đồ cùng hậu bị tài nguyên, ta hỏi người, một phần tám binh lực, người như thế nào bảo trụ của người quân doanh?”

Lãnh Tiêu trầm mặc, Cố Vân cười lạnh nói: “Ta giúp người trả lời, bởi vì người tự cho là đúng, cho rằng đã muốn phá người ngăn chặn, quân doanh an toàn không lo, bởi vì người khinh thị đối thủ, cho rằng cho dù có nhân có thể xông ra vòng vây, đến nơi đây cũng đã muốn không có sức chiến đấu, một phần tám binh lực có thể nghênh chiến. Có phải hay không?”

Lãnh Tiêu như trước trầm mặc, Cố Vân không hề dễ dàng tha thứ lớn tiếng quát: “Trả lời ta.”

“Đúng.” Lần đầu tiên, lạnh lùng Lãnh Tiêu dùng hết toàn lực trả lời, đồng thời đã ở thừa nhận chính mình tự cho là đúng.

Hai cái chủ tướng bị mảng cầu huyết lâm đầu, mặt sau tướng sĩ đều bị âm thầm kinh hãi. Làm Cố Vân từng bước một đi vào bọn họ trung gian khi, mỗi người tâm đều nhắc tới cổ họng mất.

Cố Vân đi đến một thân lầy lội, nhưng là vừa rồi cười đến tối vui vẻ tướng sĩ bên người, hỏi: “Người thấy cười rất đúng phải không?”

Tiểu tướng sợ tới mức không dám trả lời, lại không dám cúi đầu, chỉ có thể thẳng tắp đứng ở nơi đó, Cố Vân âm lãnh mắt, đảo qua này đàn tuổi trẻ tướng sĩ mặt, hỏi: “Các người nghĩ đến chính mình đang làm gì? Là tản bộ vẫn là trò chơi? Chính mình nhìn xem chính mình, điểm nào nhất giống một cái quân nhân, người nào như là đã trải qua một hồi chiến tranh?”

Cố Vân đêm nay bị tức không nhẹ, này đó chính là nằng lo lắng cố sức giáo thụ nửa tháng tinh anh? Cố Vân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thanh âm cũng tức giận đến phát run, “Chân chính dạ tập chiến đấu, các người đối mặt là thân kinh bách chiến, mưu lược chiến thuật đều bị nổi tiếng Túc Nhậm, đối thủ là dũng mãnh vô địch Túc Vũ, lấy như vậy thái độ đi ứng chiến, kết quả là phải thua không thể nghi ngờ. Trên chiến trường, các người đối mặt là cùng hung cực ác địch nhân, lấy như vậy thái độ đi nghênh chiến, là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Dưới ánh trăng, Cố Vân gầy thân ảnh thẳng tắp đứng ở một đám trắng hán bên trong, pháp phòng không chừng lồng ngực biểu hiện của nằng buồn bức cùng thất vọng.

Thật lâu, Cố Vân không hề để ý đến hán nhóm, bước đi rời đi, làm nằng đi đến đội ngũ mặt sau cùng, sở hữu tướng sĩ tề xoát xoát xoay người, lớn tiếng tề hô: “Cho chúng ta cơ hội, lại đến một lần.”

Chỉh tề cùng hùng tráng giọng nam, ở nửa đêm trống trải đã lý, có vẻ là như vậy chấn động lòng người, Cố Vân lần này nhưng không có tái hồi đầu, “Mệnh chỉ có một cái. Không là chuyện gì tình đều có cơ hội lại đến một lần. Hôm sau, là các người cuối cùng cơ hội, chính mình tự giải quyết cho tốt.” Chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu đó là cũng không quay đầu lại rời đi.

Tơ mắt nhìn kia nói thanh ảnh biến mất ở trong bóng đêm, bọn họ không có tư cách gọi lại nằng, Dưới ánh trăng, từng đạo khỏe mạnh thân ảnh thật lâu đứng ở chỗ đó, ai cũng không có động một chút, nói một câu nói.

Cát Kinh Vân bỗng nhiên chuyển hướng một bên Lãnh Tiêu, trên mặt đã muốn đã không có tức giận cùng không cam lòng, còn lại là trước mắt trầm ổn, “Chúng ta tái so với một lần.”

Lãnh Tiêu nhìn thẳng hán liếc mắt một cái, sáng khoái trả lời: “Hảo!”

Hai người đang xoay người, đối mặt sĩ khí suy sụp tướng sĩ, cùng nhau lớn tiếng hỏi: “Chúng ta tái so với một lần, được không!”

Chúng tướng đầu tiên là sững sốt, rất nhanh lập tức cùng kêu lên quát: “Hảo!”

Phía sau vang lên như hổ gầm bàn sĩ khí tăng vọt tề hô, Cổ Vân cước bộ hơi dừng, nhưng là nhưng không có trở về, mà là tiếp tục hướng tướng quân phủ đi đến, khoe môi nhẹ nhàng giơ lên, cước bộ cũng trở nên nhẹ nhàng một chút.

Người trẻ tuổi nhiều chịu điểm suy sụp, là sự tình tốt đi.

Tướng quân phủ thư phòng.

Cổ Vân cùng Túc Vũ đều không có đi sân huấn luyện, sáng sớm, Túc Nhậm liền phái người đem bọn họ thỉnh đến thư phòng nội.

Ngoài phòng ánh sáng mặt trời như lửa, phòng trong không khí trầm lặng. Cổ Vân cùng Túc Vũ đối diện mà ngồi, lại thiếu dĩ vãng mùi thuốc súng, hai người tựa hồ có tâm sự, ngay cả đấu võ mồm đều không có hưng trí. Cổ Vân dựa lưng vào lưng ghế dựa, trong lòng nghĩ đến kế hoạch sau dạ tập chiến, nàng hiện tại cơ bản có thể xác định, Tình ngay tại phủ Thừa Tướng, nàng phải thấy Tình, biết rõ ràng tình tình hướng hiện tại, mới có thể vạch ra kế hoạch trốn đi.

Mà Túc Vũ lo lắng là tiền đặt cược vấn đề, nghe nói nàng cũng thực cố gắng luyện binh, nếu là nàng thua, nhất định xấu hổ không chịu nổi đi. Nam tử hán đại trượng phu, hắn cũng sẽ không khí thế bức nhân, chỉ cần nàng về sau không cần tái như thế kiêu ngạo, hắn liền cũng không khó xử nàng.

Không biết, Cổ Vân căn bản là không nghĩ quá nàng thất bại.

Sau cái bàn, Túc Nhậm có chút buồn cười nhìn không yên lòng hai người, rốt cuộc là ai muốn tỷ thí? Như thế nào giống như hắn càng để ý Đường như.

Ho nhẹ một tiếng gọi hồi hai vị thần du đã lâu chánh chủ, Túc Nhậm cười nói: “Hôm nay thỉnh hai vị đến, là muốn thương nghị một chút, các người quyết định áp dụng cái gì hình thức dạ tập? Như thế nào so sánh?”

42. Chương 42

Túc Vũ lấy lại tinh thần, nhìn về mặt suy nghĩ sâu xa Cổ Vân, trả lời: “Ta không sao cả.”

Cổ Vân cũng chậm rãi ngẩng đầu, tùy ý trả lời: “Ta cũng không sao cả, liền từ ngươi tới định đi.”

Túc Nhậm nhẹ nhàng nhướng mày, cười nói: “Ngươi không sợ ta sẽ giúp tam đệ?”

Cổ Vân hôm nay thoát nhìn có chút lười, ý ở lưng ghế dựa, miễn cưỡng trả lời: “Ngươi nếu thật sự muốn giúp hắn, như thế nào so đều có thể giúp.” Túc Nhậm tuyệt đối là cái loại này tốt nhất thiên hạ đại loạn, hắn ngồi xem diễn, phỏng chừng hắn chẳng những sẽ không thiên vị Túc Vũ, còn có thể ra một ít tỷ thí phương pháp.

Hai người người nói người đáp nói cho thích ý, Túc Vũ sớm cũng đã mặt đen, “Uy! Các người hai cái khi ta là không khí a, ta cần người giúp? Các người nói đùa chắc?”

Cổ Vân mỉm cười, lười trả lời, này giúp hay không giúp vấn đề là Túc Nhậm đề lên, cùng nàng không quan hệ.

Túc Nhậm trực tiếp bỏ qua Túc Vũ lửa giận, tiếp tục cười nói: “Được rồi, các người không có ý kiến, kia quy tắc liền từ ta đến định rồi. Bởi vì đều là tân binh, ta cũng sẽ không ra quá khó khăn đề mục, địa điểm tuyển ở tây giao Túc gia hộ thành quân doanh địa, mà tỷ thí hạng mục rất đơn giản, ta sẽ ở doanh địa một phòng đặt một cái hộp gỗ, bên trong có một thứ, ai đem hộp gỗ trộm đi bên đó liền thắng.”

“Này tính cái gì đánh lén a?” Túc Vũ trước hết làm khó dễ, này làm sao kêu dạ tập? Không có hai quân đối chọi, chỉ bằng trộm, như thế nào có thể nhìn ra luyện binh trình độ?

Túc Nhậm đã sớm đoán được Túc Vũ hội phản đối, tự tại hỏi ngược lại: “Đương nhiên tính, muốn ở doanh trại của địch trộm không dễ dàng. Cũng là người muốn dùng người vừa mới huấn luyện mười lăm ngày tân binh cùng ta quân tình nhuệ làm ngay mặt đối chiến?”

Túc Vũ nhất thời nghẹn lời, hẳn tự nhiên biết thao luyện hơn mười ngày tân binh, là không có khả năng cùng Túc gia tinh nhuệ quân so sánh với, nhưng là lần này so với là luyện binh thuật, trộm này nọ như thế nào có thể nhìn ra ai năng lực cao?

Cổ Vân sáng khoái trả lời: “Ta không ý kiến.” Dù sao nàng luyện ra binh lính tuyệt đối so với Túc Vũ luyện ra binh lính thích ứng sẽ tốt hơn, từng binh sĩ tác chiến năng lực cường, cái này tỷ thí năng thắng lợi tỷ lệ hẳn là khá lớn.

Cổ Vân đều không có ý kiến, hẳn phản đối nữa, đổ có vẻ yếu thế, huy phát tay, Túc Vũ không kiên nhẫn trả lời: “Thôi thôi, liền so với này đi.”

Hai phương đều không có ý kiến, Túc Nhậm tiếp tục nói: “Nếu ban đêm gian đánh lén, chỉ định một ngày nào đó vốn không có đánh lén ý nghĩa, thời gian ta để là 3 ngày, nói cách khác, ba cái buổi tối các người đều có thể dạ tập. Nhưng là nếu đầu tiên buổi tối, Thanh Mạt đã muốn thưởng trước một bước cầm đi hộp gỗ, như vậy Vũ người cũng đã không chiến mà bại và ngược lại, các người ai trước thành công.” Nói đến hộp gỗ thời điểm, Túc Vũ còn ý vị thâm trường nhìn Cổ Vân liếc mắt một cái.

Cổ Vân mặc danh kỳ diệu nổi lên một thân nổi da gà, hẳn vì cái gì dùng loại này ánh mắt nhìn nàng? Chuyển tầm mắt, Cổ Vân trực tiếp coi thường hẳn.

Bọn họ sóng mắt trao đổi, sóng ngầm mãnh liệt, Túc Vũ cũng là càng thêm không kiên nhẫn khế gọi nói: “Làm gì muốn làm như vậy phiền toái.” Cả đêm giải quyết liền xong rồi, còn làm cái gì ba cái buổi tối. Nhị ca chính là không có việc gì tìm việc.

Túc Nhậm tức giận trả lời: “Người ta cô nương đều không có người ý kiến nhiều, vừa rồi lại là người nói không sao cả, vậy người so với vẫn là không thể so?”

Bị nói được á khẩu không trả lời được, Túc Vũ chỉ có thể oán hận trả lời: “So”

“Như vậy cứ như vậy định rồi, thời gian theo đêm mai bắt đầu tính toán, ba ngày trong khi. Địa điểm ngay tại tây giao doanh địa, từ ta dẫn dắt một ngàn tinh nhuệ đóng ở doanh địa, ai có thể trước hết đem hộp gỗ đạo ra doanh địa, bên đó liền thắng.” Bỗng nhiên phát hiện Cổ Vân căn bản không đang nghe, ánh mắt nhìn chằm chằm ấn trên bàn chặn giấy xuất thần, một bộ chuyên chú bộ dáng. Túc Nhậm thấp giọng hỏi nói: “Thanh Mạt, người còn có ý kiến gì sao?”

“Không có.” Một bên trả lời, Cổ Vân vừa đi hướng đến bên bàn, cầm lấy bàn một đôi hình chữ nhật chặn giấy nghiên cứu lên, chặn giấy là một khối đầy đủ hắc diệu thạch cắt mà thành, hoa văn giống nhau, hắc trung mang thanh, thực trụ thủ. Không có nhiều lắm sức tưởng tượng tạo hình, giấy trấn ngay mặt các điêu khắc một cái rất kỳ quái đồ án, này đồ án hảo nhìn quen mắt, nàng giống như ở nơi nào xem qua. (giấy trấn : đồ chặn giấy)

Cổ Vân nắm giấy trấn thật lâu không buông ra, Túc Vũ giương mắt nhìn lại, cười nói: “Tính người còn có điểm ánh mắt, biết này giấy trấn là thứ tốt.”

Đùa nghịch một hồi lâu, làm nàng đem hai khối giấy trấn hoành phóng, vừa vận hình thành một cái hình vuông khi, giấy trấn trên xuất hiện một cái bát quái đồ án, lòng của nàng hốt lộ bộ một chút, này đồ án cùng các nàng xuyên qua phía trước lấy cái kia tơ vàng bát quái bàn đồ án là giống nhau như đúc, kia tính xảo đồ án, đơn giản lại thanh thoát đường cong, nàng sẽ không nhớ lầm.

Mấy ngày nay nàng luôn luôn tại tự hỏi tới nơi này nguyên nhân, lúc ấy các nàng chính là cầm cái kia bát quái bàn, sau đó hồng quang chợt lóe mà qua, tỉnh lại liền ở trong này. Xem qua Bằng Luyện thần kỳ sau, hiện tại lại gặp được này bát quái đồ án, nàng hoài nghi, Túc gia có phải hay không có cái gì lực lượng thần bí, mà này lực lượng đúng là nàng sẽ xuất hiện ở trong này nguyên nhân.

Cố Vân thật lâu nhìn chăm chăm giấy trấn, không rên một tiếng, Túc Vũ ngạc nhiên nói: “Người làm gì? Xem choáng váng?”

Liềm hạ trong mắt tinh quang, Cố Vân ngheh thị Túc Vũ, giơ lên giấy trấn, ra vẻ tò mò hỏi: “Đồ án hảo đặc biệt, vì cái gì hội dùng này đồ án điêu khắc ở giấy trấn trên?” Túc Vũ là Túc gia dễ dàng nhất công phá nhân, hẳn có lẽ có thể cho nàng đáp án.

Túc Vũ nhìn lướt qua giấy trấn trên đồ án, trả lời: “Đây là chúng ta Túc gia tộc huy.”

“Tộc huy?” Cố Vân sững sốt, cái gì vậy?” Là một cái huy chương sao?”

Túc Vũ nghĩ nghĩ, trả lời: “Xem như đi, chính xác cách nói là Túc gia tượng trưng cùng dấu hiệu.”

Kia tộc huy có phải hay không chính là nàng gặp qua cái kia tơ vàng bát quái? Cố Vân tiếp tục hỏi: “Hảo đặc biệt vật, hiện tại cất chứa ở tướng quân phủ sao? Ta có thể nhìn xem sao?”

43. Chương 43

“Không...” Túc Vũ vừa định há mồm cự tuyệt, Túc Nhậm thon dài thủ đã muốn nặng nề mà đặt ở bờ vai của hắn thượng, khiến cho Túc Vũ không nói hoàn, cười nói: “Về tộc huy chuyện tình, vẫn là đại ca rõ ràng, dù sao hẳn là Túc gia trưởng tử, rất nhiều trong tộc chuyện tình, hẳn mới có tư cách biết. Nếu người đối này cảm thấy hứng thú, có thể hỏi hỏi đại ca.”

Nàng đối cái kia bát quái thực cảm thấy hứng thú bộ dáng, vừa lúc nhân cơ hội này, làm cho nàng cùng đại ca nhiều tâm sự, hẳn thật sự là rất thiện người am hiểu ý .(có mà ca thấy mỗi lần 2 người gặp nhau sẽ có trò vui để xem thì có, giả hảo tâm)

Cố Vân âm thầm cắn răng, chết tiệt Túc Nhậm, phá hư của nàng chuyện tốt.

Được rồi, nếu biết bát quái bàn cùng Túc gia có liên quan hệ, nàng sẽ tìm được cơ hội một mình cùng Túc Vũ , nàng cũng không tin hẳn mỗi lần đều có thể tới kịp phá hư.

Cầm tức cho Túc Nhậm từ giữa làm khó dễ, Cố Vân sắc mặt có vẻ không tốt lắm, Túc Vũ có chút lo lắng nhìn nàng, hỏi: “Người hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?”

Túc Vũ thẳng thắn thành khẩn mà đơn giản quan tâm làm cho Cố Vân ngẩn ra, này nam nhân tuy rằng lỗ mãng điểm, tâm địa nhưng thật ra không xấu, so với cái kia tâm địa gian xảo Túc Nhậm, không biết đáng yêu bao nhiêu lần.

Đôi mắt sáng ngời, Cố Vân nghĩ nghĩ, nàng phải nghĩ ra biện pháp đến gặp Tình, không chỉ có có thể quang minh chính đại tiến vào tướng phủ, còn có thể trăm phần trăm nhìn thấy Tình. Túc Vũ, thực xin lỗi .

Cố Vân tay chống lên bàn, hai hàng lông mày gắt gao Túc cùng một chỗ, thật lâu mới trả lời: “Không có gì, có chút đau đầu mà thôi.”

Xem nàng tựa hồ cố nén đau đớn bộ dáng, Túc Vũ vội la lên: “Như thế nào vô duyên vô cớ đau đầu? Ta phái người đi thỉnh đại phu.”

Cầm trụ Túc Vũ ống tay áo, Cố Vân lắc đầu, thấp giọng trả lời: “Vô dụng , ta từ nhỏ thân thể liền không tốt lắm.”

“Thân thể của người còn không được tốt lắm? !” Cố Vân nói mới nói đến một nửa, Túc Vũ đã muốn khoa trương rống to đứng lên, hẳn tận mắt thấy nàng ăn một chút so với người bình thường ăn một ngày còn nhiều, một kiếm có thể đỡ hẳn lưỡi dao, như vậy còn gọi thân thể không tốt? Kia trong thiên hạ còn có thân thể tốt sao?

Cố Vân ở trong lòng âm thầm đem Túc Vũ từ trong ra ngoài từ trên xuống Dưới hung hăng mắng một chút, mắng phu chính là mắng phu. Sẽ không có thể để người ta nói cho hết lời sao? Tuy rằng... Nàng từ nhỏ thân thể quả thật rất tốt.

Nghĩ đến kế tiếp còn muốn dùng đến hấn, Cố Vân áp chế trong lòng lửa giận, tiếp tục thở dài: “Liên là vì cơ thể của ta không tốt, cha mẹ mới có thể làm cho ta tập võ, cường thân kiện thể, mà tỷ tỷ cũng vì của ta bệnh, nghiên đọc sách thuốc, biết rõ y lý. Nhiều năm qua ở của nàng điều trị, cơ thể của ta đã muốn tốt hơn nhiều, nhưng là hàng năm tổng hội phát bệnh một hai thứ, chỉ có tỷ tỷ tài cán vì ta trị liệu.”

Còn có loại chuyện này? Túc Vũ tuy rằng trong lòng có chút không tin, bắt quá vẫn là nhiệt tâm trả lời: “Vớ vẩn, trong thiên hạ danh y còn nhiều mà, trong kinh thành lại danh y tập hợp, ta cho người tìm vài cái đại phu nhìn xem, nói không chừng còn có thể trị tận gốc đâu.”

Nói xong hấn vừa muốn đi ra ngoài, Cố Vân lại lôi ra hấn ống tay áo, một bộ tốt hơn nhiều bộ dáng, trả lời: “Hiện tại không cần, không phát bệnh thời điểm nhìn không ra cái gì tật xấu, ta hiện tại tốt hơn nhiều, chờ ta thật sự phát bệnh, người lại cho ta tìm đại phu đi. Nếu là trị không hết, người muốn dẫn ta đến phủ Thừa Tướng tìm tỷ tỷ của ta, bằng không ta liền không sống nổi.”

Không sống được? Như vậy nghiêm trọng! Nhìn chằm chằm Cố Vân còn thật sự mặt nhìn một hồi lâu, Túc Vũ có vẻ có chút vội vàng xao động, khẽ gọi nói: “Nói chuyện giật gân.”

Cố Vân không nói nữa, nàng muốn hiệu quả đã muốn đạt tới, có phải hay không nói chuyện giật gân, rất nhanh liền sẽ biết.

Túc Nhậm trầm mặc không nói gì nhìn Cố Vân biểu diễn, hấn biết, Cố Vân trong lòng biết rõ ràng của nàng hành động không thể gạt được hấn ánh mắt, nàng muốn gạt thủy chung đều là Vũ mà thôi, nhưng là nàng vì cái gì muốn làm như vậy đâu? Chính là đơn thuần muốn gạt nàng tỷ tỷ?

44. Chương 44

Trong rừng cây, chính tề đứng năm trăm tướng sĩ, phía trước đội ngũ, vẫn là cái kia một thân hắc y gầy gò nữ tử, cùng nửa tháng trước bất đồng là trừ bỏ kia hé ra trương tuổi trẻ, không hề là cười nhạo cùng miệt thị, mà là thật tâm khâm phục cùng thần phục, còn có càng thêm cao ngất đáng người, cường tráng khí lực cùng với kiên cường ý chí. Đây đó đều là này nhìn như lạnh như băng nữ tử mang cho bọn hấn.

Lần này trận chiến dạn tập, bọn họ tuyệt đối không thể thua. Nếu nửa tháng trước bọn họ không có tin tưởng, nửa tháng sau hôm nay, bọn họ tuyệt đối tin tưởng, bọn họ có thể thắng.

Cố Vân nhẹ nhàng giơ mi, có chút không hiểu nhìn một đám nam nhân hưng phấn, tuy rằng nàng cũng thực thích nhìn đến bộ dáng bọn họ ý chí chiến đấu sục sôi, nhưng là cũng không cần phấn khởi như vậy đi.

Không có lời đạo đầu vớ vẩn gì đó, Cố Vân gọn gàng dứt khoát nói: “Trải qua thương nghị, lần này tỷ thí thời gian cùng phương thức đều đã muốn xác định, địa điểm tuyển ở tây giao Túc gia quân doanh địa, từ Túc Nhậm dẫn dắt một ngàn tinh binh đóng quân trong đó. Tỷ thí nội dung chính là: Túc Nhậm sẽ ở doanh địa tùy ý một cái phòng, để một cái hộp gỗ, hộp gỗ bên trong có một thứ, ai đem hộp gỗ trộm đi, ai liền thắng, thời hạn là ba ngày. Nhưng mà ta cùng Túc Vũ chỉ cần có một bên đạt được hòm, tỷ thí liền lập tức xong.”

Cố Vân nói xong, âm thầm quan sát đến bọn họ biểu tình, kỳ dị là không có ở bất luận kẻ nào trên mặt nhìn đến nhát gan cùng bất an, thủ doanh là Túc Nhậm cùng một ngàn tinh binh, bọn họ không phải sẽ có phản ứng sao?

Cố Vân nhíu mi, “Các người là không phải cảm thấy rất đơn giản?”

“Không phải.” To mà chính tề giọng nam đồng loạt trả lời.

Không phải? Kia bọn họ còn vẻ mặt chắc chắn.

Cố Vân tự nhiên không biết, những người này tín nhiệm không phải chính mình, mà là tin tưởng — nàng.

Nhìn về phía bên phải Cát Kinh Vân, Cố Vân lạnh giọng hỏi: “Cát Kinh Vân, người nói.”

Lần này Cát Kinh Vân hiển nhiên có vẻ so sánh cẩn thận, tiến lên từng bước, thật lâu mới cao giọng trả lời: “Đối phương chủ soái là Túc Nhậm, thủ doanh đều là thân kinh bách chiến tinh binh, mà doanh địa địa hình chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, càng không biết trong doanh địa rốt cuộc có bao nhiêu phòng, cũng không biết trong doanh thủ vệ như thế nào an bài, muốn thần không biết quỷ không hay đem hộp gỗ trộm đi ra, so với trực tiếp tiến công càng thêm khó hơn rất nhiều.”

Cố Vân gật gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy người cảm thấy trước mắt nên làm như thế nào đây?”

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tỷ thí nội dung là dạ tập, ban ngày nhất định là thủ vệ lơ lửng nhất, lúc này tới gần doanh không dễ bị phát hiện, hẳn là thừa dịp ban ngày đem chung quanh địa hình cùng với trong doanh bố cục vẽ ra, để ban đêm lên vào dùng.”

Không sai, hẳn thông suốt, Cố Vân tâm tình không sai nhẹ nhàng nhếch khóe môi, ngược lại nhìn về phía một bên Lãnh Tiêu, nói: “Lãnh Tiêu, người có ý kiến gì không?”

Lãnh Tiêu tựa hồ sớm có chuẩn bị, không có làm cho Cố Vân chờ lâu lắm, trả lời: “Doanh trung có một ngàn tinh binh đóng ở, mà ta quân chỉ có năm trăm nhân, binh lực cách xa, lúc này hẳn là mượn dùng vũ khí, tăng lên chiến đấu lực sát thương.”

“Tiếp tục nói.”

Cố Vân trên mặt không có gì biểu tình, nhìn không ra nàng là giận là ngại, Lãnh Tiêu trong lòng bao nhiêu có chút bồn chồn, âm thầm hít sâu, tiếp tục nói: “Tuy rằng không biết đến doanh địa bên trong tình huống, nhưng là sở hữu đóng quân doanh địa đều đã có hai trọng tường thành vây quanh, gặp được tập kích quân dùng nhiều nhất chính là kiếm trận ngăn cản bên tiến công, bên ta lúc này nếu có tẩm chắn hộ thân, sau đó lấy hỏa tiễn công thành, nhất định có thể làm cho thủ thành tướng tăng điều binh lực.”

Cố Vân thật lâu trầm mặc, nhưng thật ra một khác sườn Cát Kinh Vân không ủng hộ nói: “Người muốn từ ngay mặt tiến công? Như vậy rất mạo hiểm. Đây tinh binh đều là tác chiến kinh nghiệm phong phú mãnh tướng, cho dù có tẩm chắn hỏa khí, cũng không có khả năng đi vào.” Đến lúc đó chỉ biết tổn binh hao tướng mà thôi.

Lãnh Tiêu khinh thường cười, trả lời: “Ta khi nào thì nói muốn công vào? Có tẩm chắn che dấu, lại là ban đêm, trên đài cao nhân căn bản nhìn không ra có bao nhiêu người công thành, chỉ cần bọn họ đem đại đa số binh lực hướng tường thành chống đỡ tiến công, doanh địa thủ vệ tự nhiên lơ lửng, lúc này chỉ cần phái vài cái tiểu đội từ sau lên vào doanh, phụ trợ cho người vừa rồi theo như lời bản đồ địa hình, còn sợ tìm không thấy hộp gỗ sao?”

Thì ra là thế! Tuy rằng Lãnh Tiêu thái độ có chút ngạo mạn, Cát Kinh Vân nhưng không có để ở trong lòng, đại khen: “Dương đồng kích tây, chiêu này hay a.”

Bọn họ hai người tự cổ tự nói được vui mừng, Cố Vân cũng không quấy rầy bọn họ, thẳng đến bọn họ cũng hiểu được chính mình giống như có chút quá mức đắc ý, yên lặng nhắm lại miệng.

Nàng vẫn cho rằng Cát Kinh Vân cùng Lãnh Tiêu đều là hiếm có nhân tài, chính là một cái ổn trọng nhưng không biết biến báo, một cái tâm tư sâu sắc nhưng cuồng vọng tự đại, nếu bọn họ có thể tổng hợp lại một chút, liền hoàn mỹ. Hôm nay xem ra, hai người cuối cùng hiểu được thương lượng, không sai.

Cố Vân tâm tình không sai, nhưng trên mặt nhưng không có biểu hiện mấy may, hai cái đại nam nhân yên lặng đối nhìn thoáng qua, sắc mặt đều có chút ngưng trọng, phỏng chừng lại không thể thiếu một chút mắng.

Ai ngờ Cố Vân chính là nhẹ nhàng lắc tay, trả lời: “Nếu đều như vậy có ý tưởng, vậy đi chuẩn bị, còn ngốc ở trong này làm gì?”

Của nàng ý tứ là — đồng ý bọn họ biện pháp? Không chỉ có Cát Kinh Vân cùng Lãnh Tiêu ngoài ý muốn, cùng nhau chờ bị mắng tướng sĩ đều là sưng sốt, một lúc sau, lại đều đều nhảy nhót không thôi. Nàng cư nhiên đồng ý, thật sự là quá tốt.

“Hiện tại là giờ Ty, giờ Dậu ở tây giao hộ thành quân doanh ngoài năm dăm tập hợp.”Cổ Vân âm thầm cười khổ, bọn họ biểu tình giống như nàng cả ngày liền thích mắng chửi người . Nàng mắng người là một chuyện, chủ ý hay nàng vẫn là tiếp nhận .

“Rõ.”

Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân mang theo hai cái tiểu đội đều tự hành động, Cổ Vân lại bỗng nhiên kêu lên: “Lãnh Tiêu, trừ bỏ chuẩn bị người vừa rồi nói vài thứ kia, giúp ta chuẩn bị mấy thứ.”

Cái gì? Lãnh Tiêu nghi hoặc nhìn Cổ Vân, Cổ Vân mỉm cười, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói một câu nói, Lãnh Tiêu đầu tiên là sửng sốt, bất quá rất nhanh hiểu rõ, lớn tiếng trả lời: “Nhất định chuẩn bị tốt!”

Ăn ~ trẻ nhỏ dễ dạy.

Tây giao đóng quân doanh địa.

Chủ doanh.

Rộng mở doanh trại lý, chỉ có hai người, hai nam nhân đối diện mà ngồi, đã không có thảo luận binh pháp, cũng không có tham tường địa hình. Càng quý dị là, ban ngày nắng nóng không nên xuất hiện chậu than hồng nhưng lại đặt ở bên chân hai người, đặt tại chậu than là một ấm nước sôi ba ba rung động.(chỗ này ta chém J))))))

Tương đối gây nam tử nhân nhĩ xuất ra một cái tiểu trà bao, nhẹ nhàng mở ra bạc giấy bao ở bên ngoài, thần nhiên hương thơm ở bên trong tràn ngập. Dem lá trà chậm rãi ngã vào một bên tử sa ấm trà, nam tử cẩn thận đem ấm nước từ chậu than tào nhĩ đem nước sôi rót vào ấm trà. Làm nước sôi cùng lá trà tiếp xúc sau, kia thanh nhĩ hương thơm lập tức trở nên nồng đậm lên, tựa hồ muốn theo mũi nhảy vào tâm phế, chiếm lấy cảm quan, này không nên là trà hương vị, nhưng là nó quả thật là trà, danh gọi thánh sáu.(chỗ này ta cũng không biết tên trà là gì ai biết thì bảo ta a^^).Cũng là trà Túc Nhậm thích nhất .

Hạt màu đỏ chậm rãi ngã vào bạch ngọc chén, thon dài ngón tay đem ngọc chén nhẹ nhàng để lên trước mặt người đối diện, chính mình mới tự cổ bưng lên cái chén, tinh tế phẩm trà.

Hàn Thúc bĩu môi, nắm lên ngọc chén, uống một hơi cạn sạch. Hắn liền không rõ, uống cái trà như thế nào biến thành như vậy phiền toái, trực tiếp lấy cái bát lớn, đem lá trà cho vào, đổ nước, khi nào uống liền uống, còn có thể uống một cách sảng khoái. Này nho nhỏ ngọc chén, một chút trà cho hắn nhuận cổ cũng không đủ.

Dem cái chén buông xuống, Hàn Thúc nhịn không được cười nói: “Người thật ra nhân nhĩ.”

Túc Nhậm vẻ mặt đáng tiếc nhìn chén, đáng thương thánh sáu, về sau vẫn là không cần lãng phí tại đây loại người không hiểu thưởng thức là tốt nhất .

Cảm thụ được trà hương chậm rãi thấm vào ruột gan cam thuần, Túc Nhậm không sao cả trả lời: “Người cũng thế.”Nói đến nhân, hắn cũng không để ý người làm ra về có chuyện không làm, đến này xem náo nhiệt.

Hàn Thúc không nói gì, hắn, quả thật là tới xem náo nhiệt.

45. Chương 45

“Báo!” Vang dội thông báo ở ngoài cửa vang lên.

Túc Nhậm tâm tư đều ở trong tay trà,, không chút để ý nói: “Nói đi.”

“Phụ cận phát hiện người khả nghi”

Mắt Hàn Thúc sáng lên, vốn nghĩ đến tối mới có trò hay xem đâu, không thể tưởng được nhanh như vậy sẽ giao phong sao? (giao phong là đấu với nhau)

Đáng tiếc Túc Nhậm làm cho hấn thất vọng , trong tay vôi vàng hướng ẩm trà tăng thêm nước sôi, thuận miệng trả lời: “Giữ đúng vị trí,kệ bọn họ .”

“Rõ.”

Hàn Thúc bắt mẫn, thanh âm cũng to lên, “Người như vậy cố ý thả, không công bình không nói, ta chờ mong dạ tập cũng không phân khích .”Một hấn còn cố ý chạy tới, nếu như là như vậy một trận chiến, còn có cái gì xem đầu.

Túc Nhậm thần nhiên cười, ra vẻ thần bí cười nói: “Đây là ta bố cục nhất bộ phận, sẽ không cho người nhàm chán,cứ xem đi.”

Phải không? Kia hấn liền xem rồi nói sau, nhìn đến Túc Nhậm lại rót ình một chén trà, Hàn Thúc đem cái chén cũng lấy qua, Túc Nhậm ngẩng đầu nhìn đến hấn liếc mắt một cái, hướng tới bên ngoài kêu lên: “Người tới! Đi nhà bếp lấy một tách trà lớn lại đây!”

Hàn Thúc sững sốt, trong nháy mắt đỡ khóc đỡ cười, hấn không phải là uống trà có phần nhanh thôi sao? Có cần phải thế không?

Giờ Dậu.

Tây giao,cách năm dặm,một cái đình

Thạch đình, không lớn thạch bàn, hé ra bản vẽ, tuy rằng thoạt nhìn họa có chút gấp, cũng không quá tinh xảo nhưng mà thấy rõ chủ yếu cấu tạo.

Cổ Vân đứng ở bên trong, Cát Kinh Vân đứng phía bên phải, chỉ vào bản vẽ, nói: “Doanh địa ngoại một dặm trong vòng trống không, một dặm bên ngoài toàn bộ là rừng cây cùng các bụi cây nhỏ.Vào đêm sau,quân ta có thể ẩn núp ở trong này, cách doanh địa gần nhất, cây cối cũng rậm rạp, không dễ bị phát hiện.”

Cổ Vân gật gật đầu, Cát Kinh Vân tiếp tục chỉ vào bản vẽ phần trung tâm giải thích nói: “Doanh địa bên trong tổng cộng có sáu mươi bảy phòng, trong đó đại bộ phận phòng đều tập trung ở mặt sau doanh địa, phía trước chủ yếu là chủ doanh, ba cái thiên thính, hai cái thư phòng, còn có cửa thành chính phía sau là phòng nhỏ cho binh lính nghỉ tạm. Doanh địa nội binh lực an bài, tính cửa thành có ba trăm tướng sĩ thủ vệ, vài cái phương hướng tường cao cũng các hơn một trăm người thủ thành, toàn bộ doanh địa, chỉ có tới gần các tướng sĩ nghỉ ngơi đình viện chỗ thủ vệ hơi có sơ sẩy, có thể từ nơi này ẩn vào đi. Bất quá ta cũng phát hiện, phòng so sánh tập trung doanh địa phía sau, thủ vệ phi thường nghiêm mật, cơ hồ nửa nén hương thời gian sẽ có một đội nhân mã tuần tra, muốn ở bên trong tìm hộp gỗ thực không dễ dàng.”

Ở khu vực phòng vẽ một vòng tròn, Cát Kinh Vân có chút tự tin nói: “Cho nên ta đoán tưởng, hộp gỗ hấn là ngay tại này.”

Chính là nhìn quét một lần, doanh địa cơ bản cấu tạo đã muốn ghi tạc trong đầu, đem bản vẽ giao cho Cát Kinh Vân trong tay, Cổ Vân nói: “Làm cho thủ hạ của người nhớ rõ bản đồ địa hình, phải làm đến không có bản đồ, cũng đối địa hình rõ như lòng bàn tay.”

“Rõ.”Cát Kinh Vân ra thạch đình, Cổ Vân nhìn về phía một bên Lãnh Tiêu, hỏi: “Vũ khí của người chuẩn bị thế nào?”

Lãnh Tiêu trả lời: “Đã muốn chuẩn bị ba trăm mặt tám chắn, năm ngàn hỏa tiễn. Còn có ngài muốn gì đó cũng đã muốn chuẩn bị thỏa đáng.”

Vừa lòng gật gật đầu, nhìn xem sắc trời, đã dần tối, Cổ Vân cao giọng nói: “Đều tự chuẩn bị, một nén nhang sau xuất phát.”

“Rõ.”Lại một lần hùng tráng trả lời biểu hiện này trẻ tuổi binh sĩ sĩ khí tăng vọt, tin tưởng tràn đầy, chẳng qua...

Ở thảo đôi lý phục thủ hai cái canh giờ sau, cái loại này dăng trào ý chí chiến đấu thực dễ dàng tăng trưởng vì xao động, bọn họ trời sắp tối cũng đã ở trong này canh giữ , ai cũng không nghĩ tới canh chính là hai cái canh giờ. Cổ Vân một chữ cũng không có giải thích, càng không có hạ này hấn mệnh lệnh, cũng chỉ là như

thế này nằm úp sấp. Nếu không phải từng đã làm huấn luyện nhẫn nại lực, bọn họ sớm cũng đã chịu không nổi.

Nhìn bên người tướng sĩ càng ngày càng thấp thỏm không kiên nhẫn, Cát Kinh Vân nhẹ nhàng mà đi đến Cổ Vân bên cạnh người, nhỏ giọng hỏi: “HLV, chúng ta hiện tại muốn làm cái gì?”

Tướng góc cho bọn họ vội vàng xao động, Cổ Vân có vẻ rất là bình tĩnh, ánh mắt quan sát chung quanh, chỉ lạnh lùng nói một chữ: “Chờ.”

Chờ? Chờ cái gì? Cát Kinh Vân không hiểu ra sao, Cổ Vân nhìn chằm chằm xa xa hơi hơi hí mắt, trả lời: “Chờ Túc Vũ tiến đến.”

Vì sao phải chờ Túc phó tướng đến? Cát Kinh Vân ngạc nhiên nói: “dạ tập thời hạn là ba ngày, ngài như thế nào khẳng định hẳn đêm nay nhất định sẽ đến, hiện tại đều đã muốn canh ba, cho dù hẳn thật sự đến, chúng ta không phải hẳn là tiên hạ thủ vi cường sao?” (tiên hạ thủ vi cường: giành trước đóa)

“Các người không phải nói, chúng ta chỉ có năm trăm nhân, như thế nào cùng một ngàn người đấu? Ta đang đợi Túc Vũ kia năm trăm nhân.” Xa xa, bụi cỏ chớp lên vẫn là hấp dẫn Cổ Vân lực chú ý, xem ra nàng phải đợi người tựa hồ đã muốn đến đây.

Lãnh Tiêu cũng bỗng nhiên thấu tiến lên đây, hỏi: “Ngài cùng với hẳn liên minh?”

Liên minh? Phải nói là lợi dụng đi! Cổ Vân có chút xấu hổ cười nói: “Xem như đi.”

Cát Kinh Vân vẫn là không thể giải, “Chúng ta cùng hẳn không là đối thủ sao? Như thế nào có thể liên minh?” Lần này dạ tập không phải chính là vì tỷ thí ai luyện binh lợi hại sao? Liên minh còn so cái gì?

Cổ Vân lãnh mâu híp lại, nhìn về phía Cát Kinh Vân cùng Lãnh Tiêu, trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm trầm thấp mà lãnh liệt, “Trên chiến trường, cho tới bây giờ đều không có vĩnh viễn địch nhân, cũng không có vĩnh viễn bằng hữu, chúng ta làm hết thấy, mục đích đều chỉ có một, chính là thắng lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Mục tiêu chính là hoàn thành nhiệm vụ. Đây đều là thủ đoạn mà thôi, là ý tứ này sao? Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân đối xem liếc mắt một cái, những lời này ở hai người trong lòng chậm rãi lắng đọng lại.

Xa xa, chói lọi ánh lửa đã muốn bùng lên, cũng thành công hấp dẫn thủ thành tướng sĩ chú ý, Cổ Vân thần nhiên cười, hẳn đến đây, trò chơi cũng bắt đầu.

46. Chương 46

Theo Cổ Vân tầm mắt nhìn, Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân cũng thấy xa xa ánh lửa, hí mắt nhìn, mới phát hiện đó là một loạt sắp xếp đều nhịp, đều bước về phía trước tướng sĩ, mỗi khoảng cách ba hàng còn có một loạt tướng sĩ giờ đuốc. Từ xa nhìn lại, ánh lửa tận trời, từng đạo ám màu lam thân ảnh đập chính tề bộ pháp đi tới, thanh thế lớn, sĩ khí dâng trào pha có vài phần kinh sợ tác dụng.

Vì khác nhau hai đội nhân viên, ở Cổ Vân đề nghị hạ, nàng này một đội nhân toàn bộ mặc hắc y, Túc Vũ kia đội toàn bộ mặc áo lam phương tiện phân biệt, đáng tiếc này hơn phân nửa đêm, trừ phi rất gần hoặc là ở cây đuốc phía Dưới, tài năng phân rõ ràng.

Đội ngũ càng đi càng gần, thủ thành tướng sĩ cũng nhanh chóng hành động, một tên rồi lại một mũi tên nhắm ngay phía Dưới tướng sĩ, chỉ cần bọn họ dám bước, sẽ bị bắn thành tổ ong.

Đội ngũ cách thành lâu ba mươi trượng ngừng lại, không có tiến lên, cũng cũng không lui lại từng bước cùng thủ thành giằng co.

Cổ Vân dùng sức vỗ một chút xem nhập thần Cát Kinh Vân, cười mắng: “Còn xem. Không phải mới vừa vội vã hành động sao? Hiện tại nên làm việc. Mang theo thị lực tốt tướng sĩ, ba người một tổ, mỗi một tổ

mục tiêu tìm từng phòng, tìm không thấy hộp gỗ lập tức phản hồi, tìm được hộp gỗ có thể mang đi ra liền mang đi ra, mang không được lập tức quay lại bấm báo.”

Hậu viện có sáu mươi cái phòng, một tổ ba người, kia không phải một lần muốn vào đi không sai biệt lắm hai trăm nhân? Lãnh Tiêu nhíu mày, nói: “Một lần tiến vào nhiều người như vậy, có thể hay không đã thảo kinh xà?”(đã thảo kinh xà câu này đại khái ý là làm kinh động người khác)

Cổ Vân buồn cười lắc đầu, chỉ chỉ thành lâu tiền giống trống khua chiêng kia đội nhân mã, nói: “Muốn nói đã thảo kinh xà, Túc Vũ đã muốn làm được . Hắn hiện tại dùng chiêu này, vì chế trụ nhất đại bộ phận binh lực, hắn nhất định cũng sẽ phái người lên vào hậu viện trộm hộp gỗ, ai vậy đều biết đến sự tình, Túc Nhậm chỉ sợ sớm có phòng bị. Chúng ta hàng HLVệ vụ là bằng nhanh nhất tốc độ tìm được hộp gỗ chính xác vị trí, không cần dùng là nhiều người, để ý là tốc độ nhất định phải nhanh.”

“Rõ.”Cát Kinh Vân dùng sức gật gật đầu, tin tưởng mười phần đứng dậy rời đi.

Nhìn Cát Kinh Vân hưng phấn dâng trào bóng dáng, Lãnh Tiêu cũng có chút nóng lòng muốn thử, dù sao cũng là cùng Túc gia tinh nhuệ quân đội đánh giá, này tuyệt đối là cả đời cũng không nhất định có được với cơ hội tốt.

Một bàn tay mềm vỗ nhẹ vào vai hắn, Lãnh Tiêu phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Cổ Vân đôi mắt tựa tiểu phi tiểu nói: “An tâm một chút, còn không phải thời điểm người lên sân khấu.”

Nàng ý tứ... Lãnh Tiêu mày kiếm khẽ nâng, ngưng thần suy tư, bộ dáng nhẹ nhàng như vậy, chẳng lẽ sớm định liệu trước, nàng tính cho hắn làm cái gì đâu?

Lãnh Tiêu còn đang suy nghĩ , trước thành lâu đứng yên bất động trận thế bỗng nhiên động,hơn nữa này đây một loại cực nhanh phương thức về phía trước, đồng thời còn biến hóa trận hình. Cầm cây đuốc tướng sĩ toàn bộ lui đến đội ngũ mặt sau, một mặt cầm tấm chắn giơ lên cao quá đỉnh đầu, hai người chung một cái tấm chắn, một người cầm chắn, một người dùng cung, phối hợp hướng phía trước tiến lên. Cổ Vân không khỏi thầm than, ngăn ngừa thời điểm biến hóa trận pháp không hốt hoảng chút nào, mấy trăm người mà trận thế giống như một người ở hành động, quả nhiên thực rất giỏi. Tấm chắn cùng cung tiễn xứng đôi hợp, có công có thủ, nếu Túc Vũ chính là muốn lấy này trận thế kiềm chế nhất bộ chia lực, đã muốn cũng đủ, nhưng lại có thể chống đỡ thật lâu.

Cổ Vân xoay người, đối với phía sau phủ phục ở bụi cỏ gian cũng là vẻ mặt tán thưởng tướng sĩ nói: “Đều cố gắng nhìn xem người khác là như thế nào công thành , vô luận khi nào thì cũng không có thể xem nhẹ đối thủ, còn muốn tìm ra bọn họ ưu điểm học tập, phát hiện bọn họ lỗ hổng để công kích.”

Lúc này không thể lớn tiếng trả lời, các tướng sĩ chỉ có thể nhanh điều chỉnh thân mình, ánh mắt nháy không nháy nhìn chăm chăm,Cổ Vân rút cục vừa lòng quay người lại, tiếp tục nhìn chăm chú vào thế cục phía trước.

Phía trước giao phong sắp tới, hậu viện cũng không bình tĩnh, Cát Kinh Vân đem bản đồ địa hình thu vào trong tay áo, cuối cùng đối với phía sau chọn lựa đi ra trăm danh tướng sĩ nói: “Dựa theo HLV giao phó, ba người một tổ, nếu gặp gỡ quân coi giữ, nhất định phải che giấu một người đi ra báo phòng trong tình huống, động tác phải nhanh, không thể kéo dài, mặc kệ có hay không phát hiện hộp gỗ đều phải lập tức đi ra. Hiểu chưa?”

“Hiểu được.”

Hắc ám ban đêm, từng đạo nhanh nhẹn thân ảnh rất nhanh từ sau viện các phương hướng lên vào doanh trung.

Cát Kinh Vân mang theo hai gã tướng sĩ hướng tới gần trung đình, cũng là nguy hiểm nhất phòng đi nhanh mà đi, trên đường cảm nhận được phía sau vang lên vài tiếng cực khinh dị vang, hồi đầu nhìn lại, vài cái thân áo lam nam tử cũng cảnh giác nhìn bọn họ, bọn họ đều tự tướng lãnh đều không có nói gặp đối phương nhân mã ứng nên làm cái gì bây giờ, mấy người giằng co một hồi lâu, cuối cùng Cát Kinh Vân thấp giọng nói: “Đi.”

Bọn họ hiện tại quan trọng nhất nhiệm vụ là tìm ra hộp gỗ.

Một đường cẩn thận cẩn thận hướng về phía trước gian phòng, ngay tại ba người cơ hồ muốn tới, sau khi nghe được viện chỗ truyền đến một trận xôn xao cùng tiếng đánh nhau, xem ra có người bị phát hiện. Bọn họ muốn nhanh hơn mới được. Ba người lướt qua sườn viện, rồi cục chạy vội tới ốc tiền, lúc này, một đội tuần tra thủ thành tướng cũng đang trải qua nơi này, ốc tiền không có thể ẩn nấp địa phương, bọn họ không thể không cùng thủ thành tướng ngay mặt gặp được.

Thủ thành tướng tướng lãnh Đông Lâm nhìn đến bọn họ, trong mắt cũng không có gì gợn sóng, chính là đối với phía sau tướng sĩ nói: “Bắt lấy bọn họ.” Bất quá là một ít tân binh, trận này cái gọi là dạ tập quả thực chính là đối bọn họ vũ nhục.

Đông Lâm trong mắt khinh miệt làm cho ba người nắm thành quyền, Cát Kinh Vân âm thầm báo cho chính mình muốn trầm ổn, nghiêng đầu đối với phía sau hơi chút nhỏ gầy tướng sĩ nói: “Người nhanh đi xem xét, chúng ta che dấu người.”

Tiểu tướng gật gật đầu, cực nhanh vọt vào phòng trong, Cát Kinh Vân cùng một tướng sĩ ở riêng cửa phòng, để phòng nhìn chằm chằm hướng bọn họ hướng tới được tráng hán.

47. Chương 47

Hàng năm quân lữ kiếp sống luyện ra nhuệ khí cùng sát khí thẳng bức mà đến, Cát Kinh Vân còn miễn cưỡng có thể thừa nhận, bên cạnh tướng sĩ thủ đã muốn bắt đầu có chút phát run, Cát Kinh Vân trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, quát: “Hoảng cái gì. Nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.”

Vì cho chính mình thêm can đảm, Cát Kinh Vân dẫn đầu nghênh đón, cao tráng coi giữ tướng sĩ làm sao đưa hần để vào mắt, cho dù Cát Kinh Vân thân hình cũng khỏe mạnh như trâu.

Nhìn ra đối phương khinh địch, Cát Kinh Vân thân thủ phải bắt trụ đối phương vật áo, coi giữ tướng sĩ cười lạnh một tiếng, hần còn muốn động thủ hay sao. Vươn tráng kiện cánh tay, một chiêu liền đỡ Cát Kinh Vân đánh bắt ngờ, cũng không tưởng Cát Kinh Vân thuận thế bắt lấy cánh tay hần, trọng tâm hạ thấp, tay kia thì bắt lấy hần đai lưng, xuất ra một chiêu xinh đẹp quá kiên suất. (chỗ này hình như là quật qua vai)

Cường tráng thân thể hung hăng ngã trên mặt đất, Dưới chân mặt cơ hồ đều phải lay động đứng lên, tất cả mọi người là sửng sốt, cửa phòng đã ở giờ khắc này mở ra, tiểu tướng chạy đi ra, đối bọn họ lắc đầu, trong phòng cơ bản là không, căn bản không có hòm.

Cát Kinh Vân hét lớn một tiếng: “Mau đi.”

Hần đang nói, ba người dựa theo tiến vào doanh địa phương pháp, hướng tới ba phương hướng chạy, Đông Lâm đôi mắt phát lạnh, gầy gò thân ảnh lấy một loại quỷ dị tốc độ hướng tới Cát Kinh Vân đánh úp lại, Cát Kinh Vân kinh hãi, điện quang hỏa thạch gian, Cát Kinh Vân ngẩng đầu chân phải, rút ra giày trung đoản chủ thủ thuận vung tay lên. Một đạo hàn quang hiện lên, Đông Lâm thật không ngờ trên người hần còn có dấu binh khí, Cát Kinh Vân công phu vốn cũng không yếu, Đông Lâm trong nháy mắt sơ sẩy, đã muốn làm cho hần bắt lấy khe hở, phi thân rời đi.

Đông lâm cả giận nói: “Truy.” Đáng chết, như vậy cũng làm cho hần chạy thoát.

Bên ngoài đã muốn khai chiến, chủ doanh vẫn là thần nhiên. Trước bàn, trên bàn cờ gỗ hỗn độn sắp xếp quân cờ đen trắng, tuyệt không như là cờ vây, Túc Nhậm một tay bưng thán sáu khinh phẩm, một tay cầm quân trắng chờ Hàn Thúc.

Hàn Thúc tay nắm quân đen, lại thật lâu không biết hần là như thế nào đặt, cờ năm quân nhìn như đơn giản, nhưng khi thử thì thật sự không dễ. Cầm lấy bên cạnh bát trà lại uống một ngụm, Hàn Thúc cắn răng một cái, quân cờ đặt xuống.

Túc Nhậm cũng lập tức đặt xuống, “Người thua.”

Hàn Thúc nhìn kỹ, quả thực đã muốn ngũ tử tương liên, thật sự là quái. Vừa rồi như thế nào không nhìn thấy? (ngũ tử tương liên: năm quân liên kề nhau dọa)

“Báo.”Trưởng ngoại truyền đến một tiếng giọng nam, Hàn Thúc tâm tình không tốt, hét lớn một tiếng: “Nói.”

Đã sớm kiến thức Hàn Thúc tính tình Đông Lân không có bị này thanh hồ gầm dọa, bình tĩnh hồi bẩm nói: “Túc phó tướng mang đến áo lam tướng sĩ đã muốn bắt đầu hướng thành lầu khởi xướng lần đầu tiên công kích, Ngô trung tướng dựa theo cửa giao phó, đang ở cùng bọn họ chiến đấu. Hậu viện bỗng nhiên xuất hiện hơn trăm danh hắc y tướng sĩ cùng hơn ba mươi áo lam tướng sĩ. Trong đó hắc y tướng sĩ chia làm ba người một tổ, động tác rất nhanh hướng mỗi gian phòng trống, ta quân đã muốn toàn lực chặn đường, nhưng là chỉ bắt được mười tám danh hắc y tướng sĩ, bắt quá áo lam tướng sĩ đã muốn toàn bộ tù binh.”

Túc Nhậm giương giọng nói: “Tiến vào nói chuyện.”

Đông Lân cất bước tiến vào, Túc Nhậm lập tức hỏi: “Vì sao mới bắt được mười tám hắc y?”Tiến vào hơn một trăm người, cư nhiên là bắt được mười tám người, hãn tinh binh khi nào trở nên kém như vậy?

Đông Lân sắc mặt cũng rõ ràng cứng đờ, thanh âm vẫn vững vàng, trả lời: “Bọn họ mục tiêu minh xác, lẫn nhau phối hợp, hành động nhanh chóng, một khi xác định trong phòng không có hộp gỗ, lập tức từ nhiều phương hướng rút lui khỏi, hơn nữa bọn họ chiêu thức rất là quái dị, binh khí cũng thực hoàn mỹ.”

Túc Nhậm nhíu mày, “Bọn họ dùng cái gì vũ khí?”Hắn không nhớ rõ bọn họ có cái gì hoàn mỹ binh khí.

“Chủy thủ.”Đông Lân đem làm lại binh trên người thu được chủy thủ trình lên.

Túc Nhậm tiếp nhận đến vừa thấy, quả nhiên so với bình thường chủy thủ tinh xảo khéo léo một ít, phương tiện mang theo. Vốn đang tâm tình buồn bực Hàn Thúc thấy rõ Túc Nhậm trong tay gì đó, sang sảng cười ha hả, đặc ý hỏi: “Thế nào, sắc bén tinh xảo đi? Đây đúng là ta dựa theo phu nhân yêu cầu tạo ra.”Tìm không ít người giỏi tay nghề mới hoàn thành.Dạ tập cư nhiên thật sự tác dụng, không uống phí hãn vất vả như vậy.

Ngay cả như vậy, cũng không nên chỉ bắt được mười tám người, Thanh Mạt, của người luyện binh thật cao sao?

Xem Túc Nhậm vẻ mặt nghiêm túc, Hàn Thúc tâm tình tốt, cười nói: “Trải qua lần này điều tra, phu nhân nhất định rất nhanh có thể đoán ra người là ở cổ bố trí nghi trận.”

Cầm trong tay chủy thủ chậm rãi buông, Túc Nhậm khoe môi nhẹ nhàng giơ lên, thản nhiên trả lời: “Ta sớm đoán được, năng cuối cùng sẽ xuyên qua, chính là thật không ngờ nhanh như vậy mà thôi. Bất quá hiện tại đã là giờ Thân, tiếp qua một cái canh giờ đó là tảng sáng, một cái canh giờ năng phá không được của ta trận, đêm nay dạ tập bọn họ liền xem như đánh bại, đêm mai hộp gỗ ta không nhất định còn đặt ở chỗ cũ.”

Muốn tìm đến hộp gỗ, cũng không dễ dàng như vậy, bằng không hãn làm sao cho bọn hãn thời gian là ba người.

Hàn Thúc ngẩn ra, chặc chặc thở dài: “Không thể tưởng được người nghiêm túc như thế.”Nguyên lai còn tưởng rằng Túc Nhậm bất quá là cùng bọn họ chơi thôi, không thể tưởng được hãn còn dùng trận pháp, nhìn xem ngoài cửa sổ, thời gian thật đúng là không nhiều lắm.

Túc Vũ không có mặc khôi giáp, một thân đơn giản phục trang đứng ở cuối đội ngũ, mày kiếm mắt sáng, nhanh nhìn chăm chăm chiến cuộc, trên mặt không thấy khẩn trương. Trên tường thành, tên như mưa, bất quá ở hãn dốc lòng thao luyện, này đàn tân binh coi như khá tốt, cơ bản có thể ngăn trụ tên trận thế công, tầm chắn cùng cung tiễn phối hợp ăn ý, trước mắt xem ra, hai bên đều không có chiếm thượng phong, vẫn giằng co.

“Báo.”Một gã áo lam tiểu tướng cực nhanh hướng Túc Vũ mà đến, đứng lại, báo cáo: “Các tướng sĩ tiến vào doanh địa sau, lập tức bị quân coi giữ phát hiện, toàn bộ bị bắt. Hơn nữa...”

Tiểu tướng ấp a ấp úng, Túc Vũ lạnh giọng quát: “Nói”

48. Chương 48

Tiểu tướng không dám chần chờ, trả lời: “Đồng thời có hơn trăm danh hắc y tướng sĩ xuất hiện, đang lên vào doanh trung, bắt quá bọn họ đi vào rất nhiều.”

Thanh Mạt cũng kiềm chế không được sao? Nàng muốn lợi dụng hắc y tướng sĩ cao binh lực, thừa dịp loạn lên vào trộm hộp gỗ. Nghĩ đến mỹ, Túc Vũ trầm giọng nói: “Điều hai trăm tướng sĩ ở phía sau viện mai phục, bọn hắc y tướng sĩ được hộp gỗ, lập tức phục kích cướp đoạt.”

“Rõ.” Tiểu tướng lĩnh mệnh mà đi.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua thành lâu vẫn là đơn thuần dựa vào tên trận cùng bọn họ đối địch thủ thành tướng, Túc Vũ cười thầm, xem ra nhị ca đêm nay cũng chỉ là tướng phái ra trăm người tới cùng bọn họ chơi mà thôi, này không thể được. Túc Vũ con người đen híp lại, tuần nhan khế nhếch, đối với phía sau truyền lệnh quan đem hạ lệnh nói: “Đối trận, toàn lực tiến công.”

“Rõ”

Trước thành lâu, xếp thành hàng binh sĩ lại lấy cực nhanh tốc độ chuyển hoá trận hình, hình thành tiền trách sau khoan đội hình. Mặt sau tướng sĩ cầm cung che dấu, phía trước tướng sĩ ay dùng tấm chắn che ở trên đầu ngăn cản tên dài công kích, toàn bộ đội ngũ hình như một trường kiếm, một đường hướng cửa thành phóng đi.

Phía trước đánh cho náo nhiệt, Cố Vân bọn họ cũng nhìn xem, qua một hồi lâu, Cát Kinh Vân mang theo các tướng sĩ rút cực chạy trở về.

Cố Vân vội la lên: “Thế nào?”

Một đường chạy như điên trở về hơi thở rõ ràng không xong, bắt quá Cát Kinh Vân vẫn là trầm ổn trả lời: “Quân coi giữ tướng sĩ sâu sắc dũng mãnh, tuy rằng chúng ta đã muốn tận lực cẩn thận, nhanh hơn tốc độ, vẫn là có mười tám người bị bắt. Hậu viện sáu mươi phòng, năm mươi bảy phòng đã muốn kiểm tra, không có phát hiện hộp gỗ.”

Cố Vân sắc mặt trầm xuống, không thích hợp.

Sáu mươi so với năm mươi bảy, chỉ có ba cái phòng không có xem xét, hộp gỗ ở trong đó tỷ lệ là 5%, khả năng không lớn. Nếu hộp gỗ không ở hậu viện, Túc Nhậm phái nhiều người như vậy bảo hậu viện làm gì? Là vì mê hoặc địch nhân? Như vậy hộp gỗ ở nơi nào đâu? Ở trung đình chủ doanh bên trong, vẫn là thư phòng? Hay là là thiên thính?

Cố Vân liếm mi suy tư về, thấp giọng nói: “ Bản đồ địa hình lấy ra cho ta xem.”

“Có.” Cát Kinh Vân theo tay áo xuất ra bản vẽ, ở trước mặt Cố Vân mở ra, Dưới ánh trăng, rắc rối phức tạp đồ hình làm cho người ta hoa mắt, nhưng là Cố Vân một chút cũng không có oán giận hoặc là nghi hoặc, tựa hồ tại đây hắc ám nhìn, đối nàng mà nói là chuyện bình thường.

Lợi hại ánh mắt xem kỹ , trong trẻo nhưng lạnh lùng trong thanh âm nghe không được của nàng hỉ giận, “Lần này đi vào, binh lực an bài có không có biến hóa?”

Vừa rồi đi ra kiểm kê nhân số thời điểm, hắc y tướng sĩ cùng với hắc y tướng sĩ hỏi quá tình huống bên trong, Cát Kinh Vân nhớ lại sửa sang lại một hồi, mới cẩn thận trả lời: “Hậu viện thủ vệ như trước thâm nghiêm, hơn phân nửa tướng sĩ đều ở lại hậu viện, bắt quá có một chút kỳ quái, binh sĩ tập trung ở phía sau viện cùng trung đình vị trí này, đại khái hơn năm trăm người đóng , chân chính ở phía sau viện tuần tra , cũng không quá hai trăm.”

Đóng ở năm trăm nhân, tuần tra hai trăm nhân, như vậy những người khác thủ hộ địa phương — chính là chỗ hộp gỗ?

Cố Vân trong mắt tinh quang chợt lóe mà qua, thầm than nói: “Khá lắm Túc Nhậm.” Kỳ thật kia năm trăm người căn bản không phải vì thủ hộ hậu viện phòng, phái người tuần tra bắt quá là vì mê hoặc bọn họ, đồng thời cũng có thể ở lên vào giả còn chưa tới đạt trung đình tiền liền đưa bọn họ cách trở bắt được, bọn họ chân chính muốn thủ hộ là trung đình. Kể từ đó, phía trước có tường thành, sau có mãnh tướng, trung đình mặc dù không người tuần tra, lại trở thành trong doanh địa an toàn nhất cũng là không dẫn chú ý nhất.

Tay chỉ ở bản vẽ nhẹ nhàng, dựa theo Túc Nhậm tính cách, hộp gỗ tuyệt đối sẽ không ở chủ doanh lý, thì phải là ở — rốt cục ngón trở đứng ở một chỗ. Cố Vân ánh mắt xinh đẹp như mắt mèo ở ban đêm lóng lánh giảo hoạt quang mang, hướng tới Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân ngoắc ngoắc ngón tay, Cố Vân cười nói: “Các người hai cái lại đây, đợi binh chia làm hai đường, Lãnh Tiêu, người theo...”

Bóng đêm dần dần dày, vốn nên là yên tĩnh ban đêm, lại bởi vì kia đuốc cùng một lần lại một lần tiến công cùng hò hét có vẻ ồn ào náo động xao động.

Bởi vì Túc Vũ thay đổi trận thế, xông vào nhất phía trước tướng sĩ đã muốn đến thành lâu phía Dưới. Muốn công chiếm thành lâu, chỉ có hai cái phương pháp, một là chàng mở cửa thành; hai là trèo lên tường cao, từ mặt trên đánh vào, tường thành cao ba trượng có thừa, cho dù có thể đem thang dây ném lên, leo lên cũng cần không ít thời gian, trên thành lâu lại có tên trận bảo hộ, càng đừng nói trèo lên thành lâu còn có mấy trăm thủ thành tướng sĩ chờ bọn họ.

Bởi vậy Túc Vũ lựa chọn chàng mở cửa thành, phía trước mấy chục danh tướng sĩ hợp lực ôm một cây đại thụ mà hai người tài năng ôm hết được, hô tiết tấu một chút lại một chút chàng hướng cửa thành, một tiếng thanh nặng nề tiếng đánh từ cao lớn cửa thành truyền đến đánh vào mỗi người.

Tường thành thấp cao có thể thấy rõ phía ngoài thành lâu cùng hậu viện, trong doanh tình huống ở trong này đều có thể nhìn xem rành mạch. Tháp cao, Túc Nhậm nhìn phía Dưới cảm thân cây ném mạnh cửa thành binh lính, trên mặt chẳng những không có tức giận, ngược lại mặt mang tươi cười, thần nhiên. Tân binh tổ chất tốt, thuyết minh Túc gia quân lại sẽ nghênh đón càng nhiều mãnh tướng, hẳn tự nhiên là vui vẻ. Một khác sườn Hàn Thúc cũng sang sảng cười nói: “Trận pháp luyện được cũng không tệ lắm.” Luyện tập nửa tháng có thể làm được biến hóa hai cái trận hình như trước không loạn, lần đầu tiên thượng chiến trường cũng không nhất gan, bối rối, tốt.

“Người nếu là vẫn là dùng tên trận hồ lộng, không cần bao lâu cửa người cửa thành nhưng là cũng bị phá khai.” Hàn Thúc có chút vui sướng khi người gặp họa cười nói.

Túc Nhậm tưởng dựa vào tên trận liền đem này đàn mới sinh nghé con ngăn đón ở bên ngoài, phỏng chừng là không có khả năng, bọn họ trên đầu đỉnh tấm chắn, cho dù là tên như mưa xuống, chỉ cần trận pháp bất loạn, cũng lấy bọn họ không có cách.

“Người tới.” Túc Nhậm thấp kêu.

“Có.” Một gã trung tướng bước lên từng bước.

“Đổi thạch công.” Chần chờ một hồi, Túc Nhậm lại nói sau nói, “Chọn khối nhỏ một chút.”

49. Chương 49

“Rõ.”

Hàn Thúc nghe xong Túc Nhậm công đạo, không khỏi cười ha hả, dùng sức vỗ bờ vai của hắn, cười nói: “Người nhưng thật ra ái tài, hai quân đối chọi khi còn muốn chu đáo như vậy.”

Túc Nhậm cười không nói, sâu thẳm con người lại ở âm thầm tìm kiếm Cố Vân thân ảnh, nàng không có khả năng chỉ phái người thăm dò hậu doanh sau liền không hề có hành động, còn có nửa canh giờ, trời sắp sáng, nàng, suy nghĩ cái gì?

Bởi vì quân coi giữ chuyển dùng thạch công, tảng đá từ chỗ cao hạ xuống, kia lực đạo có thể nghỉ. Cho dù có tắc chắn cản một chút, cũng như trước kinh người, nguyên lai còn chính tề trận thế lập tức bị quấy rầy, thế cục chuyển tiếp đột ngột, mắt thấy phía Dưới tướng sĩ sẽ chống lại không được, bỗng nhiên mấy đạo hỏa tiễn từ tường thành hai sườn đánh úp lại, trong lúc nhất thời, thành lâu hỏa quang vẩy ra, thủ thành tướng chỉ có thể phân ra một bộ phận dập tắt lửa, một bộ phận phản kích, phía Dưới chàng môn tân binh rốt cục chiếm được một tia thở dốc cơ hội.

Cửa thành bỗng nhiên ánh lửa bắn ra bốn phía, Hàn Thúc trước mắt sáng ngời, cười nói: “Phu nhân rốt cục đến đây.”

Túc Nhậm cũng tinh thần tỉnh táo, nàng rốt cục xuất hiện. Trên vai đột nhiên nặng, bên tai truyền đến Hàn Thúc kinh ngạc thanh âm, “Người xem .”

Túc Nhậm nhìn lại, hậu viện phương hướng, lại ẩn vào mấy trăm hắc y nhân, bọn họ chính như thủy triều hướng trung đình, mà bọn họ trong tay là tắc chắn? Nhưng lại là công thành dùng là cái loại này một người cao to tắc chắn, bọn họ muốn làm gì?

Bên kia Túc Nhậm cùng Hàn Thúc lòng tràn đầy nghi hoặc, bên này Túc Vũ cũng âm thầm sinh nghi, Thanh Mạt vì sao phải lúc này xuất binh giúp hấn, cho dù nàng cũng muốn tiến công, có thể chờ hấn thăm bại sau lại ra tay? Nghi hoặc, lại cảm giác được một bóng đen hướng hấn đi tới, nghiêng đầu nhìn lại, đúng là Cổ Vân. Trên mặt hấn mang theo thần nhiên ý cười, đứng ở bên người hấn, Túc Vũ ngạc nhiên nói: “Người không đi chỉ huy binh tướng, đến ta chỗ này làm cái gì?”

Cổ Vân nhún nhún vai, trả lời: “Ta đã muốn làm tốt lắm, kế tiếp liền xem bọn hấn. Nói sau lần này so với là thực lực của bọn họ, ta lại không thể động thủ, vì cái gì không thể đứng ở chỗ này đang xem cuộc chiến?” Nơi này vị trí tốt nhất.

Nàng luôn có nhiều như vậy lý do, làm cho người ta không thể nào phản bác, nhìn tiền phương thành lâu vừa muốn tránh né bay vọt mà đến hỏa tiễn, vừa muốn đánh trả, còn muốn ngăn cản phía Dưới công thành tướng sĩ, thành lâu thủy chung thành thạo quân coi giữ rốt cục có chút luống cuống tay chân đứng lên.

Túc Vũ khẽ cười nói: “Còn tưởng rằng người đêm nay sẽ không tiến công, chỉ biết trốn ở một bên lợi dụng ta tìm hiểu hư thật, sau đó mới có động tác, không thể tưởng được người nhanh như vậy liền thiếu kiên nhẫn.”

Cổ Vân nhẹ nhàng chọn mi, cười nói: “Nói như thế đến, người muốn làm lớn như vậy động tác, chỉ là vì tìm hiểu hư thật, lấy bị đêm mai đánh lén? Người cho là người cái kia hồ ly nhị ca ngày mai còn có thể lấy đồng dạng bố cục ứng chiến?”

Túc Vũ mày nhíu lại, không lên tiếng, hấn tự nhiên biết nhị ca sẽ thay đổi, nhưng là hấn là cũng không đến mức vì trận này dạ tập mỗi đêm đều chuyển hoá trận thế đi.

Cổ Vân cũng không phải là nghĩ như vậy, “Đêm nay là Túc Nhậm cùng thủ thành tướng thả lỏng thời khắc, cũng là dễ dàng thủ thắng thời điểm. Nếu là đêm nay không thể thắng, đêm mai, sau sợ chúng ta liên thủ cũng không là người nhị ca đối thủ.” Túc gia quân luôn luôn dũng mãnh phi thường vô địch, kiêu ngạo ý nghĩ khinh địch không thể tránh được, đêm nay chính là tốt nhất cơ hội.

Thật lâu, Túc Vũ mới chậm rãi gạt đầu, bắt quá lập tức lại lắc đầu thở dài: “Còn có nửa canh giờ trời liên sáng, đêm nay tưởng thắng chỉ sợ khó khăn.” Nay thủ thành tướng đều là thân kinh bách chiến, bồi rồi cũng chỉ là nhất thời mà thôi, nhị ca nếu là tái điều trăm người lại đây trợ trận, bọn họ lại khó có thể thắng.

Lăng thần khẽ nhếch, Cổ Vân tự tin trả lời: “Kia cũng xem đã.”

Túc Vũ ngẩn ra, là cái gì làm cho nàng có tin tưởng như vậy?

Cổ Vân đang nói, chỉ nghe một tiếng vù vù, một đạo ngân quang theo chỗ tối bay vọt ra, thẳng tắp cắm ở trên tường thành, nhìn thật kỹ, đúng là một thanh trường thương? Thương còn tại rung động, có thể thấy được sức mạnh của nó.

Túc Vũ chạy nhanh hướng ngân quang thoáng hiện nhìn lại, chỉ thấy một cái nổ thật lớn ở trên mặt đất, hơn mười binh lính đang ở cổ sức lôi kéo mũi tên ước chừng to như cổ tay, mà bọn họ “Tên “Đúng là một

thanh ngân thương.

Bọn họ rất cuộc muốn làm gì?

Túc Vũ còn tại nghi hoặc khi, ngân thương thứ hai cũng đã muốn bắn ra hung hăng cắm ở phía trên bên phải ngân thương ban đầu.

Mọi người ở đây đều ở nghi hoặc thời điểm, trên tường thành đã muốn cắm bốn năm ngân thương, Túc Vũ quay đầu nhìn về phía về mặt chắc chắn Cổ Vân, cười trêu nói: “Người nói sẽ không phải dựa vào mấy cây ngân thương này đi?”

Cổ Vân gật gật đầu, khẳng định trả lời: “Đúng vậy.”

Nàng ở đùa giỡn cái gì?

Này không chỉ có là Túc Vũ nghi hoặc, Túc Nhậm cũng kinh dị không thôi, chẳng qua hấn kinh ngạc là hậu viện tay nắm tám chắn một đường về phía trước binh lính, nàng có này an bài tất có dụng ý, nhưng là dụng ý gì?

Rất cục, ở ngân thương thứ bảy bắn ra sau, hai sườn hỏa tiễn thế công cũng so với phía trước mãnh liệt rất nhiều, bảy tám mươi thân hắc y nam tử kỳ dị xuất hiện ở phía Dưới tường thành, bọn họ nhất định là thừa dịp vừa rồi thành lâu thủ thành tướng bối rối là lúc ẩn núp đi qua .

Bởi vì bọn họ dán tường thành di động, Cổ Vân cùng Túc Vũ có thể tinh tường nhìn đến bọn họ nhất cử nhất động, vội vàng trốn tránh hỏa tiễn cùng đánh trả thủ thành tướng cũng không có chú ý tới.

Thẳng đến bọn họ ở phía Dưới ngân thương, Túc Vũ rất cục hiểu được Cổ Vân ý đồ, nhưng là hấn cũng không ủng hộ, Túc Vũ hướng về phía Cổ Vân chất vấn nói: “Cho dù người kia đội tân binh có mấy người võ công cực cao, nhưng là chỉ đi lên ba năm người lại có ích lợi gì, còn không phải chịu chết?”Kia cách xa nhau khá xa mấy chỉ ngân thương, võ nghệ cao cường giả có lẽ có thể sử dụng khinh công mượn lực đi lên, nhưng là người thường cho dù thể chất dù cho, cũng không có khả năng đi lên.

50. Chương 50

Cổ Vân bất vi sở động, linh mâu híp lại, nhìn về phía thấp ơ hồ hai bóng người, tin tưởng Túc Nhậm cũng nhất định chú ý chiến cuộc đi, Túc Vũ chỉ thấy được trước mắt tiến công, nhưng không có cơ hội nhìn đến hậu viện tấn công, Túc Nhậm hấn là có phúc được thấy. Ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve hai má, Cổ Vân tiểu phi tiểu trả lời: “An tâm một chút chờ nóng, trò hay vừa mới vừa muốn bắt đầu, kỳ thật ta hiện tại so sánh muốn nhìn người nhị ca kinh ngạc bộ dáng còn hơn cho thắng người.”(bất vi sở động;bất động)

Túc Vũ sắc mặt phút chốc nhất hắc, thấp giọng mắng: “Người thật sự là cuồng vọng tự đại.”

Cổ Vân hướng phía trước mặt chỉ chỉ, cười nói: “Chờ xem đi.”

Túc Vũ theo của nàng sở chỉ phương hướng nhìn lại, trước mắt một màn lại làm cho hấn muốn nói trong lời nói ngạnh ở hầu trung, “Bọn họ — “

Vừa rồi đứng ở phía dưới tường thành binh lính, đang ở lấy một loại không có khả năng tốc độ ở leo lên, thân thủ mạnh mẽ nhanh nhẹn làm cho người ta kinh ngạc, kia một cây ngân thương tựa hồ là tính tốt lắm vị trí bình thường cắm ở nơi nào. Một thân thuần hắc y sam bọn họ, tựa như thần lẩn, ở trên tường thành võ nghệ cao cường, bất đồng cho khinh công mơ hồ, thì phải là thật sự leo lên, cũng bởi vậy càng làm cho người giật mình.

Hơn nữa có thể hoàn thành này đó động tác không phải một hai người, phía dưới tường thành bảy tám mươi người tất cả đều lục tục đi lên, tính tính thời gian, nhưng lại ở không đến nửa nén hương.

Như vậy khoa trương hành động cùng đặc thù kỹ xảo, không chỉ có làm cho Túc Vũ phía sau chiến sĩ cả kinh, liền ngay cả còn tại cố gắng dụng phải cửa thành binh lính đều nhìn xem trợn mắt há hốc mồm.

“Bọn họ rút cuộc muốn làm gì?”Hàn Thúc nhìn chăm chăm hậu viện nhìn nửa ngày, vẫn là không hiểu.

Đoàn người giờ thật to tấm chắn, trên đường gặp được doanh trung thủ thành tướng cũng không phản kháng, giờ thật dày tấm chắn đem người toàn bộ bảo hộ ở trong đó, hướng trung đình, chỉ thủ chứ không tấn công.

Thật vất vả đến hậu viện cùng trung đình hàm tiếp địa phương, cũng là thủ thành tướng nhiều nhất địa phương, rốt cục làm thành một đoàn bọn họ nháy mắt một phân thành hai, hai chia làm bốn, có cái bị thủ thành tướng sĩ công kích, bọn họ lại lập tức hợp cùng một chỗ, mượn từ tấm chắn đưa bọn họ vây khốn ở bên trong, đúng là này kỳ quái phân phân hợp hợp, đúng là đem không ít thủ thành tướng khống chế ở tấm chắn cùng tấm chắn.

Túc Nhậm cùng Hàn Thúc càng xem càng kỳ quái, bọn họ như vậy cũng chỉ là có thể tạm thời bám trụ hậu viện thủ thành tướng mà thôi, này lại là vì sao?

Trên thành lâu binh khí va chạm thanh âm gọi trở về Túc Nhậm cùng Hàn Thúc lực chú ý, bọn họ chính là nhìn hậu viện, như thế nào thành lâu đã bị đánh vào ?

Túc Nhậm sắc mặt rốt cục thay đổi, hướng tới một bên trung tướng gầm nhẹ nói: “Sao lại thế này?”

Túc Nhậm khó được biến sắc mặt, trung tướng lập tức trả lời: “Hắc y các tướng sĩ dùng nỗ cấm ngân thương ở tường thành phía trên, leo lên, hơn trăm người chỉ dùng không đến nửa nén hương, ta căn bản không kịp phản ứng bọn họ cũng đã công lên.”

Nhìn kỹ đi, trên tường thành quả thật còn hỗn độn dựng thẳng mấy căn thương, thật không hiểu là kinh hỉ vẫn là tức giận, Túc Nhậm nhìn không được cảm thán nói: “Bọn họ cư nhiên có thể dựa vào mấy cái hỗn độn thương làm chống đỡ, nhanh chóng công thượng tường thành, lần này tân binh tố chất thật đúng là không sai.”

Hàn Thúc lắc đầu, trả lời: “Tân binh tố chất là không sai, bất quá ta càng bội phục là cái kia huấn luyện bọn họ, ta tận mắt nhìn bọn họ leo lên vách núi khi chật vật cùng hỗn loạn, hiện tại mới đi qua ngắn ngủn mười ngày, không ngờ có như vậy thành tựu, phu nhân đương nhiên là người tài ba.”

Thành lâu là cái dễ thủ khó công địa phương, Túc Nhậm phái ra ba trăm tinh binh gác vốn đã dư dả, lại thật không ngờ một chút công đi lên trăm người tới, phía dưới còn có một đội nhân mã ở chàng cửa thành, hỏa tiễn cũng như trước càng không ngừng hướng tới trên tường thành bay vút mà đến, trong lúc nhất thời, thành lâu loạn thành một đồng.

Nếu không tiếp viện,cửa thành phỏng chừng là muốn thủ không được .

Túc Nhậm cùng Hàn Thúc đồng thời hồi đầu, nhìn về phía trong lúc nhất thời còn bị thật to tấm chắn vây khốn ở phía hậu viện thủ thành tướng sĩ, bỗng nhiên hiểu được Cố Vân dụng ý, Túc Nhậm sắc mặt càng ngày càng trầm, Hàn Thúc cũng là cười ha ha đứng lên, “Túc thống lĩnh, phu nhân chiêu này tựa hồ không chỉ có là dương đông kích tây đơn giản như vậy, hẳn là kêu hai bút cùng vẽ. Ha ha, của người song dương trận tựa hồ cũng bị phá.”Túc Nhậm lần này thật sự là thông minh bị thông minh lắm .

Túc Nhậm cười khổ lắc đầu, mà lúc này vài cái hắc y tướng sĩ sớm không ở thành lâu thượng ham chiến, mà là trực tiếp nhắm phía cửa thành phía sau binh lính nghỉ tạm phòng nhỏ.

Đẩy ra cửa gỗ, không có làm cho bọn họ lao lực đi tìm, một cái cơ hồ có một người cao hộp gỗ để trên bàn, tiểu tướng Lưu Tinh vui sướng cười nói: “Quả nhiên như HLV sở liệu, hộp gỗ thật sự tại đây.”

Đang muốn cầm lấy hộp gỗ, lại cảm giác được một cổ hàn khí xuyên thấu qua hộp gỗ đánh úp lại, Lưu Tinh ngạc nhiên nói: “A! Bên trong chứa cái gì vậy, lạnh nha.”

“Bên trong là cái gì đều không quan trọng, chạy nhanh đi, hộp gỗ giao cho HLV trên tay mới tính thắng.”Lãnh Tiêu nắm lên khăn trải bàn, bao ở hộp gỗ cột vào chính mình phía sau, dẫn đầu liền xông ra ngoài.

Bọn họ lại phản hồi thành lâu là lúc, thủ thành tướng nhóm đều là cả kinh, ai cũng thật không ngờ, Lãnh Tiêu lấy đến hộp gỗ sau, cư nhiên hội lựa chọn theo thành lâu đi ra ngoài. Ở Lưu Tinh cùng mặt khác mấy người che dấu hạ, Lãnh Tiêu từ thành lâu nhảy xuống, hẳn vốn có võ công, kinh công cũng không kém, ba trường đối hấn còn nói cũng không tính quá khó khăn.

Hắn nhảy xuống đồng thời, phục kích ở hai sườn phóng hỏa tên tướng sĩ rút cục theo chỗ tối hiện thân, che dấu hắn rút lui khỏi.

Lãnh Tiêu một khắc cũng không dám chậm trễ, hướng tới Cố Vân phương hướng phi nước đại mà đi, rút cục ở nàng đứng trước mặt dừng lại, Lãnh Tiêu chạy nhanh lấy hộp gỗ, đưa tới Cố Vân trong tay, “HLV, hộp gỗ lấy đến.” Vừa rồi một đường chạy như điên quá mức khẩn trương, hiện tại hắn mới phát hiện, chính mình sau lưng run, sau lưng bị đông lạnh cơ hồ không cảm giác, trong hộp gỗ rốt cuộc là cái gì?

Cố Vân tiếp nhận hộp gỗ, lại tựa hồ cũng không biết là rất lạnh, đem hòm đựng thẳng để trên mặt đất, Cố Vân nhìn về phía Túc Vũ, cười nói: “Trò chơi giống như đã xong.”

51. Chương 51

Hộp gỗ giao cho Cố Vân, tỷ thí quả thật đã xong.

Túc Nhậm cùng Hàn Thúc đã theo tháp cao đi đến, đi ra cửa thành, tam quân tướng sĩ cũng ở ngoài thành xếp thành hàng, mà lúc này, nắng sớm ửng đỏ cũng phá vỡ tầng mây, tuyên cáo bình minh đã đến.

Túc Nhậm đứng ở trung gian Túc Vũ cùng Cố Vân, nhìn về phía Túc Vũ, hỏi: “Thắng bại đã phân. Tam đệ, người còn có cái gì muốn nói?”

Trước mặt chúng tướng mặt, Túc Vũ cũng không mặt mũi kéo dài, nói thẳng nói: “Nguyện đồ chịu thua, ta không có gì nói.”

Cố Vân mỉm cười cười, này nam nhân tuy rằng lỗ mãng, ngạo mạn, nhưng cũng chính trực, không phải mua danh chuộc tiếng hạng người, đối hắn đánh giá lại tốt lắm vài phần.

Nhớ tới trong tay hộp gỗ, Cố Vân đưa cho Túc Nhậm, “Này trả lại người.”

Túc Nhậm cũng không tiếp, chính là cười nói: “Nếu là thắng, chiến lợi phẩm, nó đã muốn về người.”

Chiến lợi phẩm? Vẫn liền cảm thấy Túc Nhậm ánh mắt rất quái lạ! Cố Vân khẽ vuốt thân hộp, hơi lạnh làm cho nàng nghĩ đến, “Băng Luyện?”

Mở hộp gỗ, bên trong nằm quả thật cả vật thể tuyết trắng, ngân quang lóng lánh Băng Luyện.

Túc Vũ sắc mặt đại biến, vội la lên: “Nhị ca người như thế nào có thể tự tiện quyết định?” Đây chính là Túc tộc trưởng tức mới có được bội kiếm, nhị ca như thế nào có thể...(trưởng tức: vợ của trưởng tộc)

Túc Nhậm thân nhiên đánh gãy hắn trong lời nói, “Không là của ta quyết định, là Băng Luyện chính mình lựa chọn.”

“Không thể...” Túc Vũ đang nói chưa hết, đã muốn hoảng sợ nhìn đến Cố Vân tay cầm Băng Luyện, mỉm cười nhẹ vỗ về thân kiếm, chút không có bị hàn khí của nó ảnh hưởng. Đây — Băng Luyện thật sự lựa chọn nàng sao?

Cố Vân bởi vì vẫn đều thực thích Băng Luyện, lần trước vội vàng từ biệt, nàng nhưng là tưởng niệm được ngay, nhớ tới nó thần kỳ, Cố Vân nhìn không được xuất ra Băng Luyện, lại xem kỹ một phen.

Trường kiếm ra khỏi vỏ kia một khắc, thanh âm dài mình, một chút kiểu nhược nguyệt hoa, hàn giống như băng sương ánh sáng lạnh hiện ra, trừ bỏ Cố Vân, Băng Luyện phụ cận một trượng mọi người cảm thụ đến khí lạnh vô cùng.

Túc Vũ cho dù còn muốn nói cái gì, cũng đều chỉ có thể nuốt xuống đi. Nhưng không biết vì sao, hắn trong lòng bỗng nhiên xuất hiện lửa giận, không biết tại sao, tóm lại chính là khó chịu, so với thua tỷ thí càng thêm khó chịu.

Cố Vân rút cục cũng cảm nhận được mọi người khác thường, đem Băng Luyện vào vỏ trang nhập trong hộp, tính vẫn là đem Băng Luyện trả lại cho Túc Nhậm, Túc Nhậm sớm nhìn ra của nàng ý đồ, nói tránh đi:

“Tẩu tử, trận này tỷ thí người thắng , lần trước đặt cược các người không có định ra, hiện tại người có thể nói người nghĩ muốn cái gì ?”

Đặt cược? Đúng, nàng cơ hồ đã quên chuyện này. Có này tỷ thí, một là vì nàng thật sự nhàm chán, hai là Túc Nhậm cứ hơi tí lại nữa nhân thể này nữ nhân thể nọ, chính là muốn hạ hãn nhuệ khí, hiện tại mục đích đạt tới , nàng tựa hồ không có gì đặc biệt muốn . Ánh mắt xẹt qua những tướng hoặc mất mát hoặc uể oải hoặc hưng phấn hoặc chờ mong mặt, Cố Vân nhẹ nhàng giơ lên khoe môi, nàng biết nàng muốn cái gì .

Cố Vân tiến lên từng bước, cao giọng nói: “Hôm nay tham gia dạ tập tướng sĩ, bọn họ mỗi người đều thực vĩ đại, ta hy vọng bọn họ có thể ở lại tướng quân phủ, cùng Túc gia quân tinh nhuệ cùng một chỗ trở thành ưu tú nhất chiến sĩ.”

Cố Vân đang nói mới lạc, phía Dưới một mảnh yên tĩnh, nhất là này chiến bại tân binh, người người mở to mắt nhìn chăm chăm Cố Vân, sợ chính mình nghe lầm .

Túc Nhậm buồn cười, “Liên này?” Những người này hãn vốn liên tính muốn lưu lại, kể từ đó, nhân tình này thành của nàng .

Cố Vân kiên trì địa điểm đầu trả lời: “Đúng.”

“Được.”

Túc Nhậm cho phép, trước hết phục hồi tinh thần lại là Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân bọn họ, cùng kêu lên trả lời: “Đa tạ HLV.”

Cố Vân cười nói: “Đây là các người hãn là được đến . Về sau huấn luyện cho tốt, bằng không — “

“Nhảy éch một ngàn lần.” Chúng tướng đồng thanh trả lời.

Cố Vân sững sốt, nhất thời dở khóc dở cười.

Cố Vân cùng bọn họ ăn ý Túc Nhậm xem ở trong mắt, hiện tại cũng không dễ dàng cho nói cái gì, chính là cao giọng nói: “Hôm nay tỷ thí dừng ở đây, từ ngày mai, tối nay tham chiến tướng sĩ đều có thể ở lại tướng quân phủ, sắp xếp Phiêu Kị doanh.”

“Đa tạ thống lĩnh.”

Cố Vân sáng mắt vừa chuyển, tỷ thí đã muốn xong rồi, nàng muốn gặp Tình, hãn là sớm làm, nếu nàng hiện tại trước mặt nhiều người như vậy mặt té xỉu, Túc gia sẽ cho nàng tỉnh đại phu đi.

Trong lòng có kế hoạch, Cố Vân mắt nhất bé, thân mình thẳng tắp liền sau này đổ đi.

Vốn đã chuẩn bị muốn bị ngã một lần, ngay tại nàng muốn ngã xuống đất thời điểm, bên hông phút chốc bị tóm, một đôi tay ấm áp nhanh hoàn ở nàng trượt thân mình.

“Thanh Mạt! Người làm sao vậy? Thanh Mạt! Mau tỉnh lại!”

Là Túc Vũ?

Không thể tưởng được hãn phản ứng nhưng thật ra rất nhanh , đáng tiếc — nàng không thể tỉnh.

“HLV”

“Phu nhân?”

“Mau mau mau, tỉnh đại phu.”

Nàng ngất, một đám đại nam nhân quả thực loạn thành một đoàn, Cố Vân vừa lòng như vậy hiệu quả, nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể, hoa hoa lệ lệ té xỉu.

52. Chương 52

Trong phòng, không có bình phong, không có màn che, không có gương đồng, không giống như là nữ tử phòng, nhưng là kia giường gỗ, lại nằm một cái mềm mại nữ tử. Nàng hai mắt khép hờ, trên mặt không có thống khổ sắc, cũng cũng không tái nhợt, thật giống như đang ngủ giống nhau bình tĩnh, nhưng là không khí, không bình thường, trước giường còn tại bắt mạch lão giả liên tiếp lau hãn, không dám nhìn trong phòng dị thường phiền táo trẻ tuổi tướng quân.

Thật lâu, lão giả mới chậm rãi thu hồi tay, Túc Vũ lập tức ngênh đón, vội la lên: “Thế nào?”

Nghe tiến đến thỉnh hấn quá phủ chắn trì tiểu tướng nói, vưng mê cô nương đúng là Túc đại tướng quân phu nhân, này nửa điểm không thể qua loa, nếu có chút sơ xuất, hấn là vạn vạn không chịu được tội. Ở Túc Vũ nhìn gần, lão giả một đầu mồ hôi lạnh, nhưng là cũng không dám nói bậy, nơm nớp lo sợ trả lời: “Phu nhân mạch tượng bình thản, hơi thở lâu dài, lão phu... Lão phu tài sơ học thiển, thật sự nhìn không ra ra sao chứng bệnh.”

Lại là một cái lang băm. Túc Vũ nổi trận lôi đình, quát: “Đi.”

Lão giả đứng dậy giống như trốn đi ra ngoài, Túc Vũ đối với ngoài cửa tướng sĩ quát: “Tìm đến như vậy vài cái lang băm sao?”

Tướng sĩ khó xử trả lời: “Hồi phó tướng, kinh thành có danh tiếng đại phu cơ hồ đều mời tới.” Theo hôm qua sáng sớm bắt đầu đến bây giờ đều đã muốn thỉnh mười mấy cái đại phu, có thể thỉnh bọn họ đều thỉnh.

Túc Vũ muốn nghe hiển nhiên không phải này đó, cả giận nói: “Tái thỉnh.”

“Rõ.”

Trên giường người cứ như vậy im lặng nằm, không khí trầm lắng, Túc Vũ không muốn thấy như vậy Thanh Mạt, nàng không nên là cái dạng này. Nàng hấn là kiêu ngạo, hấn là cuồng vọng, cũng không nên như thế.

Cẩn rằng một cái, Túc Vũ đối với thủy chung bình tĩnh ở một bên Túc Nhậm nói: “Nhị ca, nếu không ta tiến cung thỉnh ngự y đến nhìn một cái đi.”

Túc Nhậm lắc đầu, thản nhiên trả lời: “Trong cung ngự y, không tiện kinh động, cũng không dùng quá mức lo lắng, đại phu nhóm đều nói nàng mạch tượng bình thản, hấn là không phải bệnh nặng, cũng sẽ không có cái gì trở ngại, làm cho nàng tĩnh Dưỡng vài ngày nhìn xem đi.” Bọn họ thỉnh đều đã muốn là trong kinh thành danh y, không ai nhìn ra được là cái bệnh gì chứng, kia chỉ có hai loại khả năng: một loại Thanh Mạt kì chứng, nếu là như thế này, ngự y phỏng chừng cũng bất lực; một loại khác chính là, nàng căn bản không bệnh.

Túc Nhậm một bộ không có việc gì, Túc Vũ lại không ủng hộ: “Nàng đã muốn như vậy hôn mê hai ngày. Như thế nào lại không bệnh nặng. Chính là cái khỏe mạnh nhân, như vậy không ăn không uống có thể chống đỡ vài ngày? Này cái lang băm, nhìn nửa ngày ngay cả cái rắm đều phóng không được.”

Túc Nhậm than nhẹ một tiếng, người này như thế nào liền như vậy? Vừa muốn mở miệng, Túc Vũ cao lớn thân mình đã muốn bước nhanh hướng ngoài cửa đi đến.

Túc Nhậm vội la lên: “Người đi đâu?”

“Tìm đại phu.” Bỏ lại một câu, bóng người đã muốn biến mất.

Túc Nhậm nhìn chăm chăm Túc Vũ quá mức vội vàng bóng dáng, nhìn nhìn lại lẳng lặng nằm ở trên giường nữ tử, hấn, bỗng nhiên có một loại dự cảm bất hảo.

Một hồi về sau, Túc Nhậm cũng ly khai phòng, đêm đã khuya, hết thấy rốt cục khôi phục nên có bình tĩnh.

Trên giường thủy chung bình thản yên tĩnh nữ tử phút chốc mở mắt ra, cặp kia mắt thanh minh tinh thuần, lợi hại mũi nhọn, tuyệt không giống hôn mê hai ngày nhân. Cố Vân nhẹ nhàng giạt mình đã muốn cứng nhắc ngón tay, trong lòng nhin không được mắng.

Đáng chết, nàng không sợ đói bụng, cũng không sợ cảnh vật chung quanh cỡ nào ác liệt, nhưng là như thế này vẫn không nhúc nhích hơn ba mươi mấy giờ, nàng thật sự mau cứng ngắc. Nhưng lại phải bảo trì đều đều hô hấp không thể cho này đại phu nhìn ra dị trạng, này so với dã ngoại sinh tồn 72 giờ còn khó hơn.

Ngưng thần tĩnh khí, cảm nhận được ngoài phòng quả thật không có người, Cố Vân mới chậm rãi thẳng thân mình, chân trần đứng ở trước giường, một cổ thanh lương khí từ gan bàn chân truyền đến, Cố Vân nháy mắt cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều. Một bên hoạt động cổ, Cố Vân một bên đánh giá chung quanh, đây là một phòng lớn, trang sức rất đơn giản, bất quá nhìn ra được đồ dùng thực tốt, hẳn là một gian khách phòng đi.

Đảo qua trên tường mấy phúc tranh chữ khi, Cố Vân ánh mắt bị trung gian một bộ bát quái đồ hấp dẫn, chân trần, Cố Vân đi đến phía trước bức họa, nhìn thật kỹ, quả nhiên là một bức bát quái đồ, hơn nữa theo này tinh xảo ám văn cùng đồ hình hình dạng đến xem, đúng là nàng trước khi xuyên qua nhìn đến cái kia bát quái bàn, cũng chính là Túc gia cái gọi là tộc huy.

Này trương đồ muốn so với kia cái nghiên mực rõ ràng nhiều lắm, Cố Vân tưởng bắt nó họa xuống Dưới, ở trong phòng tìm một vòng, nàng cuối cùng cũng tìm được giấy bút. Vì nắm chặt thời gian, Cố Vân đem bức họa cầm xuống, đem giấy Tuyên Thành để ở mặt trên, dính một chút mực nước, dọc theo bát quái hoa văn cẩn thận miêu tả xuống Dưới, vì không ực nước đi xuống, Cố Vân họa cực kỳ cẩn thận, vẽ xuống Dưới, không ngờ là mặt trời đã mọc.

Lo lắng Túc Vũ lại xuất hiện, Cố Vân nhanh nhẹn đem bức họa trở về, giấy và bút mực hết thảy thả lại chỗ cũ, xác định hết thảy trở về tại chỗ sau, Cố Vân mới đưa bức họa gấp lại cẩn thận, để vào túi bên hông, nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền tới vội vàng tiếng bước chân.

Cố Vân mày nhanh nhú, còn không để yên? Mặt nhăn, Dưới chân không chút có chân chừ hướng giường lớn, nàng vừa mới nằm tốt, cửa xôn xao một tiếng bị đẩy ra.

“Người mau cho nàng xem xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Túc Vũ như sấm minh bình thường thanh âm cũng tùy theo vang lên.

Chỉ chốc lát, một bàn tay khoát lên Cố Vân trên cổ tay, thật lâu, đại phu đều không có nói rõ, mày càng mặt nhăn càng chặt, Túc Vũ nhin không được hỏi: “Thế nào?”

Đại phu nghi hoặc hỏi: “Phu nhân mê man đã bao lâu?”

“Đã muốn hai ngày, một giọt nước cũng chưa uống.” Cũng đang bởi vì như thế, hẳn mới sốt ruột a.

Đại phu chậm rãi thu hồi tay, khom người trả lời: “Phu nhân mạch đập mạnh mẽ, hoàn toàn không giống mạch tượng của người bình thường không ăn không uống hai ngày, có thể thấy được này chứng bệnh có chút kỳ lạ, lão phu nhất thời cũng không dám đoán, để lão phu nhìn lại xem xét lại đi.” Chứng bệnh như vậy, hẳn không có gặp qua.

Cố Vân âm thầm cười khổ, nàng cũng không tưởng mạch đập mạnh mẽ, vừa rồi chạy trốn quá nhanh, nhất thời không chế không được.

Vừa nghe hẳn lời này, Túc Vũ lại một lần nữa trong cơn giận dữ: “Lại cái rắm, chờ các người xem lại mọi người chết đói. Lăn.”

Đại phu sợ tới mức chạy nhanh lui đi ra ngoài, tướng quân phủ nhân, hẳn khả đắc tội không nổi.

Bên trong lại một lần lâm vào yên tĩnh, Túc Vũ đi đến trước giường, ngoài cửa sổ Dương quang xuyên thấu qua cửa sổ giấy ánh đỏ mặt của nàng. Nàng giống như ngủ, thật dài lông mi buông ở trước mắt, thực đáng yêu, thực nhu thuận, nhưng là Túc Vũ lại thấy thế nào như thế nào không thoải mái, trong lòng không biết là đau là giận, một quyền nặng nề mà đánh vào khung giường, Cố Vân đều có thể cảm giác được giường mãnh liệt lay động một chút. (Dương quang: ánh mặt trời)

Tiểu tử này muốn gì chứ?

53. Chương 53

“Chờ ta thật sự phát bệnh , người lại cho ta tìm đại phu đi, nếu là trị không hết, người muốn dẫn ta đến phủ Thừa Tướng tìm tỷ tỷ của ta, bằng không ta liền không sống nổi.”

Trong đầu bỗng nhiên vang lên ngày ấy nàng một câu giống như vui đùa, Túc Vũ trong lòng ngẩn ra, đúng, còn có nàng tỷ tỷ. Nếu nàng có thể trị cho Thanh Mạt, như vậy hẳn liền mang nàng đi một chuyến đi.

Túc Vũ đối với ngoài cửa tướng sĩ kêu lên: “Người tới, đi cho ta lấy một cái cái liễn lại đây.”(giống như cái giường nhỏ di động được ý ta đoán thế ++)

Cái liễn? Cố Vân cảm thấy vui vẻ, Tình, chờ ta.

Bị nâng thật lâu, thật vất vả đi tới một tòa khí độ bất phàm , nằm ở cái liễn, Cố Vân cũng không nhìn kỹ, chỉ nghe đến Túc Vũ cùng một cái lãnh khốc giọng nam nói chút, nam tử liền đưa bọn họ đưa đại sảnh nghỉ ngơi.

Lại một lát sau, tựa hồ vào một người.

“Lâu tướng.”Túc Vũ luôn luôn ngạo mạn trong giọng nói mang theo thản nhiên cung kính.

“Túc tướng quân.”Ôn nhuệ thanh âm như một ngọn gió, cho dù chính là nghe thanh âm mà thôi, đều đã muốn làm cho người ta hướng về .

Cố Vân có chút tò mò đứng lên, có như vậy ôn nhu thanh âm, là thế nào đâu? Hơi hơi mở mắt ra, chỉ nhìn đến một đạo cao to thân ảnh theo bên người đi qua, thấy không rõ bộ dạng, nhưng này giờ tay nhắc chân tao nhả đã muốn hiển hiện người này khí độ cùng tu Dưỡng.

“Túc tướng quân không cần quá mức lo lắng, Linh nhi lập tức cứ tới đây .”

Thanh âm ôn nhu tự nhiên là nghe hoài không chán, bất quá kia thanh “Linh nhi “ làm cho Cố Vân nổi lên một thân nổi da gà.

Ngay tại nàng âm thầm oán thầm thời điểm, Túc Vũ hơi kinh ngạc thanh âm lại vang lên: “Người chính là Thanh Phong?”

Một nữ tử xuất hiện, Cố Vân tâm tình lập tức có chút chờ mong, là Tình sao? Cách lựa mông, nhìn không thấy nữ tử biểu tình, bất quá kia lạnh lùng khí chất đến thật sự cùng Tình thập phần tương tự.

Nữ tử đi đến nhìn thoáng qua, cũng không có nói nói, nhưng thật ra kia nói thanh âm ôn nhu cẩn thận hỏi: “Thế nào? Muốn hay không tìm vài cái ngự y quá đến xem?”

“Không có việc gì, trước đem nàng nâng tiến phòng ta, cho ta chuẩn bị ngân châm, thật sự không được, tái thỉnh ngự y cũng không muộn.”Trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm nghe thực thoải mái, Cố Vân càng ngày càng cảm thấy, người này nhất định chính là Tình. Nếu không phải nàng, chân chính Thanh Phong sẽ biết chính mình muội muội thân thể kỳ thật tốt lắm.

Bốn tướng lĩnh ở Túc Vũ nhẹ nhàng gạt đầu sau, đem cáng nâng lên, đoàn người đi đến Trích Tinh các, Cố Vân được đặt trên mặt đất, nữ tử đưa lưng về phía đứng ở phía ngoài bình phong Túc Vũ, nói: “Túc Vũ tướng quân, châm cứu không phải nhất thời có thể chấm dứt . Không bằng ngài về trước phủ, đợi cho nàng tỉnh, ta tái phái người đưa trở về.”

“Không cần phiền toái, người bắt đầu đi, ta liền ở bên ngoài chờ.”Túc Vũ kiên định thanh âm rất là to.

Nữ tử lạnh giọng trả lời: “Tùy người.”

Rất nhanh, cửa phịch một tiếng đóng lại.

Tuy rằng trong lòng đã muốn khẳng định này nữ tử chính là Tình, nhưng là Cố Vân như trước bất động thanh sắc, nữ tử trong tay nắm bắt ngân châm nhìn chằm chằm nàng thật lâu không hề động .

Một lúc sau, nữ tử bỗng nhiên nhẹ nhàng hạ thân thể, ở nàng bên tai thấp giọng nói: “Vân, người nếu nếu không tỉnh, ta đã có thể hạ châm .”

Nàng kêu nàng Vân! Thật là Tình.

Cố Vân vui vẻ không thôi, lại vẫn là tướng đùa nàng, xem nàng như thế nào phản ứng, không thể tưởng được kia nữ nhân cư nhiên cầm ngân châm sẽ hướng cánh tay của nàng đâm đi xuống.

Ngay tại châm sắp đâm vào cánh tay kia một giây, Cố Vân phút chốc mở ra mắt, cầm kia hành hung thủ thấp giọng mắng: “Người còn muốn thật sự cầm vào a!”

Trác Tình nhẹ nhàng chọn mi, trả lời: “Người nói đâu?” Nàng rất cục tính.

Thời gian một giây một giây ở trôi qua, phòng trong không có gì động tĩnh, Túc Vũ có chút không kiên nhẫn ở trong sân bồn chồn đi ra rồi đi vào, Cảnh Táp dẫn một ngự y vào trong viện, cao giọng nói: “Thanh cô nương, ngự y đến.”

“Ta đang ở hạ châm, không cần tiến vào quấy rầy ta.” Phòng trong truyền đến giọng nữ lạnh như băng.

Ngự y cương ở cạnh cửa, liếc nhìn Cảnh Táp một cái, Cảnh Táp hướng hần khoát tay, ngự y lui về phía sau vài bước, không dám đi vào quấy rầy, mấy người chỉ có thể ở trong sân chờ.

Một lúc sau, cửa rốt cục mở ra, Trác Tình đi ra.

“Thế nào?” Túc Vũ đã muốn một bước xa vọt lại đây, vẻ mặt lo lắng, Trác Tình ánh mắt vi thiểm, này cũng không giống một cái thúc tử đối đãi tẩu tử thái độ nga. (thúc tử: em chồng)

Dấu hạ tình quang trong ánh mắt, Trác Tình trả lời: “Nàng đã muốn tỉnh, nhưng là thân thể vẫn là so sánh suy yếu, phải bảy ngày châm cứu một lần, mười lần qua đi, một năm sẽ không tái phát.”

“Ta bảy ngày sau đem nàng đưa lại đây.” Chỉ cần có thể trị là tốt rồi, nói xong Túc Vũ lướt qua Trác Tình đi hướng phòng trong, chỉ chốc lát sau, bốn gã tướng sĩ lại đem Cố Vân nâng đi ra.

Cách lựa mỏng, hai người ánh mắt giao nhau, truyền lại một cái bảo trọng ánh mắt sau đều tự dòi.

Gặp được Tình, Cố Vân tâm tình cũng yên ổn xuống Dưới, cùng Tình gặp mặt, thời gian ngắn ngủi, các nàng chỉ tới kịp lẫn nhau kể ra tình hình gần đây, Tình nhờ nàng hỗ trợ tra một vụ án giết người mà lần trước nàng xem trong phủ tướng quân, vốn nghĩ đến là một cái vụ án bình thường giết người, không thể tưởng được cư nhiên là chấn động một thời hoàng kim án.

Nghe nói ba năm trước đây, quốc khố mất trộm, một trăm vạn lượng hoàng kim một đêm không cánh mà bay, trải qua kiểm chứng là ngay lúc đó hộ bộ thượng thư cùng ngoại tặc cấu kết, đem hoàng kim theo mặt đạo vụng trộm chở đi. Hình bộ phái binh bốn phương tám hướng đuổi bắt, vẫn là không thể tìm được, cuối cùng chỉ có thể không giải quyết được gì. Lần này người chết là năm đó hình bộ một người, năm đó hần bị hình bộ thị lang Bình Nhiên chỉ thị, hiệp trợ Tây Bắc loạn tặc đem hoàng kim giấu ở huyết động trong sông, đợi cho tiếng gió qua đi, loạn tặc đem hoàng kim chở đi.

Triều đình một trăm vạn lượng hoàng kim cứ như vậy bị loạn tặc đánh cắp, Hoàng đế làm sao mà từ bỏ, hé ra thánh chỉ, đem Túc Vũ tức chết đi được.

54. Chương 54

Cố Vân tựa vào ghế, nhìn Túc Vũ trừng mắt trong tay thánh chỉ, nổi trận lôi đình, “Trước lễ mừng đem hoàng kim toàn bộ truy hồi? Cách lễ mừng bắt đầu chỉ có hai tháng mà thôi, đi tới đi lui Tây Bắc bội thành phải hai mươi ngày, Hoàng Thượng ý tứ là muốn chúng ta ở trong một tháng giải quyết Tây Bắc loạn tặc? Này không có khả năng đi?”

Không như Túc Vũ táo bạo, Túc Nhậm rất bình tĩnh, “Nếu không phải thời gian nhanh như vậy, Hoàng Thượng cũng sẽ không chụp Túc gia quân đi.” Quốc khố hoàng kim cư nhiên bị chuyển tới Tây Bắc, mà bọn họ thế nhưng chính là dùng quốc khố vàng mua các thứ mở rộng thế lực, Hoàng Thượng không giận mới là lạ.

Cầm trong tay thánh chỉ tùy tay ném hồi hộp gấm lý, Túc Vũ hừ nói: “Đại ca đi ra ngoài uống rượu , không có việc gì ba năm tháng hần mới có thể trở lại, làm sao bây giờ?”Tiêu diệt này việc nhỏ cũng cần đại ca đến, cũng không biết Hoàng Thượng nghĩ cái gì.

Thánh chỉ viết rõ Túc Lăng dẫn đầu, nếu là đại ca không đi, thì phải là kháng chỉ, Túc Nhậm nghĩ nghĩ, nói: “Không quan hệ, ngày mai ta mang tam vạn tinh binh trước tiến đến Tây Bắc. Đồng thời sai người ra roi thúc ngựa đi tìm đại ca trực tiếp đi Tây Bắc, ở Bội thành hội hợp, như vậy cũng không tính có kháng chỉ.”

Cổ Vân hưng trí bừng bừng hỏi: “Ngày mai liền xuất phát sao?”

Túc Nhậm tạm dừng một chút, cũng không lập tức trả lời nàng, Túc Vũ nghe thấy câu hỏi của nàng đã muốn la lên: “Người không phải cũng muốn đi đi? !”

“Ừm.”Cổ Vân hào phóng gật đầu.

Túc Vũ lập tức quát: “Không được.Hành quân đánh giặc là chuyện rất nguy hiểm, không phải đùa giỡn.”Nàng một nữ nhân biết một chút võ công luôn muốn xem náo nhiệt.

“Ta có nói ta đi vì chơi sao?”Chơi chính là nàng rất trọng yếu mục đích. Dạ tập so tài đã muốn đã xong, nàng ở tướng quân phủ thực nhàn chán.

“Ngươi.”Túc Vũ chán nản.

“Tẩu tử nếu nhất định phải đi, ngày mai tùy quân đi đi, một mình hành động luôn không tốt.”Coi hần tính cách không cho nàng đi là không có khả năng , còn không bằng đem nàng đặt trong phạm vi an toàn. Đến Bội thành, nàng chính là trách nhiệm của đại ca.

“Nhị ca.”Túc Vũ giận trừng hần.

“Được.”Cổ Vân vui vẻ nhận.

Sự tình đã định, Túc Vũ không phục hừ nói: “Ta đây cũng đi.”

Vỗ nhẹ bờ vai của hần, Túc Nhậm cười nói: “Lễ mừng buông xuống, ngươi không lưu lại, Tướng quân phủ chẳng phải là không có chủ nhân.”

Túc Nhậm đều nói như vậy , hần cũng chỉ có thể lưu lại, trong lòng thực không sướng khoái, Túc Vũ tức giận rời đi.

Túc Nhậm trong mắt xẹt qua một chút dị sắc, xem ra thật sự không thể cho Tam đệ cùng Thanh Mạt nhiều tiếp xúc .

Ngoài Hoàng thành, doanh trại nơi đóng quân.

Một bãi đất to, binh tướng đã muốn xếp thành hàng xong, đồ tươi sắc cờ một chữ Túc thật to nhìn có chút chói mắt, Cổ Vân hơi hơi hí mắt nhìn lại, vừa lúc nhìn đến Lãnh Tiêu đứng ở phía trước không xa trong đội ngũ. Cầm nhận được của nàng ánh mắt, Lãnh Tiêu cũng nhìn lại đây, thấy rõ Cổ Vân, Lãnh Tiêu luôn luôn lạnh lùng, khóe môi giờ lên.

Cổ Vân cũng thần nhiên cười, nhưng không có lại đi gần đội ngũ. Túc Nhậm cùng một gã thoát nhìn năm mươi có hơn nam nhân đứng ở mặt trước đội ngũ, không biết đang nói cái gì, Cổ Vân cũng không có hứng thú nghe, thói quen mặc trang phục màu đen, híp mắt tựa vào cột cờ, chờ bọn họ tập kết xong.

“Phu nhân thật sự đến đây.”Một đạo vang dội tiếng cười ở bên tai vang lên, Cổ Vân bắt đắc dĩ mở mắt ra, Hàn Thúc cao lớn thân ảnh đứng ở trước mặt nàng, chói mắt Dương quang đều bị che lấp không ít. (Dương quang: ánh sáng mặt trời)

Phu nhân?Cổ Vân ngẩn ra, khi nào thì nàng thành phu nhân?

Nàng không biết là ngày ấy tỷ thí qua đi, tên của nàng lập tức truyền khắp toàn bộ tướng quân phủ, nàng thể nhưng thắng phó tướng, hơn nữa thắng được xinh đẹp. Dạ tập mỗi một cái chi tiết đều bị truyền lại vô số lần, mà nàng huấn luyện ra tân binh, quả nhiên người người uy mãnh. Trong quân vốn chính là dùng võ vi tôn, một đêm trong lúc đó, nàng đã muốn trở thành truyền kỳ, liền ngay cả thống lĩnh đều xưng hô nàng vì “Tẩu tử “, như vậy nàng không phải phu nhân, còn có ai làm được tốt “Phu nhân “.

Cổ Vân nghe như thế nào cũng thấy không được tự nhiên. Nàng tuyệt không thích xưng hô này.

“Nghe nói phu nhân muốn tiến đến bao vây tiểu trừ loạn tặc, ta còn tưởng rằng nghe lầm đâu, không thể tưởng được phu nhân thật sự tại đây.” Hàn Thúc hưng trí bừng bừng, không biết chính mình lớn giọng đã muốn thành công đem tầm mắt mọi người tập trung đến trên người bọn họ.

Trong quân không ít binh lính đều nghe nói qua tướng quân phu nhân cùng phó tướng tỷ thí chuyện, đối người này kì nữ tử rất tò mò, nhưng là đầu tiên xem, đều đối nghe đồn hoài nghi, cái kia làm gầy gầy nữ tử sẽ là này tân binh trong miệng ma quỷ HLV sao?

“Tẩu tử.” Túc Nhậm cùng cái kia năm mươi hơn tuổi nam nhân cùng nhau đã đi tới, Túc Nhậm cười giới thiệu nói: “Vị này là trấn tây tướng quân Lâu Mục Hải, phụ thân Lâu tướng.”

Người nọ là Lâu Tịch Nhan phụ thân? ! Không quá giống, nàng thấy Lâu Tịch Nhan là một thanh nhuận tao nhã nam nhân. Vị này trấn tây tướng quân mặt chữ điền mắt hổ, thân hình cường tráng, vừa thấy chính là cái loại này cổ chấp hơn nữa khó có thể ở chung, cùng tướng quân phủ này đó mãng phu khí chất so sánh giống nhau, thật sự không thể cùng Lâu Tịch Nhan liên hệ cùng một chỗ.

“Lâu lão tướng quân, nàng là thê tử của đại ca ta, Thanh Mạt. Lại nói tiếp, chúng ta thành thân gia.”

Cổ Vân mày nhăn càng chặt, nàng cùng Túc Lăng một chút quan hệ đều không có, hiện tại đứng ở địa bàn của người ta lại không thể phản bác, thực làm cho người ta ức chế.

Lâu Mục Hải âm thầm đánh giá nữ tử trước mắt, nàng chính là Thanh Linh muội muội đi, dáng người gầy gầy, trang phục bất nam bất nữ, nếu là đặc biệt, cặp mắt mát lạnh sạch sẽ, chẳng qua như vậy nữ tử như thế nào có thể được Túc đại tướng quân ưu ái?

55. Chương 55

Đối với câu thân gia của Túc Nhậm, Cổ Vân cùng Lâu Mục Hải đều một bộ dáng không đáng.

Túc Nhậm chính mình mất mặt, bất quá hấn lại lơ đãng, Lâu Tịch Nhan thiệp mời đã muốn phát ra, một tháng sau đại hôn, tân nương chính là Thanh Linh; mà Băng Luyện lựa chọn Thanh Mạt, cũng chính là Túc gia lựa chọn Thanh Mạt, đại ca không phản đối, này thân gia là kết định rồi.

Chỉ vào phía sau một chiếc rộng mở thoải mái xe ngựa to, Túc Nhậm nói: “Tẩu tử, đại quân chuẩn bị xuất phát, người lên xe ngựa đi.” Lần đầu tiên có nữ quyền đi theo, hấn thật không biết cần chuẩn bị cái gì.

Cổ Vân xem cũng chưa xem Túc Nhậm chỉ kia xe ngựa, trực tiếp trả lời: “Ta và người giống nhau, cưới ngựa là được.” (để mã thay ngựa nhé ^^)

Hấn biết nàng không phải mảnh mai thiên kim tiểu thư, nhưng là dù sao cũng là mười ngày lộ trình, Túc Nhậm khuyên nhủ: “Đường xá xa xôi”

Không đợi hấn nói xong, Cổ Vân cao giọng đánh gãy: “Nếu là ta cùng các người không giống nhau, liền không có tư cách yêu cầu cùng các người đồng hành, điểm ấy lộ trình ta còn không để vào mắt. Xe ngựa không cần, xuất phát đi.”

Hảo cuồng vọng, hảo kiêu ngạo nữ tử.

Đây là mọi người tiếng lòng, bất quá phía Dưới binh lính nghe được càng tò mò, vị này tướng quân phu nhân rốt cuộc có cái gì năng lực dám khẩu xuất cuồng ngôn, Lâu Mục Hải còn lại là vẻ mặt khinh thường, đợi cho nàng ở trên ngựa xóc nảy hai ngày, hai chân run lên sau nàng liền sẽ biết chính mình có bao nhiêu buồn cười, đến lúc đó khóc cũng chưa dùng.

Được rồi, nàng nói cưới ngựa liền cưới ngựa, Túc Nhậm cũng không cưỡng cầu nữa, đối với tiểu tướng gât gât đầu, tiểu tướng khiên đến một cao lớn thuần hắc tuần mã, hắc mã bốn vó thon dài to lớn, da lông trơn mượt, độ cao lưng ngựa không sai biệt lắm cao như Cổ Vân. (hắc:đen)

Cố Vân nhẹ vỗ về đầu ngựa, trong lòng có chút hưng phấn, nàng trước kia học cưỡi ngựa là bình thường ngựa, loại này thuần huyết vẫn là nàng yêu nhất, hôm nay có thể như nguyện.

“Phu nhân.”Đang lúc Cố Vân muốn lên mã thử một lần,lại có một gã tướng sĩ trong tay đang cầm một cái hộp gỗ, hai tay đưa đến trước mặt nàng, chẳng qua tay cầm hộp gỗ run run đều nhanh muốn rơi.

Cố Vân có chút buồn bực, nàng đáng sợ lắm sao? Hắn run cái gì?

Đối với nàng mà nói, Băng Luyện chỉ là có chút lạnh mà thôi, nhưng là đối người thường mà nói, kia là thấu xương rét lạnh, cho dù cách hộp gỗ cũng giống nhau đông lạnh phải chết.

Mở ra hộp gỗ, bên trong quả nhiên là Băng Luyện, nhẹ nhàng xoa thân kiếm, cảm giác mát rất là thoải mái, nàng trong lòng thật sự yêu thanh kiếm này, nhưng là vẫn có lo lắng, nếu nó tựa hồ là có linh tính bảo kiếm, như vậy nàng liền hỏi một chút nó ý kiến đi.

Cầm lấy Băng Luyện, Cố Vân đem nó nắm ở lòng bàn tay, ở trong lòng mặc niệm nói: “Băng Luyện, người thật sự nguyện ý cùng ta làm bạn? Nếu người nguyện ý liền động một chút.”

Thanh kiếm có thể nói là mãnh liệt chấn một chút, Cố Vân hách nhất đại khiêu. Lúc này đây nàng là thật chân thật cảm nhận được Băng Luyện là có ý thức , nó hoàn toàn có thể hiểu được nàng nói . Đây rất thần kỳ (hách nhất đại khiêu:giật mình)

Năm ngón tay chậm rãi nắm chặt, Cố Vân giờ phút này đã muốn có quyết định, nếu Băng Luyện cũng nguyện ý cùng nàng làm bạn, như vậy liền cùng nhau kết bạn đồng hành đi.

Một tay cầm Băng Luyện, một tay đỡ yên ngựa, Cố Vân xinh đẹp xoay người lên ngựa, đối với Túc Nhậm nói: “Đi thôi.”

Nàng rốt cục nhận Băng Luyện. Thật sự là quá tốt. Trong nhà lão nhân hẳn là cảm tạ hẳn .

“Xuất phát.”Túc Nhậm ra lệnh một tiếng, tam vạn nhân chậm rãi hướng tới Tây Bắc phương hướng đi tới

56. Chương 56

Tây Bắc biên thủy cách kinh thành quả nhiên vẫn là xa xôi , đại quân đi nhanh, vẫn là mất mười ngày. Đây hơn mười ngày Cố Vân quả nhiên đều cưỡi ngựa, cùng Túc Nhậm, Hàn Thúc bọn họ giống như đực, buổi tối cũng là ở lều tùy ý dựng đi vào giấc ngủ, ăn lương, thủy chung không có oán giận một câu, hơn nữa nhìn vẫn là tinh thần sáng láng.

Nàng này hơn mười ngày đến biểu hiện không chỉ có đạt được toàn quân chiến sĩ tôn trọng, cũng đạt được Lâu Mục Hải nhận thức, này nữ tử không sai.Thanh gia ở Hạo Nguyệt cũng được cho là nhà giàu, Dương ra nữ nhi nhưng không có nửa điểm mềm yếu của con nhà giàu, khó trách Túc Lăng hội coi trọng nàng.

Từ tiến vào Tây Bắc sau, cây cối, khe sâu, dòng suối, sông nhỏ cũng tùy ý có thể thấy được, trong không khí độ ẩm rõ ràng lớn rất nhiều, hơn nữa hiện tại là mùa hạ, oi bức không khí làm cho người ta chịu không nổi.

Hai bên đường là rậm rạp cây cối, liếc mắt một cái xem qua đúng là nhìn không tới biên. Thái Dương đã muốn dần dần lặn về phía tây, phỏng chừng không đến nửa canh giờ trời sẽ hoàn toàn đen.

Hàn Thúc khép lại bản đồ địa hình, đối Túc Nhậm nói: “Đi về phía trước sáu mươi lý chính là Bội thành .”Tăng nhanh tốc độ, tối nay hẳn là có thể tới Bội thành .

Túc Nhậm bỗng nhiên dừng lại,hỏi: “Lâu lão tướng quân,đến Bội thành đều là địa hình như vậy sao?”

Lâu Mục Hải gật đầu trả lời: “Đúng, phía trước còn có một cái rất dài sơn cốc, xuyên qua sơn cốc lại đi mười dặm thì đến Bội thành .”

Túc Nhậm suy tư một hồi, hạ lệnh nói: “Sắc trời không còn sớm, hôm nay trước tiên ở nơi này hạ trại.”

“Rõ.”

Hàn Thúc có chút kỳ quái, dựa theo như vậy tốc độ, tiếp qua hai cái canh giờ có thể tới Bội thành , Túc Nhậm vì sao phải hạ trại? Trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng là hiện tại Túc Nhậm là chủ soái, quân lệnh như núi, hần nói hạ trại liền hạ trại.

Doanh địa an trí xong, sắc trời cũng đã muốn hoàn toàn đen, chủ nội , Túc Nhậm, Hàn Thúc, Lâu Mục Hải ngồi vây quanh bàn lớn, Cổ Vân cầm trong tay một miếng vải trắng, nhẹ nhàng chà lau lạnh như băng tuyết trắng thân kiếm, ánh mắt không xem bọn hần, lỗ tai cũng không nhàn rỗi, bọn họ nói trong lời nói, nằng một chữ không rút.

“Lâu lão tướng quân, ngài đóng ở Tây Bắc thời gian rất lâu, cùng loạn tặc đánh nhau nhiều năm, trước nói cho chúng ta Bội thành cùng loạn tặc tình huống đi.”

“Được.”Lâu Mục Hải gật gật đầu,thật sự nói: “Năm đó tiên đế không có đánh này khối thổ địa khi, Bội thành cùng phụ cận vài cái thành trấn đều là chút thành nhỏ, vẫn về Vĩnh Mục tộc quản lí,tộc trưởng là bọn họ thủ lĩnh. Sau lại tiên đế tướng đem này khối địa phương nhét vào Khung Nhạc, một hồi hai năm đối chiến sau, đại đa số địa phương bị công hãm, Vĩnh Mục tộc trưởng mang theo không muốn tiếp nhận đầu hàng cư dân lui vào phía tây kia phiến rừng rậm.Tiên đế từng phái binh hai vạn, tướng đưa bọn họ một lưới bắt hết, kết quả cũng không có thể như nguyện. Vĩnh Mục tộc nhân thỉnh thoảng đi ra cướp cướp biên quan hàng hóa, phản kháng triều đình, cũng bởi vì này dạng, triều đình mới có thể ở Bội thành thành lập trấn tây tướng quân .”

Hàn Thúc ngạc nhiên nói: “Nhiều như vậy năm qua,ngài đều không có bao vây tiêu trừ sao?”

Lâu Mục Hải sắc mặt tối sầm lại, thở dài: “Không phải ta không bao vây tiêu trừ, thật sự là... bất lực.”

Bất lực? Theo hần biết, trấn tây tướng quân thống lĩnh tam vạn tướng sĩ, một ít vào rừng làm cướp vì khẩu loạn tặc thế nhưng sẽ làm hần bất lực, Túc Nhậm truy vấn nói: “Là như thế nào?”

Lâu Mục Hải vẻ mặt bất đắc dĩ trả lời: “Bọn họ ngày thường đều trốn ở trong rừng rậm, ta từng ba lượt phái binh tiến vào rừng rậm bao vây tiêu trừ, chẳng những có thể đưa bọn họ tiêu diệt, ngược lại là ta quân chết thảm trọng. Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể phái binh đóng tại rừng rậm bên ngoài ba dặm,một khi bọn họ tập kết mà ra thì mới bao vây. Vậy mà gần hai năm, ta phát hiện bọn họ đi ra cướp càng ngày càng ít, mà mỗi lần xuất hiện, binh khí quân nhu một lần so với một lần hoàn mỹ, vì vậy ta mới có thể vội vã nhập kinh dâng báo.”

Bất quá là một rừng cây mà thôi.Hàn Thúc không ủng hộ nói: “Bọn họ sinh hoạt tại kia phiến rừng rậm lý, ngày thường cuộc sống sở nhu tổng cần tiếp tế tiếp viện đi. Ngài có thể ngăn chặn đem bọn họ chết ở bên trong.”

“Ta sớm thử qua , đáng tiếc rừng rậm to lớn, căn bản vây không xong, không biết bọn họ theo con đường nào ra vào.”Kia phiến rừng rậm sâu không lường được, cũng không biết to bao nhiêu, như thế nào khả năng vây được.

Vẫn không ra tiếng Cổ Vân đột nhiên hỏi nói: “Có hay không kia phiến rừng rậm bản đồ địa hình?”

Nhìn Cổ Vân liếc mắt một cái, đón nàng đông lạnh thanh minh mắt, Lâu Mục Hải cuối cùng vẫn là trả lời: “Không có. Nói ra thật xấu hổ, liền ngay cả này loạn tặc rốt cuộc có bao nhiêu người, ta cũng không thể hiểu hết. Bọn họ giấu kín ở trong rừng rậm, cũng chưa từng dốc toàn bộ lực lượng, theo ta được biết, người cũng gần một vạn.”

Lâu Mục Hải ngay cả đối phương bao nhiêu binh lực cũng không biết sao? Vốn nghĩ đến chính là một ít tặc, tam vạn tinh binh là đủ, hiện tại xem ra, khó giải quyết nhiều lắm.

Túc Nhậm hỏi: “Bọn họ thủ lĩnh tên gọi là gì?”Này tổng sẽ không cũng không biết đi?

Nói lên này, Lâu Mục Hải có vẻ có chút náo, trầm giọng trả lời: “Mục Thương, hần là con nối dòng của tộc trưởng, thủ đoạn của hần muốn so với cha hần càng thêm lợi hại, chỉ tiếc ta chưa có cơ hội cùng hần chính diện giao phong, hần hai cái trợ thủ đắc lực Vô Cực, Ngôn Ca đã muốn để ta sút đầu mẻ trán .”

Ngay cả thủ hạ cũng đã đem một cái trần tây tướng quân sút đầu mẻ trán? Hàn Thúc hừ lạnh một tiếng, xuy nói: “Thật sao như thế lợi hại? Ta không tin.”

Lâu Mục Hải có khổ nói không nên lời, hần vừa tới đóng cũng không tin, kết quả còn không phải thúc thủ vô sách.

Hàn Thúc một bộ chờ không kịp lập tức đi đấu tranh anh dũng bộ dáng, Cố Vân bật cười, nói: “Hàn Thúc, người không có nghe hiểu được Lâu lão tướng quân trong lời nói, nếu là ở đại mạc sa mạc, vùng đất bằng phẳng, ta tuyệt đối tin tưởng, lấy của người chiến tích cùng Túc gia quân dũng mãnh, địch nhân nào cũng đều có thể không để ở trong mắt. Nhưng là lần này bất đồng, chúng ta muốn đối mặt đáng sợ nhất địch nhân, không phải loạn tặc, mà là kia phiến thần bí khó lường, rộng lớn vô ngần rừng mưa.”(rừng nhiệt đới)

Thiên thời địa lợi, người ta chiếm hai loại, trận này trận chỉ sợ khó đánh.

Lâu Mục Hải kinh ngạc trừng mắt nhìn Cố Vân, hần vừa mới chỉ nói vài câu, nàng cũng đã bắt được bọn họ chân chính địch nhân chết tiệt rừng mưa. Điểm này là hần ở Tây Bắc bình loạn hai năm sau mới khắc sâu nhận thức đến. Đây nữ oa nhi không đơn giản a.

Cố Vân bị Lâu Mục Hải trừng mắt, mặc danh kì diệu, lúc này ngoài trưởng truyền đến từng đợt dồn dập tiếng bước chân cùng gầm nhẹ thanh.

Túc Nhậm cảm thấy không thích hợp, còn không có mở miệng hỏi, trưởng ngoại truyền đến một tiếng dồn dập bấm báo: “Báo. Trong quân lương thảo bỗng nhiên cháy.”

Lương thảo cháy?

Trong trưởng bốn người cùng nhau đứng lên, hai quân giao chiến, lương thảo đi trước, nếu là đã không có lương thực, bọn họ tương đương không chiến mà bại.

Bốn người lao ra trưởng, Túc Nhậm vội la lên: “Hiện tại lương thảo như thế nào?”

“Đang dập tắt lửa.”

Cố Vân hí mắt nhìn lại, xa xa ánh lửa không lớn, nàng nhớ rõ lương thảo ước chừng ở hơn ba mươi xe ngựa, ánh lửa bé, tình huống không nghiêm trọng lắm, nhưng là vô duyên vô cớ vì cái gì sẽ cháy? Nếu là có người phóng hỏa, cũng không nên nhỏ như vậy, vẫn là ...

Trong đầu xẹt qua một cái ý niệm đồng thời trong tay Băng Luyện mạnh chấn một chút, Cố Vân cảnh giác ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo màu bạc ánh sáng hướng tới Túc Nhậm ngực, Cố Vân quát to một tiếng: “Cẩn thận.”

Dùng sức giơ lên trong tay Băng Luyện nghênh hướng kia ánh sáng, chỉ nghe thấy “Đình”, Cố Vân tay đau tê, một cái ước chừng ba tấc đoản tên loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Bỗng nhiên biến cố làm ấy người đều là ngẩn ra, lúc này một bóng đen hướng tới rừng cây chạy.

“Bên kia.” Hàn Thúc phát hiện hần, hét lớn một tiếng đồng thời, đuổi theo đi qua.

Cố Vân lớn tiếng vội la lên: “Hàn Thúc đừng đuổi theo.”

Giặc cùng đường đừng đuổi. Hơn nữa rừng cây rối cuộc có hay không mai phục cũng không thể hiểu hết.

Đáng tiếc, kia mặt cao lớn bóng dáng đã muốn nhanh chóng vọt vào rừng cây.

Nắm chặt trong tay Băng Luyện, Cố Vân đối với Túc Nhậm nói một câu: “Người ở lại trong quân, lương thảo trọng yếu nhất” lại cũng chui vào trong rừng cây.

57. Chương 57

“Thanh Mạt..”

Cách đó không xa, Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân đang đứng ở lều trại nhìn cách đó không xa hỏa thế, bên tai truyền đến quen thuộc thanh âm: “Lãnh Tiêu, Cát Kinh Vân, đi theo ta.”

Hai người nhìn lại, đúng là Cổ Vân.

Nàng hắc ám thân ảnh cơ hồ biến mất ở trong rừng cây, hai người liếc mắt một cái, nghĩ cũng không có nghĩ nhiều, lập tức theo .

Cổ Vân chạy ở phía trước, Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân theo sát sau đó, càng đi rừng cây ở chỗ sâu trong chạy, Dưới chân đất càng xốp, ướt, chung quanh cũng càng ngày càng đen, chỉ có thể mơ hồ thấy bóng người mà thôi. Đang ở ba người không biết phương hướng nào tiếp tục truy, cách đó không xa vang lên thanh âm binh khí đánh nhau cho ba người phương hướng.

Ba người hướng tới tiếng vang phương hướng mà đi, kỳ quái là tiếng đánh nhau cũng không có liên tục bao lâu, Cổ Vân tâm sinh nghi hoặc, nàng là cùng Hàn Thúc đã giao thủ , hắc võ công không kém, không đến mức như vậy mấy chiêu đã bị chế phục đi?

Tuy rằng không có thanh âm chỉ dẫn, nhưng cũng may bọn họ phương hướng là đúng, chỉ chốc lát liền thấy xa xa có một đoàn bóng đen, xem thân hình ước chừng là ba bốn nam tử.

Bọn họ đang ở đem cái gì đó cất vào một cái túi to, Cổ Vân nhìn xem kinh hãi không thôi, Hàn Thúc thế nhưng bị bắt , nếu không phải những người này sử dụng ám chiêu, là bọn họ võ công thật sao cao đến như thế .

Mất thấy hai người đem túi khiêng trên vai sẽ thoát đi, Cổ Vân hét lớn một tiếng: “Đứng lại.”

Mấy người đều là giật mình giương mắt nhìn lại, cũng phát hiện rừng rậm ba cái thân ảnh chính lấy cực nhanh tốc độ hướng bọn họ đến. Bọn họ kinh ngạc cũng không phải có người truy lại đây, mà là Túc gia quân khi nào có nữ nhân? Vừa rồi kia thanh âm tuy rằng sắc bén, nhưng vừa nghe chỉ biết là nữ nhân thanh âm.

“Dẫn hắc đi trước, bọn họ giao cho ta.”Trong bóng đêm, Cổ Vân nghe được một cực thấp giọng nam, kia khẩu âm ngữ điệu có chút quái, không giống bình thường Khung Nhạc khẩu âm, hắc ám nhìn không thấy đối phương bộ dạng, thanh âm hẳn là của một người tuổi còn trẻ nam tử.

Hắn phía sau ba người ần ý nâng lên túi đi, hoàn cảnh như vậy, làm cho bọn họ chạy thoát là tuyệt đối không có khả năng sẽ tìm đến người, này nam tử hẳn là đứng đầu, hắc võ công cũng nhất định là cao nhất, Cổ Vân âm thầm phân tích một phen sau, đối với phía sau Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân nói: “Hai người các người đuổi theo đi.”

“Rõ.”Lãnh Tiêu, Cát Kinh Vân một cái hướng trái một cái hướng phải, hướng tới ba người đi.

Nam tử hàn mâu lạnh lùng, trong tay đã muốn có một cái hai trượng có thừa trường tiên, cho dù ở đen tối rừng cây, cũng có thể nhìn đến trường tiên từng đợt từng đợt kỳ dị kim quang. (trường tiên: roi dài, kim quang :ánh sáng vàng)

Ở ở hắc ra tay phía trước, Cổ Vân dẫn đầu rút kiếm, mát lạnh khinh ngâm cùng sắc bén hàn khí Băng Luyện .

Nam tử bị trước mắt cả vật thể oánh bạch trường kiếm hút hết tâm thần, kiếm phong âm thầm truyền lưu băng hàn khí thế nhưng làm cho năm trượng có hơn hẳn đều run sợ không thôi, đúng là một phen bảo kiếm.

Ngay tại nam tử sững sờ trong nháy mắt, Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân đã muốn lướt qua hắn, hướng tới ba người đuổi theo.

Nam tử cũng không thềm để ý, hắn đôi mắt hướng trường kiếm cùng người cầm kiếm tựa hồ càng cảm thấy hứng thú.

Nữ tử hướng hắc tới gần, kia hàn ý cũng càng tới gần, nam tử có chút tò mò có thể nắm trong tay như thế hảo kiếm rốt cuộc là cái dạng gì nữ tử.

Hí mắt nhìn lại, đó là một cái chỉ tới ngực hần, dáng người nhỏ gầy nữ tử, nàng mặc một thân hắc y, cơ hồ cùng bóng đêm hòa hợp thành một thể, nhìn không thấy bộ dạng, xem kia cầm kiếm tư thế, như là một người có võ công.

Nắm chặt trường tiên, nam tử không chút nào giữ lại, kinh lực phát ra huy tiên đánh về phía trước ngực Cổ Vân, Cổ Vân thân hình cực nhanh nghiêng người, trường tiên hung hăng quất trên mặt đất, nháy mắt lưu lại một cái thâm sâu ba tắc vết hằn.

Cổ Vân cổ tay nghịch chuyển, tay cầm Băng Luyện hướng nam tử, hàn quang chợt lóe, nam tử thả người nhảy, theo Cổ Vân trên đỉnh đầu nhảy tới, trong tay hần trường tiên Đường như có sinh mệnh nhanh chóng thu hồi, theo phía sau bỏ lên phía tay Cổ Vân không cầm kiếm .

Cổ Vân trở lại, hai người cách thật sự gần, Cổ Vân cũng nhân cơ hội thấy rõ trước mắt nam tử, hần mặc một kiện màu lam áo dài, tóc đen cũng không giống bình thường nam tử mang quan hoặc kết kếp, mà là làm thành một cái dài biện buông cho phía sau, trên trán nhỏ vụn sợi tóc cơ hồ đem ánh mắt toàn bộ che, nhìn không thấy hần ánh mắt, cũng làm cho người ta đoán không ra tâm tư của hần. Nàng vẫn là lần đầu tiên gặp nam nhân mặc như thế mình diễm nhan sắc, trong bóng đêm, hần có vẻ chói mắt độc đáo.(biện:ta đoán là ảnh tết tóc .=)

Âm thầm cảm thán , cánh tay trái căng thẳng, trường tiên thật sâu tiến thịt,Cổ Vân thầm hừ một tiếng, trong tay Băng Luyện giống như có thể cảm giác được của nàng đau đớn, thân kiếm chấn,một đạo hàn quang hiện lên, Cổ Vân nháy mắt cảm nhận được trong tay lạnh như băng ẩn chứa một cỗ thật lớn lực lượng, nàng đều cơ hồ không chế không được nó.

Nhịn xuống đau đớn, Cổ Vân tay trái bắt lấy trường tiên, dùng sức lôi kéo, tay phải nắm Băng Luyện,hướng nam tử bộ mặt thẳng tắp đâm tới.

Một cỗ sắc bén kiếm khí mang theo hàn khí thẳng bức mà đến, nam tử cả kinh chỉ có thể thu hồi quán quanh Cổ Vân tay trái trường tiên chống cự, làm trường tiên cho thân kiếm tương giao khi, từ màu vàng cùng huyền thiết biến chế mà thành trường tiên cư nhiên đón kiếm phong mà mở ra.Cũng may có trường tiên chấn, hàn kiếm tốc độ yếu bớt, nam tử mới có cơ hội nhảy lùi lại từng bước né tránh công kích.

Nam tử trong lòng hoảng hốt, không thể tưởng được này thoát nhìn vóc dáng nho nhỏ, yếu đuối nữ tử đúng là lợi hại, nàng trong tay kiếm không biết là gì binh khí, sắc bén, hàn khí bức người.

Tuy rằng tránh thoát này một kích, nam tử đã biết chính mình không phải đối thủ của Cổ Vân, hoặc là nói không phải đối thủ của thanh kiếm, thu hồi trường tiên, nam tử hướng tới càng sâu mà đi.

“Muốn chạy, không dễ dàng như vậy.”Cổ Vân đuổi sát sau đó, đáng tiếc nam tử khinh công thật tốt, Cổ Vân tuy rằng thể lực tốt, động tác cũng linh mãnh nhanh chóng, nhưng là dù sao sẽ không biết khinh công, dần dần hai người rút ra khoảng cách. Nam tử bước trên một chỗ đất, nhảy xuống, Cổ Vân cũng đuổi theo, cũng không nghĩ đến, kia thoát nhìn chính là hơi hơi nghiêng mảnh đất, chênh lệch thể nhưng lớn như vậy, nàng thiếu chút nữa sảy chân. Cũng bởi vì này nhất thời dừng lại, nam tử đã muốn không có bóng dáng, rất xa chỉ để lại một câu kiêu ngạo: “Muốn cứu hần, làm cho Túc Lăng tự mình tiến rừng rậm,nếu hần không dám tới, ba ngày sau đến Ô Nha cốc nhặt xác đi.”

58. Chương 58

Còn muốn truy tiếp,phía nam bỗng nhiên có một tiếng áp lực mà thống khổ hô nhỏ, đó là... Cát Kinh Vân .

“Đáng chết.”Cổ Vân nói nhỏ một tiếng, loạn tặc mục đích là mượn Hàn Thúc dẫn Túc Lăng, hần hần là không có tánh mạng chi ưu, Cổ Vân thay đổi phương hướng, hướng tới chỗ có thanh âm chạy tới.(tánh mạng chi ưu:nguy hiểm đến tính mạng)

Đến khi tiếng bước chân Cố Vân càng lúc càng xa, tránh ở xa xa núi đá nam tử mới dám lớn tiếng thở, nhìn thoáng qua trong tay đi theo chính mình nhiều năm, hiện tại lại đứt thành hai đoạn trường tiên, nam tử trong mắt xẹt qua một đen tối hàn quang, này nữ nhân sẽ là kinh địch mạnh nhất của thủ lĩnh.

Không có chạy rất xa, Cố Vân thấy được té trên mặt đất Cát Kinh Vân, dày đặc mùi máu tươi ở trong không khí tràn ngập, hắn bị thương. Nàng hắn dậy, Cố Vân vội la lên: “Cát Kinh Vân, các người thế nào?”Hắn trước ngực thấm ướt làm cho Cố Vân tâm lộ bộp một chút, miệng vết thương ở phía trước ngực sao?

Vài tiếng thô suyễn sau, Cát Kinh Vân có chút gian nan trả lời: “Ta... Ta không sao.”Nghe thanh âm, hắn thần trí coi như rõ ràng, chính là trong tay không ngừng trào ra ẩm áp chất lỏng, vẫn là làm cho Cố Vân lo lắng không thôi.

Chung quanh ánh sáng quá yếu, Cố Vân thậm chí thấy không rõ miệng vết thương ở đâu, lưu loát kéo xuống vốn sẽ không dài vạt áo, Cố Vân hỏi: “Miệng vết thương ở đâu?”

Tiếng vải bị xé ở ban đêm nghe có thể nói là chói tai, Cát Kinh Vân tâm cũng là ẩm áp, thật lâu mới thấp giọng trả lời: “Vai phải.”

Cố Vân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo là vai, sờ soạng giúp hắn băng bó, lại ngoài ý muốn đụng đến một đoạn ngắn còn lộ bên ngoài thân thể, đây là cái gì binh khí?

Cố Vân không cẩn thận đụng vào làm cho Cát Kinh Vân lập tức đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, Cố Vân không dám tùy tiện rút ra, chính là đem mảnh vải quần cầm máu.

Vừa giúp Cát Kinh Vân băng bó xong, Cố Vân cảm giác được một bóng đen đang ở hướng bọn họ tới gần, nắm chặt Băng Luyện, Cố Vân trấn tĩnh, người tới càng ngày càng gần, xem kia thân hình hắn là Lãnh Tiêu.

“Lãnh Tiêu?”Vì xác định, Cố Vân khẽ gọi.

Người tới một bên chạy tới một bên trả lời: “HLV, làm cho bọn họ chạy, ta sợ truy quá xa trở về tìm không thấy Cát Kinh Vân, không dám truy nữa.”

Cố Vân thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: “Được rồi, hỗ trợ ta một phen, chúng ta trước rời đi nơi này.”

Hai người giúp đỡ Cát Kinh Vân, hướng tới ngoài bìa rừng đi đến, tuy rằng đã muốn đơn giản băng bó, Cát Kinh Vân vẫn còn đang chảy không ngừng ra bên ngoài. Cố Vân âm thầm phỏng đoán, đối phương dùng binh khí có phải là phía trước nàng đánh rơi đoản tên, như vậy ánh sáng, còn có thể bắn trúng, người này dùng tên đã muốn đến tình trạng xuất thần nhập hóa. (xuất thần nhập hóa: đại khái là rất giỏi,như thần)

Đi chốc lát, phía trước đi tới một đội, gươm cây đuốc, một đường tìm kiếm, Cố Vân giương mắt nhìn lại, cầm đầu là Túc Nhậm Dưới tay phó tướng, Cố Vân cao giọng vội la lên: “Chúng ta tại đây.”

Nghe được thanh âm, Dư Thạch Quân lập tức nghênh đón, thấy ba người hơi có chút chật vật đi tới, vội la lên: “Phu nhân, ngài không có việc gì đi?”

Cố Vân lắc đầu trả lời: “Ta không sao.”

Chỉ nhìn đến bọn họ ba người, Dư Thạch Quân hỏi: “Hàn tiên phong đâu?”

Cố Vân không có trả lời, trầm giọng nói: “Có người bị thương, về trước doanh nói sau.”

Có cây đuốc chiếu sáng, lại có binh lính tương trợ, bọn họ rất nhanh ra rừng cây, xa xa xem thấy bọn họ, Túc Nhậm vội la lên: “Tẩu tử không sao chứ?”

Cố Vân lắc đầu, trả lời: “Cát Kinh Vân bị thương, quân y đâu?”Hắn đã muốn bởi vì mất máu quá nhiều mà hôn mê, nếu là không cứu trị, chỉ sợ mạng nhỏ liền không có.

“Hạ quan ở.”Một gã bốn mươi tuổi nam tử tiến lên, xem xét một chút Cát Kinh Vân miệng vết thương, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, vội la lên: “Mau đỡ hắn đi vào.”

Cát Kinh Vân bị đưa vào trong lều, Cố Vân tâm cũng rất cục thả xuống Dưới, lúc này mới cảm thấy tay trái đau đớn, khẽ vuốt cánh tay trái, Cố Vân nhíu mày, vốn nghĩ đến nhiều nhất chính là bị xiết,xây xát không nghĩ tới cư nhiên đổ máu.

Túc Nhậm lại nhảy cảm phát hiện, nằng trên cánh tay trái nhiều chỗ có máu, “Tẩu tử cũng bị thương?”

Cổ Vân nhẹ nhàng gạt đầu, trả lời: “Ta bị thương không nặng, đi vào nói sau.”

Tiến vào chủ doanh, một gã càng thêm lớn tuổi quân y ôm cái hòm thuốc đi đến Cổ Vân bên người, Cổ Vân cũng không nhận nhớ vươn cánh tay trái, quân y dùng cây kéo nhẹ nhàng cắt tay áo, làm mảnh mảnh cánh tay bại lộ bên ngoài, ba vòng vừa hồng vừa thũng còn không ngừng chảy máu miệng vết thương làm cho đang ngồi vài cái đại nam nhân đều nhủu mày, nhưng là nhìn chăm chăm nữ tử cánh tay xem cho để ý không hợp, Túc Nhậm cùng Lâu Mục Hải quay đầu đi chỗ khác, Dư Thạch Quân quay người đi.

Như vậy thương tuy rằng không coi là nặng, nhưng là lại phi thường đau, lão quân y cầm Dược, thật cẩn thận nói: “Phu nhân, hiện tại rịt thuốc băng bó, ngài nhịn một chút.”

Cổ Vân mỉm cười, gạt đầu trả lời: “Người cứ việc trị liệu đi.”

Đem thuốc bột nhẹ nhàng rắc vào miệng vết thương, một đạo đau đớn theo cánh tay đánh úp lại, Cổ Vân nhịn không được hừ nhẹ ra tiếng: “Ấn — “

Lão quân y ngừng tay, không dám động, thuốc này hiệu quả tốt lắm, chính là... rất đau, Cổ Vân hít sâu vài cái, đối với lão quân y thản nhiên nói: “Ta không sao, người tiếp tục.”

Nàng trên trán sớm ra mồ hôi lạnh liên tục, lại không rên một câu, lão quân y cẩn thận băng bó hảo miệng vết thương, nhẹ giọng công đạo nói: “Phu nhân, này thương mỗi ngày đổi Dược một lần, nửa tháng sau liền khỏi hẳn. Ngài yên tâm, ta sẽ tận lực nghĩ biện pháp không cho ngài lưu lại vết sẹo .”

Cổ Vân cười nói: “Cám ơn người, chữa khỏi là được.” Về phần có sẹo hay không nàng thật ra không để ý, lão quân y cũng là thâm hạ quyết tâm, tốt như vậy nữ oa, hẳn nhất định nghĩ mọi biện pháp tuyệt không thể lưu lại một điểm vết sẹo.

Cổ Vân tự nhiên là không biết lão quân y tâm tư, chậm rãi thu hồi cánh tay, mặt nàng sắc trầm trọng trả lời: “Hàn Thúc bị loạn tặc bắt đi, bọn họ yêu cầu Túc Lăng tự mình tiến vào rừng rậm, ba ngày, ba ngày không thấy Túc Lăng, ở Ô Nha cốc cho Hàn Thúc nhặt xác.”

59. Chương 59

Nghe xong lời của Cổ Vân, Lâu Mục Hải quay đầu lại, vội la lên: “Không được.Đừng nói Túc Lăng tướng quân còn chưa tới, cho dù thật sự đến, cũng tuyệt không thể làm cho tướng quân nguy hiểm. Kìa phiến rừng rậm là bọn hãn quen thuộc nhất địa phương, đối bọn họ có lợi nhất, tướng quân tiến vào chỉ biết dữ nhiều lành ít.”

Túc Nhậm tay nắm thành quyền, xem ra hãn vẫn là quá coi thường này loạn tặc, còn không có tiến vào Bội thành, người ta đã muốn tiên hạ thủ vi cường. Đối thủ lần này, tuyệt đối không là một ít tiểu mao tặc mà thôi.(tiên hạ thủ vi cường: hành động trước)

Dư Thạch Quân vẫn là không dám quay đầu, đưa lưng về phía Cổ Vân cùng Túc Nhậm, nói: “Thống lĩnh, lấy mặt tướng ý kiến, bọn họ hôm nay nếu đối thống lĩnh bắn tên,có thể thấy bọn họ cũng không biết ai mới là Túc Lăng tướng quân, một khi đã như vậy, liền từ ta mặc vào quần áo của tướng quân, dẫn dắt năm ngàn tinh binh nhập rừng rậm tìm tòi đến tận cùng.”

Túc Nhậm còn tại do dự, Cổ Vân đã muốn lạnh lùng phủ quyết “Ta khuyên các người không cần tùy tiện làm việc. Ta hôm nay đuổi theo Hàn Thúc, gặp được một cao thủ dùng trường tiên. Xem Cát Kinh Vân chịu thương, nhất định còn có một người dùng đoản tên, nếu không có đoán sai, bọn họ hẳn là chính là Lâu lão tướng quân nói Vô Cực cùng Ngôn Ca, kia hai người võ công cực cao không cần phải nói, đối ban đêm tác chiến cùng cây cối địa hình đều tinh thông. Nếu bọn họ còn là phó thủ, ta nghĩ chúng ta lần này phiền toái lớn.”

Trong trường một lần nữa yên lặng, lúc này, trưởng liêm bị một bàn tay trắng nõn chậm rãi xốc lên, một tựa tiểu phi tiểu giọng nam truyền đến: “Ai có đại phiền toái?”(trưởng liêm:mảnh vải trước cửa lều,che bên trong;tựa tiểu phi tiểu: cười mà như không cười)

Vào là một nam tử xinh đẹp mặc đồ sẫm trường bào, Cố Vân âm thầm buồn cười, đêm nay là làm sao vậy, nàng nguyên lai còn tưởng rằng trong rừng cái kia áo lam nam tử đã muốn đủ yêu diễm , không thể tưởng được một ngọn núi còn so với ngọn kia cao hơn, trước mắt nam tử mới đúng là xinh đẹp, cũng may tuy rằng quần áo đồ sẫm, lại không làm cho hắn có vẻ nữ khí, mà là ẩn ẩn một thân tà khí.

Đúng là một cái có ý tứ nam nhân, Cố Vân khinh Dương khoe môi đang nhìn đến nam tử phía sau vào kia nói lãnh ngạo thân ảnh sau, nháy mắt nhiệt độ hạ xuống âm độ.

“Túc tướng quân!”

“Đại ca?”

Người vào sau, đúng là Túc Lăng.

Lâu Mục Hải chạy nhanh tiến ra đón, cười nói: “Túc tướng quân đến đây, thật sự thật tốt quá.”Túc Lăng tung hoành sa trường nhiều năm, mưu lược gan dạ sáng suốt tự nhiên tài trí hơn người, có hắn ở, ít nhất cũng có thể kinh sợ này cái loạn thần tặc tử.

Túc Lăng cũng hơi hơi chấp tay, trả lời: “Lâu lão tướng quân.”

Bọn họ bên kia hàn huyền, Mộ Dịch một chút hứng thú đều không có, phượng mâu hơi đổi, nhưng lại ở doanh phát hiện một hắc y nữ tử, tuy chỉ nhìn đến sườn mặt, cũng đã có thể nhìn ra là vị diễm nhược kiều hoa mỹ nhân.(diễm nhược kiều hoa: xinh đẹp,yêu diễm hơn hoa)

Mỹ nhân hắc gập qua vô số, mỹ nữ cũng không nhất định có thể làm hắn hứng thú, bất quá này nữ tử nhưng thật ra làm cho hắn tò mò, Mộ Dịch tiến lên từng bước, chặc chặc cười nói: “Không thể tưởng được trong quân còn có mỹ nhân,Lăng, người diễm phúc sáu a.”

Này nam nhân một thân hồng y, tay cầm ngọc tiêu, một thân tà khí. Cố Vân xem thường, đối loại này ra vẻ hài hước nam nhân thực không hứng thú, đứng dậy đi vào , tùy tiện ở một cái ghế ngồi, lại không chú ý tới cái ghế ... đúng là doanh trung chủ vị.

Nghe Mộ Dịch nói, Túc Lăng mới chú ý tới, Cố Vân cư nhiên đã ở doanh trung, mày nhanh Túc, Túc Lăng lạnh giọng hỏi: “Cô như thế nào ở nơi này?”

Cố Vân cảm thấy cần bản không cần trả lời vấn đề này, nhìn về phía Lâu Mục Hải, Cố Vân hỏi: “Lâu lão tướng quân, Ô Nha cốc là chỗ nào?”Cái kia nam tử cường điệu nói ở Ô Nha cốc nhất xác, chắc là muốn ước hẹn ở nơi đó.

Lâu Mục Hải phục hồi tinh thần lại, một bên hướng nàng đi đến, một bên trả lời: “Đó là tới gần rừng rậm phía bên phải một khe sâu, mỗi khi mùa mưa, chỗ ưa tụ tập hình thành thác nước, khe sâu tự thành một cái con sông, đến mùa khô,nước cạn, mới có thể hiện ra ra khe sâu. Bởi vì địa thế hiểm trở, chỉ có chim là có thể theo nơi đó bay qua, khe sâu chung quanh tất cả đều là rừng rậm, âm u ẩm ướt, cho nên được gọi là — Ô Nha cốc.”

Cố Vân suy tư một hồi, nói: “Bọn họ tuyển ở Ô Nha cốc, ta cho rằng có hai cái nguyên nhân, nhất là loạn tặc ồ có lẽ chính là Ô Nha cốc phụ cận; cái thứ hai nguyên nhân cũng là ta cho rằng có khả năng nhất nguyên nhân, chính là Ô Nha cốc địa thế đối bọn họ cực có lợi, cho nên bọn họ lựa chọn nơi đó. Ta đoán đến lúc đó bọn họ hội lợi dụng ưu thế địa hình, đem chúng ta cách trở ở khe sâu hai bờ sông, làm cho Túc Lăng đi trước một mình.”

Nghe xong của nàng phân tích, Túc Nhậm cùng Dư Thạch Quân cũng đi rồi đi qua, bốn người ngồi vây quanh cùng một chỗ, Dư Thạch Quân đề nghị nói: “Mặt tướng nhớ rõ phụ nhân huấn luyện ra tân binh leo lên năng lực xuất thân nhập hóa, ta quân có thể hay không theo khe sâu phía Dưới đi lên đánh úp.”

Cố Vân lắc đầu, “Hiện tại là mùa hạ, cũng đang là mùa mưa nhiều nhất, nơi đó hẳn là không đi được.”

Lâu Mục Hải đồng ý phụ họa nói: “Phu nhân nói đúng vậy, hiện tại Ổ Nha trong cốc đã muốn chảy xiết nước sông, nếu muốn theo đây cốc đi lên là không có khả năng.” Nàng chưa đi đến rừng rậm, nhưng lại cũng đối rừng rậm mùa mưa như thể quen thuộc, Túc tướng quân thê tử, quả nhiên bất đồng so với bình thường nữ tử a.

Túc Nhậm thấp giọng hỏi nói: “Như vậy theo ý kiến của người, nên làm thế nào?”

Cổ Vân không có lập tức trả lời, trong chốc lát sau mới cẩn thận trả lời: “Ta xem vẫn là trước thăm dò thực tế địa hình sau đó lại thương nghị đối phó phương pháp cũng không muộn, dù sao còn có ba ngày”

Chủ doanh, Cổ Vân ngồi ở chủ vị, ba người ở bên người nàng, một bộ dáng tuân lệnh, Túc Lăng cùng Mộ Dịch hai người bị vút ở một bên, Mộ Dịch cười nói: “Ta nói Lăng, nơi này tựa hồ không đến lượt người, ta có hay không đi nhằm địa phương? Đây là Túc gia quân doanh? Rốt cuộc ai mới là đương gia chủ tử?”

Nghe này lý do thoái thác như là ở vì Túc Lăng bệnh vực, nhưng là tinh tế nghe ngữ điệu, tuyệt đối là không hơn không kém vui sướng khi người gặp họa

60. Chương 60

Quay người lại, đón Túc Lăng sâu thẩm ánh mắt, Túc Nhậm mới nhớ tới hần vĩ đại đại ca còn đứng ở sau người, xấu hổ cười cười, Túc Nhậm chạy nhanh giải thích nói: “Ách... Đại ca. Tội nay loạn tặc đánh bắt ngờ lương thảo, Hàn Thúc phát hiện tặc nhân đuổi theo, không ngờ ở trong rừng cây trùng đối phương mai phục. Bọn họ yêu cầu đại ca tự mình đi trước, ba ngày sau nếu là đại ca không đi Ổ Nha cốc, sẽ nhận được xác Hàn Thúc. Tẩu tử vừa rồi cũng tiến vào trong rừng cây, cùng loạn tặc chính diện giao phong quá, chúng ta đang ở thương nghị, như thế nào nghĩ cách cứu viện Hàn Thúc.”

Hàn Thúc bị loạn tặc bắt? Nghe được tin tức này, Túc Lăng ưng mâu phát lạnh, cuồng ngạo loạn tặc, dám bắt người của hần áp chế hần. (=)) sorry đọc đến chỗ này người nào không biết có khi tưởng đây là đam =)))

Mộ Dịch để ý hoàn toàn không phải ai bị bắt, mà là cái kia “Tẩu tử”. Bàn tay nắm tiêu khẽ nâng, Mộ Dịch trong mắt xẹt qua nồng đậm chế nhạo, nhìn về phía Túc Lăng, cười nói: “Ta không biết, người cư nhiên thành thân? Chắc chắc sách... Thật đúng là giữ bí mật a.” Túc Lăng mặt nháy mắt lạnh có thể đông chết nhân, bất quá hiển nhiên Mộ Dịch không ăn hần này một bộ, tao nhã một cái xoay người, đối với Cổ Vân hơi hơi vái chào, chứa đầy trêu tức thanh âm cười nói: “Bà chị, vừa rồi thất lễ.”

Mộ Dịch làm ra vẻ biểu diễn làm cho hai cái đương sự đồng thời hỏa bạo quát: “Người cầm miệng cho ta.”

Mộ Dịch nhẹ nhàng nhượng mảy, vẻ mặt sợ hãi trả lời: “Úc ~ quả nhiên là vợ chồng, ăn ý mười phần.”

Cổ Vân lệ mâu lạnh lùng, trừng mắt Mộ Dịch không khách khí gằn nhẹ nói: “Yêu nghiệt, người muốn nhìn diễn liền thành thành thật thật đứng ở một bên xem, quản miệng mình cho tốt, đừng tới trêu chọc ta.”

Mộ Dịch phượng mâu híp lại, “Người bảo ta cái gì?”

Cổ Vân lãnh mâu nhìn đến chân, lại từ chân nhìn đến đầu, đưa hần đánh giá, đón hần ánh mắt, không hề dè dặt phản kích trở về, “Một người nam nhân ăn mặc thành như vậy, không gọi người yêu nghiệt thật sự thực xin lỗi người này áo quần.”

Túc Lăng như trước là hé ra khối băng mặt, chính là khoe môi xuất hiện khả nghi run rẩy, yêu nghiệt. Đây xưng hô thật sự rất thích hợp Mộ chẳng qua nữ nhân này quả nhiên là không biết sống chết, trước đây một cái nam nhân nói Mộ xinh đẹp, trước mộ hần cổ đại phỏng chừng đã muốn so với nàng còn cao.

Mộ Dịch dài nhỏ con người khinh híp, như nhất chích giáo hoạt mà nham hiểm hồ ly, sở hữu cùng đối diện không người nào không cảm thấy không rét mà run, chỉ có Cổ Vân bất vi sở động dùng ánh mắt đánh giá, tưởng bảo nổi sao? Buồn cười. Không có việc gì dám mặc thành như vậy, sẽ làm tốt chuẩn bị tâm lý bị người ta nói.

Nàng cư nhiên không sợ hãi. Có ý tứ, lãnh liệt ánh mắt bị hứng thú thay thế được, này ngược lại làm cho Cổ Vân nổi lên một thân nổi da gà, này nam nhân tuyệt đối là cái phiên toái nam nhân. Cổ Vân thu hồi tầm mắt lười nhìn hắn, đối này một bên Túc Nhậm nói: “Túc Nhậm, ngày mai giờ Thìn xuất phát, đến Ô Nha cốc xem địa hình.”

Cổ Vân vừa mới đứng dậy chuẩn bị rời đi, Túc Lăng mang theo lửa giận thanh âm bá đạo nói: “Nơi này còn không tới phiên ngươi ra lệnh, hiện tại liền cho ta hồi tướng quân phủ đi.” Nàng thật sao vô pháp vô thiên, không coi ai ra gì, thế nhưng đi theo đại quân đến Bội thành, Nhậm rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Cổ Vân bước chân bị kiềm hãm, chậm rãi quay người lại, trên mặt mang theo một chút có lệ đến mức tận cùng cười, trả lời: “Túc tướng quân, ta nghĩ ngươi nghĩ sai rồi một việc, ta không có hứng thú hiệu lệnh của người quân đội, mà chuyện của ta, cũng không tới phiên ngươi quản.”

Nói xong Cổ Vân cầm lấy trên bàn Băng Luyện đi nhanh rời đi.

“Băng Luyện?” Trong mắt xẹt qua một chút kinh dị, Mộ Dịch nhìn về phía Túc Lăng, hắn cư nhiên đem Băng Luyện cho tên kia nữ tử, chẳng lẽ...

“Ai chấp thuận ngươi lấy cái kia thanh kiếm.” Túc Lăng rống giận phủ định Mộ Dịch đoán, hai tay hoàn ở trước ngực, Mộ Dịch lúc này nhưng thật đối này nữ nhân có hứng thú.

Tay cầm lấy trường liêm, Cổ Vân đầu cũng chưa hồi, chính là quơ quơ trong tay Băng Luyện, kiêu ngạo trả lời: “Nó hiện tại là của ta, có bản lĩnh ngươi liền đoạt lại đi. Ta chờ.” Theo quyết định cầm lấy Băng Luyện kia một khắc, nàng cũng đã không tính dễ dàng buông tay.

Đen như mực thân ảnh tiêu sái biến mất ở trường trung, lại lưu lại một nhóm người đối mặt cái kia sắp bị tức chết nam nhân, Lâu Mục Hải ho nhẹ một tiếng, có chút xấu hổ cười nói: “Canh giờ không còn sớm, lão thần đi trước cáo lui.”

Hắn xem không hiểu lắm này trình diễn là thế nào, thanh quan còn nan đoạn việc nhà đâu, hắn vẫn là không cần xen vào. (thanh quan còn nan đoạn việc nhà: ý nói ngay cả quan thanh liêm còn khó xử với việc trong nhà)

Lâu Mục Hải thành công thoát thân, Túc Nhậm cũng chạy nhanh một bên lui, cười nói: “Đúng đúng đúng, đều đã trễ thế này, đại ca, ta không quấy rầy ca nghỉ ngơi.”

Ông trời, hắn biết Thanh Mạt thực giỏi, nhưng là ngày thường như thế nào không phát hiện nàng nói chuyện có thể tức chết người a! ? Vẫn là đối mặt đại ca, nàng liền phá lệ châm chọc như thế?

Loại thời điểm này hắn vẫn là trước thoát.

“Mạt tướng... Mạt tướng cũng cáo lui.” Túc Nhậm cực nhanh đi ra, Dư Thạch Quân rốt cục phục hồi tinh thần lại, cũng lập tức cáo lui.

Chủ doanh to như vậy, ở Thanh Mạt rời đi, nháy mắt, mọi người chạy sạch sẽ. Mộ Dịch cầm ngọc tiêu, ở đầu ngón tay thưởng thức, lúc này cũng chỉ có hắn còn dám vuốt râu hổ, không sợ chết cười mỉa nói: “Ta như thế nào có một loại lòng chưa xót cảm giác?” Đại tướng quân ngày xưa uy phong không còn a.

“Lăn.”

Chủ doanh lý truyền đến một tiếng sư tử rống, tướng ngoại tướng sĩ đều cả kinh run lên, Cổ Vân phiên cái xem thường, không có nghe kiến giải hướng tới Cát Kinh Vân chỗ đi đến.

Vén màn đi vào, một cái đại tướng ở hơn hai mươi cái binh lính, thấy rõ người đến là ai, tất cả đều đi lên xếp thành hàng, trên mặt mang theo vui sướng tươi cười, cùng kêu lên: “HLV” Rốt cục cũng nhìn thấy nàng, nói thật, bị nàng huấn luyện hận sẽ không gặp lại nàng, rời đi sau, mỗi khi nhớ tới lại đều hoài niệm.

Cổ Vân cười khê gật gật đầu, trả lời: “Được rồi, đều nghỉ ngơi đi.”

Đi đến cuối cùng, Cát Kinh Vân đã muốn ở Lãnh Tiêu nâng giầy dựa ngòai dậy, “HLV.”

61. Chương 61

Cố Vân nhú mày, thấp giọng nói: “Được rồi, nằm đi.”

Lãnh Tiêu mắt sắc phát hiện nàng trên cánh tay trái quần băng vải, mặt trầm xuống, vội la lên: “Ngài bị thương?”

Cố Vân không sao cả lắc đầu, cười nói: “Một chút thương, không có việc gì, yên tâm đi.” Lãnh Tiêu không nói cái gì nữa, chính là mặt lạnh càng thêm lạnh.

Cát Kinh Vân vết thương trải qua xử lý, thật dày băng vải đem miệng vết thương băng lại, trừ bỏ sắc mặt còn có chút tái nhợt, không có gì dị trạng.

Một đoạn ngắn mang theo ngân quang ở bên cạnh gối đầu, Cố Vân hí mắt nhìn lại, Lãnh Tiêu hiểu rõ lấy ra.

Đó là một cái có dài hơn ngũ tấc đoản tên, cùng bình thường tên không đồng dạng là trừ bỏ mũi tên là sắt ở ngoài, thân kiếm nhưng lại cũng là sắt, để cho người run sợ là thân cự nhiên có móc câu, khó trách máu Cát Kinh Vân khó ngừng, miệng vết thương đó muốn đem tên lấy ra, chỉ sợ không dễ dàng.

Đúng là âm độc binh khí, Cố Vân thấp giọng hỏi nói: “Các người nhìn thấy người bắn tên không?”

Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân liếc nhau một cái, lắc đầu trả lời: “Người nọ cùng Cát Kinh Vân cao không sai biệt lắm, so với ta còn gầy một ít, quá tối, bộ dạng thật sự thấy không rõ lắm. Bất quá hẳn xác thực lợi hại, chúng ta đều gần không hẳn, trong hoàn cảnh tối như vậy, chúng ta cùng hẳn đều chạy, hẳn cự nhiên còn có thể hướng chúng ta bắn tên, hơn nữa mỗi một tên đều thực chuẩn.”

Đúng vậy, năng lực như vậy không phải người bình thường có thể làm được, trừ bỏ thị lực tốt, cảm quan cũng rất trọng yếu, nàng cũng từng bị hai mắt bắn, nàng nhưng là luyện ba năm trúng mục tiêu 90% thành tích.

Đem đoản tên thả lại giường Cát Kinh Vân, Cố Vân đứng dậy, sở hữu tướng sĩ lại một lần nữa đứng lên, Cố Vân bật cười, nói: “Hiện tại không phải ở huấn luyện, ta cũng không phải các người HLV, về sau không cần như vậy kinh sợ. Được rồi, đều sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Cố Vân đi đến bên cạnh, các tướng sĩ vẫn là đứng, nhìn chằm chằm nàng, Cố Vân kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy?”

“HLV...” Lãnh Tiêu mở miệng, lại tạm dừng một chút.

Sở hữu tướng sĩ đều đổi hẳn tề mi lộng nhãn, Cố Vân có chút tò mò, cười nói: “Có chuyện gì nói thẳng.” (tề mi lộng nhãn:nhắm nháy nhau =))

Hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn hướng Cố Vân, Lãnh Tiêu lớn tiếng trả lời: “Chúng ta còn có thể cùng ngài kề vai chiến đấu nữa sao?”

Cố Vân ngẩn ra, đón một đôi mắt mang theo khát vọng cùng chờ mong, nàng đúng là không có tới từ tâm đau xót, vì cúi đầu ổn định chính mình cảm xúc, Cố Vân thật lâu mới lại ngẩng đầu lên, lạnh giọng cười nói: “Luyện thân thể cho tốt rồi nói sau, thủ hạ của ta cũng không có người mèo ốm.”

“Rõ.”

Cố Vân ra đến ngoài cửa, phòng trong lập tức bộc phát ra một tiếng rống vui mừng, Cố Vân lắc đầu, quả nhiên vẫn là một đám hai mươi tuổi không đến nam hài.

Mang theo ẩm áp tươi cười, Cố Vân cất bước rời đi, tự nhiên cũng không có chú ý tới, lều trại một khác sườn một đôi sâu thẳm mắt chính lạnh lùng nhìn chăm chú vào cửa nàng bóng dáng.

Thanh Mạt, người đến tột cùng có gì mị lực?

Hắn không ở trong phủ, nàng rốt cuộc làm cái gì?

62. Chương 62

Rừng mưa vào ban đêm cũng không yên tĩnh, tiếng mưa, côn trùng kêu, còn có động vật kiếm ăn ban đêm phát tiếng tru, đan vào thành một kỳ dị dạ khúc. Thân ở hoàn cảnh như vậy, giống như có vô số đôi mắt âm trầm gắt gao nhìn chăm chăm người, lại hình như là một con rắn âm lãnh treo trên đỉnh đầu người tùy thời muốn rơi xuống, mỗi một tiếng vang rất nhỏ, đối lòng người mà nói đều là một loại tra tấn.

Trong sơn động, mấy đồng lửa hừng hực thiêu đốt ở bốn phía, ánh lửa lượn lờ. Trong sơn động, một cái nam nhân to như núi nằm trên mặt đất, trên người bị dây thừng thô to trói chặt, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Một thùng nước lạnh từ đầu chảy xuống Dưới, Hàn Thúc rùng mình một cái, dần dần mở ra mí mắt nặng như ngàn cân. Mông lung hé ra tuổi trẻ mặt ánh vào mắt, nhỏ vụn sợi tóc chặn hắt ánh mắt, khoe miệng cười lại lộ ra một thân tà khí, một thân áo lam thật sự chói mắt. Hàn Thúc ánh mắt phút chốc trợn to, ngồi trên mặt đất trừng mắt với nam tử đang nhìn mình cười, bị ám toán, mê vụng nhảy mắt hiện lại, Hàn Thúc chữ âm lên nói: “Các người này đàn vô sỉ, thấp hèn, cư nhiên sử dụng ám chiêu, có bản lĩnh hiện tại liền buông, đừng đầu đánh giá một phen.”

Nam tử cũng không giận, nhìn hắn chặc chặc cười nói: “Chúng ta là vô sỉ, thấp hèn, tự nhiên là âm hiểm giả dối, tâm ngoan thủ lạt, ta xem vẫn là trước cắt của người một tay một chân rồi lại đánh giá, người nói được không?”

Âm thanh trong trẻo mang theo ý cười, trong tay roi cũng là không lưu tình chút nào quật vào đùi Hàn Thúc.

Âm thầm cắn răng, cổ nén đau đớn, Hàn Thúc không chịu thua mở miệng mắng: “Mẹ nó, đừng tưởng rằng lão tử sợ người, có bản lĩnh lại đến a.”

Đứng lên, nam tử rút ra bên hông chủy thủ, trở lại trước mặt Hàn Thúc, đao phong ở hắc cánh tay trượt, nam tử tựa tiêu phi tiêu trả lời: “Được. Ta thành toàn người, vậy muốn tay phải chân phải của người.”

Lạnh lẽo lợi khí ở làn da xẹt qua, Hàn Thúc đầu quay sang ngang nhưng không có lộ ra nửa điểm nhất gan, con người đen che dấu Dưới nam tử sợi tóc nhấp nháy, trong tay chủy thủ thật sâu đâm vào cánh tay, máu đỏ sẫm dọc theo đao chảy xuống.

“Hừ” Hàn Thúc hừ một tiếng, mắt trợn lên, trừng mắt nhìn nam tử chính là không chịu cầu xin tha thứ một tiếng.

Nam tử khó chịu rút ra chủy thủ, còn muốn tái đâm, phía sau thân nhiên giọng nam không nhẹ không nặng nói: “Ngôn Ca, đủ rồi. Tộc trưởng đều có an bài.”

Đồng lửa, một bố y nam tử trong tay cầm một đoạn tên ở thượng thức, trong mắt tựa hồ chỉ có trong tay đoạn tên, này chuyện của Ngôn Ca không nhập được mắt hắn, cùng áo lam nam tử rêu rao, hắc hạ thấp đến hấp dẫn không được bắt lượn ánh mắt của kẻ nào.

Ngôn Ca bĩu môi, cầm trong tay chủy thủ ném cho tộc nhân, đi đến bố y nam tử bên người ngồi xuống, khó chịu đem một phần trường tiên bị đứt vứt ở một bên.

Vô Cực đậm mạc màu trung hiện lên một tia kinh ngạc, “Của người tiên?” Này trường tiên là Ngôn Ca sự phụ tặng cho, ngày thường hắn cực kỳ trân trọng, như thế sẽ bị đứt làm hai phần?

Ngôn Ca hung hăng trả lời: “Bị một phụ nữ hung dữ chặt đứt.” Tốt nhất đừng cho hắn tìm được cơ hội, bằng không hắn nhất định làm cho cái kia nữ nhân đẹp mặt.

“Ai?” Vô Cực tay thượng thức đoạn tên ngừng một chút, này roi là tơ vàng cùng huyền thiết đan vào mà thành cứng cõi vô cùng, cái gì binh khí sắc bén như thế?

Hàn Thúc ngồi Dưới đất, cười ha ha, kia phá roi nhất định là bị phụ nhân Băng Luyện chặt đứt, thật sự là sáng khoái.

Chói tai tươi cười làm cho Ngôn Ca càng thêm giận không thể chịu được, bỗng nhiên đứng dậy muốn tiến lên giáo huấn Hàn Thúc nhưng là đón nhận hấn cặp mắt chẳng hề để ý sau, Ngôn Ca bỗng nhiên ngừng lại, một mưu kế sinh ra. Hai tay khoanh ở trước ngực, vòng quanh người, sinh động như thật cười nói: “Ta xem nàng hấn là Túc gia quân quân kĩ đi, ta nói các người thật đúng là tiêu dao a. Túc gia quân chính là Túc gia quân, quân đội này còn quả nhiên là không thể so với , liền ngay cả quân kĩ đều có võ công. Hơn nữa a, như vậy mạo, kia đáng người, kia làn da, kia ngực”

Ngôn Ca ngữ khí càng phát ra dâm uế, Hàn Thúc trong cơn giận dữ, hai chân bị dây thừng trói chặt, hấn vẫn là nâng lên hai chân hướng Ngôn Ca đá tới, mắng: “Im miệng! Không được người vũ nhục phu nhân.”

“Phu nhân? Ai phu nhân?” Ngôn Ca tự nhiên biết như vậy nữ tử không có khả năng là quân kĩ, nhưng là phu nhân? Chẳng lẽ...

Ngôn Ca khẽ gọi: “Người nói cái kia nữ nhân là Túc Lăng phụ nữ? “

Hàn Thúc lần này không để ý đến hấn, bắt quả trên mặt kiêu ngạo đã muốn thuyết minh hết thấy.

Ngôn Ca sắc mặt tối sầm lại, thì thào lẩm bẩm: “Cái này phiền toái.” Truyền thuyết Túc Lăng cũng đã thực khó đối phó, phụ nữ kia cũng là cái khó chơi. (có cần thiết phải tung hê anh Lăng thành truyền thuyết thế ko =))))))

Một nam hài hơn mười tuổi đi vào trong động, đối với Ngôn Ca nói: “Thủ lĩnh có lệnh, đem người này trước giam giữ.”

Ngôn Ca đối với phía sau hai gã nam tử vẫy tay, hai người lập tức tiến lên, một trái một phải đem Hàn Thúc tha lên, Ngôn Ca cười lạnh nói: “Áp đi xuống, liền như vậy, cho đối ba ngày ba đêm, ta xem người còn dũng mãnh được sao.”

“Rõ.” Hai người kéo Hàn Thúc hướng sơn động càng sâu chỗ đi đến, Hàn Thúc âm thầm lưu tâm chung quanh hoàn cảnh, thông đạo, mỗi cách mấy trượng liền có một người gác, trong đó còn có một đội tuần tra. Nhìn hấn bị áp tiến vào, mỗi người cư nhiên đều nhìn không chớp mắt, vẻ mặt ngạo nghễ, này thật sự không giống như là bình thường loạn tặc.

Đối thủ lần này thật sự là khó giải quyết, nguyên lai bọn họ là khinh địch .

Sau khi Hàn Thúc bị áp đi, nam hài tiếp tục nói: “Tả sứ, hữu sứ, thủ lĩnh ời.”

Ngôn Ca, Vô Cực liếc nhau một cái, đi theo nam hài phía sau, xuyên qua sơn động , một mảnh lùm cây đi vào hang. Dưới bóng đêm, một bóng đen đứng ở cửa động, hấn đứng một nơi bí mật gần đó, trên người lại khoác một cái áo choàng, nhìn không thấy diện mạo. Hai người sớm đã thói quen, cung kính khom người nói: “Thủ lĩnh.”

Bóng đen nâng nâng tay, Ngôn Ca như hiến vật quý vội la lên: “Ta bắt người này, phẩm chất hấn là không thấp, bằng không người phụ nữ của Túc Lăng cũng sẽ không vì cứu hấn vọt vào trong rừng. Nếu Túc Lăng không sợ chết, không mặc kệ thuộc hạ, để ý đến tội danh , ba ngày sau nhất định sẽ đến.”

Trong bóng đêm, truyền đến khàn khàn than nhẹ: “Bình gia kiêng kị nhất nôn nóng, Túc Lăng chinh chiến sa trường nhiều năm, điểm ấy định lực vẫn phải có, lại càng không là mua danh chuộc tiếng hạng người, ba ngày đã muốn cũng đủ để hấn nghĩ ra sách lược ứng đối.”

Ngôn Ca mày mặt nhăn cùng một chỗ, ngạc nhiên nói: “Ta liền không rõ, thủ lĩnh vì cái gì muốn bức Túc Lăng đến, nếu là tướng nhân cơ hội giam giữ hấn, lại vì sao cho hấn ba ngày nghĩ đối sách?”

Kia khàn khàn thanh âm không ở trả lời, Vô Cực đậm mặc thanh âm trả lời: “Thủ lĩnh là muốn thử xem Túc Lăng năng lực.”

Ngôn Ca cười nhạt, cười nói: “Ta xem cũng không có gì năng lực, lần này còn không phải bị chúng ta đánh lén.” Cư nhiên còn làm ột nữ nhân tiến vào, chính mình trốn ở bên ngoài, loại này nam nhân có lợi hại cũng có”

Bóng đen xoay người tiến vào hang, chỉ để lại một tiếng hơi nghiêm khắc cảnh cáo: “Túc Lăng uy chấn nhiều năm, không thể khinh địch.”

Hai người không dám lơ mãng, chạy nhanh cúi đầu trả lời: “Rõ.”

Đối với vị kia nghe đồn đại tướng quân, Ngôn Ca lơ dĩnh, Vô Cực còn lại là vĩnh viễn lặng im.

Oi bức, đây là mọi người cảm thụ, bọn họ đại đa số đều trải qua nghiêm khắc huấn luyện, chiến tranh, sa mạc, sa mạc, hoang dã đều kiến thức qua. Ở bọn họ cảm nhận, rừng mưa bên trong Dương quang không đến, nơi nơi đều là xanh tươi cây cối, hoàn cảnh không nên có bao nhiêu ác liệt, nhưng là khi bọn họ chân chính tiến vào mới biết được nơi này tuyệt không so với sa mạc dễ chịu. (Dương quang: ánh mặt trời)

Bên người không khí đều là ẩm ướt, trên người càng không ngừng ra mồ hôi, quần áo vĩnh viễn là ướt, Dưới chân đất lầy lội thấp hoạt, chân cơ hồ là ngâm ở bên trong bùn đất, càng ngày càng trầm trọng, hô hấp cũng bắt đầu không thoải mái.

Đi ước chừng hơn nửa canh giờ, rốt cục nghe được ào ào tiếng nước, hơi nước cũng càng ngày càng nhiều, cứ như vậy bọn họ vẫn là đi rồi một nén nhang thời gian, mới đi tiến bọn họ mục đích — Cốc Ô Nha.

Đoàn người sớm đã chật vật không chịu nổi, rốt cục đến, đây là sở hữu các tướng sĩ tiếng lòng.

Dương nhiên cũng có ba người ngoại lệ, một cái là một thân hồng y Mộ Dịch, hắn dọc theo đường đi sử dụng khinh công, cho nên trước mặt mọi người kín người chân bùn thời điểm, hắn trừ bỏ quần áo thấp một ít ở ngoài, vẫn là một thân nhẹ nhàng khoan khoái; còn có một là vẻ mặt sắc lạnh Túc Lăng, trên chân tuy rằng vẫn là lầy dính một ít bùn, nhưng là kia không thêm để ý, tự cao tự đại khí phách làm cho người ta căn bản không thể đem chật vật này từ cùng hắn liên hệ cùng một chỗ.

63. Chương 63

Mà một người khác giờ phút này tựa vào khe sâu bên cạnh trăm năm đại thụ, đem bao ở trên chân lá chuối tây bỏ ra_Cổ Vân.

Lãnh Tiêu cùng Lưu Tinh âm thầm khóc thét, tiến vào liền thấy nàng lấy lá chuối tây, lúc ấy như thế nào sẽ không biết làm theo đâu? Về sau vô luận nàng làm cái gì, bọn họ đều phải noi theo mới được, bằng không sẽ chịu loại này khổ.

Dư Thạch Quân đi đến cốc Ô Nha vách đá, cúi đầu nhìn lại, phía Dưới chạy chồm dòng nước so với hắn tưởng tượng muốn chảy xiết, kích khởi hơi nước đã muốn khiến đầu đầy hơi nước, rút lui vài bước, Dư Thạch Quân hướng Túc Lăng hỏi bẩm nói: “Tướng quân, quả nhiên như phu nhân nói, nước sông đã muốn tràn khe sâu, hơn nữa dòng nước chảy xiết, không có khả năng lên vào giữa sông bơi đi qua.” Trong lời nói có khó nén khâm phục.

Túc Lăng còn không có mở miệng, Cổ Vân đã muốn trả lời: “Ta nói rồi, không được bảo ta phu nhân.” Từ lúc bọn họ lần đầu tiên kêu nàng cũng đã khó chịu, nói bọn họ vẫn như cũ, hiện tại chánh chủ trở về, nàng cũng không muốn cho người hiểu lầm nàng hiếm lạ, hắn tướng quân phu nhân vị trí, nàng trốn tránh e sợ còn không kịp.

“Này...” Dư Thạch Quân khó xử trộm liếc Túc Lăng một cái, tướng quân trên mặt càng phát ra đen, nhưng là đây là làm cho hắn không cần kêu phu nhân là phu nhân, hay là muốn tiếp tục kêu phu nhân là phu nhân đâu? Hắn nghi hoặc a?

“Không nghĩ đến đây phong cảnh đẹp như thế, lúc này uống rượu ngắm trăng thật ra không sai.” Lọt vào trong tầm mắt đúng là xanh ngắt, thủy khí mờ lung sương mù, vì u tĩnh sơn cốc thêm một cỗ sinh cơ, này chỗ không sai, về sau thật ra có thể thường đến.

Mộ Dịch quần áo hồng y, đứng ở bên cạnh vách đá, xứng thượng kia tựa như ảo mộng cảnh sắc, chính hắn có lẽ không biết, có hắn, này trước mắt xanh biếc đều có khác một phen phong tình. Chính là Cổ Vân không giống hắn là đến ngoạn du, nàng còn có càng chuyện trọng yếu phải làm.

Cố Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua cao to thân cây, đối với Lãnh Tiêu cùng Lưu Tinh nói: “Lãnh Tiêu, Lưu Tinh, các người một trái một phải, trèo lên đi theo chỗ cao nhìn chung quanh, đem bọn người nhìn đến cảnh tượng vẽ xuống, phải chú ý tỉ lệ.”

“Rõ.” Hai người không có hai lời đều tự chọn một gốc đại thụ, hướng lên trên, chỉ chốc lát, hai người đều đã muốn đến đỉnh, ở trên đó ngồi xuống, hai người lấy ra than củi cùng giấy trắng mà sáng nay Cố Vân gọi bọn hắn chuẩn bị, vẽ ra.

Không thể tưởng được than củi dùng tốt như vậy, về sau đều không cần dùng đến bút lông.

Túc Lăng vẽ mặt có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm hai cái thân thủ mạnh mẽ, lại đối Cố Vân duy mệnh là từ hai cái trẻ tuổi, trong mắt xẹt qua một chút suy nghĩ sâu xa, hắn trầm mặc không nói gì, Dư Thạch Quân tự động tự phát đi đến trước mặt Cố Vân, hỏi: “Phu... Thanh cô nương, có cái gì cần mặt tướng làm?” Ở Cố Vân lãnh mầu nhìn chằm chằm, Dư Thạch Quân vẫn là không tiền đồ sửa lại xưng hô.

Cố Vân liếc Túc Lăng liếc mắt một cái, cười lạnh nói: “Người nghe Túc đại tướng quân hiệu lệnh tốt lắm, ta cũng không dám tùy tiện sai sử Túc tướng quân đặc lực chiến tướng.”

Dư Thạch Quân sửng sốt, có chút xấu hổ đứng ở nơi đó, cũng không dám hỏi đầu liếc Túc Lăng một cái, bởi vì hắn đã muốn cảm nhận được kia hàn khí hướng bên này bắn thẳng lại đây.

Đêm qua Túc Nhậm tìm một cái canh giờ cùng hắn nói Thanh Mạt là như thế nào chiến thắng Vũ, như thế nào thu phục này tân binh, như thế nào thông minh, như thế nào có dũng có mưu, hắn vẫn là lần đầu tiên như vậy khích lệ một người. Ngay cả như vậy, hắn vẫn là kiên trì cho rằng một cái thiên kim tiểu thư xuất thân nữ tử, khả năng hiểu binh pháp, khả năng học thức uyên bác, khả năng người mang võ nghệ, nhưng là tuyệt đối không thể có thể ăn được đau khổ.

Này cũng là hắn hôm nay chấp thuận nàng đến nơi đây nguyên nhân, nàng không phải muốn ở lại trong quân sao? Hắn khiến cho nàng lưu lại, xem nhìn cái gì là thật chính hành quân, cái gì kêu chịu khổ.

Cố Vân tự nhiên là không biết Túc Lăng tâm tư, đi đến khe sâu, hí mắt nhìn lại, đối diện cây rừng muốn so với bên này càng thêm rậm rạp, cơ hồ thấy không rõ lắm địa hình, Cố Vân hỏi: “Lâu lão tướng quân, đối diện chính là người theo như lời kia phiền rừng rậm phải không?”

Lâu Mục Hải gật đầu trả lời: “Đúng. Ta từng mang binh tiến vào, không đến mười dặm liền không dám liều lĩnh nữa. Bên trong hơi nước rất nặng, cao lớn cây cối che trời, chỉ có giữa trưa có thể nhìn đến một chút ánh mặt trời, không chỉ có thông thường độc trùng mãnh thú, hơn nữa rất dễ dàng bị lạc phương hướng.”

Hắn có chút không rõ, trải qua một đoạn thời gian ở chung, Thanh Mạt quả thật cái không sai nữ hài tử, cũng coi như xứng đôi Túc tướng quân, mà tướng quân phủ mọi người đã muốn kêu nàng phu nhân, hắn là sẽ không sai a, vì sao hai người bọn họ giống như oan gia ngõ hẹp?

Tuổi trẻ nam nữ cảm tình, còn thật là khó khăn giải thích. Lâu Mục Hải lắc đầu, quyết định không hề quản, hắn chỉ cần hiệp trợ Túc tướng quân tiêu diệt là tốt rồi. Chỉ vào đối diện vách đá, Lâu Mục Hải lo lắng nói: “Loạn tặc ước ở chỗ này, chỉ sợ đến lúc đó áp Hàn tiên phong ở đối diện uy hiếp, làm cho tướng quân một mình đi trước. Kể từ đó, ta quân sĩ khó có thể đến khe sâu bờ bên kia, tướng quân một mình đối mặt loạn tặc, tình cảnh nguy hiểm, nếu là bọn hắn dụ quân vào rừng mưa, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Mộ Dịch phỏng chừng là phong cảnh xem đủ, e sợ cho thiên hạ bất loạn cười nói: “Lăng, nguyên lai người ở người khác trong lòng là như thế không có năng lực?”

Mộ Dịch cảm thấy thực buồn cười, vài cái loạn tặc có thể đem Túc Lăng đổ, kia hắn cũng đừng làm tướng quân.

Lâu Mục Hải sắc mặt rừng mình, ngữ khí cũng rõ ràng cương lĩnh, “Lão thần không phải ý tứ này, Túc tướng quân không cần hiểu lầm. Chính là đối diện hoàn cảnh quả thật hung hiểm vô cùng, này loạn tặc lại là cực ác, tướng quân thân có trọng trách, thật sự...”

Túc Lăng dùng sức vỗ vỗ Lâu Mục Hải bả vai, cười nói: “Lão tướng quân không cần để ý đến hắn, Túc mỗ hiểu biết lão tướng quân sâu lo.” Hắn là điên rồi mới có thể đồng ý Mộ Dịch này nhiều chuyện nam nhân cùng hắn đang tiến đến.

Lâu Mục Hải sắc mặt rớt cục đờ , Túc Lăng mới tiếp tục hỏi: “Này khe sâu dài bao nhiêu, có thể hay không đi qua khe sâu, ở đối diện phục kích chờ đợi?”

64. Chương 64

Cố Vân đứng ở khe sâu, yên lặng quan sát chung quanh hoàn cảnh, lúc này, Lãnh Tiêu cùng Lưu Tinh cũng theo trên cây xuống Dưới, cầm trong tay giấy đưa tới Cố Vân trước mặt: “HLV, đã xong.”

Cố Vân vui sướng tiếp nhận, cười nói: “Vất vả .”

Cố Vân nói xong chuyên chú cho trong tay bản vẽ, không chú ý tới hai người đều là ngẩn ra, có chút mất tự nhiên lui ở một bên, bất quá bọn họ trong mắt cực đậm cảm động vẫn là làm ột bên “Không có việc gì “Mộ Dịch xem tiến trong mắt, bạc thần khinh Dương, nữ nhân này nhưng thật ra hiểu được như thế nào thu mua lòng người.

Lâu Mục Hải hiểu rõ Túc Lăng ý tưởng, bất quá hắn cũng không đồng ý, trả lời: “Cốc Ô Nha dòng nước xỏ xuyên qua rừng rậm, cuối cùng nhập tây hải, nếu là muốn nhiều đi, thượng du mười dặm chỗ là trong cốc hẹp nhất vị trí đáp một cái cầu gỗ có thể thông qua, nhưng là loạn tặc gian xảo, nếu là ta quân sớm ở đối diện phục kích, chỉ sợ bọn họ không chịu hiện thân, Hàn tiên phong cũng sẽ có nguy hiểm.” Cùng này loạn tặc chu đánh nhiều năm như vậy, bọn họ giao hoạt cùng cẩn thận hẳn là tràn đầy thể hội.

Dư Thạch Quân đoán nói: “Lão tướng quân, ngài ý tứ là tốt nhất có thể ở loạn tặc xuất hiện thời điểm đánh úp?”

“Đúng là ý này.” Lâu Mục Hải gật gật đầu, bất quá rất nhanh lại lắc đầu thở dài: “Này khe sâu cách mười trượng có thừa, Túc tướng quân công lực thâm hậu, có lẽ mượn lực còn có thể đi qua, các tướng sĩ thật sự khó có thể qua.”

Phía Dưới dòng nước chảy xiết, mặc kệ người kỹ năng bơi thật tốt đều không có khả năng từ phía Dưới đi qua, mà khe sâu khoảng cách rộng như thế, muốn đi qua cũng là không có khả năng , kia phải như thế nào rất nhanh đi qua? Còn phải làm cho đối phương trở tay không kịp, quá khó khăn .

Mấy người đồng thời lâm vào trầm tư, Cố Vân chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua một chút tự tin tia sáng, cười nói: “Kỳ thật, muốn qua này khe sâu, cũng không phải không có cách nào.”

Lưu Tinh hưng phấn cả người chấn động, vội la lên: “HLV, như thế nào có thể đi qua?”

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng, bao gồm Túc Lăng cùng Mộ Dịch, đều muốn nghe xem nàng có thể nghĩ ra cái gì diệu kế .

Ai ngờ, Cố Vân chậm rãi đem bản vẽ thu vào trong lòng, tựa tiểu phi tiểu nói: “Nơi này có nhiều sâu nhỏ lắm, chúng ta tốt nhất trở về nói sau.”

Sâu? Nơi nào có sâu? Lưu Tinh vẻ mặt nghi hoặc, hỏi: “HLV, có ý tứ gì?”

Cố Vân không có trả lời hắn, mà là cực nhanh lui đến xếp thành hàng chỉnh tề tướng sĩ bên cạnh, ở tất cả mọi người không có phản ứng tới được, một phen đoạt lấy hắn trên vai trường cung, tùy tay bắt một mũi tên đồng, hướng cách đó không xa một gốc cây đại thụ, bắn ra một tên –

“A!” Một tiếng đau hô, một cái đầy người khoác lá cây thân ảnh theo trên cây ngã xuống, mà bờ vai của hắn còn cắm một mũi tên.

Người nọ theo trên cây đến rơi xuống sau, nhanh chóng lủi vào rậm rạp lùm cây, Lãnh Tiêu chính muốn đuổi theo, Cố Vân khoát tay, nói: “Lãnh Tiêu, đừng đuổi theo.”

Dư Thạch Quân cùng Lâu Mục Hải sắc mặt đều không tốt lắm, bọn họ cư nhiên không có phát hiện trên cây có người, đều do tiếng nước to , làm cho bọn họ không nghe được loạn tặc động tĩnh.

Khác với bọn họ giật mình, Túc Lăng liền có vẻ bình tĩnh nhiều lắm, Mộ Dịch lại khoa trương thở dài: “Ta nói bà chị, người vừa rồi vì sao không dùng tên bắn chết hắn, lòng dạ đàn bà nhưng là binh gia tối kỵ a.”

Lòng dạ đàn bà? Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, không chút khách khí trả lời: “Yêu nghiệt, người võ công xem ra không kém, hắn là có thể cảm giác được này phụ cận không chỉ một người ẩn núp thám thính tin tức? Ánh mắt có thể đạt được chỗ cũng đã không dưới mười người, giết được bao nhiêu? Nói sau người ta chính là muốn nhìn một chút Túc đại tướng quân rốt cuộc được không, không làm cho bọn họ trở về bầm báo, ai tới truyền lại hân uy danh a?”

Xem Túc Lăng một bộ lão thần bộ dáng, hắn nhất định đã sớm phát hiện có người nghe trộm, khó trách hắn hôm nay sẽ không nói, nếu người ta như vậy hạ thấp, nàng bắt quả là giúp hắn một phen mà thôi.

Nàng đối hắn nói chuyện, mỗi một câu đều phải mang gai có phải hay không. Túc Lăng ưng mầu thẳng tắp nhìn chăm chăm Cố Vân, Cố Vân khỏe môi mỉm cười, cũng không nhìn hắn, nhàn nhàn dựa lưng vào đại thụ nhìn chung quanh, nơi này phong cảnh... quả thật không sai.

Cùng nữ nhân này ở cùng một chỗ, hắn khó bảo toàn sẽ không bóp chết nàng.

“Dư phó tướng.” Túc Lăng lãnh a một tiếng.

Dư Thạch Quân ôm quyền trả lời: “Có.”

“Mang theo một trăm tinh binh theo Lâu lão tướng quân nói qua đối diện tìm hiểu địa hình, giờ Tuất hồi doanh trung báo.” Cho dù không thể ở đối diện mai phục, cũng muốn biết rõ ràng đối diện địa hình như thế nào.

“Rõ.” Dư Thạch Quân lĩnh mệnh, đang muốn mang đội rời đi, Cố Vân bỗng nhiên đi đến hắn bên người, dùng cực thấp thanh âm nói: “Dư Thạch Quân, đến bờ bên kia sau, không cần đi quá xa, rừng rậm ban đêm tới sớm, giờ Dậu trời đã tối hẳn. Nếu là đến lúc đó tìm không thấy phương hướng không cần mù quáng loạn đi, dựng thẳng lên của người lỗ tai hướng tới chỗ có tiếng nước mà đi, theo dòng nước, chúng nó sẽ đem người qua Ô Nha khe sâu.”

Nàng không hy vọng này một trăm nhân có đi không có về.

Dư Thạch Quân dụng lực gật đầu, cảm kích ôm quyền trả lời: “Đa tạ phu... Thanh cô nương nhắc nhở.”

Dư Thạch Quân mang đội ly khai, Cố Vân một bên đem vừa rồi còn lại lá chuối tây cột vào chân, vừa nói nói: “Lãnh Tiêu, Lưu Tinh, đi.”

Hai người không chút do dự theo Cố Vân phía sau, Lưu Tinh có chút tò mò hỏi: “HLV, ngài hiện tại muốn đi đâu?”

“Hồi doanh biểu thị một chút phương pháp vượt qua khe a.” Nói xong, Cố Vân như là bỗng nhiên nghĩ đến cái gì quay đầu, nhìn Túc Lăng, lại là cái loại này ngoài cười nhưng trong không cười tươi cười, thanh âm còn lại là mười phần khiêu khích: “Túc tướng quân cũng có hứng trí trong lời nói, không ngại cùng nhau tiến đến, đương nhiên, nếu người có rất tốt biện pháp, cũng có thể cho ta kiến thức một chút.”

Nói xong Cố Vân lưu loát xoay người, lưu cho Túc Lăng một bóng dáng.

Đứng ở Túc Lăng bên cạnh người, Mộ Dịch rõ ràng đã muốn tinh tường nghe được, như trước không sợ chết cười nói: “Lăng, người vị này phu nhân so với người có ý tứ hơn.”

65. Chương 65

“Mộ, Dịch!” Hàm răng bài trừ đến hai chữ nghe như thế nào cũng khiến cho người ta Mao cốt từng nhiên. (mao cốt từng nhiên: rùng mình, lạnh người)

Lần này Mộ Dịch thức thời không có kích thích hấn nữa, bắt quá nói thật, cái kia nữ nhân thật sự kiêu ngạo, Lãng rốt cuộc còn có thể nhẫn bao lâu.

Thật đúng là làm cho người ta chờ mong.

Bội thành Túc gia quân doanh .

Mặt trên là mảnh nhỏ rậm rạp rừng cây, thổ pha đến trong rừng cây khoảng cách ước chừng mười đến trượng, so với cốc Ô Nha thì độ rộng không sai biệt lắm, khác biệt là cốc Ô Nha phía Dưới là nước sông, ngã xuống mạng nhỏ sẽ không có, nơi này lại là bùn đất, dùng để biểu thị phương pháp qua khe sâu không còn gì tốt hơn.

Cổ Vân đứng ở trên đỉnh, Lãnh Tiêu đứng ở phía sau, trong tay cầm một cái tứ trảo móc mà công thành thường xuyên dùng , móc phía Dưới là một cái thật dài dây thừng, Túc Lãng đoàn người đứng ở phía bên phải, không nói chờ xem , bọn họ phía sau là trong doanh địa chiến sĩ, dài cổ ra nhìn.

Cổ Vân không làm cho bọn họ đợi lâu, ở Lãnh Tiêu bên tai nói nhỏ vài câu liền lớn tiếng nói: “Đi.”

Lãnh Tiêu cầm trong tay tứ trảo móc uy vũ sinh uy, buông lỏng tay, dựa vào quán tính móc mang theo dây thừng lập tức bay ra mười trượng ở ngoài, bám vào rắn chắc thân cây cuốn hai vòng rồi cục ngừng lại, Lãnh Tiêu bắt lấy dây kéo đến mặt sau thân cây vòng năm sáu vòng, một cái liền tiếp hai dây thừng ở thời gian ngắn đã muốn buộc xong.

Xem bọn hấn tư thế, Lâu Mục Hải tựa hồ có chút hiểu được Thanh Mạt trong hồ lô tưởng bán cái gì được (bác Lâu hủ được Vân tỷ định làm gì) , có chút thất vọng lắc đầu, Lâu Mục Hải nói: “Người muốn cho các tướng sĩ thông qua dây thừng đi qua? Chỉ sợ không ổn, nếu các tướng sĩ đi đến một nửa, loạn tặc bắn tên, đến lúc đó chẳng những không qua được, ta quân ngược lại thương vong thảm trọng.”

Này biện pháp ai cũng nghĩ ra, đáng tiếc căn bản vô dụng.

Cổ Vân thân thủ dùng sức túm túm dây thừng, thực rắn chắc, nằng thực vừa lòng. Đối với phía sau nghi ngờ, Cổ Vân lơ đãng cười nói: “Đi qua quá chậm, tự nhiên là không được , nhưng là lướt qua , hiệu quả liền khác nhau rất lớn .”Này loạn tặc căn bản còn không kịp nhắm bắn tên, người đã muốn tới bờ bên kia .

“Lướt qua?”Lâu Mục Hải nghi hoặc, như thế nào lướt qua, lấy cái gì lướt qua ?

“Cốc Ô Nha hai bên vách đá cũng không phải cao giống nhau , quân ta bên này vách đá muốn so với đối diện cao hơn không sai biệt lắm một trượng, như vậy cao thấp chênh lệch là ưu thế.”Cầm trong tay ra một cái móc sắt to như một bàn tay, Cổ Vân cười nói: “Ta ở kho lúa tìm được không ít móc dùng khi vận chuyển lương thực để buộc chặt cố định, hơi chút sửa một chút có thể làm cho các chiến sĩ lợi dụng nó, thoải mái hơn nữa rất nhanh quá đến đối diện.”

Túc Lãng lãnh ngạo trong thanh âm mang theo vài phần khinh thường, hỏi: “Lướt qua tốc độ nhanh như vậy, đến đối diện về sau nhất định sẽ bị đụng vào cây, các tướng sĩ phải như thế nào dừng lại?”Nàng là muốn mượn dùng chênh lệch dựa vào các tướng sĩ sức nặng rất nhanh trượt đi qua, phương thức này ở một năm trước trong chiến đấu, hấn cũng từng muốn dùng đến, nhưng là thử qua sau mới phát hiện, tốc độ quá nhanh, muốn dừng lại cũng là gian nan chuyện .

Cổ Vân chẳng những không có mây đen trước mắt, ngược lại thoải mái cười nói: “Muốn giải quyết vấn đề này, rất đơn giản.”

Đơn giản? Hảo cuồng vọng khẩu khí, Túc Lãng không nói nữa, chính là kia một đôi ưng mâu sâu thẳm lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, cảm giác áp bách xâm nhập mà đến.

Này nam nhân chỉ là ánh mắt cũng đã đủ làm cho người ta hoảng sợ, đáng tiếc không bao gồm nàng. Dem móc sắt câu ở dây thừng thượng, mảnh vải xuyên qua móc sắt ở phần eo trát nhanh, Cổ Vân cũng không nói nhiều, nằng thích hành động hơn là nói.

Lãnh Tiêu tiến lên từng bước, thấp giọng nói: “HLV, ngài nói cho ta biết phương pháp, vẫn là để cho ta tới đi.” Cánh tay nàng thương còn không có tốt, trượt như vậy rất là hao phí lực cánh tay, nếu còn làm thương gân tay, vậy nguy rồi.

Cố Vân trong lòng âm áp, thản nhiên cười nói: “Không cần, người cũng nhìn kỹ, chú ý động tác.” Trên tay thương đều chính là bị thương ngoài da mà thôi, nàng không như vậy yếu ớt.

Kiểm tra trên người cột vào chắc chắn sau, Cố Vân bỗng nhiên nói: “Đi giúp ta lấy cỏ dại lại đây.”

“Rõ.” Lãnh Tiêu sững sốt, nhưng là vẫn là lấy tươi mới cỏ dại lại đây.

Cố Vân một tay bắt lấy bao bố bọc móc, một tay cầm lấy cỏ dại, cười nói: “Đi thôi.”

Chỉ thấy nàng chạy chậm hai bước thoáng lui chân, thân thể lập tức trượt đi xuống, theo quán tính càng lúc càng lớn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, Túc Lăng mây cũng càng nhấn càng chặt, nếu là nàng dừng không được, đâm vào bên trong, nhất định sẽ làm bị thương không nhẹ.

Mọi người ở đây đều vì nàng chảy mồ hôi, Cố Vân bỗng nhiên cầm trong tay nắm cỏ dại thật dày nắm ở trong tay, bắt lấy trên đầu dây thừng, nàng trượt tốc độ cũng dần dần chậm lại, rốt cục ở cạnh gần thân cây ngừng lại, một tay bắt lấy dây thừng, cởi móc sắt, Cố Vân nhẹ nhàng nhảy xuống.

Nàng mới rơi xuống đất, sườn dốc tướng sĩ lập tức hoan hô đứng lên.

Đi trở về đến bên Túc Lăng, Cố Vân vỗ vỗ tay dính cỏ, đón nhận hân sâu thăm ánh mắt, Cố Vân cười nói: “Người lo lắng vấn đề, động não, một ít cỏ dại có thể giải quyết.”

Lâu Mục Hải tinh thần phấn chấn, cười nói: “Thật tốt quá, kể từ đó, liền có thể đánh úp.”

Đáng tiếc, Túc Lăng cùng Cố Vân không có người để ý đến hân, hai người lại một lần nữa không ai nhường ai ánh mắt đánh giá, một cái kiệt ngạo sắc bén, một cái thần thái bay lên.

Túc Nhậm ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Tẩu tử a, ngày mai chủ yếu mục đích là cứu trở về Hàn Thúc, như vậy đi qua quả thật xuất kỳ bất ý, nhưng là loạn tặc nhân số có bao nhiêu, như thế nào bài binh bày trận quân không thể hiểu hết, cứu nhân phải như thế nào phản hồi?”

Cố Vân hiển nhiên đã sớm tưởng tốt lắm, đối đáp trôi chảy: “Từ cái đi qua tướng sĩ bên hông quân cột một cái dây thừng, cứu ra Hàn Thúc sau đem dây thừng cột vào người hân, đem hân kéo trở về là được. Loạn tặc có thể xuất quỷ nhập thần, đều là dựa vào tại kia phiến rừng rậm, chỉ cần quân ta không cần tùy tiện tiến vào, ở khe sâu đối địch, phần thắng rất lớn.”

66. Chương 66

Nghe ý của nàng chỉ vì cứu người, Lâu Mục Hải sắc mặt khê biến, vội la lên: “Dễ dàng buông tha cơ hội tốt thế này, chẳng phải rất đáng tiếc sao?” Hân đóng ở Tây Bắc nhiều năm, nằm mơ đều muốn tiêu diệt loạn tặc, lần này khó được có cơ hội, thế nào có thể buông tha một cách dễ dàng như thế.

Cố Vân ngược lại nhìn về phía Lâu Mục Hải, thủy chung thanh minh ánh mắt xẹt qua một tia hàn ý, lạnh giọng nói: “Lâu lão tướng quân, ngài cùng loạn quân đánh nhau nhiều năm, hân là biết kia phiến rừng rậm. Túc gia quân trận pháp rất cao, tướng sĩ dũng mãnh, kia đều là ở chỗ trống trải cùng quân địch giao phong, mà lần này hoàn cảnh bất đồng. Binh gia có câu, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, bọn họ đối phiến rừng rậm hoàn toàn không biết gì cả, vạn nhất loạn tặc chính là tướng lấy Hàn Thúc làm con mồi, dụ hoặc các người tiến vào rừng rậm ở chỗ sâu, đến lúc đó công phá từng cái, đưa các tướng sĩ tánh mạng cho chúng, kia mới là chân chính đáng tiếc.”

Người khác nói như vậy cũng không sao, hân biết rõ rừng rậm hung hiểm, lại vẫn là chỉ vì cái trước mắt, thật sự làm bậy tướng soái.

Lâu Mục Hải nhất thời ghen lời, sắc mặt đỏ lên, mắt hổ trừng trừng, lớn tiếng mắng: “Không biết gì cả, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, tướng sĩ nên nghe lệnh làm việc, chẳng lẽ sợ chết đồ đệ? Đúng là đàn bà...”

Lâu Mục Hải nói còn chưa nói xong, một đạo cười nhạo cùng lạnh lùng thanh âm vang lên: “Thân là quân nhân, phục tùng mệnh lệnh chính là thiên chức, không có điều kiện giằng, nhưng là bọn hắn đem mệnh giao cho người, người nhất định phải vì bọn họ phụ trách. Bọn họ là đấu tranh anh dũng tướng sĩ, không phải dùng để chứng minh cái gọi là khí tiết”

Này lý do làm cho Lâu Mục Hải tức giận đến thiếu chút nữa bạo đầu, chỉ vào Cố Vân “Người “ nửa ngày, cũng nói không nên lời.

Sau lưng đứng ở mấy ngàn tướng sĩ cũng bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, xôn xao thanh âm càng lúc càng lớn, rốt cục, Túc Lăng cao giọng nói: “Đủ, có hay không truy kích chờ Dư phó tướng cầm bản đồ địa hình về rồi thương nghị tiếp.”

Quả nhiên là chủ soái, Túc Lăng nói xong, nho nhỏ quả đồi ai cũng không dám thêm một câu.

Ứng mâu lại đảo qua Cố Vân, chính là lúc này đây ánh mắt lại dừng ở cửa cánh tay nàng, Cố Vân cúi đầu mới phát hiện cánh tay vết thương lại chảy máu, ở hắc y cũng không rõ ràng, nhưng vẫn là bị Túc Lăng nhìn thấy.

Túc Lăng thu hồi tầm mắt, đối phía sau Túc Nhậm nói: “Nhậm, sai thợ rèn cải tạo móc sắt, nhất định trước khi xuất phát làm được năm trăm cái. Mặt khác chọn lựa năm trăm tinh binh, luyện tập, đối địch khi không được sai lầm.”

“Rõ.”

Nói xong, Túc Lăng xoay người nhanh rời đi. Cố Vân nhẹ vỗ về vết thương, nhìn bóng dáng tiêu sái như gió, lãnh mâu khẽ nhếch, này nam nhân bá đạo là bá đạo, bất quá cũng vẫn có thể xem là một tướng lãnh xuất sắc, đầu óc minh mẫn, quyết đoán mười phần, bất quá... Kia không coi ai ra gì thái độ vẫn là như vậy làm cho người ta chán ghét.

Túc Nhậm quay người lại, ánh mắt đảo qua phía sau ánh mắt mang theo sùng bái cùng kính nể, bọn họ nhìn chăm chú phương hướng đứng là kia tiếm gậy thanh ảnh. Túc Nhậm ẩn ẩn có chút lo lắng, ở trong lòng các tướng sĩ, nàng Túc trí đa mưu, ân uy đều xem trọng, coi trọng tính mạng binh lính, không sợ cường thế. Như thế không cần bao lâu, nàng sẽ trở thành Túc gia quân sau đại ca thành một linh hồn khiến mọi người tin phục, nhưng là dựa theo hai người hiện tại trạng huống, này rất cuộc... Là phúc hay họa? .

Đêm, chủ doanh đèn đuốc sáng trưng, sớm đã qua giờ Tuất, chủ vị Túc Lăng vẫn là kia trương mặt lạnh, chính là mâu quang càng lúc càng trầm, Túc Nhậm trong lòng biết, Dư Thạch Quân nếu không trở lại, đại ca phỏng chừng sẽ tức giận .

“Báo, Dư phó tướng đã trở lại.” Lúc này, một đạo vang dội thông báo tiếng vang lên, Túc Nhậm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tiến vào.”

Trướng ngoại đi vào một cái “Tượng đất “, vừa vào trướng trung lập khắc quì một gối: “Mạt tướng có thể ở giờ Tuất gấp trở về, tiến đến lĩnh phạt.”

Túc Nhậm vội la lên: “Dư phó tướng, người có phải hay không ở trong rừng gặp rồi loạn tặc?”

Dư Thạch Quân cúi đầu, rầu rĩ trả lời: “Không có.”

Không có? Túc Nhậm khó hiểu: “Vậy người vì sao lại như vậy?” Trên mặt trên người lầy lội, chật vật không thua gì đã trải qua một hồi ác chiến.

Ngẩng đầu, Dư Thạch Quân vẻ mặt xấu hổ cùng xấu hổ: “Mạt tướng tiến vào rừng rậm bắt quá một canh giờ, chung quanh thế nhưng hoàn toàn đen, cây đuốc vừa mới đốt đã mưa, rừng rậm cỏ cây mọc lan tràn, căn bản phân biệt không ra phương hướng, đưa mắt tất cả đều là cây, địa hình phức tạp lại không hề kết cấu, mạt tướng một lòng muốn tìm hiểu địa hình, ai ngờ... Nhưng lại lạc đường. Cũng may trước khi xuất phát phu nhân có chỉ điểm, mới có thể trở lại doanh.”

Buổi chiều phu nhân cùng hắn nói, hắn kỳ thật cũng không quá để ý, nghĩ rằng chính là tìm hiểu địa hình mà thôi, một đường đi qua, tương đương với trong tay có một phần bản đồ, tổng không đến mức lạc đường,

nào biết đâu rằng vẫn là gặp hạn.

Túc Nhậm ngạc nhiên nói: “Nàng cùng người nói cái gì?”

“Phu nhân nói nếu lạc đường không cần mù quáng loạn đi, hướng có tiếng nước đi, theo dòng nước, có thể trở lại Ô Nha cốc, mặt tướng đúng là dựa vào phương pháp này cuối cùng đi ra rừng rậm.”

Túc Nhậm hiểu rõ gật gật đầu, thủy hướng chỗ thấp, theo nguồn nước đi, nhất định là có thể đi ra. Túc Nhậm mảy dần nhàn, thấp giọng nói: “Ta nhớ rõ Hạo Nguyệt tiểu quốc căn bản không có loại này rừng rậm, nàng như thế nào liền đối rừng rậm như vậy hiểu biết?”

Này cũng là làm phức tạp Mộ Dịch lâu ngày nghi vấn, nhìn về phía Túc Lăng, Mộ Dịch hỏi: “Lăng, người có hay không tra quá thân thể của nàng?” Là như thế nào khiến ột thiên kim tiểu thư có bản lĩnh như vậy.

Túc Lăng liếc hẩn, hẩn khi nào thì vì nữ nhân chuyện tình phí tâm đa nghi, nào có loại này thời gian rồi đi thăm dò thân thể của nàng? Nếu là nàng an phận phân ở tướng quân phủ, hẩn phỏng chừng ngay cả nàng tồn tại đều quên.

Mộ Dịch hiểu rõ, cười nói: “Giao cho ta, bảy ngày sau cho người tin tức.”

67. Chương 67: Chương 67

Vừa thấy hẩn cười tủm tỉm chỉ biết hẩn không có ý tốt, Túc Lăng lạnh lùng trả lời: “Không cần, ta trả không nổi bạc.” Mộ trên tay tin tức hơn một ngàn hai, hẩn cũng không phải thừa tiền.

Mộ Dịch hào phóng cười nói: “Lần này miễn phí.” Trong thiên hạ khó có chuyện gì gọi lên lòng hiếu kỳ của hẩn, việc này hẩn quả chắc rồi.

Miễn phí thì đừng luận. Cái kia nữ nhân quả thật cũng làm cho hẩn tò mò.

Dư Thạch Quân còn quỳ trên mặt đất, Túc Lăng nhẹ nhàng giơ tay, lạnh giọng nói: “Đứng lên đi. Bản đồ địa hình?”

Dư Thạch Quân nhanh đứng dậy, theo trong lòng lấy ra giấy, nói: “Vẽ, bất quá chỉ có một chút, sau thật sự phân không rõ phương hướng...”

Trang giấy mở ra, bị mưa thấm ướt khiến nét mực mơ hồ, thấy không rõ lắm mặt trên vẽ là cái gì. Dư Thạch Quân nháy mắt thạch hóa, bọn họ đi một ngày, rốt cuộc ở làm gì?

Vây quanh kia trương mơ hồ không rõ bản vẽ, vài cái đại nam nhân đồng thời lâm vào suy nghĩ sâu xa, cuối cùng, vẫn là Túc Nhậm khẽ thở dài: “Đại ca, Túc gia quân vẫn là lần đầu tiên ở trong rừng rậm tác chiến, dựa theo Lâu lão tướng quân nói, kia phiền rừng rậm rộng lớn mà quỷ dị, loạn tặc lại giáo hoạt hung tàn, thiên thời địa lợi, bọn họ đều đã chiếm hết, lần này bao vây tiểu trừ, nhất định khó khăn thật mạnh. Tẩu tử tuy là nữ tử, cũng là có dũng có mưu, nàng đối rừng rậm quen thuộc cùng hiểu biết, có lẽ có thể giúp một tay, không bằng thỉnh tẩu tử cùng nhau đến, nghe một chút ý kiến của nàng?”

Dư Thạch Quân lập tức phụ họa nói: “Mặt tướng cũng nghĩ như vậy.”

Túc Lăng sắc mặt càng đen, thật sự là hảo phó tướng, hảo thống lĩnh của hẩn, há mồm ngậm miệng đều là nàng. Trong lòng căm tức, lại không thể không thừa nhận, Thanh Mạt đối rừng rậm hiểu biết quả thật nhiều hơn so với bọn hẩn, Túc Lăng âm thầm nghĩ, Túc Nhậm bắt lấy thời cơ, đối với ngoại môn nói: “Người tới, thỉnh phu nhân đến đến chủ doanh đến một chuyến.”

“Rõ.” Tướng sĩ lĩnh mệnh mà đi.

Trong hang, một gã tuổi trẻ nam tử ôm bả vai, quỳ trên mặt đất, máu theo khe hở chảy ra, ướt toàn bộ cánh tay phải, cũng không dám động, chờ chỗ tối kia mặt bóng người lên tiếng.

Chủ vị người trên trầm mặc không nói, Ngôn Ca nhú mào vội la lên: “Sao lại thế này? Bị Túc Lăng phát hiện?”

Tuổi trẻ nam tử lắc đầu trả lời: “Không phải, là hắc bên người một nữ nhân phóng tên, ta còn nghe được nàng nói, đã muốn có phương pháp qua khe sâu, nhưng là nàng chưa nói là cái gì liền đem ta theo trên cây bắn xuống dưới.”

Nữ nhân?Ngôn Ca luôn luôn cà lơ phớt trên mặt lạnh lùng, vội la lên: “Có phải hay không một cái thực nhỏ gây nữ nhân, còn mặc một thân hắc y?”

Nam tử vội vàng gật đầu: “Đúng vậy.”

Nghe xong nam tử nói,tay Ngôn Ca nắm thành quyền, vẻ mặt hận ý, Vô Cực trầm giọng hỏi: “Người nhận thức nàng?”

Hàm răng nhất cắn, Ngôn Ca oán hận trả lời: “Của ta hoàng kim tiên chính là bị nàng chặt đứt.”Nhìn về phía chủ vị áo choàng che đầy âm ảnh, Ngôn Ca phẫn uất gầm nhẹ nói: “Thủ lĩnh, nàng là Túc Lăng phụ nữ, công phu rất lợi hại, nhất là nàng kia thanh kiếm.Thật sự tà môn .”(hoàng kim tiên:roi vàng)

Đều nói Túc Lăng kiệt ngạo lãnh khốc, nhưng lại cũng sẽ cùng thê chinh chiến? Nếu thê tử hắc lợi hại như thế, vì sao trước kia chưa bao giờ nghe thấy?

“Túc Lăng...”Áo choàng hạ, mắt lạnh leo khinh liễm, màu sắc trầm xuống.

“Báo.Phụ nhân nói...” Tướng sĩ đi mời người trở về trường, chần chờ một hồi, mới cắn răng trả lời, “Nàng hiện tại không rảnh, khiến tướng quân... Chờ.”

Chủ doanh,một mảnh tĩnh mịch, bên trong mấy người ghen cười ăn ý cúi đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm kia thấy không rõ là cái gì chữ như gà bới bản đồ còn thật sự nghiên cứu,ai cũng không dám ngắt đầu nhìn sắc mặt Túc Lăng,dư quang chỉ thấy cặp kia thiết quyền nắm chặt, gân xanh nổi lên.

Một ngọn gió đảo qua, mọi người ngẩng đầu, doanh trưởng làm sao còn có Túc Lăng thân ảnh, mấy người hai mắt nhìn nhau, cuối cùng nhìn nhau cười ha hả.

Nghe nội tướng cuồng tiếu thanh âm,Túc Lăng lửa giận tức thì bị điểm,đối với truyền lời tiểu tướng gầm nhẹ nói: “Nàng ở nơi nào?”

Tiểu tướng sợ tới mức mặt đều xanh , không dám giấu diếm, lập tức trả lời: “Phụ nhân vừa rồi còn tại trên sườn núi chỉ điểm các chiến sĩ trượt .”

Nàng còn tại trên sườn núi? Biết nàng không phải cố ý cùng hắc đối đầu,Túc Lăng trong lòng lửa giận ở giờ khắc này thoáng tiêu giảm một ít, nhưng là bị người ngỗ nghịch hờn dỗi vẫn là đỉnh ở cổ, hiện tại hồi doanh đối mặt kia vài cái xú tiểu tử hắc càng khí, Túc Lăng xoay người hướng tới triền núi đi đến.

Vừa lên đến đỉnh, liền thấy trong bóng đêm, các tướng sĩ còn tại kiên trì luyện tập, Túc Lăng trong lòng cũng hết giận hơn phân nửa, giương mắt nhìn lại, nhưng không có nhìn đến kia mặt gây thân ảnh. Tùy tiện gọi tới một người, Túc Lăng hỏi: “Thanh Mạt đâu?”

Thấy rõ là Túc Lăng, tiểu tướng lập tức đứng nghiêm, trả lời: “Hồi bẩm tướng quân, phụ nhân vừa mới hồi doanh .”

Túc Lăng mào kiêu nhú lại, lúc này hắc cũng không lập tức bước đi, bằng không chẳng phải là có vẻ hắc chính là tìm nàng? Nhìn thoáng qua luyện tập chiến sĩ, Túc Lăng trầm giọng hỏi: “Luyện tập như thế nào?”

Thẳng thắn sống lưng, tiểu tướng ý chí chiến đấu sục sôi trả lời: “Tướng quân xin yên tâm, có phụ nhân đốc lòng giáo thụ, các tướng sĩ đã muốn nắm giữ động tác yếu lĩnh, hơn nữa khắc khổ luyện tập, nhất định vạn vô nhất thất.”

Dùng sức vỗ vỗ bả vai tiểu tướng, Túc Lăng vừa lòng nở nụ cười, hắc chính là thích loại này tự tin. Sang sáng tiếng cười hấp dẫn không ít tướng sĩ ánh mắt, nhìn lại là Túc Lăng, mỗi người đều là đôi mắt sáng ngời, vốn đã muốn hiện ra một mỗi nháy mắt trở thành hư không.

Lãnh Tiêu cũng đang nhìn lại, cùng Túc Lăng tầm mắt vừa vặn chạm nhau, sâu thẳm chống lại lạnh lùng, một lúc sau, Lãnh Tiêu mặt không chút thay đổi cúi đầu tiếp tục sửa sang lại mảnh vải trong tay, Túc Lăng mày kiếm khẽ nhíu, cao giọng nói: “Người, lại đây.”

Lãnh Tiêu tay dừng một chút, hồ hững đứng dậy đi đến trước mặt Túc Lăng, thấp giọng nói: “Tướng quân”

68. Chương 68

“Người là Lãnh Tiêu?” Hắc nhớ rõ nàng gọi hắc như vậy .

“Vâng.”

“Tân binh?” Hắc chưa thấy qua, bất quá xem hôm nay hắc biểu hiện cùng thân thủ không giống một cái tân binh, trầm ổn mà nhạy bén.

“Đúng.”

Loại này không quan tâm hơn thua khí thế rất hợp hắc tâm ý, Túc Lăng cười nói: “Tốt lắm, ngày mai người đến Phục Hổ doanh báo danh đi.”

Lần này Lãnh Tiêu không có trả lời, lãnh mâu tối sầm lại, không thấy nửa điểm vui sướng sắc.

Túc Lăng ngạc nhiên nói: “Người không muốn?” Trong Túc quân, Phục Hổ doanh đúng là tinh nhuệ binh lính, phạm là tiến vào doanh tướng sĩ, toàn bộ tăng lên cấp bậc. Chẳng qua muốn đi vào cũng không chuyện dễ, không có một tướng sĩ nào sẽ cự tuyệt Phục Hổ doanh, hắc thể nhưng không muốn sao? (chỗ này ta chém)

Như trước là như vậy mặt lạnh, thanh âm cũng không phập phồng, Lãnh Tiêu thần nhiên trả lời: “Đa tạ tướng quân đề bạt, bất quá Lãnh Tiêu càng muốn đi theo bên người HLV.”

Hắc nói còn chưa dứt, bên người tiểu tướng dùng sức trạc hắc một chút, Lãnh Tiêu vẫn là bất vi sở động.

Người này thực có ý tứ, nguyện ý đi theo một nữ nhân, mà không muốn tiến Phục Hổ doanh. Túc Lăng cũng không tức giận, trầm giọng cười nói: “Ta cho người cơ hội suy nghĩ, tiêu diệt loạn tặc xong người lại cho ta đáp án.”

Nói xong Túc Lăng cũng không chờ Lãnh Tiêu đáp lại, hướng doanh trưởng đi đến.

Túc Lăng bóng dáng càng lúc càng xa, bên người tiểu tướng rốt cục nhịn không được quả trách nói: “Lãnh Tiêu, người như thế nào như thế không biết nặng nhẹ, có thể đi vào Phục Hổ doanh, tiền đồ sáng lạn a.”

Trùng mắt giống không có việc gì phát sinh quá giống nhau ngồi trên mặt đất sửa sang lại bố mang Lãnh Tiêu, tiểu tướng chủ ngục dậm chân, hắc nhập Túc gia quân hai năm, vẫn là cái tiểu binh, như thế nào tốt như vậy cơ hội đều không có dừng ở trên người hắc.

Bất tri bất giác thế nhưng đi tới Cổ Vân trưởng, bước chân Túc Lăng bị kiềm hãm, hắc tới nơi này làm gì? Nhớ tới Cổ Vân kiều ngạo, Túc Lăng xoay người phải đi, lại nghe thấy trong trường truyền đến lão quân y dặn dò thanh âm: “Phu nhân này thương mặc dù không tính trọng, nhưng là mặt ngoài vết thương rất lớn, nhất định phải cẩn thận bảo dưỡng, bằng không nhất định để lại sẹo.”

Kia trong trí nhớ luôn mang theo trào phúng thanh âm khó được ôn hòa trả lời: “Đa tạ lão quan tâm, ta tận lực cẩn thận.”

“Phải tránh chạm vào nước, cũng không thể như ngày hôm nay bị xé rách.”

Thật lâu, mới nghe được Cổ Vân có lệ trả lời: “Ách... Tận lực tận lực...”

Tận lực? Một nữ nhân còn mạnh mẽ cái gì?

Bàn tay lưu loát xóc lên trưởng, Túc Lăng bước vào.

Túc Lăng bỗng nhiên đến, làm cho lão quân y sợ hãi lập tức đứng lên, hành lễ nói: “Gặp qua tướng quân.”

Cố Vân cũng là sưng sốt, hấn tới làm gì? Nhớ tới vừa rồi tiểu tướng thông báo, biết rõ hấn đến hấn là còn có việc, Cố Vân vẫn là cười nhẹ chế nhạo nói: “Bằng bó xobg ta sẽ đi qua , đại tướng quân không cần phải khách khí như vậy, không tự mình tiến đến đi .”

Không biết là đã muốn thói quen Cố Vân nói chuyện luôn trào phúng, vẫn là thấy rõ dưới ánh nến mảnh khảnh cánh tay là sưng đỏ mà chảy máu miệng vết thương, Túc Lăng không nói với nàng, mà là đối với quân y hỏi: “Sao lại thế này?” Buổi chiều chỉ thấy nàng hấn y vết máu, cũng không thể tưởng nghiêm trọng thế này.

Lão quân y không dám giấu diếm, trả lời: “Phu nhân chịu là tiên thương, vẫn chưa thương tới gân cốt, cũng rất là đau đớn.” Túc Lăng sắc mặt rõ ràng biến thành đen, lão quân y cảm thấy trầm xuống, vừa vội cấp giải thích nói: “Tướng quân không cần nhiều lắm lo lắng, hảo hảo bảo dưỡng, định có thể khỏi hấn.”

Bằng đã muốn cởi bỏ, được cũng được thượng một nửa, nam nhân vừa tiến đến liền hại nàng không thể hảo hảo thượng được, Cố Vân chịu không nổi khê gọi nói: “Đại phu, hấn không sao , ngài nhanh lên thượng được đi, được không?”

“Rồi rồi.” Lão quân y phục hồi tinh thần lại, ngồi xuống vì Cố Vân đổi được.

Miệng vết thương vốn có chút kết vảy, hôm nay xé rách làm iệng vết thương càng thêm to, thượng được thế nhưng so với lần đầu tiên còn đau, âm thầm cắn môi dưới, Cố Vân không có hừ một tiếng, nhưng là nàng trên trán chảy ra mồ hôi thuyết minh nàng đau thế nào.

Ở Túc Lăng sâu thẳm giận dữ nhìn chăm chú, lão quân y cũng là một đầu mồ hôi, thật vất vả bằng bó , lão quân y mới thật dài thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tốt lắm, phu nhân hảo hảo bảo trọng, ngày mai hạ quan lại đến đổi được.”

Cố Vân thở gấp cười nói: “Cám ơn.”

Lão quân y lui ra ngoài, Túc Lăng vẫn đen mặt đứng chỗ cũ, nhẹ nhàng kéo lại ống tay áo, Cố Vân đứng dậy nói: “Đi thôi.” Bọn họ cố ý kêu nàng đến chủ doanh, hấn là có chuyện trọng yếu đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện mồ hôi, tái nhợt sắc mặt hơn nữa bị cắn đỏ bưng đôi môi, thấy thế nào đều chứng mắt, Túc Lăng giận dữ, nói: “Người trên tay có thượng tích, hôm nay không nên cạy mạnh làm mẫu.” (a khẩu thị tâm phi =)))))

Vốn tay cũng đã rất đau , Túc Lăng nói làm cho Cố Vân như thế nào nghe cũng khó chịu, tiến lên từng bước, cùng Túc Lăng đối diện mà đứng, Cố Vân cười lạnh nói: “Túc đại tướng quân, người này xem như chỉ trích ta vẫn là quan tâm ta?”

Không biết vì cái gì nàng một câu đại tướng quân lại một câu đại tướng quân, làm cho hấn nghe được rất là cảm tức, đang muốn mở miệng, Cố Vân cũng là thượng trước một bước trả lời: “Nếu là chỉ trách, ta cảm thấy chính mình cũng không có làm sai, đây là ta nghĩ ra được biện pháp, tự nhiên hấn là từ ta làm lần đầu, vết thương bé này còn không ảnh hưởng ta” Nếu là quan tâm...” ,Cố Vân vẻ mặt ghét bỏ cười nói: “Không cần, ta sẽ nổi da gà.”

“Thanh Mạt.”

Ngoài doanh trường, các tướng sĩ tuần tra ban đêm chỉ nhìn đến lay động ánh nến chiếu rọi, cao lớn nam nhân cùng gây kiều tiểu nữ nhân đối diện mà đứng, lẫn nhau dừng ở đối phương, tình ý kéo dài, một bộ vợ chồng ân ái hình ảnh a. Ai cũng không đành lòng khuấy rầy này duy mỹ hình ảnh .

Về phần sự thật có phải như vậy hay không, nhìn xem Túc Lăng nắm tay sắp xuất huyết sẽ biết.

Chủ doanh liêm trưởng bị một bàn tay mềm nhẹ nhàng xốc lên, Cố Vân đi đến, sắc mặt nhìn qua không tốt lắm, bắt quá ở phía sau nàng Túc Lăng cũng đen mặt đi vào, Túc Nhậm cảm thấy nàng đang sung sướng

69. Chương 69: Chương 69

Hai người này vừa thấy mặt không phải đối chọi gay gắt, chính là bãi sắc mặt, thật sự sẽ là một đôi sao? Túc Nhậm có chút nghi hoặc, đây là trong truyền thuyết không phải oan gia không tự ?

Túc Nhậm còn tại âm thầm phỏng đoán, Cố Vân đã muốn thấy một thân chật vật Dư Thạch Quân, nhìn dáng vẻ của hắn chỉ biết hắn mới từ rừng mưa đi ra, Cố Vân cười nói: “Thế nào? Rừng mưa bên trong chơi vui sao?”

Dư Thạch Quân xấu hổ cúi đầu, trả lời: “Mặt tướng hổ thẹn.”

Cố Vân vỗ vỗ tay, nói: “Không có gì hổ thẹn , cái loại địa phương quỷ quái này người có thể đi ra liền rất lợi hại .”

Nhìn về phía trên bàn bản vẽ nét mực mơ hồ, Cố Vân ngạc nhiên nói: “Đây là cái gì?”

Dư Thạch Quân ho nhẹ một tiếng, ngượng ngùng trả lời: “Bản đồ địa hình.”

Địa hình... Bản đồ ? Cố Vân rất muốn cười, nhưng là lúc này cười là thực không lễ phép , nàng muốn nhin xuống. Muốn nhin xuống. Cúi đầu, Cố Vân dùng sức gật đầu trả lời: “Hiểu biết.”

Trong trường chỉ có Túc Nhậm cùng Dư Thạch Quân, không nhìn đến Lâu Mục Hải cùng Mộ Dịch, Cố Vân đại khái đoán được bọn họ muốn nói gì, ở ghế trên ngồi xuống, cũng không vội mà hỏi.

Túc Nhậm nhìn Túc Lăng liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn là quyết định hắn nói: “Rừng rậm là lần này tiêu diệt lớn nhất chương ngại, Túc gia quân tuy rằng dũng mãnh, lại chưa từng ở hoàn cảnh như vậy tác chiến, cũng là lần đầu tiên đối địch quân tình huống hoàn toàn không biết gì cả. Theo ngôn hành cùng giải thích có thể nghe ra đối rừng rậm tác chiến có chút tâm đắc, đêm nay mời người đến chính là muốn nghe xem ý kiến của người.”

Cố Vân cũng không dài dòng mà trực tiếp trả lời: “ Ý kiến của ta chính là không thể liều lĩnh, Lâu Mục Hải ở trong này đã bao nhiêu năm cũng không thể tiêu diệt thành công. Các người nếu muốn đi vào tác chiến, ít nhất muốn ở trong này nghỉ ngơi nửa năm, mới mới có thể bước đầu hiểu biết tình huống bên trong. Cho nên tốt nhất là có thể đem bọn họ dẫn đến.” Xem Dư Thạch Quân bộ dạng chỉ biết bọn họ hoàn toàn không có kinh nghiệm tại rừng mưa tác chiến, cùng loạn tặc ở rừng mưa đấu, quả thực chính là chịu chết.

Túc Lăng đã muốn khôi phục dĩ vãng lãnh ngạo, bất quá nói ra vẫn là mang theo thần nhiên mùi thuốc súng, “Bọn họ cũng không phải ngu ngốc, như thế nào khả năng buông tha cho tốt như vậy chương ngại mà dùng đến quyết chiến, cho dù bọn họ đi ra, hoàng kim còn ở trong rừng rậm, cuối cùng giống nhau muốn vào lấy.”

Hắn lời này là muốn nói ai ngu ngốc? Cố Vân lãnh mâu giương lên, hai người mắt thấy sẽ lại giao hỏa, Túc Nhậm nhanh nói: “Đại ca nói cũng có đạo lý, tẩu tử có thể giáo một ít phương pháp tác chiến tại rừng rậm cho các tướng sĩ, làm cho bọn họ có thể mau chóng tiến vào rừng rậm tác chiến?”

“Không được.” Cố Vân không chút suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt.

Túc Nhậm sững sốt, cho dù nàng chán ghét đại ca cỡ nào cũng không nên giận chó đánh mèo đến Túc gia quân mới đúng, này không giống như là tính cách của nàng a.

Cố Vân giải thích nguyên nhân: “Không có ba tháng huấn luyện, đi vào không thể nghi ngờ là chịu chết, ta sẽ không giáo .”

Thì ra là thế, Cố Vân thái độ thập phần kiên quyết, muốn nói động nàng chỉ sợ không dễ, Túc Nhậm suy tư một hồi, lại trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ, lắc đầu thở dài: “Hoàng Thượng thánh chỉ đã hạ, một tháng, hiện tại đã qua đi hơn mười ngày, cho chúng ta thời gian bất quá gần nửa tháng. Hoàng mệnh không thể trái, đừng nói phía trước là rừng rậm, chính là đầm rồng hang hổ Túc gia quân cũng nhất định muốn nhập.”

Cố Vân sắc mặt đã muốn khê biến, Túc Nhậm tiếp tục nói: “Này tẩu tử không chịu dậy, này trận cũng muốn đánh, chẳng qua... người chết càng nhiều thôi.”

“Đủ.”Cổ Vân thấp giọng hỏi nói: “Người không cần nói thêm nữa , dài nhất có thể cho bọn hấn bao nhiêu thời gian?”

Túc Nhậm cảm thấy mừng thầm, trả lời: “Ngũ ngày.”

“Ta huấn luyện năm trăm người đến bao nhiêu?”

“Ba trăm.”

Thở dài một tiếng, Cổ Vân cười khổ nói: “Tuyển năm ngàn tinh binh, kia ba trăm tân binh toàn bộ tuyển, ngày mai buổi trưa, ở doanh tập trung.”

“Được.”

Nàng rất cục vắn là đáp ứng rồi, Túc Nhậm thực thông minh, bắt được của nàng uy hiếp, nàng, không có khả năng không nhìn sinh mệnh chết trước mắt

70. Chương 70

Giữa hè, chính ngọ, mặt trời chói chan như một hỏa cầu, cực nóng mà chói mắt, năm ngàn tướng sĩ ở doanh đứng, mới đứng một khắc quần áo đã muốn bị mồ hôi ướt nhẹp, trên mặt trên cổ trần đầy mồ hôi chảy qua lưu lại vết nước. Ngay cả như vậy, mỗi người biểu tình đều bình tĩnh như thường, ngăm đen làn da, thẳng đứng tư thế đều biểu hiện bọn họ ngày thường liền chịu qua nghiêm khắc huấn luyện, cho dù ở mặt trời đã khuất đứng vài cái canh giờ, bọn họ cũng tuyệt không hừ một chút. (hỏa cầu: quả cầu lửa)

Các tướng sĩ ngẩng đầu, Túc Nhậm cũng là lòng nóng như lửa đốt, chính ngọ lập tức sẽ đến, nhưng là Cổ Vân như trước không có xuất hiện, theo buổi sáng bắt đầu, sẽ không nhìn thấy thân ảnh của nàng. Đại ca ghét nhất chính là không tuân thủ thời gian, ngày hôm qua Dư Thạch Quân giờ Tuất chưa về, tuy rằng là có nguyên nhân, nhưng cũng bị phạt hai mươi quân côn.

Túc Nhậm còn tại lo lắng , Cổ Vân thân ảnh đã muốn xuất hiện ở doanh, Túc Nhậm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Tẩu tử.”

Túc Lăng ngạo nghễ đứng ở đội ngũ trước mặt, một đôi như đao bàn lợi hại mâu lạnh lùng trừng mắt nàng, Cổ Vân làm bộ không phát hiện, đối với Túc Nhậm cười nói: “Ta hấn là không có muộn đi?”

Nhìn thoáng qua quân doanh, thời gian vừa lúc là buổi trưa, ho nhẹ một tiếng, Túc Nhậm trả lời: “Không có, vừa lúc là buổi trưa.”

Cổ Vân liếc mắt một cái phía sau giận dữ Túc Lăng, tuy rằng Cổ Vân không nói chuyện, nhưng là kia trương mặt cười hiển nhiên viết người làm khó dễ được ta, lại đem Túc Lăng tức giận đến nổi trận lôi đình lại không tiện phát tiết.

Cổ Vân tâm tình không sai đem túi vải nắm trong tay buộc ở bên hông, nói: “Xuất phát đi.”

Túc Nhậm nghi hoặc, “Đi đâu?”

Cổ Vân buồn cười trả lời: “Muốn nhận thức rừng mưa, tự nhiên muốn đi vào rừng mưa, bằng không bọn họ như thế nào sẽ biết chính mình muốn gặp phải cái gì?”

Nàng nói cũng có đạo lý, không đợi Túc Nhậm ra lệnh, Cổ Vân đã muốn cao giọng nói: “Mục tiêu — tiền phương hai mươi dặm ngoài rừng rậm, chạy bộ .”

“Rõ.”Đều nhip hô to, liền ngay cả chạy bộ đều hợp quy tắc như yên lặng bình thường, Cổ Vân thầm than, tinh binh quả nhiên là tinh binh, so với kia đàn xú tiểu tử thật sự hảo nhiều lắm.

Cổ Vân âm thầm oán thầm, Túc Nhậm đã muốn đưa đến đây một hắc mã, nói: “Tẩu tử cười con này đi?”

Cổ Vân hồi đầu nhìn thoáng qua, Túc Lăng cùng Mộ Dịch bên người đều nắm một con tuấn mã, tâm tư hơi đổi, Cổ Vân bỗng nhiên lắc đầu, lớn tiếng hỏi: “Như vậy gần khoảng cách sẽ không cưỡi ngựa đi, vẫn là Túc đại tướng quân sống an nhàn sung sướng quen, chạy không được?”

Nàng vốn liền tính chạy, không tha hẳn xuống nước sao được? Đại tướng quân cùng các tướng sĩ cùng nhau chạy bộ, việc này truyền ra đi nhưng là giai thoại, nàng đây là ở giúp hẳn nha.

Túc Lăng nắm dây cương tay nắm chặt, căng cứng, nếu là hẳn tiếp tục cưỡi ngựa, chẳng phải là sống an nhàn sung sướng thanh danh. Thôi, dù sao cũng tốt, lâu không có chạy bộ hành quân, chạy cũng tốt, Túc Lăng đem dây cương vứt ra, chạy bộ gia nhập đội ngũ.

Cổ Vân cười thầm trong lòng, cũng đuổi theo phía trước đội ngũ, Túc Nhậm có chút dở khóc dở cười đứng ở nơi đó, cuối cùng cũng chỉ có thể buông ra dây cương, chạy bộ tới .

Đại tướng quân đều chạy bộ, hẳn còn có thể cưỡi ngựa? ! Ai

Mộ Dịch phượng mâu khê nhếch, nhẹ vỗ về lưng ngựa, cười nhẹ nói: “Được rồi, ta còn thích hợp sống an nhàn sung sướng cuộc sống.” Lăng phủng chừng không phát hiện, chính mình rất dễ dàng bị cái tiểu nữ tử trêu chọc đi, nhìn Túc Lăng, Túc Nhậm ngậy ngốc chạy trốn chết khiếp, Mộ Dịch lắc đầu, quả nhiên một cái nhà tất cả đều là đại nam nhân vẫn là không được .

Hai mươi lý khoảng cách đối với tinh nhuệ tinh binh mà nói, quả thật không coi là cái gì, bất quá mặt sau năm dặm đã muốn tiến nhập rừng mưa bên trong, Dưới chân thấp hoạt lấy lợi, chung quanh ướt át dính thân, tới Cổ Vân chỉ định vị trí thời điểm, xếp thành hàng sớm đã rối loạn, nhưng là năm ngàn tướng sĩ đều còn chính là thấp suyền mà thôi, rất nhanh liền xếp thành hàng trạm tốt lắm.

Cổ Vân âm thầm điều chỉnh hơi thở sau, mới đi hướng sớm cũng đã chờ ở nơi nào Lãnh Tiêu cùng Lưu Tinh, hỏi: “Này nọ chuẩn bị tốt sao?”

Lưu Tinh nhìn thoáng qua hai cái gói to, nuốt nuốt nước miếng, dùng sức gật gật đầu, Lãnh Tiêu liền bình tĩnh rất nhiều, trầm giọng trả lời: “Chuẩn bị tốt .”

Cổ Vân vừa lòng cười nói: “Vất vả , các người cũng về đơn vị đi.”

“Rõ.”

Cổ Vân quay người lại, liền thấy một thân hồng y Mộ Dịch chính nhìn chằm chằm cái túi xem, vẻ mặt hiếu kì, Cổ Vân có chút buồn bực, ngựa vào không được rậm rạp rừng mưa, hẳn hẳn là cũng đi rồi không ít, cư nhiên vẫn là trước sau như một hồng y phiêu phiêu không nhiễm hạt bụi nhỏ. Mà cũng là một đường chạy tới được Túc Lăng đồng dạng mặt không đỏ khí không suyền, chẳng lẽ đây là cái gọi là nội công tu vi? Thực làm cho người ta bực mình.

Lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng là đối mặt một đôi song kiên nghị ham học hỏi mắt, Cổ Vân vẫn là thu hồi tâm mắt, nhìn về phía trước mặt tướng sĩ, cao giọng nói: “Các người xuất hiện ở trong này, hẳn là đều sáng tỏ chính mình kế tiếp nhiệm vụ là cái gì. Các vị đều là theo Túc gia quân chọn lựa đi ra tinh anh, ta tuyệt đối tin tưởng các người thể năng cùng ứng biến năng lực đều thực xuất sắc , cùng loạn tặc chính diện giao phong, nhất định có thể đưa bọn họ chế phục. Chẳng qua các người chiến đấu lần này đối thủ đầu tiên là phiến rừng mưa, tiếp theo mới là loạn tặc.”

“Rừng mưa hoàn cảnh cùng bên ngoài bất đồng, nơi đó độ ẩm rất cao, cũng thực oi bức. Có phải đã muốn có một chút hô hấp không thuận?” Cổ Vân hỏi xong, trả lời của nàng là hé ra trương căng thêm kiên nghị, mặt không chút thay đổi.

Nhúu mày, xem ra trở thành cái gọi là tinh binh cũng không tốt. Nàng càng thích người sinh động, hai tay khoanh ở trước ngực, Cổ Vân khinh khê cười nói: “Chỉ có năm ngày, kỳ thật huấn luyện nội dung cũng không nhiều, hôm nay là ngày đầu tiên, sẽ không muốn quá khó khăn .”

Nàng thốt ra lời này hoàn, từng ở nàng thủ hạ huấn luyện một vòng tân binh đều đổ hấp một ngụm khí lạnh, đã chết đã chết... Lần trước nàng cũng là như vậy cười tủm tủm nói không cần quá khó khăn , kết quả...

Không rõ những lời này trong đó thâm ý này hẳn tinh binh trên mặt tuy rằng vẫn là không có gì biểu tình, trong lòng đã muốn âm thầm không vui, bọn họ đều là trải qua thiên chọn vạn tuyển, nghiêm khắc huấn

luyện ra chiến sĩ, tái khổ tái nan bọn họ cũng không hội một chút nhú mảy.

Không cần phân tích bọn họ biểu tình, Cố Vân đã muốn theo kia lộ ra ngoài khí thể nhìn ra bọn họ tâm tư, như trước cười, Cố Vân thần nhiên nói: “Ồ trong này đi một canh giờ, muốn hao phí bình thường trong hoàn cảnh chạy bộ ba canh giờ thể lực. Hơn nữa bên trong cỏ cây mọc lan tràn, đường lầy lội, còn muốn thời khắc cẩn thận bên người độc trùng, xà, mã hoàng tùy ý có thể thấy được, nếu ngày thường người có thể ngày đi mấy trăm dặm, như vậy ở rừng mưa bên trong, các người chỉ có thể đi — mười dặm .”

Mười dặm? Không có khả năng, nơi này đã muốn rừng rậm , bọn họ vừa rồi cũng chỉ tốn một cái canh giờ bước đi năm dặm , như thế nào khả năng một ngày chỉ đi được mười dặm .

Đại đa số mọi người nghe thấy vị phu nhân này nói, trong lòng đều có chút tò mò, hôm nay chứng kiến, thật sự cùng tưởng tượng kém khá xa.

Mặc kệ bọn họ có phải đang nghe hay không, Cố Vân như trước nói xong: “Các người đi vào mục đích vì muốn tìm kiếm loạn tặc bản doanh, rừng mưa phi thường rộng lớn, một khi đi vào sẽ có tám mười ngày đều ra không được, phải chuẩn bị tâm lý, nếu các người ở bên trong nhóm không nổi một đồng hỏa, phiền toái liền lớn. Không có lửa, buổi tối các người sẽ rất khó khăn, cũng không được ăn nóng, chín gì đó, này đó còn đều là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là các người trên người quần áo không thể hong khô, các người chân sẽ bởi vì trường kỳ ướt mà bắt đầu thối rữa, ở rừng mưa chân của người một khi bắt đầu thối rữa, người liền cách chết không xa

71. Chương 71

Túc Lăng vẫn đứng ở sau cùng, nhìn chăm chú vào cái kia cơ hồ bị bao phủ ở một đám trắng hán trung gian gây yếu nữ tử. Nàng tuy rằng chỉ nói mấy câu, Túc Lăng đã muốn tin tưởng, nàng đối rừng rậm tuyệt đối có phong phú nhận thức, bằng không nàng sẽ không về mặt thoải mái, tự tin, là cái gì trải qua làm cho nàng trưởng thành như vậy? Hắn lần đầu tiên trong cuộc đời, đối một nữ nhân... Tò mò.

Kia thâm thúy tìm tòi nghiên cứu tầm mắt thủy chung dừng ở trên người nàng, Cố Vân sớm phát hiện, muốn coi thường thật đúng là không dễ dàng, nam nhân kia thật sự có mãnh liệt tồn tại cảm.

Cố Vân không cần phải nhiều lời nữa, nói thẳng nói: “Cho nên, hiện tại trước nhóm lên một đồng lửa cho ta xem đi. Ai muốn trước đến thử một lần?”

Nàng vừa dứt lời, hàng loạt cánh tay giơ lên, nhìn qua tựa hồ ai đều rất tự tin có thể đẩy lên, Cố Vân mảy liễu khẽ nhếch, tùy tiện chỉ mấy người, nói: “Liền các người năm người đi.”

Cố Vân đem túi bên hông lấy ra, đưa cho Lãnh Tiêu, nói: “Lãnh Tiêu, cho bọn hắn hỏa sở con.” (hỏa sở con: mồi để châm lửa)

Lãnh Tiêu mở ra túi vừa thấy bên trong tràn đầy đều là hỏa sở con, bất quá cũng là chôn ở một gói tro to, ở bên trong lấy ra vài cái phân cho năm người.

Năm người tiếp nhận hỏa sở con, đang chuẩn bị đốt lửa, Cố Vân bỗng nhiên nói: “Chờ, đem hỏa sở con đặt ở chỗ mà các người cho rằng không dễ dàng bị ẩm ướt, từ nơi này chạy đến cây to nhất bên kia rồi từ nơi đó đi qua một vòng rồi trở về, xuất phát đi.”

Mọi người giương mắt nhìn lại, phía trước ước chừng một dặm vị trí quả thật có một gốc cây đại thụ, năm người khó hiểu Cố Vân dụng ý, nhưng mệnh lệnh không thể cãi lời, đem hỏa sở con để vào vạt áo, năm người hướng tới đại thụ chạy đi qua.

Không tính xa, năm người tiến lên tốc độ cũng là càng ngày càng chậm, Cố Vân khéo môi khẽ nhếch, càng tới gần đại thụ, bên cạnh vụn vặt cây mây lại càng nhiều, độ ẩm cũng lại càng cao, trở về hỏa sở con phồng chùng đã muốn không thể dùng .

Túc Lăng hàn mâu híp lại, nhị dặm đường qua lại, năm người thể nhưng tìm nửa rất lâu, nơi này còn chính là rừng mưa bên cạnh, nếu là thật sự là đi vào ở chỗ sâu trong...

Trở lại Cố Vân trước mặt, năm người trên người quần áo đã muốn hoàn toàn ướt đẫm, bọn họ cũng không nghĩ tới đại thụ bên cạnh cư nhiên sẽ có nhiều hơi nước như vậy, thân cây cư nhiên còn có thể có giọt nước.

Cố Vân cười nói: “Có thể bắt đầu nhóm lửa .”

Năm người phục hồi tinh thần lại, mở ra hỏa sở con, nhưng là chợt lóe liền tắt, trong đó một người không dám tin gầm nhẹ nói: “Hỏa sở con cư nhiên ẩm ?”Hắn đã muốn cẩn thận đặt ở trước ngực, cư nhiên vẫn ướt ?

Cố Vân cười thầm, bọn họ xem ra vẫn là không rõ độ ẩm lợi hại, lúc này, Lãnh Tiêu rốt cục bình tĩnh, nguyên lai túi chứa tro dùng để hút đi độ ẩm .

Năm người vẻ mặt thất bại lui trở lại hàng đi, Cố Vân tiếp tục cười nói: “Còn có người muốn tới thử một lần sao?”

Lúc này không ai dám nhấc tay nữa, vừa rồi là nhất thời đầu óc nóng lên, hiện tại tỉnh tể nghĩ đến cho dù hỏa sở con không ẩm, bên người tất cả đều là ướt , không có cái gì làm dẫn, làm sao sao nhóm lửa?

Đợi một hồi lâu, vẫn là không có người nói chuyện, Cố Vân mới giương giọng nói: “Ở rừng mưa nhóm lửa là có kỹ xảo , này ta có thể dạy các người.”Nhìn thoáng qua túi, Cố Vân mâu quang thiểm, chuyện vừa chuyển, cười nói: “Bất quá trước đó, ta cảm thấy có vài thứ càng thêm trọng yếu.”

Nếu bọn họ như vậy tự ỉnh siêu phàm, không cho bọn hắn một hạ mã uy thật không phải của nàng tính cách.

Chúng tướng trong mắt xẹt qua thần nhiên nghi hoặc, lặng im chờ đợi Cố Vân trong miệng trọng yếu gì đó.

Cố Vân khoe môi khinh Dương, ngữ khí phá lệ nhu hòa, “Không có lửa các người có lẽ còn có thể sống bảy tám ngày, ở rừng mưa mỗi ngày cần tiêu hao rất nhiều năng lượng, không có thực vật, các người có lẽ ba bốn ngày sẽ hư thoát mà chết. Cho nên ta cảm thấy hôm nay quan trọng nhất chương trình học là dạy các người trong rừng mưa cái gì là có thể ăn .”

Ăn? Lưu Tinh toàn thân da gà lập tức dựng thẳng lên,nàng sẽ không muốn bọn họ ăn túi bên trong gì đó đi? Không cần a.

Lãnh Tiêu hiển nhiên cũng đã muốn nghĩ đến, sắc mặt rõ ràng không quá thích hợp.

“Lãnh Tiêu.”Cố Vân hướng hắn đưa một cái ánh mắt, Lãnh Tiêu hiểu rõ đi đến túi, cởi bỏ miệng túi, đem bên trong gì đó toàn bộ đổ ra.

Lúc đó, trong bụi cỏ xà lủi giời đi, nổi lên hai chồng thi đôi cao nửa người, đúng vậy, thi đôi. Thật dài màu sắc rực rỡ xà, còn có ếch, con mối, có cái đã muốn chết, có còn sống. Tối ghê tởm còn không phải này, mà là một cái màu trắng nhuyển trùng to như ngón trỏ, to mọng thân mình mập mạp , vắn vẹo , làm cho người ta nhìn xem không hiểu cả người ngứa, lông tơ dựng thẳng. Cho dù là kiến thức rộng rãi tinh anh, cũng không miễn nhử mày, tuổi trẻ một chút tân binh lại nhịn không được đồ hút một ngụm khí lạnh.

Đứng ở đội ngũ tiền phương Mộ Dịch lại phượng mâu phát lạnh, ghét bỏ lui ra phía sau mấy bước, hắn cả đời thích sạch sẽ, cũng không nguyện cùng loại này ghê tởm gần gũi quá.(có ai hiểu thi đôi là gì không giúp ta với =.|||||)

Túc Lăng cùng Túc Nhậm liếc mắt một cái, cũng không hiểu được nàng rốt cuộc ý muốn như thế nào, bắt động thanh sắc, mắt lạnh thị chi.

Mọi người kinh dị,chán ghét phản ứng ở Cố Vân xem rất là vừa lòng, ngồi xổm xuống bắt lấy một con ếch còn sống, Cố Vân không nhẹ không nặng nói: “Thực phong phú đúng hay không? Rừng mưa nơi nơi đều là thực vật, chính là nhìn người có dám ăn hay không, có thể ăn hay không.”

Ăn? Chúng tướng sĩ rốt cục nghe ra trong đó manh mối, đều biến sắc, nàng muốn làm cho bọn họ ăn ghê tởm này?

Cố Vân theo bên hông xuất ra một tiểu chủ thủ, ở càng dưới con ếch nhẹ nhàng trượt, đẩy ra một chỗ hổng, lưu loát đem con da ếch trừ, tay nàng rất nhanh, bị lột da con ếch còn tại không ngừng động. Cố Vân giương mắt nhìn lại, đi đến hàng thứ nhất, đứng bên cạnh một gã chân mày lộ ra cương nghị khí tướng sĩ, đem con ếch đưa đến trước mặt hắn, cười nói: “Da ếch không thể ăn, thịt cũng là tốt lắm thực vật.”

72. Chương 72

Không nhận con ếch, La Nham rùng mình, cùng ánh mắt mang nét cười của Cố Vân đối diện, Cố Vân cười khê: “Không thích ếch? Xà cùng mối cũng không sai, người có thể tuyển một cái.”

Cố Vân hơi trêu chọc làm cho La Nham càng bất mãn, lạnh lùng nhìn Cố Vân, một hơi đỉnh ở yết hầu, nhưng là nghiêm khắc quân kỷ làm cho hắn lúc này không thể nói lại một câu.

Cố Vân luôn luôn giỏi về quan sát biểu tình, cho dù hắn không nói lời nào, nàng cũng đã biết suy nghĩ trong lòng hắn, lúc này nàng đúng là cần hắn nói ra, Cố Vân cao giọng nói: “Người muốn nói cái gì? Nói.”

Được Cố Vân cho phép, La Nham lạnh giọng nói: “Chúng ta có thể mang lương khô tiến vào rừng rậm, cho dù lương khô ăn xong rồi, rừng rậm nhất định cũng có rất nhiều quả, vì sao phải ăn loại này? Quân lệnh không dám cãi, phu nhân hôm nay cho dù kêu mặt tướng nuốt độc được, mặt tướng cũng sẽ không chần chờ một chút, ngài không cần thử như vậy để nhục nhã chúng ta.”

Cố Vân chậm rãi hạ xuống ý cười trên mặt, ánh mắt đảo qua hơi hơi lơ lửng, thanh âm mang theo vài phần bất đắc dĩ vài phần thất vọng, “Các người cho rằng ta cho các người ăn mấy thứ này là để đe dọa, sửa các người? Để thành lập uy tín?”

Không ai dám trả lời vấn đề này, Cố Vân cũng không giận, bình tĩnh giải thích nói: “Lương khô mang vào trong rừng mưa, không bao lâu sẽ bị ẩm mốc hư hỏng, người cho dù mang nhiều lương khô đi vào không quá ba ngày sẽ cạn lương thực. Về phần người nói ăn quả, ta khuyên các người tốt nhất không cần ăn, các người cần bản không nhận ra vật có thể ăn, thể nào vật không thể ăn, trái cây trong rừng mưa đại đa số đều có chứa rất nhỏ độc tính không thích hợp để ăn. Quan trọng nhất là chỉ ăn quả sẽ khiến cho các người dần dần vô lực, mất đi sức chiến đấu. Đối với sức chiến đấu mà nói, ăn một con ếch so với người ăn mười cái trái cây cũng hơn.”

Lưu Tinh âm thầm nhíu mày, HLV không nên có phản ứng như vậy a? Những người nghi ngờ nàng luôn luôn không có hảo trái cây ăn, hắn liền ném qua kia đau khổ, rất thống khổ. (ko có hảo trái cây ăn: ý bảo sẽ bị Vân tỷ chinh cho chết đi sống lại ý mà)

Cố Vân cầm trong tay con ếch đã muốn chết, giương giọng hỏi: “Các người cảm thấy loại này không có thể ăn sao?”

Vô nghĩa, ai nghĩ muốn ăn loại này, đứng nói chuyện không thương thất lưng, có bản lĩnh chính người ăn
.....

La Nham vẫn là trong lòng oán thầm, ngay sau đó, luôn luôn bình tĩnh hắn cũng không cảm cả kinh mở to hai mắt.

Nàng... Nàng nàng... Nàng cư nhiên

Không chỉ có La Nham trợn mắt há hốc mồm, những người khác cũng vạn phần kinh ngạc nhìn chằm chằm Cố Vân, liền ngay cả Túc Lăng cùng Mộ Dịch đều cả kinh trong nháy mắt ngốc lăng.

Đứng trước đội ngũ, Cố Vân lặng im đứng ở nơi đó, trong tay cầm con ếch đưa đến bên miệng, thông dong cắn, nhắm nuốt, trên mặt không có biểu tình gì, cũng không thấy chút thống khổ nào.

Ở mọi người hoảng sợ hoặc tìm tòi nghiên cứu hoặc bội phục hoặc ngoài ý muốn ánh mắt, Cố Vân nuốt vật trong miệng mới lại nói, “Ta chính là dựa vào ăn loại này mà trong mắt các người không thể ăn ở rừng mưa sống một tháng, cuối cùng còn sống đi ra. Rừng mưa khủng bố cùng thấp lạnh ta cả đời đều sẽ không thể

quên , ta và các người đều chỉ có năm ngày, chiến thuật mưu lược ta một mực sẽ không đề cập đến, chỉ biết nói cho các người làm thế nào tại đây phiên rừng mưa tùy thời có thể đem các người cắn nuốt để các người sống sót. Nếu các người cảm thấy ta là ở vũ nhục các người có thể rời đi.”

Trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm cũng không đặc biệt trào dâng, lại ở yên tĩnh không gian quanh quẩn, tựa hồ thật lâu không tiêu tan.

Trong quân di động, lại không ai dám biểu hiện ra ngoài, một mảnh trầm mặc, Lãnh Tiêu vừa mới bước ra từng bước, vừa rồi tên kia cùng Cổ Vân nói chuyện nam nhân cư nhiên so với hắn nhanh hơn, bước đi hướng kia khùng bỏ chỗ hai gò thi đôi, cầm lấy một con to mọng nhuyển trùng không chút do dự để vào trong miệng...

Hoàng lực sắc nội tạng theo nhấm nuốt phun ra, chất lỏng dọc theo khoe miệng hạ xuống, La Nham tuy rằng cực lực khống chế, thân thể vẫn run lên.(hoàng lực sắc :màu vàng xanh lục; edit đoạn này ghê quá chị Vân thật biết cách chọn những thứ khủng bố)

Hắn cư nhiên lựa chọn nhuyển trùng, này cũng không phải là người bình thường dám tuyền.Cổ Vân khẽ nhếch môi, âm thầm tán thưởng.

Phía sau La Nham là Lãnh Tiêu, nắm lên một con rắn nhỏ,lột da, Lãnh Tiêu cũng cắn một ngụm.

Có người đi đầu , mặc kệ đối Cổ Vân là thật tâm khâm phục vẫn là bất đắc dĩ, tóm lại sở hữu tướng sĩ đều hoặc nhiều hoặc ít đều ăn một ngụm ăn, Cổ Vân mới rốt cục lớn tiếng kêu lên: “Đủ. Loại này dùng lửa nướng qua rồi mới ăn là tốt nhất, không đến vạn bất đắc dĩ, cũng không cần phải ăn sống. Ta hiện tại dạy các người nhóm lửa như thế nào.”

“Rõ.”Chúng tướng đều thật dài thở phào nhẹ nhõm, cũng may tiếp theo không có càn kỳ quái huấn luyện.

Cổ Vân nói thiếu chút nữa không làm cho Mộ Dịch cười ra tiếng, nếu tốt nhất không cần ăn sống, nàng còn buộc các tướng sĩ không ăn không thể? Này ra oai phủ đầu đủ ngoan, này nữ nhân... Thật sự là...

Huấn luyện ngày đầu tiên, cũng đã làm ọi người cả đời khó quên, cho dù là mười mấy năm qua đi, nói về ngày hôm nay trải qua, các tướng sĩ vẫn là nhịn không được kêu khổ liên tục, mấy lần buồn nôn.

Đêm.

Phong khinh vân đậm bầu trời đêm, ánh trăng tròn đem doanh địa bao phủ nhu hòa dưới ánh trăng, một chút trong trẻo nhưng một lạnh lùng ám ảnh một mình đứng ở nơi đó, gầy yếu thân ảnh bị ánh trăng kéo dài, phóng ra một đạo đơn bạc thanh ảnh. (Phong khinh vân đậm : gió nhẹ mây trôi,kiểu trời cao long lanh ít mây ý ++)

Xa xa , Túc Lăng lạnh lùng nhìn chăm chăm thân ảnh theo rừng mưa trở về liền vẫn đứng ở nơi đó, con người đen tối sẫm lại, Túc Lăng đi nhanh tới,ở sau lưng Cổ Vân dừng lại, thấp trầm giọng nam không tha có lệ hỏi: “Buổi chiều những lời người nói đều là thật sự?”

Cổ Vân không có quay đầu, thản nhiên trả lời: “Câu nào ?” Nàng buổi chiều nói nhiều như vậy, nàng biết hắn nói câu nào?

“Vì cái gì mà ở trong rừng rậm một tháng?”Cổ Vân không có trả lời hắn, không hiểu , hắn thế nhưng tin tưởng nàng nói, tuy rằng buổi chiều nàng nói đến bị nhốt rừng mưa đã áp chế cảm xúc, hắn vẫn là tại kia song trong trẻo nhưng lạnh lùng con người thấy được gọn sòng

73. Chương 73

Cổ Vân cứng đờ thật lâu mới trầm giọng trả lời: “Ta hôm nay không có tâm tình giải thích.”Buổi chiều ở rừng mưa đã muốn gọi lên nhiều lần,nàng cách thời đại quen thuộc càng ngày càng xa. Nàng tưởng niệm

sinh hoạt hai mươi mấy năm thành thị, tưởng niệm phụ mẫu nàng, tưởng niệm cùng nàng kẻ vai chiến đấu đội hữu, nàng... muốn trở về.

Túc Lăng bên người, nàng hẳn là hỏi hẳn về hoàng kim bát quái chuyện tình, nhưng là nàng hiện tại chỉ cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi. Không nghĩ cùng hắn đấu trí so dũng khí.

Cố Vân yên lặng xoay người rời đi, Túc Lăng có chút không thói quen nàng như vậy, cảm thấy nàng bóng dáng không hiểu sao lại lộ ra ưu thương.

“Thanh Mạt.”Túc Lăng không hiểu được chính mình muốn nói cái gì, cũng đã đã mở miệng.

Cố Vân dừng lại, nhìn về phía nam tử đưa lưng về phía ánh trăng, nhìn không thấy biểu tình, hắn cực ít chủ động gọi nàng, đêm nay tại sao lại ?

Đón Cố Vân nghi hoặc ánh mắt, Túc Lăng cũng không biết cùng với nàng nói cái gì, cũng may bóng đêm mờ lung, thấy không rõ trên mặt hắn có quắp cùng xấu hổ. Thật lâu, Cố Vân đã không còn kiên nhẫn , Túc Lăng mới bỗng nhiên nói: “Ngày mai ngươi ở doanh luyện binh là được, không cần tùy quân đi Ô Nha cốc.”

Nàng thiếu chút nữa đã quên ngày mai nghĩ cách cứu viện Hàn Thúc, Cố Vân hỏi: “Khi nào xuất phát.”

Túc Lăng mày kiếm nhíu lại, lạnh như băng mà bá đạo trả lời: “Ngươi không cần biết.”

Cố Vân kiên trì hỏi: “Khi nào xuất phát?”

Túc Lăng ngay cả đáp cũng không đáp nàng một câu, chỉ chờ cho Cố Vân một cái lãnh ngạo mặt bên.

Nam nhân này thật sự ngạo mạn .Hắn không nói nàng cũng có thể hỏi người khác.Cố Vân linh mâu vi thiểm, giả hoạt cười, thở dài: “Ta chỉ muốn nhìn một chút thực lực của loạn tặc, ngươi yên tâm, tay của ta còn thương, sẽ không cùng ngươi thương nổi bật .” (linh mâu:ánh mắt linh động)

Nữ nhân này quả thực không biết phân biệt. Túc Lăng hừ lạnh: “Ngươi thật sự là một cái làm cho người ta chán ghét nữ nhân.”

Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, cười nói: “Ngươi gặp qua bao nhiêu nữ nhân?”Nàng nhớ rõ tướng quân phủ ngay cả một mẫu muối còn không có càng đừng nói nữ nhân, hơn nữa hắn đối nữ nhân thái độ ác liệt, nàng thực hoài nghi có bao nhiêu nữ nhân dám ở bên người hắn thường lui tới.(mẫu muối :muối cái ++ sao tỷ biết vậy lol)

Túc Lăng hiển nhiên thật không ngờ Cố Vân sẽ hỏi, kiệt ngạo trên mặt xẹt qua một chút ngạc nhiên, nghe ra ý của nàng,Túc Lăng ứng mâu lạnh lùng, gắt gao trừng Cố Vân.

Cố Vân nhún nhún vai, vẻ mặt đồng tình trả lời: “Được rồi, không cần nghĩ vất vả như vậy, ta hiểu biết.”Nói xong, Cố Vân quay người, nặng nề mà thở dài một hơi,hướng doanh trường đi đến.

“Thanh Mạt.”

Sau lưng truyền đến táo bạo rống giận, Cố Vân khóe môi không tự giác nhẹ nhàng gợn lên, đêm nay ánh trăng thật đẹp, tâm tình tựa hồ cũng không nguy như vậy rồi

74. Chương 74

Rừng mưa vốn liền sáng muộn tối nhanh, đoàn người tới trong rừng, bên trong vẫn là tối đen một mảnh. Cố Vân lần này không cùng bọn họ pha trò, nàng còn muốn đi Ô Nha cốc, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Người còn sống không ly khai nguồn nước, tuy rằng không biết loạn tặc sào huyệt ở đâu, nhưng có thể khẳng định là phụ cận nhất định có nguồn nước, cho nên về ra rừng mưa thủy hệ đồ, cơ bản có thể phân tích ra loạn tặc phương vị. Nói có nhiều đều là lý luận suông, hôm nay huấn luyện hạng mục chính là tiến vào rừng mưa đi vẽ thủy hệ đồ. Ta ngày hôm qua đã muốn nói rất nhiều rừng mưa sinh tồn kỹ xảo cùng

chú ý hạng mục công việc, các người tốt nhất chặt chẽ nhớ kỹ. Lần này hành động chia làm mười tổ, nhiệm vụ chính là vẽ ra hướng đi của nguồn nước cùng phụ cận địa hình.”

Cố Vân hướng tới này chi đội trưởng, cũng chính là ngày hôm qua cái thứ nhất khiêu chiến nhuyển trùng La Nham nói: “Người phụ trách phân tổ.”

“Rõ.” La Nham ở phục hồ doanh đã năm năm, hành động cùng tổ chức năng lực đều rất mạnh, chỉ nửa nén hương, phân tổ đã muốn hoàn thành.

Đem mười tro túi giao cho Lãnh Tiêu, Cố Vân nói: “Lãnh Tiêu, đem thứ này cho bọn hần.”

“Rõ.”

Lãnh Tiêu đem túi giao cho đội trưởng, Cố Vân giải thích: “Bên trong giấy cùng than củi, các người dùng nó vẽ, nhưng là mỗi lần vẽ xong nhất định phải đem giấy cùng than củi để vào túi, phải chú ý bảo trì khô mát, bằng không các người liền bạch vẽ, hiểu chưa?”

“Hiểu được!” Vừa nghe chính thức tiến vào rừng mưa, tất cả mọi người có vẻ có chút hưng phấn, Cố Vân sắc mặt lại rõ ràng không có tốt như ngày hôm qua, đôi mắt hé ra những gương mặt sinh cơ bừng bừng, Cố Vân cao giọng nói: “Có ba yêu cầu, đi vào phải tuân thủ, nếu là cãi lời đó là kháng lệnh, lập tức chém không tha.”

Lập tức chém không tha? Lãnh Tiêu nghi hoặc nhìn về phía Cố Vân, HLV cho tới bây giờ không hạ qua loại lệnh này, rốt cuộc là yêu cầu gì?

“Thứ nhất, các người nhiệm vụ là vẽ thủy hệ đồ, tiến vào rừng mưa chỉ có thể dọc theo dòng nước tiến lên, nhiều nhất chính là xem xét phụ cận hoàn cảnh, không thể một mình loạn đi. Thứ hai, nếu trên đường gặp được loạn tắc không thể truy kích, ghi nhớ bọn họ thường lui tới địa điểm là được. Thứ ba...” Cố Vân tạm dừng một chút, mới lại lớn tiếng nói, “Ánh mắt trùng lớn ra, đề cao cảnh giác, trong rừng mưa lấy mệnh các người tuyệt đối không chỉ sơn tắc mà thôi. Ta không nghĩ nhìn đến bất cứ người nào đem mệnh ở lại bên trong.”

Cố Vân ngưng trọng mà nghiêm khắc lời nói, thỉnh thoảng lộ ra quan tâm đối bọn họ, chúng tướng trong lòng đều là ảm áp, cùng kêu lên trả lời: “Rõ.”

“Giờ Tuất, ta ở chỗ này chờ các người! Xuất phát!”

Năm ngàn người nhanh chóng xếp thành hàng, hướng về phương hướng định sẵn chạy đi, nhìn bọn họ thân ảnh toàn bộ biến mất ở trước mắt, Cố Vân tâm bị bóp chặt. Bốn ngày, chỉ có bốn ngày, nàng mới bắt đầu dĩ chọn dùng phương thức như vậy làm cho bọn họ chân chính nhận thức đến cái gì là rừng mưa, hy vọng bọn họ có thể nhớ kỹ ngày hôm qua nàng nói, hy vọng bọn họ đều có thể đi ra.

Quân doanh.

Sáng sớm, tinh tuyến bảy ngàn tướng sĩ đã xếp thành hàng, Túc Lăng sắc mặt âm trầm, có chút không yên, nghe Túc Nhậm nói nàng sáng sớm liền mang theo tướng sĩ đi rừng mưa, nàng ngày hôm qua còn kiên trì muốn đi Ô Nha cốc, chẳng lẽ một đêm nàng lại quên? Đây không giống nàng đi.

Túc Lăng thật lâu không có hạ lệnh, Dư Thạch Quân tiến lên từng bước, cao giọng nói: “Tướng quân, có thể xuất phát.”

Phục hồi tinh thần, Túc Lăng gật gật đầu, trả lời: “Xuất phát.” Quên đi, nàng không đi mới là tốt nhất.

“Rõ.” Mặt hướng toàn quân, Dư Thạch Quân lệnh nói: “Xuất phát.”

Chỉnh tề đội ngũ hướng về Ô Nha cốc phương hướng, một lúc sau, để lại Túc Nhậm cùng một thân hồng y Mộ Dịch.

Túc Nhậm ngạc nhiên nói: “Người không đi?”

Nhún nhún vai, Mộ Dịch vẽ mặt nhàm chán trả lời: “Đã đã sát sát gặp nhiều lắm, không có ý nghĩa.” (đã đã sát sát: chém chém giết giết)

“Vậy người muốn đi canh luyện binh?”

Nhiều mày, Mộ Dịch ghét bỏ trả lời: “Bản, không có hứng thú.”

Không đi xem cuộc chiến cũng không xem luyện binh, Túc Nhậm buồn cười hỏi: “Người dậy sớm như vậy sẽ không vì cùng ta tại đây nói chuyện phiếm đi?”

“Ừ.” Mộ Dịch một ngụm ửng, Túc Nhậm sững sốt, không thể nào?

Nhìn Túc Nhậm, Mộ Dịch khó được thật sự hỏi: “Ta muốn biết, mặc kệ Thanh Mạt là thân phận gì, người nào, đi vào Túc gia xuất phát từ mục đích gì, chỉ cần Bằng Luyện lựa chọn nàng, nàng chính là con dâu trưởng của Túc gia, có phải hay không?”

Túc Nhậm nhìn thẳng hần một lúc, kiên định gật đầu trả lời: “Đúng.”

Mộ Dịch nhẹ nhàng nhíu mày, Túc Nhậm cảm giác được không thích hợp, hỏi: “Người tin tức liên quan Thanh Mạt thân thế?”

“Không có.” Khôi phục bình thường bộ dáng, Mộ Dịch nhún nhún vai, trả lời: “Sáng sớm không có việc gì làm, vô nghĩa vài câu mà thôi, không cần khẩn trương như vậy.”

Lưu lại một mặt có chút suy nghĩ Túc Nhậm, Mộ Dịch mỉm cười rời đi, xoay người, ý cười hoàn toàn biến mất, trong lòng hần thực vì Lãng lo lắng, thân thể Thanh Mạt tuy rằng chưa rõ, nhưng là hần phán đoán, nàng tuyệt đối có vấn đề.

Ô Nha cốc.

Trong cốc ánh mặt trời đen tối, dòng nước xiết cuộn cuộn chảy, tầng tầng mây đen cùng cuồng phong bao phủ Ô Nha cốc có vẻ dị thường nguy hiểm. Khe sâu, hai đội nhân mã đối lập, một bên là một thân nhung trang Túc gia quân, một bên là thân bố y loạn tặc.

Trước mắt nhìn đến đều chỉ có trăm người tới, bất quá lẫn nhau trong lòng đều thực sáng tỏ, này bất quá là mặt ngoài mà thôi.

Túc Lãng hí mắt nhìn lại, đối diện đầu lĩnh nhân tựa hồ là hai cái nam tử, một cái một thân áo lam, tay cầm một màu bạc trường tiên, mặt lộ vẻ kiêu ngạo; một cái khác còn lại là một thân bố y, mặt không chút thay đổi, hai tay ở sau người, nhìn không thấy cầm loại nào binh khí.

Hai người thoạt nhìn đều rất khí thế, cũng không giống một cái thủ lĩnh, xem ra hần bị đùa giỡn.

“Người là Túc Lãng?” Túc Lãng quan sát bọn họ, Ngôn Ca cũng nhìn chăm chăm đối diện cao lớn uy vũ nam tử nghiên cứu hồi lâu. Một thân đồ sộ chiến phục xứng thượng đồng cổ màu da làm cho hần thoạt nhìn oai hùng bất phàm, tóc đen thúc cho sau đầu trong gió nhẹ bay lên, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt như đao tước khắc hiển hiện khí phách, cùng cấp kia như ưng bàn lợi hại lãnh khốc mặt đối diện, thế nhưng làm cho hần có điểm kinh hồn táng đảm cảm giác.

Túc Lãng không có đáp hần, lạnh lùng hỏi: “Người đâu?”

Tuy rằng lần trước ở quân doanh nhìn thấy không phải hần, nhưng là Vô Cực cũng đã nhận định người này mới là Túc Lãng, hần trên người cái loại này mãnh liệt bức người sát khí, chỉ có chân chính trải qua quá thiên quân vạn mã, huyết vũ tinh phong mới có được. (thiên quân vạn mã huyết vũ tinh phong: ý chỉ chiến trường tàn khốc)

Vô Cực nhẹ nhàng nâng đầu, bên phải hơn mười người lập tức tản ra, chia làm hai bên. Bọn họ phía sau, là một khối tảng đá thật lớn, một cái cả người là huyết, vết thương luy luy thân ảnh xuất hiện ở mọi người trước mắt. Hồn động tóc ở trên mặt, huyết ô hơn nữa tóc bay rồi làm cho người ta cơ hồ thấy không rõ lắm mặt hần, hần bị bảy tám thiết liên to như hai ngón tay gắt gao trói chặt ở đại trên tảng đá, một chút cũng không thể động đậy.

Dư Thạch Quân nhin không được hét lớn: “Tiên phong!”

Người nọ giật mình, thật vất vả ngẩng đầu lên, thấy rõ khe sâu đối diện kia ngạo nghễ thân ảnh, tinh thần lập tức chấn động, lớn tiếng kêu lên: “Tướng quân!”

Túc Lăng trong lòng phút chốc căng thẳng, bọn họ đem Hàn Thúc cột vào trên tảng đá, như thế này cho dù các tướng sĩ có thể đi qua, muốn cứu hần cũng không được, trước hết đem hần cởi xuống mới được.

Hơi hơi ngẩng đầu, Túc Lăng cao giọng hỏi: “Các người muốn thế nào, nói đi.”

Người nọ vừa nhấc đầu đã kêu hần tướng quân, còn kích động như thế, người này tất là Túc Lăng, Ngôn Ca trả lời: “Thủ lĩnh chúng ta muốn một mình trông thấy người, người cùng chúng ta đi, ta để lại người, người nếu không muốn cũng không quan hệ, vừa lúc có thể giúp hần nhất xác.”

Hàn Thúc vừa nghe, lập tức cấp quát: “Tướng quân vạn vạn không thể thiệp hiểm. Bọn họ có mai phục.” Tuy rằng hần có chút hỗn độn, nhưng cũng có thể cảm giác được chung quanh mai phục không ít. (thiệp hiểm: đi vào nguy hiểm)

Ngôn Ca một quyền nặng nề mà đánh trước ngực Hàn Thúc vết thương, này một quyền thiếu chút nữa làm cho Hàn Thúc trực tiếp ngất xỉu, dùng sức vuốt trần đầy vết roi mặt, Ngôn Ca lớn tiếng nói: “Ta không có tính nhẫn nại, người tốt nhất nghĩ nhanh lên.”

Túc Lăng mày kiếm khẽ nâng, kêu gào áo lam nam tử tự nhiên là khó đối phó, mà thủy chung lặng im ở một bên âm thầm quan sát áo xám nam tử chỉ sợ mới là khó giải quyết nhất. Hàn Thúc bị trói ở trên tảng đá, các tướng sĩ có đi qua cũng vô dụng, khả năng còn có thể chọc giận loạn tặc, đến lúc đó chẳng những cứu không được còn có thể hại chết hần.

Túc Lăng trầm mặc, Ngôn Ca một đôi con ngươi đen lại ở đối diện qua lại tuần tra, không có nhìn đến hần người muốn tìm, Ngôn Ca mâu quang chợt lóe, lớn tiếng khiêu khích nói: “Túc Lăng, tiểu nương tử của người đi đâu rồi ? Như thế nào không đem nàng mang đến, ta rất nhớ nàng a.”

Ứng mâu lạnh lùng, Túc Lăng còn chưa đáp lời, một đạo thanh lệ giọng nữ mang theo vài phần trêu chọc sâu kín vang lên: “Nhớ ta như vậy a?”

Mọi người hướng tới phát ra tiếng vang ngọn cây nhìn lại, chỉ thấy một bàn tay mềm chậm rãi đẩy ra cành lá, lộ ra tiêm gầy hai chân ở không trung lay động, Túc Lăng ngấm bực, này nữ nhân cư nhiên ở trên cây, ngay cả hần cũng chưa chú ý tới, đáng chết

75. Chương 75

Bóng đen từ trên cây nhảy xuống, đứng ở bên khe sâu, Cố Vân cười nhìn đối diện vẻ mặt kiêu ngạo Ngôn Ca, nói: “Có phải cảm thấy lần trước thua không đủ thảm?”

Ngôn Ca sắc mặt cứng đờ, quát: “Người tốt nhất không cần dừng ở trên tay ta bằng không...”

Không đợi hần nói xong, Cố Vân đã muốn cười to nói: “Bằng không người sẽ đổ đại môi? Tiên mới cũng không sai, bất quá người cũng không có bao nhiêu tiên có thể cho ta chém đi” (chỗ này có ai giúp ta mới đổ đại môi là gì vậy ++)

Nhắc tới hoàng kim tiên, Ngôn Ca tức mà không chỗ nào đánh, chỉ vào Cố Vân mắng to đứng lên: “Xú bà nương! Người không cần quá kiêu ngạo.”

“Đủ.” Túc Lăng vẻ mặt không kiên nhẫn lạnh giọng đánh gãy, nói, “Ta và các người đi, thả người đi.”

Ngôn Ca đang ở nổi nóng làm sao cam tâm, kêu lên: “Cái kia nữ nhân cũng lại đây cho ta.”

Vô Cực nhú mày, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, đang muốn mở miệng, Ngôn Ca lại tiếp tục nói: “Kia tà kiếm không được mang lại đây.”

Xem ra Ngôn Ca đối hoàng kim tiên bị chém đứt thủy chung không thể tiêu tan, thôi, không có kiếm nàng hần là cũng không xảy ra chuyện gì, đến lúc đó nói không chừng còn có thể dùng thế lực bắt ép nàng kiếm chế Túc Lăng, nghĩ như vậy, Vô Cực liền không ngăn trở nữa.

Cổ Vân cúi đầu suy tư, vẫn là cầm trong tay Băng Luyện để trên mặt đất, quay đầu hỏi: “Không có cầu, xa như vậy người bảo chúng ta như thế nào đi qua a.”

Ngôn Ca cười lạnh trả lời: “Túc Lăng nếu ngay cả qua đều qua không được cũng không xứng gặp thủ lĩnh của chúng ta, trực tiếp nhặt xác đi.” Nghe nói Túc Lăng chẳng những tài trí hơn người, võ công lại sâu không lường được, nếu là qua không được chỉ có thể nói rõ hẳn cần bản không phải Túc Lăng, hoặc là nói Túc Lăng chẳng qua là hư danh, kia bọn họ còn cần thử cái gì thật giả ?

Nói xong, Ngôn Ca rút ra đao bên hông, kè lên cổ Hàn Thúc .

“Dừng tay.” Túc Lăng quát khê nói, “Chúng ta sẽ đi qua.”

Nói xong, Túc Lăng đi đến một gốc cây bên khe sâu tới gần vách núi đá so với thất lưng bé hơn một chút, chỉ thấy hắn bỗng nhiên giơ lên tay phải, một chưởng hung hăng đánh về thân cây, chỉ nghe đến kéo kẹt một tiếng, thân cây cứ nhiên bị gãy đổ hướng khe sâu. Bởi vì là chưởng lực đánh gãy , còn có một bộ phận vỏ cây vẫn nối với gốc, thân cây cứ như vậy đặt tại phía trên khe sâu. Khe sâu quá rộng, thân cây chiều dài cũng chỉ có thể đến một nửa, cũng may Túc Lăng khinh công không tầm thường, khoảng cách đối với hắn mà nói chính là bình thường

Cổ Vân trợn mắt há hốc mồm, hẳn... quá mạnh mẽ đi. Lần sau cùng hắn đánh nhau phải nhớ mang theo Băng Luyện .

Đối diện loạn tặc cũng nhìn trong lòng run sợ, thật mạnh kinh lực, một chưởng có thể đem thân cây đánh gãy, kia đánh người còn không phải dễ như trở bàn tay?

Vô Cực tim cũng âm thầm đập nhanh, khó trách hắn rong ruổi thiên hạ nhiều năm, này công lực cùng khí thế, không biết dọa lui bao nhiêu người.

Cổ Vân đi hướng Túc Lăng, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Đợi ta cuốn lấy bọn họ, người dùng Xích Huyết đem xiềng xích chặt đứt.” Vừa rồi ở trên cây đã muốn chú ý tới tảng đá phía sau còn có người mai phục, khe sâu không nhỏ, thân cây cứ nhiên không chút sút mẻ, có thể thấy được trên cây tất có người ẩn núp trong đó, số lượng không ít. Các tướng sĩ đi qua nguy hiểm rất lớn, tuyệt đối không thể ở lâu. Thiết liên phải nhanh chém đứt, không phải như Xích Huyết, Băng Luyện lợi khí thì không thể. Nàng không nghĩ lộ diện, chỉ sợ chính là Túc Lăng một người đi qua, lập tức sẽ bị loạn tặc cuốn lấy, cứu không được người.

Túc Lăng ngăn ra, nguyên lai nàng vừa rồi không ngừng chọc giận áo lam nam tử là vì cùng hắn qua cứu người. Năm thất lưng nàng, hai người nhảy lên thân cây, Túc Lăng thấp giọng trả lời: “Nàng cứu người, bọn họ giao cho ta.”

Nàng cứu? Cổ Vân buồn bực, thiết liên thô như vậy, không có Băng Luyện nàng như thế nào cứu a? Hay nói giỡn. Tâm tư đều ở cứu người, Cổ Vân không để ý thân thể hai người kề sát cùng một chỗ, Túc Lăng tâm cũng là thẳng thắn đập lợi hại. Nàng như thế nào gây như vậy, thất lưng mảnh mai giống như chỉ dùng điểm lực sẽ gãy, thân mình mảnh mai như vậy như thế nào có thể giao chiến, hắn tựa hồ đã quên hai người còn từng đánh cho chết đi sống lại.

Thẳng đến đón nhận Cổ Vân hung tợn tầm mắt, hắn mới hồi phục tinh thần lại, ho nhẹ, Túc Lăng ở nàng bên tai thấp giọng nói: “Băng Luyện nếu thật sự nhận thức nàng làm chủ nhân, chỉ cần kêu nó, trong nửa dặm, nó đều đã đến trong tay nàng.”

Thần kì như vậy? Đôi mi thanh tú khẽ nhếch, hai người gắt gao ôm ở thân cây đứng một hồi lâu, mắt đi mây lại , Ngôn Ca không kiên nhẫn quát: “Hai người các người cợ xát cái gì? Nhanh lên!”

“Nắm chặt.” Túc Lăng lại buộc chặt cánh tay, đem Cổ Vân ôm ở trong ngực, chân đạp thân cây, vài cái khinh nhảy đến đỉnh thân cây . Cổ Vân có thể cảm giác được Túc Lăng đề khí, ra sức nhảy, ở không trung nhảy lên một đoạn rất dài, hai người rút cục dừng ở bên kia khe sâu.

Cổ Vân tuy rằng tin tưởng Túc Lăng năng lực, nhưng là tâm vẫn là không khỏi bất ổn.

Ngôn Ca rốt cục thấy rõ cái kia làm cho hắn ghen khuất nữ nhân, cứ nhiên là cái tuổi còn trẻ tiểu nữ nhân lại là cái xấu nữ nhân. Hắn thế nhưng bại bởi nàng, càng nghĩ càng tức, trừng mắt Cổ Vân, Ngôn Ca mắng: “Nguyên lai là cái hoàng mao tiểu nha đầu.” (hoàng mao:tóc vàng ý nói tỷ còn trẻ)

Đến bờ bên kia, Cổ Vân không hề cùng hấn độ võ mồm, thanh mâu híp lại, âm thầm quan sát địa hình, Cổ Vân không để ý tới hấn, Ngôn Ca mất mặt.

Vô Cực ở Túc Lăng bước trên khe sâu kia một khắc, ánh mắt thủy chung không theo trên người hấn dời quá, hấn có dự cảm, nam nhân này không có khả năng thỏa hiệp dễ dàng như vậy.

Cùng Túc Lăng đối diện mà đứng, Vô Cực thấp giọng nói: “Túc tướng quân, thỉnh đi.”

Túc Lăng âm thầm đánh giá trước mắt này đậm mạc cơ hồ biến mất nam tử, người này ổn trọng, tâm tư nhất định cũng thập phần kín đáo, làm loạn tặc có chút đáng tiếc. Thản nhiên cười, Túc Lăng chút bất động, không kèm chế được trả lời: “Nếu là như thế này đã bị các người áp chế, các người thủ lĩnh phỏng chừng cũng sẽ không muốn gặp ta.”

76. Chương 76

Cái loại này ngạo nghễ làm cho Vô Cực âm thầm kinh hãi, Ngôn Ca lại không tốt tính như vậy, cười nhạo nói: “Người không cần mạng của hấn?” Nếu là Túc Lăng không thêm để ý thủ hạ của hấn, hấn cũng sẽ không đến, hiện tại đến địa bàn của bọn họ, còn đùa giỡn uy phong.

Hướng loạn tặc bên cạnh Hàn Thúc một cái ánh mắt, một cây đại đao lập tức ở trên cổ Hàn Thúc, đao phong xẹt qua cổ lưu lại nhè nhẹ vết máu.

Túc Lăng hàn mâu trầm xuống, lạnh giọng trả lời: “Mạng của hấn ta muốn định rồi mệnh, các người cũng lưu lại đi!”

Nói xong, Túc Lăng đột nhiên theo chiến bào xuất ra một thanh màu đỏ trường kiếm, một tiếng chói tai rỗng ngậm ở cốc vang vọng, màu đỏ tươi trường kiếm khát máu lóe thản nhiên hồng quang. Một kiếm đánh úp lại, Ngôn Ca huy tiên, trường tiên cùng lợi kiếm tương giao, đúng là châm lửa.

Trường kiếm ra khỏi vỏ một khắc, Vô Cực đã muốn cảm thấy một cỗ sóng nhiệt đánh úp lại, thất kinh hướng phía sau kêu lên: “Giết hấn.” Hôm nay cho dù không thể đem Túc Lăng mang về, cũng tuyệt đối không thể làm cho hấn đem người cứu đi.

Cơ hồ là cùng khi, Cổ Vân một bên hướng phía Hàn Thúc, một bên quát to một tiếng: “Băng Luyện.”

Nàng nói chưa xong chỉ thấy một đạo hoa mỹ bạch quang giống như sớm kiếm chế không được bay nhanh xẹt qua khe sâu, rơi vào trong tay Cổ Vân.

Ngôn Ca hoảng hốt, quả nhiên là một tà kiếm. Cái này nguy rồi, kiếm của nàng như ngàn năm hàn băng, Túc Lăng kiếm lại nóng như dung nham, nếu là làm cho bọn họ hai người cứ như vậy đem người cứu đi, bọn họ còn có mặt mũi nào trở về gặp tộc nhân.

Ngôn Ca đối với hai sườn hét lớn một tiếng: “Bắn tên.”

Cây rừng khẽ động, trên cây cứ nhiên đứng đầy lục y loạn tặc, mỗi người trong tay đều cầm một trường cung, sau lưng là hai gùi to tên dài cho thấy bọn họ binh khí dư thừa.

Bên kia đã muốn phát tên, bên này cũng vận sức chờ phát động, ngay tại thời điểm Túc Lăng rút kiếm, Dư Thạch Quân cũng lập tức hạ lệnh nói: “Tên trận che dấu, Phục Hổ doanh công.”

“Rõ.” Một loạt khô giáp tướng sĩ cầm trong tay tinh cung, xếp thành hàng ở nhai cốc, đang nghe đến đối diện hô to “Bắn tên”, Dư Thạch Quân cũng lạnh giọng nói: “Bắn tên.”

Nhất thời hai bên khe sâu, loạn tên nhất tề phát, Cổ Vân đã muốn cản trở loạn tên, còn muốn cứu người không khỏi có chút cố hết sức. Túc Lăng nghĩ tới đi giúp lại bị một cái sắc bén mà kinh lực mạnh mẽ đoán tên cản trở, Túc Lăng mắt lạnh nhìn lại, vừa lúc cùng cặp kia đậm mạc ánh mắt chống lại, người này quả nhiên khó chơi.

Loạn tặc phần lớn tránh ở trên cây, ở bên cạnh bắn tên thật sự tác dụng rất bé, lúc này chuẩn bị tốt Phục Hồ doanh cầm trong tay câu đã muốn tung.

Nháy mắt ở khe sâu hai bờ nổi lên hơn mười sợi dây thừng, Vô Cực giương mắt nhìn lại, lập tức cảnh giác đến không thích hợp, chỉ hướng dây thừng phương hướng, nói: “Bắn tên.”

Trên cây người cầm cung không rõ cho nên không biết hướng trông trơn dây thừng phóng tên gì. Ngay tại bọn họ nghi hoặc, một đám thân ảnh lấy tốc độ cực nhanh từ bờ bên kia trượt đến, tốc độ nhanh đến mức bọn họ tên dài ở trên cung thì nhóm đầu tiên hơn mười người đã muốn đến bên này mà không ngừng như bay mà đến tướng sĩ giống như một phi ưng, bọn họ cho dù là bắn tên, cũng không thể bắn trúng mấy người.

Loạn tặc phân tán một bộ phận người đi đối phó tướng sĩ, Cố Vân rốt cục có cơ hội thở dốc, vọt tới tảng đá, một kiếm huy, thiết liên toàn bộ rơi, Hàn Thúc cũng bởi vì mất đi trời chập, hướng bên cạnh ngã xuống. Cố Vân không đi cứu hần, cách trở loạn tặc, Cố Vân kêu lên: “Hàn Thúc, ngươi có thể đứng lên không?”

“Có thể.” Thở gấp bắt lấy tảng đá một chút đứng lên, tuy rằng lúc này trước mắt hần cơ hồ là sương mù, nhưng là tướng quân cùng phu nhân liều chết cứu, hần không thể liên lụy bọn họ.

Cư nhiên có chiêu như vậy. Túc Lăng không hổ là Túc Lăng. Vô Cực lạnh giọng kêu lên: “Bắt bọn họ.”

Theo hần nói, bên này khe sâu bốn phía tựa hồ đều động, Cố Vân ánh mắt phút chốc trợn to, gấp quỳ, bọn họ nguy trang kỹ xảo thật tốt lắm, quan trọng nhất là kỷ luật tính không thể so quân đội kém, ẩn nấp lâu như vậy không có mệnh lệnh động đều không có động một chút.

Thân áo xanh loạn tặc đi lên, nhìn lại thế nhưng toàn bộ đều là.

Lúc này nhóm tướng sĩ đầu tiên tới được đã muốn tới bên người Cố Vân, Cố Vân không khỏi phân thân phụ giúp Hàn Thúc đến bên người bọn họ, vội la lên: “Dẫn hần đi.” Loạn tặc bên này nhiều như vậy, cho dù hôm nay mang đến bảy ngàn binh tướng toàn bộ lại đây cũng là chịu chết, quan trọng nhất là muốn toàn thân trở ra.

“Rõ.”

Oành.

Dây thừng bị chém đứt oành oành rung động, Cố Vân giương mắt nhìn lại, bọn họ muốn chém đứt dây thừng, Túc Lăng hiển nhiên cũng thấy được trước mắt hiểm cảnh, nói: “Triệt.”

“Rõ.” Được mệnh lệnh, đã qua đến bên này tướng sĩ che chở Hàn Thúc lục tục rút lui, đối diện tướng sĩ cũng rất nhanh kéo dây thừng trên người các tướng sĩ đưa bọn họ kéo trở về, rốt cục Hàn Thúc bị cứu trở về.

Cố Vân dùng Băng Luyện cản trở mặt sau loạn tặc, tuy rằng kiếm phong rất là lợi hại, hàn khí cũng thực bức người, nhưng là dù sao cũng là lấy một địch nhiều, nàng cũng càng mệt mỏi, loạn tặc càng ngày càng nhiều, nếu không đi bọn họ phỏng chừng liền thoát không được, nhất là tay nàng còn bị thương, Túc Lăng một kiếm ngăn cách Cố Vân bên cạnh loạn tặc, lớn tiếng nói: “Ngươi đi trước.”

“Được.” Cố Vân nhân cơ hội xoay người chạy hướng dây thừng gần nhất, không có nàng, Túc Lăng càng dễ dàng thoát thân.

Nàng động tác nhanh chóng, người đã muốn đặt lên dây thừng, một chút không có ý tứ lưu lại cùng Túc Lăng kẻ vai chiến đấu, bọn họ không phải vợ chồng sao? Vô Cực kinh ngạc, trong lòng vẫn hạ quyết định quyết tâm tuyệt đối không có khả năng làm cho nàng chạy như vậy.

Cố Vân đã muốn đem móc móc dây thừng, Vô Cực giơ lên trong tay đoản cung, nhắm ngực nàng đang muốn bắn ra, nhìn thoáng qua Túc Lăng đem Ngôn Ca cơ hồ bức xuống khe sâu. Hần quả nhiên dũng mãnh, Ngôn Ca trường tiên cũng đã bị thiêu đi hơn phân nửa, lãnh mâu chột lóe, Vô Cực ngược lại nhắm ngay Cố Vân dây thừng, một tên bắn ra

77. Chương 77

Đoản tên hoa phá trường không, đâm thủng dây thừng, dây thừng kịch liệt chấn động oành một tiếng đứt.

“A — “Cổ Vân kiều tiểu thân hình theo đoạn dây thừng hướng chảy xiết nước sông rơi xuống.

Trước khi dây thừng bị đứt một giây, Cổ Vân lưu loát bắt được đoạn dây còn lại, trọng lực cùng lực khi dây thừng bị đứt làm cho thân thể của cô cực nhanh rơi xuống, tay bị dây thừng làm cho đau đớn, nhưng là tay chặt không dám lơ lửng, Cổ Vân trong đầu chỉ có một ý niệm tuyệt đối không thể buông tay ra, nói cách khác khi hạ xuống sẽ lập tức sẽ bị dòng nước cuốn đi.

Túc Lăng nghe thấy tiếng kêu quay đầu nhìn lại, vừa lúc thấy dây thừng bị đứt, Cổ Vân giống như điều đứt dây hướng nước sông chảy xiết rơi xuống.

Trong lòng chấn động, Túc Lăng còn chưa hiểu được vì sao tâm lập tức co rút đau đớn, thân thể đã muốn nhanh hơn từng bước làm ra phản ứng, cất bước vọt tới khe sâu chỗ vách đá, phi thân nhảy.

Chính là hiện tại!

Vô Cực con người đen híp lại, khóe miệng ẩn ẩn xuất hiện một chút đậm đến không thể đậm hơn nữa, cười lạnh, trên tay đoản cung phút chốc giơ lên, nhắm ngay Túc Lăng ngực, phát ra đoản tên như ánh sáng, bắn thẳng đến chỗ Túc Lăng.

“A”

Cổ Vân cảm giác được một bóng đen hướng chỗ nàng, dây thừng lại là rung động, bên tai nghe được một tiếng kêu rên cực thấp, Cổ Vân ngẩng đầu nhìn, cao hơn chỗ nàng khoảng nửa người là Túc Lăng cao lớn thân ảnh, hần nhảy xuống?

Rơi vào trong cốc là chuyện cực kỳ nguy hiểm, dòng nước như vậy, nếu là rơi vào trong nước phỏng chừng chống đỡ không được bao lâu bọn họ sẽ bị dòng nước xiết cuốn đi; nếu không rơi vào trong nước, như vậy dây thừng theo bên này đến khe sâu bên kia quán tính lớn như vậy, lực đạo cũng đủ chặt đứt mấy căn xương sườn của bọn họ.

Chân xẹt qua nước, Cổ Vân âm thầm may mắn, cũng may mực nước không cao lắm, nàng không cần lo lắng bị cuốn đi nhưng là mắt thấy hai người sẽ đánh lên đối diện gặp ghềnh, cứng rắn vô cùng vách đá Cổ Vân chỉ có thể cầu nguyện, hy vọng thân thể thiên kim tiểu thư này chịu nổi một kích này.

Khoảng cách càng ngày càng gần, Cổ Vân căng thẳng, tay gắt gao bắt lấy dây thừng, nhắm mắt lại cùng đợi đau đớn đến.

Trên vai tê rần, Cổ Vân cảm thấy thân thể của mình bị người kéo hướng lên trên, bên hông phút chốc căng lại, vội vàng mở to mắt, ánh vào mi mắt là Túc Lăng màu đỏ sẫm chiến bào, còn không có phản ứng lại hần muốn làm gì Túc Lăng đã muốn ở không trung nhanh chóng thay đổi thân hình, Cổ Vân cả kinh, chẳng lẽ hần muốn...

“Oành.”

Một thanh âm vang lên, Túc Lăng dùng chính lưng mình làm cách trở, nặng nề mà nện ở vách đá, Cổ Vân bị hần gắt gao ôm vào trong ngực, không chịu thương, vẫn tựa trong ngực hần, nàng có thể cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ này, có hần che chở nàng vẫn là bị choáng váng đầu hoa mắt, hần trực tiếp dùng lưng để đỡ phỏng chừng bị nội thương.

Cổ Vân vội vàng ngẩng đầu nhìn Túc Lăng luôn luôn lãnh ngạo không có nhiều lắm thống khổ, chính là sắc mặt dính đầy bụi, mày kiếm nhíu lại, trên trán không biết là mồ hôi hay là hơi nước ướt một mảnh.

Cổ Vân vừa định mở miệng hỏi hần thế nào, chợt nghe thấy hần so với dĩ vãng càng thêm trầm thấp thanh âm mang theo vài phần áp lực nói: “Đi lên, ta công người đi lên.”

Vừa rồi va chạm, hần nhất định bị thương không nhẹ, Cổ Vân lắc đầu trả lời: “Không cần, ta có thể, người đi lên trước đi.” Nắm chặt dây thừng, Cổ Vân tưởng đi xuống một ít, cho hần càng tiện hướng lên trên, bàn tay ở bên hông lại gắt gao ấn nàng, làm cho nàng không thể động đậy, Cổ Vân kỳ quái đón nhận cặp kia sâu

thăm con người đen, ở bên trong thấy được ít có lo lắng, liền thanh âm đều dị thường vội vàng xao động: “Ít nói nhảm! Đi lên.”

Hắn hô hấp dồn dập, hai mắt đỏ đậm, Cố Vân quyết định thật nhanh, không cùng hắn tranh, lấy Túc Lăng tính tình, nhiều lời vô ích, bình thường cũng không sao, lúc này thật sự không nên vô nghĩa, làm hai người cùng đi lên.

Nắm tay Túc Lăng, Cố Vân xoay người trèo lên lưng Túc Lăng, chờ khi thấy rõ cát đá bụi đất sau lưng có một cái thật sâu lỗ thủng thì không khỏi kinh hãi, “Người...” Đồ sắt chất lỏng dọc theo xương bả vai một đường chảy xuôi xuống dưới, chảy một lượng lớn máu như vậy, Cố Vân lập tức nhớ tới lúc ấy Cát Kinh Vân bị thương cũng là như thế này, máu không dừng được.

Miệng vết thương không thấy màu bạc đoạn tên, đáng chết, hắn không muốn sống nữa sao? Sau lưng có tên còn dùng lưng cản trở. Lực đánh vào lớn như vậy, đoạn tên phỏng chừng đã muốn nhập vào toàn bộ. (a thích tỷ thì mới vậy chứ hoho)

Cố Vân một tay cởi xuống đai lưng, cũng không quản áo rời rạc gao đè lại huyết lưu không chỉ miệng vết thương, trên vách đá chiến sĩ cũng bắt đầu kéo dây lên, rất nhanh, bọn họ rút cục đến trên vách đá. Dư Thạch Quân tiến ra đón, một bên lôi kéo Túc Lăng cánh tay phải hướng lên trên, một bên vội la lên: “Phu nhân, ngài không có việc gì đi?” (huyết lưu ko chỉ :máu chảy ko ngừng)

Cố Vân lắc đầu, “Ta không sao.” Nhưng là Túc Lăng có việc.

Đến phía trên, Cố Vân muốn từ trên lưng hắn xuống dưới giảm bớt gánh nặng lại phát hiện bàn tay Túc Lăng vẫn gao ôm chân nàng, đối diện loạn tặc nhìn chăm chăm bên này, Ngôn Ca lại buồn bực ném điệu trong tay tàn tiên, mắng to nói: “Có bản lĩnh sẽ không muốn chạy trốn! Lại đây đánh tiếp!”

Túc Lăng công nàng, ngạo nghễ nhìn lại, ưng mâu dày đặc nhìn chăm chăm đối diện như trước trước bình tĩnh Vô Cực, Vô Cực tại lĩnh mâu nhìn chăm chú tâm khê run lên, vừa rồi nhất tên đúng là không có bắn trúng sao? Không có khả năng. Nhưng là nếu bắn trúng, hắn làm sao lại thoải mái như thế, còn công phu nhân dùng ánh mắt đánh giá?

Cố Vân cúi đầu nhìn lại, Túc Lăng vai phải đến sau lưng chiến bào tất cả đều là vết máu, hắn nhất định là không nghĩ bị loạn tặc biết hắn bị thương nặng như thế.

Hai tay ôm lấy cổ hắn, Cố Vân ghé vào sau lưng Túc Lăng, một bộ chim nhỏ nép vào người, cũng thuận thể đưa hắn sau lưng vết máu toàn bộ che dấu

78. Chương 78

Túc Lăng cả người cứng đờ, mềm mại thân thể kề sát lưng hắn, thân nhiên hương thơm nhắm thẳng mũi chui vào, ấm áp ngực kề sát làm cho hắn lạnh như băng bỗng nhiên như hỏa thiêu nóng rực, Túc Lăng có chút hoảng hốt, đây là hắn chưa từng có thể nghiệm, nữ nhân thân thể đều là kiều nhuyễn như vậy sao? (kiều nhuyễn: êm ái mềm mại)

Túc Lăng hô hấp đục ngầu, Cố Vân nghĩ đến hắn là thương thể càng thêm nghiêm trọng(chứ ko phải a đang thưởng thức thân thể chị sao =)))))) sắc tâm nổi lên), mà đối phương đang ở kêu gào, rồi đi như thế tựa hồ có chút hoảng hốt, dựa vào Túc Lăng, Cố Vân mang theo rõ ràng khinh thường, cười lạnh nói: “Lính tôm tướng cua còn dám cuồng vọng kiều ngạo, trở về nói cho nhà người thủ lĩnh, ta phu quân nói, mười ngày trong vòng nhất định san bằng các người, làm cho hắn rửa cổ chờ.”

Một câu làm mắng càng hung, Cố Vân mỉm cười, tự loạn trận tuyến không thể tốt hơn.

Mà kia “Phu quân” cũng làm cho Túc Lăng vốn là hơi nhịu mày lại gao cùng một chỗ, nói không rõ trong lòng là chán ghét vẫn là bất an, tóm lại... Trong lòng cảm giác có chút quái, nói không nên lời.(a sướng khi được tỷ gọi vậy kìa =)))

Túc Lăng thương nếu không xử lý nhất định đổ máu quá nhiều mà chết, Túc Lăng đứng ở nơi đó như lại có chút suy nghĩ, Cổ Vân ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Túc Lăng phục hồi tinh thần, bước chân trở về.

Dư Thạch Quân nghi hoặc nhìn bóng dáng Túc Lăng, tướng quân không phải đối phu nhân có chút bất mãn sao? Hôm nay vì sao ân ái như thế? Vỗ vỗ đầu, Dư Thạch Quân thầm mắng chính mình nhiều chuyện, người ta vợ chồng chuyện, hắn một đàn ông độc thân đoán cái gì.

Một hàng mấy nghìn người, nhanh chóng theo Ô Nha cốc rút lui.

Tìm tòi nghiên cứu ánh mắt thẳng đến đội ngũ hoàn toàn biến mất ở trong rừng mới chậm rãi thu hồi, trên cây, một đen tối thân ảnh ẩn thân, “Khá lắm Túc Lăng.” Trầm khàn tiếng cười bỗng nhiên vang lên, cả kinh chim bốn phía, u ám lãnh mầu hiện lên một tia tinh quang, quá nhanh không kịp bắt giữ trong đó cảm xúc.

Mới đi ra nửa dặm, Cổ Vân thấp giọng kêu lên: “Dư Thạch Quân, mau đỡ ta xuống dưới.”

Dư Thạch Quân khó hiểu, nhưng là vẫn là tiến lên đỡ lấy Cổ Vân cánh tay, lần này Túc Lăng không ngăn cản nài, buông ra Cổ Vân lập tức nhảy xuống.

Máu sớm cũng đã ướm hết cả đồ sộ chiến bào, liền ngay cả Cổ Vân cũng đã dính đầy vết máu, bụi đá còn dính ở trên người biểu hiện vừa rồi uy lực khi bị chà lên vách đá.

Cường chống đỡ lâu như vậy ở Cổ Vân xuống dưới Túc Lăng cũng rốt cục nhìn không được quỳ trên mặt đất, Dư Thạch Quân cùng Cổ Vân chạy nhanh nài.

“Tướng quân.” Hắn cư nhiên không có phát hiện tướng quân khác thường. Thật sự là đáng chết.

“Quân y.”

“Hạ quan ở.” Đi theo quân y chạy nhanh, Cổ Vân vội la lên: “Mau nhìn.”

“Rõ.” Quân y không dám có chút chậm trễ, kiểm tra sau lưng miệng vết thương, xem qua sau không khỏi nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng trả lời: “Tướng quân thương thế rất nặng, đoán tên toàn bộ vào vai phải, ở trong này là khẳng định lấy không được, phải mau chóng hồi doanh chấn trị.”

“Người trước cho hắn cầm máu.” Máu hắn còn như vậy chảy xuống không tới doanh liền mất máu quá nhiều mà chết.

Túc Lăng thần trí vẫn là thanh tỉnh, thở gấp ngẩng đầu, điểm vài cái huyết đạo sau tinh thần tựa hồ tốt hơn một chút, há mồm liền hỏi nói: “Hàn Thúc thế nào?”

Quân y một bên cẩn thận để ý miệng vết thương, một bên trả lời: “Tướng quân yên tâm, tiên phong thương thế tuy rằng không nhẹ, nhưng là thân thể khỏe mạnh, không có nguy hiểm.”

“Ta đã muốn che lại huyết đạo, về trước doanh nói sau.” Âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, Túc Lăng nắm Dư Thạch Quân bả vai, lảo đảo đứng lên, không nhìn bên cạnh Cổ Vân một cái, nhờ Dư Thạch Quân nâng vẫn là muốn quật cường đi trở về.

Nhìn kia tràn đầy huyết bóng dáng, Cổ Vân tâm không hiểu một trận phiền táo.

Sắc trời hoàn toàn đen, trong doanh nổi lên đồng lửa, phía ngoài chủ soái trường, một nam một nữ hai cái thân ảnh tối tối lui lui, theo thời gian trôi qua, hai người có vẻ càng ngày càng bất an.

Cổ Vân u sầu, Túc Nhậm an ủi nói: “Tẩu tử không cần lo lắng, đại ca thân thể rất cường tráng, thương tích như vậy sẽ không có việc gì.” Miệng là nói như vậy, kỳ thật hắn tâm cũng là gắt gao buộc chặt đều đã muốn mấy canh giờ, trừ bỏ một chậu máu loãng được bưng ra bên ngoài thì không có tin tức gì, điều này làm cho hắn như thế nào có thể không gấp.

Cổ Vân lúc này cũng không có tâm tình sửa đúng xưng hô, đã lo lắng an nguy, càng lo lắng làm cho địch nhân thừa cơ xông vào, Cổ Vân thấp giọng thở dài: “Người tốt nhất tăng mạnh phòng thủ, ta sợ bọn họ biết Túc Lăng bị thương sẽ thừa dịp xằng bậy tập kích.”

“Yên tâm, ta đã muốn an bài tốt, nếu bọn hắc thật sự đột kích thì tại đây nghênh chiến tổng so với ở rừng mưa đối ta quân có lợi.” Hắc nếu lưu lại giữ doanh thì việc này hắc sớm an bài thỏa đáng, hiện tại chỉ hy vọng đại ca thân thể không có vấn đề gì mới tốt.

Nói đến rừng mưa, Cố Vân bỗng nhiên nghĩ đến rừng mưa còn có năm ngàn tinh binh. Đáng chết, nàng hôm nay đầu óc bị dính vào hay sao.” Túc Nhậm, lần này mang đến vài cái quân y?”

Hỏi cái này để làm gì? Túc Nhậm nghi hoặc, nhưng cũng rất trả lời: “Tám, làm sao vậy?”

Cố Vân cười khổ nói: “Có thể điều ra hai cái cho ta sao?”

Suy tư một hồi, Túc Nhậm gật đầu, “Có thể, xảy ra chuyện gì?” Hôm nay Ô Nha cốc thương vong cũng không tính quá lớn, cơ bản đều đã muốn dàn xếp tốt lắm nhưng là nàng muốn hai gã quân y làm gì?

Cố Vân cũng không quá để ý hắc mà trả lời: “Năm ngàn tinh binh hôm nay đi mạo hiểm, ta dự tính ít nhất có một phần ba cần quân y.” Nàng lần này vội vã như vậy làm cho bọn họ tiến vào rừng mưa quả thật có điểm dục tốc bất đạt, nhưng là nàng cũng không có biện pháp khác, chỉ có bốn ngày, nàng không có lựa chọn. Tính toán thời gian, Cố Vân thở dài: “Mau giờ Tuất, ta đi xem bọn hắc.” (dục tốc bất đạt: quá nhanh thì sẽ không thành công, nhanh kiểu cưỡng ép)

79. Chương 79

Thì ra là thế, Túc Nhậm nói: “Thương thế của người vừa mới vừa băng bó, ta sai người đến truyền lệnh, làm cho bọn họ trở về là được.”

Cố Vân lắc đầu trả lời: “Hôm nay bọn họ không thể trở về, rừng mưa vào ban đêm mới là tối khủng bố, huấn luyện hiện tại mới tính chân chính bắt đầu, nếu không phải lo lắng bọn họ tánh mạng, quân y đều không nên đi qua. Ta đêm nay cũng sẽ ở lại rừng mưa, người lưu lại thủ doanh, chiếu cố Túc Lăng đi.”

“Không được.” Túc Nhậm vội la lên, “Quân y đã muốn công đạo tay tấu nếu là nếu không giữ tốt về sau sẽ có bệnh căn.”

Cười nhẹ, Cố Vân kiên trì nói: “Ta sẽ cẩn thận, ta nói rồi giờ Tuất sẽ ở nơi đó chờ bọn hắc đi ra, như thế nào có thể thất tín?”

Nàng trong mắt kiên định cùng quật cường tuyệt đối không thua đại ca, Túc Nhậm lắc đầu cười khổ, “Vô luận như thế nào em đều lưu không được tấu, phải không?”

Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, không có trả lời cũng đã đem ý tứ biểu đạt thật sự rõ ràng, Túc Nhậm bất đắc dĩ, “Được rồi, ta làm cho Dư Thạch Quân an bài nhân thủ, cùng tấu đi.”

Cố Vân còn muốn nói cái gì, đón Túc Nhậm đồng dạng kiên trì nàng cười cười, trả lời: “Được rồi, nơi này giao cho người.”

Lại nhìn thoáng qua như trước không có tin tức chủ tướng, Cố Vân chần chờ trong chốc lát, cuối cùng cũng không tiến vào, vẫn ly khai.

Túc Nhậm nhìn chằm chằm Cố Vân bóng dáng, âm thầm đoán Cố Vân vừa rồi trong mắt sầu lo, là đối đại ca tình cảm vẫn là đơn thuần cảm kích? Đại ca này cứu mỹ nhân anh hùng rốt cuộc có hay không thắng được mỹ nhân tâm đầu?

“A — “Âm thầm phỏng đoán, một đạo gầm nhẹ từ trong trường truyền đến

80. Chương 80

“A — “

Trưởng trung truyền đến gầm nhẹ thanh làm cho Túc Nhậm tâm trầm xuống, đại ca luôn luôn không cho quân y trị liệu đem hấn mê đi, mỗi lần đều là gắng gượng qua , chinh chiến sa trường bị thương là chuyện thường, bình thường cũng không thấy đại ca thương thành như vậy, Túc Nhậm cảm thấy lo lắng, rốt cục nhin không được vọt đi vào.

Trong trường, hai tướng sĩ gắt gao ẩn bả vai Túc Lăng, trên quân phục, trên mặt lộ vẻ máu loãng, Túc Lăng nửa ghé vào trên giường, ngăm đen tinh trắng lưng từng đợt từng đợt vết máu lần lượt thay đổi, vai phải một cái thật sâu lỗ thủng nhìn ghê người. Túc Lăng dồn dập thở hào hển, cầm lấy mép giường, gân xanh bạo khởi, hấn sắc mặt tái nhợt dọa người, mồ hôi trên trán như hạt trân châu tích lặc ở giường, cổ nén đau đớn khiến mặt cơ hồ vụn vẹo cùng một chỗ, Túc Nhậm cả kinh nói: “Quân y, sao lại thế này?”

Một gã quân y giúp đỡ Túc Lăng xử lý miệng vết thương, một người khác cầm một đoạn tên dính đầy máu phóng tới khăn trên bàn, thở phào nhẹ nhõm, trả lời: “Tốt lắm, đoạn tên đã muốn lấy ra, thống lĩnh yên tâm, xử lý tốt miệng vết thương sẽ không sao.”

Đến gần, nhìn kỹ, Túc Nhậm con ngươi đen vi thiểm, này tên thật sự rất xảo quyết, ngũ tắc đoạn tên tràn đầy vết máu, thân tên là những móc câu nhìn như hoa văn làm cho hấn nhìn mà run sợ không thôi, tên như vậy nhập vào thân thể, động một chút câu càng đâm sâu vào trong thịt, khó trách quân y trị liệu lâu như vậy.

Thật vất vả ngừng máu, quân y cẩn thận băng bó miệng vết thương, Túc Lăng tay buộc chặt mới thả ra, nhìn về phía một bên Túc Nhậm, Túc Lăng thấp thỏm gấp hỏi: “Cái kia nữ nhân đâu?”

Không nghĩ tới đại ca câu đầu tiên tự nhiên là hỏi Thanh Mạt, chần chờ một hồi, Túc Nhậm trả lời: “Nàng... Nàng nhìn Hàn Thúc.” Nếu làm cho đại ca biết nàng đi rừng mưa , phỏng chừng vừa muốn giận.

Mây kiếm nhú lại, Túc Lăng lạnh giọng nói: “Đợi nàng đến gọi vào trong chỗ của ta.” Nàng khi nào thì cùng Hàn Thúc quen thuộc như thế, trước tiên sẽ đi xem hấn. Không biết chính mình trong lòng tức giận từ đâu dựng lên, tóm lại Túc Lăng chính là khó chịu. (chết a Nhậm a Lăng mà biết a đâm cho bẹp ruột =))))

Túc Nhậm giật mình, ngượng ngùng cười nói: “Đại ca người thương thể nặng như vậy, nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp tẩu tử cũng không muộn a.”

Nhậm vẻ mặt không đúng. Túc Lăng ứng mầu tối sầm lại, “Nàng đi đâu ?”

Túc Nhậm suy tư nên trả lời thế nào, Túc Lăng đã không kiên nhẫn: “Nói.”

Châm chọc một phen, Túc Nhậm tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Nàng đi rừng mưa, nói muốn huấn luyện các tướng sĩ ở rừng mưa vào ban đêm.”

“Nàng đêm nay cũng muốn ở rừng mưa? Đáng chết.” Túc Lăng chống thân muốn ngồi xuống, nhưng là mới vừa động, trên vai lỗ thủng lập tức máu chảy ồ ạt, quân y sợ tới mức vội la lên: “Miệng vết thương quá sâu, tướng quân trăm ngàn không thể lộn xộn.”

Đổ máu quá nhiều làm cho hấn mới động một chút mắt đã muốn bắt đầu biến thành màu đen, cường chống thân mình, Túc Lăng đối với Túc Nhậm gầm nhẹ nói: “Đem nàng cho ta kêu trở về.”

“Đại ca?” Túc Nhậm bị Túc Lăng tảo bạo hoảng sợ, hấn biết đại ca nhất định sẽ sinh khí, cũng không nghĩ hấn tự nhiên giận như vậy, chứ không phải là quan tâm sẽ bị loạn?

Vừa mới anh hùng cứu mỹ nhân, hiện tại lại lòng nóng như lửa đốt, còn nói không phải để ý người ta? Túc Nhậm buồn cười trả lời: “Ta làm cho Dư Thạch Quân cùng đi ,anh yên tâm đi, tay nàng thương đã muốn băng bó qua, ta xem nàng tinh thần cùng thân thể cũng không sai, anh đừng lo lắng.”

Túc Nhậm vẻ mặt hiểu rõ làm cho Túc Lăng cả người chấn động, rống giận, “Ta khi nào thì lo lắng nàng.”

Túc Nhậm nhẹ nhàng chọn mi, Túc Lăng lại không được tự nhiên thẹn quá thành giận quát: “Đều đi ra ngoài.”

Quân y vừa lúc băng bó xong bị Túc Lăng rống, cũng không dám lưu lại liền đi ra ngoài, Túc Nhậm nhìn hần còn như vậy hữu lực gầm rú, cũng an tâm đi ra ngoài, chỉ còn lại có Túc Lăng ảo não ghé vào nhuyển tháp. Hần nhất định là điên rồi, không phải là ở rừng mưa vào ban đêm thôi. Hần kệ nàng làm cái gì.

Rừng mưa vào đêm âm lãnh mà ẩm ướt, cứ việc đã muốn đốt lên năm sáu bó đuốc lớn vẫn là rất nhiều hơi nước, Cố Vân cùng Dư Thạch Quân đã muốn thói quen, hai gã quân y lại nhịn không được lạnh run.

Dư Thạch Quân lo lắng hỏi: “Phu nhân, giờ Tuất đã muốn đến, bọn họ có thể hay không đã xảy ra chuyện?” Địa phương quỷ quái này, đi vào một lần hần đã muốn cả đời khó quên, lúc ấy hần còn chính là ở Ô Nha cốc phụ cận mà thôi, nên đủ chật vật, bọn họ xâm nhập rừng mưa, còn không biết sẽ gặp phải cái gì.

Cố Vân tâm cũng bất ổn, ngoài miệng lại cũng chỉ có thể trấn định trả lời: “Chờ một chút.”

Thời gian một giây lại một giây đi qua, ở rừng mưa chờ nửa canh giờ đã làm cho bọn họ muốn phát điên, bỗng nhiên cách đó không xa có ánh lửa chớp động, Dư Thạch Quân cảnh giác nắm chặt trong tay đại đao, quát: “Ai.”

Ánh lửa càng ngày càng rõ, Cố Vân đoán hần là bọn họ đã trở lại, chẳng qua bọn họ phân mười đội, không biết trở về là đội nào, Cố Vân cao giọng hỏi: “Là ai, báo danh.”

“Lãnh Tiêu.” Trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm rõ ràng mang theo mỗi một, người tới đi tới gần, Lãnh Tiêu kêu lên: “HLV, là ta.”

Cố Vân thầm than một tiếng, rốt cục có người trở lại.

Đoàn người đi dị thường chậm, Cố Vân bỗng nhiên có dự cảm không tốt mới tiến ra đón, liền thấy hé ra mỗi một uể oải mặt, đó là trường kỳ buộc chặt sau có thể lơ lửng sinh ra hoảng hốt, Lãnh Tiêu phía sau vài cái chiến sĩ chính nâng ba bốn người chân bị thương tiểu tướng, Cố Vân hí mắt nhìn lại, trên chân thương tựa hồ là lấm trúng cơ quan lưu lại, Cố Vân khê gọi nói: “Quân y, cho bọn hần chẩn trị.”

“Rõ.” Hai gã quân y ôm cái hòm thuốc nghênh đón.

Nhóm đầu tiên trở về toàn bộ ở đồng lửa ngồi xuống, mỗi một, trầm mặc không nói một câu, Cố Vân cũng không gọi bọn hần xếp thành hàng, trải qua hôm nay, bọn họ hần là càng hiểu được cái gì là rừng mưa.

Đi đến bên Lãnh Tiêu, Cố Vân hỏi: “Các người gặp được loạn tặc?”

Lãnh Tiêu trong mắt xẹt qua một chút kinh dị cùng bội phục, hần một chữ cũng chưa nói, nàng thế nhưng biết! “Ân, gặp một tiểu đội, bất quá bọn họ phỏng chừng là tới lấy nước, không mang binh khí, chúng ta phát hiện bọn họ, bọn họ đã muốn triệt, kia một đoạn vừa lúc là một cái hồ sâu, mặt sau cỏ cây, ta không có hạ lệnh truy kích.”

Cố Vân vừa lòng cười nói: “Ân, làm tốt lắm, về tốt lắm sao?”

Gật gật đầu, Lãnh Tiêu theo trong tro lấy ra bản vẽ, ở trước mặt Cố Vân mở ra, Lãnh Tiêu vẽ thật sự cẩn thận, một ít chi bé đều vẽ đi ra, Cố Vân hỏi: “Bọn họ ở đâu đoạn nào thường lui tới?”

Chỉ vào một chỗ đặc biệt đánh dấu, Lãnh Tiêu trả lời: “Nơi này.”

Dư Thạch Quân cũng qua, nhìn lại vị trí, vui sướng nói: “Nếu loạn tặc ở chỗ này lấy nước thuyết minh doanh địa nhất định ngay tại phụ cận, như thế xem ra giấu cũng không sâu.” Phu nhân thật sự là thông minh, đem bản vẽ đặt ở trong tro liền sẽ không bị ẩm, sẽ không giống hần, vẽ một ngày trở về lại không nhìn thấy.

Cố Vân thanh mâu khê nhếch, lắc đầu cười nhẹ nói: “Không nhất định, thỏ khôn có ba hang, tổng hợp lại sở hữu thủy hệ đồ phân tích sau mới phán đoán.”

Bên này thảo luận, lại một mảnh ánh lửa chói mắt, này đội nhân tiến lên tốc độ nhưng thật ra rất nhanh, lập tức vọt tới trước mặt Cố Vân, La Nham vừa thấy Cố Vân, lập tức vội la lên: “Phu nhân, ngài mau nhìn cho hần.”

Nói xong một cái tướng sĩ bị nâng đến trước mặt nàng, chân đã muốn to gấp đôi bình thường, Cố Vân nhúu mày, thấp hỏi: “Hắn bị độc xà cắn?”

La Nham lắc đầu trả lời: “Không phải xà, là một loại màu đỏ sâu.”

“Đã bao lâu?”

“Hai canh giờ.”

Kia tướng sĩ tuy rằng chân to lợi hại nhưng mấy mấy giờ sau còn chưa có hôn mê, còn có thể kêu Cố Vân thở dài nhẹ nhõm một hơi, trả lời: “Vận khí tốt, không là trí mạng độc, quân y, cho hắn rửa sạch một chút miệng vết thương.”

“Rõ.” Vừa xử lý bên kia miệng vết thương quân y lại vội vàng đuổi tới bên này.

Lại qua nửa canh giờ, mười đội nhân mã cuối cùng đều đã trở lại, hoặc nhiều hoặc ít đều có người bị thương, này đó đều ở Cố Vân đoán trước, nàng cũng không có nhiều cảm giác, Dư Thạch Quân cũng là gắt gao nhúu mày. Này đó đều là Túc gia quân tinh nhuệ, chẳng qua đi vào một ngày liền thành cái dạng này, loại trạng thái này còn như thế nào đối địch? Này hắn nên làm cái gì bây giờ?

Làm cho bọn họ nghỉ ngơi một nén nhang, Cố Vân lớn tiếng kêu lên: “Xếp thành hàng, La Nham kiểm kê một chút nhân số.”

“Rõ.”

Thân thể cùng tâm lý đều cực độ mệt mỏi, nhưng mà quân nhân muốn nghe lệnh, cho dù động cũng không muốn động, nhưng là chúng tướng vẫn là đi lên, xếp thành hàng.

La Nham kiểm kê xong vừa muốn hỏi thăm, đi qua một gã luôn luôn gãi sau lưng tiểu tướng, lớn tiếng quát lớn nói: “Phương Thanh Hồng, xếp thành hàng mà lộn xộn cái gì.” Tiểu tướng bị quát lớn cũng không dám động nữa nhưng là trên mặt thống khổ vẫn là vào Cố Vân mắt.

La Nham vừa lòng hắn biểu hiện, cất bước đi hướng Cố Vân: “Bẩm phu nhân, đội ngũ — ”

Hắn còn tại nói Cố Vân cũng là đối hắn phát tay, ý bảo hắn dừng lại.

Đi đến vừa rồi động không ngừng tiểu tướng, Cố Vân hỏi: “Trên người rất khó chịu?”

Phương Thanh Hồng dùng sức gật gật đầu, thân mình vẫn là không dám động một chút.

Tiểu tử sắc mặt tái nhợt, ánh mắt mơ hồ, trong lòng xẹt qua một cái khả năng, Cố Vân tâm run lên, nói: “Quay người.”

“Rõ.” Tiểu tướng lập tức xoay người.

“Cởi áo.”

Tiểu tướng sửng sốt, chần chờ một chút, phu nhân dù sao cũng là nữ tử, nói sau —

Không làm cho hắn tiếp tục cọ xát, Cố Vân lớn tiếng vội la lên: “Thoát! Đây là quân lệnh.”

Tiểu tướng tâm đập mạnh, nhanh chóng cởi áo.

Lưng hắn lồ lộ bên ngoài, trừ bỏ Cố Vân chính là nhúu nhúu mày bên người nàng Lãnh Tiêu, La Nham cùng Dư Thạch Quân, đồng loạt đổ hút một ngụm khí lạnh. Phương Thanh Hồng đối mặt với các tướng sĩ, mọi người đều rất ngạc nhiên, là cái gì làm cho thân kinh bách chiến tướng lãnh đều lộ ra như vậy kinh dị sắc?

Sau lưng truyền đến thanh âm hút không khí làm cho Phương Thanh Hồng tâm cũng gắt gao buộc chặt, quay người lại, vội la lên: “Phu nhân, ta làm sao vậy?”

Hắn lần này quay thân, toàn bộ lưng đều bại lộ ở trước mặt chúng tướng, lúc này đây, phía sau không chỉ có truyền ra hơn lớn tiếng hấp khí thanh, còn có vô số người hoảng sợ vô cùng ánh mắt, bởi vì

81. Chương 81

Kia vốn nên tinh trắng kiên cố lưng, hai ba mươi con so với ngón cái còn muốn to màu đen nhuyền trùng gắt gao dính ở mặt trên, tinh tế xem ra kia nhuyền mà trưởng phình thân thể lộ ra màu đỏ máu, một chút một chút còn tại chậm rãi trưởng to...

La Nham phục hồi tinh thần lại, xông lên sẽ giúp hắn đem nhuyền trùng nhỏ xuống thì Cố Vân vội la lên: “Dừng tay!”

La Nham khó hiểu nhìn Cố Vân, nhưng là cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, lui ra phía sau từng bước.

Cố Vân một bên quan sát sau lưng Phương Thanh Hồng nhuyền trùng, vừa nói nói: “Lãnh Tiêu, lấy một cây đuốc cùng một nhánh cây nhỏ cho ta.”

“Rõ.” Lãnh Tiêu chạy nhanh lấy nhánh cây cùng đuốc, Cố Vân đem cây đuốc tới gần lưng Phương Thanh Hồng, nhuyền trùng lập tức run lên một chút, dưới ánh lửa chúng nó thành một đám đỏ như máu túi nước, người xem không khỏi mao cốt từng nhiên toàn thân ngứa ngáy, không ít tướng sĩ cũng nhin không được gãi, sợ trên người có chỗ nào cũng có này nhuyền trùng.

Cầm lấy nhánh cây châm, Cố Vân chỉ một bên bị bỏng nhuyền trùng, một bên giải thích nói: “Loại này kêu đĩa, đồng ruộng đều có, rất nhiều người hẳn là gặp qua. Bất quá loại này đĩa cùng loại ở ruộng lúa nhìn thấy không giống, trong rừng mưa độ ẩm rất lớn cho nên chúng nó không chỉ có thể ở trong nước, bụi cỏ cạnh nước, lá cây đều có thể trở thành chỗ chúng nó ẩn thân. Nếu là đĩa bám ở trên người, trăm ngàn không cần lấy tay dứt ra, dùng hỏa nung một chút nó sẽ tự động đến rơi xuống.”

Chỉ chốc lát, quả nhiên tất cả đĩa đều rơi xuống Dưới, La Nham cất bước tiến lên, một cước đạp xuống, huyết bắn ra bốn phía, mùi máu tươi nhảy mắt tràn ngập, Cố Vân tiếp tục nói: “Chúng nó chui qua áo, ống quần, ống tay áo tiến vào dính ở làn da, hút máu, có thể hút lượng máu rất lớn, trước khi hút máu chúng nó có lẽ chỉ nhỏ như lá cỏ, hút máu sau...” Không cần nâng nói tiếp mọi người vừa rồi đã muốn nhìn xem rất rõ ràng.

Xem bọn hắn mỗi người đều còn sợ hãi, Cố Vân nói: “Tốt lắm, các ngươi hiện tại hai người một tổ, cho nhau kiểm tra một chút, trên người còn mang theo đĩa lập tức gỡ xuống.”

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy ngàn tướng sĩ đều vội vàng tìm đĩa, thật đúng là làm cho bọn họ ở mấy chục cá nhân trên người lại tìm được một ít, bất quá không có giống Phương Thanh Hồng nhiều như vậy.

Lưu Tinh mang theo vài phần chần chờ, trên mặt cổ nén hoảng sợ, đi đến trước mặt Cố Vân, thấp giọng hỏi: “HLV, nếu là không dùng hỏa thiêu, trực tiếp nhỏ xuống thì thế nào?”

“Nhỏ xuống chính là thân thể, chúng nó đầu cùng giác hút còn ở trong thân thể, cần rửa sạch miệng vết thương, bằng không miệng vết thương thực dễ dàng thối rửa, ở rừng mưa miệng vết thương thối rửa cũng rất phiền toái.” Cố Vân thần nhiên giải thích, Lưu Tinh sắc mặt lại bắt đầu trắng, ánh mắt cũng càng lớn, run giọng nói: “Kia phải như thế nào rửa sạch?” Sẽ không không cứu đi?

Trên mặt hắn rõ ràng sợ hãi đã muốn cũng đủ thuyết minh hết thảy, Cố Vân gương giọng nói: “Hôm nay từng bị đĩa cắn lại không có xử lý tốt bước ra khỏi hàng.”

Vừa mới nói, thế nhưng có ba bốn trăm binh lính bước ra, Cố Vân âm thầm kinh hãi, rừng mưa có đĩa nàng biết, nhưng là bình thường không có nhiều như vậy cho nên ngày hôm qua nói chú ý hạng mục công việc mới đã quên nhắc nhở, dù sao đĩa sẽ không trí mạng, chính là vụn vặt thật không ngờ nơi này đĩa nhiều như vậy.

Thầm than một tiếng, Cố Vân nói: “Miệng vết thương cho ta xem.”

Các tướng sĩ lúc này cũng bắt chập gương gương, nhanh chóng xắn ống tay áo, kéo ống quần, nhất thời, từng cánh tay từng căng chân đầy nước bùn lộ ra, phần lớn chính là rất nhỏ nhiem trùng, làn da phiem hồng

thũng mà thôi, nhưng là cũng có không ít miệng vết thương bắt đầu thối rữa, chảy ra trắng ngà nùng huyết, nhìn trước mắt vô cùng thâm thảm tay chân, Cố Vân ai thán nói: “Quân y — “

Nàng thất sách , hai cái quân y căn bản không đủ.

Ép buộc một lúc, quân y mệt tới tay đều nhanh rút gân , bị thương cuối cùng xử lý xong rồi, chúng tướng chờ hồi doanh địa nghỉ ngơi lại nghe đến Cố Vân ra lệnh một tiếng muốn “Đêm nay ở rừng mưa “. Tin tức này làm cho sở hữu tướng sĩ tâm chìm đến đáy cốc, một thân lầy lội, còn có con muỗi đốt đau đớn, bên tai là đủ loại kỳ quái thanh âm, hơn nữa trong không khí oi bức thấm ướt hơi thở, đều bị làm cho người ta thấp thỏm, sợ hãi bất an.

Cố Vân muốn chính là loại này hiệu quả, ở rừng mưa tuyệt vọng cùng sợ hãi mới là địch nhân lớn nhất, bọn họ mới tiến vào một ngày mà thôi, nếu là ngay cả này đều không qua được, còn nói chuyện gì chiến đấu?

Cố Vân ngày hôm qua cũng đã dạy bọn họ đêm ở rừng mưa chú ý hạng mục, lén lút lui đến một bên ngồi xuống, thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn họ an bài như thế nào. Một trận xôn xao cùng bức mình sau, ở La Nham cùng Lãnh Tiêu phối hợp phân phối, mấy ngàn tướng sĩ vẫn là lập tức động, an bài đêm tuần, tìm kiếm nghỉ đêm địa điểm cùng bảo hộ lửa, đều dựa theo như lời nàng nói làm, Cố Vân khéo môi nhẹ nhàng giơ lên, đối với bọn họ biểu hiện, nàng coi như vừa lòng.

Dựa lưng vào thân cây, Cố Vân lấy ra mười bản vẽ, ấn trình tự sắp lại, một bên dùng bút than đánh dấu, một bên nghiên cứu địa hình, một hồi lâu, Dư Thạch Quân thanh âm ở bên tai vang lên, “Phu nhân, ngài ngủ một chút đi.”

Cố Vân ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, cư nhiên đã muốn hơi mông mông, cả đêm liền như vậy trôi qua. Nhìn thoáng qua vừa mới mới nhắm mắt lại nghỉ ngơi các tướng sĩ, Cố Vân không có lập tức làm cho bọn họ xếp thành hàng, cầm trong tay bản vẽ toàn bộ nhét vào một cái túi lý, Cố Vân công đạo nói: “Ta không sao, trời sắp sáng, người mang mười trương thủy hệ phân bố đồ trở về giao cho Túc Nhậm, làm cho hẩn một lần nữa vẽ lại thành bản đồ to, buổi tối ta về doanh sẽ cùng hẩn thảo luận chỗ kẻ trộm.”

“Rõ.”Đem túi buộc ở bên hông, Dư Thạch Quân đi hai bước, lại hồi đầu hỏi, “Phu nhân, cần vì ngài cùng các tướng sĩ đưa chút lương khô lại đây sao?”

Cố Vân lắc đầu kiên định trả lời: “Không cần.”

Dư Thạch Quân ngẩn ra, hẩn trước kia không biết, nguyên lai cố chấp mà kiên định nữ nhân thoát nhìn như vậy hoá mất, tướng quân thật là có phúc

82. Chương 82

Sửu túi, Dư Thạch Quân bước đi nhanh hơn.

Làm cho bọn họ ngủ một giờ nữa đi.

Cố Vân dựa vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần.

Qua nửa nén hương, trong tay Bằng Luyện bỗng nhiên nhẹ nhàng run run,Cố Vân phút chốc mở mắt ra, nhanh chóng đứng dậy, đề phòng quan sát đến hoàn cảnh xung quanh nhưng mà hết thảy đều có vẻ yên tĩnh, hoàn toàn không khác bình thường.

Cố Vân nghi hoặc nhìn về phía trong tay Bằng Luyện, nó còn tại càng không ngừng run , này rốt cuộc là có ý tứ gì?

Trong tay nắm Bằng Luyện, Cố Vân chung quanh tuần tra, phát hiện làm nàng hướng Đông đi, Bằng Luyện rung rất mạnh, theo phương hướng này, Cố Vân từng bước một cẩn thận đi phía trước ước chừng đi ra một km, Bằng Luyện bỗng nhiên bất động.

Nhìn nhìn lại chung quanh, trừ bỏ trước mắt xanh ngắt cái gì đều không có. Gì chứ? Đùa nàng chắc? Cổ Vân trừng mắt Bằng Luyện, đang muốn mắng, cách đó không xa một chút xanh biếc sắc bóng đáng khiến cho Cổ Vân chú ý, Cổ Vân hét lớn một tiếng: “Ai?”

Xa xa thật lâu không hề động tĩnh, Cổ Vân nắm chặt chuỗi kiếm hơi hơi dùng sức, khinh ngăm chi âm cùng với nhất đạo hàn quang, Bằng Luyện ra khỏi vỏ.

Ngay tại nàng chuẩn bị đi qua tìm tòi đến tột cùng, kia xanh biếc thân ảnh theo cây cối chậm rãi đi ra.

Cổ Vân thoáng chốc có chút hoảng thần, kia đúng là một cái tuyệt mỹ nữ tử, như mực đen bóng tóc dài dài tới mắt cá chân, không có vật trang sức đặc biệt, một cái mang theo lá cây thanh đằng ở sợi tóc chạy, vì nàng kết thành bím tóc. Xanh biếc sắc váy dài rất là đơn giản, không có tầng tầng lớp lớp áo choàng, kiểu áo tước bớt bên phải đem nàng trắng nõn trong suốt cánh tay phải không hề ngăn cản lộ ở trong không khí, chỉ có một cái dây màu xanh — không phải, nó động, Cổ Vân hí mắt nhìn lại, kia ngoan ngoãn nhiều ở nữ tử cánh tay không phải dây, mà là một cái cả thân xanh biếc tiểu thanh xà, đại khái một thước dài, theo cổ tay chỗ nhiều đến bả vai, con rắn nhỏ đỏ đậm ánh mắt trắng tấp nhìn chăm chăm nàng, thỉnh thoảng lại học màu đen đầu lưỡi, nữ tử giống như cùng chung quanh cỏ cây hòa hợp thành một thể, như vậy hài hòa mà quỷ dị.

Nếu nàng không phải theo thuyết không có thần, Cổ Vân sẽ nghĩ đến thấy trong núi tinh linh, trong tay kiếm cầm thật chặt một ít, Cổ Vân thấp giọng hỏi nói: “Người là ai? Vì cái gì ở rừng mưa?” Cho dù nàng thoát nhìn là thần thánh mà vô hại, Cổ Vân cũng tuyệt không khinh thường, thần bí khó lường xuất hiện ở rừng mưa nữ nhân, nàng chưa bao giờ dám xem thường.

Nữ tử chính là lẳng lặng nhìn nàng, cũng không đáp lời, kia ánh mắt sâu thẳm mà yên tĩnh. Ở trên mặt cô ta, Cổ Vân cứ nhiên nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì, tiến lên từng bước, Cổ Vân tiếp tục cùng nàng nói: “Người là dân bản địa?”

Đang nghe đến “ dân bản địa”, nữ tử ánh mắt xẹt qua một tia sáng kỳ dị, Cổ Vân còn chưa kịp phân tích kia là cái gì, một cái xanh biếc trường tiên hướng tới nàng công kích trực tiếp, Cổ Vân lập tức huy kiếm đón, thân kiếm cùng trường tiên giao triền. Làm cho Cổ Vân thật không ngờ là, cái kia roi cứ nhiên không có đứt, nhìn kỹ, kia roi như một con rắn, xanh biếc cùng đen như mực hoa văn giao nhau, thoát nhìn như một con rắn bình thường thể nhưng tràn ngập sinh khí cùng linh tính. Cổ Vân theo bản năng hướng con rắn nhỏ trên cánh tay nữ tử nhìn lại, chỉ thấy nó nhẹ nhàng trợn mắt hướng nàng le lưỡi, như tùy thời phác lên.

Trong tay Bằng Luyện lại bắt đầu chấn động, theo nó chấn động, một cỗ hàn khí cùng ánh sáng lạnh từ thân kiếm phát ra, trường tiên bị văng ra, nữ tử cùng Cổ Vân đồng thời lui về phía sau.

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe đến con rắn nhỏ tê tê phun thanh âm, hai người đều đề phòng nhìn chăm chăm đối phương, lại chưa ra tay.

“HLV.”Cổ Vân phía sau, phức tạp tiếng bước chân thuyết minh Lãnh Tiêu mang theo một đám người chạy lại đây.

Nữ tử ngay cả xem cũng chưa xem phía sau lập tức nảy lên đến hơn trăm nhân, tựa hồ bọn họ căn bản chính là không tồn tại, đôi mắt u lãnh theo Cổ Vân trên người dờ, nữ tử thông dong thu hồi trường tiên, xoay người rời đi.

Lãnh Tiêu bọn họ nhắc chân liền muốn đuổi kịp, Cổ Vân thấp giọng nói: “Không cần đuổi theo.”Trực giác nói cho nàng, Lãnh Tiêu bọn họ đuổi không kịp nàng.

Cái kia nữ tử rốt cuộc là loại người nào? Nàng cùng loạn tặc là cùng loại người ? Vẫn là nói, này phiến rừng mưa trừ bỏ loạn tặc, còn ở đám người khác?

Chủ doanh.

Màn đêm vừa mới vừa buông xuống, một bàn thật to đã châm hơn mười ngọn đèn, đem cái bàn chiếu như ban ngày .

Trước bàn, Dư Thạch Quân lấy ra mười bản đồ bé chĩnh tề bên cạnh đại đồ, còn thật sự so từng chỗ nhỏ. Túc Nhậm tay cầm bút lông, đem chỗ giao hội nhất nhất ghi rõ, hai người sở hữu tinh lực toàn bộ tập trung ở bản vẽ thế cho nên hai cái cao lớn thân ảnh tiến vào trường bọn họ vẫn không cảm thấy.

Túc Lăng con người đen khê nhếch, chậm rãi đi đến phía sau Dư Thạch Quân, có lẽ là hấn khí thể rất mạnh nên Dư Thạch Quân thấy khác thường, quay đầu liền thấy Túc Lăng cùng Hàn Thúc đứng ở phía sau hấn, cả kinh nói: “Tướng quân, tiên phong.”

Túc Nhậm ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy Túc Lăng cùng Hàn Thúc hai người quán quít một thân bằng bó xuất hiện ở trường, buông bút lông, Túc Nhậm tha lại hai trương ghế dựa, vội la lên: “Mau ngồi xuống, các người như thế nào đến đây?”

Túc Lăng xem cũng chưa xem ghế một cái, lạnh giọng trả lời: “Ta còn không yếu như vậy.” Đến trước bàn, Túc Lăng cẩn thận nhìn trên bàn đã muốn hoàn thành thủy hệ đồ, trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, ngoài miệng lại không nói cái gì, nhưng thật ra Hàn Thúc tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Đem bên cạnh mười trương tiểu đồ thu lại, Dư Thạch Quân cười nói: “Là phu nhân làm cho các tướng sĩ ngược dòng mà lên, vẽ xuống thủy hệ đồ, có này có thể đại khái tìm ra loạn tặc doanh địa vị trí.” Phu nhân quả nhiên có biện pháp, mới qua mười ngày qua ở chung, Dư Thạch Quân đã muốn đổi vị kia đáng người kiêu tiểu, trí mưu võ công đều nổi bật bất phàm phu nhân tâm phục khẩu phục

83. Chương 83

Không biết là Dư Thạch Quân trên mặt biểu tình chộc tới vị này đại tướng quân vẫn là Cố Vân lúc này còn chưa trở về khiến hấn quá mức lo lắng, tóm lại Túc Nhậm sâu sắc phát hiện, nhà mình mặt đại ca vốn đang tái nhợt phút chốc trầm xuống, Túc Nhậm cười nói: “Nàng nói buổi tối sẽ trở về, đã qua giờ Dậu, hấn là sẽ nhanh về đến .”

“Ta — “Túc Lăng xấu hổ ho nhẹ một tiếng, vừa định nói ai muốn biết chuyện của cô ta Túc Nhậm lại trước một bước cười nói: “Ta biết, đại ca cũng không muốn biết nàng khi nào thì trở về, ta chính là thuận miệng nói, ca coi như không có nghe là được.”

Ứng mầu tĩnh lại, nhất thời lại không biết phát tiết trong lòng khó chịu như thế nào, Túc Lăng vẽ mặt hàn sương tròng mắt, Túc Nhậm, Hàn Thúc cùng Dư Thạch Quân mặt đều đỏ cũng tuyệt đối không dám cười ra tiếng, hay nói giỡn, trừ phi không muốn chết.

Doanh trường không khí thật sự không tính là hài hòa, vào lúc này, ngoài cửa tướng sĩ cao giọng nói: “Báo, Trần Tây tướng quân cầu kiến.”

Túc Nhậm nhanh trả lời: “Mau mời.” Hấn bắt quá thuận miệng nói, xem ra là nói trúng lời đại ca muốn nói, khó trách hấn then quá thành giận.

Lâu Mục Hải không biết trong phòng phát sinh cái gì tiến vào nội trường cũng không chú ý không khí quỷ dị, đối với Túc Lăng cao giọng nói: “Túc tướng quân.”

Túc Lăng khôi phục nhất quán lãnh ngạo, nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng trả lời: “Lâu lão tướng quân.”

Lâu Mục Hải lần này tiến đến tựa hồ thực gấp, hàn huyền hai câu sau, vẽ mặt ngưng trọng nói: “Túc tướng quân, Hoàng Thượng có chỉ trong một tháng tiêu diệt loạn tặc tìm về hoàng kim. Thời gian không nhiều lắm, nếu là không nắm chặt mấy ngày này đánh bất ngờ, chỉ sợ nửa tháng sau, quân ta đều khó có thể đánh bất ngờ.”

“Vì sao?” Túc Lăng khó hiểu.

“Vì cái gì?” Theo duy trường nhẹ mở, một đạo thanh lệ giọng nữ cũng đồng thời vang lên.

Vào vẫn là quần áo hắc y, chính là tay áo cùng ống quần đều ướt sũng , tóc cũng có chút hỗn độn, cũng may nàng một bộ toàn không thêm để ý cũng là không hiện chật vật.

Cổ Vân tiến vào nội thất, liếc mắt một cái liền thấy bả vai tầng tầng bằng gạc Túc Lăng, thụ thương nặng như vậy cư nhiên không hảo nghỉ ngơi, trong lòng oán thầm, Cổ Vân lại không nói gì thêm. Nàng cũng không phải người của hần người ta muốn đập hư mình, nàng quản được sao.

“Phu nhân người đã trở lại?”

“Phu nhân, ngài rốt cục đã trở lại.”

Nhìn về phía Cổ Vân, Hàn Thúc cùng Dư Thạch Quân cơ hồ là cùng cười đón chào, trong giọng nói vội vàng cùng sùng kính không chỉ có làm cho Túc Lăng chau mày liền ngay cả Lâu Mục Hải cũng có chút không hờn giận. Hần vào còn cần thông báo, như thế nào đối lại Thanh Mạt liền như vậy vào?

“Khụ, Lâu lão tướng quân, ngài tiếp tục nói.”Túc Nhậm âm thầm buồn cười, bất quá giờ phút này cần phải bàn chuyện trọng yếu đi.

Cùng một cái nữ oa so cái gì? Lâu Mục Hải thầm mắng chính mình càng già càng hồ đồ, tiếp tục vừa rồi đề tài: “Theo ta mấy năm nay quan sát, kia phiền rừng rậm mùa mưa là cứ hết đợt này này kế đợt khác, cách mười hai mười ba ngày sẽ có một lần mưa dài đến bảy tám ngày liên tục, như thế lặp lại đến tháng chín, mùa mưa mới có thể chấm dứt.”

Dư Thạch Quân cả kinh nói: “Ngài ý tứ là nói, quân ta đến trong khoảng thời gian này vừa vặn gặp gỡ lúc mưa ít?”Không có khả năng đi. Mưa ít đều như vậy , mưa nhiều thì là bộ dáng gì nữa?

Lâu Mục Hải kiên định gật đầu trả lời: “Đúng vậy, tiếp qua ba bốn ngày lại có một đợt mưa mới, đến lúc đó một ngày mười hai canh giờ, ít nhất mười canh giờ đều mưa .”

Ít nhất? Dư Thạch Quân hoàn toàn sợ ngây người.

Cổ Vân sắc mặt cũng không tốt lắm, thở dài: “Ở rừng mưa tác chiến đã muốn rất khó, nếu là còn mưa... Các tướng sĩ sức chiến đấu cùng lực công kích ít nhất giảm xuống một nửa.”

Túc Lăng một đôi con ngươi đen theo nàng tiến vào kia một khắc bắt đầu cứ như vậy lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, Cổ Vân bị nhìn xem mặc danh kỳ diệu, cười lạnh nói: “Không tin? Túc đại tướng quân hần là ra đi xem cái gọi là tinh anh trong tinh anh,ở rừng mưa mới có một ngày hiện tại thành bộ dáng gì”

Cổ Vân nghĩ đến hần muốn phát hỏa, không nghĩ lại ở hần híp lại hần mâu phát hiện một bất đắc dĩ cùng quan tâm cực nhanh mà biến mất ? Nàng nhất định là ở trong rừng mưa quá lâu có chút si ngốc , ngay tại khi Cổ Vân muốn xác nhận lại thì Túc Lăng đã muốn hờ hững thu hồi tầm mắt, đối với Túc Nhậm nói: “Tìm được loạn tặc sào huyệt, tốc chiến tốc thắng.”

Nàng quả nhiên là nhìn lầm rồi.

“Ta đã muốn đem thủy hệ đồ vẽ tốt lắm, cứ như vậy, hần là có thể rất nhanh tìm ra loạn tặc doanh địa đại khái vị trí, quân ta có tam vạn, chỉ cần tìm được bọn họ sào huyệt, muốn bắt những loạn tặc đó liền dễ dàng nhiều lắm .”Nhìn về phía Hàn Thúc, Túc Nhậm hỏi, “Người ở loạn tặc doanh địa ba ngày có phát hiện cái gì không? Hoàn cảnh xung quanh như thế nào?”

“Mẹ ơi, ta bị bắt đi vào là ngắt, sau lại ba ngày bị nhốt tại một sơn động. Nay loạn tặc kỷ luật cũng thực nghiêm minh, ta nghĩ từ trong bọn họ trong lời nói tìm hiểu, bọn họ cư nhiên không để ý ta. Đi Ô Nha cốc ta cũng bị bịt kín ánh mắt, xuất phát là lúc trời vẫn còn đen , cảm giác bị tha năm sáu canh giờ mới đến .”Nói lên Hàn Thúc sẽ khí, vốn chính là một cái lớn giọng, hiện tại còn rống, kia thanh âm quả thực chính là đinh tai nhức óc.

“Năm sáu canh giờ?”Cổ Vân gãi gãi lỗ tai, nhìn hần trung khí mười phần bộ dáng phỏng chừng thương thế không nặng, Cổ Vân mỉm cười nói: “Dựa theo này trương thủy hệ đồ đến xem, bọn họ sào huyệt hần là không có xa như vậy, xem ra bọn họ vì đề phòng người, mang người tha không ít đường.”

Nghe xong Cổ Vân nói, Hàn Thúc lại nào đến quyền đầu gắt gao nắm, một bộ hận không thể đem kia loạn tặc đầu lĩnh lột da vội la lên: “Kia dựa theo phân tích của người loạn tặc sào huyệt sẽ ở đâu?”

Đi đến đại đồ, Cổ Vân chỉ vào liền nhau hai nơi, nói: “Nơi này cùng nơi này khu bên phải này cách chỗ ba chi lưu tụ tập rất gần, cho dù không phải mùa mưa, cũng không cần lo lắng vấn đề thiếu nước, hơn nữa Lãnh Tiêu bọn họ còn tại hồ sâu cùng loạn tặc giao phong, có thể thấy bọn họ sào huyệt vô cùng có khả năng ở trong này. Mà bên trái này một chỗ...”Cổ Vân tạm dừng một hồi, cười nói: “Ta đoán là địa phương giấu hoàng kim”

84. Chương 84

Nhắc tới hoàng kim mắt tất cả mọi người đều sáng ngời, Túc Nhậm khẽ cười hỏi: “Dùng cái gì thấy được?”

Cổ Vân tự tin cười, vừa muốn mở miệng giải thích, Túc Lăng lạnh lùng thanh âm đã muốn cúi đầu nói: “Nơi này cách nàng vừa rồi nói sào huyệt không xa, địa hình phức tạp nhất, đường rất nhiều, có thể rất nhanh đem hoàng kim theo các phương hướng dời đi.”

Cổ Vân nhún nhún vai, đã muốn có người nói, nàng cũng sẽ không cần nhiều lời.

Hàn Thúc mừng rỡ, sang sảng cười nói: “Thật tốt quá, đã biết bọn họ ở cùng chỗ giấu hoàng kim, ngày mai liền khởi xướng đánh bắt ngay. Nhất định có thể đánh bọn họ trở tay không kịp.”

Không như Hàn Thúc kích động, Dư Thạch Quân bình tĩnh không ít, nói: “Nơi này địa hình thật sự phức tạp, khiến binh bày trận như thế nào còn cần bàn kĩ.”

“Hỏa công.”

“Dùng hỏa công.”

Lại là một lần trăm miệng một lời, Cổ Vân nhẹ nhàng chọn mi, có chút bất đắc dĩ, Túc Lăng còn lại là hắc hế ra mặt, không biết cảm tưởng thế nào, hôm nay tựa hồ có chỗ nào không đúng, bọn họ khi nào thì trở nên ăn ý như thế?

Ở mọi người tìm tòi nghiên cứu tầm mắt, Cổ Vân việc không liên quan mình tiếp tục nghiên cứu bản đồ, Túc Lăng ung mầu đảo qua, lập tức không ai dám liếc bọn hắn một cái.

Bị Túc Lăng trừng, mấy người cố làm ra cái gì cũng không biết bộ dáng, làm bộ bận rộn thảo luận –

“Đối đối! Hỏa công thật sự rất được!”

“Rừng mưa hay thay đổi địa hình là bọn họ lớn nhất ưu thế, thiêu núi rừng phụ cận sào huyệt bọn họ liền không chỗ nào che giấu.”

“Có đạo lý có đạo lý!”

Ba người kể xướng người hoạ, nhưng thật ra Lâu Mục Hải không cùng bọn họ ồn ào, còn thật sự nói: “Dựa theo địa hình, nơi này bốn phương thông suốt, chỉ sợ cho dù đã không có cỏ cây che lấp, cũng rất khó đưa bọn họ một lưới bắt hết.”

Vừa rồi còn cùng Hàn Thúc, Dư Thạch Quân nhất đáp nhất xướng Túc Nhậm quay đầu lại, đã muốn khôi phục nghiêm túc vẻ mặt, trả lời: “Nhiệm vụ lần này trọng điểm là hoàng kim, loạn tặc tồn tại cũng thể trong một sớm một chiều một lưới bắt hết, cũng đã muốn cho bọn hắn một lần bị thương nặng, muốn tập hợp lại sợ là không dễ dàng.”

Hàn Thúc cũng gật gật đầu, trầm giọng trả lời: “Hỏa công là hảo, chẳng qua rừng mưa nhiều hơi nước như vậy — “

“Dùng dầu, lưu hoàng dẫn, chỉ cần không mưa, thiêu một khu vực nhỏ này vẫn là làm được!”Bọn họ biến sắc mặt cũng không tránh khỏi quá nhanh đi, Túc Lăng thấy nhưng không thể trách vẫn là bình tĩnh tiếp tục thảo luận, Cổ Vân lại nhin không được ột cái xem thường.

“Được rồi, lão thần cái này về Bội thành chuẩn bị, ngày mai buổi trưa, chắc chắn chuẩn bị đầy đủ hết.”Túc Lăng thân là chủ soái đã muốn lên tiếng, hắn cũng chỉ có thể toàn lực phối hợp.

“Vậy làm phiền Lâu lão tướng quân , ngày mai buổi trưa hội hợp.”

“Hảo!”Sảng khoái một ngum ứng, Lâu Mục Hải nhanh bước ra trưởng, Túc Lăng trở lại bên bàn, lập tức triệu tập bọn họ tiếp tục thảo luận đối địch, “Nhậm, Hàn Thúc, Dư phó tướng, ngày mai đánh bất ngờ, nói các người đối binh lực phân bố cùng tiến công sách lược cái nhìn.”

“Rõ.”Ba người theo lời vây quanh.

Cổ Vân đuổi người, người ta thảo luận quân tình, không có chuyện của nàng, cần phải thức thoir rời đi, vòng qua bàn, Cổ Vân nhẹ tay đẩy ra trưởng liêm, phía sau thanh âm như khối băng cơ hồ nghe không ra cảm tình gì bỗng nhiên vang lên, “Đứng lại.”

85. Chương 85

“Đứng lại.”Phía sau thanh âm như khối băng cơ hồ nghe không ra cảm tình làm Cổ Vân ngừng cước bộ. Quay người lại, Cổ Vân còn không có mở miệng Túc Lăng đã muốn không khách khí nói: “Dùng thủy hệ đồ suy đoán loạn tặc vị trí là nàng nghĩ ra hiện tại lại buông tay mặc kệ?”

Cổ Vân giận, nàng khi nào thì nói buông tay mặc kệ , hấn không kêu nàng, chẳng lẽ muốn nàng nhìn mong chen vào “Bây mưu tính kế “? Thật có lỗi, nàng không tiện lợi như vậy.

“Túc Lăng, ngươi — “Mắt lạnh chống lại hàn mâu, Cổ Vân đang muốn bão nổi, Dư Thạch Quân đã muốn ngửi được mùi thuốc súng, chạy nhanh lấy lòng: “Đúng vậy đúng vậy, phu nhân nghĩ ra được diệu kế, ngài có thể nào không tham dự thương nghị bao vây tiêu trừ đánh bất ngờ đâu? Ngài ngồi ngài ngồi!”Này đôi vợ chồng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, gặp mặt không nói một trận giống như sẽ không tính đã gặp mặt.

Cổ Vân không để ý, như trước lạnh lùng hé ra phù dung gương mặt, đứng ở cửa doanh trưởng, lấy Túc Lăng luyện nhân lực, Túc Lăng còn lại là một bộ không quan hệ, tùy ý nàng trừng mắt.

Túc Nhậm âm thầm buồn cười, đại ca rõ ràng chính là muốn lưu người ta mở miệng lại không một lời hay, Thanh Mạt có như thế nào độc đáo, cứng cỏi, chung quy là nữ tử,ca hấn không thể không bỏ hết người ta?Doanh trưởng không khí có chút buồn bực, Túc Nhậm ánh mắt xẹt qua bả vai Túc Lăng bằng bó, trước mắt sáng ngời, tiến lên từng bước giọng thở dài: “Mọi người đều ngồi xuống nói đi, đại ca miệng vết thương thật vất vả mới ngừng máu, quân y đặc biệt công đạo nhất định phải cẩn thận, không thể làm iệng vết thương nứt ra nữa.”

Cặp kia con người đen như trước như trước khí thế bức nhân, bất quá sắc mặt hấn xác thực rất kém cỏi, âm thầm cắn răng, xem ở hấn ngày hôm qua đã cứu nàng vẫn là bệnh nhân phân, lần này nàng nhin.Đi đến trước bàn, tha ra ghế, Cổ Vân đặt mông ngồi xuống, trên mặt khó chịu không chút nào che dấu, ngoài miệng lại là cái gì cũng chưa nói.

Cũng may Túc Lăng cũng không nói cái gì nữa để tức chết người đến trêu chọc Cổ Vân lửa giận, một đám người rất cục có thể ngồi trước bàn, Túc Lăng thân là chủ soái, điều binh khiển tướng tự nhiên từ hấn đưa ra, chỉ vào bản vẽ vị trí loạn tặc doanh địa, Túc Lăng nói: “Dựa theo Lâu Mục Hải nói, loạn tặc nhân số ít nhất một vạn, ngày mai Dư phó tướng dẫn dắt năm ngàn tinh binh, đi trước mở đường, đốt lửa thiêu núi, ta suất lĩnh hai vạn tinh binh đi sau, lấy lưới đánh cá đem những kẻ đó vây quanh, theo hỏa thế chậm rãi thu võng, tuyệt đối không thể làm cho loạn tặc bỏ chạy.”

Trên vai lỗ thủng sâu đậm, Túc Nhậm tận mắt nhìn thấy, không khỏi vội la lên: “Đại ca, ca có thương tích trong người — “

“Vô phương, ta tự có chừng mực.”Túc Lăng lãnh ngạo đánh gãy Túc Nhậm nói, Túc Lăng tiếp tục nói: “Hoàng kim bốn phương thông suốt, Nhậm, ngươi dẫn dắt một vạn tinh binh phân bốn đường, theo bốn phương hướng chặn, quyết không thể làm cho bọn họ đem hoàng kim chở đi. Một khi tìm được hoàng kim, lập tức vận ra, đến lúc đó ta sẽ an bài Lâu Mục Hải tiếp ứng các người.”

“Rõ.”Túc Nhậm không khuyển hấn nữa, cao giọng lĩnh mệnh, đại ca nhà mình, hấn rõ ràng tính tình của y nhất, nhiều lời vô ích.

Nghe xong nửa ngày, đấu tranh anh dũng không có nghe đến tên của hấn, thân là tiên phong, Hàn Thúc có chút nóng nảy, “Ta đây ?”

Túc Lăng thản nhiên trả lời: “ Thương trên người người còn không có khỏi, ở lại doanh.”

Hàn Thúc bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tướng quân, điểm này tiểu thương còn không làm khó được ta, xin ạt tướng cũng mang binh xuất chiến.”

Cương nghị nét mặt lộ vẻ kiên trì hiển thị quyết tâm, Túc Lăng nhìn hấn một cái, cuối cùng vẫn là sáng khoái nói: “Hảo, người cùng Túc Nhậm đi, cần phải đem hoàng kim mang về.”

“Rõ.”Vang dội thanh âm biểu hiện Hàn Thúc hảo tâm tình.

Bọn họ bên này nói thật lâu, Cố Vân thủy chung không rên một tiếng, Túc Lăng nghĩ đến nàng còn tại sinh khí, nhìn kỹ mới phát hiện nàng đang thần du căn bản không nghe bọn hấn nói chuyện, Túc Lăng nào, Túc Nhậm trực tiếp hỏi: “Tẩu tử, người suy nghĩ cái gì?”

Suy tư trong chốc lát, Cố Vân vẫn là quyết định đem chuyện sáng nay nhìn thấy nữ tử kia nói ra, “Hôm nay ở rừng mưa ta gặp được một nữ nhân khác, võ công không kém, đối rừng mưa phi thường quen thuộc, xem cách ăn mặc như là trường kỳ sinh hoạt tại rừng mưa.”

Nữ nhân?”Nói không chừng nàng là loạn tặc đầu lĩnh nữ nhân.”Hàn Thúc có thể nghĩ đến cũng chỉ có này khả năng bằng không một nữ nhân sẽ như thế nào vô duyên vô cớ ở thâm sơn dã lâm xuất hiện, còn quen thuộc địa hình như vậy.(thâm sơn dã lâm :núi sâu rừng rậm hoang dã)

Nghĩ đến cùng nàng kia ở chung ngăn ngừa một nén nhang , Cố Vân lắc đầu, trả lời: “Không giống! Trên người nàng có một loại thanh linh cao ngạo khí chất, thật sự không là bị người bao dưỡng nữ nhân có thể bằng được .”

Bao dưỡng? Mấy nam nhân liếc mắt một cái, này nữ nhân ý tưởng thật đúng là không giống người thường.

Cố Vân đắm chìm ở chính mình ý nghĩ, căn bản không để ý bọn họ biến ảo sắc mặt, tiếp tục nói: “Ta chủ yếu là lo lắng này phiền rừng mưa trừ bỏ loạn tặc còn có dân bản địa, bọn họ tồn tại đối chúng ta cũng là một loại uy hiếp. Nếu chúng ta thiêu sơn là phá hư bọn họ sinh tồn hoàn cảnh, chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái.”Đến lúc đó bọn họ bản cùng mà phản kháng Túc tướng quân cho dù có tam vạn quân, chỉ sợ cũng ăn không tiêu.

Cố Vân nói cũng không phải không có khả năng, mấy người nháy mắt trầm mặc , bọn họ đều đem mục tiêu tập trung ở loạn tặc lúc này cư nhiên có thêm vấn đề ? Cái kia cái gì nữ nhân rốt cuộc thân phận ra sao?

Vì trận này đánh bất ngờ mà ngẩng cao không khí lúc này có vẻ có chút trầm thấp, Túc Lăng kiên định mà trầm thấp thanh âm hợp thời vang lên, “Mặc kệ nàng là loạn tặc nữ nhân vẫn là cái gọi là dân bản địa, ngày mai hỏa công phải làm. Ta quân đốt cháy chính là nhỏ nhất bộ phận rừng núi, rừng mưa độ ẩm lớn, không có dầu hỏa, lưu hoàng chất dẫn cháy,lửa rất nhanh sẽ diệt. Chỉ cần quân ta có thể tốc chiến tốc thắng, trong mười canh giờ chấm dứt đánh bất ngờ, cho dù dân bản địa này chờ bọn hấn phát hiện quân ta, tập kết đi thì quân ta cũng đã rút lui .”

Túc Nhậm gật đầu phụ họa nói: “Đúng vậy, nếu là ngày mai không công, ít nhất phải đợi nửa tháng sau, kể từ đó khẳng định sẽ vượt qua thánh chỉ kỳ hạn.”Kháng chỉ, cho dù là Túc gia quân, cũng không thể thừa nhận.

Trong lòng ần ần cảm thấy không thích hợp, lại nói không nên lời là xảy ra vấn đề gì, kỳ hạn kia, Cố Vân cũng chỉ có thể gật đầu trả lời: “Được rồi, cũng chỉ có thể trước làm như vậy .”

Cố Vân thoát nhìn có chút không yên lòng, Hàn Thúc cùng Túc Lăng có thương trong người, Túc Nhậm nhìn về phía Túc Lăng, nói: “Đã muốn là giờ tỵ , mọi người cũng đều mệt mỏi, hôm nay trước hết thảo luận đến đây đi, ngày mai giờ Thìn sẽ cụ thể, đại ca xem như vậy được?”

Túc Lăng cũng không kiên trì, gật đầu trả lời: “Àn.”

Hắn đang nói, Cổ Vân lập tức đứng dậy, cái gì cũng không nói cất bước rời đi, Túc Lăng màu sắc lãnh ám, cũng không tái liếc nhìn nàng một cái. Túc Nhậm âm thầm buồn bực, một cái lấy thân cứu giúp, một cái toàn lực tương trợ, không phải hẳn là chàng hữu tình, thiếp cố ý sao? Thấy thế nào cũng không nên là cục diện như vậy a.

Mọi người tán đi, Túc Lăng đang chuẩn bị hồi doanh, đã lâu không thấy hồng ảnh nhàn nhã lắc lư tiến vào, phượng mâu cười, nhìn từ trên xuống Túc Lăng, Mộ Dịch chặc chặc cười nói: “Ta mới rời đi hai ngày mà thôi, người liền thương thành này, quả nhiên anh hùng không tốt làm a, nhất là cứu mỹ nhân anh hùng.”

“Nói hết lời liền sớm một chút ở trước mắt ta biến mất.” Mộ Dịch trêu chọc chế nhạo, Túc Lăng đã sớm chết lặng lười liếc hắn một cái, Túc Lăng đem thủy hệ đồ để vào bên trong hộp gỗ, đặt sau lưng giá sách.

Bị hoàn toàn không nhìn, Mộ Dịch cũng không giận, một bên thở dài một bên đi ra ngoài, “Được rồi, ta thật vất vả tra được Thanh tiểu thư gia thế cuộc đời, vốn là muốn cùng người nói chuyện vị này Thanh gia tam tiểu thư, người đã không có hứng thú, ta đây đi tốt lắm.”

Nắm hộp gỗ tay ngưng một chút, Túc Lăng xoay người, lạnh giọng kêu lên: “Đứng lại.”

Thanh âm không cao, cẩn thận nghe tới còn có một chút vội vàng. Khóe môi khẽ gợn, không tiếp tục thừa nước đục thả câu, Mộ Dịch ngồi xuống ghế, hưng trí cười nói: “Thanh Mạt, xuân xanh mười lăm, năm tuổi có thể đọc thơ, bảy tuổi biết làm. Mười tuổi cùng sư phụ nổi danh giới chơi cờ nhất Hạo Nguyệt đánh cờ, hoà nổi danh các nơi, sau lại thắng liên tiếp đặc phái viên các quốc gia. Còn tuổi nhỏ chỉ bằng mượn này cao siêu kì nghệ cùng Thanh gia đại tỷ tiếng đàn, nhị tỷ thi họa cũng xưng Hạo Nguyệt tam tuyệt, chẳng qua nàng lá gan rất nhỏ, sợ người lạ, thân thể lại mảnh mai...”

“Chờ.” Túc Lăng lạnh lùng đánh gãy Mộ Dịch lời nói, con người đen trần đầy không tin, “Người xác định người nói người là ta nhận thức Thanh Mạt?” Phía trước còn miễn cưỡng có thể nghe, mặt sau liền thật sự thái quá, nhất gan mảnh mai? Thanh Mạt có thể tính nhất gan mảnh mai, trên đời này còn có gan lớn khỏe mạnh nữ nhân sao?

86. Chương 86

Sớm đoán được hẳn sẽ có phản ứng như vậy, Mộ Dịch nhún nhún vai trả lời: “Ta nói là Thanh gia tam tiểu thư, không phải chúng ta trước mắt nhìn đến Thanh Mạt.”

Túc Lăng nhíu mày, “Chẳng lẽ nàng ngày thường giấu tài, thế nhân nhìn đến đều là nàng cố ý giả vờ.”

Mộ Dịch phượng mâu vi thiểm, Lăng phản ứng đầu tiên không phải Thanh Mạt là giả mạo, mà là cho rằng bất quá là nàng giấu tài, xem ra bất tri bất giác, Lăng đã muốn coi trọng người ta. Cảm thấy đáng cười, trên mặt cũng là một bộ không ủng hộ, Mộ Dịch thở dài: “Nàng có thể có hôm nay bản sự cùng kiến thức tuyệt đối không có khả năng là đóng cửa ở nhà, xem mấy bản binh thư, quyền phổ có thể đạt được, đó là trải qua không ít thí luyện. Theo ta được biết, Thanh gia tam tiểu thư vẫn đều ở kinh thành Hạo Nguyệt.”

Trong lòng ần ần hiểu rõ Mộ Dịch ý tứ, Túc Lăng vẫn nói: “Có lẽ nàng có cái gì kỳ ngộ hoặc là không muốn người biết.”

Mộ Dịch cười nhẹ một tiếng, trong mắt lộ vẻ cuồng ngạo, “Trong thiên hạ không nên có nhiều kỳ ngộ như vậy, càng không có ta tra không ra.”

Mộ Dịch nói tuy rằng ngạo mạn cuồng vọng nhưng không có nói bừa, Túc Lăng trầm ngâm, “Ý tứ của người nói hiện tại trong quân doanh Thanh Mạt kỳ thật không phải Thanh gia tam tiểu thư, mà là người khác mạo danh thế thân.” Hắn không phải không nghĩ quá này khả năng, chính là nhất thời không thể đem cặp kia bằng phẳng bừa bãi ánh mắt cùng gian tế liên hệ.

“Ta cũng không nói như vậy.” Mộ Dịch vẻ mặt vô tội, phiết sạch sẽ. Ở Túc Lăng băng hàn ánh mắt Mộ Dịch cười nói: “Kỳ thật muốn nghiệm chứng nàng có phải Thanh Mạt hay không, có một đơn giản nhất hữu hiệu

nhất phương pháp, này muốn cảm tạ nhạc mẫu của người, chẳng qua muốn nghiệm chứng thì hơi khó khăn, người bình thường khả năng làm không được.”

“Thiếu thừa nước đục thả câu, nói.” Mộ Dịch trong mắt không có hảo ý quá mức chói mắt, Túc Lăng đã muốn có thể đoán được hẳn nói ra nhất định sẽ làm người tích tụ lại không thể không hỏi.

“Thanh phu nhân là Hạo Nguyệt nổi danh hình xăm sư, nàng ở tam vị tiểu thư trắng tròn ngay tại các nàng trên người đâm tên một chữ cuối cùng, người chỉ cần kiểm nghiệm một chút trên người Thanh Mạt có chữ “Mạt “ hay không là biết nàng rốt cuộc có phải Thanh gia tam tiểu thư hay không. Nghe nói a — kia hình xăm cũng không phải là bình thường hình xăm, chữ kia khi bình thường là nhìn không ra, chỉ có cảm xúc kích động hoặc là nhiệt độ cơ thể lên ới có thể hiển hiện ra. Mà hình xăm vị trí hoàn toàn là ở ngực phải nàng. Người nói, muốn ở nàng nhiệt độ cơ thể lên cao xem bộ ngực của nàng, người bình thường có phải rất khó làm được hay không?” Mộ Dịch cố ý đem “Nhiệt độ cơ thể lên cao “Bốn chữ nói được vừa chậm lại lớn tiếng, Túc Lăng sắc mặt là càng nghe càng đen, Mộ Dịch tâm tình cũng là càng ngày càng tốt, xem Lăng biểu tình chỉ biết hẳn còn không có đem người ta ăn luôn, hẳn thật sự là một người tốt, cho Lăng một cái danh chính ngôn thuận a...

Túc Lăng sắc mặt cương lãnh, thật lâu không nói gì, không biết suy nghĩ cái gì, Mộ Dịch quyết định “Người tốt “ phải làm triệt để, lại nói hẳn một phen, “Lăng, nếu là ở nhà người bình thường, nàng là ai đều không sao cả, chỉ cần người xem nàng thuận mắt, giữ ở bên người ấm giường cũng không có gì. Nhưng là người là một tướng quân, hiện tại nàng còn trà trộn vào quân doanh, chịu các tướng sĩ kính yêu, nếu nàng không phải Thanh Mạt mà là mạo danh thế thân, tâm hoài bất quỷ nữ nhân, thậm chí có thể là thám tử mà loạn tặc phải tới ẩn núp ở Túc gia quân...”(tâm hoài bất quỷ:trong tâm có ý đồ xấu)

Nói chưa hết ý tứ đã muốn đến, Mộ Dịch đang nhìn đến Túc Lăng ứng mâu trung xẹt qua một tia hắc ám sau vừa lòng nhắm lại miệng.

Ngày mai sẽ đánh bắt ngờ loạn tặc doanh địa, thân là tướng quân, hẳn sẽ đối toàn bộ Túc gia quân phụ trách, tuyệt đối không thể đem một người có thân phận khả nghi giữ ở bên người.Cao lớn thân ảnh bỗng nhiên đứng dậy, thẳng tắp đi ra ngoài trường.

“Đã trễ thế này, người đi đâu a — “Không nhẹ không nặng câu hỏi từ nội tướng sâu kín truyền đến, lắng nghe không khó nghe ra thần nhiên mừng thầm.

Đêm nay bóng đêm thật sự là liêu nhân a.

Trong quân nước để dùng luôn luôn khan hiếm, Cố Vân lại không muốn đến trong sông tắm lộ thiên, chỉ có thể lấy ra một chậu nước đến lều trại chà xát thân mình, đem trên người nước bùn tẩy sạch. Tẩy xong Cố Vân thay đổi một thân hắc y. Thời đại này không có nội y, nàng bình thường đều ở trước ngực quấn vài vòng vải, như vậy chạy hoặc là động võ phương tiện hơn. Hôm nay đã muốn đã khuya , Cố Vân liền đem vải để ở một bên, bên trong chỉ mặc một cái yếm, bên ngoài mặc một màu đen áo khoác, ngồi xếp bằng ngồi ở đơn sơ tấm ván thay cho giường đỡ được.

Thương trên tay kỳ thật đã muốn không có gì đáng ngại, chính là cả ngày ở rừng mưa sợ miệng vết thương nhiễm trùng, Cố Vân vẫn là kiên trì đối được. Dem ống tay áo bỏ ra khỏi cánh tay, Cố Vân nhẹ nhàng cởi bỏ băng gạc, có mấy chỗ miệng vết thương còn có chút máu loãng thỉnh thoảng chảy ra cùng băng gạc dính liền một chỗ, vì có thể mau chóng đem băng gạc bỏ xuống dưới, Cố Vân cắn răng một cái, mắt nhắm chặt dùng sức xả, băng gạc bị kéo xuống nàng cũng đau nhe răng trợn mắt, nhưng vào lúc này, trường liêm bị thô lỗ xốc lên, cao trắng bóng dáng đổ ở trước cửa.

Cố Vân hoảng sợ, tay nhanh chóng nắm lên một bên đai lưng lưu loát buộc một nút, ngoại sam tuy rằng lưng bụng nhưng cũng không có lộ chỗ nào. Cố Vân thở phào nhẹ nhõm, trong trẻo nhưng lạnh lùng con người dấy lên mỏng manh lửa giận, trừng mắt đứng ở cửa cái kia khách không mời mà đến, Cố Vân châm chọc nói: “Túc đại tướng quân, không ai dạy người đến cửa phòng người khác muốn gõ cửa trước sao?”

Túc Lăng bước vào nội tướng, trầm thấp thanh âm lãnh cứng rắn trả lời: “Không có.”

Cố Vân nhất thời không nói gì, hẳn trả lời thật đúng là đúng lý hợp tình.Được rồi, người ta là đại tướng quân, nàng hiện tại chỉ hy vọng hẳn nhanh đi, không có hứng thú dạy hẳn lễ nghi. Một tay nắm bình được, Cố Vân dùng miệng cắn nút, không quá rõ ràng nói: “Có chuyện gì, nói đi.”Nói xong đi mau.

Lều trại bên trong thực ám, trước giường chỉ có một ngọn đèn, bên cạnh là bàn để một băng gạc dính máu, trên giường là vài bình dược cùng sạch sẽ mảnh vải, nàng kiều tiểu thân mình bị bao phủ dưới ngọn đèn mờ nhạt, một tay không được tự nhiên rải thuốc bột.

Túc Lăng con người đen tối sầm lại, cảm thấy não, nữ nhân này không có bộ dáng mà nữ nhân bình thường phải có, chỉ biết thể hiện. Túc Lăng mặt thực thối, động tác cũng thực thô lỗ, đoạt lấy bình dược trong tay Cố Vân, đem thuốc bột rơi tại miệng vết thương, nắm lên mảnh vải, không tiếng động giúp nàng băng bó miệng vết thương.

Cố Vân có một lát ngốc lăng, phục hồi tinh thần lại cũng không nói thêm cũng không rút tay về, tuy rằng kỹ thuật đối dược của hắn thật sự không được tốt lắm, bất quá so với nàng một tay cũng nhanh một ít, âm thầm đoán nguyên nhân Túc Lăng tìm đến nàng, phút chốc trên tay tê rần, “A — “Túc Lăng hung hăng buộc lại, Cố Vân thấp chú, chết tiệt nam nhân, nàng chỉ biết hắn không tốt như vậy, đau chết được.

Nhiệm hỏa thanh mâu đối thâm trầm mắt lạnh, Túc Lăng lạnh giọng hỏi: “Người là ai?”

“Cái gì?” Cố Vân nhất thời không hiểu được ý tứ của hắn.

“Thanh Mạt trời sinh tính nhất gan, tính tình dịu ngoan, lại càng không biết võ công, người rút cuộc là ai?” Trầm thấp thanh âm cũng không cao, cũng là từng chữ bức người, Cố Vân rốt cục hiểu rõ, hắn đây là đến khởi binh vấn tội. Nàng quả thật không phải Thanh Mạt, kia hắn muốn thế nào đâu?

Cố Vân chậm rãi đứng dậy, cùng hắn đối mặt, trầm thấp thanh âm đồng dạng khí thế bức nhân, “Người kỳ thật là muốn nói ta căn bản không phải Thanh Mạt, mạo danh, thế thân trà trộn vào quân doanh là vì mục đích nào đó, đúng không? Ở trong lòng người, ta giúp người cứu Hàn Thúc, luyện tinh binh, về bản đồ vì tranh thủ tín nhiệm của người để bán đứng các người Túc gia quân, đúng không?” Cố Vân mỗi một câu nhìn như nhẹ nhàng băng qua đều là đang lên án Túc Lăng không biết tốt xấu.

Túc Lăng lãnh nhan trầm xuống, “Ta cũng không cho rằng người chính là gian tế, nhưng thân là thống soái, ta không thể để bất cứ cái gì tồn tại uy hiếp đến của quân đội của ta, ta đêm nay đến vì nghiệm chứng người rút cuộc có phải hay không Thanh Mạt.” Nàng vì Túc gia quân làm những việc này hắn nhất nhất ghi tạc trong lòng, nhưng là hắn đêm nay vẫn cần biết rõ ràng, nàng rút cuộc là ai?

Cố Vân bật cười, hắn nói hắn thân là tướng quân nên vì toàn bộ quân đội phụ trách nàng có thể nhận thức nhưng là nghiệm chứng? Hắn muốn nghiệm chứng như thế nào? Hai tay khoanh trước ngực, Cố Vân cười lạnh, “Ta nói ta là Thanh Mạt có lẽ người cũng sẽ không tin tưởng, người muốn nghiệm chứng như thế nào?”

Túc Lăng bỗng nhiên không nói, đầu cúi thấp không biết suy nghĩ cái gì. Hắn đưa lưng về phía ngọn đèn, Cố Vân thấy không rõ lắm biểu tình trên mặt hắn, tự nhiên cũng không biết lúc này lãnh ngạo Túc đại tướng quân ngăm đen sắc mặt trở nên có chút đỏ sẫm. Lại qua một hồi lâu, Cố Vân đã bắt đầu không kiên nhẫn mới nghe được kia nói lạnh như băng giọng nam mang theo vài phần không được tự nhiên, cúi đầu trả lời: “Thanh gia tỷ muội trước ngực đều đã xăm chữ cuối cùng trong tên mình.”

“Cho nên ?” Cố Vân nhú mày, trước ngực – chữ — Cố Vân đầu óc oanh một chút bị nổ, ý tứ của hắn sẽ không là muốn...

Đáng chết.

Cố Vân hận không thể một cái tát ném qua, lý trí lại nói cho nàng, bình tĩnh bình tĩnh, không đáng vì loại sự tình này sinh khí, bình tĩnh. Hít sâu một hơi, Cố Vân lạnh giọng trả lời: “Trước ngực ta không có chữ, người cho rằng ta không phải Thanh Mạt có thể đem ta tống vào lao không đáng sử loại này thủ đoạn!” Nắm chặt tay, thanh âm cũng bởi vì phần nộ mà hơi hơi run, nàng thề, Túc Lăng nếu dám vô nghĩa một câu nữa, nàng tuyệt đối hung hăng tát hắn.

Ông trời phù hộ, Túc Lăng quả thật không vô nghĩa nữa bởi vì — hắn trực tiếp động thủ. (omo che mặt nhìn qua kẻ tay_oa Lăng ca thật bạo)

“Đắc tội.” Nói một câu, Túc Lăng bàn tay phút chốc chế trụ vai phải Cố Vân, nàng tuy rằng nói chính mình trên người không có chữ nhưng hắn không có dễ dàng tin tưởng, nàng vẫn là cái mạnh miệng nữ nhân, vì biết rõ ràng sự tình chân tướng, hắn đêm nay nhất định phải nhìn đến.

Trên vai trầm xuống, Cổ Vân kinh hãi, hẳn sẽ không muốn động thủ đi.

“Băng — “Biết rõ chính mình không phải đối thủ của hẳn, Cổ Vân tưởng gọi Băng Luyện, ai ngờ nàng vừa mới mở miệng, một đạo hồng quang hiện lên, Túc Lăng Xích Huyết Kiếm đứng ở phía trước Băng Luyện, Băng Luyện cũng cảm nhận được không khí dị thường, muốn bay đến trong tay Cổ Vân nhưng là mặc kệ nó hướng trái vẫn là hướng phải Xích Huyết đều tận trách che phía trước nó. Băng Luyện hiển nhiên cũng giận, phi thân cùng Xích Huyết đánh nhau, bên trong lều trại vì chúng nó đánh nhau trở nên vừa nóng vừa lạnh.

Khá lắm Túc Lăng, hẳn sớm có chuẩn bị đi. Cho dù không là đối thủ, nàng cũng sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Nhìn về phía bả vai bị thương, Cổ Vân ra tay rất nặng ngoan đánh ở hẳn đầu vai, Cổ Vân tính hẳn chỉ cần buông lỏng nàng có thể thừa cơ lắt mình lui đến phía sau giường, không đến mức bị hẳn bức ở chân giường. Ai ngờ Túc Lăng ăn đau, chẳng những không có dừng tay, tay bắt lấy nàng đầu vai ngược lại càng thêm dùng sức, chỉ nghe thấy một tiếng vải bị xé rách, Cổ Vân hắc y theo vạt áo vị trí bắt đầu bị hung hăng xé một nửa

87. Chương 87

Trên vai chợt lạnh, Cổ Vân vội vàng dùng tay che trước ngực, giờ phút này nàng vô cùng hối hận vừa rồi vì cái gì không có quần vải.

Túc Lăng mục tiêu mình xác, không có khả năng làm cho nàng thực hiện được bàn tay to bắt lấy của cổ tay bé nhỏ của nàng, Cổ Vân kiên trì bảo vệ trước ngực, hai người đánh giá lực tay. Túc Lăng thầm mắng, nữ nhân này sao lực tay lại mạnh vậy, bắt lấy tay Cổ Vân bức đến góc giường, tay Cổ Vân đã bắt đầu run lên, hai tay bị bắt chéo ra sau lưng. Cổ Vân chỉ mặc yếm trước ngực cứ như vậy hiện ra ở trước mặt Túc Lăng, không biết là tức vẫn là xấu hổ Cổ Vân mặt hồng sắp xuất huyết.

Mông lung dưới ngọn đèn, nàng kiều diễm như hoa, bộ ngực ở mông manh cái yếm che dấu như ẩn như hiện theo hô hấp phập phồng không chừng. Túc Lăng hô hấp cứng lại, chỉ cảm thấy máu nóng thẳng hướng ót, thiếu chút nữa đã quên mục đích của mình, thu liễm tâm thần, Túc Lăng nhìn về phía ngực phải, trơn bóng làn da óng ánh bạch quang hoạt nhưng không có một chữ. Túc Lăng mâu quang phát lạnh, nàng thật sự không phải Thanh Mạt ?

Hai tay bị kiềm chế, Cổ Vân lại không cam lòng bị quản chế như vậy, nhắc chân hướng tới Túc Lăng hạ phúc đập mạnh, Túc Lăng đổ hấp một ngụm khí lạnh, đáng chết.

Túc Lăng khuynh thân về phía trước, hạ nửa người gắt gao đặt ở trên đùi Cổ Vân, làm cho nàng bị nhốt ở góc giường cùng hẳn, ngay cả nhắc chân đều khó khăn. Cổ Vân còn tiếp tục giãy dụa, Túc Lăng bỗng nhiên phát hiện, theo nàng vịn vịn, ngực phải nguyên bản trắng nõn dần dần phỉm hồng, nhớ tới phía trước nói Túc Lăng đem hai tay nàng nắm bởi tay phải, tay trái xoa mềm mại ngực phải, mềm mại mà ấm áp làm cho hẳn lại một lần nữa thất thần, thân thể một cái bộ phận cũng không nghe lời . . .

Cổ Vân cả người cứng đờ —————

Hắn hẳn hẳn. . . Hẳn thể nhưng. . .

Tay chân không thể động đậy, thẹn quá thành giận Cổ Vân rút cuộc bất chấp hình tượng hòa khí chất, há mồm hung hăng cắn rần chắc bả vai gần trong gang tấc.

“A ——” trên vai đau đớn, Túc Lăng cảm tức nhìn về phía nữ tử trong lòng như một con linh miêu bị chọc giận không khỏi muốn cười, nhưng là nghĩ đến thân phận của nàng, Túc Lăng sắc mặt lại trầm xuống, ngón tay cái chứa vết chai sử dụng lực độ vừa phải ma sát làn da trước ngực, ở hẳn khinh nhu ngực phải như tơ máu chậm rãi hiện lên, càng ngày càng rõ ràng. Như ẩn như hiện một chữ ẩn ẩn xuất hiện, Túc Lăng

ưng mâu vi thiểm, híp lại mắt gắt gao nhìn chăm chăm kia nhẩn nhụi da thịt, chỉ chốc lát, tơ máu rớt cục ngưng tụ thành một cái nho nhỏ màu đỏ chữ, đó là một chữ —— “Mạt” .

Nhìn đến chữ”Mạt”, Túc Lăng tâm một trận mừng như điên, nàng quả nhiên là Thanh Mạt.Nàng không phải mạo danh thể thân gian tế. Lại nhìn về phía nữ tử đang trong lòng hấn cắn chặt không nhả, Túc Lăng cười nhẹ nói: “Tiểu dã miêu, cắn đủ chưa?” Nàng thật sự thích cắn người, lần đầu tiên thấy nàng liền cắn hấn một lần, bất quá. .. bộ dáng nàng bị chọc tức thật đúng là đáng yêu.

Trầm thấp thanh âm mang theo thần nhiên ý cười, hấn nhưng thật ra thích ý a.Trong miệng như nguyện cảm nhận được mùi máu tươi, Cố Vân mới buông ra không như Túc Lăng hảo tâm tình, Cố Vân hiện tại hận không thể giết người, mở miệng mang mùi thuốc súng găm nhẹ “Ti bỉ tiểu nhân.Người sờ đủ chưa .”

Túc Lăng tay ngừng một chút, hấn không phải không có chạm qua nữ nhân nhưng là trước kia hấn như thế nào không biết. . . Nữ tính thân thể dĩ nhiên là như vậy ấm áp mềm mại. . . tuy rằng tay chạm rãi buông lỏng ra, hấn lại còn tại hoảng.

Túc Lăng hơi có buông lỏng, Cố Vân bắt lấy thời cơ, giấy hấn kiểm chế, hai tay cùng nhau hướng tới bả vai hấn đã bắt đầu sấm huyết đập mạnh xuống, thừa dịp hấn lui về phía sau Cố Vân lại nhắc chân, đối với bụng hấn đập.

Vai bụng đồng thời thụ địch, Túc Lăng lui bốn năm bước mới miễn cưỡng đứng lại thân mình, bả vai thấm ướt một mảnh, đau đớn nhắc nhở hấn cường hái bông hoa mang gai nhọn là cỡ nào thảm thiết.

Cố Vân đã muốn nắm lên hắc y trên giường trùm lên người,dưới hôn ám ngọn đèn, nàng sợi tóc vi loạn, ửng hồng sắc mặt còn chưa rút luôn luôn trong treo nhưng lạnh lùng ánh mắt nghiêm hừng hực lửa giận, hung tợn trừng mắt hấn,như thể hấn lên từng bước liền cùng hấn liều mạng.

Túc Lăng sâu thẳm con ngươi đen lẳng lẳng nhìn nàng một hồi, liền xoay người hướng trưởng liêm đi đến, xóc lên, Túc Lăng cước bộ ngừng một chút, đưa lưng về phía Cố Vân, luôn luôn lạnh lùng thanh âm mang theo vài phần co quắp, lại vẫn là dị thường rõ ràng nói: “Ta sẽ đối với em phụ trách nhiệm .”

Cố Vân bị tức thiếu chút nữa chảy máu não, hét lớn: “Mẹ nó ai muốn người phụ trách nhiệm, người cút cho ta.”

Khuya khoắt,giận dữ mà găm lên uy lực này có thể nghĩ. . .

Vì thế, trong quân truyền lưu, tối hôm qua tướng quân đem phu nhân ăn, phỏng chừng là không đủ ôn nhu, phu nhân bão nổi . .

(chết cười =))) a ăn được ít đậu hũ của tỷ và phải lãnh đủ)

Đi ra lều trại của Cố Vân, làn gió ngênh diện thổi tới, Túc Lăng hỗn loạn tim đập chẳng những không có chậm xuống ngược lại càng phát ra mãnh liệt, không tự giác nhìn tay trái, Túc Lăng lại một lần nữa thất thần. . .

“Úc ~ nghiệm thân mà thôi, muốn kịch liệt như vậy không a?” Trong bóng đêm, hồng y xinh đẹp Mộ Dịch tà nhìn Túc Lăng đầu vai , trên mặt rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa tươi cười.

Túc Lăng hai ta ở sau người, đối này rõ ràng là tới chế giễu nam nhân làm như không thấy, ngay tại hai người đi qua, Mộ Dịch ra vẻ ai oán tiếp tục trêu chọc nói: “Qua sông đoạn cầu a? Nếu không ta, người cũng không có cơ lộ quần áo người ta a, người có cơ hội ôm ôn hương nhuyển ngọc trong ngực hấn là cảm ơn ta mới đúng đi.”

“Lăn!” Một câu ôn hương nhuyển ngọc làm cho Túc Lăng ngăm đen sắc mặt xuất hiện khả nghi phiếm hồng, cước bộ rời đi càng nhanh hơn.

Hấn không có mất hoa đi, vừa rồi người nào đó là mặt đỏ sao? Tuy rằng Túc Lăng đã muốn đi xa từ lâu, Mộ Dịch vẫn là thất thần đứng ở nơi nào, hay đây là cái gọi là thẹn thùng? Nham thạch cũng bắt đầu có cảm tình . . . Đêm nay quả thực liêu nhân. . .

Thật lâu, Mộ Dịch ánh mắt phức tạp nhìn hướng Cố Vân lều trại, xem Lăng vẻ mặt, cái kia nữ nhân hấn là thật sự Thanh Mạt, vì sao hấn tra không được cuộc đời của nàng đâu?

88. Chương 88: Chương 88

Đỉnh núi tặc tử

Đêm

Huyệt động vốn nên âm u lại nổi lên hừng hực đồng lửa, chiếu sáng toàn bộ sơn động, xa xa nhìn lại như là đang cháy. Mười mấy tên dị tộc nam tử tay cầm cương đao đem một gã bố y nam tử tầm ba mươi tuổi vây ở trong đó, dưới ánh lửa chiếu rọi cương đao lóe lên lạnh lẽo hàn quang, chói lọi, có chút chói mắt. Nam tử hai tay bối ở sau người, sắc mặt trầm tĩnh, thậm chí còn mang theo thần nhiên ý cười, hào phóng ngẩng đầu nhìn thân ảnh có địa vị cao thượng được bao phủ dưới màu đen áo choàng.

Dưới áo choàng che dấu căn bản thấy không rõ mặt người nọ, dù vậy, Dư Hạng vẫn cảm giác được một tâm mát lạnh như băng cùng tìm tòi nghiên cứu thẳng tắp dừng ở trên người. Hắn cùng với vị thần bí thủ lĩnh này gặp qua không dưới ba lượt lại thủy chung chưa từng nhìn thấy hình dáng, trừ bỏ biết hắn tên là Mục Thương, ở tộc có địa vị cao không người dám cãi lời hắn liền hoàn toàn không biết gì cả.

Hai người cứ như vậy trầm mặc đối diện, Ngôn Ca có chút không kiên nhẫn hỏi: “Dư Hạng, chúng ta cùng Tây Thái Hậu giao dịch Hạo vương chết cũng đã xong, người còn tới làm cái gì?”

Năm đó thủ lĩnh sở dĩ cùng bọn họ hợp mưu là vì Hạo vương đáp ứng, chỉ cần hắn đăng cơ sẽ đem xung quanh Bội thành nguyên bản liền thuộc lãnh địa bọn họ trả lại làm cho bọn họ có thể như tổ tông ở thủ lĩnh dẫn dắt qua một cuộc tự nhiên cuộc sống. Ai biết Hạo vương mưu phản không có thành công ngược lại bị xử trảm, ba năm, Tây Thái Hậu cũng không dám cùng bọn họ nói chuyện hoàng kim đừng nói hiện tại đối ý?

Ngôn Ca vô lễ Dư Hạng không có để ở trong lòng, trên mặt thủy chung mang theo bình tĩnh tươi cười, đem một mật hàm theo trong tay áo lấy ra, nhìn về phía thân ảnh ẩn trong hắc bào địa vị cao thượng nói, Dư Hạng cười nói: “Đây là Thái Hậu đưa thủ lĩnh mật hàm, thủ lĩnh xem qua rồi tái nghị không muộn.”

Trên mặt hắn thần sắc chắc chắn như vậy rất là chói mắt, Mục Thương âm thầm tò mò, là cái gì làm cho hắn tự tin như thế, nhẹ nhàng nâng tay, thiếu niên bên cạnh lập tức đi đến trước mặt Dư Hạng, tiếp nhận mật hàm, cung kính đưa tới trước mặt Mục Thương.

Mở ra mật hàm, xem qua Mục Thương sắc mặt càng ngày càng ám, con ngươi đen xẹt qua một chút thô bạo, giận dữ phản cười, Mục Thương ba một tiếng đem mật hàm khép lại, ném tới trước chân Dư Hạng, tiếng cười ám ám mà thấp mang theo khinh thường, hừ lạnh nói: “Dương Thảo Chi và Thảo Lan hy vọng ta đem hoàng kim trả lại cho Khung Nhạc? Nàng bây giờ còn có tư cách gì cùng ta bàn điều kiện?” Nàng thật sự nghĩ đến mình là chủ tử, người khác đều là nàng dưới chân nô tài, tùy ý nàng sai phái?

Mục Thương thẳng hô Thái Hậu tục danh, thật sự là đại bất kính, chính là đối mặt một đám man di tên côn đồ, Dư Hạng biết rõ hơi có vô ý, đừng nói Thái Hậu uy nghiêm quét rác, mạng của hắn cũng sẽ khó giữ được. Âm thầm hít sâu một hơi ổn định tâm thần, Dư Hạng lắc đầu cười nói: “Ta phi. Hạo vương sớm đã chết, Thái Hậu các người đã không có khả năng thực hiện, hiện tại tướng sai sử chúng ta vì nàng làm việc còn tìm đường hoàng lý do như vậy, nghĩ đến nhưng thật ra rất tốt a !”

Dư Hạng nhìn về phía Ngôn Ca, một bộ hắc không biết trời cao đất rộng bộ dáng, thở dài: “Túc Lăng chinh chiến nhiều năm, không có thất bại. Trấn quốc tướng quân danh hào đều không phải là hư danh, Hoàng Thượng đã muốn hạ tử lệnh, hoàng kim phải tìm về, cho dù các người không giao ra kết quả cũng là giống nhau.”

Ai ngờ Ngôn Ca chẳng những không có trả lại ngược lại cười ha ha: “Túc Lăng có lợi hại, bây giờ còn không phải giống nhau bị nhốt ở ngoài rừng, nếu là hắn dám vào đến vừa lúc hắn không phải không có thất bại, lần này khiến cho hắn ném thứ.” Giao quá một lần, hắn thừa nhận Túc Lăng quả thật thực khó giải quyết, nhưng là một người lợi hại lại có ích lợi gì, hắn tướng sĩ tiến vào rừng giống nhau không chịu nổi một kích. Khung Nhạc triều đình bao vây tiểu trừ vài lần? Kết quả còn không phải bị bọn họ đánh ra khỏi rừng mưa.

Dư Hạng buồn cười hỏi: “Túc Lăng là người ngồi chờ chết? Túc gia quân có ba mươi vạn quân, các người có bao nhiêu ? Hắn hiện tại chỉ mang tam vạn mà thôi các người đã muốn một mỗi ứng phó. Hoàng kim hẳn là muốn định rồi, nhược là các người tưởng đưa ra sở hữu tộc nhân mệnh cùng phiên rừng rậm này ta cũng không thể nói gì hơn .”

Thủy chung trầm mặc Vô Cực tựa hồ nghe ra một chút ý tại ngôn ngoại, hỏi: “Có ý tứ gì?”(ý tại ngôn ngoại:ý sâu bên trong)

Bắt đầu lo lắng sao? Dư Hạng trong lòng mừng thầm, trên mặt cũng là mang theo thần nhiên u sầu, nói: “Theo ta được biết, hiện tại Bội thành sở hữu dầu hỏa cùng lưu hoàng đều đã bị mua hết, các người nói Túc Lăng muốn làm gì ? Hắn đã chờ không kịp.Túc Lăng muốn hoàng kim, các người nếu nguyện ý nghe theo Thái Hậu an bài, Thái Hậu nhất định sẽ tương trợ, giúp các người miễn cho lần này diệt tộc.”

Túc Lăng muốn thả hỏa thiêu sơn? Năm đó Khung Nhạc tiên đế phái binh bao vây tiểu trù, không phải không sử dụng chiêu này, chẳng qua rừng mưa quá lớn,nhiều hơi nước, bọn họ tìm không thấy nơi tộc nhân tụ tập, dùng hỏa công tiêu phí rất nhiều thời gian,trong rừng mưa bụi cây sinh trưởng rất nhanh, thiêu xong qua một trận mưa, không vài ngày lại lớn lên, cuối cùng có bọn họ vẫn là buông tha.

Nhưng là núi rừng là thánh địa tổ tiên lưu cho bọn hắn, cho dù năm đó chỉ thiêu vài ngày đã muốn làm cho thân là tộc trưởng phụ thân xấu hổ không chịu nổi. Nay Túc Lăng lại muốn trò cũ trọng thi, lấy hắn mưu lược tài trí, nhất định sẽ không làm chuyện không nắm chắc, chỉ sợ nơi bọn họ sống đã bị hắn phát hiện.

Con người đen lại xét qua mặt hàm, ám ám thanh âm lạnh lùng trả lời: “Ấn Dương Thảo Chi và Thảo Lan ý là muốn ta thúc thủ chịu trời, bị Túc Lăng áp giải vào kinh để giúp nàng hãm hại Lâu Tịch Nhan?” Hắn thật sự không tin nữ nhân kia, nếu là hắn bị nắm lấy, chỉ sợ nàng chẳng những sẽ không giúp tộc nhân, ngược lại sẽ bỏ đá xuống giếng.

Nghe ra Mục Thương lời nói tức giận, Dư Hạng nhanh trả lời: “Thủ lĩnh ngài nói đùa, Thái Hậu tự nhiên không phải ý tứ này, kỳ thật ngoại nhân vẫn đều chỉ nghe thủ lĩnh kỳ danh.” Thái Hậu cũng sợ nhưng thật ra Mục Thương lâm thời phản chiến, cho nàng đủ mọi rắc rối, dù sao năm đó đánh cắp hoàng kim làm chủ đúng là Thái Hậu.

Mục Thương trầm mặc một hồi, lại hướng thiếu niên khoát tay, thiếu niên hiểu rõ đi đến bên cạnh Dư Hạng,nhẹ cười nói: “Dư đại nhân nói việc này cũng một mỗi , uống nước nghỉ ngơi một hồi rồi tái nghị như thế nào?”

Trong lòng biết Mục Thương tách hắn hẳn tất là muốn cùng tả hữu sử thương lượng, này cũng thuyết minh hắn vẫn là bị thuyết phục, hướng tới Mục Thương hơi hơi chấp tay, Dư Hạng có lẽ cười nói: “Hảo, ta chờ tin tức tốt của thủ lĩnh.”

Chờ Dư Hạng thân ảnh biến mất ở trong động, ám ám thanh âm mang theo vài phần mỗi một, nói: “Các người thấy thế nào?”

89. Chương 89

Vô Cực cúi xuống, nhặt lên mặt hàm, nhìn một hồi lâu mới thấp giọng trả lời: “Kỳ thật Tây Thái Hậu đưa ra biện pháp xác thực không sai.”

Một phen đoạt mặt hàm, Ngôn Ca nhìn lướt qua, thái độ cùng Vô Cực hoàn toàn tương phản: “Ta như thế nào không thấy không sai ở đâu? Hoàng kim là chúng ta tân tân khổ khổ đưa trở về,có hoàng kim, những năm gần đây tộc nhân đều không cần lại đánh cướp,đao kiếm cung nô chúng ta cũng đều có, Túc Lăng tuy rằng khó đối phó, chúng ta cũng không thấy được bị thua không thể nghi ngờ.Êm đẹp hoàng kim hiện tại muốn chấp tay nhường, nghĩ như thế nào cũng không có giá trị.”

Ngôn Ca đang nói, ngày thường luôn luôn ít lời Vô Cực thái độ khác thường, lớn tiếng quát: “Bọn họ hiện tại muốn dùng lửa thiêu núi rừng, rừng núi này không chỉ có dưỡng dục vô số sinh linh, càng là tín ngưỡng của tộc chúng ta, nhiều tro cốt tộc trưởng ở đây, tổ tiên linh hồn đều ở lại bên trong rừng núi này, vạn lượng hoàng kim như thế nào có thể cùng chúng ta sinh tồn gia viên so sánh.” Hắn sẽ không quên mười năm trước tràng đại hỏa, thiêu suốt năm ngày năm đêm, bầu trời bị nhuộm thành màu đỏ như máu, trong không khí tràn ngập mùi khét gay mũi cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông. . . .

Vô Cực mạnh quỳ một gối xuống, hai tay ôm quyền, trầm giọng nói: “Thủ lĩnh thỉnh cân nhắc.”

Vô Cực đều nói đến nước này, Ngôn Ca cũng không tiếp tục kiên trì, tức giận quỳ một gối, thì thào nói: “Thủ lĩnh cân nhắc.”

Người phía trên chậm rãi đứng dậy, từng bước một đi xuống bậc thang, sâu thẳm mâu trung lóe giảo hoạt âm ngoan quang mang, luôn luôn ám ách thanh âm lúc này cũng có chút pháp phùng: “Hoàng kim có thể cho bọn hắn, nhưng là. . . Cũng không thể làm cho bọn họ lấy nhẹ như vậy. Về phần Dương Thảo Chi và Thảo Lan, có thể giúp nâng một phen, chẳng qua nàng cũng không phải hạng người thủ tín, muốn hãm hại Lâu Tịch Nhan là chuyện của bà ta, có thể thành công hay không, liền xem bà ta có đủ thông minh hay không.”

Theo cước bộ thông thả của hắn, hắc bào khẽ bay, một đạo xanh biếc quang mang xẹt qua cổ tay, cực nhanh đã biến mất ở dưới hắc bào.

Chính ngọ.(giữa trưa)

Ngoài trường ánh mặt trời mãnh liệt, nhiệt lực bức người, không khí trong trường còn có chút quỷ dị.

Quân y đổi được tay có chút không chịu nổi chế run run, chỉ hy vọng chính mình có thể nhanh lên, nhanh hơn, sớm một chút thoát đi bầu không khí quái dị này. Hắn còn có chút buồn bực, tướng quân miệng vết thương không lớn, cũng rất sâu cơ hồ là xuyên vai nhưng là ngày hôm qua hắn kiểm tra miệng vết thương rõ ràng đã không hề đổ máu, dần dần khép lại, như thế nào mới một buổi tối lại nứt ra rồi? Không phải là đúng như trong quân đồn đãi, đêm qua tướng quân cùng phu nhân quá mức kịch liệt.(chết cười binh lính cũng buồn đưa lê ghê quá =)))

Hắn có nên nhắc nhở tướng quân hay không, thương trên lưng vẫn là rất nặng thật sự không nên vận động kịch liệt?

Ở dưới ánh mắt tướng quân sắc như đao, trong trường tướng soái đều cúi đầu, ngay cả nâng cũng không dám nâng một chút, hắn vẫn là không cần lắm miệng. Rốt cục đem băng vải quấn chặt, quân y thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tướng quân, miệng vết thương đã muốn băng bó tốt lắm, hạ quan cáo lui.”

Túc Lăng phát tay, quân y như trốn trường ngoại chạy đi.

Một đám đầu thấp đủ đụng vào bàn, Túc Lăng cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi dùng âm lãnh thanh âm hừ nói: “Các người thực thích cúi đầu phải không?”

Hắn vừa dứt lời, đầu đều xoát xoát nâng lên chính là trên mặt cười còn không kịp thu hồi, mặt cực lực ghen rất là buồn cười.

Dùng sức khụ một tiếng, Hàn Thúc nói: “Tướng quân, ngài —— hôm nay còn có thể nghênh chiến sao?” Vốn chính là tìm điểm nói, bằng không một đám nam nhân mắt to trừng đôi mắt nhỏ hắn chịu không nổi, ai ngờ hắn vừa mới xuất khẩu, đối diện vài vị lập tức mãnh liệt “Ho khan”, sắc mặt Túc Lăng cũng lập tức đen như trời sắp mưa to.

Không được, không khí này thật sự không tốt lắm, đại ca nói không chừng tùy thời đều bão nổi, Túc Nhậm nhanh nói: “Sắp buổi trưa tẩu tử như thế nào còn chưa sang? Vẫn là phái người đi thỉnh đi.”

Dư Thạch Quân nói: “Không vội, Lâu lão tướng quân còn không có đến đâu, ngày hôm qua nàng cũng mệt muốn chết rồi, tối nay lại đi thỉnh đi.” Ngày hôm qua ở rừng mưa một ngày, phu nhân phỏng chừng là mệt mỏi, dù sao cũng là nữ tử thôi. Thời điểm nói lời này hắn không cảm thấy thế nào, nhưng là nghênh hướng Túc Nhậm cùng Hàn Thúc hoảng sợ ánh mắt, hai người một bộ dạng bội phục “Người thật không sợ chết”, nhớ đến tối hôm qua phu nhân rộng giận, Dư Thạch Quân bỗng nhiên mồ hôi lạnh chảy ròng, cổ

chậm rãi chuyển hướng Túc Lăng phương hướng, vội la lên: “Ta, ta không phải cái kia ý tứ. Tướng quân, ta kỳ thật là nói, ta không phải muốn nói...” Tướng quân quyền đầu nắm nhanh như vậy, không phải muốn đâm hấn đi! Tướng quân thiết quyền, hấn chịu không được vài cái a.

Ngay tại Dư Thạch Quân bị thiết, tướng bị thô lỗ xốc lên, sự kiện nữ nhân vật chính Cố Vân mặt không chút thay đổi tiến vào nội tướng, mấy ánh mắt nhìn chăm chăm nàng. Cố Vân lạnh lùng liếc nhìn Túc Lăng một cái, cho rằng không bị phát hiện dời tầm mắt, nhưng thật ra Túc Lăng mày không tự giác cau lại.

Cố Vân đi đến bên người Túc Nhậm ngồi xuống, Túc Nhậm cười tiếp đón, “Tẩu tử —— “

“Câm miệng!” Rống giận chấn đắc một đám người ngốc , “Về sau ai bảo ta tẩu tử, phu nhân , ta lập tức bổ hấn.”

Cố Vân vẫn ngồi an ổn như vậy ở bên cạnh Túc Nhậm, thô bạo thanh âm cùng bình tĩnh gương mặt tương phản thật lớn, trừ bỏ Túc Lăng biểu tình phức tạp vài cái đại nam nhân trong lòng tràn đầy nghi hoặc, tối hôm qua tướng quân rốt cuộc đối nàng làm cái gì.

Cố Vân xuất hiện không làm cho không khí nội tướng dịu đi chút, ngược lại càng thêm khẩn trương, bọn họ không biết mình là phải nói hay là cần câm miệng, hoặc là tốt nhất —— biến mất.

“Báo,Lâu tướng quân đến.” Lần đầu tiên thanh âm thông báo làm ấy người cao hứng thiếu chút nữa không hoan hô ra tiếng, Túc Nhậm chạy nhanh trả lời: “Mau mời.”

Lâu Mục Hải xốc lên tướng, xem tất cả mọi người đến, cười nói: “Mọi người đều đến đông đủ , lão thần chưa có tới trễ đi?”

“Không có, đến đúng lúc lắm,đúng lúc lắm.” Túc Nhậm cùng Hàn Thúc đồng thời đứng dậy vẻ mặt vui mừng cười nói, “Lâu lão tướng quân ngài ngồi xuống đi.”

Lâu Mục Hải không hiểu ra sao, Túc thống lĩnh cùng tiên phong vì sao bỗng nhiên đối hấn nhiệt tình như vậy ? Rốt cục hấn cũng cảm giác không khí không đúng.

Túc Lăng trầm giọng hỏi: “Túc lão tướng quân, chuẩn bị như thế nào rồi?”

Túc Lăng hỏi làm cho Lâu Mục Hải không lại đi nghiên cứu nội tướng khác thường, hấn sảng khoái cười nói: “Bội thành phạm vi ba trăm lý dầu hỏa, lưu hoàng đều vận lại đây,thieu một mảnh nhỏ núi rừng, tuyệt đối không có vấn đề.”

Chỉ vào trên bàn thủy hệ đồ, Túc Lăng rõ ràng lưu loát lại nói lại một lần tác chiến kế hoạch, “Nếu đã muốn bị đủ dựa theo tối hôm qua an bài, Dư phó tướng dẫn dắt năm ngàn tinh binh, theo này đường này tiến vào, đi trước mở đường, thành trận hình đi tới, kêu đốt lửa thiêu sơn; ta sẽ suất lĩnh một vạn năm ngàn tướng sĩ áp sau, lấy trận lưới đánh cá đem những kẻ trộm vây quanh, tùy hỏa thế thu vông. Túc Nhậm, Hàn Thúc các người dẫn dắt năm ngàn tướng sĩ ngăn chặn bốn con đường này, vô luận như thế nào không thể làm cho loạn tặc đem hoàng kim chở đi. Một khi tìm được hoàng kim, lập tức theo đông nam hai phương hướng vận ra.” Nói đến chính sự, ba người đồng thời thu hồi trêu tức cười, còn thật sự nghe Túc Lăng an bài.

“Lâu lão tướng quân, phiền toái ngài ở ngoài rừng tiếp ứng!”

Lâu Mục Hải gật đầu trả lời: “Không thành vấn đề! Giao cho ta.”

Cố Vân thủy chung ngồi, chưa từng nói một câu nói, Túc Lăng cũng không đối nàng an bài, Túc Nhậm thấp giọng hỏi nói: “Thanh Mạt đi đường tiến công nào?”

Không chút suy nghĩ, Cố Vân trả lời: “Ta với người một tổ.”

Túc Nhậm cẩn thận liếc nhìn Túc Lăng một cái, hấn tựa hồ không thêm để ý Thanh Mạt đi về phía nào, đối với Dư Thạch Quân công đạo nói: “Chỉnh quân xếp thành hàng, giờ Mùi xuất phát.”

“Rõ.”

Ai, bọn họ quan hệ vốn liền không tốt lắm, hiện tại lại không cần phải nói , tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Trừ bỏ đương sự, phỏng chừng chỉ có Mộ Dịch biết là chuyện gì xảy ra, nhưng là Mộ Dịch ở đâu ?

Cố Vân lạnh như băng khoe miệng bỗng nhiên gợi lên một chút cực đậm cực đậm tươi cười.

Mặt trời nhô lên cao, cây cối khởi động tán cây, chung quanh tràn ngập thảo nhiên hương cỏ cây, bên tai thỉnh thoảng truyền đến côn trùng cùng chim kêu. Ngày mùa hè chính ngọ, đứng ở dưới tán cây vẫn là rất thích ý đương nhiên, nếu trên đỉnh đầu đại thụ không có thường thường rơi xuống sâu lông, không khí không nóng ẩm như vậy, chân không phải bao phủ ở dơ bẩn vũng bùn Mộ Dịch cũng sẽ cảm thấy thích ý.

Thanh Mạt, cái kia bụng dạ hẹp hòi, tâm ngoan thủ lạt, thiện ác chẳng phân biệt được nữ nhân.

Thỉnh thoảng ẩn ẩn chớp lên bùn đất, một đạo đỏ sẫm thân ảnh cương trực ở nơi nào, bùn lầy bao phủ đến đầu gối hần, nhưng hần hạ trầm tốc độ rất chậm rất chậm, đã muốn một canh giờ, cũng mới hạ trầm một tấc mà thôi. Nơi này dù sao không phải đầm lầy, vũng bùn là không có khả năng bao phủ hần, nhưng là sẽ vây hần ở chỗ này, cho dù võ công hần cao tới đâu, vừa vặn ngay cả cái có thể mượn lực cây mây đều không có, kia hần muốn đi ra ngoài, liền chỉ có một biện pháp, chính là —— nằm úp sấp thân thể, như vậy tay có thể đến hòn đá bên cạnh, nhưng là này cũng ý nghĩa sắp sửa toàn thân hần tẩm tại đây dơ bẩn, tanh tưởi lầy lội. (Vân tỷ thật siêu bắt được điểm yếu của Dịch ca, cho đáng đời ai bảo ca trêu vào tỷ =)))

Chỉ là tưởng tượng bùn đất dính vào thân thể hần hần cũng đã ghê tởm buồn nôn.

Đỏ sẫm quần áo cùng lại vừa đen vừa vàng bùn đất hình thành tiên minh đối lập, giờ phút này Mộ Dịch rất hối hận, tối hôm qua hần căn bản là không nên đi trêu chọc cái kia keo kiệt lại âm hiểm nữ nhân. Túc Lăng ăn đậu hủ nàng quan hần chuyện gì? Nàng đều đổ lên thân hần, thật sự là hại đạt tới cá trong chậu.

Nói, đêm qua là như vậy ——

Túc Lăng then quá thành giận rời khỏi, Mộ Dịch thật lâu dừng ở phương hướng lều trại Cổ Vân, trong chốc lát, Cổ Vân cư nhiên cũng theo đi ra, trên mặt cũng là đồng dạng ửng hồng không lùi, chính là trong mắt rõ ràng lửa giận, không biết mặt của nàng đỏ là tức hay xấu hổ. Giờ khắc này, Mộ Dịch làm một cái ngu xuẩn cùng bị kịch quyết định, hần theo đi.

Tay chống thất lưng, Cổ Vân ngửa đầu trừng mắt ánh trắng vô tội, mượn từ từ gió nhẹ từ ban đêm đến bình ổn trong lòng nàng không chỗ phát tiết lửa giận, lúc này tiếng cười nhẹ ở sau người vang lên, “Đêm nay ánh trăng không sai, Thanh cô nương cũng đi ra ngắm trăng a?”

Cổ Vân không có quay lại, quyền đầu nắm thật chặt, lạnh giọng trả lời: “Ta hiện tại không có tâm tình cùng người vô nghĩa, người tốt nhất cách ta xa một chút.”

Rõ ràng nhìn đến bên người nàng lửa giận lượn lờ, Mộ Dịch vẫn là không sợ chết cười nói: “Phải không? Như vậy hảo a? Vừa rồi Túc Lăng cũng là nói như vậy, các người quả nhiên thực ăn ý.”

Lời còn chưa dứt, theo một hòn đá mà đến như là một khối hạch đào, sắc bén vô cùng, Mộ Dịch chân mày khẽ nâng nhanh nhẹn nghiêng người phi lên, tảng đá bay nhanh đánh trúng hần phía sau một gốc cây đại thụ, ở thân cây lưu lại một cái hố thật sâu.

Mộ Dịch buồn cười, Túc Lăng rốt cuộc đối vị này thô bạo Thanh tiểu thư làm cái gì, làm cho người ta tức giận thành như vậy? Ánh mắt không tự giác hướng Cổ Vân ngực phải, nghĩ đến Túc Lăng trên mặt quỷ dị đỏ mặt, hần khẳng định, hai người này nhất định đã muốn có da thịt chi thân.

Mộ Dịch âm thầm phỏng đoán, Cổ Vân bỗng nhiên thấp a một tiếng: “Là người!”

“Cái gì?” Mộ Dịch mặc danh kỳ diệu.

Đi bước một tới gần Mộ Dịch, lãnh mâu nhìn chằm chằm Mộ Dịch kia trương yêu nghiệt mặt, Cổ Vân gần từng tiếng nói: “Là người cùng Túc Lăng nói ngực ta có chữ viết.”

Mộ Dịch kinh ngạc, vừa không phủ nhận cũng không thừa nhận cười nói: “Dùng cái gì thấy được?”

“Người tiêu thất vài ngày là vì đi điều tra thân thể của ta, mà người đến sẽ bảo Túc Lăng tìm ta, thuận tiện xem nào nhiệt.” Hai người đã muốn đứng thật sự gần, Cổ Vân ngữ khí càng phát ra mềm nhẹ, nếu không phải cặp mắt kia tinh quang bắn ra bốn phía, Mộ Dịch thiếu chút nữa muốn nghĩ nàng câu dẫn hần.

Làm tốt Cổ Vân tùy thời muốn động thủ, Mộ Dịch vẫn là cười đến thực muốn đánh trả lời: “Cơ hồ đoán không sai chút nào, bất quá người là làm sao mà biết được?” Hần rất ngạc nhiên, Túc Lăng cái kia so với tảng đá còn cứng rắn nam nhân không có khả năng nói cho nàng, mà chính hần trừ bỏ Túc Lăng, không

đem tin tức này nói cho kẻ nào. Nàng như thế nào đoán được là hắn nói , còn không sai chút nào đoán ra hắn xúi giục Túc Lăng?

Hắn không biết mặt mình đã muốn viết rành mạch sao?

Ánh mắt cũng không xem, thẳng tắp dừng ở ngực phải của nàng, trước kia hắn cũng không có sắc như vậy, bỗng nhiên tiêu thất vài ngày, hắn đến Túc Lăng lại làm thế, không phải hắn còn ai vào đây! Hắn làm như người khác đều là ngu ngốc sao?

Mộ Dịch đoán rằng Cố Vân khả năng sẽ không trả lời hắn, chỉ biết hung hăng cùng hắn đánh một hồi cho hả giận, kỳ quái là, nàng chính là lạnh lùng nhìn hắn một cái sau xoay người bước đi, tiến vào lều trại, hại hắn không thể hoạt động gân cốt, còn có chút mất mát

90. Chương 90

Ngày hôm sau,khi trời còn tờ mờ sáng, Mộ Dịch nằm ở giường nghỉ, một tiếng bước chân cực khinh cực khinh từ trước giường chạy qua, binh lính bình thường ở doanh không có khả năng đi như vậy, sẽ là ai? Mộ Dịch phất chốc mở mắt ra, nhẹ nhàng vén lên giường liêm, chỉ thấy Cố Vân nhỏ gầy thân ảnh lầy cực nhanh tốc độ nhắm phía rừng mưa.

Nàng muốn đi đâu? Muốn làm gì? Bí ẩn trên người nàng thật sự nhiều lắm, ngay cả hắn đều tra không ra nàng một thân bản sự từ đâu mà đến, Mộ Dịch đối nàng vẫn là tràn ngập tò mò. Chỉ cần chờ trong chốc lát, hắn làm cái thứ hai ngu xuẩn mà bị kịch quyết định, lại đuổi theo.

Cố Vân tốc độ rất nhanh, nàng ở trong rừng đi qua,mà nàng đi đều là bụi cây cỏ dại rất nhiều,đường bên nàng hiển nhiên sạch sẽ hơn,mang tính thích khiết Mộ Dịch không chút do dự lựa chọn bên phải.

“Phốc ——” một đoạn trong rừng truy đuổi sau, chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên, Cố Vân lập tức dừng chân.

Ngoài miệng mang theo vô cùng mềm nhẹ tươi cười, Cố Vân chậm rãi xoay người, con mồi của nàng quả nhiên ngoan ngoãn dừng ở hố bùn to nơi mà nàng chuẩn bị .

Cước bộ nhẹ trở về , đôi mắt Mộ Dịch hận không thể đem nàng lấy xương lột da, Cố Vân tâm tình thần kỳ tốt, chặc chặc cười nói: “Thật xảo a, sáng sớm , ngươi cũng đi luyện a? ! Chính là —— người đây là đang luyện kỳ môn vô công gì vậy ?”

Tà nghệ hai chân Mộ Dịch thật sâu chìm vào bùn đất, Cố Vân lúc này biểu tình đủ có thể lấy tức chết người không đền mạng.

Hai chân chôn thỉnh thoảng có tanh tươi đen vàng rỉ ra , Mộ Dịch cả người mỗi một căn tóc gáy đều dựng thẳng lên.Nắm tay gân xanh bạo khởi, trên trán một viên khóa mồ hôi lạnh nhả thẳng ra ngoài.

Cố Vân thực vừa lòng biểu tình hắn sống không bằng chết, lại bỏ đá xuống giếng cười nói: “Nơi này thật đúng là nóng đâu, ta xem ta còn là trở về tắm thoải mái, sạch sẽ nước lạnh tắm, không quấy rầy , ngươi chậm rãi luyện.”

Thoải mái, sạch sẽ hai cái từ nàng nói được phá lệ sung sướng, Mộ Dịch sắc mặt cũng như nàng mong muốn từ trắng chuyển hồng, hồng biến thành đen.

Cố Vân xoay người muốn đi, vẫn cương trực nam nhân rốt cục rống lớn nói: “Đứng lại!”

Cố Vân lần này nhưng thật ra thực nghe lời xoay người,cười nói: “Còn có chuyện gì sao?”

“Kéo —— ta —— ra —— đi!” Cơ hồ là từ hàm răng bài trừ mà ra thanh âm biểu hiện Mộ Dịch đã muốn giết người .

Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, hai tay hoàn ở trước ngực, trong trẻo thanh âm mang theo vài phần đắc ý, vài phần lãnh liệt, vài phần bừa bãi, chính là không có một tia thương hại, “Ta trên mặt viết ‘ lấy ơn báo oán ’ sao? Con người của ta chỉ thờ phụng có oán báo oán, có thù báo thù! Xem nào nhiệt nhưng là muốn trả giá đại giới . Người chậm rãi hưởng thụ bể tắm bùn đi, này đối làn da rất tốt.”

“Thanh Mạt!”

Cố Vân tiêu sái đi lưu lại phía sau diên cuồng hét lên cỏ cây loạn hoảng, chim thú tề tán nam tử.

Đại binh chia làm hai đường, Cố Vân đi theo Túc Nhậm cùng Hàn Thúc dọc theo dòng suối hướng chỗ giấu hoàng kim.Nghĩ đến Mộ Dịch một đầu mồ hôi lạnh, vẻ mặt ghét bỏ cùng hoảng, Cố Vân tâm tình liền tốt. Nàng sẽ không cùng hắc động vô , Mộ Dịch vô công hắc là cùng Túc Lăng tương xứng, nàng còn không có ngốc đến cùng hắc đánh, xà đánh bảy tấc, nàng muốn cho hôm nay trở thành ác mộng của hắc.

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, đại quân xuất phát hắc còn không có trở về, phỏng chừng còn ở đằng kia đứng đi, dù sao làm cho người có khiết phích đi vũng bùn so với giết hắc còn làm cho hắc thống khổ, hôm nay thật sự là thống khoái.

Tâm tình sung sướng một đường đi tới, Cố Vân bỗng nhiên phát hiện có chút không thích hợp, nàng ở dòng suối dừng lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm phương hướng dòng nước, không biết suy nghĩ cái gì.

Hàn Thúc quay đầu, thấy nàng thất thần không đi , hỏi: “Người nhìn cái gì?”

Cố Vân nhú mày, lúng ta lúng túng trả lời: “Hôm nay dòng nước nhỏ rất nhiều.”

Giương mắt nhìn lại, quả thật chỉ có thừa thớt mấy tiểu lưu theo thượng du chảy xuống, Hàn Thúc đoán đến: “Có thể là vài ngày không mưa đi, qua hai ngày sẽ mưa to ,nước sẽ đầy lên, chúng ta dọc theo mương đi, nước nhiều hay ít không có ảnh hưởng.”

Lắc đầu, Cố Vân thấp giọng thở dài: “Không phải vấn đề này.” Trong khoảng thời gian này vừa vặn là mùa mưa, cho dù không mưa,nước ở đây cũng không có khả năng chỉ có như vậy, vì cái gì bỗng nhiên nhỏ? Chẳng lẽ là ——

Túc Nhậm cũng chú ý tới hai người bọn họ đứng ở bên dòng suối không đi , đi đến phía sau Cố Vân, vừa vặn nghe thấy bọn họ đối thoại, Túc Nhậm tâm hoảng một chút, vội la lên: “Người lo lắng loạn tắc chặn lại dòng suối, dùng nước đối lửa!”

Cố Vân chậm rãi gạt đầu, loạn tắc doanh địa ở thượng du, bọn họ có thể phát hiện Túc Lăng dùng hỏa công, ngăn nước,đến lúc đó bọn họ thả ra không chỉ có lưu hoàng, dầu hỏa sẽ bị trôi đi, không chỉ có lửa,năm ngàn tinh binh chỉ sợ cũng sẽ bị nước bao phủ.

Hàn Thúc mắt trợn lên, vội la lên: “Kia tướng quân cùng các tướng sĩ không phải rất nguy hiểm? Ta hiện tại lập tức đi qua báo cho biết tướng quân.”

Cố Vân đề lại Hàn Thúc dày rộng bả vai ngừng hắc lại, bình tĩnh nói: “Các người tiếp tục đi, ta đi tìm Túc Lăng.” Tuy rằng nàng hận không thể vĩnh viễn không gặp Túc Lăng, nhưng là sự tình nặng nhẹ nàng vẫn là hiểu rõ , hiện tại tuyệt đối không phải thời điểm hành động theo cảm tình. Hoàng kim mới là mục đích chủ yếu của hành động lần này, Hàn Thúc không quen rừng mưa địa hình, bỗng nhiên thay đổi lộ tuyến, hắc muốn tìm đến Túc Lăng sẽ không dễ dàng.

Túc Nhậm nhìn Cố Vân một cái, cũng gạt đầu trả lời: “Như vậy tốt nhất!”

Cố Vân thoát ly Túc Nhậm đội ngũ, hướng tới hướng Đông, nàng thỉnh thoảng khẩn trương ngẩng đầu nhìn trời, tầng tầng lá cây che đầy bầu trời vẫn xanh như trước, không thấy một tia khói đặc, bọn họ còn chưa đốt lửa. Tốc độ dưới chân nhanh hơn, một giờ sau, Cố Vân nghe thấy được thần nhiên lưu hoàng cùng dầu hỏa hương vị, trong lòng mừng rỡ, nàng không có đi sai phương hướng, hoàn hảo kịp.

Càng đi lưu hoàng hương vị lại càng nồng, chỉ chốc lát sau, Cố Vân đã muốn thấy xa xa hàng người, mỗi người trong tay đều phụ giúp đẩy xe chứa lưu hoàng hoặc chứa dầu hỏa, đem này đó nhiên liệu vẩy lên, trên cây nơi nơi đều có, dày đặc mùi làm cho người ta có chút không thở nổi.Mắt Cố Vân bị kích thích đến chảy nước mắt nhưng vào lúc này, cách đó không xa Lãnh Tiêu phát hiện nàng, vội vàng chào đón, “HLV?”

Che mũi, Cổ Vân hỏi: “Túc Lăng ở đâu?”

“Đồi phía Đông.” Hí mắt nhìn lại, cái gọi là đồi chính là một chỗ cách hơn năm dặm, vị trí so với bên này cao hơn rất nhiều, quả thật là chỗ có lợi cho việc tránh nước lũ. Cổ Vân tiếp tục hỏi: “Dư Thạch Quân đâu?”

“Phía trước, ta đi gọi hắn.” Hoàn toàn không có hỏi nàng muốn gì, Lãnh Tiêu đã tự động tự phát giúp nàng tìm người, Cổ Vân mỉm cười, mấy tháng trước bọn họ còn cùng nàng đấu trí so đũa khí, hiện tại lại có thể hợp tác khăng khít.

Qua không đến nửa khắc, Dư Thạch Quân cùng Lãnh Tiêu đang sóng vai đi tới, thấy Cổ Vân, khó nén mặt kinh ngạc, Dư Thạch Quân hỏi: “Phu... Thanh cô nương, ngài như thế nào lại ở chỗ này?”

Cổ Vân giải thích nói: “Ta nghi địch nhân chặn lại thượng du, các người đốt lửa, bọn họ lập tức để nước chảy xuống đến lúc đó chỉ sợ hỏa công không dùng được, dòng nước còn có thể đem không ít tướng sĩ hướng đi, rối loạn trận hình càng rối loạn quân tâm.”

Dư Thạch Quân kinh hãi, nhìn xem chung quanh vội vàng tướng sĩ, nếu là loạn tặc thật sự dùng thủy công, bọn họ không chỉ có làm không lần này đánh bất ngờ cũng nhất định thất bại, “Kia hiện tại làm sao bây giờ? Không có quân lệnh, ta cũng không thể triệt binh!” Cho dù hắn vô cùng tín nhiệm Thanh Mạt, trong quân cũng có trong quân quy củ.

Cổ Vân lắc đầu, bình tĩnh mà ngắn gọn an bài nói: “Không cần triệt hạ, ta hiện tại đi tìm Túc Lăng nói rõ tình huống, năm ngàn tinh binh, người điều động một ngàn người, đem bảy phần dầu hỏa, lưu hoàng từ nơi này chuyển đến chỗ Túc Lăng, người khác tiếp tục đốt lửa, chính là không cần để rơi trên mặt đất mà đến trên cây, đem lưu hoàng đều rơi tại tán cây. Đốt lửa nhất định phải cẩn thận, đốt xong các người lập tức lui ra ba dặm làm cho các tướng sĩ đi đến chỗ cây cao to nhất ẩn nấp, chờ dòng nước qua đi thì xuống lần nữa tiến hành lần thứ hai công kích!”

“Rõ!” Dư Thạch Quân lập tức sai nhân thủ. Cổ Vân công đạo Lãnh Tiêu phụ trách vận chuyển nhiên liệu xong chính mình hướng tới chỗ Túc Lăng.

Ở chỗ tối cao, một gã tiểu tướng đứng đó, mắt tinh nhuệ chặt chẽ nhìn chăm chú chung quanh động tĩnh, xa xa, thấy một đội nhân mã hướng tới bên này hắn lập tức đề cao cảnh giác, cẩn thận quan sát sau chạy vội tới bên người Túc Lăng, hồi bẩm nói: “Báo tướng quân, tiên phong tinh binh có hơn trăm người hướng bên này đi tới.”

Buông trong tay thủy hệ đồ, Túc Lăng ngẩng đầu lên, mày đã muốn gắt gao mặt nhăn cùng nhau, thanh âm cũng trầm thấp dọa người, “Đầu lĩnh là ai?” Dư Thạch Quân thể nhưng không án nguyên lai kế hoạch làm việc! Hắn không phải người dám tùy tiện cãi lời quân lệnh, xảy ra đột biến sao?

“Rõ ——” chần chờ trong chốc lát, tiểu tướng dưới ánh nhìn chăm chăm của Túc Lăng chỉ có thể cao giọng trả lời: “Là phu nhân.”

Thanh Mạt? Túc Lăng trong lòng hơi hơi chấn động, nàng cùng Túc Nhậm một đội, bỗng nhiên lại đây tìm hắn, còn mang tinh binh về, Túc Lăng trong lòng đã ẩn ẩn đoán được, sự tình xác thực có biến.

Rất nhanh, Cổ Vân dẫn đầu tới, Túc Lăng nghênh đón, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Cổ Vân tâm còn có chút lo lắng chậm rãi thả xuống dưới, nàng vốn nghĩ đến, chính mình đưa tinh binh hắn mang về, trải qua chuyện tối hôm qua, hắn nhất định sẽ nghĩ nàng cố ý quấy rối hoặc là trả thù, nhìn thấy nàng tuyệt đối không có lời hay. Không thể tưởng được hắn sắc mặt trầm ổn, ngữ khí vẫn là lạnh như băng, cũng là hỏi, điều này làm cho Cổ Vân vốn chuẩn bị tốt lời nói không có chỗ để dùng, trong lòng đối hắn bình tĩnh cũng nhỏ nhỏ khâm phục một chút.

Thay cho buổi sáng mùi thuốc súng mười phần, Cổ Vân ngữ khí dịu đi rất nhiều, “Phía nam chỉ lưu thể nước bỗng nhiên giảm nhỏ, ta hoài nghi loạn tặc đem dòng nước thượng du cắt đứt, lấy nước nghênh chiến hỏa công. Một khi đá lấy lửa, lưu hoàng bị bọt nước qua liền hoàn toàn vô dụng, hơn nữa nước trôi qua bùn đất càng thêm xối, khi đó cường công, các người thực chịu thiệt.”

Nàng nói “Các người” ? Túc Lăng không biết sao, nghe được rất là khó chịu, trước kia nàng nói “Chúng ta” hẳn cũng không thích, hẳn có chút không rõ chính mình rốt cuộc muốn thế nào ! Liễm tâm thần, Túc Lăng quyết định không hề tưởng về vấn đề của nàng, hẳn tối hôm qua đã muốn suy nghĩ một đêm , cũng không có rõ ràng.

Cách đó không xa cũng là một cái dòng suối, ào ào tiếng nước cùng ngày thường không hề khác. Hai người nhìn về phía phía sau suối nước chảy xuôi, đồng thời lâm vào trầm tư, đối kia loạn tặc đầu mục cũng cũng có vài phần chờ mong. Hẳn cư nhiên nghĩ đến thủy công, có thể thấy được hẳn vẫn đều chặt chẽ chú ý hướng đi Túc Lăng cùng Lâu Mục Hải. Mà ngăn nước cũng bỏ dòng này để không làm cho bọn họ nhìn ra khác thường .

Cùng người như vậy giao thủ vĩnh viễn cũng không biết ngay sau đó hẳn còn có thể ra cái chiêu gì, quả nhiên là cái đã khó giải quyết đối thủ.

Lãnh Tiêu mang đến mấy ngàn tướng sĩ cũng đem đá lấy lửa đổ lên phía trên, nhìn thoáng qua, Túc Lăng đã muốn biết Cố Vân tính.”Người tưởng dụ dỗ bọn họ mở nước sau, tái công một lần?”

“Ừ.” Cố Vân không có bao nhiêu làm giải thích, chính là tùy ý gật gật đầu.

“Tướng quân, hỏa châm .”

Theo tiểu tướng thông báo, mọi người giương mắt nhìn lại, cách đó không xa, khói đặc nổi lên bốn phía, khói đen cuộn cuộn, Cố Vân công đạo bọn họ thiêu tán cây, hỏa thế rất nhanh lan tràn, từ xa nhìn lại như một cái hắc hồng long ở không trung tàn sát bờ bãi.

Không thấy Dư Thạch Quân cùng này hẳn các tướng sĩ trở về, Túc Lăng vội la lên: “Dư Thạch Quân bọn họ đâu?”

Cố Vân trầm mặc nhìn ánh lửa, một bộ không tính trả lời , Lãnh Tiêu cũng hờ hững đứng ở phía sau Cố Vân. Hiểu biết Cố Vân an bài La Nham chỉ có thể tiến lên vì bọn họ vĩ đại tướng quân giải thích nghi hoặc, “Tướng quân yên tâm, dựa theo Thanh cô nương an bài, bọn họ lúc này hẳn là đã muốn đến trên cây, sẽ không bị dòng nước cuốn trôi.”

Túc Lăng ứng mâu híp lại, lãnh nghệ Cố Vân đạm mạc mặt, trong lòng tích tụ, lại không thể đem nàng thế nào, dù sao nàng giúp hẳn một cái đại ân!

Đợi một hồi lâu, hỏa theo gió thổi hướng tới phương bắc chậm rãi thiêu đi qua, tuy rằng rất chậm, nhưng thế lại càng lúc càng lớn, Cố Vân âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ là nàng đã đoán sai?

Trong lúc hoảng hốt, thanh sụp đổ thật lớn từ phương bắc truyền đến, thanh âm lớn đến Cố Vân cảm thấy dưới chân đều chấn một chút.

Ngay sau đó, bên tai truyền đến dòng nước chạy chồm , một cỗ mùi trượng sóng to theo thượng du gào thét mà đến. Chỉ thấy xa xa cao lớn tán cây mãnh liệt loạn choạng, rất nhiều cây cối to cao bị nhổ tận gốc, theo sóng to cùng nhau xuống dưới. Dòng nước chạy chồm không khỏi làm mọi người đứng ở cao ra một thân mồ hôi lạnh, cùng dòng nước lớn như vậy so sánh, vừa rồi thiêu cháy có vẻ mỏng manh mà vô lực, trong nháy mắt đã bị bao phủ.

Qua một khắc, thủy thế mới dần dần hoãn xuống dưới, cho dù thủy thế đã muốn hoãn, dòng nước cũng có một trượng. Ngay tại bọn họ chờ đợi dòng nước qua đi, tiến hành thứ hai công điểm, bên trong dòng nước bỗng nhiên xuất hiện vô số chấm đen nhỏ, cấp tốc xuống.

“Kia là cái gì?” Cố Vân hí mắt nhìn lại, cơ hồ đến gần chỗ, nàng mới nhìn rõ, đó là một đám người ở trong nước chìm nổi .

“Báo!” Tiểu tướng thanh âm cũng có vẻ có chút dồn dập, “Tướng quân, không ít loạn tặc tùy dòng nước xuống, rất nhanh lao ra vòng vây!”

Tùy thủy xuống loạn tặc có hơn ba ngàn người, Túc Lăng chậm rãi nhấc tay, lạnh giọng nói: “Bắn tên.”

“Rõ.” Theo tay hẳn buông, một tên dài bắn phía trong nước tạm thời không có chống cự năng lực loạn tặc, chỉ tiếc, dòng nước rất rộng, xa xa loạn tặc thật sự không thể tới, chỉ có thể nhìn bọn họ phiêu lưu mà đi.

“La Nham, dẫn dắt ba ngàn tướng sĩ, đến chỗ dòng nước ít chặn đường, đem bỏ chạy loạn tặc toàn bộ truy bắt.”

“Rõ.”

“Lãnh Tiêu, người an bài còn lại tướng sĩ, thủy lui lại thiêu sơn.”

“Rõ.”

Túc Lăng an bài đầu vào đây Cố Vân thanh nhàn, ánh mắt chung quanh chuyển, bỗng nhiên, trong dòng nước, một thân ảnh xanh biếc ánh vào trong mắt, kia xanh tươi nhan sắc cực kỳ chói mắt, làm cho người ta không nhận sai.

Cố Vân vội vàng hướng kia mặt xanh biếc nhìn lại, lãnh mâu không tự giác khinh liễm, quả nhiên là nàng!

“Là nàng? !”

Cái kia quỷ dị xuất hiện ở rừng mưa lý thần bí nữ tử.

Nàng cũng tùy thủy xuống, chẳng lẽ nói nàng cũng là loạn tặc? Lại hoặc là đúng như Hàn Thúc theo như lời, nàng là nữ nhân loạn tặc đầu lĩnh? Cố Vân ánh mắt khóa ở trên người nàng, nữ tử tựa hồ cũng cảm ứng được ép sát tầm mắt, hướng Cố Vân phương hướng nhìn lại, một u ám một sắc bén tầm mắt ở không trung gặp nhau.

Nữ tử xinh đẹp lộ vẻ u lãnh, không những không thấy nửa điểm bối rối, ngược lại lộ ra trầm ổn xơ xác tiêu điều. Trong nước lũ, thân thủ nàng nhanh nhẹn, động tác lưu loát, bên người hết thấy như đều ở trong lòng bàn tay nàng. Một nữ tử độc đáo như vậy Cố Vân trong lòng nhận định, nàng tuyệt đối không đơn giản, càng không thể làm cho nàng bỏ chạy như vậy.

Cúi đầu nhìn trước mắt thủy thế, nước lũ đã qua, mực nước không đủ hai thước, thủy thế cũng dần dần hoãn xuống dưới, khả năng bơi của nàng coi như không sai, hẳn là có thể đi qua, dựa theo tốc độ nữ tử từ thượng du xuống dưới, nàng có thể vừa lúc đổ ở phía trước.

Trong lòng làm đánh giá, Cố Vân cảm thấy có thể làm. Dem Băng Luyện giắt bên hông, chuẩn bị nhảy vào trong nước, chân còn chưa nhảy lấy đà, bả vai đã muốn bị một bàn tay dày rộng mà hữu lực áp chế, bên tai là Túc Lăng gầm nhẹ thanh, “Người làm gì?”

91. Chương 91

“Buông tay! Không thể làm cho nữ tử kia chạy.” Cố Vân muốn đẩy tay Túc Lăng ra nhưng lực tay hắn rất lớn làm cho nàng không thể động đậy, nhưng nàng đã có thời gian cẩn thận giải thích, hiện tại không đi chặn lại liền không kịp ngăn chặn lực y nữ tử.

Túc Lăng hướng tới chỗ Cố Vân nhìn thực dễ dàng liền phát hiện xanh biếc thân ảnh. Đó là một nữ tử gầy mà chói mắt, một thân u lãnh cao ngạo khí chất, nàng chính là Thanh Mạt lần trước đề cập thần bí nữ tử đi.

Ứng mâu vi liễm, ngay tại Cố Vân âm thầm nóng vội nàng chỉ cảm thấy bả vai hốt nhất khinh, bên tai lại truyền đến Túc Lăng trầm thấp thanh âm, chính là lần này nói được cực khinh, “Ta đến.”

Không chờ Cố Vân có điều phản ứng, Túc Lăng đã muốn phi thân mà ra, cao to đỏ sạm thân ảnh xẹt qua trước mắt, lúc này Cố Vân mới lấy lại tinh thần, vai hắn còn có thương, không thể ngâm nước.

Cố Vân lòng đang đề cao lên ngay sau đó lập tức vững vàng rơi xuống đất, hơn nữa cảm thấy chính mình thực xuân, người ta có khinh công, không giống nàng nhảy vào trong nước chặn lại. Túc Lăng đề khí, lấy trong rừng đại thụ làm điểm đáp chân, vài cái lên xuống, đã muốn dừng ở thân cây mà lực y nữ tử sẽ qua.

Ngạo nghễ dựa vào thân cây Túc Lăng một thân đỏ sậm chiến bào, cao ngất tuấn dật, ánh mặt trời xuyên qua lá cây, chiếu vào khuôn mặt cương nghị, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng không có biểu tình, con người đen cũng lạnh như băng làm cho người ta kinh hãi. Nữ tử tâm cũng là phút chốc căng thẳng, năm năm , bọn họ rút cục lại gặp nhau .

Nữ tử thoát nhìn có chút hoảng hốt, ánh mắt nhìn thẳng Túc Lăng có phức tạp mà —— vui sướng? Cổ Vân nghĩ đến chính mình nhìn lầm rồi, nhưng là nữ tử không có bơi tới một bên né tránh Túc Lăng, ngược lại ngênh đón, đây là thuyết minh, bọn họ kỳ thật đã sớm nhận thức?

Tĩnh hạ tâm, Cổ Vân hai tay hoàn ở trước ngực, trầm mặc nhìn chăm chăm hai người, tĩnh xem biến.

Rất nhanh, nữ tử theo dòng nước, đã muốn đi vào bên cạnh Túc Lăng. Túc Lăng theo trên cây nhảy xuống, tay như kim sắt giữ lấy vai nữ tử, nữ tử nhũ nhũ mảy nhưng không có hừ một tiếng. Cuốn ở cánh tay tiểu thanh xà cũng là sâu sắc cảm giác được chủ nhân dị thường, xích hồng sắc trùng mắt, màu đen tiểu tín tử cũng tê tê, hai răng nanh tiêm tể hoàn toàn đi ra, hướng tới Túc Lăng nhe răng trợn mắt. Mắt thấy sẽ cắn tay Túc Lăng cầm lấy nữ tử, nữ tử hơi hơi nghiêng đầu, trùng mắt liếc nhìn nó một cái.

Tiểu thanh xà ủy khuất ngậm miệng lại, không dám lỗ mãng ngoan ngoãn cúi đầu, thân mình quần quít lấy cánh tay nữ tử cũng không dám lộn xộn, không cẩn thận nhìn lại, quả nhiên tựa như một cái xanh biếc sắc ti mang mà thôi.

Nữ tử cùng tiểu thanh xà đôi mắt trao đổi, Túc Lăng đã muốn đem nàng theo trong nước nhắc tới, hữu lực cánh tay ôm nhanh eo nhỏ nữ tử, nữ tử thân thể cứng đờ, Túc Lăng tựa hồ không cảm giác được khác thường mang theo nàng đi qua. Nữ tử hơi hơi nghiêng đầu, mặt Túc Lăng lạnh như băng cương nghị gần ngay trước mắt, cùng khuôn mặt nhớ nhiều năm như vậy tiếp cận, nữ tử sắc mặt cũng là càng ngày càng lạnh, mảy cũng không tự giác mặt nhăn ở tại cùng nhau, bởi vì —— hấn căn bản không có nhớ tới nàng là ai, hấn đã quên nàng!

Cổ Vân lãnh mầu khê nhếch, nàng hiện tại trăm phần trăm khẳng định, bọn họ tuyệt đối nhận thức, ít nhất lục y nữ tử nhất định nhận thức Túc Lăng. Cổ Vân cũng không quên của nàng xà roi có bao nhiêu cứng rắn, ra tay có bao nhiêu ngoan, đối thủ biến thành Túc Lăng, nàng ngay cả ý tứ ý tứ giãy dựa một chút đều giảm đi, có thể thấy được này giao tình còn không ít đâu. (Chết Lăng ca Vân tỷ ghen hehe)

Cổ Vân không có phát hiện, chính mình ngũ khí thiếu ngày thường lạnh lùng, tay hoàn ở trước ngực cũng liên tiếp khinh đạm.

Vài cái lên xuống, hai người vững vàng dừng ở trên đồi, Túc Lăng buông ra nữ tử thất lưng nữ tử mới đứng vững, Túc Lăng không hề thương tiếc đẩy nàng, đối với phía sau một đồng tướng sĩ nói: “Áp tải, canh giữ nàng.”

“Rõ.”

Nói xong, Túc Lăng xoay người hướng tới chỗ Lãnh Tiêu đi đến, trong mắt chỉ có tiền phương thủy thế, chút không có để ý phía sau nữ tử.

Nữ tử cũng không lại nhìn hướng Túc Lăng, u ám trong mắt xẹt qua một chút âm lệ, ở trong lòng hấn, nàng quả nhiên cũng chỉ là một tù binh mà thôi! Một khi đã như vậy, nàng cần gì phải tự mình đa tình! Dù sao, nàng cùng hấn chung quy chỉ có thể là địch nhân!

Nữ tử hồ hững đứng ở nơi đó, phía sau tướng sĩ tiến lên từng bước, muốn buộc chặt nàng, nữ tử thanh mầu tối sầm lại.

“Cẩn thận!” Vẫn âm thầm quan sát của nàng Cổ Vân lập tức cầm trong tay Băng Luyện, chắn hai gã tướng sĩ trước mặt, Băng Luyện lạnh thấu xương hàn khí làm cho hai gã tướng sĩ theo bản năng lui từng bước. Cùng lúc đó, nữ tử trên cổ tay xanh biếc ti mang bỗng nhiên linh hoạt, một con rắn nhỏ giương hắc ám miệng hướng tới hai gã tiểu tướng vừa rồi đứng phắc cản qua, tê tê phun thanh làm cho người ta mao cốt từng nhiên, hai gã tiểu tướng cả kinh hai mắt trừng trừng, cương cứng ở nơi nào.

Nguy hiểm thật! Nếu không phải phụ nhân ngăn cản bọn họ một chút, bọn họ nhất định bị rắn cắn , xà kia nhan sắc cực diễm lệ, ăn uống hắc ám, nhất định là độc tính rất mạnh. Không thể tưởng được một cái nhìn như bình thường nhu nhược nữ tử, trên người thể nhưng còn mang theo độc vật!

Các tướng sĩ lòng còn sợ hãi, nhưng là cũng không thể để tù binh bỏ chạy, thất tám tướng sĩ chuẩn bị cùng tiến lên đi. Cổ Vân trong tay Băng Luyện lại ngăn cản bọn họ bởi vì tay nữ tử đã xoa bên hông xà văn đai lưng, nếu nàng không nhìn lầm, cái kia đúng là có thể trải qua Băng Luyện xà roi da!

Cổ Vân nắm chặt trong tay Băng Luyện, chậm rãi đi đến trước mặt nữ tử, cùng nàng đối diện lại ngoài ý muốn phát hiện, nữ tử nhìn đến cách đó không xa xe đẩy như trước tràn đầy lưu hoàng, dầu hỏa, trên mặt cực nhanh hiện lên một chút kích động.

“Người cùng Vô Cực, Ngôn Ca bọn họ là một người.” Cũng không phải câu nghi vấn, Cổ Vân thần nhiên nói, nữ tử sắc mặt đã muốn khôi phục như thường, trong trẻo nhưng lạnh lùng u ám, lạnh như băng mâu quang cùng Cổ Vân liếc nhau, trong tay xà trường tiên đã muốn ra, hướng tới Cổ Vân thẳng bức mà đến.

Cổ Vân sớm đoán được nàng sẽ ra tay, ở nàng giơ roi đã muốn lưu loát nhảy lùi lại, trường tiên không có đánh trúng Cổ Vân, cũng là thật sâu chìm vào trong bùn một thước có thừa.

Nữ tử bỗng nhiên ra tiên, trừ bỏ Cổ Vân sớm có sở liệu ở ngoài những người khác đều là cả kinh. Nữ tử cũng thừa dịp chúng tướng kinh ngạc, trong nháy mắt, thân ảnh di động, tốc độ nhanh nhưng có chút quỷ dị. Túc Lăng nghe được dị vang hồi đầu chỉ nhìn thấy kia vừa rồi còn mềm mại không có ra tay xanh biếc thân ảnh lấy nhanh nhẹn mà mạnh mẽ đáng người nhảy dựng lên, lại rơi vào bên trong dòng nước, ngay sau đó, quen thuộc bóng đen cũng như một con báo săn cũng nhảy vào nước lũ.

Túc Lăng trong lòng cứng lại, thủy thể đã muốn rất yếu, lập tức là có thể công kích lần thứ hai, hắn không thể vào lúc này rời đi, lục y nữ tử võ công không kém, lại giảo hoạt như thế, nàng có thể ứng phó hay không? Bàn tay xoa Xích Huyết, ấm áp thân kiếm làm cho tâm hắc thoáng yên ổn một ít, cũng may, có Băng Luyện cùng nàng, hắn là không có việc gì đi.

Thủy thể yếu bớt, hai người trong dòng nước tới ngực tiến lùi đều thực khó khăn, Cổ Vân chút không có lơ đãng, lục y nữ tử cực lực muốn ném nàng, nhưng là một đường xuống dưới, nàng vẫn theo sát ở nữ tử cách đó không xa.

Lại bị vọt ba bốn lý, hai người rốt cục có thể đứng thẳng thân mình, ướt sũng quần áo dán vào người, hai người thoát nhìn đều rất chật vật, chẳng qua một người cầm trong tay trường tiên ngạo nghễ mà đứng, một người tay cầm trường kiếm nghiêm nghị mà chống đỡ, hai người trong mắt đều là xơ xác tiêu điều khí, không có người sẽ đi để ý dung nhan lúc này.

Nước dần dần lui đến vị trí mắt cá chân, Cổ Vân nhẹ nhàng rút kiếm, theo Băng Luyện ra mát lạnh khí cùng than nhẹ thanh, Cổ Vân khẽ nhếch thanh âm mang theo mấy tia tiểu ý, “Lần trước không có phân ra cao thấp, hôm nay chúng ta nhất quyết thắng bại như thế nào?”

Cổ Vân nhận định, người này cùng sơn tặc có liên quan, bắt nàng khẳng định không dễ, có thể bám trụ nàng cũng tốt! Vả lại, trừ bỏ Xích Huyết, nàng lần đầu tiên gặp được vũ khí có thể cùng Băng Luyện chống lại, nàng đối xà roi da còn cảm thấy hứng thú.

Nữ tử ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Cổ Vân một hồi lâu, cuối cùng diễm nhược hoa đào bạc thân khẽ nhếch, trong tay trường tiên nhẹ nhàng huy một chút, văng lên vô số bọt nước cùng bùn.

Muốn tỷ thí sao? Nàng ngênh chiến, nàng cũng thực muốn nhìn một chút, thế tử Túc Lăng rốt cuộc có bao nhiêu bất đồng!

Cổ Vân ở nữ tử trong mắt cũng thấy được đồng dạng hưng trí, không lâu, Cổ Vân nắm chặt Băng Luyện, dẫn đầu phóng ra. Theo nàng tới gần, nữ tử lập tức cảm nhận được ngập đầu hàn khí đập vào mặt, làm cho nàng cơ hồ duy trì không được. Vờn quanh tay con rắn nhỏ bỗng nhiên trườn đến cổ nàng, nhẹ nhàng mà quấn ở cổ nàng, một dòng nước ấm liên cuộn cuộn không ngừng mà dưng mãnh vào tứ chi, tuy rằng bên người độ ẩm vẫn là rất thấp, nhưng nữ tử cảm giác đã muốn tốt rất nhiều.

Nắm chặt trường tiên, nữ tử lưu loát huy tiên đánh trả, trường kiếm cùng nhuyễn tiên lại một lần dây dưa cùng một chỗ. Lúc này đây, Cổ Vân không hề chần chờ cuốn thân kiếm, kiếm phong cùng nhuyễn tiên ma sát, cư nhiên phát ra thần nhiên ánh sáng trắng, nhuyễn tiên cũng bị bách lui lại, Cổ Vân nhanh chóng rút ra Băng Luyện, lại hướng tới trước ngực nữ tử đánh tới.

Hai người khoảng cách đã rất gần, nữ tử không kịp huy tiên, muốn nghiêng người, Cố Vân so với nàng nhanh hơn từng bước trường kiếm gần ngay trước mắt, con rắn nhỏ cũng là phút chốc nhất nhảy lên, bay đến Băng Luyện, gắt gao quấn quanh nó. Cố Vân nhất thời cảm thấy có một lực lượng thật lớn cùng nàng giằng co, kiếm trong tay nhưng lại nắm cũng nắm không được, hướng tới một bên bắn ra, thẳng sáp nhập vào đất.

Cố Vân trong tay không có kiếm, nữ tử trong tay lại còn có roi, trong nháy mắt biến cố làm cho Cố Vân rơi xuống hạ phong. Nữ tử bắt lấy thời cơ, huy tiên, Cố Vân chật vật tránh thoát. Nàng nghĩ đến nữ tử sẽ không ngừng cố gắng, thừa thắng xông lên, ai ngờ nữ tử u lãnh mâu lạnh im nhìn nàng một cái thể nhưng cầm trong tay trường tiên nhẹ nhàng ném đi, bắt tại trên cây, đối nàng sử dụng quyền đầu.

Cố Vân vi giạt mình, cô ta cùng với mình bàn tay trần tỷ thí sao?

Nàng nhưng lại cũng là người không muốn chiếm tiện nghi, Cố Vân đối của nàng ấn tượng tốt hơn vài phần, lúc này, Băng Luyện cũng đã muốn giãy con rắn nhỏ dây dưa, lại bay đến trong tay Cố Vân.

Cố Vân mỉm cười, tiêu sái đem Băng Luyện cắm vào bao.

Cố Vân đồng dạng hướng nữ tử vươn quyền đầu, nàng đã muốn đã lâu không cùng người thuần túy so qua quyền cước công phu, hôm nay có thể đánh thống khoái.

Hai người lẫn nhau đều thấy được thản nhiên thưởng thức cùng hưng phấn, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đối phương, hai người chậm rãi tới gần, làm hai người cổ tay đụng tới, hai người đồng thời khởi xướng tiến công.

Nữ tử sửa quyền vì chưởng, thon dài tiêm tể đầu ngón tay lướt qua ánh mắt Cố Vân, cũng may Cố Vân lui mau, tránh thoát nữ Cố Vân một tay cầm lấy cổ tay nữ tử, một tay kia xuyên qua cánh tay, bắt lấy của nàng đai lưng, tiếp theo thân mình cúi xuống đem nữ tử hất qua lưng, hung hăng quăng ra ngoài.

Nữ tử vừa rồi chỉ cảm thấy thất lưng cùng tay căng cứng, còn chưa kịp phản ứng, thân mình bị ném ra ngoài! Trên mặt đất quay cuồng vài vòng, nữ tử lập tức đứng lên. Nàng âm thầm buồn bực, đây là chiêu thức gì?

Cố Vân không làm cho nàng có cơ hội thở dốc, lại phóng ra. Gần người vật lộn luôn luôn là Cố Vân cường hạng, Cố Vân ra quyền rất nhanh, hơn nữa cũng không ra hư chiêu, mỗi một hạ đều là vì đánh tan địch nhân. Nữ tử liên tục trúng quyền, vốn đang tưởng thăm dò Cố Vân bản lĩnh rồi mới toàn lực phóng ra, hiện tại xem ra không được nghênh chiến đầy đủ, biết rõ ràng Cố Vân, nàng cũng đã bị thương nặng.

Nữ tử khinh công rất tốt, động tác phi thường nhẹ nhàng, chiêu số phiêu dật, Cố Vân vốn vẫn nghĩ đến đấu pháp như vậy chính là đẹp mà thôi, cố sức cũng không thực dụng nhưng là cùng nữ tử giao thủ sau mới phát hiện chính mình sai lầm rồi. Nữ tử chiêu thức phiêu dật, kinh lực là mười phần, thoát nhìn là nhẹ nhàng vung lên, chân dài vừa nhấc nhưng đều ẩn chứa lực rất mạnh, tựa như Thái Cực quyền thoát nhìn chậm, kéo dài không ngừng lại chân chính là không dễ dàng đối phó!

92. Chương 92

Cố Vân dùng tiết quyền đạo đấu pháp, mỗi một lần phóng ra đều từng quyền đến thịt, hơn nữa chuyên tấn công chỗ yếu ớt nhất, nữ tử thân thể linh động, hơi thở lâu dài, chiêu thức nhiều, hai người càng đánh càng đã nghiền, thể lực nhưng cũng là càng ngày càng chống đỡ hết nổi.

Nữ tử lại hướng tới trước ngực Cố Vân ra quyền, Cố Vân bắt lấy cơ hội, còn muốn sử dụng chiêu ban đầu, tay mới bắt lấy đai lưng nữ tử, nữ tử đã cảnh giác hơn nữa nhanh chóng phản thủ, đồng dạng theo sau lưng bắt được Cố Vân đai lưng. Kết quả, Cố Vân xuất toàn lực đem hai người đều nặng nề mà ngã.

Ngã lần này, ai cũng không có thể quá vì không cho đối phương hữu cơ, hai người đồng thời buông tay ra, nhấc chân hướng tới bụng đối phương chính là mạnh mẽ đá.

Mạnh mẽ lực đạo làm cho hai người hướng tương phản phương hướng bay ra ba trường.

Che bụng, hai người một than nằm trên mặt đất, một bên thở hổn hển, một bên đề phòng nhìn chăm chăm đối phương, mà cách đó không xa ——

Tiểu thanh xà đi phía trái, Băng Luyện lập tức bay đi bên trái, thẳng tắp che bên trái; tiểu thanh xà hướng phải, Băng Luyện lại bay đến bên phải; tiểu thanh xà bất động, Băng Luyện cũng không buông tha người ta, tiến lên xử dụng chuôi kiếm gõ đầu người ta; tiểu thanh xà giận, hướng tới nó nhe răng thè lưỡi, Băng Luyện phụt chốc lui về phía sau một chút, chờ tiểu thanh xà an tĩnh lại, nó lại tiến lên. Một xà một kiếm, ngoạn bất diệc nhạc hồ. (ngoạn bất diệc nhạc hồ: chơi rất vui vẻ,ko để ý xung quanh)

Hai người nhìn xem không khỏi mỉm cười, không khí cũng không khẩn trương như vậy, nữ tử cười lộ lên cực đẹp, tuy rằng chính là thần nhiên khê nhếch khóe môi lại cũng đủ làm cho người ta thất thần.

“Người, tên gọi là gì?” Cổ Vân bỗng nhiên muốn biết tên của nàng cho dù không rõ thân phận của nàng, có thể các nàng sẽ không trở thành bằng hữu nàng cũng muốn biết.

Nữ tử cứng đờ, thần sắc bỗng nhiên trở nên đề phòng, cũng vào lúc này, xa xa ánh lửa lại bốc lên, nồng đậm khói đen tràn ngập toàn bộ bầu trời, sắc mặt nữ tử cũng theo sắc trời trở nên hắc ám, làm cho người ta đoán không ra.

Bỗng nhiên, nàng mạnh nhảy dựng lên, rút roi da, thối một tiếng dài, một ánh sáng xanh biếc hiện lên, vừa rồi còn cùng Băng Luyện ngoạn bất diệc nhạc hồ tiểu thanh xà đã muốn quần trên tay nàng, nàng nhanh chóng hướng tới cách đó không xa dòng suối chạy đi.

“Uy!” Hết thấy đều ở điện quang thạch hỏa trong lúc đó phát sinh, Cổ Vân cũng lập tức đứng dậy, đuổi sát. Nữ tử chạy vội tới dòng suối, không có một tia chân chờ hướng tới ào ào lưu thủy nhảy xuống. Xanh tươi thân ảnh biến mất rất cuộc nhìn không tới nàng .

Cổ Vân đuổi tới bên dòng suối, không giống vừa rồi nhảy xuống nước, dòng nước chảy xiết, kỹ năng bơi của nàng không đủ để làm cho nàng ở hoàn cảnh như vậy truy kích địch nhân, chỉ sợ đến lúc đó người không đuổi tới đã đánh mất tánh mạng. Nàng, không đánh trận không nắm chắc.

Hai tay hoàn ở trước ngực, Cổ Vân nhìn chăm chăm dòng nước thật lâu, không phát hiện bóng xanh.

Băng Luyện cũng theo giúp vui bay đến trước mặt Cổ Vân, đứng giữa không trung bay phải bay trái rất là hưng phấn. Cổ Vân không nhìn nó, thần nhiên nói: “Người vừa rồi chơi thật sự vui a —— “

Đang nói, Băng Luyện cứng đờ, thúc một chút thẳng tắp cắm vào bùn đất bên chân Cổ Vân, một cử động cũng không dám.

Cổ Vân bật cười, không phải nói, Băng Luyện là ngàn năm cổ kiếm sao, như thế nào càng giống như một đứa nhỏ .

Cổ Vân trở về dần dần có thể nhìn đến ánh lửa, nhưng là vì vừa rồi một nước lớn, nước trong đất thật sự quá lớn, cây cối ướt sũng, cháy cũng cháy nhưng không quá lớn cho nên khói đen mới nhiều như thế. Trước mắt xem ra, dẫn lửa gì đó đã muốn dùng xong rồi, cũng chỉ thiếu mấy lý mà thôi. Mấy ngàn tướng sĩ sẵn sàng đón quân địch chú ý chung quanh động tĩnh, theo hỏa thể chậm rãi đi phía trước, đem loạn tặc thu vào lưới.

Hí mắt nhìn lại, không thấy được thân ảnh Túc Lăng chỉ thấy Lãnh Tiêu cùng La Nham một trái một phải chỉ huy tướng sĩ thông thả đi tới.

Cổ Vân đi đến phía sau Lãnh Tiêu, hỏi: “Túc Lăng cùng Dư Thạch Quân đâu?”

Lãnh Tiêu quay đầu, thấy rõ Cổ Vân trừ bỏ có chút chật vật ở ngoài trên người không chịu thương mới phóng tâm mà trả lời: “Túc tướng quân theo vừa rồi loạn tặc nhảy xuống nước suy tính ra doanh địa hẳn là cách này không xa, lo lắng loạn tặc nhìn đến ánh lửa lại bỏ chạy, bởi vậy cùng Dư phó tướng dẫn năm ngàn tướng sĩ theo dòng nước đánh vào loạn tặc doanh địa.”

Cổ Vân gật đầu, nàng bỗng nhiên đối thủ lĩnh bên kia có nồng hậu hứng thú, nếu nói, lực y nữ tử là nữ nhân của hắn, hẳn là như thế nào mới chinh phục được nữ tử cương cường thông minh như thế? Nếu hẳn

chính là lực y nữ tử lãnh tụ, hẳn lại có mị lực gì làm cho nữ tử kiêu ngạo quả cảm như vậy cam nguyện vì hấn sử dụng?

Nóng lòng biết đáp án, Cố Vân cũng dọc theo dòng suối hướng tặc doanh phương hướng tiến đến.

Theo dòng suối đi thêm bốn năm lý, có thể nghe được đánh nhau thanh âm, Cố Vân tâm nhắc tới, nhanh hơn đi phía trước, vốn nàng mong muốn nhìn đến một hồi kịch liệt phần khích đối chiến, nhưng là trước mắt cảnh tượng làm cho nàng có chút nghi hoặc.

Trong rừng, vài cái thiên nhiên huyết động gần bó một mạch, là một chỗ có thể ở lại, Cố Vân đuổi tới chiến đấu cư nhiên đã xong.

Trước huyết động, mấy trăm loạn tặc đã bị khống chế, Dư Thạch Quân đang an bài các tướng sĩ dùng dây thừng buộc chặt xâu chuỗi để ngừa áp tải có người đào thoát. Túc Lăng cao lớn thân ảnh đứng ở trước cửa động lớn nhất, trên mặt không thấy một tia vui mừng, bộ dáng có chút suy nghĩ. Cố Vân không có đi qua, nhưng thật ra hẳn tựa hồ cảm giác được cái gì quay đầu lại, hướng chỗ nàng nhìn qua.

“Làm cho nàng chạy.” Thản nhiên giải thích một câu, Cố Vân không nói cái gì nữa, bỗng nhiên, sơn động bên cạnh cực nhanh hiện lên một chút ám ảnh, Cố Vân thấp giọng quát, “Ai!”

Đồng thời, thân ảnh Cố Vân đã muốn hướng tới chỗ bóng đen chạy đi, Túc Lăng cũng lập tức đuổi kịp.

Một trắng một đỏ, hai trường kiếm ép sát tới, hắc ảnh dừng một chút, bị kiếm khí bức lùi lại mấy bước, nhìn tốc độ hấn di động cùng thân thủ, người này võ công hẳn là cũng không yếu nhưng là tuyệt đối tránh không khỏi song kiếm cùng công. Hai người ăn ý đồng thời dời thân kiếm, tuy rằng thân kiếm đã muốn tách ra, hắc ảnh vẫn là cảm giác được hai cổ mạnh mẽ kiếm khí, một trái một phải, nóng lên như lửa cháy, lạnh như băng, hướng hấn giáp công tới, cổ họng nhất ngọt, hắc bào một ngụm máu tươi thẳng tắp phun tới.

Lúc này, Dư Thạch Quân cũng mang theo hơn trăm tướng sĩ chạy lại đây, Cố Vân cùng Túc Lăng đều yên lặng thu trong tay kiếm, người này Dư Thạch Quân lo là đủ.

Ngay tại Dư Thạch Quân đi lên bắt người, một thân ảnh màu lam bỗng nhiên từ trong rừng bay vút ra, trong tay trường kiếm thẳng chỉ Dư Thạch Quân, trong miệng còn lớn hơn thanh kêu lên: “Thủ lĩnh! Đi mau!”

Thủ lĩnh? Cố Vân khẽ nhíu mày, người mặc hắc bào này là thủ lĩnh?

Dư Thạch Quân hiểm hiểm tránh thoát trường kiếm, cầm trong tay đại đao nghênh đón, cùng nam nhân đánh lên, hai người võ công tương xứng, nhất thời khó phân thắng thua. Hắc bào nam tử bị nội thương, đè lại ngực, thấp thổ gấp vội la lên: “Tả sử, người đi mau!”

“Thuộc hạ tuyệt không bỏ ngài một mình chạy!” Nam tử vài lần muốn tới gần hắc bào nam tử đều bị Dư Thạch Quân cách trở, nam tử nóng lòng, kiếm pháp cũng bắt đầu hỗn loạn, rất nhanh làm cho Dư Thạch Quân tìm được sơ hở, đem trường kiếm trong tay hấn đánh gãy, đã không có binh khí, nam tử xuống hạ phong, bị tướng sĩ bắt.

Dư Thạch Quân thu đại đao, hỏi: “Người là người phương nào?”

Nam tử hừ lạnh một tiếng: “Ta không cải danh ngồi không thay đổi họ —— Dư Hạng.”

Cố Vân quét nam tử một cái, tướng mạo thường thường, trong mắt thính thoảng hiện lên quang mang giả dối, người này là gian tà đồ đệ.

Hắc bào thân ảnh cũng bị buộc chặt, Cố Vân tiến lên từng bước, hạ xuống hắc bào cơ hồ đem diện mạo nam tử hoàn toàn che khuất hé ra khuôn mặt cương nghị mà lại ngạo khí hiện ra trước mắt mọi người. Nam tử khoảng ba mươi, mặt chữ điền mắt hổ, cao lớn cường tráng, đôi mắt bọn họ được cho trấn định tự nhiên, ngạo khí cùng khí phách cũng đều không kém nhưng là Cố Vân vẫn cảm thấy kém một chút gì đó. Ít nhất, cùng hình tượng trong lòng nàng không hợp. Dạ tập quân lương, bắt Hàn Thúc, thiết hạ Ô Nha cốc chi ước, ngăn nước kháng địch thủ lĩnh, sẽ là trước mắt nam nhân?

Thanh mâu hí lại, Cố Vân lạnh giọng hỏi: “Người là bọn hấn thủ lĩnh?”

Nam tử nghiêng đầu đi, hiên ngang lẫm liệt bàn trả lời: “Được làm vua thua làm giặc, hôm nay bị các người bắt, ta Mục Thương không có gì để nói !”

Hắn trốn tránh vấn đề của nàng, hơn nữa nóng lòng cường điệu thân phận của mình, trong lòng Cố Vân nghi ngờ dần dần mở rộng.

“Tướng quân, phỏng chừng loạn tặc đại đa số đều theo vừa rồi chạy thoát, chỉ bắt đến hơn năm trăm người.” Kiểm kê xong, Dư Thạch Quân cũng có chút nghi hoặc, một trận đánh cũng quá dễ dàng đi, trải qua vừa rồi kia hắn còn tưởng rằng đánh vào loạn tặc doanh địa sẽ có cái gì càng thêm gian nan khổ chiến chờ bọn họ, không thể tưởng được cũng là dễ dàng như thế.

Túc Lăng hiển nhiên cũng cảm giác được không thích hợp, hỏi: “ Một thân áo lam yêu diễm vô cùng nam nhân đâu?” Nam tử kia kiêu ngạo vô cùng, ở loạn tặc địa vị hắn là cũng không thấp, hắn vẫn nghĩ đến Vô Cực, Ngôn Ca chính là loạn tặc tả hữu sử, hôm nay lại toát ra cái Dư Hạng.

Dư Thạch Quân lắc đầu, “Không có phát hiện nam tử kia.”

Chẳng lẽ đây là loạn tặc đầu lĩnh thiết hạ cực? Ngay tại Túc Lăng cùng Cố Vân đều tự cân nhắc, một gã tiểu tướng vội vàng đi tới, hồi bẩm nói: “Báo! Thống lĩnh cùng tiên phong đã muốn tìm được hoàng kim, hiện tại đang vận xuống núi nhưng lại bắt đến loạn tặc hữu sử —— Vô Cực.”

Bắt đến Vô Cực ?

Mặc kệ người trước mắt có phải loạn tặc thủ lĩnh hay không, ít nhất bắt đến một cái chủ yếu nhân vật, Túc Lăng nhẹ nhàng nâng tay, âm thanh lạnh lùng nói: “Dem mọi người áp tải đi.”

“Rõ.”

Đoàn người hướng xuống núi.

Cách đoạ bảy dặm, cao ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng thân ảnh không tiếng động nhìn xa xa dần dần tắt lửa, phía sau một thân chói mắt áo lam nam tử không cam lòng hừ nhẹ nói: “Thủ lĩnh, chúng ta khi nào đem Vô Cực cứu ra?”

“Ta tự có chừng mực.” Âm ách thanh âm vang lên, Ngôn Ca chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm lại miệng. Tiêm trưởng ngón trở nhẹ nhàng mà xẹt qua tiểu thanh xà lạnh lẽo thân mình, sâu thẳm lãnh mầu thần nhiên nhìn phương xa...

Túc Lăng một hàng áp “Thủ lĩnh” cùng Dư Hạng còn có mấy trăm loạn tặc đi đến doanh địa, vừa lúc cùng áp giải Vô Cực Hàn Thúc gặp gỡ, hai cái đội ngũ vừa mới chạm mặt, luôn luôn không có biểu tình Vô Cực thấy thân hắc bào nam tử sau, lập tức hoảng sợ hét lớn: “Thủ lĩnh!” Nói xong bắt đầu liều mạng vận vọt thân thể bị buộc chặt, một bộ dáng muốn tiến lên nhưng mà hai vai bị Hàn Thúc nặng nề đè nặng, Vô Cực cuối cùng vẫn là không có thể giãy thoát được.

Ô Nha cốc chi chiến bọn họ đều là gặp qua Vô Cực, nhìn hắn đối hắc bào nam tử khấn trương vừa rồi còn có chút nghi hoặc Dư Thạch Quân cũng tin hắc bào nam tử hẳn là là bọn họ thủ lĩnh.

Nhưng là Cố Vân lại là chiếm được một cái kết luận cùng hắn tương phản, người này không phải loạn tặc thủ lĩnh.

Xem Vô Cực ở Ô Nha cốc biểu hiện, chỉ biết hắn là cái cực kỳ đậm mạc bình tĩnh nam nhân, vừa rồi hắn biểu hiện ra ngoài lo lắng thần sắc cùng kích động, hoàn toàn không phải dựa theo tính cách hắn mà hắn làm, chỉ có thể nói hắn đang diễn. Khoa trương biểu tình xứng lạnh lùng mắt, diễn thật sự rất lộ ra ngoài, có thể thấy được bình thường ít luyện tập.

Cố Vân liếm hạ khôn khéo mắt, lúc này cũng không nói thêm gì, Túc Lăng sắc mặt thủy chung âm trầm, nhìn không ra ý tưởng của hắn, chỉ nghe thấy hắn đối Dư Thạch Quân nói: “Cùng nhau áp đi xuống! Đưa bọn họ tách ra giam giữ!”

“Rõ.” Dư Thạch Quân lĩnh mệnh đi, đoàn người đi hướng chủ doanh. Lúc này, một hồng ảnh —— phải nói, là một nê ảnh xuất hiện ở trước mặt mọi người, người tới hành động nhanh chóng, chính là một thân chặt vật làm cho người ta xem không rõ. Chờ người nọ đến gần, trừ bỏ Cố Vân cường ghen cười, khuôn mặt có

chút vụn vẹo những người khác đều là một bộ kinh ngạc vụn phần, mặc danh kỳ diệu. Nhất là Túc Lăng, khó được ưng mầu trộn lên, không dám tin nhìn chăm chăm trước mắt giống như ở bùn đất lẫn một vòng, trên người, trên mặt, tóc có tanh tươi vật bản nam nhân. (nê ảnh: thân ảnh đầy bùn đất)

Đây là hấn nhận thức Mộ Dịch? Cái kia không thể dễ dàng tha thứ một tia không sạch sẽ, hỉ khiết thành phích nam nhân? !

Hàn Thúc tính tình ngay thẳng, đỉnh đặc hỏi ra trong lòng nghi hoặc, “Mộ Dịch, người đây là gặp tội gì?”

Mộ Dịch chỉ có thể dùng xanh đen đến hình dung, sắc mặt lại phát lạnh, hấn thầm nghĩ phải nhanh đem một thân dơ bẩn tẩy sạch, trước đó hấn sẽ không mở miệng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không muốn.

Cố Vân tâm tình thích đến đỉnh điểm, không thừa dịp cơ hội này thả hấn một cước thật sự không phải tính cách của nàng. Về mặt “Người có điều không biết” nhìn về phía Hàn Thúc, Cố Vân ngượng ngùng cười nói: “Hàn Thúc, bùn trong rừng mưa nhưng là hiếm có bảo dưỡng, người ta so với các người hiểu được hưởng thụ.”

“Phải không?” Chân chất Hàn Thúc sững sốt, tuy rằng vẫn là không tin nhưng một đôi mắt hổ vẫn là tò mò nhìn về phía Mộ Dịch một thân bùn đất.

Mắt thấy Mộ Dịch trên mặt từ trắng chuyển xanh, từ xanh biến thành đen, Túc Lăng tuyệt không nghi ngờ Mộ Dịch đã muốn giận đến muốn giết nữ nhân đang còn chế giễu.

Cao lớn thân ảnh hướng Cố Vân phương hướng thoáng di động, Mộ Dịch cũng không có phác lên, hấn phương mầu khinh mị, một chữ một chữ theo hàm răng ra, “Thanh —— mặt ——! Người chờ!”

Nói xong, Mộ Dịch phẩy tay áo bỏ đi, Cố Vân đối với hấn lửa giận lượn lờ bóng dáng lạnh giọng trả lời: “Tùy thời chờ.” Chỉ cho phép người thiết kế hãm hại người khác xem náo nhiệt, không được người khác đánh trả? Hay nói giỡn!

Túc Lăng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, Mộ Dịch võ công quý dị, hấn thậm chí không biết công lực của y rốt cuộc sâu đậm ra sao, nàng lại khiêu chiến hấn nhần nại cực hạn, nữ nhân này thật sự là không biết trời cao đất rộng. Lúc này Túc Lăng còn không biết hai người rốt cuộc vì sao kết thù, nếu hấn đã biết, lúc này lo lắng hấn là —— Cố Vân về sau sẽ như thế nào sửa trị hấn, này nữ nhân trừ bỏ “Không biết trời cao đất rộng” ở ngoài, còn có cừu tất báo!

Cố Vân đang chuẩn bị xoay người về chính mình doanh trường, một gã tiểu tướng hướng tới bọn họ chạy đến, vội la lên: “Tướng quân, hình bộ có kịch liệt hàm!”

Hình bộ? Hấn cùng với hình bộ không liên quan nhiều lắm, kịch liệt hàm là có chuyện gì? Túc Lăng trầm giọng nói: “Trình lên.”

Cố Vân nghe được là hình bộ hàm, bỗng nhiên nghĩ tới Đan Ngự Lam, cước bộ dừng lại, chỉ thấy tiểu tướng thật cẩn thận nhìn nàng một cái, lúng ta lúng túng trả lời: “Nhưng là, công hàm viết —— Thanh Mạt thân khải.” (thân khải: gửi cho ai đấy+.+ ta đoán bừa nhưng chắc đúng _ _ _ _ _|||)

Cho nàng? !

Không chỉ có Túc Lăng nghi hoặc, ngay cả Cố Vân đều buồn bực, hình bộ công hàm đưa nàng làm gì?

Tuy rằng trong lòng nghi vấn, nhưng Cố Vân vẫn là hướng tiểu tướng vươn tay, nói: “Đưa ta .”

93. Chương 93

Tiểu tướng lặng lẽ nhìn Túc Lăng thấy hấn chậm rãi gật đầu mới dám đem công hàm giao cho Cố Vân. Cố Vân lưu loát mở công hàm, cái gọi là công hàm bên trong chỉ có một tờ giấy không lớn.

Cố Vân sau khi xem xong sắc mặt khê biến, Túc Lăng cùng Hàn Thúc đồng thời nhìn chỉ thấy mặt trên viết một hàng chữ nhỏ cực kỳ ngắn gọn qua loa:

Lucy, án tử khó giải quyết,nhanh về! Nancy.

Đây là cái gì? Ký hiệu kia đại biểu cái gì?

Hình bộ công văn khi nào sửa thành như vậy ?

Quan trọng nhất là, hình bộ phá án lại liên quan gì đến nàng ?

Bọn họ khó hiểu, Cố Vân cũng đã hoàn toàn sáng tỏ, biết tên tiếng Anh của nàng chỉ có Tình mà thôi, mà nàng vội vã như vậy bảo mình trở về tất là gặp gỡ phiền toái.

Túc Lăng hai hàng lông mày nhanh tức, nhất bụng nghi hoặc, Cố Vân đã muốn thực sảng khoái khép lại công hàm, nói: “Ta muốn một khoái mã tốt nhất.”

“Làm gì?” Ngoài miệng hỏi như vậy, Túc Lăng kỳ thật đã muốn ẩn ẩn đoán được ý đồ của nàng.

Quả nhiên, Cố Vân đơn giản rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu trả lời: “Hồi kinh,ngay lập tức!”

Lập tức? Túc Lăng mày rậm lại trối chết cùng một chỗ, chuyện gì sốt ruột như thế? Một tờ giấy có thể làm cho nàng liều lĩnh trở về bởi vì người kia là Đan Ngự Lam sao? (Ha ha ha a ghen với Tình tỷ =)))

Cố Vân quả thật là vì người viết tờ giấy trở về nhưng là người kia không phải Đan Ngự Lam, là nàng tại dị thể bằng hữu quan trọng nhất —— Trác Tình.

Ra doanh địa kia một khắc, nàng cũng rất khó chịu!

Nàng vì cái gì cùng với Túc Lăng hồi kinh?

Hắn là Túc gia quân chủ soái, hắn là đi theo đại quân cùng nhau hồi kinh, không phải sao?

Được rồi, đều là Túc Nhậm người này e sợ cho thiên hạ không loạn gây ra , giả đứng đắn nói Hoàng Thượng thánh chỉ nói tiêu diệt chỉ có một tháng, hoàng kim nhiều như vậy,mang trở về khẳng định vượt qua thời hạn, nhất định Túc Lăng phải tự trở về hướng Hoàng thượng thỉnh tội, cầu Hoàng Thượng tha thứ mấy ngày.

Shit! Hắn cầu hoàng thượng cũng không tắt yếu đi cùng nàng đi!

Hàn Thúc cũng là cái ngu ngốc, nói cái gì hai người cùng đi còn có thể chiếu cố cho nhau, rất tốt rất tốt. Tốt cái rắm, hắn cùng nàng ở cùng một chỗ không động thủ chính là may mắn,không cãi nhau đó là thần kì.

Tối ghê tởm là Túc Lăng cư nhiên cũng đồng ý cùng nàng đi. Hắn không phải ngại nữ nhân rất phiền toái sao? Hắn không phải thích độc lai độc vãng sao? (độc lai độc vãng: độc ở đâu là cô độc, ý nói Lăng ca thích đi một mình, không thích đi chung với ai)

Tóm lại tóm lại, kết quả cuối cùng chính là nàng cùng hắn bị bắt đồng hành!

Hai con ngựa một trước một sau ra Bội thành, Cố Vân quyết định cố gắng một lần cuối cùng, “Túc Lăng, tuy rằng ngươi ta đều phải đi về kinh thành nhưng là mục đích bất đồng, vẫn là ai đi đường nấy đi.”

Chỉ là nghĩ dọc theo đường đi đi cùng với hắn, nàng liền nổi da gà, nàng nghĩ Túc Lăng hắn là cũng là không muốn đi cùng chẳng qua ở trong quân mọi người ồn ào, hắn không tiện nói cái gì mà thôi.

Túc Lăng tâm tình vốn đang sung sướng không biết sao hàng đến băng điểm, thanh âm lãnh cứng rần cùng ngạo mạn thái độ làm cho người ta nghe cũng cực không thoải mái.”Ngươi là ta tướng quân phủ nhân, ai cho phép ngươi tự do hành động?”

Hắn lời này là có ý tứ gì, chả lẽ nàng còn thành nhà bọn họ dương súng vật ? Buồn cười đến cực điểm! Nàng đã nói, cùng Túc Lăng như vậy nam nhân đi cùng nhau như thế nào có thể tâm bình khí hòa? Tướng quân phủ thực rất giỏi a? Một ngày nào đó nàng sẽ rời đi tướng quân phủ kia !

Hiện tại —— ta nhần ngươi!

Túc Lăng nghĩ đến nàng sẽ cùng hắn rống bởi vì hắn rõ ràng ở trong mắt nàng nhìn đến rõ ràng lửa giận nhưng là Cổ Vân cái gì cũng không nói, lạnh lùng quay đầu ngựa, tiếp tục hướng phía trước chạy đi.

Túc Lăng mày kiếm nhanh túc, hắn thật sự hiểu không rõ nữ nhân này ý tưởng cùng hành vi, không thể hiểu được nàng.

“Hắn đi rồi?”

Phía trên núi, một thanh ảnh đột nhiên xoay người, xanh biếc quần áo nổi lên thân nhiên gợn sóng, mặt luôn luôn lạnh nhạt xẹt qua kinh ngạc cùng thất vọng, ngữ khí cũng có chút dồn dập.

“Đúng.” Ngôn Ca tính tình mặc dù có chút cấp nhưng cũng không phải người ngu dốt, không khó nhìn ra thủ lĩnh thực để ý nam nhân kêu Túc Lăng, Ngôn Ca chi tiết trả lời, “Giờ Thân đi, cùng dã man nữ nhân kia đi cùng nhau.”

“Chỉ có bọn họ hai người đi mà thôi?” Nữ tử trong lòng không hiểu cô đơn, hắn thật sự đi rồi, liệu có gặp lại hay không, hay lại là năm năm, hoặc là mười năm? Hồ hững quay người, nữ tử tự giấu, nàng cùng hắn, đúng là ngay cả địch nhân cũng làm không được.

“Vâng, những người khác đều còn ở lại doanh địa. Thủ lĩnh, Túc Lăng đã muốn đi rồi, chúng ta có phải có thể đi cứu Vô Cực hay không?” Túc Lăng đều không ở trong quân, bọn họ có thể không cần cố kỵ nhiều như vậy đi?

“Không được.” Lại ra tiếng, trầm thấp thanh âm rõ rệt cuộc nghe không ra một chút khác thường, trước sau như một vững vàng ám ám, “Túc gia quân doanh thủ vệ sâm nghiêm, không thể hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ chủ yếu là lấy lại hoàng kim, nhất định sẽ phái đại lượng binh lính vận chuyển hộ vệ cho an toàn, áp giải Vô Cực bọn họ tự nhiên thiếu, chờ bọn hắn trải qua khe sâu ngoài Bội thành rồi động thủ lần nữa.”

Nàng là phiền lâm trạch lựa chọn người thủ hộ, là các tộc nhân lãnh tụ, cả đời này nàng nhất định không thể rời đi nơi này, một khi đã như vậy, vẫn là không nên đi thấy.

Vào thu, gió đêm cũng không cần thiết mà mát mẻ, ánh trăng nhưng thật ra thanh nhuận oánh lượng, chiếu con đường yên tĩnh giống như một dải tơ lụa trắng, được khảm ở núi non trùng điệp. Nhưng mà dồn dập tiếng vỗ ngựa từ xa tới gần đánh vỡ đêm tịch liêu, hai vật thể đen như mực tuấn mã hăng hái đi tới, ở “Bạch trù” vẽ ra hai nét mực. (Bạch trù: lụa trắng)

Vốn hai con ngựa đang cùng tiến, một con bỗng nhiên nhảy lên ra ba trượng, người trên ngựa dùng sức lôi kéo dây cương, con ngựa ăn đau dừng lại, thẳng tắp đứng ở trên đường.

Ngựa đi đằng sau kinh hãi, người ngồi trên đó chỉ có thể nhanh nắm chặt dây cương, tuấn mã lập tức tê dài một tiếng, mới thật vất vả ngừng lại.

Trùng mắt nam nhân trên lưng ngựa, Cổ Vân gầm nhẹ: “Người làm cái gì vậy?” Hắn có biết nếu nàng nhất thời không giữ chặt con ngựa hai người bọn họ đều thảm?

Túc Lăng lưu loát xuống ngựa, mặt so với bóng đêm còn đen, lạnh lùng nói: “Đã chạy một ngày một đêm, hiện tại phải nghỉ ngơi.”

Cổ Vân hừ lạnh: “Người muốn nghỉ ngơi là chuyện của người, không cần chặn đường của ta.” Nàng lại không cần hắn đi cùng nàng, nam nhân này có bệnh!

Túc Lăng không để ý nàng, tiến lên lấy cương, đem ngựa hướng rừng cây nhỏ bên cạnh.

Cổ Vân giận, “Túc Lăng! Người hiểu cái gì là tôn trọng người khác hay không?”

“Người có thể lựa chọn là chính mình nghỉ ngơi, vẫn là ta điểm huyết đạo của người, bắt buộc người nghỉ ngơi.” Một tay nắm ngựa, Túc Lăng không có quay đầu, bá đạo trả lời khiêu chiến Cổ Vân.

“Đáng giận!” Mắt lạnh như băng, sắc như đao một chút một chút bắn về phía tự cho là đúng kiệt ngạo nam tử, Cổ Vân nắm Băng Luyện thật chặt.

Tựa hồ sau lưng có ánh mắt, Túc Lăng trả lời: “Nếu người còn có thể lực lãng phí đến cùng ta đánh nhau một trận, Túc mỗ vui vẻ phụng bồi.” Không khó nghe ra, Túc Lăng cũng là ở cực lực nhấn nại chính mình

lửa giận. Một ngày một đêm chạy không ngớt, trừ bỏ ăn lương khô cùng cho ngựa ăn để nghỉ chân, nàng cũng không dừng lại, nữ nhân này rốt cuộc muốn cậy mạnh đến cái tình trạng gì? Người viết thư nhân kia thật sự trọng yếu như vậy, đáng giá mệnh nàng cũng không cần mà trở về nhanh như vậy.

Cố Vân hít sâu, bảo mình, không cần xúc động, không cần cùng hắn so đo, không cần lãng phí thể lực ở trên người hắn, bình tĩnh, bình tĩnh...

Tâm lý được điều chỉnh sau Cố Vân rốt cuộc thuận khí một ít, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Ta nghĩ, chúng ta đồng như vậy hành cần nói chuyện, dù sao vài ngày tới chúng ta đều ở chung một chỗ, cả ngày ồn ào người ta đều chịu không nổi, người cảm thấy thế nào?”

Thật lâu, phía trước nam nhân mới lạnh giọng trả lời: “Nói.”

“Mọi người cùng nhau đi, ta cho rằng tôn trọng lẫn nhau hẳn là lẽ phép cơ bản nhất, điểm ấy người có ý kiến sao?”

Thật lâu vẫn là không có đáp lại, Cố Vân tự động cho rằng hắn đồng ý, nói tiếp: “Ta muốn bằng nhanh nhất tốc độ trở lại kinh thành, không có khả năng giống như khi đến chậm rãi. Mỗi ngày nghỉ ngơi là thiết yếu, điểm ấy ta hiểu được, hai ngày này sở dĩ vẫn chạy đi là vì hiện tại là thể lực cùng tinh lực đều là tốt nhất cho nên trước mắt ta chỉ nghỉ ngơi một canh giờ, càng đi thể lực sẽ càng kém, khi đó nghỉ ngơi ta cũng sẽ mỗi ngày kéo dài nửa canh giờ, điểm ấy người có ý kiến sao?”

Nếu thật muốn liều mạng đi thì thời gian an bài như vậy, Túc Lăng không thể không thừa nhận, nàng rất lợi hại, an bài thật sự hợp lý, nhưng là vấn đề là, nàng cần liều mạng như vậy sao?

Cố Vân lại đợi trong chốc lát, trước nam nhân vẫn là không nói gì, nàng có thể lại tự động cho rằng hắn đồng ý?

Nhún nhún vai, Cố Vân hạ kết luận, “Người không phát biểu ý kiến chính là ngầm đồng ý, như vậy thật cao hứng chúng ta đạt thành chung nhận thức.”

Cố Vân xoay người xuống ngựa, lưu loát bắt đầu chuẩn bị ban đêm cần gì đó, lúc này, vẫn trầm mặc Túc Lăng bỗng nhiên không đầu không đuôi đến một câu, “Người thật sự gấp như vậy?”

Lấy lại tinh thần hiểu được hắn hỏi cái gì, Cố Vân rõ ràng trả lời: “Đúng!”

Một câu “Đúng” làm cho quanh thân Túc Lăng độ ẩm đột nhiên xuống âm, Băng Luyện, Xích Huyết đều cảm ứng được, đáng tiếc đối với phương diện này có chút trì độn Cố Vân nàng bình thường tự động lược qua.

Hai người đều là người am hiểu sâu dã ngoại sinh tồn, bọn họ rất nhanh tìm được rồi một chỗ tối thích hợp ở vào ban đêm, đồng lửa đã được đốt lên. Lấy ra trong bao quần áo túi nước cùng lương khô, hai người tự cố tự giải quyết bụng. Ăn uống no đủ sau, Cố Vân bỗng nhiên thấp giọng nói: “Cởi quần áo.”

Túc Lăng trong lòng ngẩn ra, còn chưa thể tiêu hóa ý tứ của Cố Vân, một bao được đã được để bên chân hắn.

Túc Lăng thoát nhìn có chút ngơ ngác nhìn chằm chằm nàng, Cố Vân không kiên nhẫn nói: “Nhanh lên, không cần lãng phí thời gian của ta.” Trước khi đi, Túc Nhậm đem được đưa cho nàng, công đạo phải giúp Túc Lăng đổi được, còn liều mạng nhắc nhở nàng Túc Lăng là vì cứu nàng mới bị thương, giống như nàng không giúp hắn đổi được liền tội ác tày trời, lang tâm cầu phước —— nàng lừa quần hắn!

Hiểu được ý đồ của nàng, Túc Lăng có chút xấu hổ, sắc mặt cũng trở nên không tốt lắm, lạnh lùng từ chối nói: “Ta chính mình...”

Không đợi hắn nói hết Cố Vân một bên tìm kiếm được vật cùng vải mịn, một bên dùng “Thương lượng” ngữ khí trả lời: “Người có thể lựa chọn chính mình ngoan ngoãn cởi quần áo, cũng có thể lựa chọn ta mạnh mẽ cởi quần áo của người.”

Túc Lăng bỗng nhiên có chút muốn cười, này nữ nhân thật đúng là mang thù, đem lời nói của hắn lại vút trở về cho hắn.

Thôi, nàng một nữ nhân cũng không thẹn thùng, hắn có cái gì để ý ! Đưa lưng về phía Cố Vân, Túc Lăng bỏ áo, tinh tráng vai ở ánh lửa chiếu rọi, đường cong cơ thể càng thêm rõ ràng. Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, âm thầm tán thưởng một chút, Túc Lăng có cơ thể khỏe mạnh to lớn thể trạng, mạch sắc làn da, đường cong hoàn mỹ, thực làm cho người ta hâm mộ

94. Chương 94

Bất quá Cố Vân cũng chỉ giới hạn trong thưởng thức mà thôi, cởi xuống vải mịn cũ, lấy ra một chút thuốc mỡ, cẩn thận giúp hắn bôi lên miệng vết thương. Ở quân y tử mĩ chữa trị, miệng vết thương đã chậm rãi ở khép lại , nhưng là sau lưng vẫn là để lại một cái vòng tròn hình hồ nhỏ, phỏng chừng là để lại sẹo.Ở sau lưng hắn, còn có thật to nhỏ vết thương cũ, Cố Vân trong lòng có chút bội phục hắn.

Mà Túc Lăng vừa rồi khi thoát y thản nhiên, ở Cố Vân vi nhiệt đầu ngón tay cùng lạnh lẽo thuốc mỡ bôi ở miệng vết thương trở nên có chút quái dị. Đồng dạng thuốc mỡ, động tác của nàng cũng không tính là mềm nhẹ nhưng sao so với quân y đối được cho hắn cảm giác kém nhiều như vậy.Cái loại nhiệt này lại lạnh, lại đau lại tê, nói thật, không tốt lắm!

Mà làm Cố Vân giúp hắn buộc băng vải, khi băng vải nhiều qua trước ngực hắn,ngực của nàng như có như không xẹt qua lưng hắn. Trong đầu không chịu không thể nhớ tới đêm đó, ở doanh trường theo hô hấp, pháp phòng không chừng ... (=)) Lăng ca thật ... Vân tử mà biết thì anh chết)

Đáng chết! Hắn là nam nhân bình thường. Giờ khắc này, Túc Lăng vô cùng hối hận làm cho nàng đối được .

Cố Vân vốn không có nhiều tạp niệm như vậy, thân thể nam nhân nàng gặp qua nhiều lắm. Trước kia vào thời điểm đặc huấn, tại dã ngoại nàng không biết đã băng bó cho bao nhiêu đội viên nam, cho nên hiện tại đối nàng mà nói dễ dàng. Lưu loét buộc lại, đem được cùng vải mịn bao lại, Cố Vân lãnh đạm nói: “Tốt lắm, nghỉ ngơi đi, một lúc sau xuất phát.”

Nói xong, Cố Vân tại bên cạnh đồng lửa tự cố nằm xuống, hai tay chằm ở sau người, cứ như vậy đỉnh đặc nằm trên mặt đất.

Túc Lăng mặt phút chốc đen lại,nữ tử nào sẽ ở dã lý trước mặt một người nam nhân, không hề có kỵ ngữ như vậy a? Ít nhất hắn chưa thấy qua! Nàng là thật đối hắn không đề phòng chút nào, vẫn là làm việc luôn luôn dùng cảm như thế? Lần đầu tiên, Túc tướng quân có hưng trí nghiên cứu người không phải địch nhân lại là hắn trước kia khinh thường nhất nữ nhân.

Suy nghĩ nửa ngày, hắn cũng không lộng hiểu được. Túc Lăng rõ ràng nhắm mắt lại. Đối phó nữ nhân này biện pháp tốt nhất chính là —— nhắm mắt làm ngơ.

Thật lâu, Cố Vân chậm rãi mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn nhìn một bên ngồi xếp bằng, âm thầm điều tức nam nhân.Thời gian ngủ hữu hạn, Cố Vân ở hoàn cảnh cho phép lựa chọn tối thoải mái phương thức làm tối hữu hiệu giấc ngủ, nàng có chút tò mò, giống Túc Lăng như vậy thật sự có thể nghỉ ngơi sao? Chân hắn sẽ không tê?

Vài ngày sau, Cố Vân được đến kết luận là, ngồi xuống như vậy dường như là nhắm mắt dưỡng thần,không quá thoải mái.

Bởi vì sắc mặt Túc Lăng càng ngày càng khó coi,ánh mắt sâu thẳm cũng che kín tơ máu, hắc y nhiều nếp nhăn,tóc luôn luôn bừa bãi càng thêm hỗn độn, hắn —— quả thực chính là một cái hoạt động bằng trụ. Hết thủy nguyên do, Cố Vân quy kết vì nghiêm trọng khuyết thiếu giấc ngủ, nhưng là giấc ngủ không đủ nguyên nhân, nàng thật ra đã đoán sai

95. Chương 95

Thất tâm kỳ án

Chạy năm ngày năm đêm rốt cục cũng trở lại kinh thành, nàng lập tức đến hình bộ. Án tử này quan chủ thẩm là Đan Ngự Lam, Tình lo lắng kêu nàng trở về nàng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhất định là án tử khó chơi nhưng là nghe được là liên hoàn móc tim giết người nàng vẫn là kinh ngạc một chút. Bản báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi người chết là nữ, trên người không có vết thương khác, đều là phía dưới ngực trái có một vết đao dài ngũ, nguyên nhân tử vong là bị hung thủ từ vết đao đem tim lấy đi. Người chết biểu tình cực độ sợ hãi, nhưng là thân thể không lưu lại bất cứ vết thương nào.

Hung thủ có thủ pháp giết người thực thuần thực, không có ở hiện trường lưu lại chứng cứ gì, hình bộ đã tra xét một tháng, hiện trường cùng nhân chứng đều đã muốn tra qua vô số lần vẫn là không có thu hoạch. Tình làm hình bộ đi tìm cả nước hồ sơ loại án kiện này trong những năm gần đây, hy vọng có thể từ giữa tìm được manh mối.

“Phu nhân, ngài như thế nào không vào phủ a?” Hai gã tiểu tướng kỳ quái nhìn phu nhân ngồi ở trước cửa tướng quân phủ nửa canh giờ.

Cố Vân phân tích án kiện đầu óc cứng đờ, giương mắt liền thấy hai gã tướng sĩ nhìn nàng vẻ mặt ngây ngô cười nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Án tử nàng có thể phân tích một cái không thiếu đạo lý rõ ràng, khả chuyện chính mình nàng còn có chút lầy không chừng chủ ý. Nàng không nghĩ hồi tướng quân phủ, không phải nơi này không tốt, ở trong này các tướng sĩ đều thực ngay thẳng, hơn nữa hiện tại tự do của nàng cũng không chịu hạn chế, chính là, nghĩ đến cùng với Túc Lăng ở cùng —dưới một mái hiên, nàng liền không hiểu phiền lòng khí táo! Ghê tởm hơn là, còn có hoàng kim bát quái bàn chuyện tình, không ở tướng quân phủ, nàng vốn không có tin tức về bát quái bàn, cũng không có khả năng trở về.

Vì có thể sớm ngày trở lại niên đại thuộc loại của nàng, Cố Vân cuối cùng vẫn là quyết định —— ở tại tướng quân phủ!

Quyết định sau, Cố Vân đứng dậy, hướng tới hai gã tuổi trẻ tiểu tướng vô cùng ôn nhu cười nói: “Phiền toái các người đi nói cho trong phủ các tướng sĩ, tướng quân nói hần có ý trung nhân, không lâu sẽ cưới nàng, về sau các người không được tái bảo ta phu nhân, bằng không cũng bị quân pháp xử trí. Nghe hiểu chưa?”

Hai gã tiểu tướng hai mặt nhìn nhau, thật lâu mới không quá cam nguyện trả lời: “Hiểu được, kia... Chúng ta như thế nào xưng hô ngài?”

“Các người bảo ta Thanh cô nương là được.” Cố Vân tâm tình tốt, chỉ cần không phải kia chết tiệt “Phu nhân”, gọi là gì đều không sao cả.

Nhận định Cố Vân trong lòng nhất định rất khó chịu, chỉ là vì đại cục, mới một bộ không có việc gì, hai người liếc nhau kiên định nói: “Rõ, thanh cô nương, ngài yên tâm, ở trong lòng chúng ta, ngài chính là tướng quân phu nhân!”

A? Cố Vân khóe miệng cứng đờ, nàng không hiềm lạ được không! Ho nhẹ một tiếng, Cố Vân cường điệu nói: “Các người tâm ý ta nhận nhưng là thật sự không cần gọi ta phu nhân, tướng quân sẽ mất hứng, các người nhất định phải nhấn đến mỗi người, hiểu chưa?”

“Rõ.” Hai người trên mặt rõ ràng hiện lên vì nàng tổn thương nên bất công trả lời lại vẫn là vang dội. Như vậy Cố Vân cũng thực vừa lòng, chỉ cần về sau không cần làm cho nàng nghe thấy phu nhân từ này, trong lòng nàng sẽ thoải mái rất nhiều. Thật sự có chút mệt mỏi, Cố Vân hướng hai gã tiểu tướng cười cười, xoay người vào phủ.

Nhìn Thanh Mạt “Miễn cưỡng cười vui” còn có “Thất hồn lạc phách” bóng dáng, trong đó một gã tiểu tướng tức giận bất bình thấp giọng nói: “Tướng quân như thế nào có thể đối phu nhân như vậy? Một nữ nhân tốt như vậy, tướng quân rất không biết tích phúc!”

“Chính là!” Tên còn lại cũng vội vàng phụ họa, khó trách phu nhân sắc mặt kém như vậy, vừa rồi còn ở ngoài phủ ngồi lâu như vậy cũng không đi vào, thật đáng thương!

Nam nhân bát quái đứng lên, công lực sâu, có khi cũng làm cho nữ nhân theo không kịp. Không lâu sau, tướng quân phủ thậm chí Túc gia quân đều biết lời đồn đãi Túc Lăng bội tình bạc nghĩa truyền lưu, rất nhiều dị bản.

Cố Vân nặng nề trầm nghĩ ngủ, thẳng tắp hướng hậu viện đi đến, ở tới tiền thính liễn cùng nghênh diện mà đến Túc Vũ dụng phải. Hiển nhiên, Túc Vũ không nghĩ tới Cố Vân cư nhiên đã trở lại, chân mày xet qua một chút vui sướng, bất quá rất nhanh liền lại thay một bộ không kiên nhẫn, nói: “Như thế nào nhanh như vậy sẽ trở lại ? Nhị ca đâu? Đại ca cũng cùng nhau đã trở lại sao?”

Bôn ba vài ngày, vừa rồi lại vội vàng phân tích vụ án, hiện tại thật vất vả có thể rảnh rỗi, Cố Vân thật sự cảm thấy mệt chết đi, không để ý đến hần, tiếp tục hướng hậu viện.

Hắc y làm nổi bật sắc mặt Cố Vân có vẻ thực tái nhợt, đôi mắt đen dọa người, Túc Vũ rốt cục cảm thấy nàng không thích hợp , đổ ở trước mặt nàng, không cho nàng tiếp tục đi phía trước:”Này mới vài ngày a, như thế nào một bộ đáng phải chết không sống?”

Cố Vân không nghĩ giải thích, muốn gọi hần buông tay. Túc Vũ bỗng nhiên cầm trụ cổ tay nàng vội la lên: “Có phải hay không bệnh lại tái phát? Muốn đi thỉnh tỷ tỷ người lại đây hay không?”

Tuổi trẻ lo lắng không chút nào che dấu, nhìn ra được hần là thật tâm quan tâm nàng. Cố Vân thần nhiên trả lời: “Ta không sao, Túc Nhậm vận chuyển hoàng kim, còn ở phía sau, Túc Lăng tiến cung đi.” Vào kinh thành bọn họ liền mỗi người đi một ngã .

“Người thật sự không có việc gì?” Túc Vũ còn là có chút lo lắng, thì thảo lẩm bẩm: “Vẫn là thỉnh đại phu xem đi.” Lần trước nàng bỗng nhiên té xỉu thật sự dọa người.

Cố Vân phiên một cái xem thường, tránh tay hần tiếp tục hướng hậu viện đi đến. Túc Vũ bất mãn gầm nhẹ nói: “Ta và người nói chuyện , người đi gì chứ?”

“Ngủ.” Xa xa thối đến hai chữ. Túc Vũ sững sốt trong chốc lát, lập tức lắc đầu cười rộ lên, nguyên lai là không ngủ tốt. Xem ra trong khoảng thời gian này tiêu diệt nhất định thực vất vả, được rồi, hần liền công đạo phòng bếp cho nàng làm vài đồ ăn bổ đi. Túc Vũ mi tư tư hướng hần cực ít lui tới phòng bếp đến hoàn toàn đã quên vừa rồi muốn xuất môn.

Phòng bếp thật vất vả làm một bàn đồ ăn, kết quả Cố Vân hoàn toàn ngủ, Túc Vũ ở ngoài cửa kêu phá yết hầu, chỉ đổi lấy hai chữ, “Không ăn!”

Nhìn chằm chằm này một bàn thức ăn phong phú, Túc Vũ cơn tức là tạch tạch hướng lên trên. Không biết tốt xấu tử nữ nhân, lần sau muốn ăn cũng không cho nàng ăn!

Ngay tại Túc Vũ tức giận đến mau lật bàn Túc Lăng cao lớn thân ảnh xuất hiện ở tiền thính.

“Đại ca.” Thấy Túc Lăng, Túc Vũ đem tính tình đè ép áp, đứng dậy đang muốn đón nhận , một cổ thần nhiên rượu hương xông vào mũi. Túc Vũ nhú mày, “Người uống rượu ? Thanh Mạt gạt ta nói người tiến cung , ta còn muốn hỏi người Hoàng Thượng là nói như thế nào đâu.”

Túc Lăng ưng mâu tối sầm lại, “Nàng đã trở lại?”

Túc Vũ oán hận trả lời: “Trở về, một hồi đến liền ngủ đi.”

Nàng còn biết muốn nghỉ ngơi! Túc Lăng hừ lạnh một tiếng, nhu nhu đau nhức cổ, xoay người ra tiền thính.

Túc Vũ kêu lên: “Đại ca, người không ăn cơm sao?” Này một bàn đồ ăn như thế nào liền như vậy không nhận người đãi gặp? !

“Ngủ.” Lạnh lùng bỏ lại hai chữ, Túc Lăng đi nhanh rời đi.

Lại ngủ? Túc Vũ buồn bực.

Gió nhẹ quạt vào mặt, trắng lạnh như nước, ngô đồng trăm năm dùng nó cứng cáp khởi động như một cáo ô to đem xinh đẹp ánh trăng ngăn cách bên ngoài, chỉ có ở cây cao nhất mới nhìn đến . Rậm rạp lá cây trung gian, một chút so với ánh trăng càng thêm chói mắt ngân quang nhẹ nhàng lung lay, một đạo hắc ám thân ảnh, đầu tựa vào tay, nhắm mắt lại, tựa hồ là đang ngủ. Nhưng là dù vậy, người cũng không dám để

dàng tới gần hẳn, chính là như thế này tùy ý nhất nằm, cũng là tiến khả công lui khả thủ, chút không có sơ hở

96. Chương 96

Nam tử chậm rãi mở mắt, thói quen thoáng nghiêng đầu nhìn, nơi này là phụ cận tối cao địa phương, có thể dễ dàng nhìn đến chỗ vách núi nơi nàng từng dùng để luyện binh.

Ngao Thiên trong mắt lạnh xẹt qua một tia tự giễu, khi nào thì hắn thói quen nhìn xem rừng cây kia, nghe nói nàng đi Bội thành tiêu diệt loạn tặc, nho nhỏ thân hình, rốt cuộc là như thế nào mà có thể chứa đựng lực lượng lớn như vậy? Thật là có thú nữ nhân.

“Thanh cô nương sớm.”

“Sớm.”

“Thanh cô nương sớm a.”

“Sớm.”

Tuy rằng không có hoàn toàn ngủ thoải mái nhưng là trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần Cố Vân đã tốt hơn rất nhiều. Mà trải qua hai gã tiểu tướng một đêm tuyên truyền hiệu quả không sai, mỗi một cái nhìn thấy nàng không hề kêu nàng phụ nhân, chính là... Bọn họ đối nàng dường như dị thường nhiệt tình, thật cẩn thận. Nàng cảm thấy có chút buồn bực, bất quá vẫn là thực vui vẻ, cuối cùng là thành công, thật sự là một ngày tốt đẹp!

Cố Vân tâm tình tốt, xa xa thấy Túc Vũ, cười nói: “Sớm a, Túc Vũ.”

Túc Vũ còn tại vì chuyện tối hôm qua mà bực mình, hừ nói: “Người thật đúng là có thể ngủ, quả thực chính là trư.”

Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, cười to nói: “Trư tổng so với con gà con hảo.”

“Người!” Túc Vũ cảm tức trừng mắt Cố Vân, đều là của nàng sai, nói hắn ăn thiếu giống con gà con, hiện tại tỷ tỷ nàng mỗi lần thấy hắn đều kêu con gà con tương quân! Hai tỷ muội đều giống nhau đáng giận!

Một gã lớn tuổi gia phó chính bưng điểm tâm lại đây, hắn thấy Cố Vân, thân thiết cười nói: “Thanh cô nương người ăn điểm tâm sao? Ta đi lấy cho ngài đi.”

“Không cần, ta cần ra ngoài.” Cố Vân khoát tay, bỏ lại vẻ mặt buồn bực Túc Vũ đi ra cửa.

Bọn người hầu kêu nàng cái gì? Thanh cô nương? Bình thường không đều kêu phụ nhân? Túc Vũ âm thầm gật đầu, kỳ thật kêu Thanh cô nương là tốt nhất, nàng cũng không phải đại ca nữ nhân, gọi là gì phụ nhân a!

Duyệt Lai trà trang.

“Ba ngàn lượng! Người xác định? !” Kiền Kinh một đôi phượng mâu lờ lờ tỏa sáng, đảo qua ngày thường không chút để ý lưu manh, thẳng tắp nhìn chăm chăm Trác Tình.

Quả nhiên là cái yêu tiền, vừa nói đến tiền hắn sẽ tinh thần, Trác Tình miễn cưỡng gật đầu, Kiền Kinh lập tức kêu lên: “Ta đi!” Ba ngàn lượng a, hình bộ lần này thực là ra tay hào phóng a.

Nhìn về phía một bên bình tĩnh, thủy chung bình tĩnh không nói hai người, Trác Tình hỏi: “Ngao Thiên, Dạ Mị, các người đâu?” Hai người bọn họ mới là mục đích chủ yếu của nàng hôm nay! Lần này thụ hại đều là thế gia thiên kim tiểu thư, trong phủ thủ vệ không thể không nghiêm lại vẫn là làm cho hung thủ thực hiện có thể thấy được hắn võ công nhất định cao siêu, cho dù phát hiện hung đồ, hình bộ cũng không nhất định bắt được, có hai người này hỗ trợ liền càng nắm chắc. Bọn họ là thợ săn tiền thưởng, ba ngàn lượng hẳn là có lực hấp dẫn đi.

“Ta không rảnh.” Khàn khàn giọng nam như trước lãnh khốc, mắt sụp xuống, một bộ dáng không có hứng thú.

Được rồi, không cần tranh thủ hần, hần đã muốn đem cự tuyệt viết rõ ràng ở trên mặt!

Hoàng kim mặt nạ che dấu nữ tử biểu tình, chỉ để lại một đôi mắt lạnh lẽo mà lợi hại, nàng không có lập tức cự tuyệt, đôi mắt vi liễm lạnh lùng không nói gì. Kiền Kinh bĩu môi, nói: “Sư tỷ, hung đồ liên tục giết chết bốn vô tội nữ tử, người này không thể không trừ a!”

Vị này sư tỷ theo hần nhận thức thứ nhất khoảnh khắc, vĩnh viễn đều mắt lạnh, sư huynh bắt người, chỉ nhìn tâm tình, nhưng là nàng đã có một viên chính nghĩa tâm. Nàng bắt người đều tội ác tày trời, tiền nhất định đả động không được nàng nhưng là tội nghiệt có thể.

Quả nhiên, băng mâu vi thiểm, Dạ Mị gật gật đầu.

Trác Tình âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hôm nay cũng coi như có thu hoạch.

“Thùng thùng” .

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, trong phòng mấy người liếc nhau. Trác Tình thấp giọng nói: “Tiến vào.” Vừa rồi cố ý công đạo quá lão bản, đừng cho ai quấy rầy bọn họ, ngoài cửa là ai ?

Cùng mềm nhẹ tiếng đập cửa bất đồng, Trác Tình vừa nói xong cửa đã muốn bị đẩy ra, một đạo kiều ảnh tà tựa vào cạnh cửa. Trác Tình cười nhẹ, “Sao người lại tới đây?” Nàng chính là muốn cho Cố Vân ngủ nhiều một lát mới không đi tìm Cố Vân, Cố Vân nhưng thật ra trước tìm đến đây.

Là nàng!Mắt Ngao Thiên thủy chung không hề gợn sóng xẹt qua một chút tia sáng kỳ dị, bất quá rất nhanh biến mất.

Ngủ cả đêm sau Cố Vân tinh thần tốt hơn rất nhiều, sắc mặt cũng không lạnh cứng rắn như vậy nữa, nàng cười khẽ trả lời: “Ta đến tưởng phủ tìm người, Lâu Tịch Nhan nói người đã đến nơi này.”

“Có việc?”

Cố Vân lại không vội vã tiến vào, khoát tay, một bên lui ra ngoài vừa nói: “Các người trước nói đi.”

Trác Tình cười nói: “Bàn xong rồi.”

“Đi hình bộ rồi nói sau.”

“Chờ.” Trác Tình cùng Cố Vân vừa rút ra môn, khàn khàn giọng nam lại lạnh lùng mở miệng nói.

Trác Tình hồi đầu, Ngao Thiên băng nhan như trước không chút thay đổi, chính là khốc khốc đầu ra bốn chữ, “Ta cũng gia nhập.”

Kiền Kinh vẽ mặt kinh dị, Dạ Mị lãnh mâu cũng xẹt qua một tia kinh ngạc, sư huynh nói chuyện nói một không hai, là cái gì làm cho hần thay đổi chủ ý?

Hai người suy nghĩ nhìn về phía nữ tử tà tựa vào cạnh cửa có vẻ tùy ý lười nhác lại lúc nào cũng tản ra tinh nhuệ khí chất, là vì nàng?

“Ta cho người tìm hồ sơ tìm sao?”

Trình Hàng đem hồ sơ đã sửa sang lại tốt để trên bàn, trả lời: “Tìm được rồi, không đi tìm thật đúng là không chú ý tới, nguyên lai trong sáu năm nay,ở Khung Nhạc phát sinh nhiều vụ án lấy tìm như vậy, cũng không chỉ có một hai vụ, chính là đều không phải liên hoàn hung án, có đã phá án,hung thủ đã phải đền tội, có còn không có phá án , cũng đã muốn là bản án cũ , hiện tại kiểm tra lại cứ nhiên có mười ba vụ!” Hần tìm mười nha dịch, chọn đọc tài liệu một buổi tối mới tìm được

97. Chương 97

Trác Tình còn miễn cưỡng chống má nghe xong hần nói, cũng đả khởi tinh thần, hỏi: “Người chết đều là nữ? Toàn bộ là mật thất giết người, moi tim mất máu mà chết? Trên mặt đều hiện ra hoảng sợ?” Tuy rằng đều là án moi tim, nhưng cũng không nhất định chính là cùng một người gây nên.

“Đúng, đều là nữ. Mật thất giết người chỉ có hai nhưng là người chết đều bị moi tim mất máu mà chết, hồ sơ không có ghi lại về mặt người chết!” Hồ sơ đều là theo các nơi báo lên, khám nghiệm tử thi ghi lại cùng phương thức khám nghiệm tử thi cũng không giống nhau, rất khó thống nhất.

Cố Vân ngón trở gõ mặt bàn, nhíu mi hỏi: “Còn có chỗ nào giống nhau?”

“Có.” Tuy rằng nói có, nhưng là trên mặt Trình Hàng cũng không có vẻ gì hưng phấn, “Trong đó có ba nữ tử, cùng Tô Mộc Phong học cầm nhưng có lẽ là trùng hợp đi.”

Trác Tình cùng Lữ Tấn đều thất vọng. Cố Vân hỏi: “Tô Mộc Phong là ai?” Không nghe bọn hần đề cập qua.

Trác Tình ngượng ngùng giải thích nói: “Khung Nhạc tối nổi danh nhạc công, là một cái đậm mạc nam nhân, từng dạy rất nhiều danh môn vọng tộc lần này ba người chết đều là đệ tử hần. Nhưng lần trước ta tận mắt nhìn thấy, hần có vệt huyết chứng, hơn nữa không giống như là làm bộ.” (vệt huyết chứng: ngất khi thấy máu)

Nàng tin tưởng phán đoán của Tình, nhưng nàng càng tin tưởng là trong thiên hạ không có nhiều trùng hợp như vậy, sự tình nào cũng đều cần kiểm chứng! Cố Vân tiêu sái đứng dậy, cười nói: “Nếu hần có điểm đáng ngờ, mặc kệ hần có phải thật sự có vệt huyết chứng hay không chúng ta đều hần là đi gặp hần, không phải sao?”

Tô phủ.

Tô gia định cư ở Khung Nhạc quốc trừ bỏ kinh thành cùng tối phần hoa Tinh Phong thành, tòa nhà này bất quá là Tô gia ở kinh thành biệt viện mà thôi, Tô gia không hổ là gia đình theo âm nhạc, cho dù chính là một tòa biệt viện cũng trang sức tươi mát thoát tục, khắp nơi lộ ra một loại phong nhã an hòa hơi thở.

Cố Vân như thường lui tới, thói quen nhìn chung quanh, ở trong đại sảnh đi tới đi lui, nàng nghĩ đến cái gọi là nhà giàu sẽ cho bọn họ chờ thật lâu, không nghĩ tới bọn họ mới đến trong chốc lát, một đạo thanh như thâm tuyến thần nhiên vang lên, “Thanh cô nương.”

Cố Vân hồi đầu nhìn lại, tinh nhuệ mắt không khỏi híp lại. Người tới quần áo trắng, đi lại nhẹ nhàng, giống như một ngọn gió xuân thổi tới, tuấn mỹ khuôn mặt, thông dong cử chỉ, còn có kia một đôi mắt trầm tĩnh thâm thúy có thể dễ dàng bắt được tâm mắt mọi người. Cố Vân rất cục hiểu được, Trác Tình vì cái gì hội dùng “Đậm mạc” đến hình dung hần, hần tựa như một đám mây làm cho người ta thấy một loại cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng mơ hồ, tụ tán, đậm mạc xa cách.

Trác Tình hào phóng gạt đầu, cười nói: “Tô công tử, thân thể của người khá hơn chút nào không?”

Tô mộc phong mỉm cười trả lời: “Đa tạ cô nương, ta không sao.”

Cố Vân có sắc bén mũi nhọn ánh mắt không có mấy người có thể xem nhẹ, Tô Mộc Phong nhìn về phía nữ tử đứng ở phòng khách theo dõi hần, phong độ tốt lắm hướng nàng gạt gạt đầu, chính là khoe môi tươi cười đậm cơ hồ nhìn không thấy.

Người này thực có ý tứ, người sẽ không cảm thấy hần không có lễ phép nhưng là tuyệt đối không có khả năng cảm nhận được hần nhiệt tình. Trác Tình cười nói: “Nàng là ta muội muội, Thanh Mạt, này hai vị là đề hình phủ quan sai.”

Tô Mộc Phong nhìn về phía hai người, trên mặt vẫn chưa lộ ra kinh ngạc hoặc là không kiên nhẫn, chính là bình tĩnh hỏi: “Vài vị đến có chuyện gì sao?”

Lữ Tấn đứng dậy, chấp tay nói: “Tô công tử, mạo muội quấy rầy, thỉnh ngài thứ lỗi, vài cái án tử người chết đều từng là ngài đệ tử cho nên chúng ta có chút vấn đề muốn hỏi một chút.” Tô Mộc Phong cũng không

phải người trong triều đình, thanh danh cũng là vô cùng tốt , đối mặt với người phong độ nhỏ nhả như vậy, ai đều đã nhận không được tôn kính .

Tô Mộc Phong nhẹ nhàng gật đầu, trả lời: “Nhị vị không cần khách khí, xin hỏi đi.”

“Công tử khi dạy các vị tiểu thư ngày cuối cùng,các nàng có cái gì kỳ dị không?”

“Không có.” Tô Mộc Phong bình tĩnh trả lời.

“Công tử dạy các nàng cầm đã bao lâu?”

“Tư tiểu thư cùng Lí tiểu thư dạy ba tiết, quận chúa chỉ dạy hai hôm.” Tô mộc phong sắc mặt trầm tĩnh bình tĩnh thông dong, thậm chí phối hợp nói, “Vài vị có cần hay không danh sách tiểu thư Tô mỗ đã dạy, nếu là cần, ngày mai sáng sớm ta làm cho gia đình đưa đến đề hình phủ.”

“Này...” Tô Mộc Phong phối hợp như thế,Lữ Tấn có chút ngưng ngừng.

“Này vừa lúc!” Cố Vân trong triều thanh âm có vẻ có chút bức người, nàng đến gần Tô Mộc Phong, lạnh giọng hỏi: “Làm lão sư các nàng, người đối với việc các nàng chết có cảm giác gì?”

Nghênh thị Cố Vân,Tô Mộc Phong cũng không có vì nàng không phải nha môn nhân mà không nói hoặc tức giận, trên mặt vẫn là thản nhiên , không có nhiều lắm biểu tình hồ hững trả lời: “Thực khiếp sợ, hy vọng có thể mau chóng tìm được hung thủ.”

Cố Vân con mắt sáng vi thiểm, người này biểu tình quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nàng cơ hồ nhìn không ra hắn suy nghĩ cái gì, có lẽ nàng là gặp được đối thủ . Cố Vân đi đến trước mặt Tô Mộc Phong, tiếp tục đặt câu hỏi, “Người đối thủ pháp hung thủ giết người có ý kiến gì không?”

“Ta cũng không biết hung thủ giết người là như thế nào, không có ý kiến gì.” Tô Mộc Phong ngữ khí bằng phẳng, vẻ mặt tự nhiên, trả lời mỗi một vấn đề tựa hồ đều thiên y vô phùng. Cố Vân tiếp tục tới gần, Trác Tình đứng dậy,muốn giữ chặt Cố Vân, nàng hôm nay tựa hồ có chút quá phận .

Cũng không tưởng Trác Tình đứng lên, vừa lúc đập vào làn váy Cố Vân, Cố Vân chỉ chuyên chú ở trên người Tô Mộc Phong nhất thời không có lưu ý, lão đảo liên ngã về phía trước mặt, cũng may nàng phản ứng nhanh lập tức cầm lấy tay Tô Mộc Phong ổn định thân hình mới không ngã sắp xuống.

Cố Vân đứng thẳng lỗi nói: “Thực xin lỗi.”

Vừa muốn thu hồi tay, nàng lại phát hiện cánh tay kia run run . Giương mắt nhìn về phía Tô Mộc Phong, vẫn lạnh lùng bình tĩnh mặt, biểu hiện ra cố ý che dấu khẩn trương cùng bối rối. Cố Vân giạt mình, nàng chính là cầm tay hắn một chút mà thôi!

Trác Tình vừa định tiến lên hỏi nàng thế nào, đã thấy Cố Vân thân mình mềm nhũn, dựa vào Tô Mộc Phong, khẽ gọi nói: “ Chân của ta giống như bị thương.”

Như vậy liền bị thương? Không có khả năng! Cho dù thật sự bị thương, Cố Vân cũng không có khả năng ở trong lòng một người nam nhân không đứng dậy. Trác Tình lui ra phía sau từng bước, tĩnh xem này biến.

Cố Vân có thể cảm giác được, làm nàng yếu đuối ở trong lòng hắn, Tô Mộc Phong rõ ràng cứng đờ, đem nàng hướng ghế, lực đạo lớn, thanh âm cũng có vẻ cương lãnh, “Cô nương mời ngồi”

98. Chương 98

Mắt Cố Vân lệ quang chợt lóe, không chỉ có thân thể ở trong lòng hắn hoàn toàn,tay cũng làm càn ôm lấy thắt lưng hắn, ra vẻ hờn dỗi kêu lên: “Đau quá, ta không đi được, người đỡ ta đi qua đi.”

Tô Mộc Phong hoàn toàn vô thố , thon dài mười ngón đẫy tay Cố Vân ta, sắc mặt từ ngay từ đầu hồ hững trở nên lãnh liệt, lúc này, một thanh âm sắc bén găm nhẹ từ ngoài cửa truyền đến, “Các người làm cái gì đó? !”

Đám người nhìn đến chỗ có âm thanh, một vị ba mươi nữ tử hướng tới chỗ bọn họ đi nhanh tới. Nữ tử mặc áo lam váy dài, sợi tóc kết thành một cái cao ngất vãn kế, mặt trên có chi rất khác biệt thuần ngân trắng, xinh đẹp khuôn mặt, cao gầy dáng người, tuyệt đối là một đại mỹ nữ, chính là chân mày nàng lộ tức giận, một đôi phượng mâu gắt gao trừng Cổ Vân, một bộ trong cơn giận dữ.

Thấy rõ người tới, Tô Mộc Phong cung kính kêu lên: “Hình di.”

Nữ tử liếc cũng không liếc hẳn một cái, trực tiếp đi hướng Cổ Vân, “Chân bị thương đúng không ? Ta đỡ người.” Lời còn chưa dứt đã cầm cánh tay Cổ Vân, đem nàng từ bên người Tô Mộc Phong xả lại, lực đạo to lớn làm cho Cổ Vân nhíu mày.

Cơ hồ là bị ngã ở chiếc ghế cách Tô Mộc Phong xa nhất, Cổ Vân bất động thanh sắc quan sát đến vị này bỗng nhiên toát ra “Hình di”.

Phượng mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Trình Hàng cùng Lữ Tấn, nữ tử không kiên nhẫn hừ nói: “Các người còn có cái gì muốn hỏi muốn nói phiền toái nhanh một chút, Mộc Phong còn có rất nhiều chuyện phải làm!”

Trình Hàng cùng Lữ Tấn liếc mắt một cái, lại nhìn Trác Tình. Trác Tình đối bọn họ nhẹ nhàng lắc đầu, lúc này, Cổ Vân bỗng nhiên đứng lên, lãng nhiên cười, trả lời: “Không có gì muốn hỏi, quấy rầy hai vị, cáo từ.”

Đoàn người ra Tô phủ, bên ngoài đã là ráng hồng đầy trời, lọt vào trong tầm mắt đỏ bừng tựa như ảo mộng, đẹp làm cho người ta không đành lòng dời tầm mắt, chính là tịch dương có đẹp cũng là uống công, sau đó không lâu tấm màn đen sẽ bao phủ sở hữu quang hoa. (tịch dương: mặt trời lặn, hoàng hôn)

Trở lại đề hình phủ, Trình Hàng đặt mông ngồi ở trên ghế, thở dài: “Tô Mộc Phong giống như không có vấn đề gì?”

Cổ Vân nhún nhún vai, cười nói: “Hắn đối nữ nhân thái độ rất kỳ quái, hẳn a di cũng rất kỳ quái!”

Này tính vấn đề gì? Trình Hàng không nể tình nói: “Người ta là người khiêm tốn, đối bỗng nhiên ‘yêu thương nhưng nhớ’ nữ nhân tự nhiên là muốn bảo trì khoảng cách.”

Lãnh mâu liếc Trình Hàng một cái, Cổ Vân trầm giọng hỏi: “Hắn biểu hiện ra lễ phép, xa cách, co quắp, thậm chí là chán ghét, đều là có thể lý giải, nhưng là hẳn vì cái gì sẽ khủng hoảng? Này không kỳ quái sao?”

Khủng hoảng, có nghiêm trọng như vậy sao? Hẳn thật sự nhìn không ra. Trình Hàng cố gắng hồi tưởng Tô Mộc Phong về mặt, Lữ Tấn còn lại là trực tiếp hỏi: “Hắn khủng hoảng thuyết minh cái gì?”

Cổ Vân từ chối cho ý kiến cười, “Không biết.” Khủng hoảng chỉ là một loại cảm xúc, xác thực không thể nói rõ cái gì.

Cổ Vân nhìn về phía Trác Tình, chỉ thấy nàng cầm cái chén đặt ở bên môi cũng không uống, mày khê nhăn không biết suy nghĩ cái gì, vì thế thấp giọng hỏi nói: “Người có phải nghĩ tới cái gì hay không?”

Chậm rãi buông chén, Trác Tình trả lời: “Ta nhớ rõ, muội muội Lâu tướng Tịch Vũ bị tập kích, nàng cũng cùng Tô Mộc Phong từng có tiếp xúc thân thể, buổi tối liền đã xảy ra chuyện.”

Vốn nàng cũng không có chú ý, nhưng là vừa rồi Cổ Vân nói lên tiếp xúc thân thể, nàng cũng thấy được Tô Mộc Phong đối với người khác dụng chạm phản ứng có chút quá khích, nhất là nữ tính.

Trác Tình đang nói, Trình Hàng lập tức đứng lên, lưu lại một câu “Ta đi tra”, bóng người đã muốn ra cửa.

Cổ Vân khéo môi khê nhếch, người này mặc dù có chút vội vàng xao động nhưng hẳn hành động cùng tò mò đáng giá khẳng định!

Trác Tình hai tay hoàn ở trước ngực, về mặt hàn sương, hừ lạnh nói: “Nếu nói hung thủ là hẳn, như vậy vệt huyết chứng hẳn ở trước mặt ta biểu diễn mà thôi!”

Võ nhẹ lưng Trác Tình bởi vì buồn bực mà buộc chặt, Cổ Vân khuyên giải an ủi nói: “Cũng không phải không có khả năng, ở nhắc tới ba người chết, trên mặt hẳn không có chút áy náy, kích động hoặc là cái gì, này không phải một cái hung thủ biểu hiện ra ngoài trạng thái, này chỉ có thể nói rõ, nếu hẳn hành động thật sự rất cao, nếu không chính là, chúng ta đã đoán sai!”

Nếu, các nàng không có đoán sai, như vậy Tô Mộc Phong sẽ là các nàng nhất đại khiêu chiến!

Một lúc lâu sau.

Trời đã hoàn toàn đen, thư phòng đốt mấy ngọn đèn, ba người lật xem hồ sơ.

Một gầy gò thân ảnh như gió xoáy vọt vào trong phòng, Trình Hàng cầm chén nước, uống vài chén mới tỉnh hoàn đến, hần chân đều nhanh chạy gầy.

Lữ Tấn vội la lên: “Thế nào?”

Lung tung lau mồ hôi, Trình Hàng một bên thở gấp một bên vui sướng gật đầu trả lời: “Theo nha hoàn bên người ba vị tiểu thư nói, các nàng bị hại trước một ngày, quả thật đều gặp Tô Mộc Phong, hơn nữa đều cùng Tô Mộc Phong có hoặc nhiều hoặc ít tiếp xúc thân thể.”

Quả nhiên!

Trác Tình búng ngón tay, nói: “Tô Mộc Phong đệ tử chỉ có các vị tiểu thư này gặp nạn, có lẽ đúng là nguyên nhân này!”

Trình Hàng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, khê nói: “Nếu thật sự là như vậy hần đêm nay mục tiêu chính là...”

Ba người thẳng tắp nhìn Cố Vân đang cúi đầu lật xem hồ sơ, chỉ thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu, con mắt sáng ngời, vẻ mặt hưng phấn mà cười nói: “Ta!”

“Không có khả năng.”

Tướng quân phủ tiền thính, Túc Lăng cùng Túc Vũ đang ăn cơm, Cố Vân gấp trở về cùng Túc Lăng thương lượng, hy vọng hần có thể đem tướng quân phủ đêm tuần giảm bớt một ít, nói cách khác, tướng quân phủ địa hình phức tạp như vậy cùng nghiêm mật thủ vệ, chỉ sợ hung thủ kia không dám xuất hiện! Ai ngờ đến, nàng nói còn chưa nói xong đã bị Túc Lăng lãnh cứng rắn thanh âm không có đường sống từ chối .

“Vì cái gì?” Cố Vân nhú mày, “Ta nghe nói lễ mừng còn có một tháng sẽ bắt đầu , hoàng đế các người cũng thực hy vọng sớm một chút phá án, hiện tại có cơ hội bắt hung thủ, người vì cái gì không chịu phối hợp?” Chẳng lẽ hần không nghĩ bắt lấy hung thủ?

“Tướng quân phủ có tướng quân phủ quy củ.” Hần nghe nói án moi tìm, thủ đoạn của hung thủ cực đoan hung tàn, moi tìm lấy máu, hiện ở trong thành lòng người hoảng sợ, nữ nhân của nhà hơi có chút danh vọng đều sợ phải chết, nàng lại muốn đại đột muốn đi làm mồi thay cho nhà người ta! Đan Ngự Lam đã vô năng đến nước này sao!

“Liên một buổi tối mà thôi.” Cố Vân tự nhiên biết quân doanh lý tối chú ý là quân kỷ, tướng quân phủ có tướng quân phủ quy củ nàng cũng có thể lý giải, nhưng là có nguyên nhân, một buổi tối cũng có thể đi!

“Không được.” Túc Lăng lại ra tiếng cự tuyệt, nàng liền nghĩ chết như vậy sao!

Cố Vân hít sâu một hơi, nuốt xuống trong lòng ngực lửa giận, lạnh giọng trả lời: “Được rồi.”

Nói xong, Cố Vân xoay người muốn đi, vẫn ngồi ở bên cạnh Túc Vũ vội la lên: “Người đi đâu ?”

Cố Vân nhìn mặt Túc Lăng hắc ám giống như người khác thiếu hần mấy trăm vạn, cười lạnh : “Ta mấy ngày nay ở phủ Thừa Tướng, Lâu Tịch Nhan hần là không có nhiều quy củ như vậy! Dù sao hung thủ mục tiêu là ta, ta ở nơi nào hần hần là sẽ đi nơi nào.”

Nói xong, Cố Vân xoay người bước đi. Túc Lăng ưng mâu khê híp, gằm nhẹ nói: “Đứng lại!”

Cố Vân cước bộ bị kiềm hãm, chậm rãi quay người lại, mắt lạnh chống lại con người đen.Khuôn mặt Túc Lăng góc cạnh rõ ràng, hàm răng cắn chặt rõ ràng có thể thấy được, biểu hiện hần cực lực ấn nhẫn lửa giận.

Túc Lăng còn chưa nói cái gì, Túc Vũ đã muốn bắt đầu bão nổi, “Thanh Mạt, người muốn rõ ràng, người là người của tướng quân phủ, ở tại phủ Thừa Tướng làm gì! Không được!”

Cố Vân cười lạnh, hai tay hoàn ở trước ngực, hỏi: “Tướng quân phủ thủ vệ như vậy sâm nghiêm, hung thủ có lẽ không hiện ra , làm cho hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật sẽ có càng nhiều nữ tử vô tội chết

oan uổng, như vậy dựa theo nhị vị đại tướng quân ý tứ, hẳn là xử lý chuyện này như thế nào đâu?” Là ai nói tướng quân phủ có tướng quân phủ quy củ, nàng tôn trọng bọn họ quy củ, bọn họ còn rống cái gì?

Túc Vũ nhất thời nghẹn lời, nhìn về phía Túc Lăng. Túc Lăng bỗng nhiên đứng dậy, hướng nàng tới gần, đứng ở trước mặt nàng, cao lớn thân ảnh cơ hồ đem nàng hoàn toàn bao phủ. Cố Vân lẳng lặng đứng ở nơi đó, tùy ý hần sắc bèn ứng mâu nhìn chăm chăm. Ngay khi Cố Vân nghĩ đến hẳn muốn bảo nổi, chỉ nghe thấy hần lạnh lùng nói: “Túc Vũ đi an bài, chỉ có thể một buổi tối! Đêm nay làm cho nàng trụ Ý Thiên uyển.”

Nói là đối với Túc Vũ nói, con người đen xem vẫn là Cố Vân.

Ý Thiên uyển? Cố Vân, tên này thực vô hiệp.

Túc Lăng thái độ bỗng nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, Cố Vân có chút nghi hoặc, muốn mở miệng nói gì đó, Túc Lăng cũng đã lướt qua nàng ra tiền thính

Quay đầu nhìn cao ngạo bóng dáng, Cố Vân thực sự không rõ ràng lắm nam nhân này rốt cuộc suy nghĩ cái gì! Không rõ ràng lắm hẳn nghĩ cái gì, còn có Túc Vũ, đại ca vừa rồi còn kiên quyết như vậy, hiện tại như thế nào lại cùng ý?

Rộng mở phòng, đơn giản giường lớn, cạnh đó có bàn trà, không có trang sức gì. Tuy rằng đêm nay ánh trăng cũng không sáng ngời nhưng không có tầng tầng lớp lớp lụa mỏng che, xem trong phòng vẫn là có thể miễn cưỡng thấy rõ.

Giường lớn nằm — một nữ tử, đôi mắt khẽ nhắm, thoát nhìn đã muốn ngủ.

Thời tiết quá nóng, hai cánh cửa sổ mở ra, gió đêm có thể dễ dàng thổi vào, đồng dạng dễ dàng tiến vào bên trong còn có một bóng đen gầy.

Bóng đen phi thân đi vào không có lập tức đi đến trước giường nữ tử, mà là ở phía trước cửa sổ đứng trong chốc lát. Thật lâu, hẳn mới đi đến giường, nhìn chăm chăm nữ tử ngủ an ổn trên giường, lại đứng ngốc một lúc.

Bỗng nhiên, hẳn đi đến bên bàn, cầm lấy một cái cái chén, ném thật mạnh xuống, thanh âm từ chén vỡ tan ở ban đêm yên tĩnh rất chói tai.

Cố Vân sắc bén ánh mắt phút chốc mở, bóng đen cũng đã muốn theo cửa sổ nhảy ra

99. Chương 99

“Mới đến đã muốn đi sao!” Trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm không có nửa điểm mơ hồ, tốc độ bóng đen lại nhanh hơn. Cố Vân một cước dẫm mép giường, hướng tới bóng đen phác đi qua, từ phía sau lật trụ cổ Hắc y nhân, Hắc y nhân đau, thân hình bị kiềm hãm, hẳn thật không ngờ, nữ tử này cư nhiên có sâu sắc thân thủ như vậy. Hắc y nhân nghiêng người hướng bụng Cố Vân đánh ra một quyền, Cố Vân thuận thế nghiêng người, dùng đầu gối đánh lưng Hắc y nhân.

Hắc y nhân ánh mắt tối sầm lại, tay xoa bên hông. Cố Vân chỉ nhìn thấy một ánh ngân quang hiện ra, muốn lui về phía sau tránh đi Hắc y nhân một tay kia lại kéo cánh tay nàng không để, nàng không có cơ hội tránh, sợ Hắc y nhân vào thời điểm Băng Luyện quá mức mất cảm cả kinh đến hung thủ, nàng không mang theo trên người, hiện tại tự mình tay không tác sát thật sự bị động!

Cố Vân âm thầm cắn răng, quyết định tiến ra đón, kề sát Hắc y nhân, nàng so với hẳn thấp hơn, có lẽ có thể tránh thoát một kiếm này.

Chính là nàng còn chưa kịp động liền cảm giác được bên hông phút chốc bị ôm cứng, lấy lại tinh thần, nàng đã muốn bị một người ôm vào trong ngực, ngân quang cũng bị một đôi bàn tay chặn được, mùi máu tươi tỏa trong phòng, đỏ tươi máu dọc theo khe hở một giọt một giọt chảy xuống. Cố Vân trừng to mắt, nhìn

nam tử. Ngao Thiên hắc y ngân phát, sắc mặt tái nhợt, âm trầm lãnh liệt vẻ mặt lại không chút đau đớn, giống như máu rơi xuống không phải của hắn, hắc ám ban đêm, nam nhân cả người tản ra lãnh mị khí chất không chỉ làm cho Cố Vân ruột gan rối bời, Hắc y nhân cũng rất sững sốt.

Ngao Thiên vận khí vào lòng bàn tay, phản thủ, Hắc y nhân lập tức cảm giác được một cỗ rất mạnh kinh khí đánh úp lại, nhuyển kiếm rời tay mà ra, Hắc y nhân cảm thấy hoảng hốt xoay người hướng tới ngoài cửa sổ nhảy lên.

Mà trong viện sớm vậy đầy binh sĩ cầm trường mâu trong tay, Hắc y nhân đôi mắt híp lại, xem ra nếu không phải bọn họ có tâm dự đồ hắn, hắn muốn đi vào tướng quân phủ chỉ sợ cũng không dễ dàng đi!

Cố Vân theo trên giường lồi chân mỏng ra, xé thành từng dải nhỏ, bao ở tay Ngao Thiên đang chảy máu không ngừng, vội la lên: “Người không sao chứ?”

Máu tươi rất nhanh nhiễm đỏ thuần trắng mảnh vải. Ngao Thiên thu tay, lạnh lùng trả lời: “Không có việc gì.” Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra cửa phòng. Cố Vân cảm thấy mạc danh kỳ diệu, nam nhân này tính cách rất quái dị! (Thiên ca ngưng hổ hổ)

Hai người đều ra khỏi phòng, ai cũng không có chú ý tới góc tường, một đôi sâu thẳm ánh mắt xẹt qua một chút phức tạp quang mang, người nọ trong tay nắm chặt trường kiếm đã ra khỏi vỏ. Chính là, hắn vẫn là chậm từng bước.

Túc Lăng mặt không chút thay đổi rời khỏi chỗ ở của Cố Vân tựa như hắn chưa từng có xuất hiện.

Trong viện, đã muốn dấy lên vô số đuốc, chiếu sáng tiểu viện. Hắc y nhân bị các tướng sĩ vây quanh, hắn cũng sáng tỏ chính mình tình cảnh không hề phản kháng, chính là lạnh lùng nhìn đi tới Cố Vân.

“Ta xem ngươi, tiểu nha đầu.” Hắc y nhân mở miệng, cư nhiên là trong trẻo uyển chuyển giọng nữ.

Bàn tay trắng nõn khẽ nhấc, Hắc y nhân tiêu sái xả xuống khăn đen trên mặt, hé ra khuôn mặt như hoa như ngọc.

“Là người!”

Cổ Nguyệt Hinh!

Bắt đến người, hình bộ lập tức thẩm vấn Cổ Nguyệt Hinh. Nàng thừa nhận, mọi người là nàng giết, lý do có chút buồn cười, bảo hộ Tô Mộc Phong không bị quấy rầy phải đi giết người?

Hinh bộ đại đường có vẻ quá mức im lặng, Cố Vân thấp giọng nói: “Ta cảm thấy còn có điểm đáng ngờ!”

Án hình sự, chú ý là trăm phần trăm căn cứ chính xác, sở hữu căn cứ chính xác phải là đầy đủ mà không có sơ hở. Án mọi tìm nếu nói cổ nguyệt hinh là hung thủ, điểm đáng ngờ trong đó liền nhiều lắm!

Đan Ngự Lam sang sảng cười, nói: “Thanh tiểu thư cứ nói đừng ngại.”

Đi đến trong đại sảnh, Cố Vân đem chính mình cho rằng điểm đáng ngờ thuyết minh, “Thứ nhất, Cổ Nguyệt Hinh võ công tuy rằng không kém nhưng cũng không tính rất cao, nếu không phải cố ý bỏ một tướng sĩ nửa đêm tuần, nàng có lẽ ngay cả phòng của ta đều không có tìm được cũng đã bị bắt, tướng quân phủ đề phòng sâm nghiêm, hung thủ đều có thể quay lại tự nhiên thật sự không giống như là Cổ Nguyệt Hinh có thể làm được; thứ hai, ngay cả giết ba người, thủ pháp thuần thực như thế, nàng lại nói không rõ chi tiết mình giết người, này tuyệt đối không thể nào nói nổi; thứ ba, thái độ nàng nóng lòng nhận tội, có lẽ quả thật là bảo hộ người nào đó, người kia mới là... Hung thủ!”

Trình Hàng dẫn đầu phản đối, “Người cho rằng Tô công tử là hung thủ? Ta xem không giống!” Tô công tử vạm huyệt chứng tất cả mọi người đều biết, tô gia vì thế còn tìm không ít đại phu, này không có khả năng là giả trang!

Vẫn trầm mặc Trác Tình rốt cục ngẩng đầu lên, vẻ mặt sầu lo nói: “Cổ Nguyệt Hinh nói nàng sở dĩ có thể làm cho người chết không kêu bất động, là vì Cổ Nguyệt gia sử dụng ảo thuật làm cho người chết không thể động đậy, nếu thật sự lợi hại như vậy, Tô Mộc Phong có thể cũng bị hạ ảo thuật, khi mình không biết giết người. Mà người thúc đẩy hắn giết người, chính là nữ tử tiếp xúc, chỉ cần nữ tử cố ý đụng chạm hắn, hắn sẽ không chịu khống chế giết người!”

Đây là cái gọi là thôi miên ám chỉ, nếu thật là như vậy, như vậy chân chính hung thủ hắc là người đối hắc tiến hành thôi miên.

Không chịu khống chế giết người? Công đường, mọi người sắc mặt đều là biến đổi. Cố Vân nhìn qua nhưng thật ra thực nhẹ nhàng, nàng mỉm cười cười, cao giọng nói: “Này đó đều chỉ là chúng ta đoán mà thôi, đêm nay chúng ta muốn chuẩn bị sẵn sàng, hung thủ tới hay không chỉ nghe theo mệnh trời !”

“Lúc này đây để cho ta tới làm mỗi đi. Ta nhất định phải cởi bỏ cái gọi là ảo thuật!” Trác Tình bỗng nhiên nói, Lâu Tịch Nhan nhún mày, “Người khác không được sao?” Rất nguy hiểm .

Trác Tình nhẹ nhàng lắc đầu, Cố Vân tắc trực tiếp nói: “Nếu là thực sự cái gọi là ảo thuật, có thể cởi bỏ này bí ẩn , chỉ có nàng mà thôi!”

Tình không chỉ có là ưu tú nhất pháp y, lại cảnh sát phụ trách bồi dưỡng tâm lý chuyên nghiệp nhân tài, nếu Tô Mộc Phong thật bị nhân thôi miên, Tình hẳn là có thể giúp hắn!

Giờ dần, tướng quân phủ.

Trời đã sắp sáng, phòng không có động tĩnh, toàn bộ tướng quân phủ tựa hồ cũng so với thường càng thêm im lặng. Tối nay ánh trăng dị thường sáng ngời, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng. Nằm ở trên giường Trác Tình hơi hơi nhắm mắt lại, nhìn nội thất.

Lâu Tịch Nhan lo lắng nước xa không cứu được lửa gần, an bài một thân hắc y Mặc Bạch giấu ở trên xà nhà, Ngao Thiên ẩn thân ở sau tủ quần áo, ngoài phòng mai phục Dạ Mị, Kiên Kinh cùng với người của hình bộ. Cố Vân kiên trì muốn vào bên trong, Lâu Tịch Nhan cũng lo lắng an nguy Trác Tình, hai người bọn họ cùng nhau tránh ở góc trong phòng cách nội thất xa nhất, ở trong này có thể xuyên qua bình phong, thấy rõ ràng nội thất.

Bỗng nhiên, bên cửa sổ một bóng đen xẹt qua, người nọ một thân áo xám, trên mặt mang theo mặt nạ màu ngân hoi, thân ảnh bị ánh trăng thật dài, hắn vô thanh vô tức, thân thủ cực nhanh, ẩn ở trong phòng, Mặc Bạch cùng Ngao Thiên rung mình, nhanh liềm trụ khí tức. Người này tuyệt đối là cao thủ, nếu là bị hắn phát hiện, đêm nay hành động liền xong rồi.

Áo xám nam tử đứng ở cửa sổ, nhìn thoáng qua nữ tử không nên xuất hiện ở trên giường, ánh mắt tối sầm lại, chần chờ trong chốc lát xoay người rời đi.

Không thể làm cho hắn đi! Bằng không cho dù bắt lấy hắn, cũng không giải được ảo thuật! Trác Tình bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, thanh âm vội vàng mang theo ôn nhu thấp giọng kêu lên: “Mộc Phong, là người sao?”

Lưng áo xám nam tử cứng đờ, không có trả lời, lại cũng không có rời đi.

Quả nhiên là hắn! Trác Tình đứng dậy, chậm rãi đi đến sau lưng hắn, nhưng cũng không có dựa vào thật sự gần, cúi đầu thanh âm tận lực ôn nhu nói: “Kỳ thật từ lúc lần đầu tiên ta gặp người liền thích người, đêm nay ta mất không ít khí lực mới rời đi Thanh Mạt chính là vì chờ người.”

Áo xám nam tử chậm rãi xoay người. Hắn đưa lưng về phía ánh trăng lại mang theo mặt nạ, Trác Tình nhìn không thấy mặt hắn, cũng nhìn không thấy ánh mắt, chỉ nghe thấy một đạo trầm thấp lại lộ ra khôu gọi giọng nam cười khê trả lời: “Người biết ta sẽ đến?”

Này thanh âm... Thanh tuyến rất giống Tô Mộc Phong nhưng là ngữ khí cùng ngữ điệu hoàn toàn không giống nhau.

Trác Tình âm thầm bình tĩnh tâm thần, nhẹ nhàng lắc đầu, tiến lên từng bước, cầm lấy tay hắn, một bên kinh hoảng , một bên ra vẻ then thùng nói: “Ta không biết, nhưng là ta hy vọng người sẽ đến, kết quả ông trời nghe được cầu nguyện của ta, người rốt cục vẫn là đến đây.”

Cố Vân phiên một cái xem thường, nữ nhân này không cần rất nhập diễn được không, bên người vị này trong truyền thuyết ôn nhuận như ngọc nam nhân Lâu Thừa tướng, quyền đầu đã muốn nắm lại rồi thả ra, thả ra rồi lại nắm lại.

Trác Tình nghĩ đến áo xám nam tử sẽ đẩy nàng ra, đây là Tô Mộc Phong bình thường. Ai ngờ, hắn chẳng những không có đẩy nàng ngược lại nắm chặt lưng của nàng, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, mặt lại

ái muội dán tại hai má của nàng qua lại chà xát, mị hoặc thanh âm mang theo vài tia khăn khăn, cùng nóng rực hơi thở, ở bên tai sâu kín vang lên, “Người nói người thích ta?”

Lạnh như băng mặt nạ ở trên mặt xẹt qua liền giống như vẩy một rắn xẹt qua hai má, cái loại này âm trầm cùng khủng bố cảm giác thực tra tấn người. Trác Tình âm thầm hít sâu vài lần mới thấp giọng mềm mại địa điểm đầu trả lời: “Đúng.”

Không đợi nàng lấy lại tinh thần, nam tử đã muốn đem nàng chặn ngang ôm lấy, đi đến bên giường, nhẹ nhàng đem nàng ngã vào trên giường, theo sau thân thể lập tức đè ép lên, đem nàng vây ở hai tay hắn, ngón tay một vòng một vòng không ngừng khiêu khích vành tai của nàng. Nam nhân này rất biết tán tỉnh ! Hắn thật là Tô Mộc Phong sao?

Trác Tình gian nan vươn tay, nhẹ vỗ về nam tử mặt nạ mặt, mềm mại thấp nam nói: “Mộc Phong, ta nghĩ nhìn người!”

100. Chương 100

Cổ Vân thật cẩn thận nhìn về phía coi như bình tĩnh Lâu Tịch Nhan, chỉ thấy hắn một đôi phương mâu lạnh lùng, cho dù là ban đêm cũng có thể cảm nhận được sát ý cường liệt của hắn, nàng có chút bội phục lý trí nam nhân này cũng khắc sâu hiểu biết nam nhân này yêu thâm Tình !

Áo xám nam tử bắt lấy tay Trác Tình, ẩn thân ở phòng Mặc Bạch lập tức đề cao cảnh giác, Trác Tình cũng là cảm thấy cả kinh, nghĩ đến hắn muốn phát hỏa , ai ngờ nam tử cư nhiên chính mình bắt lấy mặt nạ, tiêu sái xốc lên nhẹ nhàng ném tới một bên giường.

Trác Tình cũng rốt cục thấy rõ nam tử. Trước mắt này khuôn mặt, góc cạnh rõ ràng, tuấn mỹ phi phàm, quả thật là Tô Mộc Phong nhưng Trác Tình cũng không dám khẳng định, này nhân thật là Tô Mộc Phong sao? Ban ngày thoát nhìn mang theo ngân hoi con người đen, ở bóng đêm cư nhiên là màu ngân hoi , tựa tiểu phi tiểu nữ mỗ mỗ. Mị bạc mà hồng nhuận mang vẻ trẻu tức cùng ban ngày trong treo nhưng lạnh lùng phiêu phiêu bất đồng, lúc này hắn toàn thân lộ ra tà mị phong tình, hắn như vậy đẹp mắt làm cho người ta tim đập gia tốc. Trác Tình lúc này tâm sinh nghi hoặc, đối chính mình trước đây phán đoán bắt đầu nghi ngờ, ám chỉ thời miên là không có khả năng trình độ thay đổi một người lớn như vậy.

Trác Tình lâm vào suy nghĩ, nam tử cũng không cho phép nàng phân thần, nhẹ tay nắm cằm của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Người nguyện ý cho ta làm bất cứ chuyện gì sao?”

Trác Tình sửng sốt, gật đầu cười nói: “Ừm.”

Khinh búng mũi Trác Tình, nam tử một bên vuốt ve hai má của nàng, một bên thấp giọng hỏi nói: “Ngoan, người có nguyện ý hay không đem tim giao cho ta?”

Trầm thấp thanh âm mềm nhẹ lại mang theo mị hoặc lòng người mị lực, Trác Tình nhẹ nhàng nhượng mảy, hỏi: “Người muốn tim của ta?”

Trác Tình trả lời làm cho hắn ánh mắt vi tiếm, bất quá rất nhanh, hắn lại khôi phục kia tà mị tươi cười: “Không muốn sao?”

Hai người ánh mắt không nháy mắt dừng ở đối phương, Trác Tình có thể nhìn đến hắn sâu thẳm mâu trung ngân quang lưu chuyển, giống như là một cái hồ sâu, đem nàng một chút một chút hút vào, đó là một loại thực kỳ lạ thể nghiệm, Trác Tình cảm thấy chính mình có trong nháy mắt hoảng hốt cùng mê muội, trong chớp lát sau, Trác Tình gật đầu trả lời: “Hảo.”

Nam tử nét mặt biểu lộ một chút hưng phấn mà làm cản tươi cười, hắn ngồi thẳng, vừa lòng nhìn dưới thân vẫn không nhúc nhích nữ tử, tay hướng về phía đai lưng của nàng, rất nhanh, quần áo rơi ra, hắn đối với nữ tử dưới thân theo dõi hắn ôn nhu cười, “Đừng sợ, rất nhanh liền giải thoát rồi.”

Bạc đao ở trơn bóng làn da du di, sắc bén lạnh như băng xẹt qua trước ngực, yêu điểm đỏ dọc theo vết đao, xẹt qua thắt lưng, rơi vào chăn đệm.

Nam tử chậm rãi vươn tay, như thường lưu loát hạ đao, tham nhập lồng ngực, chỉ chốc lát sau, trong tay hắn đang cầm một trái tim đang nhảy lên đưa tới trước mặt Trác Tình, chờ xem nàng hoảng sợ thống khổ, đây là lúc để cho hắn hưng phấn. Khi hắn ngênh hướng Trác Tình cảm thấy cũng là hoảng hốt, cùng hắn ngênh thị mất bình tĩnh mà sâu thẳm, trên mặt lại không có một chút sợ hãi cùng thống khổ.

Nam tử bên môi tà mị cười cương ở nơi nào! Trơ mắt nhìn tim của mình bị moi ra, nàng như thế nào khả năng còn lạnh tĩnh như thế! Đây là chuyện gì xảy ra?

“Đây là có chuyện gì?” Có nghi vấn này, không chỉ là ngồi yên ở trước giường nam tử, trừ bỏ Cố Vân, trong phòng ba nam nhân đều kinh hãi nhìn trước mắt phát sinh này một màn!

Vừa rồi nam tử cùng nằm ở trên giường Trác Tình nhìn nhau một hồi lâu sau, liền tự cố ngồi thẳng. Trác Tình lập tức hướng bên cạnh xê dịch, sau đó quỷ dị chuyện tình liền đã xảy ra. Nam tử đối với không có một bóng người, động tác như đang cởi áo, sau đó xuất ra bên hông sắc bén bạc đao, thuần thực mà lưu loát một đao, tay cũng xâm nhập vị trí hắn vừa rồi hạ đao, tay giống đang cầm cái gì đem ra, trên mặt thủy chung mang theo hưng phấn cùng cuồng nhiệt, thật giống như ở bọn họ trước mặt biểu thị một lần hắn là như thế nào moi tim, thấy thế nào cũng quá quỷ dị.

Cố Vân mỉm cười, bình tĩnh trả lời: “Xem sẽ biết.” Nhìn Tình thành công tiến hành phản thôi miên.

“Người...” Nam tử nhìn chằm chằm Trác Tình sâu thẳm mắt, chỉ cảm thấy một trận mê muội, rõ ràng phát hiện trong tay đang cầm tim cư nhiên không cánh mà bay, máu đầy tay không còn sót lại chút gì, trắng thuần sàng đàn cái gì cũng không có, mà ánh mắt lợi hại chính lạnh lùng chăm chú vào hắn.

“Này... Không có khả năng!” Nam tử trừng mắt ánh mắt, trên mặt biểu tình từ cuồng ngạo tà mị chuyển hướng kinh ngạc bất an.

Trác Tình chậm rãi ngồi thẳng dậy, khẽ mở miệng, lạnh giọng nói: “Thế giới này không phải chỉ có người mới biết thôi miên!” Nàng thừa nhận, ở vừa mới bắt đầu nàng cơ hồ bị lạc ở hắn đôi mắt, nếu không phải sớm có chuẩn bị, nàng có lẽ cũng sẽ bị hắn thôi miên thành công.

Nam tử đôi mắt xẹt qua một chút thô bạo. Trác Tình cả kinh, thân mình nhanh chóng đổ xuống, tay theo bản năng ngăn trở ngực. Nam tử trong tay đao xẹt qua cánh tay nàng, thanh âm lo lắng của Lâu Tịch Nhan cũng đồng thời vang lên, “Mặc Bạch, Ngao Thiên, bắt lấy hắn!”

Mặc Bạch theo xà ngang nhảy xuống, công hướng ngực nam tử, nam tử nhảy bén đá ra một cước, trong tay lưỡi dao vẫn là chưa từ bỏ ý định hướng cả kinh lui đến giường sâu nhất chỗ Trác Tình, ngay tại cơ hồ đâm trúng Trác Tình ngực, sau giường bỗng nhiên vươn ra một bàn tay chặn được nam tử cổ tay, sử dụng nội lực đánh vắng nam tử tiến công. Trác Tình chỉ cảm thấy trên vai căng thẳng, thật lớn lực lượng đem nàng theo trên giường quăng ra ngoài, lực đạo to lớn, nàng cơ hồ bị đánh lên bình phong, cũng may Lâu Tịch Nhan cùng Cố Vân đứng lúc tiếp được thân thể của nàng nàng mới không té bị thương.

Nam tử lập tức hướng ngoài cửa sổ rút đi, một cái lắc mình đã muốn ra ngoài phòng, Mặc Bạch, Ngao Thiên cũng cúi người liền xông ra ngoài.

Ra viện ngênh đón hắn là Dạ Mị lửa cháy trường tiên, tiểu viện bốn phía mai phục cung thủ cũng toàn bộ hiện thân, gương cung cài tên nhắm ngay trong viện áo xám.

Mặc Bạch, Dạ Mị, Ngao Thiên ba người vây công, nam tử không có cơ hội bỏ chạy, Dạ Mị trường tiên vây khốn nam tử, đưa hắn buộc lên, quan sai cũng thuận thế tiến lên, đem trước đó chuẩn bị tốt dây thừng, thiết liên toàn bộ dùng tới, nam tử bị trói.

Trình Hàng thấy rõ nam tử gương mặt, lập tức khinh thường mắng: “Tô Mộc Phong, không thể tưởng được người cư nhiên thật là hung thủ! Còn làm cho chính mình a di đi nhận tội thay cho người! Quả thực cầm thú không bằng!”

Đang giãy dụa nam tử cả người cứng đờ, mắt thô bạo thẳng tắp nhìn chằm chằm Trình Hàng, quát: “Hình di làm sao vậy?”

Hai mắt hung ác nham hiểm mà tàn nhẫn tuyệt không giống bình thường Tô Mộc Phong. Trình Hàng không khỏi ruột gan rối bời, nuốt nuốt nước miếng, mắng: “Còn giả bộ! Người tới, áp tải đi!”

Bọn nha dịch lên, đem nam tử lôi đi, Trác Tình khẽ gọi nói: “Chờ, ta có lời hỏi hẩn.”

Trình Hàng quay đầu, thấy nàng trên tay bao khăn, nghĩ đến nàng bị thương thực nghiêm trọng, khuyên bảo: “Phu nhân, ngài vẫn là đi bằng bó miệng vết thương đi, có cái gì muốn hỏi, đến phủ nha ngài tùy tiện hỏi.” Nói xong, xoay người đối với bọn nha dịch kêu lên, “Áp tải đi.” Đến lúc này rốt cục bắt được hung phạm.

Nhìn đoàn người vội vàng đi ra ngoài, Trác Tình cúi đầu, thở dài: “Chỉ sợ đến lúc đó đã nghe không đến hẩn.”

Có lẽ không có ai nghe thấy nhưng Cố Vân lại nghe rất rõ ràng, xem qua vừa rồi tà mị Tô Mộc Phong, còn muốn tưởng ban ngày cái kia mát lạnh đậm đặc, nàng trong lòng ầm ầm có dự cảm bất hảo

101. Chương 101

Ngày hôm sau, làm Cố Vân cùng Trác Tình lại đi vào hình bộ, nhìn thấy Tô Mộc Phong trong nhà giam hai người đều là kinh ngạc không thôi, lúc này hẩn lại là một thân phong nhã, phiêu dật trong trẻo nhưng lạnh lùng, cùng tối hôm qua cái kia thị huyết cuồng đồ như là hai người.

Hai người hỏi chuyện tối hôm qua, hẩn căn bản không nhớ rõ chính mình tối hôm qua làm cái gì. Bất đắc dĩ, Cố Vân cùng Trác Tình đành phải đến hỏi Cổ Nguyệt Hinh. Vì có thể làm cho các nàng tin tưởng Tô Mộc Phong không phải là cố ý giết người, nàng nói ra Tô Mộc Phong từ khi còn bé trải qua đau xót, nguyên lai khi hẩn bé, từng có một thiên kim tiểu thư oan uổng hẩn đùa giỡn nàng, bởi vậy hẩn bị chính thể của phụ thân ra sức đánh, mẫu thân vì cứu hẩn bị đánh chết, từ đó về sau chỉ cần là thiên kim tiểu thư đối hẩn chủ động yêu thương nhưng nhớ, hẩn sẽ sinh sát ý, mà hẩn giết nhân xong lại cái gì cũng không nhớ rõ.

Trác Tình hoài nghi hẩn có hai nhân cách, nhưng là thời đại này lại không có khả năng cho hẩn kiểm tra tinh thần, cho dù thật sự chứng minh hẩn có bệnh, lại làm như thế nào? Hẩn giết đều con gái của quan to, quý nhân, bọn họ tuyệt đối không có khả năng buông tha hẩn.

Hai người đi ra hình bộ tâm tình đều thực trầm trọng.

Trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh trắng, một kiều tiểu nhân thân ảnh dựa lưng vào thạch bích, bóng cây loang lổ chảy đến thân thể của nàng làm cho người ta cơ hồ thấy không rõ bộ dáng cùng biểu tình của nàng, nhưng là bên chân một hũ lớn rượu lại biểu hiện nàng tích tụ không thoải mái tâm tình, thân nhiên rượu hương làm cho người ta mê say lại không giải được nữ tử nhũn nhặn.

Nàng cùng Tình đều biết, Tô Mộc Phong có nghiêm trọng tinh thần bệnh như vậy hẩn là cho hẩn trị liệu, giúp hẩn mà không phải lấy mạng của hẩn. Nhưng là đừng nói là ở thời đại này, chính là ở chỗ các nàng, này người nhà người chết, bình thường dân chúng, cũng không có thể nhận kết quả giết người không đền mạng.

Thân là cảnh sát, nhìn Tô Mộc Phong bị phán tử hình, nàng rất khó chịu nhưng cũng rõ chính mình cứu không được, từng cái địa phương có từng cái địa phương pháp chế, nó sẽ không bởi vì nàng mà thay đổi.

Nàng không thể tiếp tục ở tại chỗ này, nàng phải đi về, ý niệm này trong đầu chưa từng có rõ ràng như vậy quá, Cố Vân quyết định, ngày mai tìm Túc Lăng hỏi chuyện hoàng kim bát quái. Nàng cầm bầu rượu lên uống một ngụm rượu to, một cảm giác quen thuộc khi bị nhìn trộm lại đánh úp lại.

“Ai!” Lại là loại cảm giác này, cùng nàng lần trước tại đây luyện binh cảm nhận được rất giống nhau! Trước đó một lần nàng thiếu chút nữa bắt được hẩn, lúc này Cố Vân không có hứng thú săn bắn, thân nhiên nói: “Xuất hiện đi.”

Nàng nghĩ đến người nợ cuối cùng sẽ không đi ra, không nghĩ tới, nàng vừa dứt lời, một cao to thân ảnh chậm rãi đi tới, trang phục đen như mực cơ hồ làm cho hắc dung nhập bóng đêm, ngân quang kia lại chói mắt như thế làm cho người ta liếc mắt một cái có thể nhìn ra người đến là ai.

“Là người?” Cổ Vân hơi hơi mở mắt. Lúc này Ngao Thiên đứng trước mặt nàng, thấy rõ cái kia lạnh lùng tái nhợt mặt, Cổ Vân cười nói, “Không thể tưởng được chúng ta đã sớm đã giao thủ.” Nguyên lai vẫn rình coi nàng là Ngao Thiên.

Cổ Vân thu hồi tầm mắt, lại giơ lên bình rượu trong tay, lại uống hai ngụm rượu, mới lại thấp giọng nói: “Người có hai lựa chọn, một là ngồi xuống theo ta uống rượu, cái thứ hai là cách ta xa một chút, đêm nay ta không có hứng thú làm khi bị xem.”

Khàn khàn thanh âm có nhất quán trong trẻo nhưng lạnh lùng lợi hại, nhưng cũng không khó nghe ra trong đó phiền táo. Bóng đêm, nàng tùy ý ngồi dưới đất, dựa lưng vào tường đá lạnh như băng, tóc buộc cao ở gió đêm thổi thỉnh thoảng lại giơ lên, trong tay bình rượu to cùng nàng kiều tiểu thân thể khác xa nhau, có vẻ tiêu sái, chính là, xao động cùng nào ý đồng dạng cũng không che dấu. Ngao Thiên trời sập cũng không sợ hãi nay xẹt qua một chút nghi hoặc, là cái gì làm cho nàng một người bình tĩnh kiên định cũng phiền táo bất an?

Ở bên người Cổ Vân ngồi xuống, Ngao Thiên hồi tưởng hôm nay Thiên Vu Lam tuyên bố Hoàng Thượng đối án mọi tìm quyết định, biểu tình của nàng cùng Thanh Linh, Ngao Thiên tựa hồ có chút hiểu được nàng đang chán nản cái gì, chính là giống Tô Mộc Phong hung thủ giết người hung tàn, vì cái gì thoát nhìn ghét ác nàng sẽ trầm trọng như vậy, trong lòng thật sự khó hiểu, liền hỏi: “Người cảm thấy Tô Mộc Phong không nên chết?”

Cổ Vân nắm bầu rượu cứng đờ, nàng đã muốn trở nên rõ ràng như vậy sao? Nàng tự giễu cười cười, thần nhiên trả lời: “Là, không nên.”

Nàng quả nhiên nghĩ như vậy. Đây nữ nhân có mục tiêu, đó là không muốn sống cũng sẽ đi hoàn thành, nàng có thể... Ngao Thiên sắc mặt ngưng trọng nhìn nàng. Cổ Vân bật cười: “Người như vậy biểu tình nghiêm túc, không phải muốn đi cướp ngục đi?”

Cổ Vân thuận miệng vừa nói, Ngao Thiên lãnh mi khinh chọn, hiển nhiên hẳn từng có ý nghĩ như vậy. Cổ Vân thật sự có chút dở khóc dở cười, nàng thoát nhìn là người lỗ mãng như thế này sao? Vò rượu cầm trong tay chậm rãi buông, Cổ Vân thở dài: “Mỗi quốc gia đều có pháp chế, cho dù nó lạc hậu, không phù hợp ý nguyện mọi người, thậm chí là không công bình nhưng nó cũng là một tương đối cố định chuẩn tắc. Có pháp khả so với các nơi quan viên đều dựa theo chính mình cho rằng là đúng sai đến xử án công bình nhiều lắm, cho nên ta tôn trọng pháp chế. Cho dù ta cảm thấy Khung Nhạc pháp chế có vấn đề, Tô Mộc Phong không nên chết, ta cũng chỉ lựa chọn vì sửa chữa pháp chế làm cố gắng, mà không phải đơn thuần cướp một người đi ra. Cướp ngục với ta mà nói không hề ý nghĩa, còn thực ngu xuẩn!”

Ngao Thiên phức tạp nhìn chằm chằm trước mặt tự nhiên tùy ý, quả thật mở miệng sẽ nghịch chuyển pháp chế nữ nhân, nàng cũng biết một quốc gia luật pháp cho dù là Hoàng Thượng cũng không thể nói sửa liền sửa! Cho dù lời này nghe buồn cười cũng không thực tế nhưng là từ miệng nàng mà ra lại làm cho người không cười nhạo được. Thanh âm cũng không cao, biểu tình cũng bình tĩnh như thường, cái loại này bừa bãi cùng ngạo khí, tựa hồ tràn ngập toàn bộ thân thể của nàng làm cho người ta không thể bỏ qua. Thật lâu, Ngao Thiên thanh âm lạnh như băng mang theo vài phần thần nhiên ý cười, trả lời: “Người thực cuồng ngạo.”

Cuồng ngạo? Cổ Vân nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng cười bình rượu, trong tay đưa cho hắn, nói: “Ta nghĩ, đây là khách lệ đi, cảm ơn người nói ta tự cho là đúng, không biết tự lượng sức mình.”

Cổ Vân hào phóng tự giễu làm cho Ngao Thiên lạnh như băng cũng nhiễm thượng tươi cười, chỉ tiếc đạm nếu không nhìn kỹ căn bản nhìn không ra. Tiếp nhận vò rượu, Ngao Thiên có một lát thất thần, đây là nàng vừa rồi uống rượu, hẳn uống tiếp được không? Hắn nhìn nàng một cái, thấy ánh mắt nàng bằng phẳng, cười tiêu sái. Người ta đều bằng phẳng như thế, hắn còn nói thêm cái gì? Nắm lên vò rượu, Ngao Thiên cũng rất uống một ngụm rượu, lập tức, một cổ cay độc nóng cháy nhiệt lưu từ trong miệng thẳng chảy xuống bụng. Hảo liệt rượu! Nàng vừa rồi còn uống như vậy, đây nữ nhân, có đôi khi thật đúng là hào sảng đến có thể làm cho nam nhân xấu hổ.

Lại uống thêm một ngụm rượu to, cái loại này hỏa lạt lạt nóng ruột cảm giác tựa hồ khá tốt, Ngao Thiên không lắm để ý trả lời: “Kỳ thật, người muốn cướp ngực, cũng không phải là không thể.” Tô Mộc Phong thật là một người hiểm có, chết như vậy quả thật đáng tiếc.

Lúc này đổi lại là Cố Vân xấu hổ, người này nói chuyện mới thật sự là cuồng ngạo, cướp ngực không khó? Không nói đến nàng luôn luôn tôn trọng pháp chế cùng tư pháp trật tự, cho dù nàng thật muốn cướp ngực, kia thủ vệ nặng nề hình bộ đại lao, cũng không phải chợ, có thể nói vào là vào. Nói sau, người cứu ra rồi để đâu? Làm cho Tô Mộc Phong cùng mình mang theo một người mang một thân tội danh lưu lạc thiên nhai?

Dưới ánh trăng, hân trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo. Nhìn lại Ngao Thiên lạnh lùng sườn mặt, Cố Vân bỗng nhiên có chút tò mò, “Người như vậy, như thế nào sẽ đi làm thợ săn tiền thưởng?”

Ngao Thiên tựa hồ đối này đề tài còn có chút hứng thú, ít lời thiếu ngữ hân khó được trả lời: “Vì cái gì không?”

102. Chương 102

Lưng tựa vào đá, Cố Vân tà nghệ hân cười nói: “Ta không nhìn đến ở trên người người nhiều lắm chính nghĩa.” Nữ tử bên người hân cũng không giống với, tuy rằng cũng lãnh, nhưng là nàng có thể cảm nhận được Dạ Mị chính trực cùng thiện lương, mà Ngao Thiên, nói thật, trên người hân một chút cũng cảm thụ không đến.

Cố Vân tiếp tục cười nói: “Cũng không nghĩ được hơi tiền.”

Nói xong hai người đồng thời nghĩ đến thấy tiền sáng mắt Kiền Kinh, hai người không khỏi nhìn nhau cười. Cố Vân tay chống bình rượu, có chút say, nghĩ nghĩ, cười nói: “Ta đoán... Người làm thợ săn tiền thưởng là vì có tính khiêu chiến?” Lấy truy bắt hung phạm vì chức nghiệp, không là vì chính nghĩa, cũng không phải vì tiền, nàng có thể nghĩ đến cũng chỉ có thể là nam nhân chinh phục dục vọng, nhưng là hiển nhiên, Cố Vân không ở Ngao Thiên trên mặt thấy đó, trên mặt hân ngược lại là thần nhiên khinh thường.

Không là vì có tính khiêu chiến? Trong chốc lát, Cố Vân vẫn là không nghĩ tới. Quy tội còn làm tê liệt đầu óc của nàng, Cố Vân hay nói giỡn: “Thì phải là nhảm chán?”

Ngao Thiên con người đen khê nhếch, một bộ không thể tưởng được thực sự có người đoán trúng. Cố Vân nháy mắt có chút hiểu, “Ta đoán đúng rồi?”

Ngao Thiên không nói, bắt quá trên mặt tựa tiểu phi tiểu đã muốn thuyết minh hết thảy. Cố Vân vỗ vỗ trán, phá lên cười, vì nhảm chán mà đi làm thợ săn tiền thưởng, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy nhưng là người như Ngao Thiên làm chuyện như vậy tựa hồ cũng không có gì kỳ quái.

Không biết là còn tác dụng còn là vì vừa rồi cười to một hồi, cả đêm tích tụ không thoải mái tâm tình tựa hồ tốt hơn, ngẩng đầu nhìn ánh trăng đã dần dần ngã về tây, trốn sau vách đá, nhìn không thấy ánh trăng chỉ có thể nhìn đến ánh sáng, Cố Vân thở dài: “Đêm nay ánh trăng cũng không tệ lắm, chỉ tiếc ở trong này xem không có ý nghĩa.”

Cố Vân vốn chính là thuận miệng nói, ai ngờ Ngao Thiên lãnh mầu xẹt qua một tia sáng kỳ dị, hân trầm thấp thanh âm mang theo vài phần mê hoặc, “Ta có chỗ xem trăng rất đẹp.” Nói xong, Ngao Thiên đứng dậy, hướng tới rừng rậm hướng tương phản phóng đến, Cố Vân mỉm cười cũng không nghĩ nhiều, đi theo kia thân ảnh đen như mực. Cạnh vách đá chỉ lưu lại một bình rượu rỗng tuếch.

Cao lớn trăm năm ngô đồng, cành lá xum xuê, cho dù là trên đỉnh vẫn rất trắng kiện có thể tùy tiện liền ngồi một người =. Cố Vân ngẩng đầu, nhìn tấm màn đen có một ánh trăng cong cong đang nở rộ thanh hoa, vô số ngôi sao xa gần, gần gũi cơ hồ vươn tay có thể đem nó hái xuống, lọt vào trong tầm mắt là tinh quang. Nàng có bao lâu chưa thấy qua như vậy, bao lâu không có tâm tình mà ngắm trăng? Nàng đều nhanh quên. Cố Vân cười nói: “Quả nhiên là một nơi ngắm trăng đẹp.”

Nhìn đã lâu, Cố Vân mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, cúi đầu lại phát hiện dưới chân núi, cánh rừng ở ánh trăng bao phủ theo từng đợt gió nhẹ lay động cũng đồng dạng làm cho người ta say mê, chớp mũi truyền đến mùi ngô đồng thơm ngát, Cố Vân giờ phút này đúng là so với vừa rồi càng thêm mê muội. Muốn đổi tư thế nhìn xem phong cảnh, giật thân mình, thân cây kinh hoảng, Cố Vân bắt lấy nhánh cây bên cạnh, ngồi ở bên người nàng một cảnh khác Ngao Thiên cũng lập tức nắm chặt cánh tay nàng. Thân cây rất cứng không hề rung nữa, Cố Vân có chút ngượng ngùng cười nói: “Cám ơn.” Xem ra nàng thật sự có chút say, thân thể đều nhanh không nghe lời nàng sai bảo.

Ngao Thiên không nói cái gì, yên lặng thu tay, Cố Vân nhìn đến trên tay hắn là một khăn màu đen, bỗng nhiên nghĩ đến cần giúp nàng chần một kiếm, vì thế quan tâm hỏi: “Tay người thế nào? Cám ơn người ngày đó cứu ta.”

Có lẽ hắn rất ít thu được người khác cảm tạ, lại có lẽ hắn chưa bao giờ để ý người khác cảm thụ, tóm lại, hắn lạnh như băng không có gì biểu tình, chỉ cúi đầu trở về một tiếng “Không có việc gì”, liền tiêu sái nằm xuống, tay gối lên sau đầu, hờ hững nhìn phía chân trời.

Người này tính cách hảo quái! Cố Vân phiên cái xem thường, “Người luôn luôn đều lạnh lùng như thế sao?”

Trả lời của nàng như trước mặt lạnh.”Được rồi, làm ta không có hỏi.” Cố Vân nhún nhún vai, tự lấy cái mắt mặt! Ngao Thiên tư thế thật sự thực thích hợp xem sao, nàng ngồi giống như có chút khó chịu, kia nàng cũng nằm.

Nằm bên cạnh cành lá, Cố Vân chậm rãi nằm xuống, bầu trời đầy sao lọt vào trong tầm mắt, thần nhiên hương cỏ cây theo gió nhẹ đem nàng vờn quanh, bên tai còn có thể nghe được côn trùng kêu vang, hết thấy đều yên tĩnh. Cố Vân chậm rãi nhắm hai mắt lại, thầm than, vì cái gì đi vào thời đại này sau nàng liền chưa thấy qua một cái bình thường người tốt? Túc Lăng kiệt ngạo, Mộ Dịch yêu nghiệt, lục y nữ tử thần bí, Ngao Thiên lãnh ngạo, liền ngay cả Lâu Tịch Nhan, kỳ thật cũng là một đa mưu túc trí hồ ly. Nàng quả nhiên vẫn là thích hợp cuộc sống thế kỷ 21, nàng... thật muốn trở về a.

Có lẽ là do rượu, có lẽ là nằm so với ngồi thoải mái, có lẽ là bên người hoàn cảnh thật sự rất thích hợp ngủ, Cố Vân mơ mơ màng màng thế nhưng ở ngọn cây ngủ.

Nửa canh giờ sau.

Bên người thật lâu không có động tĩnh, hô hấp cũng càng ngày càng đều đều, Ngao Thiên bỗng nhiên có một loại dự cảm bất hảo, ngồi lên nhìn phía Cố Vân, chỉ thấy nàng nằm thẳng ở trên cành cây làm thượng, tay ở một bên nhánh cây, hai mắt nhắm nghiền, đã ngủ? Ngao Thiên nhíu mày, thấp giọng kêu lên: “Uy?”

Không có đáp lại, Ngao Thiên lại gọi một tiếng, trả lời hắn là gương mặt ngủ ngọt ngào.

Lúc này đến phiên Ngao Thiên đỡ khóc đỡ cười, nữ nhân này có lười hay không a, nơi này là ngọn cây cao hơn mười trượng, hắn tự cho là võ công bất phàm cũng chỉ dám nhắm mắt dưỡng thần mà thôi, nàng cứ như vậy ngủ! Không ngủ có lẽ còn làm sao, nàng chỉ cần nghiêng người, tuyệt đối cũng đủ ngã mà chết. (có a ở đây để làm gì chứ =)) bảo tiêu miễn phí)

Ngao Thiên trong lòng buồn bực, muốn lay tỉnh nàng, hỏi nàng có phải muốn chết hay không, nhưng là khi bàn tay hướng bả vai của nàng lại ngừng lại. Dưới ánh trăng, khuôn mặt của nàng có vẻ im lặng... Đáng yêu, lông mi thật dài ở trên mặt trắng nõn tạo thành hai bóng trắng cong hình lưỡi liềm, môi đỏ sẫm, trên gương mặt hình như có núm đồng tiền, khi nàng tỉnh ngược lại chẳng rõ ràng, kia thật sâu đao ngắn lúc này càng chướng mắt, nàng lúc ấy là nghĩ như thế nào đâu? Luôn luôn lý trí nàng như thế nào lại lựa chọn tự mình hại mình đến giải quyết vấn đề? Ngao Thiên không tự giác xoa vết sẹo trong mắt mọi người là dữ tợn, hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm trước mắt chộc người yêu thương ngủ ngoan, trong lòng xẹt qua một chút khác thường, này rốt cuộc là một nữ tử như thế nào? Như thế nào sẽ có người tỉnh cùng ngủ chênh lệch lớn như thế đâu?

103. Chương 103

Ngao Thiên cũng không biết nhìn chăm chăm khuôn mặt ấy bao lâu, Cố Vân bỗng nhiên giật mình, Ngao Thiên cả kinh lập tức lấy lại tinh thần, nhanh đỡ lấy bả vai của nàng. Cũng may nàng chính là giật mình, cũng không có xoay người, trong chốc lát lại ngủ.

Nàng ngủ say sưa, Ngao Thiên lại bị kinh ra một thân mồ hôi lạnh, hần chậm rãi thu hồi tay đỡ bả vai Cố Vân, nhú mào. Hần đem dưới chân mình mấy nhánh cây dùng gót chân nhẹ nhàng đập đến bên người Cố Vân, đan vào thành nho nhỏ vòng, cho dù nàng xoay người cũng sẽ không lập tức rơi xuống.

Tựa vào thân cây, chân đập cạnh, Ngao Thiên cũng không lại nhìn nữ tử. Phía chân trời đen như mực nổi lên ánh đỏ, trong rừng chim kêu cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Ríu ra ríu rít tiếng kêu tựa như ở bên tai vang lên, Cố Vân nhu nhu ánh mắt. Mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt không phải trăng thuần chẵn mà là phía chân trời. Nàng trong nháy mắt thất thần, rất nhanh, chuyện đã xảy ra đêm qua một màn một màn nhớ lại, nàng mới nhớ tới nàng uống rất nhiều rượu, sau đó ở trên cây ngắm trăng, sau đó nhắm mắt trong chốc lát, sau đó... Nàng ngủ.

Cố Vân ngồi dậy, nhìn đến dưới thân tầng tầng lớp lớp cành lá cây, không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh, nàng ở trên cây ngủ cả đêm! Thực sự! Không ngờ chết nàng thật đúng là vạn hạnh!

Lòng còn sợ hãi Cố Vân vẫn sâu sắc phát hiện nơi mình ngủ nhánh cây giống như đặc biệt nhiều, theo cành xem qua, một đôi chân dài dẫm nát cành một cành cây khác, hướng lên trên xem, kia vạn năm lạnh như băng trầm mặc nhìn phương hướng khác.

Ngao Thiên? Là hắn cùng chính mình một buổi tối?

“Người...” Cố Vân vừa muốn mở miệng, trầm thấp thanh âm đánh gãy lời nàng, như thường lạnh như băng, chính là nghe có vẻ có chút gấp, “Ta đang đợi mặt trời mọc.”

Mặt trời mọc? Theo tầm mắt hắn nhìn lại, quả nhiên, lửa đỏ thái dương đang dâng lên, ánh bình minh nhuộm đỏ chân trời, xua tan hắc ám, quả thật rất đẹp. Nguyên lai hắn còn có loại nhã hứng này. Cố Vân còn muốn cùng hắn nói lời cảm tạ, lại phát hiện Ngao Thiên căn bản lười liếc nàng một cái, giống như cố ý lảng tránh. Cố Vân khó hiểu, bất quá cũng không cưỡng cầu, vươn vai cười nói: “Ta đây sẽ không quấy rầy người xem mặt trời mọc.”

Rượu tỉnh, Cố Vân thân thủ rõ ràng so với lúc đi lên nhanh nhẹn rất nhiều, nàng nhẹ nhàng nhảy đến bên cạnh, mặc kệ hắn để ý không để ý tới nàng chính là đối với bóng dáng Ngao Thiên cười nói: “Cảm tạ.” Nói xong, Cố Vân tự cổ đi xuống.

Ngao Thiên cúi đầu nhìn lại, linh hoạt thân ảnh đã đến dưới tàng cây, hướng tới cửa sau tướng quân phủ chạy tới, thân ảnh cực nhanh biến mất trong rừng cây. Ngao Thiên cũng không rõ, chính mình vì cái gì muốn ở trong này một đêm, hắn tuyệt không muốn nhìn mặt trời mọc, nhưng là hiện tại quả thật không thể không xem, bởi vì hắn không thể đi xuống. Hắn gian nan hoạt động hai chân cứng ngắc, như vậy một buổi tối, chân hắn đã tê rần. (Khổ thân a =))))) làm một người ga lăng thật ko dễ =)))))

Cố Vân cứ như vậy trở về, gần nhất là cảm thấy chính mình lung tung ở trên cây ngủ một buổi tối, đối mặt Ngao Thiên thật sự có chút xấu hổ, thứ hai là vì hoàng kim bát quái bàn, sợ Túc Lăng buổi sáng muốn đi cho nên muốn nhanh lên trở về rửa mặt, sớm một chút đi tìm hắn.

Chính là Cố Vân mới vừa đi đến chính mình ở hậu viện, Túc Lăng cao lớn thân ảnh cũng đã xuất hiện ở rách nát tiểu viện, thật đúng là xảo, nàng đỡ phải đi tìm người. Cố Vân đi ra, vừa định gọi hắn, Túc Lăng lại đen mặt, trầm thấp thanh âm mang theo lửa giận, gầm nhẹ: “Tối hôm qua người đi chỗ nào?”

Cố Vân đến miệng chào buổi sáng lập tức nuốt xuống, sáng sớm hảo tâm tình cũng hóa thành hư ảo, cảm tình hắn sáng sớm không có việc gì làm tìm đến đây mắng đi! Tính tình vốn liền hỏa bạo lửa giận của nàng cũng tạch tạch nhảy lên, trực tiếp chống đối nói: “Như thế nào, ta mất đi tự do đã muốn đến trình độ này? Ra tướng quân phủ muốn người phê chuẩn, liền ngay cả ở trong phủ cũng muốn hướng người báo cáo hành tung?”

“Tối hôm qua người đi chỗ nào?” Túc Lăng hàm răng cắn khanh khách, tuần phủ tiểu tướng báo lại, đêm qua nàng không ở, thủ vệ còn nói nàng không đi ra ngoài, phái người ở trong phủ tìm cũng không gặp bóng dáng của nàng, Tô Mộc Phong tuy rằng bắt được, nhưng ai biết hắn có phải thật sự là hung thủ hay không!

Hắn có tư cách gì chất vấn hành tung của nàng! Cố Vân cười nhạt, thẳng tắp hướng phòng trong đi đến, trải qua Túc Lăng bên người cổ tay đau xót, Cố Vân không thể không dừng lại, bên tai vang lên tiếng gầm nhẹ càng thêm nổi giận, “Người uống rượu!” Tuy rằng mùi rượu rất nhạt nhưng là trải qua một đêm còn rõ ràng như vậy, nàng đêm qua nhất định uống không ít.

Cố Vân đơn giản không đi, cùng hắn đối diện, cười lạnh nói: “Uống, ta còn ở phía sau núi trên cây ngủ một đêm, người muốn thế nào?”

“Lời này hắn là ta hỏi người!” Vì nàng lo lắng một buổi tối, nàng nhưng thật ra tiêu dao khoái hoạt! Túc Lăng tối hôm qua lo lắng của nàng an nguy, hoảng hốt phái người ở hoàng thành tìm một đêm, hiện tại xem ra quả thực là buồn cười đến cực điểm!

Túc Lăng hảo tâm bị trở thành lòng lang dạ thú, trong cơn giận dữ, Cố Vân lại không biết hắn làm hết thấy, cho rằng hắn không có việc gì tìm nàng càng thêm không khách khí trả lời: “Chê cười, người sáng sớm chạy tới khởi binh vấn tội, người hỏi ta? Ta cũng không biết tướng quân phủ của người quy củ còn có không thể uống rượu không thể ở phía sau núi qua đêm, làm phiền đại tướng quân về sau đem cái quy củ này viết ra cho ta xem, ta cũng đem nó treo ở phía trên cửa này, miễn để không biết mình phạm cái nào.”

“Thanh —— Mạt ——” luôn luôn không tốt đâu vô mồm Túc Lăng tự nhiên là tranh không được nhanh mồm nhanh miệng Cố Vân, hơn nữa hắn lại không muốn thừa nhận chính mình tối hôm qua lo lắng tìm người ta một đêm, hiện tại chỉ có thể hai mắt đỏ đậm, trừng Cố Vân hận không thể bóp cổ nàng.

“Tê ——” đau quá! Cố Vân dùng sức tránh hai tay Túc Lăng như kim sắt, cổ tay lập tức hiện ra năm dấu tay sưng đỏ có thể nghĩ, vừa rồi lực đạo của hắn lớn thế nào. Cố Vân thầm mắng, chết tiệt lỗ mãng nam nhân!

Nhìn trên cổ tay rõ ràng có thể thấy được dấu năm ngón tay, Túc Lăng tăng vọt lửa giận rồi cục dập tắt một ít, hắn lạnh lùng nói: “Từ hôm nay trở đi, người chuyển đến Ý Thiên uyển.” Nơi này cách phía sau núi quá gần, nàng lại như vậy vẫn là ở tại Ý Thiên uyển, cách Lăng Vân các gần một ít, hắn cũng tùy thời chú ý nàng.

Cố Vân còn đang nổi nóng, làm sao nghe hắn, “Ta không đi, nơi này rất tốt, ta ở quen.”

Túc Lăng tựa hồ sớm đoán trước được nàng sẽ nói như vậy, vì thế trầm tư trả lời: “Ta muốn hủy đi nơi này làm nơi dừng binh khí, người phải chuyển đi.” Hắn quả thật tính làm phòng binh khí, bất quá nguyên lai là muốn làm ở bên cạnh giáo trường, hiện tại xem ra, địa phương này rất tốt!

“Phòng binh khí?” Nguyên lai sáng sớm hắn tìm nàng là vì chuyện này. Tướng quân phủ không phải có phòng binh khí rồi sao? Cố Vân vừa định hỏi lại, Túc Lăng cao lớn thân ảnh đã muốn nhanh rời đi.

“Uy!” Nàng kêu một tiếng, Túc Lăng cũng không quay đầu lại.

Nguy rồi! Dùng sức vỗ vỗ trán, Cố Vân ai thán, nàng không phải muốn hỏi hắn bát quái sao? Như thế nào lại thành cãi nhau!

Thư phòng.

“Nàng chuyển đi chưa?” Cầm trong tay bút lông phiền táo đặt ở giá bút, Túc Lăng đối với lão nô đang rót trà nóng không đầu không đuôi hỏi một câu.

Ở tướng quân phủ cả đời, có thể nói là nhìn Túc Lăng lớn lên Minh thúc tự nhiên biết Túc Lăng hỏi là người nào, vì thế thấp giọng trả lời: “Thanh cô nương đã muốn chuyển qua, lão nô dựa theo tướng quân ý tứ, cho cô nương mua thêm những gì nữ nhi cần, cô nương bảo chuyển đi, nói... Nàng không dùng được.”

Túc Lăng nhíu mày, phát tay, trả lời: “Chuyển đi.” Hắn cũng không tưởng tượng được, nàng thành tiểu thư khuê các bộ dáng!

“Rõ.” Minh thúc nhỏ giọng lui ra ngoài, đi đến cạnh cửa, chợt nghe Túc Lăng kêu lên: “Chờ.”

104. Chương 104

Minh thúc dừng lại, cung kính đứng ở một bên, chờ Túc Lăng phân phó. Thật lâu, Túc Lăng ho nhẹ một tiếng, thấp giọng hỏi nói: “Các người vì cái gì không gọi nàng là phu nhân?” Mấy ngày nay hắn đều nghe gia tướng nô bộc gọi nàng Thanh cô nương, theo hắn biết bọn họ luôn luôn đều gọi nàng là phu nhân, Túc Lăng ầm ầm cảm thấy trong đó có kỳ quái, Minh thúc là trong nhà lão bộc, hỏi hắn sẽ chắc chắn, hắn cũng sẽ không loạn nói.

Minh thúc cúi đầu, tựa hồ đang tự hỏi trả lời như thế nào. Túc Lăng càng cảm thấy khác thường “Nói.”

Minh thúc khó xử trả lời: “Cô nương nói... Đây là mệnh lệnh tướng quân.”

Túc Lăng Hàn mâu khinh mị, tiếp tục hỏi: “Nàng còn nói cái gì?”

“Còn nói, tướng quân sớm có ý trung nhân, lập tức sẽ cưới tân phu nhân, cho nên không được gọi cô nương là phu nhân, bằng không... Quân pháp xử trí.”

Lộp bộp! Minh thúc nghe được Túc Lăng bàn tay to nắm khanh khách, tâm nhấc tới cổ họng, chủ tử cái gì cũng tốt chính là tính tình không tốt lắm, làm tướng quân sau lại rất dễ dàng tức giận.

“Nàng nói như vậy ?” Túc Lăng thanh âm cũng không lớn nhưng là kia đập vào mặt mà đến hàn khí làm cho Minh thúc không dám mở miệng nữa, chỉ có thể cực khinh cực khinh gật gật đầu.

“Đi, đem cái kia nữ nhân kêu đến, lập tức!” Hắc ám sắc mặt, cực thấp rống giận, không cần nhiều thông minh cũng đã biết tướng quân lại tức giận .

Nửa canh giờ sau Cố Vân mới khoan thai đến, Túc Lăng vốn chính là nổi giận lúc này bởi vì chờ đợi mà trở nên càng thêm táo bạo. Cố Vân chân mới bước vào thư phòng, nghênh đón của nàng lập tức chính là đổ ập xuống, “Lá gan của người là càng lúc càng lớn , giả truyền quân lệnh, tội đó sẽ bị chém, người có biết hay không!”

Cố Vân từ lúc đến Minh thúc cũng đã vụng trộm cho nàng biết nguyên nhân, nói tướng quân đang vì nàng làm cho chúng tướng đổi cách gọi mà phát giận, làm cho nàng cẩn thận một chút cho nên nàng sớm đã chuẩn bị tâm lý. Nàng không vội không chậm vào phòng, ngồi xuống mới thản nhiên cười nói: “Túc đại tướng quân không cần tức giận, cho ta một cái tội danh, cần cho ta biết là chết như thế nào đi?”

Nàng còn dám giả ngu, Túc Lăng chất vấn nói: “Ta khi nào nói qua ta muốn cưới vợ, khi nào nói qua nội người gọi người là ‘ phu nhân ’ sẽ quân pháp xử trí?”

Cố Vân sớm có chuẩn bị, ho nhẹ một tiếng, tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Túc đại tướng quân nói là chuyện này a, ta đây liền không thể không vì chính mình biện giải một phen . Đầu tiên nói nói quân lệnh, ta cũng không nói đây là quân lệnh, ta chỉ là nói, đây là ý tứ của người, bọn họ đem ý tứ của người liền lý giải vì quân lệnh, cho thấy bọn họ đối với người là cỡ nào kính sợ, người hắn là cảm thấy vui vẻ mới đúng. Lại đến nói nói giả truyền, người còn chưa cưới vợ, tương lai muốn kết hôn thì là nhất định , ta vốn không là phu nhân của người, người cũng vẫn phản đối bọn họ gọi như vậy, ta đem ý tứ này nhắc đi ra ngoài, như thế nào nói là giả truyền đâu? Vẫn là nói, tướng quân hy vọng bọn họ bảo ta phu nhân?”

Cuối cùng một câu đem Túc Lăng ế, nói không cũng không được mà nói có cũng không xong cuối cùng chỉ có thể oán hận trả lời: “Người già mồm át lỗ phải!”

Cố Vân hai tay lật lên, một bộ không thể nề hà cười nói: “Dục gia chi tội, người là đại tướng quân, tại quý phủ người nói cái gì liền là cái gì, ta cũng không có biện pháp.” Ánh mắt đảo qua chận giấy thuần đen, Cố Vân bỗng nhiên chuyển, cười nói: “Bất quá, ta quả thật không nên không cùng người thương lượng liền giả danh nghĩa của người cùng bọn họ nói chuyện này, về sau ta sẽ chú ý .” Nàng cũng không quên mục đích lần này đến, nàng tuyệt đối muốn muốn làm rõ ràng hoàng kim bát quái cùng Túc gia quan hệ, nàng thật sự là một khắc cũng không muốn ở đây!

Cố Vân bỗng nhiên phóng thấp làm cho Túc Lăng thực không quen, kinh ngạc nhất thời đều quên phản ứng. Nàng cũng sẽ yếu thế? Không phải là lại ở đùa giỡn cái gì?

Cố Vân không giải thích, cũng không phải thật tâm tự nhiên nói được dễ gọi, nàng làm bộ như lơ đãng đứng dậy, thấy Túc Lăng viết, tùy tay dời chặn giấy, cầm lấy một bên xem một bên thở dài: “Đã lâu không có luyện chữ, đều nhanh sẽ không viết, chữ của người rất tiêu sái.” Phía trước câu kia nàng là mù bài, mặt sau câu kia nhưng thật ra lời nói thật, Túc Lăng hạ bút tùy tính, lại không mất vững vàng làm cho người ta nhìn xem nhin không được muốn kêu một tiếng hảo!

Túc Lăng dựa lưng vào chiếc ghế, đôi mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm nữ nhân có chút quái dị hành động, nàng bao lâu khen quá hần? Nhất định có âm mưu.

Túc Lăng không nói tiếp, Cố Vân cũng lười diễn, nàng buông giấy Tuyên Thành, lại cầm lấy chặn giấy thường thức, thấp giọng nói: “Hảo tình xảo, đồ án này nhìn thực quen mắt.”

Nhìn quen mắt? Túc Lăng bất động thanh sắc hỏi: “Người gặp qua?”

Nàng đương nhiên gặp qua, chính là hiện tại không phải thời điểm nên thẳng thắn. Cố Vân cố ý giả bộ đáng tự hỏi, trong chốc lát mới cười nói: “Ta nhớ ra rồi, lần trước ta bị bệnh, Túc Vũ không biết đem ta đưa đến phòng nào, bên trong còn có một bức họa thật to, chính là đồ án này. Vì cái gì nhà các người thích này đồ án? Có đặc biệt ý nghĩa?”

Thì ra là thế, Túc Lăng không thềm để ý trả lời: “Nó là Túc gia tộc huy, truyền thuyết, nó có thể che chở Túc gia con cháu. Túc gia tổ trạch, Túc gia quân chủ chiến quân kỳ đều đã in đồ án này, người ở Túc gia thấy nó không có gì kỳ quái.”

Không dám nói quá mức rõ ràng, Cố Vân chỉ có thể giả trang thực cảm thấy hứng thú, hỏi: “Chính là một cái đồ án mà thôi, như thế nào có thể che chở con cháu nhà các người? Vẫn là có truyền thuyết? Hoặc là này đồ án là từ nơi đó mà đến?”

Cho dù Cố Vân đã muốn thực cẩn thận Túc Lăng vẫn là cảm thấy không quá thích hợp, hần thâm trầm cười nói: “Người đối Túc gia tộc huy giống như phá lệ cảm thấy hứng thú.”

Cố Vân biết, chính mình có chút nóng vội! Túc Lăng cẩn thận thông minh, nàng phải kiên nhẫn mới được.

Buông trong tay chặn giấy, dựa vào bàn, hai tay hoàn ở trước ngực, Cố Vân vẻ mặt bất đắc dĩ trả lời: “Ta chỉ là cảm thấy nó rất được, cũng thực tinh xảo. Mỗi lần cùng người chạm mặt, không phải đại sảo một trận chính là ra tay quá nặng, khó được tìm được một cái đề tài, sẽ theo tâm sự mà thôi, người nếu không thích, ta đi là được.”

Cố Vân theo như lời cũng đang là Túc Lăng suy nghĩ, vì cái gì bọn họ mỗi lần cũng không thể hảo hảo nói chuyện, nhất định phải đối chọi gay gắt! Nhìn đến Cố Vân yếu thế, Túc Lăng làm một người nam nhân, cũng không quá nhỏ khí đi, nhìn Cố Vân đứng dậy phải đi muốn thấp giọng nói: “Người thích như vậy, chặn giấy tặng cho người.” (vật đính ước kia ồ là)

105. Chương 105

Cố Vân cảm thấy âm thầm cao hứng chiêu này lấy lui vì tiến thành công, trên mặt cũng không dám biểu lộ nhiều lắm, cố ý trêu chọc nói: “Quân tử không đoạt nhân sở hảo, ta thường thức một chút là tốt rồi, hơn nữa, bộ dáng người nghiêm túc cẩn thận, nói không chừng tộc huy ẩn hàm bí mật đâu! Làm cho ta đoán, bên trong có tàng bảo đồ hoặc là ẩn chứa cái gì trường sinh bất lão bí mật? Có thể hàng yêu trừ ma vẫn là... xuyên qua thời không?”

Cố Vân giống như thực giống như giả nói, khôn khéo nhìn chăm chăm mặt Túc Lăng không buông tha biểu tình nào.

Đáng tiếc, Túc Lăng đang nghe lời của nàng sau không thấy chút dị sắc, ngược lại cười ha hả, “Nào có như vậy thần kỳ!” Nữ tử chính là nữ tử, loại chuyện này tình cũng nghĩ ra!

Hắn cũng không biết sao? Cảm thấy có chút thất vọng, nhưng là Túc Lăng là người duy nhất biết hoàng kim bát quái tin tức, Cố Vân vẫn là không chịu buông tha cho, tiếp tục hỏi: “Xích Huyết cùng Băng Luyện cũng rất thần kỳ a, cho nên ta đối với tộc huy của gia tộc ngươi cũng tràn ngập hiếu kỳ, có lẽ nó so với Xích Huyết Băng Luyện càng thêm thần kỳ cũng không chừng?”

“Xích Huyết cùng Băng Luyện là một đôi thượng cổ bảo kiếm, cực thông nhân tính, nghìn năm qua vẫn người thủ hộ Túc gia, Túc gia tộc trưởng con sinh sau, Xích Huyết liền thuộc hắn. Mà Băng Luyện...” Nhìn thoáng qua Cố Vân cẩn thận lắng nghe, Túc Lăng tạm dừng một chút, che giấu Băng Luyện lựa chọn chính là Túc tộc trưởng tức, tránh nặng tìm nhẹ nói, “Băng Luyện có thể chính mình tìm chủ nhân.”

Vì cái gì Băng Luyện có thể, Xích Huyết không được đâu? Hơn nữa nếu Băng Luyện đều là chính mình tìm chủ nhân, kia nhiều năm như vậy, như thế nào còn tại Túc gia? Cố Vân cảm thấy có chút quái dị, còn chưa kịp nghĩ lại, Túc Lăng lại chuyển hướng lực chú ý của nàng, “Về phần tộc huy, kỳ thật chẳng qua là một loại lực lượng tinh thần, nhiều năm như vậy, cũng không phát hiện nó có cái gì kỳ lạ, người không cần ôm quá lớn hy vọng.”

Chính là lực lượng tinh thần sao? Cố Vân có chút thất vọng trả lời: “Nguyên lai cái gọi là tộc huy cũng chỉ là một cái đồ án mà thôi, ta còn tưởng rằng là có nguyên hình đâu.”

“Có nhưng thật ra có, chính là một cái bình thường màu vàng bát quái bàn.” Túc Lăng không nhẹ không nặng thuận miệng một câu lại làm cho Cố Vân đã muốn ngã xuống đáy cốc tin tưởng lại tiêu tan! Thật sự có! Thật sự có hoàng kim bát quái! Nếu không phải Cố Vân bình tĩnh, tự chủ cường lúc này nàng nhất định phải hoan hô, nàng mạnh mẽ áp chế trong lòng mừng như điên, tận lực bình tĩnh hỏi: “Thật sự có a? Ta có thể nhìn xem sao?”

Túc Lăng lắc đầu. Cố Vân làm sao khẳng định buông tha cho, mang theo thần nhiên không hề giận, cố ý kích hắn nói: “Ta chính là đối loại này thần kỳ cảm thấy hứng thú mà thôi, cũng chỉ là nhìn xem cũng sẽ không phá hư tộc huy nhà các ngươi. Không thể tưởng được người cũng là cái keo kiệt!”

Túc Lăng nhưng thật ra không tức, cười nói: “Không phải ta không nghĩ cho ngươi xem, tộc huy cũng không ở tướng quân phủ.”

“Nó ở đâu?”

“Nhà tổ. Túc gia, ba năm trở về tế tổ một lần, chỉ có khi đó nhìn đến tộc huy.” Tộc huy là toàn bộ Túc gia trân bảo, tự nhiên không có khả năng đặt ở tướng quân phủ. Vả lại tộc huy có một đoạn kỳ dị truyền thuyết nhưng ở trong lòng Túc Lăng cũng chẳng qua là cái truyền thuyết mà thôi.

Ba năm một lần sao? Túc gia đem hoàng kim bát quái bàn rất trọng yếu, muốn xem đều khó như vậy, muốn trộm... Chỉ sợ càng thêm không dễ. Nếu hoàng kim bát quái không ở tướng quân phủ, Cố Vân cũng không muốn lại dẫm thảo kinh xà, nhà tổ vị trí nàng có thể theo Túc Vũ nơi đó hỏi, hẳn so với Túc Lăng dễ ứng phó hơn!

Cố Vân cúi đầu suy tư, Túc Lăng nghĩ đến nàng thật sự thất vọng, nghĩ nghĩ, mới còn nói thêm: “Người nếu thật muốn nhìn, xuân sang năm chính là ngày tế tổ, ta... mang người trở về xem là được.”

“A?” Cố Vân sững sốt một chút, hắn muốn dẫn nàng đi? Cho dù không ở đại gia tộc, nàng cũng biết loại này tế tổ không là trò đùa, có thể nói mang liền mang sao? Có Túc Lăng mang đi tự nhiên càng thêm dễ dàng tiếp cận hoàng kim bát quái, nhưng là, cái này ý nghĩa nàng muốn ở tướng quân phủ đợi đến mùa xuân sang năm! Hiện tại mới mùa thu mà thôi a! Cố Vân lần đầu tiên có cảm giác muốn khóc.

Túc Lăng tự nhiên không biết nàng nội tâm nhiều giãy dụa, hai người thật vất vả mới bình ổn chiến hỏa, tâm tình rất tốt nói: “Không còn sớm, đi dùng bữa tối đi.”

“Ừ.” Cố Vân không yên lòng. Nàng không chút để ý đi theo Túc Lăng, suy tư về tương lai nửa năm, sống như thế nào...

Qua loa ăn , Cố Vân trở về Ý Thiên uyển. Nàng ngồi trên cửa sổ, nhìn mặt trời dần dần về phía tây, vì mười ngày sau Tình hôn lễ đưa cái gì lễ vật mà phiền não.

Ngoài viện truyền đến Minh thúc trầm thấp thanh âm, “Cô nương.”

Cố Vân lười động, cũng không thèm để ý tư thế tuyệt không thực nữ, cao giọng trả lời: “Tiến vào.”

Minh thúc bưng một cái khay hướng tới Cố Vân, còn không thấy rõ mặt trên Cố Vân đã muốn có chút không kiên nhẫn nói: “Lại là cái gì? Ta cái gì cũng không thiếu, đem đi đi.”

Minh thúc chần chờ trong chốc lát, nói: “Là tướng quân vừa mới phân phó lão nô đưa tới.”

Hắn đưa tới? Cố Vân nhìn lướt qua khay, là một bộ giấy và bút mực, còn có... Buổi chiều nàng lấy thưởng thức chặn giấy.

Cố Vân ngẩn ra, nàng buổi chiều thuận miệng nói mà thôi không thể tưởng được hắn đưa tới , Cố Vân cũng không cự tuyệt, cười nói: “Để đó đi.”

“Vâng.” Minh thúc như trút được gánh nặng đem khay để bên trong, lập tức lại lui ra ngoài.

Dựa lưng vào cửa sổ, nhìn trên bàn chính tề văn phòng tứ bảo, Cố Vân dờ khóc dờ cười, nàng như thế nào luyện tự!(bút giấy ..vv..)

Khung Nhạc kinh thành quả thật thực phồn hoa, ngã tư đường hai sườn đều là ba tầng nhà lầu, cửa hàng, tiếng người ồn ào, tảng đá trải mặt đường bóng loáng mà bằng phẳng, ẩn ẩn biểu hiện đại quốc xa hoa. Có thể là lễ mừng nhanh đến, nơi nơi đều treo dây vui mừng vải đỏ, đèn lồng, từ xa nhìn lại, có chút chói mắt.

Mùa thu cũng không so với ngày mùa hè ôn hòa, nhất là chính Ngọ chói lọi thái dương chiếu cơ hồ không mở được mắt. Khung Nhạc dân phong xem như mở ra , trên đường cái nữ tử một mình hành tẩu cũng không thiếu nhưng là ở khó phân điểm sắc kia một chút đen liền có vẻ phá lệ thấy rõ.

Cố Vân lần đầu tiên nhân nhả như vậy đi ở kinh thành ngã tư đường, đi vào đệ tử đã bốn năm tháng , nàng không phải luyện binh chính là tỷ thí, không phải tra án chính là tiêu diệt, hiện tại rảnh rỗi, cũng không biết làm cái gì. Tiếp qua vài ngày chính là ngày Tình kết hôn, nàng tổng yếu có chút quà, đáng tiếc đi một giờ cũng không thấy được cái gì thích hợp.

Cách đó không xa một nhà cửa hàng rất là đại khí, trước cửa làm hai thanh chạm ngọc khắc, toàn bộ cửa hàng trang sức thanh lịch rất khác biệt, thật to mặc ngọc chiêu bài viết “Vàng ngọc lương duyên” bốn chữ to. Cố Vân khước môi khẽ nhếch, hướng về phía đó, nàng cũng có thể vào xem. Mới tiến vào bên trong, một áo lam tiểu nhị lập tức đi lên, không dấu vết âm thầm quan sát Cố Vân, vì cười nói: “Cô nương bên trong thỉnh, bốn điểm đều là trân phẩm, ngài tùy tiện chọn.”

Cố Vân nhìn quanh bốn phía, bốn góc là chạm ngọc thần thú cao hơn nửa người, nhìn rất là đại khí, trung gian có một vòng tròn sắp xếp triển lãm, mặt trên trưng bày không ít ngọc sức. Cố Vân đối ngọc không hiểu lắm, chính là nhìn lướt qua không có gì coi trọng , đang chuẩn bị phải đi người làm lại tiến lên từng bước, cười nói: “Cô nương thích dạng gì, tiểu nhân đề cử mấy thứ hảo mặt hàng, ngài không ngại đến phòng trong nhìn.” Vị cô nương này thoát nhìn quần áo đơn giản, khí chất cũng là bất phàm, trang sức xem như rộng lớn đại khí, trần thiết cũng đều là thứ tốt, nàng cư nhiên chính là nhìn lướt qua,lấy hắn xem người đãi khách nhiều năm kinh nghiệm, này nữ tử tất không giống nhìn qua nghèo.

Còn có phòng trong? Nhất thời cũng thật nghĩ tới còn muốn đi chỗ nào, Cố Vân quyết định vào xem, nàng tùy ý nói: “Ta nghĩ muốn vui mừng hoặc là tinh xảo một chút.”

Tiểu nhị đoán nói: “Cô nương nhưng là muốn tặng?”

“Ừm.”

Nội thất trang sức so với bên ngoài thoải mái một ít,bàn hai bên là thoải mái tọa ỷ, phòng trong ước chừng có bốn cái bàn như vậy, bàn cùng bàn khoảng cách cũng khá xa, có tương đối độc lập không gian, hai người hơn bốn mươi tuổi nữ tử đang chọn lựa, phía sau các nàng đứng một cái áo lam tiểu nhị.

“Cô nương.” Tiểu nhị lấy này nọ, Cố Vân chọn dựa vào cạnh cửa vị trí.

Chống má,Cổ Vân chán đến chết chờ, âm thầm than nhẹ,nhàn hạ ngày thật đúng là nhàm chán, ngày hôm qua ở tướng quân phủ ngủ một ngày, hôm nay mới qua nửa ngày, nàng cũng đã buồn đã chết. Cách đó không xa, hai người phỏng chừng chọn lựa là thứ yếu,nói chuyện phiếm mới là chủ yếu , phòng trong im lặng, cho dù Cổ Vân không muốn nghe lén cũng mơ hồ có thể nghe thấy các nàng nói cái gì.

Kia tử y phụ nhân đề thấp một chút thanh âm, ra vẻ thần bí nói: “Người nghe nói sao? Phương gia nữ nhi —— Phương Nghi Quân tối hôm qua tự sát.”

106. Chương 106

“Cái gì? Không có khả năng!” Bên cạnh hoàng y phụ nhân vội la lên, “Ta đã thấy nha đầu kia nhu thuận, như thế nào liền tự sát ?” (tử y và hoàng y là áo màu tím và vàng)

“Này mà cô cũng không biết,tôi chỉ cùng cô nói,cô đừng nói cho ai đấy.”

Hoàng y phụ nhân vỗ ngực trả lời: “Yên tâm yên tâm,ta sao lại là loại người này được, cô nói đi.”

Cổ Vân có chút dở khóc dở cười, ở trường hợp này nói còn muốn giữ bí mật? Chỉ sợ các nàng hận không thể truyền càng nhanh càng tốt đi!

Tử y phụ nhân trái nhìn phải nhìn mới lại sinh động như thật nói: “Đoạn thời gian trước cha Phương phu nhân bệnh chết,Phương phu nhân mang Nghi Quân đang vội về Diêm thành chịu tang, đêm hôm kia mới trở về, đều nhanh về nhà cũng không nguyện lại cắm trại ngủ ở ngoài, ai ngờ đêm khuya đi liền đã xảy ra chuyện.”

“Ra chuyện gì?”

Càng tới gần một ít, tử y phụ nhân trả lời: “Gặp gỡ hái hoa tặc!” (có bạn nào ko biết hái hoa tặc là gì ko vậy ??=))))

“A!” Hoàng y phụ nhân kêu lên, “Này!Gặp ở đâu ?”

Tử y phụ nhân làm một động tác chó có lên tiếng,thở dài: “Phu nhân nhỏ giọng chút!Ở cách kinh thành năm mươi lý , nghe nói người nọ công phu rất lợi hại , bảy tám gia đình cũng không là đối thủ của hắn, lập tức đem đứa nhỏ kia bắt đi, chờ bọn gia đình tìm được, đứa nhỏ kia...” Tử y phụ nhân dùng sức thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Giống thuyết thư,mọi người biết kế tiếp là cái gì , xem nhiều án cường hiếp Cổ Vân không cần đoán cũng biết kết quả của cô gái bị bắt đi.

Quả nhiên, hoàng y phụ nhân cũng đoán được, thấp giọng hỏi nói: “Bị đập hư ?”

“Kia cũng không! Quần áo đều bị xé rách ,không mặc gì té xỉu tại nơi hoang dã! Cũng may không chết. Nhưng là một nữ nhi , gặp gỡ chuyện như vậy, còn có cái gì mà sống, này không, tối hôm qua chính mình chấm dứt !”

Cổ Vân chau mày, nếu có thể sống sót cần gì phải phí hoài bản thân mình? Cổ Vân không thoải mái, tiểu nhị cũng đã bùng lên một mâm ngọc sức, trả lời: “Tiểu thư, này đó đều là trong điểm tốt nhất mặt hàng, dùng làm chúc thọ, tiệc cưới đều thích hợp, người xem xem.”

Nhẹ nhàng phát tay, Cổ Vân có chút không kiên nhẫn trả lời: “Được rồi, cứ để đấy. Ta thích sẽ gọi người.”

“Vâng.” Tiểu nhị nhìn ra được Cổ Vân không quá cao hứng, cũng không ở lại bên người nàng mà là thối lui đến cạnh cửa. Cổ Vân tùy tay lật xem có chút không yên lòng, lỗi tai vẫn là chuyện chú nghe hai người đối thoại.

“Thật sự là thiếu đạo đức a! Người nói này Phương gia nhưng là kinh thành có tiếng lương thiện, tháng nào cũng chữa bệnh từ thiện năm ngày, bao nhiêu khinh thường bệnh người nghèo đều là bọn họ xem bệnh bốc thuốc mới còn sống, như thế nào liền gặp gỡ việc này đâu? Không phải thật sự đi!”

“Ai không hy vọng là giả a! Việc này là Vương phu nhân chính mồm cùng ta nói, thân muội tử của em dâu nàng chính là Nghi Quân tẩu tử, việc này còn có thể giả!”

“Ai, lẽ mừng nhanh đến, kinh thành như thế nào lại càng không an toàn rồi!”

Nghe xong vài câu, phỏng chừng các nàng cũng không có gì hay nói nữa, Cố Vân đang chuẩn bị chuyên tâm chọn lựa lễ vật, lại nghe thấy kia tử y phụ nhân dùng một loại hoảng sợ thanh âm vội la lên: “Ta nghe nói a, cái kia hung thủ phỏng chừng là cái ngoại tộc, tóc hắc là màu trắng!”

“Màu trắng? Vừa nghe đã dọa người!”

Đầu bạc? Cố Vân nắm cây trâm thủ, không biết như thế nào, trong đầu nàng bỗng nhiên xẹt qua một chút hồ hững cô ảnh cùng màu bạc chói mắt. Nghĩ lại lại cảm thấy chính mình thực buồn cười, Ngao Thiên như vậy, cho dù giết người cũng sẽ không làm loại chuyện này, cặp mắt lãnh ngạo căn bản sẽ không đem nữ nhân nào để vào mắt đi.

“Cô nương, ngài rốt cuộc muốn chọn thế nào a?” Cố Vân âm thầm suy tư, một đạo trong trẻo giọng nữ có chút không khách khí ở bên tai vang lên.

Cố Vân phục hồi tinh thần lại, liền thấy một cái như hoa sen thanh nhã tuyệt sắc mỹ nữ đứng trước mặt nàng, trắng trong thuần khiết mặt một đôi con mắt sáng, ôn nhu mang theo xa cách.

“Phù nhi, không thể vô lễ.” Nữ tử nhẹ giọng quát lớn phía sau. Nữ hài tử bĩu môi, không dám nói nữa.

Tiểu nhị cũng nhìn đến bên này có chút xung đột, vội vàng chào đón, cười nói: “Ngọc tiểu thư, mấy thứ này là vị cô nương này tuyển trước, bằng không tiểu nhân lại cho ngài tìm, trong đây vừa vặn đến một ít đồ mới!”

Cố Vân thế này mới lấy lại tinh thần, nhìn bị chính mình phiên loạn thất bát tao ngọc sức, cũng có chút ngượng ngùng cười nói: “Không quan hệ, ta quả thật không biết chọn cái nào, cô nương có cái nào thích thì cứ lấy.”

Nữ tử cũng không có làm gì mà là thản nhiên cười nói: “Cô nương là muốn chọn lễ vật tặng đi.” Vì chính mình tuyển chỉ cần thích là tốt rồi không cần lo lắng như vậy, xem nàng không có biểu hiện, phỏng chừng là tặng lễ đi.

Cố Vân gật đầu, “Đúng. Tiệc cưới hạ lễ.” Nữ tử này có chút sức quan sát.

Nữ tử nhìn thoáng qua, nói: “Tiệc cưới khả đưa như ý, ngọc lưu ly, nếu là thân nhân hoặc bạn thân, cũng khả đưa ngọc sơ, kim trâm vì hạ.”

Ngọc sơ? Cố Vân cảm thấy này không sai, Tình cùng nàng giống nhau, dùng một phần nhỏ vật phẩm trang sức, ngọc sơ thực dụng cũng khá đẹp. Cố Vân lấy ra một trong suốt bạch ngọc lược, cười nói: “Đa tạ tiểu thư chỉ điểm, ta lấy một ngọc sơ đi.” (sơ: lược)

Phía sau nữ tử tiểu cô nương nở nụ cười, thì thào nói: “Nào có người đưa một, chỉ có thân nhân mới đưa một đôi, hạ lễ hẳn là đưa một đôi!” Tuy rằng nàng cố ý hạ giọng nhưng mọi người như trước nghe được rõ ràng.

“Phù nhi!” Nữ tử trừng mắt nhìn nàng một cái mới hướng Cố Vân nói thật có lỗi, “Gia giáo không nghiêm, cô nương đừng để trong lòng.” Cái gọi là mỹ nhân liền phải làm như thế đi, liền ngay cả trừng cũng đẹp không sao tả xiết, Cố Vân vô tình trả lời: “Không quan hệ.”

Tìm ra một cái ngọc sơ khác, Cố Vân đưa cho bên cạnh tiểu nhị, nói: “Giúp ta đem một đôi này gói vào.”

“Vâng.” Tiểu nhị cầm ngọc sơ đi ra ngoài.

Lúc này, nữ tử mới từ khay lấy một khối phỉ thúy khắc hoa trang sức, mặt trên là một đóa hoa sen mới nở, đây là nàng vừa rồi nhìn trúng đi.

Thật có phong độ nữ tử, Cố Vân khẽ cười hỏi: “Còn không có thỉnh giáo, tiểu thư phương danh?” Nữ tử không chỉ có bộ dạng đẹp, trên người mát lạnh lại ôn nhu khí chất cũng làm cho người ta rất là thoải mái, Cố Vân không khỏi muốn tên của nàng.

Nữ tử chậm rãi gật đầu, thấp giọng trả lời: “Ngọc Hạm Đạm.”

Ngọc Hạm Đạm? Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, cười nói: “Hảo nhã tên, ta gọi là Thanh Mạt.”

Nữ tử hữu hảo gật gật đầu, “Thanh cô nương.”

Lúc này, tiểu nhị cũng đem hộp gấm cầm lại đây, nói: “Cô nương, đã muốn cho ngài gói tốt lắm, tổng cộng một trăm tám mươi lượng bạc.”

“Nga.” Cố Vân sáng nay đi ra ngoài, Túc Vũ bảo Minh thúc đưa cho của nàng bạc. Tuy rằng đến đây mấy tháng nhưng nàng cũng chỉ nhận thúc đồng tiền cùng ngân phiếu, vẫn là không thể theo bạc lớn nhỏ phân ra là bao nhiêu. Đem túi tiền giao cho tiểu nhị, Cố Vân hỏi: “Đủ sao?”

Tiểu nhị gật gật đầu, có chút xấu hổ trả lời: “Còn kém ba mươi lượng.”

Cố Vân nhú mày, trên mặt thật không có nhiều lắm ngượng ngùng, nghĩ nghĩ, trả lời: “Ta hôm nay chỉ dẫn theo này đó, nếu không... Người trước cho ta giữ đi, ta ngày mai tới lấy.”

Tiểu nhị có chút khó xử trả lời: “Chúng ta trong điểm không có giữ hàng, ngọc sơ chỉ có một đôi, chỉ sợ ngày mai cô nương đến đã muốn bán.”

Cố Vân mỉm cười, có chút tiêu sái trả lời: “Kia cũng không có biện pháp, ta hiện tại tiền không đủ, người cũng không giữ ngày mai nếu là không có, sẽ không có đi.”

Nói xong, Cố Vân thu hồi túi tiền, chuẩn bị rời đi, vừa rồi vị nữ tử kia bỗng nhiên ôn nhu nói: “Kỳ thật tiểu thư có thể cho bọn hân chút tiền đặt cọc, sau đó làm cho bọn họ đưa đến quý phủ đi, đến lúc đó ngài lấy tiền đưa tiểu nhị là được.”

Cố Vân mắt sáng ngời, nhìn về phía tiểu nhị, hỏi: “Có thể như vậy sao?”

Tiểu nhị gật đầu trả lời: “Có thể.”

Cố Vân thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Tốt lắm, người đưa đến phủ tướng quân đi.” Cố Vân nói ra “Tướng quân phủ”, tiểu nhị cả người chấn động, nữ tử cũng hơi hơi sửng sốt một chút.

“Nhưng là trấn quốc tướng quân phủ?” Tiểu nhị cẩn thận hỏi.

Cố Vân nghĩ nghĩ, trả lời: “Là đi, chính là Túc Lăng tướng quân phủ.”

Nàng thế nhưng thẳng hô Túc tướng quân tục danh, tất là tướng quân chí thân nhân, nghe tới Cố Vân hỏi tiền đặt cọc muốn phó bao nhiêu tiểu nhị vội vàng trả lời: “Hai mươi lượng là có thể.”

Cố Vân mở ra túi tiền, lấy ra ngân phiếu hai mươi lượng đưa cho tiểu nhị, tiểu nhị tiếp nhận ngân phiếu vội vàng trả lời: “Buổi chiều nhất định đưa đến cho tiểu thư.”

Cố Vân gật đầu trả lời: “Cám ơn.”

Tiểu nhị lại khom người trả lời: “Không dám.”

Nhìn về phía đứng yên ở một bên nữ tử, Cố Vân cười nói: “Cũng cảm ơn Ngọc tiểu thư.”

Nữ tử khẽ gật đầu, đạm cười trả lời: “Ngài khách khí.”

Ngữ khí của nàng rõ ràng so với vừa rồi xa cách, Cố Vân mặc dù không rõ vì cái gì nhưng cũng nhìn ra người ta tựa hồ không muốn cùng nàng nhiều lời, Cố Vân lạnh lẽo lưu lại một câu “Ta đi trước.” người đã muốn đi ra phòng

107. Chương 107

Khi thân ảnh của Thanh Mạt biến mất, tiểu nha hoàn mới ngượng ngừng mở miệng, “Tiểu thư, trấn quốc tướng quân phủ không phải không có nữ nhân sao? Bất quá nói trở về, xem nàng quả thật không giống nữ nhân, khó trách có thể ở trấn quốc tướng quân phủ.”

Nữ tử bật cười thấp giọng mắng: “Người a! Một ngày nào đó muốn đem người ta đều đắc tội hết!”

Tiểu nha đầu nhún nhún vai, một bộ dáng không sợ.

Trang phục màu đen, tóc đen buộc, tươi cười tùy tính, động tác tiêu sái, nữ tử như vậy ngay cả nàng đều nhìn không được tới gần, không phải sao? Ngọc Hạm Đạm nhìn phương hướng sớm không người, âm thầm đoán nàng rốt cuộc là tướng quân phủ người nào đâu?

Trấn quốc tướng quân phủ, hàng năm có tinh binh thủ hộ, dân chúng chớ nói tới gần chính là đi qua trước cửa cũng không dám lớn tiếng ồn ào. Ai cũng biết bên trong tướng quân phủ không có nữ quyền, ngày thường ba vị tướng quân lại không hay mua các loại vật, tiểu nhị ở cửa hàng vàng ngọc cơ hồ tiến vào kinh thành sở hữu quan to quý nhân, hoàng thân quốc thích quý phủ, lại chưa từng đi qua tướng quân phủ.

Hai gã tiểu nhị lên tinh thần một chút, hít sâu một hơi mới cầm hộp gấm, đi vào cửa chính ụ nghiêm, vừa mới đi đến trước đại môn lập tức bị thủ thành tướng quát lớn nói: “Các người đang làm gì?”

Hai người nhanh dừng lại, trong đó một người giơ lên hộp gấm, cung kính trả lời: “Tiểu nhân là vàng ngọc lương duyên cửa hàng tiểu nhị, đây là tướng quân phủ tiểu thư bảo cho chúng ta đưa tới.”

“Tiểu thư?” Lính gác chặn chờ trong chốc lát, nhất thời không phản ứng lại.

Bên người một gã tiểu tướng thấp giọng nói: “Có phải Thanh cô nương hay không? Nếu không đi vào hỏi Minh thúc?” Hôm nay sáng sớm, Thanh cô nương liền xuất môn, phỏng chừng là nàng mua đi bằng không tướng quân phủ cũng không có nữ nhân khác.

“Ừ.” Lính gác gật gật đầu, đối với hai gã tiểu nhị nói, “Các người trước chờ.”

“Vâng.” Hai người lập tức khom người lui đến ngoài cửa. Nhưng vào lúc này một cao lớn thân ảnh đang hướng đại môn đi tới thiếu chút nữa liền cùng lui về phía sau bọn họ va phải, cũng may người tới nhanh nhẹn tránh ra mới không va chạm.

Tiểu tướng thấy rõ người tới, lập tức đứng trang nghiêm, vội la lên: “Tướng quân!” Hai gã tiểu nhị vừa thấy là tướng quân vội vàng cúi đầu, ngay cả mặt Túc Lăng cũng không dám xem.

Túc Lăng nhíu mày, hỏi: “Bọn họ là người nào?”

Túc Lăng sắc mặt không hề giận, tiểu tướng lập tức chi tiết báo, “Bẩm tướng quân, bọn họ là vàng ngọc lương duyên tiểu nhị, nói quý phủ có người bảo đưa tới, có thể là của Thanh cô nương.”

Thanh Mạt? Túc Lăng vốn đã muốn bước vào một chút, ngược lại nhìn về phía tiểu nhị hỏi: “Cái gì vậy?”

Lạnh lùng thanh âm trầm thấp mà rõ ràng, không coi trọng mắt lại làm cho người ta không khỏi kinh hãi. Tiểu nhị nuốt nuốt nước miếng, mới cung kính trả lời: “Một đôi bạch ngọc sơ, tiểu thư nói là tiệc cưới hạ lễ.”

Tiệc cưới? Túc Lăng lúc này mới nhớ tới nàng tỷ tỷ hôn lễ ngay tại vài ngày sau, khó trách nàng muốn mua, hân vờ tay, nói: “Lấy đến đây đi.”

“Rõ.” Tiểu nhị đem hộp gấm cẩn thận đưa tới trước mặt Túc Lăng. Túc Lăng mở ra nhìn thoáng qua, bên trong là một đôi trong suốt bạch ngọc sơ, ngọc sơ ở màu đỏ hộp gấm làm nổi bật càng thêm oánh nhuận. Khép lại, Túc Lăng không có hỏi giá, đối với tiểu tướng thuận miệng nói: “Người dẫn bọn hân đến phòng thu chỉ lấy bạc đi.”

“Rõ.” Tiểu tướng dẫn hai người hướng cửa hông đi đến, Túc Lăng bỗng nhiên còn nói đến: “Chờ đã. Nàng, còn nhìn cái gì?”

Tiểu nhị suy tư trong chốc lát mới thấp giọng trả lời: “Tiểu thư lúc ấy còn cầm một chi phỉ thúy trân nhàn thật lâu.”

“Như thế này đem cũng đưa lại đây.” Nói xong, Túc Lăng cầm hộp gấm nhanh bước vào bên trong .

“Rõ.” Tiểu nhị âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may hân ngày thường còn có chút nhân lực, không đắc tội vị kia thoát nhàn mọc mọc cô nương.

Bên ngoài ăn cơm trưa, chậm rãi đi trở về mới đến buổi chiều, chống má nhàn chán ghé vào bàn tròn, Cố Vân tự giễu, thiên kim tiểu thư này thực không phải nàng loại người lao lực mệnh làm được. Trước kia khi có án tử, nhào một cái một ngày liền trôi qua, chỉ hận không thể một ngày có thể có bốn mươi tám giờ, hiện tại thành sống một ngày bằng một năm ! Đương nhiên man suy nghĩ , Minh thúc lại bưng một cái khay vào trong viện, rất xa đã nói: “Cô nương, ngài mua mấy thứ đã đưa tới .”

“Rồi.” Cố Vân miễn cưỡng trả lời.

Khi Minh thúc đem khay đặt ở trước mặt nàng, Cố Vân phát hiện trừ bỏ một cái hộp gấm hình vuông màu đỏ còn có một cái hòm dài nhỏ màu xanh nhạt, trang sức có chút thanh lịch. Cố Vân mở hòm thấy bên trong nằm một thanh ngọc phỉ thúy trân, rất đẹp, theo nhẹ nhàng chớp lên sẽ phát ra khinh ngậm tiếng vang, khéo léo tinh xảo thoát tục, cây trân thoát nhàn rất xa hoa.

Đem cây trân cẩn thận thả lại trong hộp, Cố Vân cười nói: “Ta chỉ muốn lực, trân không là của ta.” Cây trân rất đẹp, cũng có chút quen mắt, bất quá quả thật không phải nàng mua . Lúc này, Cố Vân đã muốn hoàn toàn quên mình nghe hai phụ nhân bát quái cầm chính là chi trân gài tóc này.

Minh thúc khó xử trả lời: “Đây là tướng quân phân phó lão nô lấy tới, này lão nô cũng không biết.”

Cố Vân phát tay, không tái kiên trì, “Thúc đi làm việc của thúc đi, ta tự đi tìm hân.” Túc Lăng cái loại thói tính tình, nàng vẫn là tự đi qua cùng hân nói , làm gì làm cho lão nhân gia nan làm.

“Vâng.” Minh thúc thở dài nhẹ nhõm, lui ra ngoài

108. Chương 108

Cố Vân nhàn nhàn hai hộp tinh mỹ trên bàn, lâm vào trầm tư, mấy tháng qua, nàng cũng chưa mua cái gì, cơ bản không tiêu tiền, việc luyện binh, việc án tử, đem tiền quên. Hoàng kim bát quái còn không biết khi nào thì có thể tìm được, một chốc nàng là trở về không được, không thể vẫn dùng Túc gia tiền a, nàng hiện tại muốn còn thật sự tự hỏi một chút vấn đề kiếm tiền.

Thư phòng.

Lễ mừng, nước ngoài đặc phái viên, quý tộc thương nhân tiến đến chúc mừng, kinh thành muốn bảo đảm an toàn, không thiếu được mà an bài tuần vệ, muốn biểu hiện quốc thái dân an, trên đường lại không thể nơi nơi đều là binh lính, binh lực điều phối là một vấn đề lớn làm người ta đau đầu. Túc Lăng nhàn trong tay hoàng thành binh lực bộ thự, âm thầm suy nghĩ đối sách lúc này, một chuỗi nhẹ nhàng tiếng bước chân bước vào thư phòng .

Túc Lăng ngẩng đầu, trắng thuần giấy xuất hiện ở trước mắt hân. Tiếp nhận đến vừa thấy, Túc Lăng Hân mâu phút chốc tối sầm lại, trừng mắt trước bàn vẽ mặt đương nhiên Cố Vân, lạnh giọng hỏi: “Đây là cái gì?”

“Giấy nợ.” Cố Vân còn thật sự trả lời: “Ta nghe nói là người giúp ta thanh toán ngọc sơ, nơi này là một trăm sáu mươi lạng, ban ngày ta còn ở chỗ Túc Vũ cầm một trăm năm mươi lạng, ta hiện tại đem giấy nợ đưa cho hân, chờ ta có tiền liền trả lại cho người, bất quá khả năng không nhanh, lợi tức cứ dựa theo lợi tức ngân hàng tự nhàn tính đi.”

“Ai cho người làm giấy nợ?” Túc Lăng vốn cũng đã bị binh lực bộ thự đồ khiến cho phiền táo tâm tình giờ phút này càng thêm tích tụ, ngữ khí không khỏi táo bạo một ít.

Cố Vân mặc danh kỳ diệu, cũng không kiên nhẫn trả lời: “Ta không có tiền cũng chỉ có thể viết giấy nợ a, nếu người không đồng ý, ta đây tìm Túc Vũ mượn tiền trước trả lại người, ta trả lại cho hần cũng thể.” Nói xong nàng xoay người sẽ đi ra ngoài tìm Túc Vũ.

“Đứng lại.” Nghe nàng nói muốn đi tìm Túc Vũ vay tiền trả lại cho hần, Túc Lăng lại khí không có chỗ đánh đến, đem giấy nợ đồ lên trước bàn, lạnh lùng nói, “Cầm.”

“Chờ ta theo Túc Vũ chỗ mượn tiền trả lại người rồi lấy.” Một tay giao tiền một tay đổi giấy nợ, rất công bằng.

Cố Vân trong mắt công bằng lại chọc giận Túc Lăng, “Thanh Mạt! Người hiện tại ở tướng quân phủ, chính là người của tướng quân phủ, dùng tướng quân phủ tiền là chuyện đương nhiên, không cần làm giấy vay nợ, hiểu chưa?”

Ở cảm tình phương diện dĩ thường trì hoãn Cố Vân tự nhiên không có nghe ra ngụ ý của Túc Lăng, tự cố mục đích bản thân kiên trì nói: “Ta ở chỗ này ăn ở không phải trả tiền đã muốn thực ngưng ngừng, tiền tuyệt đối không thể lấy không trả người, giấy nợ người thu trước, ta nhất định sẽ trả.”

Đáng chết! Luôn luôn kiệt ngạo nam tử cũng bị Cố Vân bú đống bình tức giận đến rống to đứng lên, “Ta nói không cần người trả!” Trong đầu nàng chứa cái gì vậy, không thể như bình thường nữ tử sống! Dùng tiền hần khó chịu như vậy sao?

Hần rống cái gì? Cố Vân mờ mịt, thiếu nợ thì trả tiền không phải chuyện bình thường sao? Biết rõ hai người đều là tính tình hỏa bạo, Cố Vân lười cùng hần tiếp tục tranh chấp, không sao cả trả lời: “Giấy nợ ta để ở đây, người xem không vừa mắt xé cũng không quan hệ. Về phần tiền, muốn hay không là chuyện của người, trả không trả là chuyện của ta.”

Cố Vân còn chưa kịp xoay người, Túc Lăng đã muốn lại quát: “Đứng lại!”

Cố Vân thầm mắng một tiếng, nam nhân này như thế nào lại lễ mễ như vậy! Lạnh lùng chờ Túc Lăng, vốn tính hần nói chuyện giấy nợ, nàng sẽ bảo nổi ai ngờ Túc Lăng đột nhiên hỏi nói: “Người mua ngọc sơ là vì chúc mừng Thanh Linh cùng Lâu Tịch Nhan đại hôn?”

Cố Vân sửng sốt, gật đầu trả lời: “Đúng.”

Túc Lăng bỗng nhiên cúi đầu, bắt tay vào bản vẽ, thản nhiên mở miệng nói: “Ta vừa vặn không mua lễ vật, cũng không biết chọn cái gì đưa bọn họ, chuyện lễ mừng lại làm cho ta bận tối mày tối mặt, ngọc sơ coi như là chúng ta tuyển lễ vật đi, giấy nợ người đem đi đi.”

“Ta...” Chúng ta chọn lễ vật? Cố Vân như thế nào nghe đều cảm thấy có chút quái dị, nhưng là cụ thể như thế nào lại không thể nói rõ. Nàng mở miệng lại không biết nói nói gì, Túc Lăng ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, nhíu mày nói: “Người sẽ không nhỏ mọn như vậy đi! Ta một đại nam nhân, thật sự không biết đưa cái gì chúc mừng bọn hần.”

Trước kia bằng hữu kết hôn, cũng có cùng mua lễ vật đưa, cũng không có gì đi. Cố Vân suy nghĩ, cuối cùng vẫn là gật đầu trả lời: “Vay được rồi, cho người một phần.”

Túc Lăng âm thầm thở dài, nữ tử này thật khó chiều, cứng rắn khẳng định không được, hần chỉ có đến nhuyển, chỉ cần nàng không cần cứ nhắc đến giấy nợ là được, bình bất yếm trá thôi.

“Đúng rồi.” Cố Vân nghĩ đến tới chuyện thứ hai, theo trong tay áo lấy ra hòm màu xanh nhạt, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, cười nói, “Đây không là của ta, trả lại cho người.”

Túc Lăng ho nhẹ một tiếng, có chút không được tự nhiên lạnh giọng trả lời: “Nó là của người.”

Cố Vân nghi hoặc nhìn về phía Túc Lăng, Túc Lăng cúi đầu tiếp tục nhìn bản vẽ trong tay, khò khò trả lời: “Ta tặng cho người.”

Cố Vân linh mâu khê nhác, cười nói: “Vì cái gì vô duyên vô cớ đưa ta?”

Đem hòm đồ lên trước mặt Cố Vân, Túc Lăng ra vẻ bình tĩnh trả lời: “Lần này tiêu diệt sơn tặc, ít nhiều có kẻ sách của người, này là ta đưa cho người tạ lễ, như vậy có thể nhận đi?”

Thì ra là thế, Cố Vân hào phóng cười nói: “ ‘ cảm ơn ’ ta nhận, lễ vật liền không cần, dù sao ta cũng không dùng được.” Xinh đẹp vật phẩm như vậy, đưa nàng lãng phí, Cố Vân đem hòm khế đẩy trở về.

Trời biết hẳn là lần đầu tiên tặng đồ nữ nhân, nàng cư nhiên không cần! Hẳn là phát điên mới có thể tặng đồ cho loại này không hiểu thưởng thức nữ nhân! Có lẽ là thẹn quá thành giận, Túc Lăng Hàn mâu thuẫn Cố Vân, lạnh như băng thanh âm hung tợn nói: “Tặng cho người chính là của người! Không thích người liền vứt!”

Miệng hẳn nói như vậy, trên mặt cũng là một bộ “Người dám ném xuống thử xem “ biểu tình, Cố Vân bật cười, nam nhân này đang tặng lễ vật sao? Xác định không phải là uy hiếp? Cầm hòm trên bàn, khó được nhìn đến bộ dáng hẳn không được tự nhiên, Cố Vân nhin không được đậu hẳn: “Được, ta đi ném.”

Quả nhiên, sắc bén mắt đao cơ hồ đem nàng chém chết! Cố Vân buồn cười ra thư phòng.

Nhìn gầy thân ảnh cuối cùng vẫn là đem hòm thu vào trong tay áo, Túc Lăng buộc chặt khoe môi rất cục nhẹ nhàng giơ lên, đáng tiếc, ngay sau đó Cố Vân bỗng nhiên quay người lại, đối với hắn lớn tiếng nói: “Đúng rồi, giấy nợ chín mươi lạng ta tối nay lấy lại đây cho người.”

Túc Lăng khoe miệng nháy mắt đông cứng! Đáng chết, này nữ nhân cư nhiên còn muốn nói

109. Chương 109

Phòng khách

“Lấy đi lấy đi, một chút bạc còn đáng giá viết giấy nợ? Ta không cần.”

Túc Vũ đem giấy nợ của nàng vứt ra xa rất giống kia là cái gì không sạch sẽ. Cố Vân dở khóc dở cười, trêu chọc nói: “ Huynh đệ các người luôn luôn hào phóng như vậy sao? Đến bây giờ nhà còn không còn bốn bức tường thật đúng là ông trời phù hộ.”

Túc Vũ trừng mắt nhìn nàng, nàng cho quân phủ bạc dùng dễ như vậy? Nếu không phải người tiêu tiền là nàng, hẳn sẽ hào phóng như vậy? Hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú.

Túc Vũ không thu, Cố Vân cũng không đi nhặt, tùy ý giấy nợ rơi ở chân, thân nhiên cười nói: “Thu không thu tùy tiện người, dù sao ta nhớ rõ là được.” Nàng tổng kết ra đến đối phó Túc gia nam nhân, biện pháp tốt nhất chính là không cần cùng bọn họ nói đạo lý, kiên trì là có thể !

Về mặt Cố Vân kiên trì, Túc Vũ nhin không được thấp giọng mắng: “Người đừng xoay cái gì? Tiền tướng quân phủ muốn dùng trực tiếp đi phòng thu chỉ lấy là được, người hiện tại không có việc gì đi tìm việc làm sao!”

Cố Vân không để ý tới hắn, tự cố hỏi, “Ở Khung Nhạc, nữ nhân bình thường như thế nào có thể kiếm được tiền?” Nói thật, thời đại này khả năng của nữ nhân nàng thật đúng là không rõ ràng lắm.

“Người người này như thế nào quật như vậy, nghe không hiểu ta nói a!” Túc Vũ cũng sảo đứng lên, đầu quay qua một bên, không hề cùng nàng nói chuyện.

Nhẹ nhàng nhếch khoe môi, Cố Vân cố ý thờ dài, trả lời: “Người không nói cũng không sao, hôm sau ta hỏi Lâu Tịch Nhan một chút.”

“Người hỏi hắn làm cái gì? !” Túc Vũ hỏn hỏn, nàng nếu thực hỏi Lâu Tịch Nhan, làm cho người ta cho rằng tướng quân phủ ngay cả cái nữ nhân đều nuôi không nổi, kia không cho người cười tử! Biết tính cách nữ nhân này không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, Túc Vũ chỉ có thể trả lời có lệ: “Nữ nhân kiếm tiền chính là cho người khác làm nha hoàn, người có con kiếm tiền tiêu vật hàng tháng thì sẽ bán chút đồ thêu thủ công, này đó đều không thích hợp người làm.”

Cố Vân mặt nhăn càng chặt, lắc đầu thở dài: “Xem ra ta quả thật không thích hợp làm chuyện nữ nhân hay làm.”

“Chính là.” Túc Vũ rất cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, uống một ngụm trà thuận thuận khí. Lúc này, bên tai lạnh lạnh vang lên một đạo hưng phấn nói nhỏ, “Ta hẳn là tìm chút nam nhân hay làm thử xem.”

“Phốc ——” một miệng trà phun tới, Túc Vũ bị nghẹn khẹt, Cố Vân cũng không để ý đến hắn, ở một bên nhàn nhã cười nói: “Tiền thưởng thợ săn cũng không sai, bộ dáng có vẻ rất kiếm tiền, cũng thích hợp ta.” Nàng nhớ rõ cái kia kêu Dạ Mị nữ tử chính là tiền thưởng thợ săn, bài danh còn không thấp. Nàng có thể thử xem, chẳng qua phá án và bắt giam là của nàng cường hạng, truy kích phạm nhân liền yếu một ít, trước thử xem xem đi!(bài danh:vị trí trên bảng xếp hạng)

Thật vất vả ngừng ho khan, Túc Vũ vẻ mặt cầu xin, ai thán nói: “Thích hợp các thí! Cô nãi nãi, người cũng đừng ép buộc !”(thí: mông;cô nãi nãi: bà cô)

Nhìn bộ dáng hắn chật vật Cố Vân cười ha hả.

Phòng khách truyền ra tiếng cười không ngừng,ngoài phòng khách,người đang muốn đi vào dừng cước bộ, sâu thẳm ứng mâu khẽ neho lại, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, bất năng như thế nào đây?Túc Lăng đau đầu nhu nhu huyết Thái Dương, được rồi, nếu nàng nghĩ kiếm tiền, hẳn ngấm lại tìm chút sự tình gì cho nàng làm.

Tóm lại, tuyệt đối không thể làm cho nàng đi làm thợ săn tiền thưởng!

Ỗ Thiên uyển.

Có lẽ là thật lâu không có người ở lại, có lẽ là đình viện vốn không có bàn, đình viện to như vậy lại ngay cả một chỗ để ngồi cũng không có. Dưới ánh trăng, một thân hắc y nữ tử ngồi trên chiếu, trong tay cầm một thanh oánh bạch trường kiếm, bên chân là một đồng... Bể?

“Bể Luyện, cho ta an phận chút. Không nên phóng thích lãnh khí nữa! Này đã muốn là khối khăn khối đóng bể thứ ba rồi, người còn như vậy về sau ta cũng không lau cho người.” Cầm trong tay cuối cùng một khối khăn ướt mềm, Cố Vân hung hăng đe dọa , tuy rằng đối tượng là một cây kiếm.

Dưới ánh trăng, oánh bạch trường kiếm vi thiếu một chút, vô cùng ủy khuất thu liễm hàn khí, Cố Vân cầm khăn, thử lau một chút, nước trên khăn vẫn là kết thành miếng bể mỏng, cũng may không có bị trực tiếp bị đông lạnh thành khối bể, Cố Vân vừa lòng cầm khăn nhẹ nhàng chà lau thân kiếm.

Đứng ngoài cửa lãnh ngạo nam tử nhìn một màn này, trên mặt cũng không nín được ý cười, nàng cư nhiên kêu Bể Luyện không cần phóng thích hàn khí, nó thân mình chính là từ ngàn năm hàn ngọc cùng thiên tâm tuyết ti rền mà thành, như thế nào có thể không có hàn khí! Vả lại nhiều năm qua, hắn cũng không nghe nói qua có người tắm rửa cho Bể Luyện.

Túc Lăng chậm rãi đi vào trong viện, ánh trăng làm hắn cao lớn thân ảnh kéo thật sự dài, Cố Vân ngẩng đầu nhìn hắn một cái, trong mắt hắn là rõ ràng ý cười, nàng cũng lơ đãng, tự nhiên cười nói: “Ngồi a.”

Túc Lăng nhìn bốn phía, trừ bỏ chỗ nàng đang ngồi hắn cũng không thấy có chỗ có thể ngồi, không nói cái gì, Túc Lăng cũng như nàng, ở trên cỏ ngồi xuống.

Cố Vân đem chà lau sạch sẽ Bể Luyện thu vào vỏ kiếm, đối với Túc Lăng nói: “Người chờ một chút.” Nói xong, nàng đứng dậy vào phòng, chỉ chốc lát sau, trong tay cầm giấy trở lại đưa cho Túc Lăng, “Cho.”

Nhìn lướt qua giấy không có gì bất ngờ, là giấy nợ. Túc Lăng lần này không có cự tuyệt, hắn tiếp nhận, thả vào trong tay áo, còn thật sự nói: “Ta tới là muốn cùng người thương lượng một việc.”

Túc Lăng sáng khoái nhận như vậy Cố Vân còn có chút không thói quen, nghe ra hắn nói nghiêm túc, Cố Vân tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

“Túc gia quân đối trận trên chiến trường xưa nay dũng mãnh, nhưng là lần này tiêu diệt sơn tặc làm cho ta phát hiện Túc gia quân huấn luyện không đủ, tác chiến hình thức cũng đã cực hạn cho nên ta hy vọng có thể gia tăng hạng mục huấn luyện của bọn họ, để ở đối mặt bất đồng hoàn cảnh, bất đồng địch nhân cũng có thể phát huy tướng sĩ lớn nhất lực công kích.” Túc Lăng suy nghĩ thật lâu, nếu là tùy tiện tìm chút

không quan hệ sự tình khẩn yếu cho nàng làm nàng nhất định sẽ không để ý tới. Khi tiêu diệt loạn tặc hần cũng đã nhìn ra Thanh Mạt đối quân sự chuyên tình thực có hứng thú, cũng có chút năng lực, nếu là làm cho nàng giám thị luyện binh, nàng hẳn là đáp ứng.

Cố Vân tự nhiên không biết Túc Lăng chẳng qua là muốn cho nàng tìm chút chuyện làm mới cùng nàng thảo luận quân sự, còn thật sự đề nghị, “Kỳ thật, người dẫn dắt Túc gia quân cũng có một đoạn thời gian rất dài, Nam chinh bắc chiến vô số lần, hai quân đối trận vẫn là đánh giặc là chủ yếu. Hơn mười vạn quân Túc gia, nếu mỗi một tướng sĩ đều phải làm đặc biệt huấn luyện sẽ hao phí đại lượng quân nhu. Người có thể chọn lựa ba vạn tinh binh, gia tăng bọn họ huấn luyện hạng mục, làm cho bọn họ ở đối mặt các loại hoàn cảnh cùng địch nhân có thể thông dong ứng đối, bọn họ có thể cùng đại quân tác chiến, cũng có thể độc lập chấp hành các loại nhiệm vụ đánh bất ngờ, bao vây tiêu trừ.”

Cố Vân nói xong, tạm dừng một chút, tựa hồ có chút chần chờ. Túc Lăng nhìn ra của nàng muốn nói lại thôi, chủ động hỏi: “Tiếp tục nói.”

Thật lâu, Cố Vân mới thấp giọng nói: “Giống Túc gia quân đội ngũ, rất tất yếu hình thành một chi bộ đội đặc chủng để chấp hành nhiệm vụ đặc biệt. Nhóm đội ngũ này mỗi người đều phải là tinh nhuệ binh sĩ, có thể độc lập hoàn thành tập kích, quấy rối, phá hư, trinh sát, đánh cắp tình báo, thậm chí là ám sát, trang bị của bọn họ phải hoàn mỹ nhất, năng lực phải là tốt nhất. Quan trọng nhất là, bọn họ không thuộc bất cứ doanh đội nào trong Túc gia quân, có thể mệnh lệnh bọn họ chỉ có một người, đó là người.”

Túc Lăng ngẩn ra! Con người đen híp lại, nhìn về phía Cố Vân thuần khiết, nàng trong trẻo đôi mắt lộ thanh minh sắc. Nghênh thị Túc Lăng sâu thẳm phức tạp mắt, Cố Vân bỗng nhiên có chút hiểu được cảnh giác trong mắt hần, vì thế khẽ lắc đầu, thản nhiên cười nói: “Người không cần khẩn trương như vậy, ta sẽ không bảo người mưu phản, nói sau, muốn làm phản một nhóm bộ đội đặc chủng cũng không đủ. Theo nào đó ý nghĩa mà nói, binh lính cùng đao kiếm là giống nhau, đều là vũ khí, vũ khí không có trung gian tốt xấu, chủ yếu là xem người dùng bọn họ. Hình thành bộ đội đặc chủng chính là cá nhân ý kiến của ta, có thể hay không người có thể chậm rãi xem xét.”

Cố Vân không sao cả nhún nhún vai, nàng chẳng qua là đề nghị mà thôi, có nghe hay không là ở hần.

Đứng dậy đem mấy khối đã kết thành băng nhặt lên, bỏ vào thùng gỗ bên cạnh, Cố Vân ai thán, nàng luôn luôn đều thực yêu quý vũ khí, trước kia cũng phi thường dụng tâm địa bảo dưỡng, hiện tại xem ra, đối Băng Luyện cũng không áp dụng được.

Cố Vân tự cổ tự làm chuyện trên tay nhưng không có chú ý tới cặp kia ưng mâu vẫn không có theo trên người nàng dời quá.

“Ta cảm thấy người nói rất được, này cũng là chuyện ta muốn cùng với người bàn.” Có lẽ ngay từ đầu hần chính là muốn tìm chút sự tình cho nàng nhưng mà hiện tại hần thay đổi chủ ý. Thật vất vả đem mọi thứ thu thập xong, Túc Lăng trầm thấp thanh âm ở phía sau nàng vang lên, Cố Vân chậm rãi xoay người, có chút không tin hỏi: “Người muốn ta giúp người?” Nàng không phải không tin nhiệm năng lực của mình, mà là không tin Túc Lăng sẽ nhờ nàng đi huấn luyện nhóm bộ đội đặc thù.

Túc Lăng hào phóng gật đầu, trả lời: “Thời điểm cần dùng đến chi đội này nhất định là gặp gỡ tới hung hiểm tình huống, ta cần một người có năng lực lại đáng giá tín nhiệm đến huấn luyện bọn họ.” (a tỏ tình một nửa =))))))

Người có năng lực lại đáng giá tín nhiệm nhân? Hần nói nàng? Cố Vân càng nghe càng cảm thấy run lên, nhưng là ở trên mặt hần lại không thấy ra cái gì kỳ quái. Cố Vân không lên tiếng. Túc Lăng trực tiếp hỏi: “Ta cho người ba trăm lượng làm lương tháng. Người vừa lòng?”

Cố Vân tuy rằng không biết ba trăm lượng là thế nào nhưng là nàng biết, tuyệt đối không phải số lượng nhỏ. Ẩn ẩn, nàng đã muốn đoán ra mục đích của Túc Lăng đêm nay, vì thế trong lòng hừ lạnh một tiếng, bất động thanh sắc nói: “Hàn Thúc lương tháng là bao nhiêu?”

Nàng hỏi cái này làm cái gì? Túc Lăng nghi hoặc trong chốc lát, ở Cố Vân lãnh mâu nhìn cuối cùng vẫn là trả lời:

Hai trăm lượng.” Chẳng lẽ nàng vẫn là nhìn ra dụng ý của hần?

Ngay khi Túc Lăng lo lắng nàng tính cách quật cường sẽ cự tuyệt Cố Vân sáng khoái trả lời: “Mới bắt đầu cùng quân đội của người tiếp xúc coi như là thử việc, ta cùng Hàn Thúc lương tháng giống nhau là được, đợi có thành tích ta sẽ yêu cầu tăng lương.”

Nàng sẽ không cùng tiền mà tranh chấp, hưởng chi nàng là trả giá tương đối cùng tiền lời. Túc Lăng làm như vậy, dụng ý là cái gì đối nàng mà nói cũng không trọng yếu, cầm tiền hần nàng tự nhiên sẽ làm hần nhìn đến giá trị số tiền, mà nàng thật đúng là hoài niệm ngày thao luyện Lãnh Tiêu bọn họ, có lẽ có bọn họ làm bạn, ở trong này mỗi một ngày sẽ trở nên vui vẻ hơn.

Nàng đáp ứng ,Túc Lăng tâm cũng thả xuống, vì thế trả lời: “Túc Nhậm ba ngày sau sẽ về đến kinh thành, đến lúc đó người có thể ở Túc gia quân quân đội thường trú ở kinh thành chọn lựa tướng sĩ người cần.” Hần hiện tại đối nàng cái gọi là bộ đội đặc chủng cũng có một ít chờ mong, hần còn nhớ rõ, cái kia kêu Lãnh Tiêu tình nguyện buông cơ hội tiến vào Phục Hổ doanh cũng muốn ở bên người nàng, có lẽ nàng thật sự đáng giá đi

110. Chương 110

“Bộ đội đặc chủng lấy chất lượng chứ không chú trọng số lượng, ta chỉ muốn ưu tú một trăm người nhất.” Lấy một địch trăm, đây là mục tiêu nàng từng nói qua với Hàn Thúc, nàng sẽ thực hiện .

“Được.” Nếu giao cho nàng Túc Lăng cũng sẽ không tính can thiệp. Dưới ánh trăng, một ột thấp hai bóng đáng kẻ vai sát cánh. Vốn xinh đẹp khuôn mặt càng nhu hòa, lông mi đen dày như một ánh trăng rằm, mà cặp kia tình lượng đôi mắt trong sáng mà kiên trì, nguyên lai đôi mắt nữ nhân có thể xinh đẹp như vậy.

Ánh mắt Túc Lăng sâu thẳm gắt gao nhìn chăm chăm, Cố Vân bỗng nhiên có chút không được tự nhiên, xấu hổ hỏi:

“Còn có việc?”

“Không có.” Lạnh lùng lưu lại một câu, Túc Lăng xoay người ra Ý Thiên uyển. Nhìn cao lớn thân ảnh vội vàng rời đi, Cố Vân không hiểu, hần trờn nàng làm gì chứ?

Bóng đêm mờ lung, một tinh xảo tiểu phòng, đốt nhu hòa ngọn đèn, nho nhỏ trẻ con, tú lệ đoan trang phụ nhân nhu tình nhìn trẻ mới sinh trên giường, trên mặt lộ vẻ từ ái. Trẻ mới sinh phấn nộn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , ở phụ nhân ôn nhu khinh hồng, bình yên tiến nhập mộng đẹp. Đứng ở phụ nhân phía sau nha hoàn thấp giọng khuyên nhủ: “Phụ nhân, đều qua giờ tỵ , tiểu thiếu gia ngủ, ngài cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi, nô tỳ hội sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia thật tốt .”

Phụ nhân nhăn mày, ánh mắt thủy chung không ly khai tiểu sinh mệnh, thật lâu, mới lưu luyến buông trong lòng bảo bối, lo lắng phân phó nói: “Người nhất định phải cẩn thận, có chuyện gì lập tức báo ta.” Đây chính là nàng cùng lão gia thật vất vả mới có đứa nhỏ, là bọn hần vận mệnh tử.

“Rõ.” Nha hoàn liên tục gật đầu.

Bàn tay mềm nhẹ nhàng kéo cao chăn,phụ nhân mới không tha mà đứng dậy. Mới vừa đi đến bình phong chỉ nghe thấy cửa sổ linh một tiếng bỗng nhiên bị kinh phong thổi mở, oành một tiếng nện ở trên tường, một hắc ám thân ảnh lấy một loại phương thức vô cùng quỷ mị bỗng nhiên xuất hiện ở trong phòng. Dưới ánh trăng, cao to thân ảnh lặng yên không tiếng động đứng ở trước giường trẻ con, hắc y ngân phát. Hần xuất hiện, giống như tử thần. Đưa lưng về phía ánh trăng nhìn không thấy diện mạo, lại có thể cảm nhận được lãnh khốc hơi thở đập vào mặt, phụ nhân kinh hoảng hỏi: “Người... Người là ai?”

Nam tử không nói gì, lưu loát ôm lấy đứa bé mới sinh trên giường.Bé bởi vì vừa rồi tiếng vang cùng có người đụng vào, bất an ngo nguậy. Phụ nhân càng thêm kinh hoảng, xông lên phía trước, quát: “Người muốn làm gì, buông con ta ra!”

Nam tử hờ hững xoay người, chói mắt chỉ bạc dưới ánh trăng vẽ ra một đạo ngân quang, hắc ám thân ảnh cũng hướng tới ngoài cửa sổ.

“Đứng lại, đem con trả lại cho ta!” Mẫu thân bảo hộ con thiên tính làm cho luôn luôn nhu nhược nữ tử rất nhanh vọt tới cửa sổ, cơ hồ bắt nam tử vạt áo, trong mắt nam tử hiện lên hàn quang, không lưu tình chút nào vung tay lên, phụ nhân thân ảnh lập tức như như điều đứt dây hung hăng đánh vào cách đó không xa bình phong.

“A!” Trán phụ nhân vừa lúc đánh vào bình phong góc cạnh, máu tươi ồ ồ chảy xuống. Máu tươi làm tỉnh lại đã choáng váng nha hoàn, nàng nhanh tiến lên, nâng dậy quỳ rạp trên mặt đất phụ nhân, vội la lên: “Phụ nhân! Ngài không có việc gì đi?”

Hai người ôm nhau ngồi dưới đất, hắc ám thân ảnh cũng nhanh chóng biến mất trong bóng đêm. Một biến cố làm cho trong lòng đứa nhỏ bị kinh hách, hắc oa oa khóc rống lên, tiếng khóc càng ngày càng xa lại hung hăng xé rách tim người làm mẫu thân. Phụ nhân cắn bản không cảm giác đau đớn, lòng của nàng đã bị tê thành mảnh nhỏ, trong miệng không ngừng mà khóc hô: “Con ta! Con ta...”

Nha hoàn một bên đỡ té ngã trên đất phụ nhân, một bên bối rối thét to: “Người tới! Mau tới a! Thiếu gia xảy ra chuyện!”

Tiêm tể kêu la rất nhanh đưa tới một đám gia đình, chỉ chớp lát sau, một trung niên nam tử năm mươi có hơn cũng vội vàng tới, mới tiến vào phòng đã bị phòng ốc hỗn loạn cùng vết máu mà trở tay không kịp, hắc nâng phụ nhân khóc thương tâm muốn chết, vội la lên: “Đây là có chuyện gì?”

Trầm thấp giọng nam rốt cục làm cho phụ nhân khôi phục một chút thần chí, nàng gất gao cầm lấy tay hắc, khóc hô: “Lão gia... Lão gia mau cứu con chúng ta, hắc bị một cái ngân tóc nam tử đoạt đi rồi! Cứu hắc! Cứu hắc!”

Vừa nghe ngân phát, tay trung niên nam tử đỡ phụ nhân cũng không chịu nổi chế run lên, ngân phát nam tử! Lại là ngân phát nam tử sao? Nhớ tới gần đây chuyện đã xảy ra, trung niên nam tử mặt xám như tro.

Tiếp được huấn luyện bộ đội đặc chủng nhiệm vụ, Cố Vân sẽ không rảnh rỗi, mấy ngày nay đều là làm kế hoạch huấn luyện đồng thời cũng gia tăng về vũ khí dùng cho huấn luyện dụng cụ, tiện để Túc Lăng sai người chuẩn bị, nàng sở dĩ chỉ cần một trăm người vì cam đoan mỗi người đều có thể được đến tốt nhất huấn luyện, có được vũ khí hoàn mỹ nhất.

Cố Vân vui đầu suy tư về chỗ nào còn cần gia tăng cao độ huấn luyện, ngoài cửa vang lên Minh thúc thanh âm, “Cô nương.”

Không ngẩng đầu, Cố Vân thuận miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Minh thúc không có đi vào, ở bên ngoài cung kính nói: “Ngày mai là Lâu tướng hôn lễ, tướng phủ phái người tới, vì ngày mai đón dâu, Thanh Linh cô nương đã muốn đến Hạo Nguyệt trạm dịch ở, ngày mai buổi sáng ngài trực tiếp đến trạm dịch có thể nhìn thấy nàng.”

Ngày mai chính là hôn lễ sao? Chỉ lo kế hoạch huấn luyện nàng thiếu chút nữa đã quên thời gian, Cố Vân vỗ vỗ trán, cười thở dài: “Ta đã biết.” Nàng vươn vai mới phát hiện mặt trời đã lặn, trên tay kế hoạch huấn luyện cũng làm không kém liên hồi.”Túc Nhậm đã trở lại sao?”

“Ngày hôm qua ban đêm đã trở về.”

Trở về là tốt rồi, làm cho các tướng sĩ tu chỉnh vài ngày, nàng là có thể chọn lựa binh lính, Cố Vân lại vui đầu bên trong kế hoạch huấn luyện, thần nhiên trả lời: “Ngài có việc thì cứ đi thôi.”

“Vâng.” Minh thúc xoay người sẽ lui ra ngoài, Cố Vân như là nghĩ tới cái gì ngẩng đầu vội la lên: “Chờ. Minh thúc, phiền toái người cho ta tìm một bộ nữ trang, không cần rất hoa lệ khoa trương. Ngày mai sớm một chút đưa lại đây.” Thiếu chút nữa đã quên, ngày mai là Tình hôn lễ, nàng không thể còn mặc một thân hắc y tiến đến chúc đi!

“Rõ.” Minh thúc mỉm cười cười, làm khó nàng còn nhớ rõ điểm ấy, xem ra cô nương thực để ý tỷ tỷ.

Trời vừa mới sáng, Cố Vân chạy xong lại ở trên cây tập xà, đây là nàng mỗi ngày đều đã kiên trì vận động, cũng là nàng nhiều năm thói quen. Ngoài viện vang lên tiếng gõ cửa, Cố Vân đoán hắc là Minh thúc đưa quần áo cho nàng, cao giọng nói: “Vào đi.”

Cửa nhẹ nhàng mở ra, quả thật là Minh thúc, trong tay còn bưng một cái khay thật to, phía trên là đủ mọi màu sắc quần áo. Tiến vào trong viện, Minh thúc nhìn thoáng qua còn ở trên cây bóng đen, thấy nhưng không thể trách đem quần áo mang vào phòng, đi ra nói: “Cô nương, lão nô cho ngài chuẩn bị vài món nữ trang, còn có một chút vật phẩm trang sức, ngài chính mình chọn lựa.”

Bốn mươi tám... Bốn mươi chín... Năm mươi!

Làm đủ hôm nay lượng vận động, Cố Vân buông lỏng tay, nhẹ rơi xuống đất. Vừa rồi chỉ lo vận động, không chú ý tới ngoài cửa còn đứng mười tuổi tiểu cô nương, một thân bố y nhìn rất là nhẹ nhàng khoan khoái, linh động mắt to thẳng nhìn chăm chăm nàng, trong mắt lộ kinh ngạc cùng tò mò.

Cố Vân bật cười, ở tướng quân phủ lâu nàng cũng không thói quen thấy nữ nhân. Đứa nhỏ này căn bản chính là đem cảm xúc trực tiếp đặt ở trên mặt, Cố Vân cảm thấy nàng rất là thẳng thắn đáng yêu, cười nói: “Nàng là?”

Minh thúc vẫy tay, ý bảo nàng tiến vào, chờ cô gái đi đến trước mặt Cố Vân, nhu thuận hành lễ thỉnh an sau, Minh thúc mới giải thích: “Nàng là lão nô chất nữ, khéo tay, làm cho nàng cho ngài rửa mặt chải đầu, ngài có thể nhanh xuất môn, lão nô tự chủ trương, còn thỉnh cô nương thứ lỗi.”

Đúng vậy! Nàng thầm nghĩ đến quần áo, không nghĩ tới còn có kiểu tóc, tổng không thể mặc quần áo váy dài, lại buộc tóc đuôi ngựa đi. Chính mình ngẫm lại liền thấy rất buồn cười vì thế cảm kích trả lời: “Minh thúc, ngài nghĩ đến thật sự là chu đáo, đa tạ.”

Minh thúc nhẹ nhàng lắc đầu, ôn hòa cười nói: “Không dám, lão nô cáo lui trước.” Thanh cô nương tính nết tốt, nhân phẩm cũng tốt, nếu là thật có thể trở thành tướng quân phủ nữ chủ nhân, thật sự là tướng quân cùng Túc gia phúc khí.

Minh thúc lui ra ngoài, Cố Vân đi hướng phòng, đối với còn ngốc sững sờ ở trong viện cô bé nói: “Vào đi.”

Cô bé sợ hãi tiến vào phòng, Cố Vân đẩy mặt và đầu cổ mờ mờ, đang chuẩn bị đi đến chậu nước bên cạnh rửa mặt, tiểu hài nhi cũng nhanh hơn nàng từng bước đi qua, đem khăn mặt ướt nhẹ vắt khô, đưa tới trước mặt Cố Vân.

Cố Vân khẽ dừng lại, mặc kệ là ở nhà vẫn là đến tướng quân phủ, nàng sống hai mấy năm qua, luôn luôn tự lực cánh sinh bỗng nhiên có người cẩn thận chiều cố như vậy, nàng có chút không quen

111. Chương 111

Không được tự nhiên nhận khăn mặt, Cố Vân hỏi: “Người tên là gì?”

Cô bé cúi đầu, thanh âm bé rất giống con kiến, “Tiểu Vi.”(ta chém)

“Ân, tên thực hay.” Rất thích hợp nàng, Cố Vân không hiểu lắm cùng quá mức ngưỡng nể nữ hài tử ở chung, rõ ràng đến khay cầm lấy quần áo ở trên người khoa tay múa chân. Minh thúc cho nàng chọn quần áo đều đã muốn thanh lịch, Cố Vân tùy tay chọn thích hợp hôn lễ quần áo màu tím nhạt, đối với phía sau nữ hài nói: “Ta nghĩ mặc bộ này, người làm cho ta một cái đơn giản nhất kiểu tóc xứng nó là có thể.”

“Vâng.” Cô gái nhìn thoáng qua quần áo trên tay Cố Vân, đại khái đã biết làm kiểu tóc như thế nào nhưng là cô nương nói muốn đơn giản, cô gái không có thể xác định, quanh co hỏi, “Ta làm cho cô nương một cái lạc hà kế, hoặc là... Lưu vân kế.”

Cố Vân hoàn toàn nghe không hiểu, cường điệu một chút, “Tùy tiện, tóm lại đơn giản.”

“Vâng.” Không dám hỏi lại, cô gái suy tư — một lát sau, mới động thủ chải tóc.

Nửa giờ sau ——

Cố Vân đã có chút không kiên nhẫn , rốt cục, cô gái than nhẹ cười nói: “Tốt lắm, cô nương nhìn xem có vừa lòng.”

Cuối cùng cũng chuẩn bị tốt ! Cố Vân tùy tiện nhìn lướt qua gương đồng chính mình, đơn giản búi tóc ở sau đầu, mái tóc lần lượt thay đổi, thoát nhìn rất trình tự lại không hiện phiền phức, Cố Vân thực vừa lòng, đang chuẩn bị đứng dậy thay quần áo, con gái bưng tới hoa lệ hoàng kim vật trang sức, hỏi: “Tiểu thư muốn dùng vật trang sức nào ?”

Cố Vân chỉ cảm thấy chói lọi choáng váng, vật trang sức tuy đẹp, nhưng là xứng thượng nàng giản lược kiểu tóc rất là không hợp cũng có vẻ tục khí. Đẩy ra, Cố Vân cười nói: “Không cần, cứ như vậy đi.”

Cô gái khó xử nói: “Không được a, nào có người không mang trâm !” Không được sao? Cố Vân thật sự không hiểu còn có loại này. Mày gắt gao mặt nhăn cùng một chỗ.

Nhìn ra trong lòng Thanh cô nương nhất định không thích này đó chói mắt kim sức, tiểu cô nương cầm lấy đặt ở gương đồng giữ phỉ thúy trâm, đề nghị nói: “Váy mang này đi.” Cô nương để nó đặt ở cạnh gương đồng, tất là âu yếm vật.

Cố Vân nhìn lướt qua, so sánh đứng lên vẫn là chọn nó đi, Cố Vân không có ý kiến trả lời: “Liên nó đi.”

Mặt trời đã muốn lên cao, nếu không đi liền không còn kịp rồi, đem trâm tùy tiện hướng trên đầu cắm xuống, ở Tiểu Vi trợ giúp thay váy dài, trên mặt son phấn khẽ phủ, Cố Vân vội vã đi .

Váy dài thật không phải là người mặc ! Cố Vân trong lòng mắng,ở thứ lần thứ hai mươi đập đến váy Cố Vân rốt cục đi tới trước cửa tướng quân phủ.

Mình thúc tựa hồ sớm cũng đã chờ ở nơi nào, thấy nàng đi tới, vội vàng nghênh đón, vừa lòng nhìn Cố Vân một thân tú lệ, cười nói: “Cô nương, xe ngựa chuẩn bị tốt .”

Cố Vân gật gật đầu, nàng này áo quần muốn cưỡi ngựa cũng khó !

Đen mặt, Cố Vân vừa mới bước ra viện,một đạo kinh ngạc giọng nam khê gọi nói: “Oa! Người hôm nay... Giống nữ nhân!”

Hôm nay nàng quần áo đậm màu tím, đem nàng kiều tiểu ôn nhu thân hình phụ trợ càng phát ra thanh gầy, xứng thượng tươi đẹp xinh đẹp. Kỳ thật Túc Vũ là muốn nói, người hôm nay... Rất đẹp, nhưng là nói đến bên miệng lại ngượng ngùng nói ra, thốt ra mà ra chính là một câu như vậy, cảm thấy có chút ảo não, đã thấy Cố Vân chính là liếc trắng mắt cũng không có sinh khí.

Túc Vũ há mồm nếu có thể nói ra cái gì lời hay đến mới là việc lạ đâu! Cố Vân mặc kệ hần, hướng tới xe ngựa đi đi, bỗng nhiên, một đạo mãnh liệt làm cho người ta không thể bỏ qua tầm mắt thẳng tắp dừng ở trên người nàng, Cố Vân nhú mày, giương mắt nhìn lại, bên cạnh tuần mã thuần màu đen, đứng một quen thuộc cao lớn thân ảnh.

Là hần? Ở tướng quân phủ thấy hần là bình thường, nhưng là tại kia song ưng mâu nhìn gần Cố Vân lại không biết tới từ đâu khẩn trương.

Ở giờ khắc này, trái tim thẳng thần loạn đập,tự nhiên không chỉ Túc Vũ một người, cùng cặp kia trong treo đôi mắt đối diện Túc Lăng đứng là rốt cuộc đi đui mù. Nàng thật là cái kỳ lạ nữ tử, có thể đem ôn nhu cùng sắc bén hỗn hợp cùng một chỗ, tựa như hiện tại, tuy rằng thân xinh đẹp nữ trang nhưng là kia rõ ràng ánh mắt, lãnh ngạo khí chất như trước không giảm, phiêu dật xuất trần bên trong ẩn ẩn lộ ra ngạo thị quần phương quyết đoán. Thấy rõ Cố Vân chỉ có một cây trâm, đứng là hần đưa cho của nàng phỉ thúy trâm Túc Lăng trong lòng lại có một chút gợn sóng thật lâu không thể tán đi.(hai a chị trúng đạn mắt của nhau..bùm chéo.. cả 2 đều rơi triệt để vài lưới tình)

Mặc thân quần áo này, bị hần sâu thăm mắt gắt gao nhìn, trong lòng bàn tay Cố Vân cứ nhiên đều là mồ hôi, chỉ cảm thấy đã xấu hổ lại không được tự nhiên.

Cũng may Túc Lăng cái gì cũng không nói, trong chốc lát hần lưu loát lên ngựa giục ngựa đi.

Hần rời đi sau, cái loại này co quắp cảm giác bất an nhảy mắt liền tiêu thất, Cố Vân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Túc Vũ, tò mò hỏi: “Hần như vậy vội vã đi chỗ nào?”

Túc Vũ sắc mặt không tốt lắm, trầm giọng trả lời: “Hoàng thượng hạ chỉ, triệu đại ca vào cung.” Không biết sao, xem đại ca gắt gao nhìn chăm chăm nàng không rời, tâm hần liền không hiểu phiền táo.

“Ra chuyện gì sao?”

“Không biết.” Túc Vũ lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người liền vào bên trong phủ. Cố Vân có chút mặc danh kỳ diệu, đều nói lòng của nữ nhân như mò kim dưới đáy biển, tâm nam nhân phỏng chừng là cát dưới đáy biển đi. Nàng lắc đầu, sải bước lên xe ngựa chờ đợi đã lâu.

Quả nhiên lúc nào kết hôn đều là một chết người, ở trạm dịch bởi Tình một buổi sáng, tam cô lục bà riu ra riu rít làm cho nàng đau đầu. Thật vất vả đợi đến khi đón dâu lại càng thêm khoa trương, Lâu Tịch Nhan mang đến một trăm gia đình, còn có một đường xem náo nhiệt dân chúng, tóm lại lọt vào trong tầm mắt chỗ tất cả đều là người. Thật vất vả kiệu hoa nâng tiến phủ Thừa Tướng, Cố Vân quyết định vẫn là trở về nghỉ một lát đi, buổi tối lại sang uống chén rượu mừng là tốt rồi, nàng lười chen vào.

Hồi tướng quân phủ, ở cửa vừa lúc cùng Túc Vũ nghênh diện, buổi sáng hần trêu chọc Cố Vân còn nhớ ở trong lòng, không nghĩ để ý đến hần, nhưng là Túc Vũ thấy nàng vẻ mặt kinh ngạc, “Người... Người như thế nào đã trở lại?”

Cố Vân dừng lại, hừ nhẹ nói: “Ta không thể trở về sao?” Tình kết hôn cũng không phải nàng kết hôn, nàng còn không có thể đào ngũ a!

Xem mặt nàng sắc không tốt lắm, Túc Vũ nhú nhú mày, thấp giọng hỏi nói: “Có phải hay không phủ Thừa Tướng xảy ra chuyện gì?”

112. Chương 112

Túc Vũ hôm nay rất kỳ quái! Cố Vân híp mắt, bất động thanh sắc nhìn hần, hỏi: “Phủ Thừa Tướng xảy ra chuyện gì?”

Câu hỏi của Cố Vân làm cho Túc Vũ không biết nàng rốt cuộc là biết vẫn là không biết, chỉ có thể ngượng ngùng cười nói: “Không, không có a! Ta liền thuận tiện hỏi một chút!”

Cố Vân lạnh lùng nhìn hần. Túc Vũ cả người không được tự nhiên, nhắc chân đã nghĩ đi ra cửa, một bàn tay mềm ngăn cản đường đi của hần. Cố Vân ép hỏi nói: “Người hoảng cái gì?”

“Hoảng? Ta nào có hoảng! Hay nói giỡn!” Túc Vũ nuốt nuốt nước miếng. Hần ra vẻ trấn định vẫn là làm cho Cố Vân nhìn ra dị thường, trong lòng lo lắng Trắc Tình xảy ra chuyện gì, Cố Vân vội la lên: “Đã xảy ra chuyện gì?!”

“Ta không biết!” Túc Vũ kiên trì lắc đầu, quay người lại trong tướng quân phủ đi.

Bắt lấy bả vai Túc Vũ, Cố Vân làm sao có thể buông hần, lớn tiếng kêu lên: “Nói thật!”

Túc Vũ thất bại xoay người, ai thán nói: “Ta thật sự không biết, hôm nay sáng sớm đại ca không phải bị gọi vào cung sao, vừa rồi nhị ca cũng bị triệu kiến cung. Ta nghe nói, nhị ca trở về kia hai cái loạn tặc cầm đầu vào kinh thành sau, một mực chắc chắn...”

Nói tới đây, Túc Vũ tạm dừng một chút, đón Cố Vân ép hỏi ánh mắt, vẫn là thấp giọng nói: “Năm đó cùng bọn họ cấu kết, bày ra hoàng kim án, đúng là Lâu tướng phụ tử!”

“Cái gì?!” Cố Vân cả kinh cầm lấy Túc Vũ chấn động, điều đó không có khả năng đi! Không phải nói nàng cơ nào tin tưởng Lâu Tịch Nhan phụ tử làm người, mà là bao vây tiêu trừ loạn tặc thời điểm nàng đã ở đó, lúc ấy quả thật có dấu hiệu cho thấy loạn tặc cùng trong triều đại thần có cấu kết, nhưng không nên là Lâu Tịch Nhan phụ tử mới đúng! Lâu Mục Hải ở bao vây tiêu trừ loạn tặc chuyện này, có thể tính công không thể không có.

Suy tư trong chốc lát, Cố Vân hỏi: “Bọn họ xuất ra chứng cứ gì?”

Túc Vũ bắt đắc dĩ lắc đầu, “Đại ca cùng nhị ca đều bị triệu tiến cung , ta cũng không biết nhị ca mang về chúng có gì!”

Kỳ thật loạn tặc khấu cung cũng không phải quan trọng nhất, Lâu Tịch Nhan thân là một quốc gia chi tướng, tuyệt đối không có khả năng bởi vì vài cái tiểu tặc khấu cung đã bị đả đảo, quan trọng nhất là, bọn họ xuất ra chúng có gì, còn có, nếu này là bọn hãn trong triều đồng đảng cố ý hãm hại, nội ứng ngoại hợp, kia Lâu Tịch Nhan muốn gặp phải áp lực còn lớn hơn nữa!

Buông Túc Vũ, Cổ Vân xoay người ra tướng quân phủ. Túc Vũ vội vã theo đi lên, “Người đi đâu vậy? Người cũng không thể đi mật báo a!”

Cổ Vân lệ mầu híp lại, lạnh giọng trả lời: “Ta tự có chừng mực!”

Túc Vũ vẫn là không yên lòng, theo Cổ Vân đi tới tướng phủ.

P phủ Thừa Tướng đều là tiến đến xem lễ hoàng thân quốc thích, các cấp quan viên đem tướng phủ tể chặt như nê mồi. Cổ Vân vội vã tìm nghỉ ngơi phòng của Trác Tình, xa xa thấy chính sảnh chật ních người vây xem, hí mắt nhìn lại, chỉ thấy Lâu Tịch Nhan nắm Trác Tình một đường hướng chính sảnh đi đến.

Cổ Vân đẩy ra mọi người, thật vất vả đi vào chính sảnh, chợt nghe chào quan lớn tiếng kêu lên: “Bái đường!”

Lâu Tịch Nhan ánh mắt thanh minh, sắc mặt cũng đã có chút hồng, phỏng chừng là uống không ít rượu, ở chính sảnh đứng, Cổ Vân chuẩn bị chờ bọn hãn bái đường, sẽ tìm Tình nói chuyện này!

“Nhất bái thiên địa!” Lễ quan cao vút thanh âm thật dài vang lên. Hai người đối với bầu trời thật sâu cúi xuống.

“Nhị bái cao đường!” Xoay người, hai người đối với cha mẹ cũng cúi thật sâu.

“Phu thê...” Tiếng nói vừa mới vang lên, một đạo uy nghiêm giọng nam đánh gãy.

“Thánh chỉ đến!”

Mọi người hồi đầu nhìn lại, chỉ thấy Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam đang tiến đến, trong tay đang cầm chói lợi thánh chỉ, tất cả mọi người nghĩ đến, là Hoàng Thượng có thể tự mình tiến đến, bởi vậy hạ chỉ chúc mừng lâu tướng đại hôn, mọi người đều tránh ra một bên làm cho hai người thuận lợi tiến vào.

Cổ Vân cùng phía sau Túc Vũ liếc nhau một cái, Túc Vũ lắc đầu, ở nàng bên tai thấp giọng nói: “Đợi một chút, đừng sốt ruột, trước nhìn kỹ hãn nói!”

Túc Lăng cũng thấy trong đám người Cổ Vân, Cổ Vân lạnh lùng trừng hãn, Túc Lăng cảm thấy ai thán, hãn cũng không nguyện ở người khác hôn lễ đến quấy rối, nề hà Hoàng Thượng...

Hãn cùng nàng thật vất vả hòa bình ở chung, qua hôm nay chỉ sợ không còn tồn tại!(hoho ai bảo a dám làm vợ a giận =)))

Lâu Mục Hải hào khí cười nói: “Túc tướng quân,Đan đại nhân, còn tưởng rằng hai vị cần không nổi chén rượu mừng này đâu!” Hãn luôn luôn kính nể Túc gia quân , lần này bao vây tiêu trừ loạn tặc, có thể cùng Túc gia quân kề vai chiến đấu hãn vẫn cảm thấy thập phần đã nghiền, đối Túc Lăng ấn tượng lại tốt hơn.

Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam sắc mặt đều có chút cương, cười nhẹ nói: “Lão tướng quân khách khí !”Chén rượu mừng này chỉ sợ bọn họ là uống không đến.

Ho nhẹ một tiếng, Đan Ngự Lam cao giọng nói: “Lâu tướng tiếp chỉ.”

Mọi người toàn bộ quỳ xuống,tiếng kèn trống cũng ngừng lại, kín người hết chỗ chính sảnh trong nháy mắt trở nên dị thường im lặng.

Đan Ngự Lam cầm thánh chỉ, thật lâu, mới cao giọng tuyên đọc nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tây Bắc loạn tặc toàn bộ bao vây tiêu trừ, phản tặc thú nhận cùng Lâu phụ tử kết đảng cấu kết, trộm quốc khố, ý đồ mưu phản, nay mệnh đề hình tư Đan Ngự Lam, trấn quốc tướng quân Túc Lăng cộng đồng thẩm tra xử lí án,Lâu phụ tử bắt giam bỏ tù, không thể kháng cự, khâm thủ!”

Bắt giam bỏ tù!

Như thế nào có khả năng này ?

Ồn ào chính sảnh lại lặng im, ai nghĩ đến thịnh thế Lâu Tịch Nhan nói bỏ tù liền bỏ tù ?

Cổ Vân tim đập cực nhanh, rốt cuộc có chứng cứ gì làm cho Yến Hoằng Thêm hạ chỉ đem Lâu Tịch Nhan bắt giam bỏ tù?

Lâu Mục Hải phục hồi tinh thần lại, lập tức nổi giận nói: “Vớ vẩn! Đây tuyệt đối là vu hãm! ! Ta lập tức theo các người đi, cùng đám loạn tặc đối chất nhau! Lâu gia trung liệt, há có thể dung nhân chữ bới?”

Lâu Tịch Nhan thủy chung trầm mặc không nói, Đan Ngự Lam chỉ có thể tiến lên từng bước, làm tư thế thỉnh, nói: “Lâu tướng, thánh ý nan vi, đặc tội”

“Chờ!” Trác Tình bàn tay trắng nõn khê giờ, đồ bình khăn voan phiêu nhiên rơi xuống đất, nàng đi thông thả mà trầm ổn, đi đến trung gian Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam, gương giọng nghiêm nghị nói, “Túc tướng quân,Đan đảm nhiệm, còn kém cuối cùng một cú , này thành thân sẽ xong.Thanh Linh cả gan, thỉnh nhị vị thư thả một ít thời gian.”

Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam liếc nhau, không nghĩ tới nữ tử này thế nhưng có yêu cầu như vậy, Lâu Tịch Nhan bỏ tù tội danh là mưu phản, đây chính là muốn tru cửu tộc!Nhưng là đối mặt Trác Tình kiên định mà lạnh lùng đôi mắt bọn họ thật sự không có gì có thể nói , lúc này tiến đến bắt người,bọn họ cũng không mong muốn, nếu ngay cả điểm ấy yêu cầu đều không đáp ứng thật sự không thể nào nói nổi!

Hai người đồng thời quay đầu đi chỗ khác, nhẹ nhàng gật đầu.

Bọn họ ngẫm đồng ý , Trác Tình đi hướng chỗ người cau mày chăm chú nhìn nàng Lâu Tịch Nhan, chậm rãi vươn tay, cùng hân mười ngón giao nhau. Mảnh khăn mười ngón gắt gao chế trụ tay hân, ấm áp lòng bàn tay cuộn cuộn không ngừng mà truyền đến lo lắng, Lâu Tịch Nhan cho dù bỏ tù cảm xúc cũng không dao động lại ở giờ khắc này gợn sóng nổi lên bốn phía.

Trác Tình khoe môi khê giờ, trong mắt dứt khoát kiên cường quang mang lại có chút chói mắt, trong trẻo thanh âm vang dội ở đây mỗi người đều có thể nghe được rành mạch, “Ta hôm nay muốn trở thành thê tử của người, mặc kệ người là cao cao tại thượng Thừa tướng, vẫn là tù nhân!”

Mọi người kinh ngạc nhìn trước mắt một thân đồ sẫm nữ tử, có lẽ rất nhiều người cảm thấy nàng ngu xuẩn, nhưng là càng nhiều người đối với nữ tử như vậy trong lòng tràn ngập kính nể cùng cảm động, dù sao đồng phú quý, cộng hoạn nạn càng khó!

Cổ Vân tâm đã ở giờ khắc này bị nặng nề mà đánh, đau lòng Trác Tình đồng thời cũng vì nàng tìm được nguyên cớ cùng chung hoạn nạn nam nhân mà vui mừng.

“Lễ quan!” Trác Tình nghe tiếng kêu lên.

Lễ quan rốt cục lấy lại tinh thần nhi đến, lớn tiếng kêu lên: “Phu thê giáp bái.”(Khổ thân Nhan ca, vợ đến tay mà ko được ăn vì cái mưu kế của hoàng đế =))))))

Một đôi phu thê, hồng y trắng huyết, quần áo bay tán loạn, đối diện không hề có những người khác tồn tại, không có tân khách, không có thánh chỉ, không có hồng trù khăn voan, hai người cứ như vậy nhìn đối phương, mười ngón giao nhau.

Thật sâu cúi đầu, theo lễ quan quát to một tiếng “Kết thúc buổi lễ “, này thành thân xem như đã xong.

Phòng khách vốn lặng ngắt như tờ sau khi mọi người nghe được thánh chỉ sau có thứ nhất thanh hoan hô.

Lâu Tịch Nhan chậm rãi buông ra Trác Tình, đi hướng Đan Ngự Lam, Túc Lăng, cười yếu ớt nói: “Túc tướng quân,Đan đại nhân,thỉnh đi.” Liền giống như ngày thường ba người vào triều tự nhiên tùy tính, nam nhân này chặt vật tựa hồ vĩnh viễn không gần hân.

Đoàn người ly khai chính sảnh đầy người lại dị thường im lặng, Trác Tình thẳng tắp đứng thẳng ở chính sảnh, đối với mọi người nghi hoặc không biết làm sao, hoặc chờ xem náo nhiệt tân khách hơi hơi được một cái lễ, tự nhiên hào phóng lại nói: “Hôm nay Lâu gia gặp biến cố, tiệc cưới dừng ở đây đi, tương lai còn có cơ hội, Lâu gia nhất định sẽ lại tổ chức mời mọi người.Các vị mời trở về đi! Cảnh Táp, tiễn khách!”

Thân là quản gia Cảnh Táp lập tức tiến lên, trầm giọng trả lời: “Rõ, phu nhân.”

“Các vị thỉnh!”

113. Chương 113

Tướng phủ không hổ là tướng phủ, tuy rằng tao gặp việc lớn vẫn như trước trầm ổn bất loạn, gia phó người người sắc mặt bình tĩnh, ngay ngắn có tự thỉnh mọi người đi ra ngoài.

Tân khách yên lặng ra bên ngoài, Cố Vân đối phía sau Túc Vũ thấp giọng nói: “Người hồi tướng quân phủ trước.”

Xem bộ dáng nàng bất động như núi, Túc Vũ vội la lên: “Vậy còn người?”

“Ta có lời cùng nàng nói.” Ngày kết hôn thành như vậy, Tình tuy rằng thủy chung biểu hiện thật sự bình tĩnh, trong lòng chỉ sợ cũng không dễ chịu.

Đám đông đã muốn giải tán không sai biệt lắm, Túc Vũ biết nhất định khuyên không được nàng, chính mình cũng không tốt tiếp tục lưu lại, chỉ có thể thấp giọng nhắc nhở nói: “Được rồi, nhớ cẩn thận.”

Vừa rồi còn náo nhiệt chính sảnh lúc này chỉ còn lại có vài gia phó thu thập các thứ vì đám đông rời đi mà đổ, cả căn phòng đồ bừa bộn lúc này thoát nhìn rất chói mắt. Trác Tình đi hướng ghế, động tác chậm giống như nhanh một chút sẽ ngã xuống, thật vất vả ngồi xuống, ánh mắt nàng có chút mờ mịt, tay tuy rằng đã muốn gắt gao nắm tay ghế nhưng Cố Vân vẫn là có thể nhìn đến nó đang run lên.

Ở bên cạnh nàng ngồi xổm xuống, Cố Vân nhẹ giọng hỏi: “Tình, không sao chứ?” Vừa rồi bãi đường kia một màn, nàng nhìn đều có chút đau lòng, nguyên lai Tình đối Lâu Tịch Nhan yêu đã sâu đến mức này! Năm mười ngón tay của Trác Tình lạnh như băng, Cố Vân muốn an ủi nàng, lại không biết nói cái gì.

Thật lâu, Cố Vân rốt cục thấp giọng, thở dài: “Ta... Đi nghĩ biện pháp tra loạn tặc rốt cuộc đưa ra cái gì đối Lâu Tịch Nhan có hại. Không cần quá lo lắng, sẽ không có việc gì!” Theo sau những lời này, thật sự có chút trống rỗng vô dụng, giúp Lâu Tịch Nhan rửa sạch oan khuất là biện pháp duy nhất có thể giúp Tình.

Tướng quân phủ, Ý Thiên uyển.

Túc Lăng, người đáng chết! Đáng chết!

Cố Vân đứng ở trong viện, trong lòng đem Túc Lăng hung hăng mắng cho thối đầu. Nàng từ tiệc cưới trở về sau lập tức đi qua Hình bộ, Đan Ngự Lam không ở, Trình Hằng nói cho nàng, lần này Lâu Tịch Nhan án chủ yếu ghi chép trước mắt còn ở tướng quân phủ, cụ thể tình huống bọn họ cũng không sáng tỏ.

Ở Túc Lăng thư phòng tìm một buổi tối cũng không có thu hoạch, cuối cùng còn bị hấn phát hiện, không thể tưởng được hấn vì ngăn cản nàng tra lại đem nàng giam lỏng, còn phái một đội tướng sĩ ở Ý Thiên uyển chuyên môn nhìn nàng.

Hai tay hoàn ở trước ngực, Cố Vân cười lạnh, hấn nghĩ đến này nửa năm qua, nàng ở tướng quân trong phủ đều dùng để phác điệp thêu hoa. Túc Lăng, ta Cố Vân muốn ra tướng quân phủ tựa như đi vào chợ rất đơn giản! Nhìn thoáng qua dần dần chuyển về tây ánh trăng, Cố Vân giương lên một chút giả hoạt tươi cười, thời điểm đến! (phác điệp thêu hoa: bắt bướm thêu hoa, ý nói chị chỉ chơi đùa ko biết làm gì)

Thối lui đến góc tường của Ý Thiên uyển, Cố Vân nhảy nhẹ, bắt được thân cây trên đỉnh đầu, thuận thực lên ngọn cây, buổi sáng 5 giờ, cũng là thời khắc một người một nhất cũng thả lỏng nhất, Cố Vân tránh ở rậm rạp cành lá, quan sát tướng sĩ đóng chung quanh.

Cùng đoán trước giống nhau, viện môn thủ vệ rất nghiêm, tường viện mỗi cách hơn mười thước có một người trông coi, phía dưới cây mà nàng trốn có một người. Cố Vân xem đúng thời cơ, từ trên cây nhảy xuống, tiểu tướng hoảng sợ còn chưa kịp phản ứng cũng đã bị Cố Vân đánh phía sau gáy ngã đi.

Từ cửa trước đi ra ngoài là không có khả năng , Cổ Vân tính từ núi nhiều đi ra ngoài, nàng mang binh huấn luyện liền thăm dò địa hình nơi đó, lướt qua phía sau núi có đường, tuy rằng nơi đó cũng có binh lính gác nhưng là tuyệt đối so với tướng quân bên trong phủ nghiêm mật thì không bằng.

Còn có một giờ trời sẽ sáng, Cổ Vân lén lút đi, không dám đi giáo trường cửa bởi vì kia phải đi qua Lăng Vân các, Cổ Vân chỉ có thể theo nàng trước kia ở hậu viện đi ra ngoài, mặc dù có chút chật vật, cũng may vẫn là như nguyên tiến nhập rừng cây.

Tiếp qua là phía sau núi , tốc độ Cổ Vân càng nhanh, trải qua nơi lần trước luyện binh, Cổ Vân bỗng nhiên cảm giác được một trận kinh phong đánh úp lại, trong chớp mắt, thân ảnh làm cho nàng hận nghiêng rằng xuất hiện ở trước mắt.

Mà Túc Lăng sắc mặt cũng chỉ có thể dùng lời điện nảy ra đến để hình dung.

Dưới tàng cây ngô đồng trăm năm, một bóng đen nhìn ngọn cây, nhìn hơn nửa ngày, rốt cục thấp giọng kêu lên: “Sư huynh? Sư huynh huynh ở đâu?”

Trả lời bóng đen là âm thanh gió thổi qua lá cây sà sạt.

Không ở? Kiền Kinh một tay chống thân cây, lại nhìn một hồi lâu, nghĩ đến Ngao Thiên lãnh người chết tính cách, cuối cùng quyết định vẫn là đi xem. Vô công thường thường, kinh công tuyệt hảo Kiền Kinh vài cái lên xuống đã đến ngọn cây.

Quả nhiên, cao ngạo bóng đen chính nhân nhân nằm ở ngọn cây nhắm mắt dưỡng thần.

Kêu lâu như vậy, hẳn ngay cả cái phản ứng đều không có, Kiền Kinh buồn bực, nhảy lên nhánh cây Ngao Thiên nằm hung hăng đạp hai cái, nhánh cây xoát xoát rung, hẳn đạp ra sức, Ngao Thiên lại giống như dán dính ở trên cành, vững chắc nằm, nhưng thật ra Kiền Kinh lung lay vài cái thiếu chút nữa không ngã xuống.

Tự thảo mất mặt, Kiền Kinh bĩu môi, ở Ngao Thiên đối diện cành cây ngồi xuống vội la lên, “Sư huynh, rốt cục tìm được huynh , người như thế nào còn có tâm tình ở chỗ này ngủ a! Ta cùng sư tỷ đều nhanh lo lắng gần chết?”

Ngao Thiên vẫn bất vi sở động nằm, ngay khi Kiền Kinh nghĩ đến hẳn sẽ không để ý đến hẳn, lạnh như băng thanh âm mới bình tĩnh trả lời: “Lo lắng cái gì?”

114. Chương 114

Nghĩ đến Ngao Thiên còn không biết sự tình nghiêm trọng, Kiền Kinh giải thích nói: “Trong kinh thành đã liên tục phát sinh năm sáu vụ án , phạm tội đều là gian dân bắt người cướp của, hung thủ cực kỳ kiêu ngạo, một đầu ngân phát là đặc điểm của hắn.” Nói xong, Kiền Kinh liếc mắt dè dặt thường chơi mắt chỉ bạc, vội la lên: “Chuyện này nếu không phải trùng hợp, chính là nhằm vào huynh nhằm vu hãm, huynh như thế nào còn thờ ơ!”

Lạnh lùng mặt xẹt qua một chút hung ác nham hiểm cùng khinh thường, Ngao Thiên chậm rãi đứng dậy, dựa vào phía sau trảng kiện thân cây, khẽ hừ nói: “Vậy người cho rằng ta nên làm cái gì?”

Tuy rằng đã sớm đoán được hẳn sẽ nói vậy, Kiền Kinh vẫn là khuyên nhủ: “Tối thiểu hẳn là đi thăm dò hung thủ! Nếu là trùng hợp, bắt hẳn tuyệt đối không hề thiếu tiền thưởng, nếu là nhằm vào huynh liền càng phải đề phòng ! Lễ mừng còn có nửa tháng sẽ bắt đầu, lúc này triều đình cực kỳ mẫn cảm, huynh không thể không phòng!”

Bọn họ không phải là muốn muốn buộc hẳn ra tay sao, hẳn tuyệt đối sẽ không đi vào khuôn khổ ! Ngao Thiên vốn là lãnh ngạo mặt càng hiển kiệt ngạo, cái loại vẻ mặt chẳng hề để ý làm cho Kiền Kinh tức giận đến chỉ nhỏ một tiếng, “Sư huynh!”

Hắn cũng là vì y hão! Võ công cao tới đâu lại như thế nào, nếu không sớm chuẩn bị, đến lúc đó y sẽ thành thợ săn tiền thưởng tróc nã đối tượng. Càng đừng nói sư huynh đắc tội bao nhiêu người, đau đánh rần giập đầu là bọn hắn tối am hiểu chuyện tình. Sư huynh là đem chính mình bức thượng tuyệt cảnh thôi!

“Sư huynh...” Kiền Kinh còn muốn khuyên nữa, lại phát hiện lực chú ý của Ngao Thiên đã sớm không ở trên người hắn, u lỉnh con ngươi đen lóe ra hắn không có gặp qua khác thường hào quang.

Theo tầm mắt y nhìn qua chỉ thấy một cái màu đen thân ảnh đang theo phương hướng này chạy tới, xem dáng người như là một nữ tử! Nữ tử lướt qua trống trải mặt cỏ, lập tức sẽ chạy tiến phiến rừng cây nơi bọn họ đứng, một thân ảnh cực nhanh từ phía sau mau chóng đuổi theo, một cái nhảy lên, dừng ở trước người nữ tử chặn đường đi của nàng.

Kiền Kinh rõ ràng cảm giác được Ngao Thiên cả người cứng đờ, hàn mầu lạnh như băng nhìn chằm chằm phía dưới hai người, chính xác cách nói là, trừng mắt nam tử kia.

Kiền Kinh âm thầm buồn bực, phía dưới hai người là ai?

Màn đêm cùng nắng sớm giao nhau, vốn hắn là đẹp nhất thời khắc, nhưng là Cố Vân giờ phút này tâm tình lo lắng, nhìn không thấy một tia ánh sáng.

Túc Lăng sâu thẳm mắt như ưng nhìn chằm chằm con mồi lãnh thị nàng, giống như nàng động một chút, hắn lập tức sẽ phác lên, cường đại khí tràng đem nàng bao phủ, Cố Vân âm thầm hít sâu một hơi mới thoáng ổn định cảm xúc, không thể buông tha, nàng sẽ không thua!

Hơi hơi ngẩng đầu, cùng hắn lãnh mầu tương đối, Cố Vân thấp giọng nói: “Tránh ra.”

“Ta nói rồi,nàng không được đi ra ngoài.” Thanh âm lộ ra ẩn nhẫn, Túc Lăng ở cực lực áp chế lửa giận của mình. Hắn cũng không hy vọng luôn cùng nàng động thủ nhưng là nàng mỗi một lần đều dùng kiệt ngạo ánh mắt, bước bình bản tính khiêu chiến khả năng nhẫn nại của hắn.

Tựa như hiện tại ——

“Ta cũng nói qua, đêm nay ta đi là định rồi!” Cố Vân lạnh như băng thanh âm đồng dạng nói có khí phách.

“Nàng tốt nhất không cần nhúng tay án tử của Lâu Tịch Nhan, chuyện của hắn không cần nàng quản mà nàng cũng quản không được.” Túc Lăng nói chuyện luôn luôn lãnh cứng rắn bá đạo, trong giọng nói khuyên giải an ủi nghe như thế nào như thế nào cũng làm cho người ta khó chịu.

Quả nhiên, hắn bá đạo làm cho Cố Vân sắc mặt đen sì, Cố Vân không thỏa hiệp trả lời: “Bọn họ đã bái đường, Lâu Tịch Nhan chính là tỷ phu của ta, chuyện của hắn ta quản định rồi! Về phần quản hay không cùng người không quan hệ.” (tỷ phu: a rồi)

Hai người phía trước còn có rất nhiều lần xung đột, Túc Lăng sáng tỏ, bọn họ ai cũng không có khả năng thuyết phục ai, cùng nàng mạnh bạo lại chỉ lưỡng bại câu thương, ám ám thở dài một hơi, Túc Lăng thấp giọng nói: “Lâu Tịch Nhan thân là một quốc gia chi tướng, này tội đều có Hoàng Thượng định đoạt, nàng an phận ở tướng quân phủ, thuận theo tự nhiên hết thấy đều được giải quyết.”

Hết thấy đều được giải quyết? Cố Vân linh mầu vi tiếm, hắn nói chắc chắn như vậy, không phải là... Cố Vân nhìn về phía Túc Lăng sâu thẳm ánh mắt, đoán nói: “Ý của ngươi là nói,hết thấy kỳ thật đều là Yến Hoàng Thêm cùng các người thông đồng bố cục?”

Nàng thật thông minh, Túc Lăng cho rằng nàng đã muốn hiểu được trong đó lợi hại, hắn không có phá, chính là thần nhiên trả lời: “Trong triều không phải như nàng nghĩ mà đơn giản như vậy,nàng hành động thiếu suy nghĩ không chỉ có cứu không được Lâu Tịch Nhan, còn có thể để nàng cùng tỷ tỷ đều bị cuốn vào.”

Quả nhiên là bọn hắn thiết cục sao? Cố Vân cười lạnh, liền bởi vì Yến Hoàng Thêm là Hoàng Thượng, cái gọi là cứu ngũ chí tôn là có thể tùy tiện đem người khác trở thành quân cờ? Khi nào thì không thể bắt người, cố tình muốn chọn ở người khác hôn lễ? Vẫn là nói, Lâu Tịch Nhan cũng biết,chỉ có tân nương tử vẫn chưa hay biết gì?

Hừ! Ở hôn lễ mang Lâu Tịch Nhan Tình cũng đã cuốn vào! Hiện tại đến cùng nàng nói lấy đại cục làm trọng,hừ.

Cặp kia mắt to toát ra thần nhiên khinh thường cùng tức giận nhưng là Cố Vân cũng không nói cái gì nữa, nàng không lên tiếng. Túc Lăng vội vã đem nàng mang đi, hần nắm tay nàng lôi kéo nàng đi, “Đi thôi, đi về trước nói sau. “ (hồ hồ Lăng ca ăn đậu hũ của Vân tỷ)

“Không được.” Cố Vân lạnh giọng trả lời, “Trời đã sáng, ta phải đi phủ Thừa Tướng.” Nàng ngày hôm qua đáp ứng Tình muốn đi tìm nàng, mặc kệ chuyện này là một cái cục hay không, vẫn là Túc Lăng vì ổn định nàng mà nói dối, nàng đều phải đi xem Tình, nàng không thể ngoạ mất tích, như vậy sẽ chỉ làm Tình lo lắng Lâu Tịch Nhan đồng thời cũng vì nàng lo lắng.

Kỳ thật Cố Vân nói rõ ràng là muốn đi bồi Trác Tình, Túc Lăng sẽ không đáp ứng, nhưng nàng luôn luôn không phải người thích giải thích, Túc Lăng khó được nguyện ý cùng một người giải thích còn hướng nàng lộ ra nội tình, nàng thế nhưng vẫn muốn đi ngầy vào vũng bùn này, Túc Lăng vẫn áp lực cảm tức nháy mắt bốc lên, hần gầm nhẹ nói: “Không được đi! Theo ta đi.”

Túc Lăng tay cầm tay Cố Vân phút chốc buộc chặt, kéo nàng trở về, Cố Vân tự nhiên không chịu đi vào khuôn khổ, nâng tay sẽ rút kiếm, Túc Lăng sớm có chuẩn bị, cực nhanh điểm huyết đạo của nàng, Cố Vân cảm thấy cả người tê dại, đúng là không thể động !

Tiểu nhân! Nàng thế nhưng đã quên còn có điểm huyết nhất chiêu, không thể động, mắng chửi người nàng lại càng không, Cố Vân chỉ có thể dùng tối ác độc ánh mắt hung hăng trừng Túc Lăng, ai ngờ hần chẳng những không thả nàng , còn một tâm tình không sai, Túc Lăng bạc thần khê nhếch, nâng tay nàng kéo qua cổ mình, thoải mái mà ôm lấy nàng. Nhìn hần đắc ý, Cố Vân cảm tức, lớn tiếng mắng: “Túc Lăng, người này tiểu nhân! Buông!”

115. Chương 115

Nữ tử bén nhọn thanh âm ở sáng sớm vang lên phá lệ chói tai, chính là thanh âm của nữ tử còn chưa dứt, Kiền Kinh chỉ cảm thấy thân cây nhoáng lên một cái, bên cạnh bóng đen cực nhanh tiến lên, Kiền Kinh cả kinh, khẽ gọi : “Sư huynh!” Muốn ngăn hần, đáng tiếc ngay cả góc áo đều không đụng tới, bóng đen đã muốn hướng tới chỗ hai người chạy như bay .

Túc Lăng ôm Cố Vân, xoay người muốn đi về, kinh nghiệm sa trường luyện ra sâu sắc làm cho hần cảm giác được nguy hiểm hơi thở hướng hần đánh úp lại, hần ôm chặt Cố Vân, nhanh chóng nghiêng người, hồi đầu nhìn lại, một hắc ám bóng dáng không tiếng động đứng ở nơi hần vừa đứng.

Trước mắt nam tử, cao to thân hình có chút đơn bạc, nhưng là Túc Lăng không dám khinh địch, nam tử chính là như thế này lặng im ở nơi nào, lãnh khốc hơi thở cũng đã thẳng bức đến, nắng sớm, chỉ có một đầu ngân bạch chói mắt, tái nhợt màu da xứng thượng u lãnh ánh mắt, nhìn thẳng hần nhưng lại sẽ làm người có một loại cảm giác không rét mà run, mà hần thân thủ cực nhanh thế nhưng không một tiếng động.

Là hần! Lần trước ở tướng quân phủ đã cứu Thanh Mạt cái kia thợ săn tiền thưởng? Túc Lăng âm thầm đoán hần ở tướng quân phủ phía sau núi làm gì, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện lại là vì sao.

Ngao Thiên? Cố Vân đồng dạng liếc mắt một cái liền nhận ra hần, hần xuất hiện ở trong này cũng không có gì kỳ quái , nàng nghi hoặc là hần bỗng nhiên hiện thân là muốn làm gì ?

“Buông cô ấy ra.” Giọng nam không hề độ ảm thần nhiên vang lên, Túc Lăng cùng Cố Vân đều sửng sốt.

Hần vì Thanh Mạt mà đến? Hần là đến giúp mình ?

Hai người trong lòng suy nghĩ, Cố Vân còn không rõ ràng lắm tình huống, tạm thời lựa chọn không lên tiếng tĩnh xem biến, Túc Lăng biết mục tiêu của hần là Cố Vân sau chậm rãi buông nàng, giải huyết đạo của nàng, đem nàng hộ ở sau người.

Cố Vân rốt cục có thể cử động nhưng là tay chân còn là có chút huyết mạch không thông, không quá linh hoạt. Nàng lui về phía sau vài bước, dùng Băng Luyện chống thân mình, tự cố tự hoạt động, nàng không

biết là hai nam nhân vì nàng đã bắt đầu gây chiến.

Như chim ưng sắc bén ánh mắt chống lại như lang lãnh khốc mầu, hai cái đồng dạng lãnh ngạo nam nhân không có tái nói, trong tay binh khí rục rịch, Túc Lăng trong tay là Xích Huyết đỏ tươi, Ngao Thiên trong tay là đen như mực Thử Lăng nhuyễn kiếm, hai người chưa động, lạnh lùng đã cuồng khí tràng đã làm ở trên cây ngô đồng Kiền Kinh tim đập không thôi. Thái Dương đã dâng lên, Kiền Kinh rốt cục có thể tỉnh tường thấy mặt cổ một nam một nữ rốt cuộc là thần thánh phương nào, nữ là Thanh Phong muội muội Thanh Mạt, nam là trấn quốc tướng quân Túc Lăng!

Luôn luôn quái gở sư huynh vì sao đi chiêu chọc bọn hần? Kiền Kinh khó hiểu, nhưng là lúc này không phải thời điểm tự hỏi vấn đề này, hai nam nhân chiến tranh, đã hết sức căng thẳng.

Xa ở trên cây Kiền Kinh đều đã cảm giác được khác thường không khí, Cố Vân tự nhiên cũng cảm giác ra hai người trong lúc đó giương cung bạt kiếm khẩn trương, nàng hiện tại quả thật không muốn cùng Túc Lăng về tướng quân phủ, nhưng là vì thế hại Ngao Thiên bị thương vậy không tốt, vừa định mở miệng khuyên giải, Túc Lăng trong tay Xích Huyết đã ra khỏi vỏ, tiên phát chế nhân công về phía đối diện Ngao Thiên.

Cố Vân biết rõ uy lực Xích Huyết, vội la lên: “Cẩn thận!”

Ngao Thiên lãnh mầu híp lại, khoe miệng giơ lên thần nhiên cười lạnh, huy động trong tay nhuyễn kiếm, màu đen Thử Lăng mỏng như tờ giấy, mảnh như tơ, linh động như xà theo Ngao Thiên huy động, theo Xích Huyết, một đường bám lên cánh tay Túc Lăng. Túc Lăng cánh tay phút chốc căng thẳng, âm thầm cả kinh, đây là vũ khí gì, nó nhưng lại không sợ Xích Huyết nóng rục sao?

Túc Lăng đem nội lực rót vào Xích Huyết, cực nhanh cuốn thân kiếm, lửa cháy nháy mắt nhảy lên đen như mực Thử Lăng nhuyễn kiếm, Ngao Thiên cũng cảm giác được lòng bàn tay nhiệt độ, bất đắc dĩ, hần chỉ phải thu hồi Thử Lăng, nhảy lùi lại từng bước tránh đi.

Ngay tại nhuyễn kiếm buông ra Túc Lăng cánh tay kia trong nháy mắt, Túc Lăng bắt lấy thời cơ nắm chặt Xích Huyết, hướng tới ngực Ngao Thiên đâm tới.

Cố Vân tâm phút chốc căng thẳng, bị một kiếm này đâm trúng, không chết cũng trọng thương! Ngao Thiên Lăng không lùi lại, căn bản không kịp tránh thoát này một kiếm, hần vì giúp nàng mà đến, nàng không thể để hần đương trường chết đi! Cố Vân quyết định thật nhanh, rút ra Băng Luyện, nghênh đón.

Đinh —— một tiếng thanh thúy vang lên, băng thước ngăn cách Xích Huyết, vì Ngao Thiên cản này một kiếm.

Cố Vân ra tay, Ngao Thiên là không có việc gì, Túc Lăng lại bởi vậy mà giận dữ, nàng cư nhiên giúp đỡ nam nhân kia đối hần động thủ! Đáng chết! Bọn họ sớm có giao tình, hay là bọn họ căn bản chính là hẹn ở đây gặp? Cố Vân tương trợ, hơn nữa theo hần chủ quan phán đoán, khiến cho Túc Lăng hiện tại hận không thể đem Ngao Thiên ăn sống nuốt tươi, xuống tay tự nhiên cũng càng thêm ngoan tuyệt. (Lăng ca ghen, mùi dấm chua đầy trời mà Vân tỷ ko phát hiện ra à =)))

Túc Lăng lại ra tay, Cố Vân bất đắc dĩ, vốn định khuyên can mắt thấy Xích Huyết cùng lửa cháy mà đến bất đắc dĩ chỉ có kiên trì tiếp một kiếm, băng hỏa lại tương tiếp, lúc này đây Túc Lăng lại sử toàn lực, Cố Vân chỉ cảm thấy đến một cỗ hùng hậu cương mãnh lực đạo đánh úp lại, nàng cứng rắn chống đỡ, nặng nề mà quỳ trên mặt đất. Nghe thấy nàng ăn đau cổ nén hừ nhẹ một tiếng, Túc Lăng ưng mầu phát lạnh, thu hồi Xích Huyết, lạnh lùng nhìn chằm chằm cây mạnh nữ nhân, nàng cùng cái kia ngân phát nam tử rốt cuộc là cái gì quan hệ, vì hần mà lại chần kiếm?

Ngao Thiên một phen ôm lưng Cố Vân, đỡ nàng ôm vào lòng, sâu thẳm ánh mắt không dấu vết ở trên người nàng đánh giá một vòng, xem nàng không có vết thương mới thoáng buông xuống một ít. Hần chưa từng có quá loại này trái tim bỗng nhiên co rút nhanh đến không thể hô hấp, vừa mới nhìn đến nàng động thân vì hần chần kiếm, hần rốt cục biết cái gì là đau lòng, cái gì là hoảng hốt. (Lại thêm một a ko gỡ khỏi lưới tình của Vân tỷ)

Tay cầm kiếm còn đang run, Cố Vân đến bây giờ cũng không rõ Túc Lăng cùng Ngao Thiên trong lúc đó rốt cuộc có cái gì thâm cừu đại hận, Túc Lăng tựa hồ không lấy mạng Ngao Thiên thì không bỏ qua, Cố

Vân đối với bên cạnh Ngao Thiên la lên: “Người đi nhanh đi, Xích Huyết rất lợi hại!” Nam nữ lực lượng chênh lệch vẫn là thực rõ ràng , tuy rằng có lợi khí, nhưng nàng rõ ràng không thể chịu được hấn nổi giận một kiếm.

Nhẹ nhàng ôm nhẹ ôm bên hông nàng , Ngao Thiên chẳng những không có đi, ngược lại ở nàng bên tai thấp giọng nói: “Không cử động.” Nói xong, Ngao Thiên thể nhưng không muốn sống đón nhận .

Ngao Thiên! Mắt thấy Ngao Thiên hắc ám thân ảnh hướng tới Túc Lăng phóng đi, Cổ Vân tâm lập tức nhắc tới cổ họng. Túc Lăng luôn luôn thích lấy công làm thủ, Ngao Thiên vọt tới cách hấn một trượng, Túc Lăng dẫn đầu ra chiêu, Ngao Thiên dừng lại, thân nhoáng lên, hiểm hiểm tránh thoát một kiếm, bỗng nhiên hắc ảnh một phân thành hai,hai chia làm bốn... Chỉ chốc lát sau, Túc Lăng đã muốn bị một vòng bóng người vây ở bên trong, mỗi người đều là hắc y ngân phát, cầm trong tay đen như mực nhuễn kiếm, lại giống như thấy không rõ mỗi người, không biết người nào là Ngao Thiên, người nào là ảo ảnh.

Này...quỷ mị thân pháp! Hấn là làm như thế nào ?

Quỷ dị võ công không chỉ có làm cho Cổ Vân nhìn xem trợn mắt há hốc mồm, liền ngay cả Túc Lăng cũng bị trước mắt một màn mà thất thần, giống như trong nháy mắt hấn đã bị hơn mười người vây công, tuy rằng hấn biết trong đó đại đa số đều là ảo ảnh nhưng là phân không ra người nào là Ngao Thiên, hấn khó có thể phòng bị.

Ngao Thiên bắt lấy thời cơ,hướng tới ngực Túc Lăng đâm tới.

Ở sinh tử bên cạnh chạy nhiều năm Túc Lăng ở cuối cùng một khắc vẫn là cảm ứng được nguy hiểm tồn tại, Túc Lăng xoay người nghênh hướng Ngao Thiên, mũi kiếm gần trong gang tấc, Túc Lăng chỉ có thể huy kiếm cách trở,để khí lui về phía sau.

Túc Lăng bị bức lui kia một khắc, Cổ Vân bên tai vang lên Ngao Thiên hơi trầm xuống giọng thấp, “Đi.” Cổ Vân chỉ cảm thấy bên hông bị ôm chặt,người đã bị Ngao Thiên ôm vào trong ngực, hướng tới rừng cây chạy đi.

Mắt thấy hai người thân ảnh càng lúc càng xa, Túc Lăng làm sao bỏ qua như vậy, đề khí. Tiến vào rừng cây, ánh sáng cực kém, Túc Lăng vài lần thiếu chút nữa đụng vào cây, cũng may Ngao Thiên mang theo Cổ Vân, tốc độ hiển nhiên không bằng dĩ vãng, ngay khi Túc Lăng cơ hồ muốn vượt qua bọn họ, lưỡng đạo chứa sát khí lưu quang hướng tới hấn đánh úp lại, Túc Lăng không thể không nhảy lùi lại né tránh, lưu quang nặng nề mà trát nhập mặt cổ. Túc Lăng nhìn chăm chú, là hai phi đao mỏng như cánh ve, là ai? Phía sau núi này rất cuộc còn cất dấu bao nhiêu người?

116. Chương 116

Bị phi đao cách trở trong chốc lát, Túc Lăng nhìn lại, trong rừng cây làm sao còn có Ngao Thiên cùng Cổ Vân bóng dáng.

Đáng chết! Cự nhiên làm cho bọn họ chạy mất!

“Thanh Mạt —— “

Kiên Kinh gắt gao dán thân cây, biến mất ở phía trên tán cây, ngừng thở, không dám phát ra một tiếng vang! Phía dưới lửa giận của cái kia rống nam nhân , cho dù là ở mấy trượng phía trên hấn đều có thể cảm nhận được.

Sư huynh a! Hấn thật sự không nghĩ trêu chọc Túc Lăng a, thật sự!

Ngao Thiên bộ pháp rất nhanh, nếu đây là cái gọi là khinh công, Cổ Vân chỉ có thể sợ hãi than . Hấn dùng một tay nắm cả thắt lưng của nàng, cơ hồ là dẫn theo nàng đi phía trước, Cổ Vân chỉ cảm thấy bên người có cây hăng hái thối lui, tốc độ mau làm cho người ta mê muội! Chạy ước chừng một khắc, xóc nảy làm cho Cổ Vân rất khó chịu, cầm lấy vạt áo Ngao Thiên, Cổ Vân thấp giọng nói: “Phóng ta xuống dưới.”

Ngao Thiên ở một gốc cây đại thụ dừng lại, đem Cổ Vân nhẹ nhàng buông, không nói thêm gì.

Dừng lại thật tốt, Cổ Vân đỡ thân cây, nhìn lạnh lùng đưa lưng về phía nàng Ngao Thiên, tổng cảm thấy không quá thích hợp. Vừa rồi kia cuối cùng một kiếm, nàng cách xa như vậy, đều cảm giác được sóng nhiệt sắc bén mà đến, hống chi hần còn ngạnh sinh sinh đón nhận, Cổ Vân trong lòng ầm ầm bất an, vội la lên: “Cho ta xem xem tay người.”

“Tiểu thương mà thôi.” Trầm thấp thanh âm lạnh lùng cự tuyệt, Ngao Thiên vẫn khóc khóc không chịu quay người lại, cũng không tính cho nàng xem.

Cổ Vân không kiên nhẫn, cầm tay hần, đưa hần kéo qua. Ngao Thiên vốn là tái nhợt mặt không có biểu hiện ra một tia thống khổ sắc, chính là trên trán mỏng manh một tầng mồ hôi biểu hiện hần cực lực nhẫn nại.

Hần bị thương! Ngao Thiên còn muốn giãy dụa, Cổ Vân thấp giọng nói: “Không cử động.” Trong lòng bàn tay ấm áp đụng chạm, làm cho Ngao Thiên khẽ ngốc một chút, thừa dịp hần ngẩn người, Cổ Vân đã muốn nhẹ nhàng kéo tay áo, xem xét thương thế.

Cánh tay hần rắn chắc hơn nữa cơ vân rõ ràng, so với nàng trong tưởng tượng còn trắng kiện, cánh tay có một vết thương dài tầm hai mươi phân cũng không rất sâu, hần là bị kiếm khí gây thương. Chân chính không xong là hai bên miệng vết thương bị Xích Huyết cực nóng làm cho sưng đỏ, đao thương cùng bị phỏng lần lượt thay đổi, mặt vết thương rất lớn, như vậy thương nhất đau đớn, cũng dễ dàng nhiễm trùng, Cổ Vân thở dài nói: “Thương thế của người thực nặng, đi tìm đại phu đi.”

“Không cần.” Ngao Thiên vô tình trở về một tiếng, theo bên hông lấy ra một cái bình sứ nhỏ nhỏ, cắn nút gỗ ra, lấy ra hai viên thuốc nhét vào miệng, sau đó thuần thục nút lại, thu bình sứ vào bên hông, chuyện như vậy hần trải qua vô số lần.

Cổ Vân có dự cảm, hần tuyệt đối sẽ không xử lý miệng vết thương cho tốt, phỏng chừng khiến cho nó như vậy chậm rãi lành

Hần cánh tay không chỉ có có đao thương còn có bị phỏng, như vậy qua loa thật sự nhiễm trùng liền nguy rồi. Cổ Vân nhìn không được, giữ hần ở một thân cây bắt hần ngồi xuống, muốn giúp hần đem miệng vết thương băng bó một chút, lại phát hiện không có vải để băng, nàng nghĩ nghĩ, một phen kéo dây buộc tóc xuống, đó là một cái thật dài màu đen tơ lụa. Theo dây rơi xuống, còn có một tới thất lưng tóc đen, như tơ lụa rơi xuống, rồi tung ở sau người. Cổ Vân nhẹ nhàng nâng cánh tay Ngao Thiên, dùng dây vải đưa hần cánh tay phải băng bó, chính nàng không biết Ngao Thiên cương ở nơi nào. Thật dài sợi tóc theo gió nhẹ thỉnh thoảng lại dừng ở vai hần, cánh tay hần, cái loại cảm giác này rất kỳ quái, có chút ngứa, có chút tê dại. Nàng nửa quỳ bên người, cau mày, chuyên chú vì hần băng bó miệng vết thương, Ngao Thiên chậm rãi vươn tay, muốn giúp nàng vuốt lên mi tâm sâu lo.

Lúc này Cổ Vân vừa vặn băng bó xong, ngẩng đầu muốn nói cho hần phải chú ý miệng vết thương, liền thấy Ngao Thiên tay đứng ở giữa không trung, một đôi sâu thẳm con ngươi đen mẫm hàm phụ trách quang mang. Cổ Vân nhìn hần xuất thần như thế, không hiểu nhìn lại hần. Đón nàng trong trẻo mắt, Ngao Thiên tâm bỗng nhiên thẳng thẩn nhảy dựng lên, khó có thể điều khiển tự động, hần không biết muốn nói gì, tay cũng không biết hần là hướng làm sao chỉ thấy hần bỗng nhiên đứng dậy, một câu cũng không nói đưa lưng về phía Cổ Vân, vội vàng hướng phía trước chạy, kia dồn dập mang theo hốt hoảng cùng chặt vật bộ pháp làm cho Cổ Vân sờ không được ý nghĩ: “Uy.” Người này sao lại thế này a?

Đi ra ngoài thật xa, ngay tại Cổ Vân nghĩ đến hần sẽ như vậy biến mất Ngao Thiên lại dừng lại, không có hồi đầu, thật lâu, lạnh như băng thanh âm rốt cục khôi phục vững vàng, “Ta tạm thời sẽ không đi chỗ ngó đồng, ở bắc cửa thành ngoại mười dặm chỗ không người có thể tìm được ta.”

Nói xong, Ngao Thiên tiếp tục hướng tới tương phản phương hướng đi, chỉ chừa cho Cổ Vân một cái cao ngạo lạnh lùng bóng dáng.

Cổ Vân nghiêng người dựa vào thân cây, mày càng mặt nhăn càng chặt, trong lòng có vài thứ ở không hiểu nảy sinh, tổng cảm thấy là lạ, đây là thiếu người cảm giác đi? Thực khó chịu, Cổ Vân không thích, Ngao Thiên hần là người cực lạnh lùng, hần vì cái gì năm lần bảy lượt giúp nàng? Cổ Vân mờ mịt, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ số tình cảm rất thấp nàng cuối cùng tự nhiên không nghĩ ra nguyên do, nàng sẽ không biết, lạnh

lòng Ngao Thiên chưa bao giờ chủ động báo cho biết người khác chính mình hành tung. Cố Vân càng thêm sẽ không đi nghỉ, Ngao Thiên cứ như vậy đem nàng mang đi, Túc Lăng giờ phút này lửa giận đã có thể đốt cháy toàn bộ tướng quân phủ.

Rời phía sau núi, Cố Vân thẳng đến phủ Thừa Tướng, ở hạ nhân dẫn dắt đi vào Lãm Nguyệt lâu.

Trác Tình ngồi bên cạnh ao hoa sen, bên người còn có một người tuổi còn trẻ nam hài, khoảng mười tuổi. Cố Vân đi đến bên Trác Tình, đặt mông ngồi xuống, Trác Tình vốn tính hỏi nàng lại nhìn đến nàng một thân bùn đất cùng cỏ lá, hỗn độn tóc dài, chần chờ hỏi: “Đây là...”

Buổi sáng một phen khúc chiết, nàng lười nói, chính là bữu môi, thuận miệng trả lời: “Tối hôm qua ta ở tướng quân phủ tìm tư liệu, bị Túc Lăng phát hiện, hần cư nhiên muốn giam lỏng ta!”

Trác Tình trầm than, nàng là từ tướng quân phủ trốn? Tình bên người nam hài che miệng cười to, trêu chọc nói: “Người từ trong đất đi ra?”

Cố Vân nhìn hần một cái, nhíu mày nhìn về phía Trác Tình, hỏi: “Hần như thế nào còn ở chỗ này?” Tiểu tử này không phải Liễu Càng Vương tử sao? Loại thời điểm này, hần không phải hần là tránh đi? Tuy rằng hần tuổi không lớn, một bộ thiên chân thân mật nhưng mà này tương tuổi trẻ trên mặt ngẫu nhiên xẹt qua thần sắc không thuộc tuổi của hần.

Trác Tình còn chưa nói Bạch Dật đã trừng Cố Vân, gằm nhẹ nói: “Ta vì cái gì không thể ở chỗ này!”

Trác Tình vỗ nhẹ Bạch Dật bả vai, nói: “Bạch Dật, chính người đi phòng khách ăn điểm tâm đi, ta cùng Thanh Mạt có chuyện.”

“Được rồi, ta cũng ăn không sai biệt lắm.” Bạch Dật tính trẻ con trừng Cố Vân một cái, đứng dậy. Theo bóng dáng nhìn lại, hần chính là cái dỗi đứa nhỏ, mà lúc này cặp kia sáng ngời đôi mắt hiện lên hung ác nham hiểm lại làm cho người ta không rét mà run

117. Chương 117

Cố Vân một thân chật vật làm cho Trác Tình thực không thoải mái, Trác Tình lôi kéo ống tay áo của nàng, thở dài: “Đi theo ta, tìm một bộ quần áo khác cho người đổi.”

“Ừ.” Nàng cũng không muốn như vậy ở trên đường lắc lư. Hai người lướt qua cửu khúc kiều, đi vào Trích Tinh các, Trác Tình ở tủ quần áo tìm một bộ tương xứng một chút ném cho Cố Vân, sau đó lui đến nội thất, dựa lưng vào bình phong, chậm rãi nhắm lại mỗi một mắt, thấp giọng hỏi nói: “Tìm được manh mối sao?”

Túc Lăng sáng nay lộ ra tin tức quá ít, nàng cũng không thể khẳng định có phải là trong lòng suy nghĩ như vậy, mặc kệ Yên Hoảng Thêm cố ý vẫn là vô tình, chỉ có tìm được lỗ hổng mới có cơ hội cứu Lâu Tịch Nhan. Cố Vân chần chờ trong chốc lát, trả lời: “Trước mắt còn không có, ta sợ người lo lắng, trước tới tìm người. Như thế này ta đi hình bộ, trước nghĩ biện pháp nhìn thấy hai cái loạn tặc đầu lĩnh, hần là có thể hỏi ra cái gì.”

“Ừ.” Ngoài phòng truyền đến một tiếng.

Cố Vân một bên buộc đuôi ngựa, vừa đi ra nội thất, liền thấy Trác Tình tựa vào bình phong, ánh mắt khép hờ, một bộ buồn ngủ. Ở bình phong, quầng mắt thâm đen, thần sắc tái nhợt, làm cho Tình thoát nhìn rất là tiêu tụy.

Cố Vân khẽ ôm lấy gầy yếu thân hình, lo lắng nói: “Tình, sắc mặt của người rất kém.”

Trác Tình khẽ dựa vào Cố Vân đồng dạng đơn bạc cũng rất ảm áp bả vai, thần nhiên cười nói: “Ta... Không có việc gì.”

Không có việc gì mới là lạ! Cố Vân dùng sức vỗ vỗ bả vai của nàng, ra vẻ thoải mái mà cười nói: “Tốt lắm, không cần quá lo lắng, cẩn thận Lâu Tịch Nhan nhìn đến người như vậy sẽ hủy hôn!”

Trác Tình mỉm cười, Vân an ủi nhân kỹ xảo vẫn là rất vụng về! Bất quá nàng bàng hoàng một đêm, tựa hồ đã ít đi nhiều. Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Trác Tình nói: “Đúng rồi, còn có một việc.”

“Cái gì?”

Nghĩ nghĩ, Trác Tình hơi cúi người, ở Cổ Vân bên tai thấp giọng nói: “Liệu Càng Thất hoàng tử Bạch Dật rất kỳ quái, hẳn đối cứu Tịch Nhan chuyện tình dị thường quan tâm, ta cuối cùng cảm thấy không quá thích hợp, hẳn tựa hồ muốn châm ngòi Túc Lăng cùng Tịch Nhan quan hệ, thậm chí muốn cho ta tìm cơ hội giá họa Túc Lăng.”

Cổ Vân sắc mặt cũng từ lúc ban đầu bình tĩnh trở nên càng ngày càng ngưng trọng, Bạch Dật quả nhiên có mưu đồ, chuyện này Yến Hoảng Thêm cùng Túc Lăng đoán được trước hay không?

“Phu nhân!” Ngoài cửa, Cảnh Táp rõ ràng lộ ra lo lắng thanh âm, làm cho hai nữ nhân đang thấp giọng nói chuyện với nhau ngừng ra.

Hai người liếc nhau, cảm thấy đều có dự cảm bất hảo. Trác Tình hít sâu một hơi, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

“Chủ tử sáng nay ở hình bộ nhà tù bỗng nhiên cũ tật tái phát, ngự y đã nhìn qua, hiện tại tình huống thế nào không biết!” Cảnh Táp trầm thấp thanh âm vội vàng vang lên, Trác Tình sắc mặt đại biến, vội tới cửa, mở ra lập tức kêu lên: “Mau! Chuẩn bị xe ngựa, đi hình bộ đại lao!”

Cảnh Táp lập tức trả lời: “Đã chuẩn bị tốt.”

Biết Tình lo lắng Lâu Tịch Nhan, Cổ Vân thấp giọng nói: “Người đi xem Lâu Tịch Nhan, ta đi tìm Đan Ngự Lam, tái liên hệ.”

“Được.”

Trác Tình chạy tới đại lao, Cổ Vân hướng Đề hình phủ, đến trước cửa, Cổ Vân báo tên, nha dịch liền về mặt hiểu rõ mà dẫn dắt nàng đến thư phòng Đan Ngự Lam.

Cổ Vân mới tiến vào bên trong, Đan Ngự Lam liền đứng dậy đón chào, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Thanh cô nương tưởng tìm cái gì, hỏi cái gì, nói đi.”

Cổ Vân cũng không nói thêm, trả lời: “Ta nghĩ trông thấy sơn tặc đầu lĩnh được trở về.”

“Được.” Đan Ngự Lam sắc khoải đáp ứng nhưng vẫn là làm cho Cổ Vân nghi hoặc, nàng không là mệnh quan triều đình, cũng không có chính thức thân phận, hẳn không cần phải đối yêu cầu của nàng đáp lại.

Trong lòng mặc dù có nghi ngờ, nhưng Cổ Vân vẫn bắt lấy thời cơ, theo Đan Ngự Lam tiến vào đại lao. Thấy rõ trong lao hia người, Cổ Vân mảy gắt gao mặt nhăn cùng một chỗ, vội la lên: “Vì cái gì chỉ có bọn họ, Vô Cực đâu?” Nàng đi rõ ràng đã muốn bắt được Vô Cực, hiện tại vì sao không có bóng dáng của hắn? Chẳng lẽ là Túc Lăng đem Vô Cực ẩn dấu rồi?

Cổ Vân bỗng nhiên cảm thấy sự tình càng ngày càng phức tạp, Đan Ngự Lam còn lại là vẻ mặt vô tội trả lời: “Túc thống lĩnh mang về, cũng chỉ có hai người này.”

“Như vậy cái gọi là chứng cứ đâu?”

Đan Ngự Lam lắc đầu, “Không ở trong tay ta.”

Khó trách hắn hào phóng như vậy làm cho nàng gặp phạm nhân, Cổ Vân cười lạnh nói: “Người là nói, hết thấy nhân chứng vật chứng đều là tướng quân phủ cung cấp, cùng người không quan hệ nhiều, vẫn là muốn nói, Yến Hoảng Thêm bày ra trận này người chính là một cái phối hợp diễn?”

Đan Ngự Lam giật mình, nàng thế nhưng biết? Hẳn vốn nghĩ đến Túc Lăng sẽ không làm cho nàng tra ra manh mối gì, chỉ qua một buổi tối, nàng không ngờ biết nhiều như vậy. Trong lòng kinh nghi, Đan Ngự Lam trên mặt vẫn là như thường hỏi: “Thông minh như người, tự nhiên hẳn là biết, tướng quân phủ hữu dụng tin tức muốn so với ta nơi này nhiều hơn rất nhiều.”

Cổ Vân không nói cái gì nữa, xoay người ra đề hình phủ.

Hiện tại làm sao bây giờ?

Lấy không được cái gọi là căn cứ chính xác, không thấy được mấu chốt căn cứ chính xác, nàng không thể nào tra! Còn có Liêu Càng hoàng tử, có hay không đã ở Túc Lăng bọn họ kế hoạch? Như vậy đi xuống cũng không phải biện pháp. Lâu Tịch Nhan hôm nay phát bệnh, là diễn trò vẫn là thực? Nếu là thật, chỉ sợ Tình tâm sẽ càng loạn, y Trắc Tình tính cách, nàng tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, một khi đã như vậy, không bằng tìm Túc Lăng đi thẳng vào vấn đề, đỡ phải hai bên cố gắng, nói không chừng còn có thể hoàn toàn ngược lại!

Liên quyết định như vậy, than nhẹ một tiếng, nàng còn phải về tướng quân phủ một lần!

Cố Vân vội vàng về tướng quân phủ, mới đi đến trước cửa, thủ vệ tiểu tướng thấy nàng liền mở to mắt, một bộ vừa kinh hãi vừa sợ. Cố Vân khó hiểu, tiểu tướng đón, nuốt nuốt nước miếng, lòng còn sợ hãi thấp giọng nói: “Cô nương, ngài... Mau vào đi thôi. Bất quá... Phải cẩn thận!”

Cẩn thận cái gì? Cố Vân mặc danh kỳ diệu, bởi vì nàng hoàn toàn không có ý thức chính mình buổi sáng bị một người nam nhân cướp đi, này đối với Túc Lăng mà nói, ý nghĩa cái gì.

Đi vào tướng quân phủ, Cố Vân lại có một loại cảm giác đi nhầm nơi, ngày thường an bài gọn gàng ngăn nắp tuần vệ, giờ phút này giống như đều tập trung ở phía trước viện, càng kỳ quái là, bọn họ mỗi người thấy nàng, đều là một bộ dáng vui sướng vạn phần, vây lấy nàng ở bên trong, sợ nàng mọc cánh bay.

“Cô nương! Cô nương đã trở lại!”

“Mau mau, đi hỏi bẩm tướng quân!”

Bọn họ cũng không thể làm cho cô nương ly khai nữa, ngày hôm qua phụ trách trông coi Ý Thiên uyển tướng sĩ, bởi vì không có coi chừng đã bị phạt ở mặt trời đã khuất đứng một ngày, càng miễn bàn hôm nay tướng quân như là ăn thuốc nổ, ai tới gần cũng không hay ho

118. Chương 118

“Các người làm gì?” Nhìn bên người không dám tiến lên kéo nàng, nhưng là cũng đã đem nàng vây kín các tướng sĩ, Cố Vân đỏ khóc đỏ cười.

“Của ta cô nãi nãi, người rốt cục đã trở lại!” Theo một thanh âm thét to vang lên, Hàn Thúc cao lớn thân ảnh xuất hiện ở trước mắt nàng, hần túm ống tay áo của nàng, hấp tấp đem nàng hướng thư phòng tha đi.

Cố Vân tốc độ nhanh hơn, mới miễn cưỡng cùng đi được với Hàn Thúc vô cùng lo lắng cước bộ, Cố Vân trong lòng tò mò, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nàng rời đi tướng quân phủ giống như không đến một ngày chẳng lẽ liền thời tiết thay đổi?

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đi mau, chờ người dập tắt lửa đâu!” Vị này cô nãi nãi còn dám hỏi đã xảy ra sự tình gì! Nàng rốt cuộc là như thế nào trêu chọc vị kia hắc mặt thần? Một ngày này xuống dưới, bọn họ thiếu chút nữa bị người nào đó lửa giận chết cháy.

Diệt lửa gì a? Cố Vân còn chưa kịp hỏi, Hàn Thúc đã kéo nàng vào thư phòng. Chân mới đạp vào thư phòng, Cố Vân đã muốn biết, Hàn Thúc cái gọi là lửa chỉ cái gì. Thư phòng to như vậy, Túc Vũ cùng Túc Nhậm tìm ghế dựa cạnh cửa ngồi, mặt xám mày tro, một bộ dáng tư thế tùy thời đều muốn chạy lạc. Thấy nàng đi vào, Túc Nhậm dài thở phào nhẹ nhõm, Túc Vũ còn lo lắng nhìn nàng.

Cố Vân giương mắt nhìn lại, Túc Lăng cao lớn thân ảnh đứng ở nơi nào, đưa lưng về phía nàng, làm cho nàng nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng là xem tấm lưng kia cũng đã có thể cảm nhận được hùng hực lửa giận, lại nhìn Túc Nhậm cùng Túc Vũ biểu tình như đã chết quá một lần, chỉ biết người nào đó lúc này tâm tình thực khó chịu.

Cố Vân ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Túc Lăng, ta...” Cố Vân vừa mới mở miệng, Túc Lăng phút chốc xoay người, mang theo tơ máu con người đen hung tợn nhìn chăm chăm Cố Vân, khàn khàn thanh âm gầm nhẹ nói: “Người còn về làm gì?”

Hắn thanh âm làm sao vậy? Cố Vân vừa muốn giải thích mục đích trở về, chưa “Ta” còn không có thoát ra, Túc Lăng khàn khàn thanh âm không tha nàng nhiều lời tiếp tục quát: “Người không phải đã muốn cùng cái kia tiền thưởng thợ săn đi rồi sao? Bây giờ còn dám trở về!”

Sâu thăm ứng mâu giữa thật sâu chỉ trích, giống nhau nàng từ bỏ hắn, tuy rằng loại này so sánh có chút buồn cười, cũng rất quái lạ, nhưng là Cố Vân quả thật có loại cảm giác này, Cố Vân cảm thấy nao nao, giải thích nói: “Ta...”

“Người cho là tướng quân phủ là nơi người muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?” Lúc này Túc Lăng có thể nói là khí thế bức nhân, tựa hồ không hung hăng quát lớn nàng một phen sẽ không có thể giải khí hắn trong lòng.

“Đại ca, người đã trở lại là tốt rồi.” Túc Vũ còn muốn vì Cố Vân nói tốt, Túc Nhậm đối với hắn lắc đầu, ý bảo hắn không cần nói thêm gì nữa, Túc Vũ rốt cục vẫn là nhắm miệng, trong mắt lại xẹt qua một chút tức giận.

Cố Vân có chút bất đắc dĩ, Túc Lăng hôm nay là làm sao vậy, bình thường hắn không phải lười nói chuyện, chỉ biết lạnh lùng trừng người sao?”Ta...” Cố Vân lại mở miệng, kết quả vẫn là giống nhau, Túc Lăng tiếng rống giận dữ cơ hồ muốn xóc nóc nhà, “Ta đối với người đã muốn đủ dễ dàng tha thứ ! Người không cần được một tác lại muốn tiến một thước!”

Túc Nhậm nhẹ nhàng lắc đầu, đại ca đối nàng, sợ là đã muốn động tâm động tình, chính là không muốn cũng không dám thừa nhận, bằng không như thế nào sẽ đại loạn đến làm cho nàng nói một câu nói cũng không dám! Là sợ nàng nói ra phải rời khỏi tướng quân phủ không rồi trở về đi.

“Đủ!” Năm lần bảy lượt bị đánh gãy, tính tình tốt cũng muốn sinh khí, huống chi là tính tình vốn sẽ không tốt Cố Vân, nàng nhìn Túc Lăng, mặc kệ hắn nghe không nghe cảm tức nói, “Ta trở về là vì tỷ tỷ của ta cùng Lưu Tịch Nhan chuyện muốn cùng người nói chuyện, người không tất yếu như vậy khí thế lăng nhăng, nói xong ta bước đi, sẽ không lại ở các người tướng quân phủ !”

Nàng trở về phía trước đã muốn đoán được, Túc Lăng sẽ bởi vì chuyện hồi sáng mà mất hứng, nhưng là lại không nghĩ rằng hắn không thể nói lý như vậy, buổi sáng hắn không để ý ý nguyện của nàng điểm huyết đạo của nàng còn không hỏi nguyên do liền đem Ngao Thiên chém thương, nàng cũng chưa cùng hắn so đo, hắn phát cái gì hỏa! Tướng quân phủ không đợi cũng thế! Loại này hỉ nộ vô thường nàng không hầu hạ !

“Người còn muốn đi? !” Quả nhiên, Cố Vân mới nói phải đi, hắc ảnh cực nhanh lướt qua bàn, đứng trước người Cố Vân, một tay gắt gao cầm lấy cổ tay nàng, một tay gắt gao nắm ở eo nhỏ của nàng, Cố Vân còn không kịp phản ứng cũng đã bị Túc Lăng vững vàng ôm vào trong ngực.(đại sắc lang =))) toàn ôm eo Vân tỷ)

Kia cương nghị mà góc cạnh rõ ràng mặt, sâu thăm mà tức giận mắt phút chốc phóng đại, Cố Vân trái tim co rút nhanh một chút, tay hắn ở bên hông nàng, hai người tư thế là cỡ nào ám muội a.

Thật vất vả phục hồi tinh thần, Cố Vân giãy dụa sốt ruột nói: “Người buông tay!” Nàng liền nghĩ như vậy thoát đi sao? Túc Lăng chẳng những không buông tay, tay ở bên hông nàng ngược lại càng ôm chặt, hai người thân thể gắt gao cùng một chỗ. Cố Vân cơ hồ hô hấp không khoái, không có bị nắm tay kia, hung hăng đánh vào lưng Túc Lăng hắn lại giống như không biết đau tùy ý nàng đánh tay từ đầu đến cuối không chịu buông ra.

Túc Nhậm lặng lẽ đứng dậy, đối với Hàn Thúc cùng Túc Vũ sử một ánh mắt. Hàn Thúc lập tức lắc mình ra thư phòng, hắn cũng không tưởng bị lửa giận của tướng quân lan tới. Túc Vũ kinh ngạc xem hai người cơ hồ thiếp cùng một chỗ thân mình, hai tay gắt gao nắm, gân xanh hiện lên. Túc Nhậm khẽ nhíu mày. Nắm bả vai Túc Vũ, sinh sôi đưa hắn tha ra thư phòng, hung hăng vỗ vỗ bả vai Túc Vũ, Túc Nhậm lạnh giọng nói: “Nàng là đại tẩu!”

Túc Vũ cả người cứng đờ, dùng sức đẩy tay Túc Nhậm đang ở trên vai hắn, hướng hậu viện chạy tới. Nhìn

bóng dáng như gió xoáy vội vàng thoát đi, Túc Nhậm âm thầm tự trách, hẳn đã sớm nhìn ra Vũ không thích hợp, hẳn là sớm hơn làm cho hẳn cách Thanh Mạt xa một ít!

Đánh vô dụng, Cố Vân chỉ có thể thu tay, khó hiểu hỏi: “Người rốt cuộc muốn thế nào?” Bảo nàng đi là hẳn, nàng nói phải đi, hẳn lại phát lớn như vậy hỏa, Túc Lăng rốt cuộc có ý tứ gì!

Gầy kích thước lưng áo, một tay liền nắm, kiều nhuỷn thân thể dán trước ngực, bởi vì nàng không an phận vịn vịn không ngừng vuốt ve ngực hẳn, kiều tiểu vóc dáng làm cho nàng vì suyễn hơi thở thản nhiên phun ở trên cổ hẳn. Túc Lăng có thể nghe được chính mình tiếng tim đập, nhưng là khi hẳn nhìn về phía trong lòng vẻ mặt nghi hoặc cùng buồn bực nữ tử khi sở hữu rung động nháy mắt hóa thành một tiếng thất bại thở dài, trong đó hàm chứa rối rắm nào ý.

Càng thêm tới gần Cố Vân tinh xảo khuôn mặt, Túc Lăng gần từng tiếng hừ lạnh nói: “Người chỗ nào cũng không cho đi!” Chỉ có thể ở lại tương quân phủ, ở lại bên người ta! Cuối cùng một câu Túc Lăng cuối cùng không dám nói ra, buổi sáng nhìn cái kia ngân phát nam tử đem nàng mang đi hẳn cảm thấy hẳn sắp phát điên, nghĩ đến nàng cứ như vậy rời đi, không bao giờ xuất hiện ở trước mặt mình nữa, hẳn đúng là lần đầu tiên cảm nhận được cái gì kêu tâm hoảng ý loạn, hẳn không biết này có phải chính là cái gọi là yêu hay không tóm lại, hẳn muốn nàng ở lại bên người hẳn!

Khàn khàn thanh âm không hề miễn cưỡng, không hề cả vú lấp miệng em, lại như tuyên thệ bàn từng chữ đi vào lòng người. Con người đen thật sâu tiến trong mắt nàng, Cố Vân đúng là không dám nhìn kia ánh mắt thẳng tình ý, thân thể của hẳn không biết từ đâu lại hơi run, “Người...” Nàng có thể cảm nhận được quyết tâm của hẳn khi nói lời này, “Người” nửa ngày, Cố Vân không biết chính mình muốn nói cái gì, nếu đến phía sau nàng còn không cảm giác hẳn khác thường, kia nàng còn có chút ngốc, nhưng là... Nàng là nghĩ như thế nào?

Trong lòng bàn tay nóng rực độ ẩm cách quần áo cơ hồ muốn tổn thương thất lưng của nàng, Cố Vân phân tích vu án trật tự rõ ràng đầu óc lúc này hỗn loạn thành một đoàn, nàng giờ phút này thản nhiên nhanh thoát đi này làm cho nàng tư tưởng hỗn loạn ôm ấp, muốn rút tay về lại bất lực, Cố Vân giận, “Người tưởng đem tay của ta niết gãy sao?”

Nhìn thoáng qua cổ tay nàng ửng đỏ, Túc Lăng thoáng giảm nhẹ lực đạo lại vẫn không chịu buông ra.

Bị nhốt cảm giác thật sự thực khó chịu, Cố Vân hỗn hỗn, “Túc Lăng, người phát cái gì điên a?”

“Người nói ta nổi điên?” Túc Lăng con người đen híp lại, nhìn chằm chằm trong lòng còn tại giây dựa nữ nhân, khó được tại kia vĩnh viễn không có hoà nhã sắc kiều nhan nhìn đến một tia ngưng ngừng.

Là hẳn nhìn lầm sao? Đơn giản là một chút thản nhiên cảm xúc, Túc Lăng tâm bỗng nhiên khê ngứa, hẳn hơi hơi cúi xuống, môi chậm rãi dừng ở bên tai Cố Vân trầm thấp thanh âm mang theo trêu chọc giống như ngả ngón tiếng cười, “Ta còn có càng điên.”

Ấm áp hơi thở, làm cho tai nàng khê tê tê ngứa ngứa, hẳn này tính cái gì, đùa giỡn nàng? Đáng chết! Cố Vân âm thầm cắn răng, thân mình không động dậy, nàng rõ ràng dùng đầu hung hăng hướng cảm Túc Lăng.

Chỉ nghe thấy “Đông” nhất thanh muộn hưởng, Túc Lăng khớp hàm một trận đau nhức đánh úp lại, đau khiến hẳn hừ một tiếng. Cố Vân bắt lấy cơ hội này ngay tại hẳn thiếu thần trong nháy mắt, nàng xoay cánh tay. Túc Lăng sợ nàng xoay thương chỉ có thể buông tay, Cố Vân lui từng bước, rốt cục trốn ra cơ hồ làm cho nàng hít thở không thông ôm ấp.

Túc Lăng xoa cơ hồ trật khớp cảm, lại nhìn đối diện đề phòng trừng hẳn Cố Vân, bỗng nhiên dờ khóc dờ cười. Hẳn thật vất vả đối một nữ nhân có hứng thú, thích giữ nàng ở bên người cảm giác, đáng tiếc mỗi lần tiếp cận, đều đã làm cho hẳn một thân thương, ông trời nhất định là ở trừng phạt hẳn trước kia đối nữ nhân khinh thường, mới có thể làm cho này bạo lực nữ nhân xuất hiện ở hẳn bên người!

119. Chương 119

Nhìn hấn xoa cằm còn khác thường cười cái không ngừng, Cố Vân nổi da gà, hôm nay Túc Lăng thật sự rất kỳ quái, nàng lui về phía sau từng bước, “Ta xem hôm nay chúng ta là không thể hảo hảo nói chuyện, ta ngày mai lại đến.” Cố Vân bỏ lại một câu nghĩ rồi đi.

“Chờ.” Túc Lăng lại khôi phục ngày xưa lãnh ngạo, chính là trên mặt hơn vài phần quái dị tươi cười, hấn hừ nhẹ nói, “Người không phải vì tỷ tỷ người đến sao? Túc Nhậm vừa vặn đã ở, ta hôm nay tâm tình cũng không sai, người muốn nói cái gì hỏi cái gì đều có thể, ngày mai ta không nhất định nguyện ý nghe người nói.”

“Túc Lăng!” Hấn đây là ở uy hiếp nàng! Hôm nay không nói, về sau hấn cũng sẽ không cùng nàng nói! Âm thầm cắn răng, chân Cố Vân đã bước ra thư phòng lại đập trong phòng.

“Xem như người lợi hại!” Nếu không phải vì Tình nàng mới sẽ không chịu uy hiếp, chờ chuyện này đi qua, nàng nhất định phải cho hấn đẹp mặt! Túc Lăng ưng mưu vi thiếu, Thanh Mạt, vô luận như thế nào, ta sẽ không cho người rời tướng quân phủ.

Ngoài cửa cung.

Trác Tình vỗ vỗ tay Cố Vân nói: “Người ở ngoài cung chờ chúng ta là được.”

“Ừ.” Cố Vân không phản bác.

Hai người nhìn nhau, Trác Tình bỗng nhiên cười nói: “Cám ơn người, Vân.”

Cố Vân mỉm cười, “Cùng ta còn nói cảm ơn?” Nàng kỳ thật căn bản không có làm gì, Lâu Tịch Nhan vào ngục vốn chính là một hồi thiết cục đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau, Tình mục đích là muốn lập tức đem Lâu Tịch Nhan cứu ra, Yến Hoảng Thêm mục đích là vì suy yếu thể lực trong triều của gia tộc Tây Thái Hậu, theo như nhu cầu, nàng nhiều nhất xem như từ giữa làm cho bọn họ có thể ngồi xuống cò kè mặc cả mà thôi.

Trác Tình chậm rãi gật đầu, cười nói “Được, không nói.” Bởi vì cảm ơn không đủ để biểu đạt cảm kích của nàng.

“Chính mình cẩn thận.” Lần này vào cung nói là cùng Yến Hoảng Thêm trình bày còn không bằng nói là cùng Tây Thái Hậu ngay mặt quyết đấu, tuy rằng bọn họ phản lợi dụng Bạch Dật giả tạo chứng cứ hãm hại Tây Thái Hậu nàng cũng không ủng hộ, nhưng biết chính trị so với hình án phức tạp nhiều lắm.

“Ta sẽ, yên tâm, ta không đánh trận không nắm chắc.”

“Ta biết, đi thôi.” Tình trên mặt kiên định rất đẹp, vì cứu Lâu Tịch Nhan nàng lần này có lẽ là liều mạng.

Trác Tình cùng Túc Lăng còn có Đan Ngự Lam vào, Túc Lăng bỗng nhiên quay đầu thật sâu nhìn nàng một cái, Cố Vân không rõ hấn đây là ý tứ gì.

Cố Vân phỏng chừng đàm phán có một hai giờ là không ra được, cửa cung đều là thủ vệ, không muốn cùng bọn họ mất to trường đôi mắt nhỏ, lại không nghĩ về tướng quân phủ chờ, Cố Vân đi từ quán cách nơi này gần nhất, tuy nói là gần nhất, nhưng là cách hoàng cung có chút khoảng cách, Cố Vân không cưỡi ngựa, chậm rãi đi trên đường, suy tư về mấy ngày nay Túc Lăng quái dị hành động.

Không phải nói hấn khó xử nàng, ngày đó bị hấn cầm lấy không bỏ sau Cố Vân ngã một lần, đối mặt hấn đều thực đề phòng, bảo trì khoảng cách an toàn, hấn cũng không giống lần trước thất thố. Chính là hấn sẽ thường xuyên dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn nàng lại lãnh ngạo không nói lời nào làm người sờ không được ý nghĩ.

Đã đến thời gian cầm đèn (tối), ngã tư đường cũng không nhiều người, không ít cửa hàng nhỏ đang thu thập chuẩn bị về nhà, Cố Vân suy nghĩ có chút hỗn loạn đi cũng chậm. Lúc này, một quen thuộc bóng đen từ ngõ nhỏ trước mặt đi ra, sắc trời ám, ánh trăng cũng không sáng nhưng là kia ngân bạch sợi tóc vẫn rất chói mắt.

“Ngao Thiên?” Cố Vân nghĩ đến thương trên tay hắn còn có chút lo lắng, đi nhanh hơn, ở phía sau hắn kêu lên, “Ngao Thiên, chờ một chút.”

Xa xa, thân hình kia dừng một chút, Cố Vân nghĩ đến hắn dừng lại chờ nàng, liền chạy đi qua, đáng tiếc, bóng đen chỉ dừng lại trong nháy mắt, liền chạy đi nhanh hơn.

“Uy?” Cố Vân nhíu mày, như thế nào càng gọi hắn càng chạy a. Ngao Thiên xác thực rất lạnh mạc có khi cũng làm cho nàng mặc danh kỳ diệu nhưng là lúc này loại nóng lòng thoát đi làm cho Cố Vân nghi hoặc, theo quan sát của nàng Ngao Thiên không là người hốt hoảng như thế này. Là phát sinh chuyện gì sao? Trời sinh đối địch thường sự kiện lòng hiếu kỳ cùng trực giác làm cảnh sát, làm cho nàng quyết định theo sau nhìn.

Cố Vân nhanh hơn, bóng đen thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, Cố Vân có chút cố hết sức, chỉ thấy kia thân ảnh vào một cái ngõ nhỏ bên phải biến mất ở trước mắt. Ngõ nhỏ thực tối, là một ngõ cụt, bên trong chứa một ít tạp vật, lại không có bóng dáng Hắc y nhân.

Không thấy ? Cố Vân ánh mắt sâu sắc như mèo lạnh lùng đảo qua nhỏ nhỏ thoát nhìn hỗn độn lại có thể tùy tiện giấu người.

Hắn nhất định còn ở đây. Cố Vân trong lòng khó hiểu, Ngao Thiên vì cái gì trốn nàng? Suy tư trong chốc lát, nàng đi nhẹ nhàng, vô cùng cẩn thận đi vào ngõ nhỏ, càng đến gần, tay nắm Băng Luyện càng chặt, tựa hồ cảm giác được hơi thở nguy hiểm, Băng Luyện trong tay nhẹ nhàng run run.

Nơi sâu nhất trong ngõ tối, một đoàn tên sâm linh lóe u lam hàn quang, mặt trên nhất định là có độc khổng tước linh âm hiểm nhất, chỉ cần miệng vết thương dính vào một chút, hắn phải chết không thể nghi ngờ. Đoàn tên chậm rãi nhắm nữ tử chậm rãi đến gần, kéo cung...

Ngay khi đoàn tên sắp bắn ra một bóng đen xẹt qua bầu trời đêm, thân hình cực nhanh xuất hiện ở trước mặt Cố Vân, Cố Vân theo bản năng rút kiếm, tiếng Băng Luyện ra khỏi vỏ ở ám hạm vang lên, Hắc y nhân sắc mặt cứng đờ. (ám hạm: ngõ tối)

“Người tìm ta?”

Trầm thấp thanh âm, vô pháp phòng ngừa diệu, lạnh như băng hơi thở, là Ngao Thiên! Hắn sau khi xuất hiện, quỹ dị mà nguy hiểm hơi thở bỗng nhiên tan, thu hồi kiếm đã ra khỏi vỏ, Cố Vân khó chịu nói: “Người vừa rồi chạy cái gì!”

Ngao Thiên cao lớn bóng dáng đem Cố Vân bao phủ, đoàn tên ngấm nửa ngày, vẫn là không thể tìm được khe hở. Ngao Thiên không nói, ánh sáng ở ám hạm thật sự quá mờ, nàng thấy không rõ vẻ mặt của hắn chỉ có thể nghe ra hô hấp của hắn có chút loạn, đơn giản là vừa rồi chạy trốn quá nhanh, thật lâu, Ngao Thiên rốt cục thản nhiên nói: “Ta... Có việc gấp. Nơi này quá tối, đi ra ngoài nói sau.”

Cố Vân cơ hồ là bị Ngao Thiên tha ra, hai người thân ảnh biến mất ở trước mắt, bóng đen chậm rãi buông đoàn cung, thị huyết đôi mắt hiện lên một chút lãnh lệ quang mang, Xá Thiên, người cũng có người quan tâm sao? Nàng có phải chính là nhược điểm của người hay không ? Bạc thần không có chút máu gợn lên một đạo quỷ dị đường cong. (bạc thần: môi mỏng, đơn bạc)

Trở về đường cái, ánh sáng thoáng sáng ngời, Ngao Thiên sắc mặt như thường, Cố Vân cũng không hỏi nữa bởi vì nàng hiểu được, hỏi hắn cũng sẽ không trả lời.

Không quên vừa rồi truy hắn nguyên nhân, Cố Vân hỏi: “Thương thế của người khá hơn chút nào không? Có nhìn đại phu hay không?”

“Đã không có việc gì.” Không ra Cố Vân đoán trước, Ngao Thiên vẫn là khốc khốc nói không có việc gì. Cố Vân buồn cười lắc đầu, nhìn khí sắc của hắn. Như cũ tái nhợt màu da, lạnh lùng thái độ, không có biến hóa có lẽ chính là vừa rồi đi. Cố Vân khoát tay nói: “Vậy là tốt rồi, nhìn người vừa rồi nhất định là có chuyện quan trọng hơn, người đi đi.”

Cố Vân xoay người muốn rời khỏi, Ngao Thiên lãnh đạm thanh âm mang theo một tia chờ đợi, rốt cục vẫn là thấp giọng hỏi nói: “Người... Bây giờ còn ở tướng quân phủ”

“Ừ.” Cố Vân hào phóng gật đầu thừa nhận, trong lòng nàng này không có gì không thể nói, nàng trả lời bằng phẳng Ngao Thiên nghe được cũng rất là chói tai, tái nhợt tuần nhan càng lạnh, băng mâu xẹt qua một chút tự giễu, nguyên lai người ta bất quá là ở liếc mắt đưa tình, là hân nhiều chuyện.

120. Chương 120

Ngao Thiên bằng hàn hơi thở làm cho Cố Vân khó hiểu, đang muốn mở miệng hỏi Ngao Thiên lại một lần nữa lãnh khốc xoay người bước đi, cũng không liếc nhìn nàng một cái. Cố Vân xấu hổ đứng ở nơi đó, hít sâu một hơi, rất chửi ầm lên. Ngao Thiên bỗng nhiên dừng lại, cùng dĩ vãng giống nhau, đưa lưng về phía nàng bỏ lại một câu —— “Về sau, thấy ta đừng đuổi theo.”

Cố Vân còn tại cân nhắc không đầu không đuôi lời nói, Ngao Thiên hắc ám thân ảnh biến mất ở cuối ngã tư đường.

Có ý tứ gì? Vì cái gì mỗi lần Ngao Thiên đều cho nàng một loại mạc danh kỳ diệu cảm giác, sau đó liền ly khai? Hắn đang trách nàng đêm nay đuổi theo hắn không tha? Nàng không làm cái gì đi, như thế nào hắn bỗng nhiên như vậy? Túc Lăng hỉ nộ vô thường, bá đạo, Ngao Thiên cảm xúc mơ hồ không chừng, lúc lãnh lúc nhiệt, thực làm cho người ta đoán không ra!

“A ——” một tiếng thét chói tai phá trường không bỗng nhiên vang lên, thê lương mà bén nhọn.

Cố Vân lãnh mâu tối sầm lại, tâm phất chốc căng thẳng, trực giác nói cho nàng, có chuyện xảy ra.

Cố Vân hướng tới tiếng thét chói tai chạy tới, một ngõ nhỏ đã đứng vài người, Cố Vân đến gần, vài nam tử ở một bên khe khẽ nói nhỏ, trên mặt đều là biểu tình sợ hãi không thôi. Tường đá, một tuổi trẻ nữ tử mang hoảng sợ ánh mắt, miệng không ngừng kêu: “Chết... Chết người!”

Nàng phía sau còn đứng một hoa y nữ tử, nữ tử một tay chống đỡ vách tường, một tay vỗ về ngực, tuy rằng không bằng tuổi trẻ nữ tử thất thổ, sắc mặt cũng trắng bệch, tay vỗ ngực còn run nhè nhẹ, đôi mắt khép hờ, hơi thở hỗn loạn, vừa thấy chính là bộ dáng sợ hãi. Nữ tử thoát nhìn thực quen mắt, Cố Vân nghĩ nghĩ, rốt cục nghĩ ra nàng chính là người đề nghị nàng tuyển ngọc sơ làm lễ vật Ngọc tiểu thư Ngọc Hạm Đạm.

Nhưng họ vì cái gì lại ở chỗ này. Xem bộ dáng của nàng, hẳn là người thứ nhất phát hiện hiện trường.

Cố Vân hí mắt nhìn ngõ tối, này cũng không phải một ngõ cụt bất quá chỉ có hai thước, đường tắt trung gian, giữa đường nằm một nữ tử, bên cạnh là một đèn lồng nghiêng lệch, nhờ đèn lồng quang mang Cố Vân thấy rõ tình huống.

Nằm trên mặt đất nữ tử thực trẻ, thật dài tóc rối tung trên mặt đất, trên người quần áo đã muốn bị xé rách, quang hỏa thân mình trắng hồng mà xinh đẹp, trên cổ mấy cái rõ ràng ứ đen vết thương thực rõ ràng. Nữ tử hai mắt trũng trũng, đầu lưỡi thè ra, hai tay cứng ngắc gấp khúc, xem ra nàng có thể là bị bóp chết, nhưng là dày đặc huyết tinh lại làm cho nàng nghi hoặc, ánh mắt đứng ở nữ tử lộ ra ngoài hạ thể Cố Vân u lãnh ánh mắt xẹt qua một chút lãnh liệt hàn quang.

Nữ tử trắng nõn hai chân có rõ ràng vết thương, máu đang từ nơi đó cuộn cuộn không ngừng chảy ra.

Cố Vân thon dài mười ngón nhanh nắm kêu khanh khách, hít sâu trong chốc lát mới bình ổn trong lồng ngực lửa giận, mắt lạnh âm thầm quan sát hiện trường trong bóng đêm có một thân ảnh cuộn mình tựa hồ đang động.

“Bên kia còn có một người còn sống!” Hiển nhiên cũng có người phát hiện điểm này, vài cái lá gan đại muốn tiến lên tìm tòi, một mảnh khản cảnh tay ngăn cản bọn họ, “Toàn bộ không được tới gần! Đi báo quan!” Bọn họ không hiểu bảo hộ hiện trường, đi vào nói không chừng sẽ mang đi hoặc là lưu lại rất nhiều dấu vết, huống hồ cũng rất khó cam đoan hung thủ không có xen lẫn trong mọi người.

Nữ tử mát lạnh thanh âm làm ọi người đều thất thần một chút, chỉ thấy nàng xem mao cốt từng nhiên án mạng lại rất bình tĩnh, một chút cũng không giống một nữ nhân, cái loại này chân thật đáng tin mệnh lệnh

làm cho người ta khó có thể cãi lời, mấy người thừa dạ lui ra, trong đó một người vội vàng chạy tới báo quan.

Cố Vân tiếp nhận bên cạnh một đèn lồng, tận lực cẩn thận tới gần thân ảnh cuộn mình trên mặt đất. Đến gần mới nhìn rõ, đó là một nha hoàn, gầy yếu thân thể cuộn một chỗ không ngừng run run, vùi đầu ở hai chân không chịu nâng lên đến.

Cố Vân không có tiến lên phù nàng, mà là đem đèn lồng tới gần cô gái bên người, làm cho chính mình cùng nàng đều được bao phủ bởi ánh sáng mới ôn nhu nói “Cô nương, cô không sao chứ?”

Cô gái lại rụt lui không dám động, Cố Vân tiếp tục nói: “Ta mang người rời đi nơi này, được không?”

Cô gái thân mình cứng một chút, thật lâu mới chậm rãi ngẩng đầu trên mặt là nước mắt, hoảng sợ nhìn chằm chằm Cố Vân, một câu cũng nói không nên lời.

Xác định nàng thấy rõ ràng mình, Cố Vân mới thử đỡ lấy cánh tay cô gái. Cô gái run lên một chút cũng không đẩy ra. Cố Vân trên tay dùng một chút lực, đem cô gái kéo lên, mạnh mẽ lực đạo tựa hồ làm cho cô gái có chút hoảng sợ, bắt đầu giãy dụa, Cố Vân sợ nàng phá hư hiện trường không buông tay, đem nàng lôi ra ngõ tối. Ra ngoài sáng rất nhiều, cô gái giống như không sợ như vậy nhưng vẫn giãy dụa. Cố Vân lần này buông tay, cô gái lại ngồi trên mặt đất, càng không ngừng run.

Cố Vân cúi xuống thản nhiên hỏi: “Người chết là gì của cô? Cô nhìn thấy gì?”

Cô gái rõ ràng cứng đờ, hai tay ôm đầu, gắt gao túm tóc, nghẹn ngào nói “Ta... Ta... Máu, thật nhiều máu!”

Cố Vân nhíu mày, giữ chặt tay cô gái tiếp tục hỏi “Hiện tại đã không có việc gì, nói cho ta biết vừa rồi phát sinh chuyện gì ?.

121. Chương 121

Cô gái vẫn lắc đầu, nói không ra lời, rốt cục hoàn tới Ngọc Hạm Đạm nhìn Cố Vân không ngừng truy vấn cảm thấy có chút không đành lòng, tiểu cô nương đều bị dọa nói năng lộn xộn, nàng vì sao còn muốn bức nhân? Vỡ nhẹ cô gái cuộn mình, Ngọc Hạm Đạm không ủng hộ nói “Nàng đã bị dọa thành như vậy, người tội gì còn bức nàng.” Tốt giáo dưỡng làm cho chỉ trích của nàng nghe cũng không nghiêm khắc.

Cố Vân không nói gì, nàng sao muốn bức đứa nhỏ này nhưng là dựa theo trước mắt tình huống, nàng là án tử này duy nhất người chứng kiến, nàng không hỏi không được, trước tiên lời khai rất trọng yếu. Đúng lúc này, quan phủ nha dịch đã tới, Cố Vân thấy hình bộ Trình Hàng, đang muốn đứng dậy đi qua nói với hắn một chút tình huống, bên chân nữ hài tử bỗng nhiên hoảng sợ vung tay, càng không ngừng vịn vịn, lớn tiếng hét to: “Không nên! Không nên.”

Ở hoảng sợ lực lượng rất lớn, cô gái huy động đem bên người Ngọc Hạm Đạm đẩy một chút. Ngọc Hạm Đạm thấp kêu một tiếng, mắt thấy sẽ ngã trên mặt đất, Cố Vân đi lên bắt lấy nàng.

Cố Vân buông tay không liếc nhìn nàng một cái, mà là ngồi xổm trước mặt tiểu cô nương, bình tĩnh nghênh thị cô gái sợ hãi ánh mắt, bình tĩnh nói: “Không phải sợ, đã muốn không ai có thể thương tổn cô. Nói cho ta biết, ai muốn giết cô ?”

Cố Vân trong trẻo nhưng lạnh lùng kiên định thanh âm cùng yên ổn cường đại khí tràng tựa hồ làm cho cô gái thoáng bình tĩnh một ít, nhưng là trong mắt vẫn là một mảnh bối rối.”Ngân phát!” Cô gái thét chói tai, tựa hồ chỉ có khóc kêu có thể giảm bớt sợ hãi, run run thanh âm không ngừng mà lặp lại một câu, “Một ngân phát nam nhân đem tiểu thư bức đến ngõ nhỏ.” (Ngân phát: tóc bạch kim)

Ngân phát? Cố Vân tâm trầm xuống, ngân phát nam tử... Chật vật thoát đi... Ngao Thiên...

Không, không có khả năng là hắn! Nhưng là vì cái gì cố tình xảo như vậy...Mà nàng, luôn luôn không tin trùng hợp.

Quan phủ nha dịch đem thi thể cùng nhân chứng đều mang về hình bộ, Cố Vân lại nhớ tới cửa cung, vừa vặn Túc Lăng bọn họ cũng đi ra, thấy rõ Trác Tình bên cạnh Lâu Tịch Nhan, Cố Vân hỏi: “Đã không có việc gì sao?”

Nhẹ nhàng gật đầu, Trác Tình cười khẽ trả lời: “Đã chứng minh cùng sơn trại tư thông văn thư đều không thể tin, hiện tại Tây Thái Hậu đều tự thân khó bảo toàn, cũng không thể gây sóng gió nữa.”

Nhìn hai người thủy chung nắm tay, Cố Vân thở dài nói: “Đi ra là tốt rồi!”

Nhớ tới vừa mới chở đi thi thể, Cố Vân hỏi: “Vừa mới xảy ra giết người, người chết là nữ tính, tử trạng thực thảm.”

Trác Tình không hề nghĩ ngợi nói: “Mang ta đi nhìn xem.”

Hai người vội vàng việc việc hướng hình bộ, Túc Lăng cùng Lâu Tịch Nhan đối diện lắc đầu cười khổ, bọn họ cũng chỉ có thể yên lặng đuổi kịp.

Hình bộ.

“Người chết là nữ, chiều cao ngũ thước một tấc, tuổi ở mười sáu đến hai mươi. Có rõ ràng ứ thương dấu tay, màu đen, tử nhân là bị cưỡng đại chỉ lực cắt đứt hầu cốt mà chết.” Một nữ thi đặt phía trên một tấm ván gỗ, Trác Tình thuận thực mà bình tĩnh kiểm tra thi thể, Lữ Tấn yên lặng đứng ở một bên cẩn thận nghe, trong tay cầm giấy bút đem nàng nói mỗi một câu đều ghi lại.

Chung quanh vây quanh một đám người. Đan Ngự Lam cùng Trình Hàng đứng ở phía sau Trác Tình, Cố Vân hai tay hoàn trước ngực, cúi đầu, lỗ tai nghe Trác Tình giải thích, ánh mắt còn lại là nhìn chăm chăm dưới đất, không biết nghĩ cái gì.

Túc Lăng cùng Lâu Tịch Nhan đối với kiểm tra thi thể hưng trí cũng không lớn đứng ở một góc xa nhất.

Trác Tình hướng Lữ Tấn một cái ánh mắt, Lữ Tấn lập tức hiểu rõ nhẹ nhàng đem nữ tử hai chân kéo ra, kiểm tra Trác Tình lạnh giọng nói: “Một chỗ vết thương trí mệnh khác tại hạ thể, đại lượng xuất huyết là vì hạ thể bị bén nhọn vật đâm bị thương, ấn miệng vết thương tình huống xem, hung khí hẳn là dài khoảng bốn tấc, hai lưỡi, cùng loại chủy tự gì đó. Người chết trong cơ thể không có lưu lại nam tính dịch, trước khi chết hẳn là không bị xâm phạm. Còn lại không có rõ ràng ngoại thương.”

Cố Vân lặng im mắt híp lại một chút, trên mặt biểu tình không thấy ra cái gì biến hóa. Trác Tình nhẹ nhàng cúi bao tay, lập tức đi hướng Cố Vân, nói: “Đại khái tình huống liền là như thế này. Báo cáo chờ Lữ Tấn sửa sang lại sẽ đem cho người.”

Cố Vân nhẹ nhàng gật đầu, một bộ có chút suy nghĩ, Trác Tình cũng không làm phiền nàng, Vân là như thế này, gặp được án tử sẽ thực nhập thần.

Lữ Tấn cầm vải trắng đem thi thể bọc lại, Đan Ngự Lam nói “Đi ra ngoài rồi nói sau.”

Đoàn người đi vào Đề Hình phủ thư phòng, Lữ Tấn thở dài nói “Ta hỏi qua người chết nha hoàn, nàng phỏng chừng là chán kinh quá độ, hỏi như thế nào đều chỉ nhớ rõ một ngân phát nam tử đem các nàng bức đến ngõ nhỏ, đối người chết hành hung. Về phần thủ pháp giết người, thời gian, bộ dạng hoàn toàn không nhớ rõ.” Xem qua thi thể sau Lữ Tấn trong lòng vẫn thực không thoải mái, hung thủ thủ pháp thật sự quá ngoan độc.

Lữ Tấn nhìn thoáng qua Lâu Tịch Nhan bên cạnh sắc mặt như thường Trác Tình, không khỏi thảm thán, nữ tử này thật sự rất lợi hại, lần trước xem nữ thi mất tim cũng là trấn định tự nhiên, nàng rốt cuộc là như thế nào làm được? Đương nhiên, nếu Lữ Tấn biết Trác Tình nghiệm có bao nhiêu cụ bầm thây sau, hẳn là sẽ bình thường trở lại...

Trình Hàng vỗ bàn nhện không được găm nhẹ nói: “Lại là ngân phát! Có không để yên a!”

Lại là? Cố Vân hỏi: “Gần nhất xảy ra rất nhiều vụ là do ngân phát nam tử gây ra sao?”

“Đứng.” Trình Hàng có chút phiền táo trả lời, “Hơn nữa này đã muốn là vụ thứ năm, ngăn ngừa hơn nửa tháng, người này điên cuồng, ta xem là hướng về phía lễ mừng đến! Thất tâm án vừa mới vừa phá, lại đến một cái!”

Nửa tháng? Quả nhiên là khó giải quyết án tử, Lâu Tịch Nhan phượng mâu khê mị, nhìn thoáng qua thủy chung trầm mặc Túc Lăng cùng có chút suy nghĩ Cổ Vân, bỗng nhiên nói: “Đan đại nhân, các quốc gia đặc phái viên, quý tộc không ít đã muốn tiến vào Khung Nhạc, qua vài ngày sẽ đến kinh thành, hung đồ này nếu như không nhanh chóng sa lưới tai họa vô cùng. Nếu là hấn hướng vào kinh triều bá đặc phái viên, quý tộc động thủ, Khung Nhạc mặt quét rác. Kinh thành an toàn Hoàng Thượng đã giao cho Túc gia quân, Đan đại nhân có cần cái gì không ngại thỉnh Túc tướng quân cùng Thanh Mạt hỗ trợ.”

Đan Ngự Lam hơi hơi chấp tay, trả lời: “Lâu tướng yên tâm, hạ quan nhất định toàn lực ứng phó.”

Cổ Vân ngẩng đầu, nhìn về phía Lâu Tịch Nhan thủy chung ôn nhuận lại tựa hồ vĩnh viễn đoán không ra, ần ần cảm thấy hấn có ý tứ xem diễn. Nàng đối với Trác Tình thấp giọng nói: “Lâu Tịch Nhan vừa mới phóng thích, nhất định cũng mệt mỏi, các người đi về trước nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho chúng ta là được.”

Tịch Nhan thân thể quả thật không tốt lắm, Trác Tình gật đầu trả lời: “Được rồi, cần ta thì báo cho ta biết.”

“Ừ.”

Lâu Tịch Nhan mỉm cười gật đầu, nắm tay kiều thê rời đi

122. Chương 122

Lâu Tịch Nhan đi, Túc Lăng không nói một lời, lạnh lùng ngồi, thân ảnh thoát nhìn có chút đột ngột. Cổ Vân hảo tâm nói: “Người có việc cũng có thể đi, nếu Đan đại nhân có cần cái gì, ta sẽ cùng Túc Nhậm thương lượng.”

Túc Lăng lạnh lùng trả lời: “Ta không sao.” Nàng muốn hấn đi nhanh như vậy?

Cổ Vân mỉm cười, loại chuyện này bình thường không phải đều là Túc Nhậm xử lý sao? Hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú, nàng đêm nay chiêu ai nhạ ai đầu tiên là Ngao Thiên, hiện tại là Túc Lăng!

Không hề để ý tới Túc Lăng hắc ám sắc mặt, Cổ Vân nhìn về phía Trình Hàng hỏi: “Phát sinh năm án tử, đều là đồng loại án sao?”

“Không phải.” Trình Hàng lắc đầu trả lời, “Ban đầu ba án tử, hung đồ cưỡng hiếp ba nữ tử, trong đó một người tự sát chết, thứ án tử thứ tư hung thủ ôm một trẻ mới sinh vừa trắng tròn đi, đứa nhỏ không rõ ở đâu, sinh tử không biết. Nay hung thủ phỏng chừng là một tên điên, chuyên chọn gian dân bắt người cướp của đến làm.”

Đan Ngự Lam mày nhanh tíc, thấp giọng thở dài: “Phía trước bốn phía án tử hung đồ đều không trực tiếp giết chết thụ hại giả, hấn lần này thủ pháp tàn nhẫn, nếu là bắt không được tiếp theo chỉ sợ hấn sẽ làm trầm trọng thêm.”

Đầu tiên là cưỡng gian, rồi bắt cóc trẻ con, Cổ Vân trầm tư, hung thủ phạm tội tựa hồ không có quy luật. Thật lâu, Cổ Vân hỏi: “Các người xác định là cùng một người, bằng chứng trừ bỏ ngân phát ở ngoài, còn có sao?”

Trình Hàng thất bại trả lời: “Không có. Hung đồ mỗi lần gây án đều rất nhanh cũng không có lưu lại dấu vết làm cho người ta không thể nào xuống tay, hấn đều là buổi tối hành hung, thụ hại giả cũng chỉ thấy rõ là ngân phát.” Liền vì một chút manh mối đều không có, thụ hại nhân hoặc là là quan to quý nhân, hoặc là chính là bình thường thi thư nhà, không có gì liên hệ chỗ cùng điểm giống nhau thế này mới làm cho bọn họ không thể nào xuống tay!

“Kỳ thật...” Lữ Tấn chần chờ trong chốc lát, mới cười nhẹ nói, “Ngân phát này đặc thù như vậy rõ ràng, toàn bộ Khung Nhạc hấn là cũng sẽ không có bao nhiêu ngân phát nam tử, võ công cao cường liền lại thiếu chỉ lại thiếu, nhiều năm như vậy, ta cũng chỉ gặp qua Ngao Thiên một người là ngân phát mà thôi.”

Lữ Tấn câu này giống như thực giống như giả làm cho Cố Vân nhú mảy. Túc Lăng lạnh như băng ánh mắt chợt lóe, lại không nói cái gì, Trình Hàng lại có chút hưng phấn, vỗ đùi, nói: “Đúng! Cách lễ mừng còn có không đến nửa tháng, thời gian thực nhanh, toàn bộ bắt trở về hỏi có lẽ có thể có thu hoạch!”

“Không được.” Cố Vân âm thanh lạnh lùng nói: “Ngân phát là hung thủ rõ ràng đặc thù nhưng cũng không phải là sở hữu ngân phát nam tử là hung thủ, các người nhiều nhất chỉ có thể thỉnh bọn họ trở về điều tra, không thể bởi vậy mà bắt người!” Thân là cảnh sát, Cố Vân có chính mình phá án phương pháp cùng trình tự, Trình Hàng loại này thực hiện, năng phản đối.

Lần trước Ngao Thiên đem Cố Vân mang đi, Túc Lăng liền vẫn khó chịu, lúc này Cố Vân lời lẽ chính nghĩa, nghe vào Túc Lăng lỗ tai tựa thành nóng lòng vì Ngao Thiên biện hộ. Trong lòng ghen một hơi, Túc Lăng hừ lạnh một tiếng, thuê nói: “Hắn không có giết người, cần gì phải sợ bị nghi, người là muốn vì ai mà giải tội?”

Vẫn không nghĩ để ý tới hắn Cố Vân chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng Túc Lăng hắc ám lãnh mâu, trầm giọng trả lời: “Ta không có nên vì ai mà nói, án kiện không có điều tra rõ ràng ta vĩnh viễn đều ôm hoài nghi, bất luận kẻ nào đều có thể là hung thủ, Ngao Thiên cũng không ngoại lệ. Nhưng là ta xử án chỉ tin tưởng chứng cứ.”

Ta xử án, chỉ tin tưởng chứng cứ. Bình tĩnh thanh âm không cần thiết trào dâng lại cũng đủ làm ọi người nghe được rất rõ ràng cũng làm cho các nam nhân ở đây ngẩn ra.

Túc Lăng nhìn nàng lạnh như băng mà có chút không hồn giận mặt, cái loại này kiên định sáng rọi, làm cho hắn cảm thấy thực mê người... Dấu vi loạn mâu quang, Túc Lăng cảm thấy chính mình mấy ngày nay thực sự có chút điên rồi, nàng có khi căn bản chính là ở phản bác hắn, ngộ nghịch hắn thậm chí chậm chọc hắn, vì cái gì hắn lại tại kia đã muốn hủy dung mặt nhìn đến làm cho hắn lâm vào run sợ sáng rọi?

Túc Lăng bỗng nhiên không lên tiếng, Cố Vân cũng sắc mặt lạnh như băng, thư phòng không khí có chút quái. Trình Hàng ho nhẹ một tiếng, tiếp tục mới rồi nói, nói: “Giống Ngao Thiên hành tung mơ hồ, nếu không ban phát cả nước lòng bất căn bản không có khả năng tìm được hắn.”

Trình Hàng kỳ thật cũng là nói, Cố Vân cũng là càng phát ra không hồn giận, trực tiếp nhìn về phía Đan Ngự Lam, hỏi: “Đan đại nhân, các người hình bộ có thể không có chứng cứ, chính là hiềm nghi nhân phát lòng bất sao?” Nếu này cũng là Khung Nhạc pháp luật cho phép nàng nghi nàng có thể không cần sáp vào chuyện này. Nơi này căn bản không thích hợp nàng ở.

Ở Cố Vân sắc bén ánh mắt nhìn chăm chú, Đan Ngự Lam bật cười, chi tiết trả lời: “Không thể.” Hắn hiểu được nguyên nhân Trình Hàng nói như vậy phỏng chừng cũng là sợ Hoàng Thượng lại giống lần trước hạ chỉ, bắt không được phạm nhân thì bỏ tù mới có thể sốt ruột như thế.

Đối mặt kiên định cố chấp về pháp lý nữ tử, Đan Ngự Lam bỗng nhiên có chút kính nể. Cố Vân âm thầm thở dài nhẹ nhõm, xem ra nàng phải tốn chút thời gian nghiên một chút Khung Nhạc pháp điều cùng tư pháp mới được.

Trình Hàng ở hình bộ lâu như vậy tự nhiên biết quy củ, vừa rồi cũng chỉ là khi tuyệt vọng nói cái gì cũng có thể thử mà thôi. Trình Hàng phiền táo vỗ vỗ đầu, còn là có chút không cam lòng thấp giọng: “Kia hiện tại tìm không thấy người làm sao bây giờ?”

Thư phòng nháy mắt yên tĩnh, Cố Vân suy tư trong chốc lát, nói: “Ta biết hắn ở đâu.”

Túc Lăng ưng mâu trầm xuống, không ai có thể tìm được hắn, nàng lại có thể! Ngao Thiên chuyện tình, nàng thật đúng là hiểu biết!

Nghe nàng nói biết Ngao Thiên rơi xuống, Trình Hàng vội la lên: “Ở đâu?”

Cố Vân lắc đầu, kiên trì từ chối nói: “Thật có lỗi, ta không thể nói cho người. Ngày mai ta sẽ đi tìm hắn, tận lực thuyết phục hắn đến nha môn một chuyến.” Ngao Thiên không nói cho người khác chỗ ở đều có nguyên nhân, không được chính hắn đồng ý nàng cũng không có tư cách tiết lộ.

“Không cần phiền toái như vậy.” Lạnh như băng mà đậm mạc giọng nam ở ngoài cửa vang lên.

Vài người kinh ngạc nhìn lại, một hắc ám thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện ở thủ vệ sâm nghiêm Đề Hình phủ thư phòng, lẳng lặng đứng trong bóng đêm, giống như hắc sớm đã tại chỗ kia đứng thật lâu, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Dưới ánh trăng, huyền bạch ngân phát là như thể chói mắt

123. Chương 123

Túc Lăng hắc ám mâu xẹt qua một tia dị sắc, ánh mắt đảo qua Cố Vân nhìn Ngao Thiên, không tự giác nắm chặt tay.

“Ngao Thiên!” Trình Hàng hô nhỏ, hắc như thế nào chính mình đưa lên cửa ?

“Ngao Thiên? Người như thế nào đến?” Chờ bóng đen thông thả đi tới, Trình Hàng không tự giác hỏi.

Ngao Thiên hồ hững dựa vào cạnh cửa vẫn chưa tiến vào phòng, nếu là người bình thường, hoặc có vẻ tùy tính hoặc có vẻ dày, nhưng là hắc là toàn thân tràn ngập lãnh tàn hơi thở, mặt không chút thay đổi có một loại cự nhân ngàn dặm lạnh lùng. Ánh trăng xuyên thấu qua sau lưng hắc chiếu vào, trừ bỏ ngân phát, cả người hắc giống như là đặt mình trong bóng tối.

Hắc ám thân ảnh đứng, không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của hắc, tựa hồ hắc không muốn để người cảm giác được hắc người vĩnh viễn sẽ không biết hắc ở đâu , hắc muốn cho người biết, người như thế nào cũng không thể coi thường hắc.

Hắc xuất hiện làm cho không khí phát sinh một ít biến hóa, Túc Lăng thần sắc tựa hồ càng đen tối thêm vài phần.

Người này hành tung mơ hồ, tính tình cổ quái, thỉnh hắc hắc không nhất định sẽ đến, huống chi là chính mình xuất hiện! Mục đích hắc đến hình bộ rốt cuộc là cái gì. Đan Ngự Lam âm thầm phỏng đoán. Lữ Tấn cũng sâu sắc cảm giác được Ngao Thiên xuất hiện, hoặc là toàn bộ án kiện chuyển cơ, cũng mới có thể là... Ngụy cơ!

Tiến lên từng bước, Lữ Tấn mang theo thần nhiên tươi cười nói: “Năm tháng tới nay, kinh thành không ngừng phát sinh án, hung đồ có một đặc thù rõ ràng chính là ngân phát. Kỳ thật chúng ta hỏi người, cũng bất quá là hy vọng có thể lấy đó chứng thật trong sạch của người, dù sao người vì triều đình bất không ít ác đồ, chúng ta cũng không hoài nghi người.”

Không hề gợn sóng ánh mắt xẹt qua một chút chằm chọc, hắc bắt người cho tới bây giờ = không phải vì triều đình, cũng không muốn bắt luận kẻ nào tín nhiệm. Ngao Thiên trả lời: “Không cần nói nhiều, muốn hỏi cái gì liền hỏi đi.”

Cố Vân cảm thấy buồn cười, vô lễ lời nói từ trong miệng của hắc, như thế nào nghe đều rất là đương nhiên.

“Được.” Lữ Tấn cũng không hàn huyền hư ứng nữa, đối với Ngao Thiên mà nói, căn bản không có ý nghĩa, “Ngày mười một, mười sáu, mười chín, hai ba, còn có buổi tối hôm nay, người làm gì ở đâu?”

Ngao Thiên trầm mặc trong chốc lát, nhưng thật ra rất phối hợp trả lời: “Mười một ngày sau ngộ ta vì tướng phủ truy nã phạm nhân giao cho hình bộ sau trở về đến chỗ ở, vẫn không có xuất môn. Mười sáu, mười chín buổi tối, ta ở... Một gốc cây đại thụ ngủ. Hai hai buổi tối ta không có xuất môn. Đêm nay đến Phù Hoa phố, sau đó liền tới nơi này .”

Hắc đêm nay đến Phù Hoa phố! Trình Hàng vội hỏi: “Người đêm nay đi Phù Hoa phố làm cái gì? Bao lâu đến, bao lâu rời đi? Người nói có ai có thể người chứng minh?” Không biết vì cái gì hắc cảm thấy các vụ án cùng nam nhân trước mắt nhất định có liên quan.

“Giờ hẹn đến Phù Hoa phố, giờ hẹn canh ba rời đi. Ta luôn luôn đọc lai độc vãng, không ai có thể chứng minh.” Trầm thấp mà lạnh như băng thanh âm lộ ra ngạo mạn. Trình Hàng sắc mặt tối sầm lại, không hề giận dữ Ngao Thiên, hắc nghĩ đến hắc là ai vậy?

Không như Trình Hàng lộ tức giận, Lữ Tấn có vẻ bình tĩnh không ít, “Đêm nay hung án phát sinh ở Phù Hoa phố, cũng là thời gian người có ở đó, như vậy sẽ làm người có hiềm nghi. Người muốn rõ ràng một chút, ta vừa rồi nói thời gian, có người có thể chứng minh người lúc ấy ở đâu, làm gì, có thể giảm bớt không ít hiềm nghi.”

Lần này, Ngao Thiên lựa chọn trầm mặc, căn bản khinh thường giải thích. Đan Ngự Lam bên này bất hạnh không có chứng cứ, Ngao Thiên bên này lại lãnh ngạo bất tuân, không khí lại một lần nữa cương lĩnh.

“Ngày mười sáu ngày buổi tối, ta cùng hân cùng một chỗ.” Bình tĩnh giọng nữ đánh vỡ trầm tĩnh, ngay sau đó, là thanh âm chén trà vỡ vụn.

Mảnh sứ vỡ theo đầu ngón tay chảy xuống, nước trà đầy tay, Túc Lăng hai mắt hung hăng chăm chăm Cố Vân, chết tiệt nữ nhân, đêm đó trắng đêm không về nàng chính là cùng Ngao Thiên cùng một chỗ!

Cố Vân bị trừng phạt danh kỳ diệu, có chút quái dị nhìn chăm chăm Túc Lăng bị trà nóng làm tay phiem hồng, hân lại phát cái gì điên?(bó tay với Vân tỷ)

Ngao Thiên u lãnh mâu lẳng lẳng nhìn Cố Vân, rất nhanh lại im lặng thu hồi tầm mắt, trong mắt chợt lóe mà qua quang mang ngăn ngủ không kịp bắt giữ.

“Toàn bộ buổi tối?” Cẩn thận nhìn nhìn Cố Vân bên cạnh hiển nhiên đã tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước nam nhân, Trình Hàng nuốt nuốt nước miếng, nhẹ giọng hỏi: “Các người... Đều cùng một chỗ? Ở nơi nào? Làm gì?”

Đối mặt một phòng biểu tình quái dị nam nhân, Cố Vân thấp chú, những người này đều nghĩ đến cái gì! Ngẩng đầu lên, Cố Vân thần nhiên lớn tiếng trả lời: “Ồ tướng quân phủ phía sau núi uống rượu. Chính xác cách nói là, ta có thể chứng minh giờ tý đến giờ dần, còn có giờ Thìn hân đều cùng ta.”

Cố Vân không ngoài ý muốn nghe được vài tiếng nhột nhột hơi thở, bọn họ nghĩ đến nàng cùng Ngao Thiên ở đó có thể làm gì!

Lữ Tấn nghe ra thời gian đó tựa hồ không đến hai cái canh giờ, hỏi: “Giờ dần đến giờ Thìn?”

Cố Vân chỉ tiết trả lời: “Kia hai cái canh giờ ta đang ngủ, không biết hân có hay không rời đi. Buổi sáng ta tỉnh, hân ở.”

Nàng cư nhiên ở trước mặt một người nam nhân khác ngủ? Nhớ tới ngày đó mình vì nàng lo lắng một buổi tối, nàng lại cùng Ngao Thiên ở bên ngoài uống rượu mua vui một đêm không về, tìm Túc Lăng cảm thấy một trận co rút đau đớn, loại cảm giác quái dị này hân trước kia không có quá. Mãn hàm chứa tức giận không biết như thế nào phát tiết, Túc Lăng bốc hỏa ứng mâu nhìn chăm chăm Cố Vân, tay cũng nắm khanh khách rung động

124. Chương 124

Túc Lăng tầm mắt thủy chung không rời Cố Vân, thật giống như nàng là vật sở hữu của hân. Trong lòng Ngao Thiên bỗng nhiên hiện lên một loại quái dị cảm giác, nói không rõ kia là cái gì, tóm lại hân không muốn cho Túc Lăng quá!” Mười sáu buổi tối, ta nàng cùng một chỗ, nàng ngày đó ở trên cây ngủ, ta sợ nàng ngã xuống, vẫn không có rời đi.” Ngao Thiên nhìn về phía Cố Vân, khóe miệng nhẹ nhàng gợn lên, tuy rằng là cực đậm cực đậm cười, cũng là ở đây mọi người ai cũng không gặp qua. Lạnh như băng thanh âm như cũ nhưng là như thế nào nghe đều mang theo một loại thần nhiên sùng nịch.(hai ca oánh nhau giành Vân tỷ oa)

Ngao Thiên nói xong, trong phòng lâm vào trước nay chưa có tĩnh mịch.

Rốt cục, Túc Lăng hắc ám mắt từ trên người Cố Vân dời đi, nhìn về phía nam nhân khế dựa cạnh cửa, trước mắt hân sương lại mang theo khiêu khích.

Ngạo nghệ mắt ưng chống lại đông lạnh con người đen, hai cái đồng dạng lạnh như băng nam nhân không ai nhường ai, chẳng qua một cái kiệt ngạo bất tuân, một cái hờ hững vô tình. Ở tình cảm phương diện nghiêm trọng thần kinh thiếu Cố Vân, chỉ cảm thấy hôm nay Ngao Thiên có điểm là lạ. Mà trong lòng Đan Ngự Lam đám người còn lại là dở khóc dở cười, hai người này sẽ không ở để hình phủ đánh nhau đi?

Loại không khí này, bọn họ đứng ở chỗ này có chút xấu hổ. Lữ Tấn ho nhẹ một tiếng, chạy nhanh đem đề tài lại nhiều trở về, “Mười sáu án tử phát sinh ở giờ dần canh ba, vừa vặn là lúc Thanh cô nương ngủ cho nên cho dù ngày đó buổi tối người cùng nàng cùng một chỗ vẫn là không thể hoàn toàn chứng minh người không phải hung thủ.”

“Xác thực không thể chứng minh. Đan đại nhân cho rằng ta có hiềm nghi, ta có thể ở lao chờ các người chậm rãi thẩm vấn.” Ngao Thiên chậm rãi thu hồi cùng Túc Lăng tranh phong tầm mắt, lạnh như băng không có biểu tình làm cho người ta nhìn không ra hẳn những lời này là có ý tứ gì, thần nhiên châm chọc ý tứ hàm xúc nhưng thật ra không cần nghiền ngẫm cũng thập phần sáng tỏ.

Đan Ngự Lam trầm mặc không nói, giống ở tự hỏi cái gì, Cố Vân bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, lạnh giọng nói: “Tra án vốn chính là trách nhiệm của quan phủ, các người cho rằng Ngao Thiên có tội, hẳn là từ các người tìm chứng cứ chứng minh hẳn là hung thủ mà không phải làm cho hẳn chứng minh chính mình không phải hung thủ!”

Trình Hàng cùng Lữ Tấn trao đổi ánh mắt, Lữ Tấn tiến lên từng bước, “Đại nhân, lễ mừng sắp đến, nếu Ngao Thiên thâm minh đại nghĩa như thế cũng thỉnh ngài lấy đại cục làm trọng. Nếu Ngao Thiên giam giữ mà hung đồ vẫn gây án thuyết minh hung thủ không phải Ngao Thiên, nếu là... Hung đồ không gây án cũng cam đoan lễ mừng kinh thành thái bình.”

Bọn họ thật sự muốn đem Ngao Thiên giam ? Cố Vân thanh tú mi gắt gao tức, Đan Ngự Lam quả nhiên là hồ đồ ?

Đan Ngự Lam đương nhiên không có hồ đồ, Thanh Mạt lời nói, hẳn cũng rõ ràng, nhưng mà Lữ Tấn lời nói cũng không phải không có đạo lý. Nay án tử so với thất tâm án càng khó giải quyết, hung đồ xuống tay không có cố định đối tượng, điều này làm cho toàn thành dân chúng đều sợ hãi, ngoại quốc đặc phái viên mới có thể lấy này đùa cợt Khung Nhạc; trước mắt, không có xác thực manh mối, hình bộ căn bản không thể nào xuống tay, hiện tại Ngao Thiên bị hiềm nghi lớn nhất, đem hẳn bắt giữ gần nhất đối dân chúng cũng có công đạo, thứ hai... Nay án tử có lẽ thật sự cùng Ngao Thiên có liên quan, cho dù không phải hẳn làm, cũng có thể là hướng về phía hẳn.

Đan Ngự Lam chần chờ trong chốc lát, khôn khéo mâu đảo qua Túc Lăng hắc ám mặt, đột nhiên hỏi nói: “Hoàng Thượng đem lễ mừng bảo vệ công việc giao cho Túc tướng quân, việc này Túc tướng quân nghĩ như thế nào?”

Cố Vân thầm mắng một tiếng gian trá, lòng của nàng trung tuy rằng chỉ quan tâm phá án, không hỏi chính trị nhưng cũng không ngốc, Đan Ngự Lam biết rõ bắt người như vậy không hợp lý liền muốn lợi dụng Túc Lăng đem Ngao Thiên giam giữ, lần trước vì giúp nàng, Ngao Thiên cùng Túc Lăng đánh một trận, nhìn hẳn hiện tại sắc mặt chỉ biết, hẳn nhất định ghi hận trong lòng!

Kia Ngao Thiên chẳng phải là...

Quả nhiên, Túc Lăng chậm rãi giờ lên khoe miệng, trầm thấp thanh âm cao giọng trả lời: “Ngao Thiên ngân phát, cùng hung đồ đặc thù ăn khớp; hung án thời gian không có nhân chứng chứng minh hẳn vô tội, đêm nay lại xuất hiện ở hung án phụ cận, thật sự khả nghi.”

Tại kia song ưng mâu Ngao Thiên bất vi sở động, tựa hồ sớm biết hẳn nói cái gì, lạnh lùng thần nhiên trào phúng cùng khinh thường.

“Bất quá.” Ngay tại Cố Vân đều nghĩ đến Túc Lăng có ý đem Ngao Thiên giam giữ hẳn cương nghị thanh âm vững vàng nói, “Không có xác thực căn cứ chính xác cũng chỉ là có hiềm nghi mà thôi, bởi vậy đem bỏ tù không hợp luật lệ. Phá án bắt người là Đan đại nhân chuyện không cần hỏi ta.” Túc Lăng tuy là võ tướng, nhưng tại đây ám ba khởi động triều đình làm quan nhiều năm như vậy sao lại không biết Đan Ngự Lam đánh chủ ý gì, hẳn là xem Ngao Thiên không vừa mắt, nhưng là cũng không có nghĩa là hẳn sẽ để người lợi dụng.

Cổ Vân đôi mi thanh tú khẽ nhếch, có chút kinh ngạc nhìn Túc Lăng, nguyên lai... Hắn không phải chỉ biết phát hỏa. (chết cười hình tượng của Lăng ca trng mắt Vân tỷ =))))))

Đan Ngự Lam thăm than, hắn vẫn là xem thường Túc Lăng , vì thế hơi hơi chấp tay, cười nói: “Túc tướng quân lời nói hữu lý.”

Trầm ngâm một lát Đan Ngự Lam đối với Ngao Thiên nói: “Kia không bằng làm phiền Ngao Thiên ở hình bộ sương phòng ở mấy ngày cũng không bỏ tù, như thế có được hay không?”

“Sương phòng cũng không cần, đại lao ngược lại thoải mái.” Ngao Thiên lãnh ngạo nói, thân mình đứng thẳng đối với Trình Hàng nói, “Đi thôi.”

Trình Hàng sững sốt, hắn đồng ý ! Người này quả nhiên là cứng rắn tính tình, Trình Hàng đối hắn lại có điểm hảo cảm. Làm cái tư thế thỉnh, “Đắc tội , thỉnh.”

“Chờ.” Hai người còn chưa đi ra ngoài phòng, Cổ Vân bỗng nhiên lên tiếng. Nàng cố chấp cùng đối pháp lý kiên trì, nàng sẽ kêu đình, Đan Ngự Lam sớm có sở liệu, chính là nguyên tưởng rằng nàng phản đối bọn họ bắt người, ai ngờ, nàng chính là bình tĩnh hỏi: “Đan đại nhân, ta có lời cùng hắn nói một mình, có thể chứ?”

Đan Ngự Lam không dấu vết nhìn Túc Lăng, hắn vẫn đen mặt ngồi kia, không nói một câu. Túc Lăng đều không có ý kiến, hắn còn có cái gì mà nói, “Xin cứ tự nhiên.”

Cổ Vân đi ra ngoài, Ngao Thiên chần chờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn là đi theo nàng.

Cổ Vân ở trong viện đứng bỗng nhiên xoay người, nhìn Ngao Thiên bình tĩnh vô ba, thấp giọng nói: “Người biết hung thủ là ai, đúng hay không?” Hắn đêm nay tới đây mục đích vì muốn Đan Ngự Lam không bắt người khác đi!

Trong treo đôi mắt chứa sắc bén mũi nhọn, Ngao Thiên ngẩn ra, lãnh cứng rắn trả lời: “Chuyện này cùng người không quan hệ.”

Lại bỏ lại một câu, Ngao Thiên xoay người đối Trình Hàng nói: “Đi thôi.” Hai người rất nhanh ra khỏi viện .

Cổ Vân lẳng lặng đứng ở, thật sâu lâm vào suy nghĩ, mày mặt nhăn so với lúc nào đều nhanh. Nàng không có truy vấn Ngao Thiên, cũng không cần, bởi vì vừa rồi hắn đã muốn nói đáp án cho nàng.

Hắn, quả nhiên biết. Hung thủ là ai? Cùng hắn có quan hệ gì? Hắn lại vì sao cam tâm tình nguyện thay hung thủ bỏ tù?

Túc Lăng nhìn chăm chú trong viện nữ nhân, khi nào thì nàng mặt co mày cau như thế quá? Nàng vì Ngao Thiên lo lắng? Bọn họ quan hệ nhưng lại đã đến tình trạng này?

Mùa thu sáng sớm, hơi lạnh gió thu thổi lá vàng kêu lên sần sật, vài lá vàng chậm rãi bay xuống tỏ rõ thu đã đến. Cứng cáp đại thụ nằm một nữ tử, nàng tự nhiên không phải bị xuân thương thu, trầm trọng hít thở cùng với thân mình lên xuống, trên trán là mồ hôi.

Hai trăm chín mươi chín... Ba trăm! Làm xong, Cổ Vân hai tay ôm đầu gối, từng ngậm từng ngậm hô hấp. Nàng tối hôm qua cơ hồ không ngủ, luôn luôn tự hỏi án tử. Phía trước vài cái thụ hại nhân khẩu cung đều không có trọng dụng chỗ, nhất là cường gian án, ghi lại thật sự thiếu, phỏng chừng là nha dịch cũng không dám hỏi. Nàng có lẽ hắn là tự mình đi tìm người thụ hại hiểu một chút tình huống. Còn có tối hôm qua, hỏi ý ghi chép cũng vẫn không có chuẩn bị tốt, nàng cảm thấy tối hôm qua hung thủ gây hắn là vội vàng , không có giống vài án trước làm thông dong, theo hắn chọn địa điểm có thể nhìn ra .

Hắn là cố ý như thế vẫn là... Dưới tình thế cấp bách là ngẫu nhiên?

125. Chương 125

Trong lòng nhớ vụ án Cổ Vân cảm thấy vẫn là đến hình bộ xem. Lưu loát đứng dậy, dùng ống tay áo tùy tay xoa xoa mồ hôi trên trán, Cổ Vân đi ra ngoài viện, vừa mới ra Ý Thiên uyển liền thấy Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân đứng ở cửa viện, xem bọn hắn như là đợi một hồi lâu rồi, thấy Cổ Vân đi ra, hai người lập tức nghênh đón.

“Đầu nhi.”

Cổ Vân nhìn về phía Cát Kinh Vân, cười nói: “Thương thế của người như thế nào?” Nhìn hắn nói chuyện hắn là không có việc gì.

Dùng sức dầm ngực, Cát Kinh Vân sang sảng trả lời “Đã hoàn toàn khỏi rồi.”

Cổ Vân vừa lòng gật gật đầu, hỏi: “Các người tìm ta có việc?”

Hai người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Lãnh Tiêu nói: “Chúng ta nghe nói, tướng quân tính từ Túc gia quân điều động một ít tướng sĩ, từ ngài tự mình đến huấn luyện, có phải là thật hay không?”

“Đúng.”

Lãnh Tiêu khó được thần bí thấp giọng hỏi: “Chúng ta còn có cơ hội đi theo bên người ngài sao?”

Cổ Vân mỉm cười, lãng nhiên trả lời: “Đến lúc đó sẽ có tỷ thí, nếu các người đủ mạnh là có thể, ta chỉ muốn một trăm người.”

Hai người nghe được thông qua tỷ thí tuyển đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Ngài chờ xem đi.” Trước bọn họ lo lắng là từ tướng quân trực tiếp chọn người, nếu là tỷ thí như vậy bọn họ liền không có gì lo lắng! Cho dù là thật sự thua, cũng là chính mình vô dụng chẳng trách người khác!

Hai người hân hoan bộ dáng làm cho Cổ Vân tâm tình cũng tốt lên, cười nói: “Được, ta chờ!” Ba người nhìn nhau cười, trong lòng có ăn ý, Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân phóng tâm mà hướng tới sân luyện công chạy tới. Bọn họ nhưng thật ra nhắc nhở Cổ Vân còn có huấn luyện bộ đội đặc chủng chuyện, Túc Lăng tuy rằng vẫn không có nhắc lại nhưng nàng lúc ấy nếu đã đồng ý, tổng không thể thờ ơ. Nghĩ đến đây, Cổ Vân quyết định trước Túc Lăng rồi mới lại đi hình bộ.

Đi đến gần thư phòng, vừa lúc gặp gỡ theo bên trong đi ra Túc Nhậm, xem nàng muốn vào, Túc Nhậm hỏi: “Người tìm đại ca?”

“Ừ, hắn có ở đây sao?”

Túc Nhậm gật gật đầu, cười nói: “Có.”

Người nọ là một hồ ly, nhìn hắn tươi cười quái dị, Cổ Vân nhú mày, “Hắn sẽ không lại phát hỏa đi?” Ngày hôm qua trên đường về tướng quân phủ, hắn vẫn âm dương quái khí, ánh mắt lạnh lùng trừng nàng làm nàng nghĩ đến hắn lại muốn bạo nổi, hắn lại không rên một tiếng ngồi trên lưng ngựa chạy như điên mà đi, có đôi khi nàng thật sự không hiểu Túc Lăng suy nghĩ cái gì.

Than nhẹ một tiếng, Túc Nhậm tựa tiểu phi tiểu trả lời: “Người vào đi thôi, ta đi trước có việc.”

Nhìn Túc Nhậm bóng dáng, Cổ Vân theo bản năng sẽ không muốn vào thư phòng, tổng cảm thấy giờ phút này Túc Lăng nhất định không dễ chọc, nghĩ đến lần trước ở thư phòng hắn ôm lấy nàng không buông, nói chút làm cho người ta đoán không ra, Cổ Vân mặt đỏ bừng, tâm cũng trong nháy mắt bối rối, nếu không... Nàng chờ khi có nhiều người lại đi tìm hắn.

Cổ Vân xoay người rời khỏi vài bước cảm thấy bỗng nhiên lại cảm thấy khó chịu, chính mình khi nào thì như vậy, không phải là một người nam nhân thôi. Lần trước là nàng không cẩn thận mới có thể làm cho hắn hữu cơ khả thừa, nếu có chuẩn bị, nhất định sẽ không làm cho hắn thực hiện được! Hít sâu một hơi, Cổ Vân lại bước vào.

Đi vào phòng, Cổ Vân nghĩ đến lại sẽ nhìn đến một tòa núi lửa hoạt động, chưa từng nghĩ Túc Lăng lại lặng im ngồi trước bàn trong tay nắm bút lông, không biết viết cái gì, cương nghị mà góc cạnh rõ ràng mặt thoát nhìn có chút cứng rắn, lại cầm trong tay trường kiếm khi nhiều ra một phần nọ nhả. Theo Cổ Vân

tiền nhân trong viện Túc Lăng chỉ biết nàng đến đây, vốn không nghĩ để ý tới nàng nhưng là nàng như vậy theo dõi hẳn làm cho đã sớm thói quen bị vô số ánh mắt truy đuổi hẳn cũng bắt đầu hoảng hốt.

Một khắc sau, cuối cùng Túc Lăng bại trận, nhìn dưới ngòi bút rõ ràng không có phía trước mây bay nước chảy lưu loát sinh động chữ viết, hẳn thấp chú một tiếng buông bút trong tay, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lạnh giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Trầm thấp thanh âm, sâu thăm ánh mắt rốt cục làm cho Cố Vân phục hồi tinh thần, nàng cứ nhiên nhìn hẳn lâu như vậy, đáng chết! Ở ghế gần cửa nhất ngồi xuống, Cố Vân ra vẻ vô sự hỏi: “Cũng không chuyện đặc biệt trọng yếu, ta chính là muốn cùng người bàn một chút chuyện huấn luyện bộ đội đặc chủng. Hiện tại Túc Nhậm đã trở lại, quân đội cơ bản cũng đều đã muốn trở lại kinh thành, hỏi một chút người tính khi nào thì bắt đầu.”

“Lẽ mừng qua đi.” Thản nhiên trở về một câu, Túc Lăng cúi đầu, tùy tay cầm một quyển sách, không ngẩng đầu nhìn nàng nữa.

Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, nàng thật là có chút không thói quen một Túc Lăng như vậy, bình thường hẳn không phải đối nàng rống chính là đối nàng động thủ, nếu không nữa thì chính là lấy nàng luyện nhãn lực, hôm nay lãnh khốc lại bình tĩnh lại làm cho nàng cảm thấy có chút quái dị. Cố Vân thấp giọng hỏi nói: “Người sinh khí?”

Túc Lăng tay lật sách hơi run một chút rồi lại khôi phục như thường, như trước không ngẩng đầu, chính là lạnh giọng trả lời: “Không có.”

Như vậy còn không sinh khí? Nàng cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức hẳn! Suy tư một hồi lâu, nàng giống như không trêu chọc hẳn a, thật sự không nghĩ ra được, Cố Vân trực tiếp hỏi: “Ta làm sao đắc tội người?”

Nàng còn dám hỏi? Túc Lăng lại ngẩng đầu, lúc này đây ưng mâu không hề bình tĩnh vô ba, nếu tầm mắt có thể giết chết người, Cố Vân đã chết thiệt nhiều lần. Nàng nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy chính mình thật sự dè tiện, nàng tựa hồ cảm thấy... Túc Lăng như vậy rất chân thật, đương nhiên, cũng rất nguy hiểm.

Cố Vân chậm rãi đứng lên, cười mỉa nói “Người làm việc của người, quấy rầy.”

Muốn hỏi đã muốn hỏi xong, Cố Vân tính vỗ mông chạy lấy người, chân nàng còn không có bước ra cửa, Túc Lăng âm trầm thanh âm đã muốn ở sau người vang lên, “Chờ. Người muốn đi đâu?”

Cố Vân xoay người, chi tiết trả lời: “Đi hình bộ xem hồ sơ vụ án.”

126. Chương 126

Nàng quả nhiên là muốn quản vụ án này. Túc Lăng hừ lạnh nói: “Ham thích vụ án này như vậy là vì quan hệ đến Ngao Thiên, người mới phá lệ để bụng đi!”

Cố Vân thầm than, lại tới nữa...

Bất quá so sánh với vừa rồi cao thâm nàng càng nguyện ý cùng Túc Lăng này giao tiếp, ít nhất nàng cảm thấy rất quen thuộc, Cố Vân khó được hảo tính tình giải thích: “Sở hữu vụ án ta đều ham thích. Ngao Thiên đã cứu ta, giúp ta, ta tự nhiên hy vọng vụ án này có thể sớm tra ra manh mối. Nhưng là cho dù này chính là cùng nhau bình thường vụ án ta cũng để bụng như vậy. Sở hữu hung đồ đều hẳn là quý án, cùng đề cập ai không có vấn đề gì! Nếu là chuyện của người, ta cũng sẽ tận tâm hết sức.”

Nếu là chuyện của người, ta cũng sẽ tận tâm hết sức ...

Túc Lăng vừa rồi còn lửa giận bốc lên phút chốc trầm xuống, trong lòng khó chịu cứ nhiên bởi vì nàng một câu thuận miệng mà tiêu giảm không ít, nghĩ đến tiêu diệt sơn tặc, nàng quả thật vì hẳn làm rất nhiều, Túc Lăng nhìn chăm chú vào Cố Vân mắt càng sâu thăm, thần sắc cũng có chút phức tạp.

Hắn nhìn nàng như vậy làm gì? Đôi mắt Túc Lăng lại “Quái dị” hai mắt, Cố Vân tâm lại bắt đầu hoảng loạn không lên, không tự giác lui ra phía sau từng bước, cười nói: “Người làm việc của người đi, ta đi.”

“Chờ.”

Dưới chân — cương, Cố Vân ai thán, hắn lại muốn gì chứ!

Túc Lăng đứng dậy, đi đến bên người nàng, ra vẻ tâm tình không sai nói: “Ta cùng người đi, hình bộ dù sao không phải địa phương bình thường.”

Hắn muốn cùng nàng đi, nàng có thể nói nói không cần hay không?

Túc Lăng đã dẫn đầu bước ra thư phòng, đáp án thực rõ ràng là —— không thể!

Cố Vân không nói gì theo Túc Lăng đi, một tiểu tướng vừa lúc tiến vào bẩm báo nói: “Bẩm tướng quân, Lễ bộ thị lang Ngọc Trạch Tư cầu kiến.”

Ngọc Trạch Tư? Túc Lăng mày kiếm nhíu lại, hắn tìm đến mình làm cái gì? Kỳ thật Ngọc gia cùng Túc gia cũng coi như thế giao, năm đó mẫu thân sinh Túc Nhậm thiếu chút nữa khó sanh, là y được thế gia xuất thân Ngọc phu nhân ra tay tương trợ mẫu thân mới không vì khó sinh mà bỏ mạng. Tính ra, Ngọc gia cũng coi như ân nhân của bọn họ, chẳng qua cha mẹ chết, lui tới cũng dần dần thiếu, Ngọc Trạch Tư ngày thường cơ hồ cũng không đến Túc gia, lần này đến, rốt cuộc là vì cái gì?

Tuy rằng không biết hắn đến mục đích, nhưng là Ngọc Trạch Tư đã tự mình đến đây, mặt mũi hắn hay là muốn cho, nhẹ nhàng nâng tay, Túc Lăng đối với tiểu tướng nói: “Mời vào.”

“Rõ.”

Nhìn hắn sắc mặt có chút ngưng trọng, Cố Vân nghĩ đến triều đình đã xảy ra chuyện trọng yếu gì, thừa cơ cười nói: “Ta tự đi là được, ta là có thể giúp Đan Ngự Lam phá án, hắn sẽ không khó xử ta.”

Cọ xát lâu như vậy, đều nhanh hết buổi sáng, Cố Vân tưởng đi nhanh về nhanh, mới xoay người, một đôi hữu lực bàn tay bắt được cổ tay nàng, trầm thấp thanh âm cũng đồng thời ở bên tai vang lên, “Người ngồi trong chốc lát, rồi ta và người cùng đi.”

Cố Vân ngăn ra, hắn hôm nay là làm sao vậy? Sao lại kiên trì như vậy?

Bị kéo đến ghế gần nhất, Cố Vân cũng chỉ có thể đợi, dựa theo Túc Lăng tính cách, nàng cứng rắn phải đi hai người nói không chừng lại cãi nhau, nàng cũng không muốn cả ngày cùng hắn rống nhau, kẻ thức thời trang tuấn kiệt, chờ đi.

Chỉ chốc lát sau, tiểu tướng mang theo một lão giả khoảng sáu mươi tuổi tiến vào thư phòng. Cố Vân nhìn lại, phía sau lão giả cư nhiên còn có một nữ tử, nữ tử cúi đầu, cao gầy dáng người, tao nhã cử chỉ, vừa thấy cũng rất có thiên kim phong phạm, Cố Vân bỗng nhiên có chút tò mò diện mạo nữ tử, nhìn, Cố Vân ngăn ra, như thế nào là nàng?

Ngọc Trạch Tư vào cửa, liền thấy không coi ai ra gì ngồi ở ghế Cố Vân, có thể xuất hiện ở Túc Lăng thư phòng còn một thân thoải mái nữ nhân, hắn chưa từng thấy qua. Không dấu vết thu hồi tầm mắt, Ngọc Trạch Tư đối với Túc Lăng hơi hơi chấp tay, hành lễ nói: “Gặp qua Túc tướng quân.”

Túc Lăng khó được khách khí nói: “Ngọc đại nhân không cần đa lễ.”

Ngọc Trạch Tư phía sau Ngọc Hạm Đạm cũng văn nhã hành lễ nói: “Túc tướng quân.” Ôn nhuận thanh âm hơn nữa tao nhã tư thái, thấy thế nào đều là một xinh đẹp phong cảnh, đáng tiếc Túc Lăng chẳng những không có biểu hiện ra vui vẻ, mày kiếm còn hơi hơi tức cùng một chỗ, chính là đối với nàng khốc khốc gặt gặt đầu, ngược lại nhìn về phía Ngọc Trạch Tư, hỏi: “Ngọc đại nhân lần này tiến đến có chuyện gì hay không?”

Ngọc Trạch Tư lại một lần nữa thật sâu cúi mới ngưng ngừng nói: “Hôm nay tiến đến, thật sự là... Bất đắc dĩ. Lão hủ có một yêu cầu quá đáng, hy vọng Túc tướng quân có thể đáp ứng.”

“Ngọc đại nhân mời nói.” Liền xem ở Ngọc phu nhân từng cứu mẫu thân phân thượng, Ngọc Trạch Tư mở miệng, Túc Lăng có thể giúp tự nhiên sẽ không từ chối. Chính là nhiều năm như vậy hắn đều không có đến

cầu, lần này tiến đến là có chuyện gì? Con người đen đảo qua im lặng đứng ở nơi đó Ngọc Hạm Đạm, Túc Lăng trong lòng có một dự cảm bất hảo. (bất hảo: ko tốt)

Ngọc Trạch Tư thở dài một tiếng, sầu lo trả lời: “Nhận được Đông Thái Hậu nâng đỡ, khâm điểm Hạm Đạm vì lễ mừng hiến nghệ, này là chúng ta Ngọc gia vinh hạnh. Chính là hôm qua Hạm Đạm ngoài ý muốn thấy một hung án, còn cùng hung đồ ngay mặt gặp gỡ, kia kẻ xấu hung tàn vô cùng, ta sợ hắn sẽ đối Hạm Đạm bất lợi, cho nên muốn mời Túc tướng quân phái người bảo hộ an toàn của Hạm Đạm.”

Túc Lăng còn chưa lên tiếng, vẫn không chút để ý Cố Vân lại bỗng nhiên tỉnh táo cũng không thêm để ý có phải sẽ đánh gãy Túc Lăng lời nói, nhìn chằm chằm không lên tiếng Ngọc Hạm Đạm, hỏi: “Người cùng hung thủ ngay mặt gặp gỡ? Như vậy người là thấy quá trình hãm giết người? Thấy rõ hãm diện mạo sao?”

127. Chương 127

Ngọc Hạm Đạm sững sốt, yên lặng nhìn Túc Lăng, hãn thê nhưng không bão nổi, trên mặt cũng không có dấu hiệu tức giận, tựa hồ Cố Vân như vậy bỗng nhiên xen vào cũng không phải chuyện gì to tát, nàng đứng là tại kia khuôn mặt thủy chung không dám nhìn thẳng phát hiện thần nhiên sững nịch cùng nhường nhịn, chậm rãi dấu ánh mắt, Ngọc Hạm Đạm mới thấp giọng trả lời: “Tối hôm qua ta cùng với nha hoàn cùng đi Diệu Âm cư lấy cảm mới đặt kết quả âm sắc có chút vấn đề, thật lâu cũng không chỉnh tốt, đến giờ hơi một khắc chúng ta mới hồi phủ, bởi vì sắc trời đã tối, vì mau chóng hồi phủ chúng ta chuẩn bị đi ngõ nhỏ, mới đi đến đầu ngõ, ta liền thấy...”

Vẫn cố gắng bảo trì bình tĩnh, nhưng là nghĩ đến đêm qua nhìn đến kia một màn, Ngọc Hạm Đạm hơi thở vẫn có chút không quá ổn, hít sâu một hơi sau nàng mới lại tiếp tục nói: “Thấy một ngân phát nam tử trong lòng ôm một quần áo đã cởi hết nữ tử, cầm trong tay một con dao ngắn, trên đó... Còn có máu! Ta sợ tới mức hét lên một tiếng, nam tử quay đầu thấy chúng ta. Ta lúc ấy thực sợ hãi, không biết phản ứng như thế nào, cùng hãn nhìn nhau trong chốc lát, lúc này nghe được tiếng kêu mọi người chạy tới, nam tử liền hướng một phương hướng khác chạy. Hãn đứng ở trong chỗ tối, bộ dáng không phải rất rõ ràng, chích mơ hồ thấy mặt hãn thực gầy yếu, ánh mắt giống một cây đao!”

Nói như vậy, nàng nghe được tiếng thét chói tai, hung án chính đang tiến hành, mà khi đó, Ngao Thiên rời đi không đến một khắc, theo hãn phương hướng ly khai mà trở lại hành hung giết người, thời gian rõ ràng không đủ! Nói như vậy, giết người nhất định không có khả năng là Ngao Thiên, như vậy hãn xuất hiện có trong hồ sơ phát hiện thật là trùng hợp? Vẫn là nói, hãn là giúp hung thủ đánh yểm trợ kéo dài thời gian? Lại hoặc là khác một loại khả năng, hung thủ vì muốn hãm hại Ngao Thiên, cho nên ở hãn thường lui tới địa phương giết người?

Cố Vân đầu óc cao tốc vận chuyển, phân tích các loại khả năng, tất cả mọi người đang chờ nàng kế tiếp nói cái gì, nàng lại tiến vào chính mình thế giới, căn bản không thêm để ý bất luận kẻ nào, thư phòng nhảy mất im lặng có chút xấu hổ.

Túc Lăng bất đắc dĩ, suy tư trong chốc lát, đối Ngọc Trạch Tư nói: “Về cái này, Ngọc đại nhân hãn là cùng hình bộ thương lượng.” Không phải hãn không nghĩ giúp, này dù sao cũng là hình bộ chủ thẩm án tử.

Ngọc Trạch Tư cười khổ một tiếng, trả lời: “Lão hủ mới từ hình bộ trở về, Đan phu nhân nói, ngày trước quan phủ đều toàn lực tra án, nhân thủ không đủ, lần này lễ mừng an toàn từ Túc tướng quân phụ trách, cho nên lão hủ mới hy vọng Túc tướng quân có thể bảo hộ an nguy của tiểu nữ, này cũng quan hệ đến lễ mừng thuận lợi cử hành, khẩn cầu tướng quân có thể đáp ứng!”

Chết tiệt Đan Ngự Lam, hãn nhưng thật biết bớt việc! Trong lòng không quá thích trên mặt như trước trầm ổn, Túc Lăng rốt cục vẫn là gật đầu trả lời: “Ta sẽ phái một đội nhân mã đóng ngoài Thị Lang phủ, bảo hộ an toàn của tiểu thư.”

Ngọc Trạch Tư chần chờ trong chốc lát, nhìn nhìn bảo bối nữ nhi, cuối cùng nhịn không được tiếp tục nói: “Lão hủ nghe nói, kia hung đồ võ công cực cao, thị sát thành tánh, chỉ sợ...”

Ở Túc Lăng dần dần ngằm hạ sắc mặt, Ngọc Trạch Tư thanh âm cũng càng nhỏ, không ai có thể ở hẳn ứng mâu lãnh thị còn có thể như thường nói chuyện, đương nhiên ngoại trừ Cố Vân.

Mới từ suy nghĩ ra, vừa lúc nghe thấy Ngọc Trạch Tư nói, Cố Vân mỉm cười cười, thuận thế cười nói: “Người muốn cho Ngọc tiểu thư đến tướng quân phủ, nơi này mới là an toàn nhất, đúng hay không?”

Ngọc Trạch Tư vừa muốn gật đầu, Túc Lăng lạnh như băng thanh âm không chút khách khí cự tuyệt nói: “Không được. Tướng quân phủ không có nữ nhân, Ngọc tiểu thư ở nơi này không tiện.” Túc Lăng nói xong cũng sững sốt một chút, Thanh Mạt ở bên người hắn, lời này nói ra...

Ngọc Hạm Đạm tao nhã mặt xẹt qua một chút cổ nén ý cười, Ngọc Trạch Tư cũng quái dị nhìn Cố Vân, tướng góc cho bọn họ xấu hổ, Cố Vân tiêu sái cười khê, tự giấu, được rồi, ở Túc Lăng nghĩ phỏng chừng nàng không xem như nữ nhân.

Bị nói thành không phải nữ nhân hắn là xem như vũ nhục đi, nhưng là người này quả thật như vậy không sao cả cười xong việc, trên mặt là vết sẹo phá hủy khuôn mặt tuyệt mỹ, lại dấu không được sắc bén loá mắt tao nhã. Ngọc Trạch Tư rốt cục biết nữ tử này là ai, Hoàng Thượng ngự ban nữ nhân —— Thanh Mạt. Chẳng qua Túc Lăng sẽ làm nàng đến thư phòng, này lại ra ngoài hắn đoán trước, cả triều văn võ đều biết nói Túc Lăng đối nữ nhân là khinh thường. Thật sâu nhìn thoáng qua tùy tính ngồi, hào phóng thần nhiên nữ tử, Ngọc Trạch Tư thu hồi tầm mắt, có chút suy nghĩ. Thật lâu, mới lại thấp giọng nói: “Lão hủ biết, thỉnh cầu này thật sự đường đột, nhưng là cái kia hung thủ ngày hôm qua ban đêm liền xuất hiện một lần, Ngọc gia liền chỉ có Hạm Đạm nữ nhi này, lão hủ thật sự...”

“Chờ.” Ngọc Trạch Tư còn chưa nói hoàn, Cố Vân lại bắt được một cái trọng điểm, lại nhìn về phía sắc mặt bình tĩnh Ngọc Hạm Đạm, vội la lên: “Ngày hôm qua hung thủ đi tìm người?” Đêm qua Ngao Thiên đã muốn ở lao, nếu hung thủ xuất hiện, vậy càng thêm thuyết minh hung thủ không phải Ngao Thiên.

Ngọc Hạm Đạm chần chờ trong chốc lát, mới nhẹ giọng nói: “Ta ở trong phòng không có thấy, là Phù nhi ở trong viện thấy một bóng đen.”

Chính là một bóng đen? Cố Vân có chút thất vọng, xem ra là tiểu nha đầu sợ hãi.. Nếu thật là hung thủ, như thế nào làm cho nàng sống sót! Túc Lăng hiển nhiên kiên nhẫn đã dùng hết, cao giọng nói: “Như thế này ta làm cho Túc Vũ mang năm trăm người đóng tại Thị Lang phủ, như vậy Ngọc đại nhân sẽ yên tâm đi.”

Túc Lăng đều đã nói như vậy, Ngọc Trạch Tư cũng không nói cái gì nữa, đang muốn ứng xuống, vẫn vững vàng ngồi ở một bên nữ tử bỗng nhiên đứng dậy, đứng trước Túc Lăng nói: “Lễ mừng trọng yếu như vậy, Ngọc tiểu thư là người biểu diễn, quan hệ Khung Nhạc thể diện, an toàn của hắn Túc gia quân tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, trong khoảng thời gian này Túc Vũ hắn là cũng bề bộn nhiều việc, không bằng làm cho nàng ở chỗ này đi, dù sao Ý Thiên uyển còn có mấy phòng trống, ta ở một người thật sự nhàm chán, cùng Ngọc tiểu thư cũng tốt có bạn.”

Nàng nhàm chán? ! Túc Lăng một bộ gặp quỷ bộ dáng nhìn Cố Vân, hắn không thấy nàng rảnh rồi quá!

128. Chương 128

Đưa lưng về phía hai cha con, Cố Vân đối với Túc Lăng làm một cái “Mau trả lời” khẩu hình, Túc Vũ mày kiếm càng nhíu chặt, Cố Vân liều mạng hướng hắn sử nhan sắc, ngay tại nàng cảm thấy chính mình ánh mắt mau rút gân chuẩn bị buông tha cho, nghe thấy Túc Lăng lạnh lùng thanh âm thỏa hiệp trả lời: “Được rồi.”

Nàng tốt nhất cho hắn một lời giải thích! Bằng không... Hừ hừ!

Hắc ám ngõ nhỏ đen như mực, không thấy năm ngón tay, sáng ngời ánh trăng cũng không tiến này nhỏ hẹp mà dơ bẩn thông đạo, từ lần trước án tử phát sinh sau, không còn có người dám ở ban đêm đi ngõ nhỏ như vậy, tiếng kêu của chuột xèo xèo ở tràn đầy hủ bại hơi thở đường tắt nghe phá lệ rõ ràng cùng quỷ dị.

“Chủ tử, Ngao Thiên chính mình vào hình bộ đại lao, kế tiếp nên làm như thế nào?” Nếu không phải lo lắng giọng nam ở đường tắt vang lên, không ai chú ý tới, nơi này còn có người.

Nam tử phía trước, một gầy gò bóng đen đứng ở đó, chói mắt ngân phát là ám dạ duy nhất một chút lượng sắc, tái nhợt đẹp mắt, chung quanh hắc ám tuyệt không ảnh hưởng đến hắn, bởi vì hắn thuộc đêm tối, ở hoàn cảnh như vậy ngược lại làm cho hắn càng thêm tự tại.

“Tra được thân phận nữ nhân kia sao?” Âm lãnh thanh âm mang theo nhẹ nhẹ khàn khàn, nghe giống một cái lão nhân, nhưng là thân hình lại không giống.

Nam tử cung kính trả lời: “Nàng kêu Thanh Mạt, người Hạo Nguyệt, là Hạo Nguyệt quốc đưa tới lễ vật, nàng tỷ tỷ Thanh Linh gả cho Lâu Tịch Nhan, Thanh Phong bị phong làm thanh phi.”

Nguyên lai cái kia nữ nhân còn có bối cảnh như vậy, nghĩ đến ngày đó hắn duy hộ nàng, đồ bưng thần lạnh lòng giờ lên.

Ngao Thiên ơi là Ngao Thiên, ta cũng không tin không thể đem người theo lao dẫn ra.

Sáu mươi tám... Sáu mươi chín... Bảy mươi... Bảy mốt...

Ngọc Hạm Đạm ôm ngực, mắt to trừng mắt nhìn ở trên cây tay dựa lực lượng cánh tay có thể đem chính mình kéo lên Cổ Vân, chỉ cảm thấy hô hấp có chút không khoái, nàng đã muốn làm tám mươi cái ... Không mệt sao? Không thể tưởng được nàng kiêu tiểu thân hình, cùng nàng không sai biệt lắm cánh tay, cư nhiên như vậy hữu lực, mồ hôi chảy xuống, sắc mặt cũng bởi vì liên tục dùng sức mà trở nên có chút hồng, nhưng là kiên nghị ánh mắt nói cho nàng, nữ nhân này nếu chưa hoàn thành mục tiêu của mình tuyệt đối sẽ không dừng. Quả nhiên, tuy rằng cuối cùng vài cái làm thực gian nan, nhưng là Cổ Vân vẫn kiên trì làm đủ một trăm cái mới thả tay.

Thoải mái rơi xuống đất, Cổ Vân đặt mông ngồi trên cỏ, một mảnh thở.

Nhìn chằm chằm tùy ý ngồi xuống, đây người là mồ hôi, có thể nói là có chút chật vật Cổ Vân, Ngọc Hạm Đạm khoe miệng đúng là không tự giác hơi hơi giờ lên, nữ nhân này có bất thường nữ tử mị lực, khó trách Túc Lăng vì nàng mà ngoại lệ.

“Người vì cái gì phải giúp ta?” Đây là cái mà Ngọc Hạm Đạm không hiểu, nàng không thích Túc Lăng sao? Vì cái gì muốn thả nữ nhân tiến vào tướng quân phủ? Vẫn là nàng thật sự tự tin, không đem nữ nhân nào để vào mắt?

“Cái gì.” Cổ Vân vừa làm xong không chú ý nghe, có trong nháy mắt mờ mịt, kỳ thật Ngọc Hạm Đạm thật sự oan uổng Cổ Vân, nàng không phải khinh thường nàng mà là —— căn bản không hướng kia phương diện. Đón nhận Ngọc Hạm Đạm khó hiểu mắt, Cổ Vân phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Vì an toàn của người.”

Ngọc Hạm Đạm cười nhạt, bất quá tốt giáo dưỡng không làm cho nàng làm ra mặt trợn trắng như vậy chuyện tình, ở Cổ Vân bên cạnh tao nhã ngồi xuống, Ngọc Hạm Đạm đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Người muốn hỏi cái gì liền hỏi đi.”

Cổ Vân nhẹ nhàng chọn mi, cười nói: “Người thực sâu sắc, bất quá ta muốn biết đến đều đã biết, không cần hỏi người.” Nàng đi hình bộ, nên xem tư liệu đều xem, nàng tin tưởng Ngọc Hạm Đạm không nói sai, cũng biết nàng nên nói đều đã nói, chính mình lưu nàng ở tướng quân phủ, còn thật là vì an toàn của nàng, bởi vì lời khai của nàng ta cơ hồ có thể nói Ngao Thiên không có gây án, nếu hung thủ muốn hãm hại Ngao Thiên, giết nàng là tất nhiên.

Cổ Vân đều nói như vậy, Ngọc Hạm Đạm cũng không tự thảo mất mặt, nhẹ nhàng mở hộp gỗ bên cạnh, bên trong là một thanh ngọc phỉ thúy thất huyền cầm, lục sắc dưới ánh trắng lóe oánh nhuần quang mang. Đem cầm đặt ở trên đùi, Ngọc Hạm Đạm khẽ vuốt, thử một chút, thanh âm đẹp không sao tả xiết.

Cổ Vân tuy rằng không hiểu cầm cũng không hiểu âm nhạc, nhưng cũng có thể cảm giác được cầm quý báu cùng khả năng đánh đàn của Ngọc Hạm Đạm.

Hai tay gối sau đầu, Cổ Vân nằm thẳng trên cỏ, nhìn đỉnh đầu, chính mình dùng thân cây còn rung rung, bên tai nghe du dương tiếng đàn, Cổ Vân thầm than, mỹ nhân là như thế. Khó trách Túc Lăng cảm thấy

nàng không giống nữ nhân, so với mới phát hiện nàng thật sự không giống.

Hơi hơi nhắm mắt lại, Cố Vân bỗng nhiên cảm giác được quái dị, đây là cảm giác —— bị rình! Cố Vân phút chốc mở mắt ra, đề lại cảm, tuyệt vời nhạc khúc im bật.

Âm lãnh phòng giam, chỉ có một cửa sổ nhỏ nhỏ, trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh trắng từ ngoài cửa sổ ánh vào ngục, mơ hồ có thể thấy giường đá ngồi một người, gầy gò thân thể thẳng tắp dựa vào tường đá, ngân bạch tóc tại hắc ám không gian biến thành chiếu rọi. Quá phẫn im lặng nhà giam có một loại quái dị hơi thở, tựa hồ thiếu thiếu nhân khí, bình thường thường xuyên tuần tra nha dịch, biến mất không còn thấy bóng dáng tầm hơi.

“Không thể tưởng được Khung Nhạc đại lao rất thoải mái thôi.” Mang theo khăn khăn cùng treu tức giọng nam ở cửa lao vang lên, một bóng dáng đen như mực cứ như vậy đột ngột xuất hiện, đứng ở cửa lao nam nhân nhưng lại cũng có ngân bạch tóc không thua Ngao Thiên, liền hình dáng cũng có bảy phân tương tự, chẳng qua hẩn thoát nhìn muốn so với Ngao Thiên lão nhiều lắm. Chợt vừa thấy, hai người thật sự rất giống, bất đồng là, Ngao Thiên bên người vờn quanh là lạnh như băng hồ hững hờ, mà hẩn còn lại là toàn thân tràn ngập lãnh lệ giết chóc khí

129. Chương 129

Con mắt Ngao Thiên so với đêm càng hắc ám chậm rãi mở nhưng không nhìn về phía nam tử cũng không đáp lời hẩn nói. Nhìn không thấy biểu tình của Ngao Thiên, lại có thể cảm nhận được hàn băng khí tràng càng ngày càng mạnh.

Gặp Ngao Thiên bất vi sở động, nam tử lãnh lệ cùng hàn quang chợt lóe, cúi đầu trong thanh âm tràn đầy châm chọc, “Ta lần đầu tiên biết nguyên lai Ngao Thiên cũng sẽ trốn tránh, cũng là người tưởng trốn ở chỗ này?”

Ngao Thiên vẫn là lạnh lùng ngồi, tựa hồ ngoài cửa căn bản không có người, coi thường hoàn toàn. Nam tử tay không tự giác nắm chặt, bạc thần nhẹ nhàng giơ lên âm lãnh đường cong, cúi đầu cười nói: “Lần trước cái kia tiểu cô nương khá xinh đẹp, không biết hưởng dụng cũng mỹ vị hay không.”

Ngao Thiên ngẩng ra, tuy rằng không rõ ràng cũng đã đủ làm cho nam tử phát hiện, tươi cười càng mở rộng, hẩn chỉ biết, hẩn lần này sẽ đổ trắng! Nam tử khăn khăn lại bén nhọn tiếng cười ở trong phòng giam không kiêng nể gì vang lên, không hề nhìn về phía Ngao Thiên, mà là đi ra ngoài.

Rốt cục, thủy chung lạnh lùng không được một câu Ngao Thiên bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên: “Đứng lại.”

Nam tử thân hình bị kiềm hãm, ngừng lại, chỉ nghe thấy một tiếng lạnh như băng giống như địa ngục truyền đến ở sau lưng vang lên, “Không muốn chết thì đừng có chạm vào cổ ấy.”

Nam tử tâm mạnh nhảy một chút, thật mạnh khí thế, không hổ là người họ Ngao, trời sinh trong máu liền chảy xuôi thị huyết tàn nhẫn thiên tính, tim đập gia tốc không biết là vì hưng phấn vẫn là sợ hãi, nam tử khăn khăn thanh âm tiếp tục khiêu khích: “Người yên tâm, ta sẽ lưu nàng một cái toàn thi.”

Nói xong, nam tử cũng không quay đầu lại rời đi. Ngao Thiên, ta cũng không tin, người không ra.

Cố Vân phút chốc mở mắt ra, lưu loát đứng dậy, một phen đề lại còn tại run run cảm huyền, tuyệt vời nhạc khúc im bật mà chỉ. Ngọc Hạm Đạm hoảng sợ, giật mình ở nơi nào động cũng không dám động, trong viện lẳng lặng, không có gì dị thường, gió đêm chậm rãi thổi, thỉnh thoảng rơi xuống một lá vàng, đợi đã lâu, vẫn là không động tĩnh gì, Ngọc Hạm Đạm rốt cục nhịn không được hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Vân ngưng thần tĩnh khí quan sát thật lâu, cái loại này rình cảm giác tựa hồ không thấy, là thần kinh nàng quá nhạy cảm sao? Vẫn là người tới che dấu rất tốt? Trong lòng không dám khẳng định, Cố Vân cũng không cùng Ngọc Hạm Đạm nhiều lời, dời tay, thản nhiên trả lời: “Không có gì, người tiếp tục.”

Cái này gọi nàng như thế nào tiếp tục, Cố Vân vừa rồi bỗng nhiên như vậy làm cho hưng trí đánh đàn không có, còn mặc danh kỳ diệu dọa nàng một hồi, Ngọc Hạm Đạm sắc mặt rõ ràng kém.

Nhìn ra được Ngọc Hạm Đạm sinh khí, Cố Vân cũng không muốn giải thích, hai người cứ như vậy ngồi ở trên cỏ, áp khí có chút thấp. Lúc này, Túc Nhậm cao to thân ảnh xuất hiện ở ngoài cửa.

Vừa định chào hỏi, liền thấy hai nữ nhân ngồi ở chỗ kia, Cố Vân có vẻ có chút không chú ý, Ngọc Hạm Đạm hiển nhiên sinh khí, trong trí nhớ của hắn Ngọc Hạm Đạm tao nhã ôn nhuận, còn mang theo như vậy một chút thanh cao, nói chuyện nhẹ nhàng ôn nhu, thỉnh thoảng còn có chút ngượng ngùng, giáo dưỡng vô cùng tốt. Thanh Mạt thật đúng là lợi hại, người như vậy cùng nàng mới chung nhau nửa ngày, có thể đem nhân bức đến biến sắc mặt.

Dù sao ứng phó nữ nhân chiến tranh, hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm! Thật lâu đứng ở nơi đó, Túc Nhậm tự hỏi là hắn là tiếp tục đi vào đi cần phải trước né tránh, một cái đã muốn là đại ca nữ nhân, một cái muốn trở thành đại ca nữ nhân, hắn ai cũng không thể trêu vào.

Đang chuẩn bị lui ra ngoài, Ngọc Hạm Đạm lại phát hiện thân ảnh của hắn, đem ngọc cầm để tới một bên, Ngọc Hạm Đạm lập tức đứng dậy, hơi hơi nghiêng người được rồi cái lễ, ôn nhu nói: “Túc thống lĩnh.”

Cố Vân có chút há hốc mồm, vừa rồi nàng trừng chính mình hạt châu đều phải rơi ra, hiện tại này nhu tình như nước bộ dáng tuy rằng thực đẹp mắt nhưng là chuyển biến quá nhanh cũng thực dọa người đi!

Túc Nhậm sững sốt, chạy nhanh cười nói: “Ngọc tiểu thư, ở chỗ này còn thói quen sao? Có cái gì cần cứ cùng ta nói.”

Ngọc Hạm Đạm mỉm cười, nhẹ giọng trả lời: “Túc thống lĩnh quá khách khí.”

Ngọc Hạm Đạm như thường ưu nhã biết lễ, khoảng cách như vậy gần, Cố Vân có thể nghe ra nàng thanh âm tựa hồ ở hơi hơi run, một đôi đôi mắt đẹp es chút nước, thủy chung không dám cùng Túc Nhậm đối diện. Hôm nay buổi chiều đối mặt Túc Lăng nàng đều thản nhiên bình tĩnh, như thế nào hiện tại lại trở nên co quắp như vậy, chẳng lẽ...

Cố Vân âm thầm đoán, bất quá nàng luôn luôn không dám đánh giá cao chính mình đối tình cảm năng lực phân tích, cho nên Cố Vân hướng tới Túc Nhậm trêu chọc nói: “Người tới làm gì, sẽ không là nghe nói trong viện có mỹ nhân, liền chạy tới hiến ân cần đi!

130. Chương 130

Cố Vân đang nói, Ngọc Hạm Đạm âm thầm trừng nàng, mặt cũng là trở nên càng ngày càng hồng. Cố Vân cười thầm, đủ loại dấu hiệu cho thấy, phân tích của nàng hắn là đúng vậy, lại nhìn Túc Nhậm, chỉ thấy hắn đầu tiên là ngẩn ra, chạy nhanh giải thích nói: “Người đừng nói bậy! Là đại ca để cho ta tới gọi người đi một chút!”

Nóng lòng giải thích như vậy a, có vấn đề, nhưng là Túc Nhậm xem Ngọc Hạm Đạm lại không có gì ái muội cùng hướng về a! Chẳng lẽ là hoa rơi cố ý, lưu thủy vô tình. Cố Vân có chút loạn, đầu óc của nàng quả nhiên không thích hợp dùng để phân tích tình yêu!

Đứng lên vỗ vỗ trên người cỏ dính vào, Cố Vân biết Túc Lăng đang chờ nàng giải thích hành động hôm nay, dù sao cũng là nàng kiên trì làm cho Ngọc Hạm Đạm ở đây.

Cố Vân nhắc chân phải đi, Túc Nhậm bỗng nhiên phát hiện phía sau nàng đại thụ có một chút kỳ quái ánh sáng, lập tức lớn tiếng kêu lên: “Ai ở nơi nào!” Cùng lúc đó thuận thế nhảy dựng lên, nhảy lên cây. Cố Vân chỉ nhìn thấy cành lá mãnh liệt rung rung, chỉ biết trên cây quả nhiên có người.

Cố Vân bắt lấy còn muốn làm không rõ ràng lắm trạng huống Ngọc Hạm Đạm thối lui đến cửa phòng, tĩnh xem biến.

Rậm rạp cây cối kịch liệt rung rung, Cổ Vân âm thầm nghĩ, người này có thể không một tiếng động xuất hiện ở đề phòng sâm nghiêm tướng quân phủ, có thể thấy được võ công rất cao, Túc Nhậm không biết có phải đối thủ của hắn hay không.

Đang muốn gọi Bằng Luyện tiến lên trợ trận, một trắng một đen hai thân ảnh truy đuổi từ trên ngọn cây đánh tới trong viện. Hắc y nam tử một đầu ngân phát phá lệ chói mắt.

Ngao Thiên! Thấy rõ người tới, Cổ Vân cùng Ngọc Hạm Đạm đều là cả kinh, Cổ Vân kinh là Ngao Thiên như thế nào sẽ xuất hiện ở trong này, hắn không phải ở lao sao? Ngọc Hạm Đạm là sợ hãi, ngày đó ban đêm huyết tinh một màn lại ở trước mắt hiện lên, nàng hướng Cổ Vân sau lưng rút lui, túm ống tay áo Cổ Vân.

Túc Nhậm trong tay không có vũ khí, chỉ có dụng quyền chân công phu, Ngao Thiên cũng không có sử dụng kiếm, xuống tay mặc dù có chút trọng, lại cũng không phải thật chỗ hiểm. Cổ Vân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đem Ngọc Hạm Đạm chắn ở sau người, tĩnh xem biến.

Ngao Thiên phỏng chừng là muốn rời đi, đối mặt Túc Nhậm dây dưa, xuống tay cũng càng ngoan, một cái vừa nặng vừa vội thẳng quyền hướng Túc Nhậm ngực, Ngọc Hạm Đạm lập tức khẩn trương hét to một tiếng: “Cẩn thận!” Cổ Vân hơi hơi chợn mi, hiện tại nàng cơ hồ có thể xác định Ngọc tiểu thư tâm ý, bởi vì cánh tay của nàng mau bị ngọc tiểu thư chặt đứt!

Cho dù Ngọc Hạm Đạm kêu này một tiếng, Túc Nhậm cũng vẫn là không thể tránh thoát một quyền này, bị đánh cho lui về phía sau vài bước, trong lồng ngực một trận đau, phỏng chừng là nội thương.

Ngao Thiên cũng không liếc hắn một cái, xoay người phải đi, một đạo lửa cháy cực nóng kiếm khí hướng tới ngực hắn đâm đến, Ngao Thiên lưu loát nghiêng người né tránh, nhưng cũng bị trường kiếm ngăn cản đường đi!

Lúc này Túc Lăng tay cầm Xích Huyết, ứng mâu lãnh thị Ngao Thiên, hắn cư nhiên dám sấn đến hắn tướng quân trong phủ, hảo! Lần trước ở phía sau núi làm cho hắn chạy thoát, lần này vận hắn cũng không tốt như vậy!

Ngao Thiên lạnh như băng con người đen cũng lướt qua một chút lệ sắc, hắn cánh tay thương là y ban tặng, lần trước là vì cứu Thanh Mạt, không cùng hắn quá nhiều dây dưa, lần này hắn muốn cho y kiến thức Thứ Lăng lợi hại. Tay chậm rãi xoa thắt lưng, nhẹ tay vung lên, một thanh đen như mực nhuễn kiếm rõ ràng xuất hiện ở trong tay Ngao Thiên.

Hai người cũng không nói nhảm nhiều, xông lên giống hai trâu đực đỏ mắt đánh. Xích Huyết cực nóng chống lại Thứ Lăng mềm dẻo, Túc Lăng chiêu thức cương mãnh chống lại Ngao Thiên võ công quỷ dị, thế nhưng nhất thời chẳng phân biệt được thắng bại, chẳng qua, hai người kia đều là đấu pháp không muốn sống!

Cổ Vân thật sự xem không được đi, tiến lên từng bước, lớn tiếng nói: “Ngao Thiên, Túc Lăng, không cần đánh nữa!” Hiện tại trọng điểm là biết rõ ràng Ngao Thiên mục đích đến đây đi!

Đáng tiếc, hai cái đã muốn đánh nam nhân làm sao còn nghe được Cổ Vân nói, như trước đánh cho khó phân, thậm chí có càng ngày càng nghiêm trọng chi thế. Lão hổ không phát uy, bọn họ làm nàng là bệnh miêu.

Ngọc Hạm Đạm chỉ nghe thấy Cổ Vân thấp chú thanh, kiều tiểu nhân thân mình liền hướng kia tị e sợ cho không kịp đao quang kiếm ảnh! Nàng không muốn sống nữa sao? Vẫn là nàng nghĩ đến bằng nàng có thể ngăn cản lửa giận của hai đại nam nhân! Ngọc Hạm Đạm tâm đều nhắc tới cổ họng, sợ lại thấy cục diện máu tươi đương trường, tay vội vàng bưng kín ánh mắt

131. Chương 131

Chỉ nghe thấy Cổ Vân quát to một tiếng: “Băng Luyện!” Một đạo hàn khí từ trong phòng phóng ra, Ngọc Hạm Đạm trợn mắt chỉ nhìn thấy bạch quang chót lóe, trong tay Cổ Vân đã nhiều ra một tuyết trắng trường kiếm, thân kiếm thon dài, kiếm phong sắc bén.

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm vọt tới trung gian hai người, nắm chặt trong tay trường kiếm, Cổ Vân một kiếm huy hướng thân kiếm đến chỗ hai người giao triền——

Mấy ngày nay tới giờ cố gắng rèn luyện cùng với Băng Luyện càng ngày càng ăn ý, còn có hiện tại Cổ Vân lửa giận trợn trợn, một kiếm uy lực so với gì bất cứ lúc nào đều lớn, chỉ nghe thấy một tiếng cực độ chói tai ma sát thanh âm, Túc Lăng cùng Ngao Thiên nhưng lại song song bị cực lạnh lại tảo bạo kiếm khí chấn nhảy ra hơn ba trượng.

Cổ Vân cũng bị kiếm khí chấn run lên, lửa giận cuồng thiêu hết lớn: “Ta gọi các người hai cái dừng tay! Ai dám tái động, ta bỏ hân!”

Này Hà Đông sư tử rống uy lực, làm cho cả Ý Thiên yển phút chốc an tĩnh lại, tĩnh làm cho Ngọc Hạm Đạm trừ bỏ có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình, cái gì cũng nghe không thấy.

Ngọc Hạm Đạm sợ hãi ôm ngực, ngay cả hô hấp cũng không dám quá lớn, Túc Nhậm cũng âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, khẩn trương sau lưng ra một tầng mồ hôi. Ở trên chiến trường, hân thường thường kiến thức Xích Huyết uy mãnh, hôm nay hân mới biết được luôn luôn bị giết ở trên tường Băng Luyện, cũng có uy lực như vậy. Túc Nhậm tâm nhắc tới cổ họng, lần trước Băng Luyện cùng Xích Huyết đánh nhau, Lăng Vân các liên tu sửa hơn một tháng mới khôi phục như ban đầu, nếu ba người này đánh nhau, Ý Thiên yển phỏng chừng có thể trùng kiến .

Ngao Thiên cùng Túc Lăng ai cũng không chịu trước thu liễm khí thế, trong tay kiếm nắm kéo vang lên, rất có ý tứ không đánh người chết ta sống, tuyệt không dừng tay.

Cổ Vân một tay lấy trường kiếm đâm cổ bên chân hai tay hoàn ở trước ngực, lạnh giọng nói: “Các người hai cái thích đánh như vậy, không bằng cùng ta đánh đi, đem ta đánh thắng, các người muốn đánh nhau đến chết cũng không có ai quản.” Lạnh lùng thanh âm không giống vừa rồi hỏa bạo lại làm cho hai đại nam nhân đồng thời ngẩn ra.

“Ai trước?” Cổ Vân nhìn Ngao Thiên, lại nhìn nhìn Túc Lăng, hai người đều mở mắt. Thật lâu, Ngao Thiên rốt cục dẫn đầu buông trường kiếm trong tay, Cổ Vân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đi đến trước mặt hân thấp giọng hỏi nói: “Người tới chỗ này làm gì?”

Ngao Thiên lạnh lùng quay người đi không để ý năng, nhưng là hân quay người lại, vừa lúc đối mặt Ngọc Hạm Đạm, Ngọc Hạm Đạm sợ tới mức có chút chân nhuễn, vịn cửa phòng, run không ngừng. Túc Nhậm tiến lên từng bước, có chút lo lắng hỏi: “Ngọc tiểu thư, cô không sao chứ!”

Ngọc Hạm Đạm cường trấn định miễn cưỡng mỉm cười, trả lời: “Ta —— không có việc gì.”

Cổ Vân nghĩ nghĩ, đi hướng Ngọc Hạm Đạm, chỉ vào Ngao Thiên nói: “Người ngày đó buổi tối thấy là hân sao?”

Có lẽ là Túc Nhậm tại bên người, làm cho nàng cảm giác được an toàn một ít, lại có lẽ không nghĩ ở trước mặt Túc Nhậm thất thổ, Ngọc Hạm Đạm hít sâu một hơi, lại ngẩng đầu nhìn Ngao Thiên liếc mắt một cái —— gầy yếu mặt hình, ngân bạch sợi tóc, gầy gò đáng người. Ngọc Hạm Đạm gật gật đầu, trả lời: “Là hân.”

Nàng đang nói mới lạc, Ngao Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Ngọc Hạm Đạm, cùng cặp kia lãnh mâu chống lại, Ngọc Hạm Đạm tâm nhảy dựng, lại đi lui về phía sau từng bước.

Cổ Vân nhíu mày, “Người xác định, “ điều đó không có khả năng, ngày đó nàng cùng Ngao Thiên mới tách trong chốc lát, chợt nghe tiếng thét chói tai, Ngao Thiên như thế nào khả năng hành hung, trừ phi hân biết nháy mắt di động! Nhưng là đây là không có khả năng

132. Chương 132

Ngọc Hạm Đạm tâm bất ổn, không dám lại nhìn Ngao Thiên liếc mắt một cái, nhưng là Cổ Vân này vừa hỏi, nàng cũng thấy có một chút khác nhau, hung thủ ánh mắt tàn nhẫn thô bạo, mà này ánh mắt cũng thực làm cho người ta sợ hãi, nhưng là lãnh liệt băng hàn mà thôi, thiếu một loại làm người ta buồn nôn mùi máu tươi.

“Ta, ta...” Ta nửa ngày, Ngọc Hạm Đạm cũng không dám nói là cùng không phải, nàng sợ chính mình cảm giác ra sai lầm, giật mình ở nơi nào, nói không ra lời.

Túc Lăng kiệt ngạo trên mặt kết nổi lên thật dày một tầng hàn sương, nàng tin tưởng Ngao Thiên không phải hung thủ? Hắn đều đã muốn đến tướng quân phủ, nàng còn tín nhiệm hắn như vậy!

Ngọc Hạm Đạm không dám khẳng định đáp án, Cổ Vân càng tin tưởng, giết người không phải Ngao Thiên, mà cái kia hung thủ nhất định cùng Ngao Thiên có quan hệ, bằng không hai người sẽ không có bộ dạng tương tự như vậy, Ngao Thiên cũng không tự nguyện bỏ tù, Cổ Vân muốn cùng Ngao Thiên một mình nói chuyện, đúng lúc này, một tiểu tướng lớn tiếng bẩm báo nói: “Tướng quân, Đan đại nhân cầu kiến.”

“Thỉnh.” Túc Lăng không hề nhìn về phía Cổ Vân, đi ra ngoài viện. Túc Lăng còn chưa đi ra, Đan Ngự Lam đã muốn mang theo ba bốn mươi tên nha dịch đi đến, bình tĩnh mặt mang theo áp lực tức giận.

Đan Ngự Lam đối với Túc Lăng khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua một mảnh đồng hồ sơn, cuối cùng đứng ở trên người Ngao Thiên, mâu trung lộ quang chợt lóe, nhẹ nhàng nâng thủ, ba bốn mươi nha dịch đồng thời rút ra bội đao, nhắm phía Ngao Thiên, đưa hắn vây quanh. Ngao Thiên mặt không chút thay đổi đứng ở nơi nào, trong tay nhuyển kiếm cũng đã muốn về bên hông, hắn đối phó những người này, căn bản cần dùng binh khí.

Cổ Vân linh mâu vi liễm, khó hiểu hỏi “Đan Ngự Lam, sao lại thế này, “ bọn họ căn bản không có chứng cứ chứng minh Ngao Thiên chính là hung thủ, hơn nữa hắn là tự nguyện tiến ngục giam, chẳng sợ hôm nay đi ra, Đan Ngự Lam cũng không đến mức làm cho nha dịch trì đao chặn đường đi?”

Đan Ngự Lam trầm giọng trả lời: “Tiểu Ngự đã chết.”

Đã chết? Cổ Vân ngẩn ra, Ngao Thiên vượt ngục, Tiểu Ngự đã chết! Cổ Vân trong lòng dâng lên một chút dự cảm bất hảo. Quả nhiên, Đan Ngự Lam lạnh giọng nói: “Ồ Ngao Thiên rời đi hình bộ sau nửa canh giờ chết, hung thủ...” Nhìn thoáng qua thủy chung lãnh ngạo Ngao Thiên, Đan Ngự Lam tiếp tục nói: “Như trước là ngân phát nam tử. Ta lo lắng Ngọc tiểu thư an nguy, tới đây nhìn xem, không thể tưởng được hắn thật sự ở chỗ này.”

Ngao Thiên không phải hung thủ, hắn sẽ không muốn giết chết Tiểu Ngự. Nhưng là vì cái gì xảo như vậy, liền ở sau khi Ngao Thiên vượt ngục đầu. Cổ Vân nhìn về phía Ngao Thiên, hy vọng có thể theo trên mặt hắn nhìn ra cái gì, đáng tiếc, Ngao Thiên như trước lạnh lùng, trên mặt không có một chút dấu vết có thể tìm ra.

Trình Hàng bỗng nhiên vọt tới trước mặt Ngao Thiên, lạnh giọng ép hỏi nói: “Ngao Thiên, ngươi giả ý bỏ tù là muốn giảm bớt hiểm nguy, sau lại phát hiện còn có Tiểu Ngự cùng Ngọc tiểu thư hai nhân chứng thấy rõ ràng diện mạo của ngươi, ngươi liền muốn giết người diệt khẩu, đúng hay không?”

Thật lâu, Ngao Thiên thấp giọng trả lời: “Ta không giết người.”

Hắn nói tựa hồ chọc giận Trình Hàng. Trình Hàng trừng Ngao Thiên, lớn tiếng gầm nhẹ nói: “Ngươi dám nói đêm nay nha dịch gác đêm không phải ngươi giết chết? Không có giết người ngươi đi ra như thế nào, khuya khoắt đến tướng quân phủ làm gì?”

Ngao Thiên giết nha dịch? Cổ Vân rốt cục hiểu được, Đan Ngự Lam vì cái gì tức giận, Trình Hàng vì cái gì táo bạo như vậy. Cổ Vân không quá tin tưởng Ngao Thiên phải làm như vậy, lấy hắn võ công, rời đi hình bộ không cần giết người? Nếu không phải hắn giết, thì là ai? Ngao Thiên đến tướng quân phủ muốn làm gì? Liên tiếp nghi vấn làm cho Cổ Vân nhắm miệng lại, lẳng lặng chờ đợi hắn đáp lại, nhưng mà Ngao Thiên chính là ngạo nghễ đứng ở nơi nào, một câu cũng không nói.

Ngao Thiên không nói, Trình Hàng cho rằng đây là cam chịu, trong cơn giận dữ quát: “Không được đi! Người trước giết chết Tiểu Ngự, lại lên vào tướng quân phủ, tướng đem ngọc tiểu thư giết chết, có phải hay không?”

“Ta không giết người.” Ngao Thiên lặp lại, hắn cũng chỉ có thể nói câu này, ngay từ đầu hắn liền đoán được bọn họ là cố ý kích hắn ra, cho dù biết, hắn lại không thể không đi ra, vạn nhất Thanh Mạt bởi vậy gặp chuyện không may, hắn sẽ không tha thứ chính mình.

“Còn dám nói sáo!” Cùng nhau xuất sinh nhập tử phá án huynh đệ cứ như vậy chết, ai cũng không tiếp thụ được, Trình Hàng hận không thể hung hăng đánh hắn một chút.

“Trước áp tải đi.” Đan Ngự Lam trầm thấp thanh âm ngăn lại Trình Hàng quyền đầu.

Cầm giận buông tay, Trình Hàng áp Ngao Thiên ra tiểu viện. Ngao Thiên cũng không phản kháng, chính là trước khi đi, con ngươi đen xẹt qua Cố Vân, sâu thẳm nhìn không ra hắn suy nghĩ cái gì. Cố Vân chỉ cảm thấy, đêm nay Ngao Thiên rất quái lạ.

Đoàn người ra Ý Thiên uyển, Đan Ngự Lam đối Túc Lăng chấp tay, nói: “Túc tướng quân, quấy rầy.”

Túc Lăng khẽ gật đầu, cái gì cũng không nói. Đêm nay phát sinh hết thảy tựa hồ đem Ngao Thiên hoàn toàn toàn đổ lên hung thủ vị trí, nhưng là vừa rồi cùng Ngao Thiên giao thủ hắn lại cảm thấy, Ngao Thiên không giống hung thủ, xử dụng kiếm mọi người biết, kiếm như nhân, hắn có một mềm dẻo lạnh như băng kiếm, cho dù chiêu thức quỷ dị, cũng tuyệt đối khinh thường làm việc gian dân bắt người cướp của.

Hai người đang đi hướng cửa viện, một tiểu tướng hoang mang rối loạn chạy tới, trên trán toàn là mồ hôi, vừa nhìn thấy Túc Lăng, lập tức hồi bẩm nói: “Tướng quân! Việc lớn không tốt!”

Cùng lúc đó, một gã nha dịch cũng vội vàng đi tới, ở Đan Ngự Lam bên tai nói: “Đại nhân! Đã xảy ra chuyện!”

Túc Lăng lạnh giọng hỏi: “Chuyện gì mà kích động như vậy?”

133. Chương 133

“Hạo Nguyệt quốc dịch quán ở một nén nhang phía trước đã xảy ra nổ mạnh.”

Đan Ngự Lam cùng Túc Lăng cơ hồ đồng thời quát: “Cái gì?” Ngay từ đầu hai người cũng đã đoán được nhất định là xảy ra đại sự, lại vạn vạn thật không ngờ dịch quán cư nhiên phát sinh nổ mạnh!

Đan Ngự Lam vội la lên: “Hiện tại tình huống như thế nào?” Tướng sĩ nhìn về phía Túc Lăng, thấy Túc Lăng gật đầu, hắn mới tiếp tục nói: “Hạo Nguyệt sứ giả cùng quan viên một người tử vong, ba người trọng thương, còn có năm người vết thương nhẹ.”

Trước lễ mừng dịch quán cư nhiên nổ mạnh, còn có sứ giả bởi vậy mà chết, này đối Khung Nhạc mà nói quả thực chính là vô cùng nhục nhã, ngày mai sáng sớm, Hoàng Thượng nhất định tức giận. Hai người nhìn nhau cái gì cũng chưa nói, ra tướng quân phủ.

Cố Vân ở trong sân đã nghe được đối thoại của bọn họ nhưng không vội mà đi qua, khi Tình kết hôn, nàng đã qua Hạo Nguyệt dịch quán, biết chỗ. Ở bậc thang của phòng ngồi xuống, Cố Vân hơi hơi nhắm mắt lại, sửa sang lại đêm nay phát sinh hết thảy, bỗng nhiên nàng phút chốc mở to mắt, đối với đang muốn đi ra ngoài Túc Nhậm vội la lên: “Túc Nhậm, người chạy nhanh điều người đến dịch quán sắp xếp tra còn có chất nổ hay không, mặt khác mười hai canh giờ đóng ở dịch quán, không cho bất luận kẻ nào tới gần!” Vụ nổ mạnh rất kỳ quái, cả phía trước lễ mừng, khủng bố tập kích, không có khả năng chỉ một lần!

“Được.” Túc Nhậm cả kinh, thấy sắc mặt Cố Vân ngưng trọng đã biết sự lo lắng của nàng, nếu đúng như nàng suy nghĩ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Túc Nhậm vội vàng chạy ra tiểu viện, Cố Vân lưu loát đứng dậy, đối với đêm nay đã muốn chịu đủ kinh hách Ngọc Hạm Đạm nói: “Người ở Ý Thiên uyển, không cần nơi nơi loạn đi.” Nói xong cũng hướng tới viện ngoại đi đến, Ngọc Hạm Đạm phục hồi tinh thần, vội la lên: “Cô đi đâu vậy?”

“Nơi nổ.” Bỏ lại một câu, kiêu tiểu nhân thân ảnh đã biến mất ở trong viện.

Nhìn bóng dáng tiêu sái rời đi, Ngọc Hạm Đạm bỗng nhiên có chút hâm mộ nàng, thân thủ cao như vậy, quay lại tự nhiên, tự do tiêu sái, mình nếu là có của nàng một nửa năng lực, có phải là có thể không tùy ý phụ thân an bài hay không ?

Cười khổ một tiếng, Ngọc Hạm Đạm ôm lấy ngọc cầm, ở một mảnh đồng hồ hỗn độn cỏ ngồi xuống, bàn tay trắng nõn khẽ lướt, tiếng đàn chảy xuôi, vì cái này nhất định không bình tĩnh ban đêm mang đến một tia trầm tĩnh.

Hạo Nguyệt dịch quán.

Cố Vân đây là lần thứ hai đến Hạo Nguyệt dịch quán, một lần là Tình hôn lễ cùng nàng chờ đợi Lâu Tịch Nhan tới đón, khi đó nơi nơi giăng đèn kết hoa, hoa mỹ huyền lệ, hiện ở trong này cũng là một quang cảnh khác. Túc quân đem dịch quán vây quanh, trong viện tiếng bước chân hỗn loạn, nồng đậm mùi hỏa dược tràn ngập ở không khí, thủ vệ là Túc gia quân nhân, thấy Cố Vân đến, chẳng những không có ngăn đón, còn cung kính ôm quyền hành lễ. Hình bộ nha dịch có người gặp qua Cố Vân cùng Đan đại nhân cùng nhau thảo luận vụ án, hiện tại Túc quân không ngăn cản nàng, bọn họ càng không dám ngăn cản.

Cố Vân thuận lợi vào dịch quán, đình viện một đồng hồ hỗn độn, hoa cỏ cơ bản đều là cháy đen , có ba cái hồ thật to. Giương mắt nhìn, phòng nghị sự đều thực chỉnh tề, còn có không ít người ở bên trong chữa thương, Cố Vân đoán địa điểm nổ ở đình viện.

Đan Ngự Lam cùng Túc Lăng đang đứng ở trước cửa, nghe nha dịch hồi bẩm; Trình Hàng ngồi xổm trước một cái hồ to , đối với phía sau cầm bút liều mạng ghi lại nha dịch nói cái gì đó.

Cố Vân đi hướng Trình Hàng, Túc Lăng thấy rõ Cố Vân thân ảnh, một phen lôi kéo ống tay áo của nàng, thấp giọng nói: “Sao người lại tới đây, “ nghĩ lại gặp chuyện không may là Hạo Nguyệt dịch quán, nàng khẩn trương cũng là bình thường

134. Chương 134

Cố Vân vì cúi đầu quan sát vài chỗ nổ mạnh, không quá để ý Túc Lăng lời nói, chính là thần nhiên trả lời: “Người làm việc của người, không cần phải xen vào ta.”

Túc Lăng nhú mày, cái gì kêu không cần phải xen vào nàng, trong lòng có chút không vui, nhưng không có làm cho nàng trở về.

Cố Vân đi đến nơi nổ mạnh đang muốn ngồi xổm xuống xem xét, sau lưng bỗng nhiên vang lên một tiếng không xác định giọng nam, “Thanh Mạt tiểu thư? Thật là ngài?”

Cố Vân quay đầu, chỉ thấy một gã nam tử ba mươi xuất đầu chính kinh ngạc nhìn nàng, nhìn hấn trang phục cùng với Hạo Nguyệt quan viên tương tự, Cố Vân đoán hấn cũng là Hạo Nguyệt quan viên. Đứng dậy khẽ gật đầu, nam tử vội vàng chấp tay, lấy lòng cười nói: “Hoàng Thượng vẫn thực nhớ tỷ muội các người, cố ý làm cho hạ quan hướng các vị tiểu thư vấn an.” Thanh Linh gả cho Lâu Tịch Nhan, Thanh Phong là Khung Nhạc hoàng phi, Thanh Mạt tuy rằng chưa có chính danh, hấn cũng có thể sớm đi nịnh bợ mới là.

Cố Vân không phải Thanh Mạt, đối Hạo Nguyệt tự nhiên không có gì cảm tình, cũng không muốn cùng hấn nhiều dây dưa, lễ phép mà xa cách nói một tiếng cảm ơn, liền đối bên cạnh một gã binh lính nói “Đưa hấn đi nghỉ ngơi.”

Trải qua dạn tập chiến cùng tiêu diệt loạn tặc, Thanh Mạt ở Túc gia quân thanh danh cùng địa vị đều cực cao, nghe được Cố Vân phân phó, tiểu tướng lập tức cao giọng trả lời “Rõ.”

Bị tiểu tướng dẫn hướng nội sảnh, nam tử thỉnh thoảng lại hồi đầu nhìn về phía lại ngồi trên mặt đất còn thật sự mà chuyên chú Thanh Mạt, trong trí nhớ Thanh gia tam tiểu thư là cái khả ái thiên hạ, như thế nào đến Khung Nhạc, tị thành bằng mỹ nhân ? Xem tướng sĩ đối nàng thì biết, nàng ở tướng quân phủ địa vị nhất định không thấp, Thanh gia Tam tỷ muội quả nhiên nhiều thủ đoạn!

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Văn bình tĩnh bình tĩnh đơn độc Ngự Lam đối mặt này một mảnh bừa bãi trường hợp, hơn nữa ở nổ mạnh chết Hạo Nguyệt quan viên, cũng bình tĩnh không được .

Tại đây ban đêm cuối mùa thu, nha dịch trên trán cũng đầy mồ hôi. Bọn họ nhanh hồi bẩm: “Theo Hạo Nguyệt quan viên nói, bọn họ ở phía trước thính thương nghị sự tình, giờ hơi canh ba bọn họ nghe thấy sân có động tĩnh, liền ra xem, nhưng là mới vừa đi đến trong viện, liền nổ mạnh, đi đằng trước Hạo Nguyệt Lễ bộ Thị Lang —— đã chết.”

Đan Ngự Lam hàm răng cắn cắn, tiếp tục hỏi: “Bọn họ có hay không nhìn đến khả nghi nhân vật?”

“Không có, bọn họ vừa đến liền nổ mạnh. Ban ngày cũng không có phát sinh việc gì đặc biệt, Hạo Nguyệt quan viên là ngày hôm qua buổi sáng đến dịch quán, cũng không có ai đến quá.”

Lễ mừng đặc thù thời kì, dịch quán phụ cận đều sẽ có người tuần tra, nếu là có thể nghi nhân vật lẻn vào, hẳn là có thể phát hiện mới đúng, hung thủ là như thế nào đem thuốc nổ ở thần không biết quỷ không hay chôn ở trong viện ?

“Hung thủ cũng không phải đem chất nổ trước đó để đặt ở trong sân dẫn bạo, mà là ở tường viện ngoại đem chất nổ trực tiếp ném vào đến.” Trong trẻo nhưng lạnh lùng giọng nữ thản nhiên vang lên. Đan Ngự Lam cùng Túc Lăng đều là sửng sốt, nhất tề nhìn về phía bán ngồi trên mặt đất, đưa lưng về phía bọn họ Cố Vân.

Ngồi xổm Cố Vân bên người Trình Hàng vội la lên: “Người như thế nào biết?”

“Theo hiện trường dấu vết,nơi nổ mạnh tổng cộng có ba cái.” Cố Vân đứng dậy, đi đến ba cái nổ mạnh trung ương vị trí, giải thích nói, “Ba nơi nổ mạnh là tây nam phương hướng, đều có mấy cái nhọt nhạt hố nhỏ, trong đó nơi gần Tây Nam này một cái hơi chút sâu một ít, từng cái hố phụ cận phân tán không ít hỏa dược, có thể thấy được này đó thuốc nổ hẳn là từ chỗ cao vút xuống sau đó bắn vài cái mới nổ mạnh .” Trình Hàng nhìn thật kỹ, quả nhiên như nàng nói, từng cái hố phương hướng Tây Nam đều có hai đến ba cái nhọt nhạt hố, nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện. Trình Hàng có chút sùng bái ngẩng đầu nhìn Cố Vân, chỉ thấy nàng lợi hại con người híp lại, ở mái hiên nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên mâu quang ở một chỗ, khóe môi cực khinh cực khinh cong lên tự tin độ cong, nói: “Căn cứ ba nơi nổ mạnh vị trí cùng vài cái hố nhỏ đến xem,nơi hung thủ ném mạnh thuốc nổ hẳn là — nơi đó!”

Theo Cố Vân ngón tay phương hướng, Trình Hàng động tác lưu loát đứng dậy nhảy, nhảy lên mái hiên, cúi xuống tinh tế xem xét một lần, hưng phấn mà nói: “Hồi bẩm đại nhân, nơi này quả thật để lại một ít màu đen bột phấn cùng dấu vết bước chân.” Dấu chân tuy rằng rất nhẹ, nhưng là vẫn là mơ hồ có thể thấy rõ.

“Dem dấu chân ấn nguyên tỉ lệ vẽ xuống .” Cố Vân nắm lên bên cạnh nha dịch trong tay giấy trắng, đem bút lông lấy mực nước, hướng tới Trình Hàng tiêu sái ném đi

135. Chương 135

Trình Hàng chạy nhanh đi tiếp, nếu hắn võ công không kém, không phải ngã chết hẳn, chính là bị rửa mặt! Thật vất vả tiếp được giấy bút, Trình Hàng lòng còn sợ hãi nhìn chằm chằm sớm cũng đã xoay người Cố Vân, người ta căn bản liếc cũng chưa liếc hắn một cái, Trình Hàng bĩu môi, chỉ có thể nhận mệnh về.

Túc Lăng đi đến bên cạnh Cố Vân , nhìn về phía theo như lời nàng dấu vết, mờ nhạt làm cho người ta cơ hồ không thể tìm ra. Trên chiến trường, hắn có thể bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm, nhưng là loại này thật nhỏ tỉ mỉ quan sát cùng phân tích năng lực, nàng tựa hồ càng thêm ột bậc.

Đan Ngự Lam vẫn biết, Thanh Mạt có sức quan sát sâu sắc cùng phân tích lực, xem nàng tựa hồ lại lâm vào trầm tư, chần chờ trong chốc lát, Đan Ngự Lam tiếp tục hỏi: “Còn có phát hiện?”

Cố Vân sắc mặt có chút ngưng trọng, trầm giọng trả lời “Thuốc nổ uy lực cũng không tính lớn, hung thủ lựa chọn ở trong sân ném mạnh thuốc nổ mà không phải đem thuốc nổ chôn ở phòng nghị sự trọng yếu vị trí, có thể thấy được mục đích của hắn cũng không phải giết người, mà là một loại cảnh cáo hoặc là khiêu khích, nhưng là tìm kiếm hiện trường đều không có phát hiện hung thủ lưu lại gì uy hiếp hoặc là đàm phán thư tín, chỉ có thể nói, này bất quá là một cái bắt đầu.”

Bắt đầu? Đan Ngự Lam cùng Túc Lăng sắc mặt đồng thời cứng đờ, “Ý của ngươi là —— hung thủ còn có thể tập kích địa phương khác?”

Cố Vân gật gật đầu, bất quá xem bọn hắn như lâm đại địch bộ dáng, lập tức vừa cười an ủi nói: “Túc Nhậm đã muốn tặng nhân thủ bảo hộ các quốc gia dịch quán, hắn là —— “

Oanh —— Cố Vân nói còn chưa nói xong, một tiếng sấm rền ở yên tĩnh ban đêm vang lên, ở đây những người nghe được hết hồn, phụ cận đều là dịch quán, này ý nghĩa cái gì đã muốn không cần nói cũng biết.

“Nhanh đi tra đã xảy ra chuyện gì? Làm sao đến?” Đan Ngự Lam sắc mặt đã muốn có thể dùng xanh trắng luân phiên đến hình dung.

“Rõ!”

“Người tới. Mệnh Hàn Thúc tốc mang tám ngàn tinh binh, phong tỏa các cửa thành, quan đạo.” Túc Lăng sâu thẳm ứng mâu cũng phụt ra dày đặc quang mang, xem ra quả nhiên như nàng lời nói, hung đồ là hạ quyết tâm muốn khiêu khích !

“Rõ.”

Cố Vân đôi mi thanh tú gắt gao cùng một chỗ, nàng dự đoán được hung thủ sẽ tiếp tục muốn khủng bố tập kích, lại không nghĩ rằng tới nhanh như vậy!

“Báo ——” trở về bẩm báo , không phải vừa mới rời đi nha dịch, mà là một hồng y tiểu tướng, lập tức chạy chậm đến Túc Lăng bên người, vội la lên, “Bắc Tề dịch quán phát sinh nổ mạnh, Túc thống lĩnh lúc ấy ở nơi đó, cũng bị thương.”

Túc Nhậm bị thương? Đoàn người vội vàng chạy tới Bắc Tề dịch quán, nơi đó đồng dạng vây quanh ba bốn vòng binh lính, cửa dịch quán mở ra, đối diện giữa sân, một cái lại to lại thâm sâu hố thuyệt minh lần này thuốc nổ muốn so với trước một lần lớn hơn nhiều!

Cố Vân dẫn đầu tiến vào trong viện, liền thấy một tiểu tướng cầm một khối khăn giúp Túc Nhậm băng bó cánh tay, Cố Vân hỏi: “Túc Nhậm, ngươi thế nào?”

Túc Nhậm không cho là đúng cười cười, “Tiểu thương mà thôi.” Thấy Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam theo sát đi vào sau Cố Vân, Túc Nhậm đối bên người tiểu tướng khoát tay, đứng dậy, “Đại ca, Đan đại nhân.”

Trong viện đều là thu thập tàn cục Túc gia quân, không có nhìn đến Bắc Tề quan viên. Đan Ngự Lam quan tâm hỏi: “Túc thống lĩnh, thương thế của ngươi như thế nào, Bắc Tề quốc có hay không người thương vong?” ? ?

Túc Nhậm lắc đầu cười nói: “Đa tạ Đan đại nhân quan tâm, ta chỉ bị vết thương nhẹ. Cũng may tẩu tử vừa rồi bảo ta mang binh chạy tới, vừa lúc gặp hung đồ hành hung, thuốc nổ là ở trước viện nổ mạnh , Bắc Tề quốc quan viên cùng đặc phái viên đều không bị thương, ta để bọn họ đến hậu viện nghỉ ngơi .”

Nguyên lai là nàng sai Túc Nhậm tiến đến! Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam cảm thấy nao nao, đồng thời nhìn về phía ngồi trên mặt đất Cố Vân, nàng trong tay nắm chấy đen bùn đất, sắc mặt ngưng trọng, không biết nàng suy nghĩ cái gì, làm cho người ta không dám quấy rầy.

Cố Vân đưa lưng về phía Túc Nhậm, thản nhiên thanh âm thấp giọng hỏi nói: “Ngươi xem gặp hung thủ sao?”

136. Chương 136

Cố Vân này vừa hỏi, Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam mới lại phục hồi tinh thần lại. Nhìn về phía Túc Nhậm, Túc Nhậm có chút ảo não trả lời: “Chỉ nhìn thấy một hồng ảnh, hung thủ còn đội mặt nạ.”

“Hắn có lưu lại nói cái gì hay không?” nếu không có, thuyết minh trò chơi còn không có chấm dứt! Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam cũng hiểu được Cố Vân hỏi cái này ý tứ, Bắc Tề đã muốn là đêm nay thứ hai dạ tập dịch quán, nếu còn có cái thứ ba. . . Hai người bắt giác đau đầu.

Túc Nhậm gật đầu trả lời “Có, hắn đem thuốc nổ từ tường viện bỏ lại sau, bỏ chạy. Hung thủ võ công cao, vừa chuyển cùng sẽ không có bóng dáng, hắn ở đầu tường để lại.”

Đan Ngự Lam thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng là nhìn đến Túc Lăng tiếp nhận tờ giấy nhìn thoáng qua, sắc mặt phút chốc biến đổi, đôi mắt chứa đầy sát khí.

Cố Vân cũng phát hiện Túc Lăng biến hóa, cùng Đan Ngự Lam đang nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trắng thuần khăn, màu đỏ viết vài ngắn gọn chữ to: “Thả Ngao Thiên, nếu không huyết tẩy lễ mừng —— Dạ Mị.”

“Dạ Mị?” Cố Vân thấp nam, hung thủ sẽ là cái kia vĩnh viễn trầm mặc lại ẩn ẩn lộ ra chính nghĩa nữ tử, Cố Vân có chút không quá tin tưởng, nhìn về phía Túc Nhậm, lại xác nhận nói “Người trước kia gặp qua Dạ Mị sao, hung thủ thật là nàng?”

Túc Nhậm có chút bất đắc dĩ trả lời: “Ta là gặp qua một lần Dạ Mị, nhưng là hung thủ đội hoàng kim mặt nạ, một thân áo choàng màu đỏ, một câu cũng không nói. Ta không thấy rõ diện mạo không nghe thấy thanh âm, không thể phán định là nam hay là nữ.”

Hồng y, hoàng kim mặt nạ! Lại là đặc thù rõ ràng, lại thấy không rõ lắm có phải hay không, cùng Ngao Thiên ngăn phát dữ dội tương tự, Cố Vân bỗng nhiên dự cảm, đêm nay hết thấy đều là tử mị âm mưu, theo Ngao Thiên vượt ngục sự tình từng bước một dựa theo đặt ra phương hướng phát triển, này nhấn lại, lại đem Ngao Thiên hướng về phía vực sâu!

Đề hình phủ thư phòng.

To như vậy thư phòng, vài cái sắc mặt lạnh như băng lẳng lặng ngồi ở ghế, các có chút suy nghĩ, không có người nói chuyện, chỉ có mấy chén trà còn đang tỏa hơi.

“Báo!”

Dồn dập tiếng bước chân ở thư phòng ngoại dừng lại, tiểu tướng cao giọng bẩm báo nói: “Hồi tướng quân, đã phái tám ngàn tinh binh ở kinh thành trong ngoài đồng thời lùng bắt, không tìm được hành tung Dạ Mị.” Tướng quân hạ lệnh mỗi nửa canh giờ hồi bẩm một lần tình huống, liên tục hai lần hồi báo không có kết quả, tướng quân sắc mặt đã muốn đen dóa người. Tiểu tướng kinh hãi nuốt nuốt nước miếng, cũng may Túc Lăng cũng không tức giận, chính là lạnh giọng hạ lệnh nói: “Tăng một vạn tinh binh, mở rộng phạm vi điều tra.”

“Rõ.”

Trình Hàng có chút phiền đấm một chút, khó hiểu hừ nhẹ nói: “Hung thủ tập kích Bắc Tề dịch quán, Túc tướng quân đã phái binh phong tỏa kinh thành lớn nhỏ quan đạo, hung thủ không có khả năng tại thời gian như vậy thoát đi, nàng nhất định còn ở kinh thành, như thế nào tìm không thấy đâu?”

Mọi người ở đây lại trầm mặc, một nha dịch đi tới, vội la lên: “Đại nhân, phủ Thừa Tướng Mặc thị vệ cầu kiến.”

Mặc Bạch, đêm khuya đến thăm, không phải là Lâu tướng cũng nhanh như vậy đã muốn nghe được tin tức, thở dài một tiếng, Đan Ngự Lam trả lời: “Thỉnh.”

Mặc Bạch cao to thân ảnh xuất hiện ở thư phòng, hơi hơi dồn dập hô hấp lộ ra hắn nóng lòng cùng vội vàng xao động, Đan Ngự Lam trầm giọng hỏi: “Mặc thị vệ, đêm khuya tiến đến, là lâu tướng có công đạo sao?”

“Các người hoài nghi Dạ Mị là hung thủ án nổ?” Mặc Bạch đáp phi sở vấn. Đan Ngự Lam khẽ nhú mày, hần như thế nào biết bọn họ hoài nghi Dạ Mị là hung thủ, nhưng là biết rõ Mặc Bạch phía sau đại biểu là Lâu Tịch Nhan, Đan Ngự Lam thông minh bảo trì trầm mặc.

Đan Ngự Lam không đáp, Mặc Bạch trầm thấp lạnh như băng thanh âm bỗng nhiên khẳng định nói: “Nàng không phải.”

Mọi người đều là sửng sốt, Đan Ngự Lam ngạc nhiên nói “Người như thế nào biết nàng không phải?” Là Lâu tướng có chứng cứ chứng minh Dạ Mị không phải hung thủ?

Mặc Bạch lạnh giọng hỏi: “Thứ nhất cho nổ phát sinh ở giờ nào?”

“Giờ hội canh ba.”

“Giờ hội nàng cùng ta cùng một chỗ, ta hẹn nàng ở nam giao năm dặm đình gặp mặt, giờ hội canh ba nàng mới rời đi, không có khả năng là hung thủ.”

Bọn họ hai cái cùng một chỗ? Cố Vân khoe môi nhẹ nhàng giơ lên, khó trách luôn luôn lạnh lùng Mặc Bạch cứ như vậy gấp tới rồi.

Trình Hàng hiển nhiên có chút không tin hỏi: “Còn có những người khác cùng các người sao?”

“Không có.” Mặc Bạch lam mâu tối sầm lại, trầm giọng nói, “Các người không tin lời nói của ta?”

Đan Ngự Lam trầm ngâm nói: “Mặc thị vệ, không phải ta không tin người, mà là hung thủ để lại tờ giấy, tự xưng là Dạ Mị, mà Dạ Mị lại xảo như vậy mất tích. Rốt cuộc hung thủ có phải nàng hay không đều phải trước tìm được nàng mới được.”

Mặc Bạch luôn luôn bằng hàn hơi thở có chút dọa người, Đan Ngự Lam cũng không nói nữa, không khí có vẻ thực cương.

Lúc này, một gã công công nam tử ở nha dịch dẫn dắt vôi vàng đi tới, vừa thấy Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam, vôi và nói: “Hoàng Thượng có chỉ, tuyên Túc tướng quân, Đan đại nhân lập tức vào cung yết kiến.”

Lập tức tiến cung? Hiện tại đã muốn là giờ sửu, Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam liếc nhau, trong lòng dĩ nhiên hiểu được này vừa đi sắp sửa đổi mặt Yến Hoảng Thêm như thế nào lửa giận, vì thế ăn ý đứng dậy, theo tên công công ra thư phòng.

Túc Lăng cùng Đan Ngự Lam rời đi, Mặc Bạch cũng xoay người ra thư phòng, chỉ còn lại có Cố Vân cùng Trình Hàng hai người

137. Chương 137

Cố Vân khẽ gõ cái bàn, phát ra thùng thùng tiếng vang nhỏ, Trình Hàng có chút nao, đang muốn kêu nàng không cần gõ, Cố Vân bỗng nhiên ngừng, hỏi: “Người tin lời hần nói sao?”

Trình Hàng lắc đầu, Cố Vân cười nói: “Vì cái gì?”

“Nhìn hần chỉ biết hần cùng Dạ Mị có ám muội, vì bảo hộ người âu yếm, vì nàng tẩy thoát hiềm nghi, nói dối cũng là thường tình.” Ai thán một tiếng, Trình Hàng lo lắng nói, “Trước lễ mừng phát sinh chuyện này, Hoàng Thượng nhất định tức giận, đại nhân lần này đi chỉ sợ dữ nhiều lành ít!”

Trình Hàng không tin Mặc Bạch, Cố Vân nhưng thật ra tin tưởng, trên mặt Mặc Bạch đều là thần nhiên cùng lo lắng, không có một tia chột dạ, có thể thấy được hần không nói dối, nếu hần nói là thật, thì phải là có người muốn mượn Dạ Mị đến hãm hại Ngao Thiên? Dạ Mị mất tích, chỉ sợ...

Nguy rồi! Cố Vân phút chốc đứng dậy, bỗng nhiên chạy nhanh hướng ngoài viện chạy tới, Trình Hàng mặc danh kỳ diệu kêu: “Cô đi đâu vậy?”

Trả lời hần, là trống rỗng thư phòng.

Cố Vân ra thư phòng, thẳng đến hình bộ nhà giam, chạy đến đại lao, Cố Vân thấy không thích hợp, nhà giam to như vậy cư nhiên không có thủ vệ! Đáng chết! Cố Vân thầm mắng một tiếng, vọt vào lao, quả nhiên thấy được nàng không muốn nhìn đến một màn, đại lao thông đạo, hoành thất thụ bát nằm hơn mười nha dịch, thân ảnh vốn nên ở trong ngục đang phóng ngã một gã nha dịch cuối cùng, chính hướng cửa lao tới.

“Người muốn đi đâu ?” Cố Vân trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm ở rạng sáng yên tĩnh nhà giam vang lên, làm cho bóng đen chấn động, thấy rõ Cố Vân, sắc mặt Ngao Thiên phút chốc trầm xuống.

Ánh mắt đảo qua nha dịch nằm trên mặt đất, lồng ngực hơi hơi phập phồng biểu hiện bọn họ còn sống, Cố Vân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng đoán quả nhiên đúng, Ngao Thiên không phải cái loại này lạm sát kẻ vô tội, này cũng thuyết minh phía trước nha dịch bị chết cũng không phải Ngao Thiên giết chết. Cố Vân nhìn chằm chằm ngày càng gần Ngao Thiên, có chút cảm tức nói: “Đã muốn làm một lần, còn chưa đủ sao?”

Nàng không biết lần trước hung thủ dùng phương pháp gì đem Ngao Thiên dẫn đi nhưng là trong lúc Tiểu Ngư đã chết, nổ mạnh án xảy ra, lúc này đây hần nếu còn ra, hung thủ nhất định làm cho hần không có cơ hội quay đầu!

Ngao Thiên tựa hồ nhìn không thấy Cố Vân, mặc kệ nàng nói cái gì, con người đen lạnh lùng nhìn ngoài cửa, bàn tay đẩy ra Cố Vân tiêm gậy thân mình, khư khư cố chấp đi ra ngoài.

“Ngao Thiên!” Cố Vân sao lại cho hần rời khỏi như vậy, xoay người một cái bắt lấy cánh tay Ngao Thiên, đưa hần hướng trong phòng giam tha. Ngao Thiên cánh tay bị lạp xả, lãnh mi khê nhú, phản thủ chế trụ đầu vai Cố Vân, Cố Vân chỉ cần ra tay ngăn cách có thể tránh được Ngao Thiên bàn tay nhưng là cũng sẽ làm cho Ngao Thiên nhân cơ hội đào thoát.

Cố Vân cũng không tránh, cầm lấy tay Ngao Thiên một khắc cũng không thả lỏng, tùy ý Ngao Thiên ứng trảo đại chưởng khẩu nhanh xương bả vai của nàng, đau đớn làm cho Cố Vân hừ một tiếng, nàng cắn chặt môi chính là không buông tay. Ngao Thiên con người đen trung xẹt qua một chút bất đắc dĩ, hần biết rõ sự quật cường của nàng, không thể không thả lỏng, khẩu khí lạnh lẽo nói: “Buông tay.”

“Không.” Bả vai đau đớn làm cho Cố Vân cũng náo lên, nàng gằn nhẹ nói, “Ta vẫn nghĩ đến, người không phải một người xúc động, lần này vì cái gì thiếu kiên nhẫn như vậy!”

Ngao Thiên giật mình, Cố Vân cầm lấy tay hần càng thêm ra sức, Ngao Thiên đem mặt hướng một bên, luôn luôn khinh thường giải thích hần nhưng vẫn còn nói: “Dạ Mị bị bọn họ bắt đi, ta không ra đi nàng sẽ chết

“Ai nói cho người Dạ Mị bị bắt đi?” Ngao Thiên bị đưa vào nhà giam nổ mạnh mới phát sinh, hần như thể nào biết là Dạ Mị, làm sao sao biết Dạ Mị mất tích là bị người bắt? Cố Vân một phen nắm vạt áo Ngao Thiên, vội la lên: “Người uy hiếp hãm hại người là ai? Là ai mật báo cho người? Người rõ ràng cái gì cũng biết vì cái gì không chịu nói?”

Cố Vân chỉ tới ngực hần, một đôi bàn tay trắng nõn lại gắt gao túm hần, thanh minh ánh mắt thẳng tắp theo dõi hần, tựa hồ muốn từ trên mặt hần nhìn ra cái gì, hần biết nàng có một đôi sâu sắc ánh mắt, có chút chật vật oán hận nói “Thanh Mạt! Không nên ép ta đối với người động thủ!”

“Người đi ra ngoài Dạ Mị cũng không nhất định sẽ sống, biết rõ là cạm bẫy làm gì còn muốn nhảy xuống?” Hần đang trốn tránh ánh mắt của nàng, hần quả nhiên cái gì cũng biết! Cố Vân căn bản không để ý tới Ngao Thiên uy hiếp. Ngao Thiên có chút giận, nàng là nhận định hần sẽ không đối nàng ra tay có phải hay không! Ngao Thiên cảm tức vươn tay, cầm trụ Cố Vân mảnh khảnh cổ, lạnh giọng nói: “Chuyện của ta cùng người không quan hệ.”

Cố Vân cổ phút chốc căng thẳng, nháy mắt suyễn không hít thở được, ở bên hông Băng Luyện cảm nhận được Cố Vân khác thường hơi thở, bất an run run, bên người độ ẩm cũng nháy mắt thấp vài độ, sắc mặt Cố Vân đã đỏ sạm nàng lại thủy chung không chịu rút kiếm, tay nắm Ngao Thiên vạt áo hơi hơi run run, mắt lạnh lùng nhìn hần. Cố Vân đang đỏ, nàng chỉ cần rút kiếm, có thể làm cho chính mình thoát đi nguy hiểm, nhưng là nàng muốn, là chân tướng

138. Chương 138

Ngay khi mặt Cổ Vân dần dần biến thành màu đen Ngao Thiên thất bại thu tay không khổng chế được găm nhẹ: “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Nhẹ buông tay, Cổ Vân chặt vật từng ngum từng ngum thở phì phò, khàn khàn thanh âm cùng không xong hơi thở trả lời: “Nói cho ta biết chân tướng, bằng không, người chỉ có thể đập thi thể của ta rồi đi hình bộ đại lao!”

“Người!” Ngao Thiên ngênh thị Cổ Vân so với bất luận kẻ nào đều có chấp mắt, vô lực lại bất đắc dĩ buông xuống băng hàn con người đen.

“Dạ Mị là thân muội muội của ta, cũng là ta duy nhất thân nhân, ta không thể trơ mắt nhìn nàng chết.” Trầm thấp giọng nam lạnh lùng vang lên, Cổ Vân biết nàng đồ thắng!

Nguyên lai Dạ Mị là muội muội của hắn, điểm này nàng cũng không kinh ngạc, Cổ Vân một bên điều chỉnh hô hấp, một bên hỏi: “Cái kia ngân phát nam nhân là ai?”

“Ngao Quý, đệ đệ cha ta.”

Đệ đệ phụ thân, không phải là thúc thúc sao ? Như vậy xưng hô phỏng chừng Ngao Thiên là không nghĩ kêu người họ thúc thúc đi. Ngao Thiên quả nhiên là một cái đầu gỗ, Cổ Vân không hỏi, hắn tuyệt không hội nhiều lời một chữ, nàng chỉ có thể tiếp tục hỏi: “Hắn vì cái gì hại người?”

Ngao Thiên lại lâm vào trầm mặc, hắc ám nhà giam không quá rõ ràng thấy rõ vẻ mặt Ngao Thiên cố ý ẩn nấp, Cổ Vân cũng không thúc giục hắn, yên lặng chờ, chính là nắm chặt tay không chút nào lơ lửng. Ngao Thiên trầm thấp đến gần như mất tiếng thanh âm thản nhiên vang lên, “Tụ Linh đảo là Đông hải một tòa thần bí đảo nhỏ, Ngao thị tổ tiên mang theo tộc nhân ẩn cư tại đảo nhỏ này, nhiều thế hệ lấy giết người kiếm lời, mặc kệ là người buôn bán nhỏ vẫn là vua một nước, chỉ cần có tương ứng đại giới, Tụ Linh đảo đều có thể vì hắn giết người.”

Cổ Vân nhẹ nhàng chọn mi, nói cách khác, Tụ Linh đảo kỳ thật chính là cái tổ chức sát thủ, nhưng là nếu bọn họ thật sự lợi hại như vậy, Khung Nhạc Yến Hoảng Thêm vì cái gì không có người mua giết người hắn đâu? Nghĩ lại, Khung Nhạc cường thịnh cũng đều không phải là vì một cái Yến Hoảng Thêm mà thôi, tổng không có khả năng đem Lâu Tịch Nhan, Túc Lăng đều diệt đi.

“Ngao thị bộ tộc phân vài cái chi huyết mạch, mỗi mười năm đều tổ chức một lần tỷ thí, thắng lợi chính là tộc trưởng, sở hữu Ngao thị con cháu đều phải nghe hiệu lệnh này, tộc trưởng có thể làm mười năm.”

“Phụ thân người cũng là tộc trưởng?” Cổ Vân ả ả đã muốn cảm giác được mục đích những người này tìm Ngao Thiên, tất là cùng tộc trưởng tranh đấu có liên quan.

“Không phải, hắn là người có cơ hội trở thành tộc trưởng nhất.”

“Sau lại?” Cổ Vân tiếp tục hỏi. Sắc mặt Ngao Thiên càng đông lạnh, toàn thân tản ra lạnh như băng hơi thở cùng áp lực khí tràng, Cổ Vân cơ hồ nghĩ đến hắn sẽ không trả lời. Thật lâu mới nghe thấy trầm thấp thanh âm bình tĩnh trả lời: “Hắn yêu nữ tử không thuộc Tụ Linh đảo, nữ tử bị tộc nhân giết chết sau, hắn cũng tự sát.”

Hắn nói được thực nhẹ nhàng băng quơ, không muốn nói chuyện nhiều, Cổ Vân cũng theo này đơn giản câu chữ xuôi tai đi ra hắn cố ý che dấu đau xót, cha mẹ song vong, phỏng chừng hắn cùng Dạ Mị trước đây không thiếu chịu khổ, trưởng thành tính cách như vậy nhất định có nguyên nhân này đi.

Không muốn lại đi rạch vết sẹo của hắn nữa, Cổ Vân đem đề tài tha trở về, “Ngao Quý có thể chính mình đi cạnh tranh vị trí tộc trưởng vì cái gì nhất định phải là người, những người khác không được sao?”

Cổ Vân không tiếp tục hỏi thân thể của hắn, Ngao Thiên hiển nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Không phải từng cái đều là ngân phát, chỉ có kế thừa ngân phát mới có tư cách đi cạnh tranh. Ngao Quý ở mười

năm tiền tỷ thí đã thua, không có tư cách tham gia năm nay tỷ thí, mà Ngao Quý này một chi huyết mạch trừ bỏ hần cũng chỉ có ta một cái kế thừa ngân phát.”

“Nói như vậy, Ngao Quý là muốn bức người về Tụ Linh đảo đi tranh đoạt vị trí tộc trưởng mà hãm hại người, cho người không thể ở Khung Nhạc sống yên?”

Ngao Thiên hờ hững gật đầu. Cố Vân an ủi nói: “Dạ Mị hiện tại là bọn hần có lợi thế, bọn họ sẽ không giết nàng.” Giết nàng, liền mất đi lợi thế kiềm chế Ngao Thiên, bọn họ sẽ không xuẩn như vậy.

Ngao Thiên sắc mặt chẳng những không có dịu đi, ngược lại càng lạnh như băng, “Người không sẽ mình bạch thủ đoạn bọn họ, ở trong tay bọn họ chết cũng không phải đáng sợ nhất, ta hôm nay không đi, cho dù cuối cùng có thể cứu nàng ra, thiếu cánh tay đoạn chân, kia cũng là may mắn.”

Cố Vân trong lòng run lên, nàng như thế nào đã quên bọn họ là sát thủ tổ chức, trừ bỏ giết người, phương pháp tra tấn nhất định cũng không thiếu, khó trách Ngao Thiên vội vã đi ra ngoài. Nếu là nàng nói cho Đan Ngự Lam cùng Túc Lăng bọn họ sẽ tin tưởng sao? Bọn họ giúp Ngao Thiên sao? Đáp án là không biết, Ngao Thiên không phải ngốc tử, tự nhiên cũng hiểu được hần không chiếm được quan phủ duy trì, nhất là ở nỗ mạnh án phát sinh. Cố Vân không có khuyên phục hần lợi thế, chỉ có ngênh thị Ngao Thiên, nàng hỏi: “Người hiện tại muốn đi tìm bọn họ?”

Ngao Thiên kiên định gật đầu.

Như thế này hình bộ nhân phát hiện dị trạng chạy tới, chỉ biết có càng nhiều người không cần thiết chết. Nghĩ nghĩ, Cố Vân nói: “Ta và người cùng đi.”

“Không được!” Ngao Thiên quát một tiếng, xoay người muốn đi. Cố Vân vội vàng bắt lấy cổ tay Ngao Thiên, đồng dạng kiên quyết trả lời: “Vậy người cũng đừng muốn đi.”

Cố Vân nắm thật sự nhanh, đầu ngón tay cơ hồ rơi vào thịt. Ngao Thiên nhú mày, than nhẹ một tiếng trả lời: “Được, ta mang người đi, người trước buông tay ra.”

“Ta không có khinh công, thả người ta đuổi không kịp.” Cố Vân không tin hần, xoay người rút ra đai lưng bên chân nha dịch, trói hai người giao nhau bàn tay. Cửa nàng lòng bàn tay thực nóng, bàn tay rất nhỏ cũng thực mềm mại, Ngao Thiên tâm xẹt qua một chút rung động, trên trán lại ra một tầng mồ hôi, nàng quyết tâm muốn đi theo hần đi, Ngao Thiên lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan

139. Chương 139

Xác định buộc đủ chắc, Cố Vân nhìn về phía Ngao Thiên, khoe miệng khê giờ lên, trả lời: “Không phải nói thời gian không còn kịp sao? Là muốn tiếp tục cò xát vẫn là lập tức xuất phát, từ người quyết định!”

Ngao Thiên con người đen vi thiểm, trên bầu trời đã muốn dần dần lộ ra một tia nắng sớm, hần đã không còn thời gian! Ôm Cố Vân mảnh khảnh eo, hướng tới ngoài cửa chạy vội, hần không lựa chọn, Dạ Mị muốn cứu, hần cũng sẽ không làm cho nàng có nguy hiểm!

Sáng sớm đỉnh núi cao, ánh bình minh đầy trời, trong không khí tản nhiên mùi hơi nước thơm ngát có thể làm cho người ta thần thanh khí sảng, nếu là bình thường, Cố Vân nhất định hảo hảo mà thưởng thức nhưng là giờ phút này tất cả đều tập trung ở trước mắt hai cái diện mạo tương tự, khí chất hoàn toàn bất đồng nam nhân.

Ngao Quý nhìn thoáng qua bên người Ngao Thiên Cố Vân, trong mắt xẹt qua một chút khác thường quang mang, khoe môi mang âm hàn tươi cười, làm cho người ta mao cốt tung tóe.

Ngao Thiên lạnh giọng hỏi: “Nàng ở đâu?”

Ngao Quý hai tay hoàn ở trước ngực, chặc chặc cười nói: “Người yên tâm, thật vất vả mới bắt được nàng, ta còn luyện tiếu giết.” Khàn khàn thanh âm xúng thượng đặc ý từ ngữ làm cho Cố Vân mày cùng Ngao Thiên giống nhau, càng nhăn càng chặt.

“Người thả nàng, ta và người về Tụ Linh đảo.” Ngao Thiên hồ hững thanh âm nghe không ra hẳn suy nghĩ cái gì, Ngao Quý bỗng nhiên cười ha hả, “Ngao Thiên, người nghĩ rằng ta sẽ tin người, một khi ta thả Dạ Mị, người sẽ đem nàng giấu đi, tránh thoát ngày tỷ thí, các người liền an toàn, là như thế sao?”

Chói tai tiếng cười làm cho Ngao Thiên rất muốn một quyền đánh vào trên mặt Ngao Quý nhưng hẳn quyền đầu nắm lại, cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

Ngao Thiên âm thầm cắn chặt răng, “Người muốn thế nào?”

“Người muốn ta thả nàng cũng không phải không được, chỉ cần người làm một chuyện, ta liền tin tưởng người là thật tâm cùng ta về Tụ Linh đảo! Bằng không ta chỉ có ở trên người Dạ Mị hạ khóa tâm tan!” Ngao Quý vừa nói, một bên dùng như xà bàn hung ác ánh mắt hướng trên người Cố Vân. Cố Vân hơi hơi ngang đầu, nhìn hẳn, bao nhiêu giết người như ma trù thuốc phiện sát thủ đều ở dưới tay của nàng dằn tội, nàng sợ hãi chắc?

Cố Vân trầm tĩnh sắc bén ánh mắt làm cho Ngao Quý hơi hơi thiếu thần, Cố Vân cảm nhận được bên người Ngao Thiên có chút không thích hợp, ở Ngao Quý nói đến khóa tâm tán Ngao Thiên rõ ràng cương một chút. Nàng tuy rằng không biết kia đó là cái gì, nhưng cũng biết tuyệt đối không phải thứ tốt!

Ngao Thiên thanh âm có chút dồn dập nói: “Chuyện gì người nói.”

Ngao Quý đặc ý giọng lên khoe miệng, tay tái nhợt như củi khô nâng lên, chậm rãi chỉ hướng Cố Vân, chói tai thanh âm mang theo cười nhẹ, chậm rãi nói: “Giết—— —— nàng!”

Cố Vân ngẩn ra, không nghĩ tới Ngao Quý đề yêu cầu này, bất quá nàng thật không có nhiều lắm sợ hãi, có lẽ là vì bên cạnh là Ngao Thiên. Cố Vân đề phòng nhìn chăm chăm Ngao Quý, lại phát hiện bên cạnh Ngao Thiên có chút không thích hợp, thoáng nghiêng đầu nhìn lại, Ngao Thiên luôn luôn u lãnh yên lặng đôi mắt phụt ra ra thị huyết quang mang, nắm chặt thành quyền bàn tay một cái gân xanh như cây mây, buộc chặt thân thể giống nhau một cái tùy thời muốn phác cần đem con mồi xé rách báo, Ngao Thiên như vậy là nàng chưa gặp qua, Cố Vân không khỏi ngừng thở, trên trán cũng chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Chỉ cần người giết nàng, ta liền tin tưởng người là thật tâm về Tụ Linh đảo, còn có thể lập tức đem Dạ Mị trả lại cho người.” Hẳn tra quá nữ nhân này, nàng là người của Túc Lăng mà đại tỷ của nàng là Lâu Tịch Nhan ái thê mới cưới, nhị tỷ vừa mới được sắc phong là Thanh phi, còn mang long loại, Ngao Thiên nếu tự tay giết nàng, chẳng khác nào lập tức đem Túc Lăng, Lâu Tịch Nhan, Yến Hoảng Thêm toàn bộ đắc tội, đừng nói Khung Nhạc, lục quốc đều không cho chỗ cho hẳn ử! Khi đó hẳn muốn không trở về Tụ Linh đảo cũng không được!

Nghênh thị Ngao Thiên lãnh bạo tàn lệ đôi mắt, Ngao Quý tâm run lên một chút, hẳn dạng này cùng phụ thân hẳn giống nhau như đúc! Hẳn muốn bức bách y tự tay giết chết chính mình yêu, làm cho hẳn thống khổ cả đời! Ngao Quý càng nghĩ càng hưng phấn, chỉ vào Cố Vân, có chút điên cuồng mà kêu lên “Giết nàng! Giết nàng!”

“Đủ!” Như thú bị vây tê rống ở yên tĩnh đỉnh núi tiếng vọng, Cố Vân nhìn bên cạnh giống nhau mỗi một khối cơ thể đều đang run rẩy Ngao Thiên, lòng của nàng dâng lên thần nhiên chua xót cùng đau đớn.

Một cái là người âu yếm, một cái là chí thân quan hệ huyết thống, loại này lựa chọn đủ để đem gì một người bức điên đi! Ngao Quý có một loại biến thái khoái cảm, hẳn bỗng nhiên không vội mà muốn Ngao Thiên làm quyết định, loại này tra tấn hẳn là duy trì lâu một chút, đồ sộ môi giọng lên một chút âm tà quỷ dị độ cong, khàn khàn thanh âm ra vẻ thương tích cười nói: “Đừng nói thúc thúc không đau lòng người, ta cho người thời gian chậm rãi hiểu rõ, tối nay giờ tỵ, ta ở chỗ này chờ người. Là của nàng mệnh, vẫn là Dạ Mị mệnh, liền toàn bằng người!”

Người này thật sự âm hiểm! Cố Vân cầm tay Băng Luyện, hiện tại liền bắt hẳn, nhìn hẳn còn có thể kêu ngạo như vậy hay không!

Giống như có thể cảm giác được Cố Vân suy nghĩ, Ngao Quý âm hàn mắt hướng Cố Vân, cười nhẹ nói: “Đúng rồi, trước giờ tỵ, ta sẽ không đi gặp Dạ Mị, bắt quá ta từng hạ lệnh, nếu là giờ sửu còn không trở về, liền chém nàng một bàn tay, giờ dần còn không quay về, liền tá một chân! Ngao Thiên, người chậm rãi nghĩ, không nóng nảy, ha ha ha ha!”

Đáng chết, Cố Vân thấp chú, cho dù hiện tại bắt hắn trở về cũng vô dụng, sẽ chỉ làm Dạ Mị lâm vào tuyệt cảnh. Cố Vân nắm chặt Bằng Luyện cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực buông ra, trơ mắt nhìn Ngao Quý kiêu ngạo biến mất ở trước mắt, mà bên cạnh người thủy chung buộc chặt thân mình Ngao Thiên bỗng nhiên động, hướng tới phương hướng Ngao Quý biến mất đuổi theo

140. Chương 140

“Ngao Thiên!” Cố Vân thân ảnh nhanh như báo, vừa rời sợ cột lấy tay hắn sẽ làm hắn đối địch bị thương mới tháo ra, hiện tại nàng cần bản đồ không kịp, Cố Vân linh mâu chợt lóe, đối với Ngao Thiên bóng dáng kêu lên: “Ta có biện pháp tìm được Dạ Mị!”

Trong trẻo thanh âm ở sơn cốc quanh quẩn, Cố Vân gắt gao nhìn chăm chăm kia bóng dáng kia, cũng may như nàng mong muốn, Ngao Thiên vẫn còn dừng lại, chính là thật lâu đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích. Cố Vân nhanh đuổi theo, lại nắm chặt cổ tay Ngao Thiên, vì suyễn lại kiên định nói: “Tin tưởng ta!”

Trên cổ tay ấm áp mềm mại lòng bàn tay làm cho hắn muốn tránh thoát, lại luyến tiếc giây, hắn sợ hãi hai tay này sẽ ở dưới tay hắn trở nên lạnh như băng không có độ ấm, hắn hẳn là cách nàng thật xa, càng xa càng tốt nhưng là vì cái gì giờ phút này chân hắn không hoạt động được.

Cố Vân cũng không biết Ngao Thiên giờ phút này rối rắm nan giải tâm tình, nàng chỉ tin tưởng không đến một khắc cuối cùng tuyệt đối không bỏ hy vọng.

Cố Vân mang theo Ngao Thiên trở về tướng quân phủ, Túc Lăng cũng không ở trong phủ, Cố Vân theo trong lòng lấy ra một cái khăn, thấy không rõ bên trong bao vây lấy cái gì, Ngao Thiên chỉ nhìn thấy nàng đem khăn giao ột gã丫 yếu lạnh lùng nam tử, ghé vào lỗ tai hắn công đạo vài câu, lại cùng hắn đi đề hình phủ.

Hai người mới vừa đi đến cửa đề hình phủ, thấy rõ là Ngao Thiên, nha dịch đề hình phủ lập tức rút kiếm, xông tới, Cố Vân cùng Ngao Thiên đứng chung một chỗ, cũng bị vây quanh ở đao quang kiếm ảnh. Ngao Thiên hừ lạnh một tiếng đang muốn ra tay, đã bị Cố Vân đè lại cổ tay, lúc này, Lữ Tấn đã tới, nhìn đến Cố Vân lôi kéo Ngao Thiên, nhíu mày, lặng lẽ nhìn chăm chú vào hai người.

Cố Vân buông cổ tay Ngao Thiên hỏi “Đan Ngự Lam cùng Túc Lăng đã trở chưa ?”

Lữ Tấn gật gật đầu.

“Ta muốn thấy bọn họ, lập tức!” Cố Vân ngữ khí dồn dập, Lữ Tấn đoán nàng nhất định là có phát hiện mới, dù sao nàng đem Ngao Thiên trở lại, chính là giờ phút này Ngao Thiên tựa hồ cùng ngày xưa không giống với, ngày thường lạnh lùng kiêu ngạo, hôm nay thoát nhìn toàn thân tràn ngập luồng cuồng cùng thô bạo hơi thở.

Lữ Tấn trong lòng mơ hồ cảm giác được sự tình khẩn cấp, không dám chậm trễ, đem hai người đưa thư phòng.

Thư phòng, trên ghế là biểu tình ngưng trọng Đan Ngự Lam, sắc mặt hắc ám Túc Lăng còn có vẻ vẫn là mang theo thần nhiên cười yếu ớt Lâu Tịch Nhan cùng biểu tình quái dị Trác Tình.

Nhìn đến trận thế này, Cố Vân nhíu mi, Lâu Tịch Nhan cùng Tình thế nhưng cũng đến, lần này án nỗ xa so với phía trước cường gian án còn khó.

Trác Tình cao thấp đánh giá Cố Vân, mới thấp giọng hỏi nói “Người không sao chứ?”

Cổ Vân lắc đầu, mọi người lại đem ánh mắt theo trên người nàng chuyển qua Ngao Thiên, hần đưa lưng về phía bọn họ đứng ở thư phòng ngoại, tư thái thấy thế nào cũng không giống như là một tù nhân! Ngao Thiên coi thường cùng kiêu ngạo làm cho Trình Hàng nhìn không được gầm nhẹ: “Ngao Thiên, người cho hình bộ đại lao là nơi người muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao!”

Ngao Thiên như trước trầm mặc, ngay cả đầu cũng chưa quay lại một chút. Mắt thấy Trình Hàng sẽ hướng lại đây. Cổ Vân cao giọng nói: “Chúng ta vừa rồi đi gặp một người.”

Chúng ta? Thật thân thiết a! Túc Lăng cương lĩnh sắc mặt lại lạnh hơn vài phần, lại ần ần không nói một câu.(có ng lại ần dấm chua =))))))

Đan Ngự Lam hỏi: “Ai?”

“Người bắt Dạ Mị .”

Mọi người đều sửng sốt, nếu Dạ Mị thật sự bị bắt đi, cái kia người bắt nàng có khả năng chính là hung thủ, Trình Hàng vội la lên: “Người đâu? Các người hai người đều bắt không được sao?” Không nói đến Cổ Vân võ công không kém, Ngao Thiên công phu tuyệt đối là đứng đầu cao thủ! Không có bắt đến nguyên nhân phỏng chừng là hần không muốn bắt đi!

Cổ Vân giải thích nói: “Chúng ta có thể bắt lấy hần, nhưng là như thế này làm, Dạ Mị sẽ có nguy hiểm.”

Trình Hàng luôn luôn là bội phục Thanh Mạt , nhưng là giờ phút này hần cảm thấy Thanh Mạt hoàn toàn là thiên vị Ngao Thiên, khó chịu, lạnh giọng nói: “Dạ Mị mất tích, là chính mình trốn đi vẫn là bị bắt, ai cũng nói không rõ, có lẽ này hết thấy căn bản chính là Ngao Thiên cùng Dạ Mị âm mưu phá hư lễ mừng! Thanh cô nương không cần bị hần lừa!”

Hần này xem như ở nghi ngờ sự phán đoán của nàng?Cổ Vân sắc bén đôi mắt híp lại, lạnh giọng nói: “Ta có chính mình năng lực phân tích, này người không cần cho ta lo lắng, nếu nha môn kiên trì Dạ Mị chính là hung thủ, chúng ta đây hay dùng chứng cứ nói chuyện đi. Thứ nhất, đầu tường hài án là người tự mình họa, vừa thấy liền là nam nhân nhỏ, Dạ Mị ta đã thấy, của nàng chân cùng bình thường nữ tử không khác, không có khả năng lưu lại hài án lớn như vậy; thứ hai, giờ hội canh ba Mặc Bạch mới cùng Dạ Mị tách ra, hiện tại có nhân chứng chứng minh Dạ Mị không có thời gian gây án. Ta có hai điểm chứng cứ chứng minh Dạ Mị không phải hung thủ, quan phủ có chứng cứ chứng minh Dạ Mị là hung thủ, hồng y thêm hoàng kim mặt nạ sao? Loại này giả dạng ai đều có thể bắt chước. Về phần uy hiếp tờ giấy, Ngao Thiên đã muốn phân biệt , kia căn bản không phải Dạ Mị bút tích. Bằng vào giấy, quần áo, mặt nạ, các người liền nhận định Dạ Mị là hung thủ, có phải hay không quá mức qua loa?”

141. Chương 141

Cổ Vân một phen phân tích thêm ép hỏi đem Trình Hàng đổ á khẩu không trả lời được, toàn bộ hình bộ trên mặt cũng không ánh sáng. Trắc Tĩnh âm thầm lắc đầu, những người này cư nhiên ở điều tra phương diện cùng Cổ Vân so, kia không phải muốn chết thôi, nàng nhưng là xuất thân cảnh sát lại là cao thủ phá án!

Mặc Bạch u lam mắt cũng không dấu thương thức, một đám nam nhân thế nhưng còn không bằng một nữ tử nhìn thấu triệt!

Đan Ngự Lam thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: “Thanh cô nương, không phải chúng ta không tin người, nếu người cùng Ngao Thiên không đem sự tình từ đầu đến cuối nói ra, chuyện này rất khó giải quyết!” Hần đương nhiên biết chứng cứ không đủ, nhưng là sở hữu mặt ngoài chứng cứ đều hướng Ngao Thiên, Dạ Mị hai người, không theo bọn họ trên người xuống tay, hần làm sao sao hướng Hoàng thượng cùng các quốc gia đặc phái viên công đạo?

Không có hình bộ cùng tướng quân phủ duy trì, muốn tìm được Dạ Mị cơ hội xa vời. Cổ Vân nhìn thoáng qua Ngao Thiên, Ngao Thiên khẽ nhấm lại, xem như ngầm đồng ý nàng nói chuyện xảy ra, nếu là trước thì

hắn tuyệt đối sẽ không nói, nhưng là hiện hắn thầm nghĩ có thể nhanh lên tìm được Dạ Mị, ở trước giờ tỷ tìm được nàng!

Được đến Ngao Thiên ngầm đồng ý, Cổ Vân mới thấp giọng nói: “Ngao Thiên cùng Dạ Mị kỳ thật là thân huynh muội, bọn họ phụ thân là người Tụ Linh đảo. Lần này sẽ phát sinh nhiều chuyện như vậy, là Ngao Thiên thúc thúc Ngao Quý muốn bách hắn hồi đảo cạnh tranh chức vị tộc trưởng. Giết người, nổ, bắt Dạ Mị, phá hư lễ mừng, đều là xuất phát từ mục đích này. Ngao Quý đem Dạ Mị giấu để bắt hắn trở về, Dạ Mị sẽ có nguy hiểm, chúng ta chỉ có thể trước cứu ra Dạ Mị, rồi mới bắt người!” Cổ Vân đã muốn tận lực tránh nặng tìm nhẹ kể ra thân thể Ngao Thiên, chỉ hy vọng bọn họ có thể trước nghĩ biện pháp cứu Dạ Mị, chỉ cần Ngao Quý không có Dạ Mị bùa hộ mệnh, muốn bắt hắn cũng không khó.

Tụ Linh đảo, ánh mắt Túc Lăng cùng Lâu Tịch Nhan đồng thời tối sầm lại, Ngao Thiên dĩ nhiên là người tụ linh đảo muốn tìm, khó trách bọn hắn dám cho nổ dịch quán, dám nói huyết tẩy lễ mừng, trong thiên hạ không có chuyện gì là tụ linh đảo không dám làm.

Lâu Tịch Nhan phượng mâu khẽ nhếch, nhìn thoáng qua cao ngạo bóng dáng, lại nhìn cô em vợ tựa hồ đối Ngao Thiên phá lệ để bụng, thấp giọng nói: “Dịch quán nổ mạnh, Hoàng Thượng tức giận, đang nghe nói hung đồ uy hiếp muốn phóng thích Ngao Thiên, nếu không huyết tẩy lễ mừng, lửa giận không thể át, đã hạ lệnh, nếu trước khi diễn ra lễ mừng tiền không bắt được hung đồ hoặc là còn có tiếp tục phát sinh nổ sẽ xử tử Ngao Thiên trước lễ mừng!”

Xử tử? Mấy án kiện trước còn không có căn cứ chính xác chứng minh Ngao Thiên là hung thủ, án nổ hắn cũng không tham dự, như thế nào có thể bảo chém liền chém ngay! Đây là cái gọi là hoàng quyền sao? Cổ Vân cười lạnh, đúng vậy, án móc tim nếu làm không xong, Đan Ngự Lam nhị phẩm đại quan đều có thể tùy tiện hạ ngục ba năm thôi, Ngao Thiên ở trong mắt Yến Hoảng Thêm lại cái gì chứ!

Cổ Vân tay không tự giác nắm chặt, Trác Tình nhanh nói “Hiện nói cái gì cũng không cần thiết, quan trọng nhất là tìm Dạ Mị còn có Ngao Quý, cách lễ mừng còn có năm ngày, thời gian không nhiều lắm.”

Nàng tuy rằng cũng thực phản cảm Yến Hoảng Thêm chuyên chế, nhưng là cũng có thể lý giải làm quân vương lo lắng cùng không tha khiêu khích tôn nghiêm, nhưng là Vân tuyệt đối không có khả năng nhận thức, ở thế giới của nàng, đúng chính là đúng, sai chính là sai, Ngao Thiên không giết người, hắn liền không đáng chết!

Hiện tại chỉ hy vọng năm ngày cũng đủ cứu Dạ Mị, bằng không khó bảo toàn đến lúc đó Vân sẽ làm ra chuyện gì!

Không có năm ngày, chỉ có mấy canh giờ!

Điểm này bọn họ không biết, Cổ Vân cùng Ngao Thiên rất rõ ràng, thủy chung không nói Ngao Thiên rốt cục xoay người, nhìn chăm chăm Cổ Vân nói: “Người nói người có biện pháp tìm được Dạ Mị!” Hắn chỉ hy vọng, nàng không nói dối gạt mình!

Cổ Vân vừa muốn mở miệng, một gã nha dịch ở ngoài cửa thấp giọng nói “Đại nhân, hai gã tự xưng Túc gia quân tướng sĩ muốn gặp Thanh Mạt cô nương.”

Cổ Vân vội la lên: “Làm cho bọn họ tiến vào.”

Nha dịch nhìn Đan Ngự Lam liếc mắt một cái, thấy hắn gật đầu, mới vội vàng chạy ra ngoài, sau một lát dẫn một cao trắng gây gò hai nam tử tiến vào. Hai người tiến vào thư phòng, thẳng tắp nghênh hướng Cổ Vân, kêu lên: “Đầu nhi.”

Nhìn đến Túc Lăng cũng ở đó, Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân mới lại cung kính: “Tướng quân.”

Túc Lăng mặt không chút thay đổi gật đầu, nàng thật đúng là, làm cho đàn tiểu tử này đối nàng khẳng khái một mực, đã quên ai mới là người cho bọn hắn bổng lộc

142. Chương 142

Cố Vân vươn tay, vội la lên: “Tìm được rồi sao?”

“Vâng.” Lãnh Tiêu gật gù đầu, theo trong lòng lấy ra Ngao Thiên thấy kia khối khăn, giao cho Cố Vân, bên tai nàng thấp giọng nói mấy câu, Cố Vân trên mặt rốt cục hiện ra cái thứ nhất tươi cười trong hôm nay, rốt cục vẫn là làm cho nàng tìm được rồi!

Cố Vân giờ lên một chút tự tin tươi cười, mở khăn trong tay ra, cao giọng nói: “Kỳ thật hai án nổ cũng không phải không có manh mối lưu lại. Ta ở hai dịch quán tìm được rồi mấy thứ.”

Nàng tìm được cái gì? Trình Hàng vội vàng đi đến bên cạnh Cố Vân, nhìn đến trong tay Cố Vân nắm một ít mảnh màu xanh, hỏi: “Đây là cái gì?”

Đem khăn đưa cho Trình Hàng, Cố Vân trả lời: “Trước đó ta cũng không biết đây là cái gì, bắt quá vừa rồi ta đã biết, đây là một loại giấy mà quan phủ dùng để bao vây hỏa được, có thể phòng ẩm cách nhiệt, nếu ta không có đoán sai, hung thủ chính là dùng nó bao vây lấy thuốc nổ ném vào dịch quán.”

Trình Hàng cầm trình trước mặt Đan Ngự Lam, làm cho bọn họ đều có thể thấy rõ ràng bên trong. Tiếp tục hỏi: “Này thuyết minh cái gì?”

“ Trong lễ mừng, ra vào kinh thành nhân viên cùng hàng hóa đều phải tiến hành nghiêm khắc kiểm tra, thuốc nổ loại này lại không có khả năng tiến vào, như vậy thuốc nổ bọn họ từ đâu lấy tới? Trước mắt trên đường Khung Nhạc, mỗi ngày đều có chỗ sáng chỗ tối binh lính qua lại tuần tra, ai lại ôm nhất đồng thuốc nổ ở trên đường lẩn lút, chọc người chú ý đâu?”

Lữ Tấn tâm tư so với Trình Hàng nhỉnh nhụi, vừa nghe nàng nói như vậy, lập tức tỉnh ngộ nói: “Ý của người là, hàng ổ của bọn chúng khả năng ngay tại phụ cận kho hàng quan phủ gửi pháo mừng?”

Cố Vân thường thức gật gù đầu. Trình Hàng trước mắt sáng ngời, “Kinh thành, quan phủ kho hàng hỏa được tổng cộng có hai cái, một cái ở phía tây cửa thành, một cái ở phụ cận thành nam. Chúng ta có thể chia làm hai đường vây truy chặn đường!”

Cố Vân nhẹ nhàng búng “tách” một cái, trả lời: “Ta cũng đang có ý này! Lữ Tấn cùng Trình Hàng đi tây, ta cùng Lãnh Tiêu, Cát Kinh Vân đi thành nam. Đan đại nhân nghĩ như thế nào?”

Nàng đều an bài tốt lắm, hẳn còn có thể nói cái gì, Đan Ngự Lam chỉ có thể gật đầu nói: “Đã có manh mối, tự nhiên muốn đi tra.”

Cố Vân vừa lòng cười, cùng Lãnh Tiêu chính phải rời khỏi, vĩnh viễn giống bóng dáng đi theo Lâu Tịch Nhan phía sau Mặc Bạch bỗng nhiên nói: “Ta và người cùng đi!”

Cố Vân dừng lại nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, Lâu Tịch Nhan ôn nhuận không có biểu tình kinh ngạc gì, đối với nàng mỉm cười gật gù đầu. Cố Vân nhún nhún vai, Lâu Tịch Nhan không ý kiến, nàng tự nhiên không ý kiến.

Đoàn người ra thư phòng, Đan Ngự Lam chỉ vào Ngao Thiên, cao giọng nói: “Ngao Thiên, người không thể đi.” Hẳn nếu chạy, bộ mặt của hình bộ liên hoàn toàn mất hết ! Ngao Thiên hừ lạnh một tiếng, cái loại này mang theo khinh thường cùng băng hàn ánh mắt làm cho Cố Vân hơi hơi kinh hãi, lúc này Ngao Thiên cùng bình thường bất đồng, lúc này không cho hắn đi tìm Dạ Mị, hẳn tuyệt đối không có khả năng giống tối hôm qua thả hạ lưu tình ! Cố Vân nhanh mở miệng: “Làm cho hắn đi đi, dù sao Dạ Mị là hắn thân muội muội, Đan đại nhân, ta cam đoan đem hắn mang về .”

Cố Vân đã muốn xem như cho Đan Ngự Lam mặt mũi, nói trắng ra một ít, hẳn này nha dịch có ai có thể chặn được Ngao Thiên? !

Đan Ngự Lam bình tĩnh không nói lời nào, một bên Lâu Tịch Nhan thản nhiên mở miệng, “Đi nhanh về nhanh đi, cứu người quan trọng hơn.”

Lâu Tịch Nhan lên tiếng , Cố Vân lập tức mang theo Ngao Thiên, Mặc Bạch đi ra ngoài, bọn họ chia làm hai đường, đều tự rời đi, thư phòng to như vậy chỉ còn lại có Trác Tĩnh, Lâu Tịch Nhan, Đan Ngự Lam cùng Túc Lăng bốn người. (Lăng ca bị bỏ mặc =))))))))))

Trác Tình hơi hơi chợn mi, nhìn thoáng qua thủy chung mắt lạnh mặt đen Túc Lăng, ngữ mang chế nhạo hỏi: “Túc tướng quân không đi sao?” Theo nàng quan sát, Túc Lăng đối Vân đã sớm động tình, mắt thấy nàng cùng cái kia Ngao Thiên đồng tiến đồng ra, nàng vài lần đều nghĩ đến Túc Lăng muốn bão nổi, kết quả hần cứ nhiên thờ ơ.

Túc Lăng ứng mâu khê nhếch, nhìn lướt qua vẻ mặt hứng thú Trác Tình, ngạo nghễ đứng dậy, đối với Đan Ngự Lam nói: “Hung thủ có thể còn tiếp tục ném thuốc nổ, ta đi dịch quán nhìn xem, có việc cho ta biết.” Nói xong cũng không chờ Đan Ngự Lam đáp lời, càn không nhìn Trác Tình cùng Lâu Tịch Nhan một cái, mang theo đầy người hàn khí rời đi.

Trác Tình nâng má, nghiêng đầu nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, cười nói: “Thanh Mạt hay nói Túc Lăng là hỏa bạo mẫn phu, ta xem không giống a?”

“Nàng không biết tướng lĩnh quốc gia khác hình dung Túc tướng quân như thế nào hay sao?” Lâu Tịch Nhan tựa tiểu phi tiểu hỏi.

Trác Tình lắc đầu, vẻ mặt hảo kì.

Bạc thần khinh giơ lên nhợt nhạt độ cong, Lâu Tịch Nhan thấp giọng trả lời: “Mặt lạnh chiến thần.”

“Nga!” Trác Tình một bộ dáng hiểu rõ: “Thì ra là thế.” Cảm tình Túc đại tướng quân hỏa bạo là xem đối tượng.

Đan Ngự Lam bất đắc dĩ thở dài một tiếng, này đôi tân hôn vợ chồng, là tới xem diễn vẫn là đến tra án?

Cố Vân một hàng mang theo mấy chục danh mặc y phục hàng ngày Túc quân, đi đến thành nam kho hàng, Lãnh Tiêu đem tin tức tìm hiểu được báo cho Cố Vân, “Kho hàng phần lớn là đã muốn làm tốt pháo, hỏa được ít hơn. Nhưng là nơi này địa hình cùng hoàn cảnh cũng phức tạp, rất nhiều cửa hàng bán hoa tại phụ cận.”

Cố Vân nghe xong hần nói không có suy tư lâu lắm, an bài nói “Lấy kho hàng là trung tâm bắt đầu tìm, Lãnh Tiêu người mang chút thân thủ nhanh nhẹn tướng sĩ, chủ yếu tìm dân cư, không cần dả thảo kinh xà, lạng lẽ ẩn vào, có tin tức lập tức hồi báo. Cát Kinh Vân, người dẫn người điều tra cửa hàng, tiến vào trong cho thấy thân phận.”

“Rõ.” Hai người đều tự lĩnh mệnh, Cát Kinh Vân không rõ vì cái gì bọn họ không âm thầm điều tra nghe ngóng, nhưng Cố Vân đi theo hần này một đội điều tra, tuy rằng không rõ lại cũng không có hỏi nhiều.

Ngao Thiên cùng Mặc Bạch đều lựa chọn đi theo Cố Vân, theo đội ngũ điều tra cửa hàng, đã qua hai canh giờ, sắc trời dần dần ám, cửa hàng tra tìm hơn phân nửa, vẫn như cũ không có thu hoạch. Các tướng sĩ có chút mệt mỏi, Ngao Thiên cùng Mặc Bạch bởi vì nóng vội càng ngày càng không kiên nhẫn

143. Chương 143

Đi vào một nhà nho nhỏ bán các loại đồ thêu, không lớn cửa chen vào nhiều người như vậy có chút chật chội. Chủ quán là một nam nhân khoảng chừng năm mươi tuổi, thấy bọn họ một hàng tiến vào liền vội vàng nghênh đón, la lên: “Các người là loại người nào, muốn làm gì?”

“Chúng ta là người quan phủ, hiện tại muốn điều tra đào phạm.” Cát Kinh Vân mặt không chút thay đổi nói thân phận, chủ cửa hàng lập tức giơ lên tươi cười lấy lòng, giải thích nói: “Chúng ta chính là một nhà buôn bán nhỏ, hậu viện cũng chỉ có vợ ra cùng nữ nhi đang thêu, căn bản không có người khác a! Chỗ nào đến đào phạm?”

Cát Kinh Vân giơ lên bố liêm (mảnh vải dùng thay cửa), phía sau là một cái vườn nho nhỏ, hai gian phòng đơn giản, cửa phòng còn mở ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hết, không có chỗ nào có thể che dấu. Cát Kinh Vân xuất phát từ cẩn thận lo lắng, đang định dẫn người tiến vào hậu viện cẩn thận kiểm tra Cố Vân

trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm mang theo vài phần ý cười thản nhiên vang lên, “Lão bản sinh ý không tốt lắm a.”

Cố Vân tà dựa vào một cái tủ gỗ dùng để trưng bày mẫu thêu, ngón tay nhẹ nhàng phất qua tro bụi, mang theo thản nhiên tươi cười, một đôi mắt mèo thẳng tắp nhìn lão bản.

Lão bản vi lăng, lập tức hơi xấu hổ trả lời: “Đúng vậy đúng vậy, làm không tốt, không có sinh ý.”

“Phải không?” Đứng thẳng, Cố Vân chậm rãi đi đến đối diện đồng dạng đứng đầy tú phẩm tủ gỗ, tùy tay rút một khối tú phẩm, không nhẹ không nặng cười nói, “Này tú phẩm thật đúng là đặc biệt tinh mỹ a. Người xem nhất định cũng rất nhiều, ngay cả tro bụi đều thiếu!”

Lão bản sắc mặt cứng đờ. Cố Vân cười lạnh, hành động của hắn không sai, chỉ tiếc còn không thể gạt được ánh mắt của nàng, một cái nho nhỏ lão bản nhìn đến Ngao Thiên ngân phát cùng Mặc Bạch lam mâu thế nhưng không có chút sợ hãi, có thể thấy được hắn tuyệt đối kiên thức rộng rãi.

Cố Vân mảnh khảnh tay ở tấm ngăn vuốt ve.

Lão bản mắt lộ ra hung quang, bỗng nhiên theo tay áo rút ra một thanh chủy thủ, hướng tới Cố Vân đâm tới ——

Theo Cố Vân nói chuyện kia một khắc, Ngao Thiên cùng Mặc Bạch đều cảnh giác, chủy thủ vừa mới vừa đi ra, hai tay lão bản đã bị Mặc Bạch cùng Ngao Thiên bắt chéo sau lưng, chủy thủ loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Sau lưng chuyện xảy ra Cố Vân lười quản, nàng tin tưởng có Ngao Thiên cùng Mặc Bạch không ai có thể ở dưới mí mắt bọn họ hành hung! Nàng khẳng định nhất định có cơ quan, nhưng lại như thế nào cũng tìm không thấy.

Ngao Thiên đem chủ quán áp đến cửa, lạnh giọng ép hỏi nói: “Mở ra như thế nào?”

Lão từ chối một chút, bỗng nhiên tràn ra một tiếng áp lực gầm nhẹ, cả người run rẩy.

Cố Vân nhú mày hỏi “Sao lại thế này?”

Ngao Thiên con người mịt mờ, buông ra lão bản, có chút cảm tức trả lời: “Hắn uống thuốc độc.”

Tựa hồ là vì xác minh hắn nói, lão ngã xuống đất gắt gao ôm cổ họng, trong miệng cuộn cuộn không ngừng trào ra máu đen, sắc mặt từ xanh biến thành đen, trong nháy mắt đã không có hơi thở. Cố Vân nhú mày, bị nắm sẽ uống thuốc độc sao? Tụ linh đảo rốt cuộc là nơi nào.

Tìm thật lâu vẫn không phát hiện, Cát Kinh Vân vội la lên: “Ta đến.”

Dày rộng bàn tay to gắt gao bắt lấy hai sườn, dùng sức thôi, thử vài thứ, mặt đỏ lên thành trư can sắc, vẫn là không có thể đẩy ra.

“Không thể cậy mạnh.” Cố Vân vỗ nhẹ bả vai Cát Kinh Vân, làm cho hắn tránh ra, còn nói thêm, “Về phía sau viện lấy một ít tro lại đây.”

Cát Kinh Vân không có hỏi nàng muốn tri làm gì, chính là nhanh chóng chạy đến hậu viện, lấy.

Nắm một ít tro, Cố Vân đối với mộc quỹ nhẹ nhàng mà thổi, không chỉ có tướng sĩ buồn bực, liền ngay cả Ngao Thiên cùng Mặc Bạch đều rất nghi hoặc, không biết nàng đang làm gì.

Thổi trong chốc lát đã để lại một tầng mỏng manh như tro bụi bao trùm ở mặt trên. Chỉ thấy Cố Vân híp mắt, ở tấm ngăn ở tủ gỗ nhìn thật lâu, rốt cục nét mặt biểu lộ một chút tươi cười, chỉ thấy nàng đưa tay đến bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vài cái, vừa rồi Cát Kinh Vân mất lực nửa ngày cũng chưa đẩy ra tủ gỗ tựa như một cánh cửa mở ra, mặt sau là một thông đạo đi vào lòng đất.

Mọi người đến bây giờ vẫn không biết Cố Vân như thế nào biết chỗ cơ quan nhưng là lúc này quan trọng nhất là cứu người, Ngao Thiên cùng Mặc Bạch dẫn đầu đi xuống. Địa đạo cũng không quá sâu, rất nhanh có thể thấy ngọn đèn, nguyên lai phía dưới còn đào động lớn, một sườn khác còn có một xuất khẩu cao bằng nửa thân người, chính là không biết đi đến đâu.

Bên trong chỉ có hé ra cũ nát bàn gỗ, góc tường có rải cỏ khô. Cố Vân đi đến bên cạnh chỗ rải cỏ khô, bỗng nhiên phát hiện phía dưới ẩn ẩn lộ ra màu đỏ quang mang, đẩy ra thì thấy, đó là —— Dạ Mị trường tiên! Dem trường tiên nhẹ nhàng giơ lên, Cố Vân khẽ gọi: “Ngao Thiên!”

Thấy rõ vật trong tay Cố Vân, Ngao Thiên cả thân thể buộc chặt lên, hắn dem trường tiên nắm trong tay, nghĩ đều không có nghĩ nhiều, đứng dậy hướng tới cửa kia chui vào.

Trong phòng đốt đèn, cỏ còn có ẩm, bọn họ nhất định chưa đi xa, nhất định! Theo sát sau Ngao Thiên, Mặc Bạch cũng chui vào

144. Chương 144

Không biết chỗ đó như thế nào nàng cũng không tán thành bọn hắc mao hiểm như vậy, nhưng là hiện tại nàng cũng vô lực ngăn cản, chỉ có thể công đạo Cát Kinh Vân mang theo các tướng sĩ đem nơi này trông giữ, về hình bộ bẩm báo, chính mình cũng đi theo.

Này nói muốn so với phía trước sâu dài hơn nhiều, Cố Vân đi đại khái nửa giờ mới nhìn thấy xuất khẩu. Đi ra là một cái động núi nhỏ, rậm rạp nhánh cây ở động khẩu cho dù tiến vào trong động cũng sẽ không chú ý nơi này còn có một lỗ nhỏ. Ra sơn động, trời đã hoàn toàn đen, nhìn lại, chung quanh lại một chút tiếng người không có, cũng không phát hiện Ngao Thiên cùng Mặc Bạch.

Cố Vân lòng có chút hoảng loạn đứng lên, Mặc Bạch hắc là chính mình trở về, Ngao Thiên đâu? Nếu tìm không thấy Dạ Mị hắc đi chỗ nào?

Cố Vân ở phụ cận tìm thật lâu, cũng hô thật lâu, vẫn là một chút đáp lại đều không có, ngay tại nàng cơ hồ đã muốn nhận định chính mình tìm không thấy Ngao Thiên một cao ngạo thân ảnh xuất hiện ở cách đó không xa sườn núi.

Cố Vân chạy nhanh chạy đi qua, đón gió mà đứng cao ngạo bóng dáng, làm cho Cố Vân muốn đến gần cuối cùng ngừng lại, ngân bạch sợi tóc theo tùy ý gió đêm mà bay, trong tay đỏ bừng trường tiên bị hắc nắm cơ hồ chui vào thịt Cho dù là một bóng dáng, Cố Vân đã có thể cảm nhận được hắc đau đớn. Hắc từng cùng nàng như vậy tiếp cận thể nhưng vẫn là không thể đem nàng cứu ra!

Ở phía sau hắc đứng yên thật lâu, lâu đến ánh trăng dần dần lên cao, Cố Vân mới thấp giọng thở dài: “Trước đi xem Trình Hàng bọn họ có manh mối hay không, bọn họ nhất định không chỉ một nơi!”

Cố Vân bọn họ trở lại đề hình phủ, vừa mới tiến thư phòng, Đan Ngự Lam lập tức hỏi: “Thế nào.”

Cố Vân nhìn chung quanh một chút, Túc Lăng không ở, Trình Hàng bọn họ cũng chưa trở về, Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tình không đi, vũng vàng ngồi ở chỗ kia, chén trà lượn lờ nhiệt khí. Trong lòng không hiểu có chút phiền táo, Cố Vân chính là lắc lắc đầu xem như trả lời. Đan Ngự Lam thấy Ngao Thiên vẫn gắt gao túm ở trong tay trường tiên, xem ra đã muốn tìm được địa phương , chính là, chạy.

Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tình cũng thấy Ngao Thiên trong tay trường tiên, cảm thấy hiểu rõ, ai cũng không nói nữa, thư phòng một mảnh yên tĩnh. Cũng may chính là trong chốc lát, liên tiếp dồn dập tiếng bước chân truyền đến, mọi người giương mắt nhìn lại, là Trình Hàng cùng Lữ Tấn, kỳ quái là Mặc Bạch cứ nhiên theo bọn họ cùng trở về. Cố Vân vội hỏi: “Có phát hiện cái gì không?”

Mồ hôi không kịp lau, Trình Hàng nào trả lời: “Phía tây kho hàng phạm vi mười dặm đều đã muốn tra tìm, cái gì đều không có phát hiện!”

Đan Ngự Lam có thể nhìn ra Cố Vân thất vọng cùng Ngao Thiên bằng hàn sắc mặt, nói trấn an nói: “Thỏ khôn có ba hang, tụ linh đảo nhiều năm qua làm đều là sinh ý đòi mạng, lại có thể trong sáu nước nhất định là rất cẩn thận, khắp nơi lưu tâm! Kinh thành tuy rằng lớn, nhưng là còn có năm ngày, cũng không phải không có cơ hội.”

Đan Ngự Lam còn chưa dứt, Cố Vân bỗng nhiên nhìn về phía Ngao Thiên, hét lớn: “Ngăn hắc lại!”

Đang ở bên người Ngao Thiên Mặc Bạch trước hết động, Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân cũng ra tay, Trình Hàng, Lữ Tấn lại không có khả năng khoanh tay đứng nhìn, Ngao Thiên còn không động, đã muốn bị vây quanh!

Ngao Thiên u lãnh con người nhìn chằm chằm Cố Vân, Cố Vân cũng không chút khách khí nhìn chằm chằm hắn, hắn nghĩ đến hắn cứ như vậy lao đi có thể cứu được ai!

Vân hôm nay không thích hợp! Nhất là lần này sau khi trở về mây vẫn nhú lại! Ẩn ẩn lộ ra một loại phiền táo hơi thở, trước kia làm qua nhiều khó giải quyết án tử như vậy, Trác Tình cũng chưa thấy qua nàng như vậy! Trác Tình đứng dậy đến trước mặt Cố Vân, sắc mặt ngưng trọng hỏi: “Người có phải còn che giấu sự tình gì hay không?”

Chống lại Trác Tình sáng ngời mà sắc bén mắt, Cố Vân hơi hơi nghiêng đầu đi. Trác Tình càng khẳng định nàng có việc, cầm trụ Cố Vân cánh tay, vội la lên: “Không được giấu ta!”

Thở dài một tiếng, Cố Vân rút cục vẫn là thấp giọng trả lời: “Chúng ta không có thời gian năm ngày. Đêm nay giờ tỵ, không phải ta chết, chính là Dạ Mị chết.”

Trác Tình run lên, còn chưa kịp hỏi, một giọng nam trầm thấp lại nén giận ở ngoài cửa vang lên, “Nói rõ ràng!”

“Nói rõ ràng!” Cố Vân giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Túc Lăng cao lớn thân ảnh xuất hiện ở ngoài cửa, sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm nàng, ứng mầu nổi lên gió lốc làm cho người ta hít thở không thông. Thanh âm của hắn cũng không cao nhưng cảm giác áp bách mãnh liệt làm ai không thể bỏ qua. Cố Vân thấp giọng trả lời: “Ngao Quý đưa ra yêu cầu, đêm nay giờ tỵ, nếu Ngao Thiên không giết ta, hắn sẽ giết Dạ Mị.”

Cố Vân nói vừa dứt, người trong thư phòng nháy mắt khẩn trương, nhất là vài người vây quanh Ngao Thiên càng thêm đề phòng, Dạ Mị là hắn thân muội muội, khó bảo toàn cuối cùng hắn sẽ không đối Cố Vân động thủ!

Đối mặt mấy người vây đồ, Ngao Thiên vĩnh viễn không có biểu tình mặt hiện lên lãnh lệ, mấy người lại kinh hãi, tay cũng đã muốn đặt lên vũ khí.

Túc Lăng cao lớn thân ảnh tiến vào thư phòng, đứng ở trước mặt Cố Vân, bảo vệ nàng, một bên âm thầm nhìn chăm chú vào Ngao Thiên, một bên hỏi: “Khi nào?”

Cố Vân thoát nhìn có chút mệt mỏi, thấp giọng trả lời: “Buổi sáng hôm nay.”

145. Chương 145

“Cho nên người mới vội vã tìm Dạ Mị như vậy?” Túc Lăng thanh âm lạnh lùng, không khó nghe ra tức giận trong đó. Nàng biết rõ Ngao Thiên nguy hiểm cư nhiên còn cùng hắn đi, nàng là rất tín nhiệm hắn vẫn là rất không để ý mạng mình.

Cố Vân giống như đang suy tư cái gì, chính là thần nhiên đáp: “Ừ.”

“Hắn vì sao muốn Ngao Thiên giết người a? Đây đối hắn có chỗ tốt gì?” Trình Hàng thật sự không rõ, Ngao Quý buộc Ngao Thiên ở thân tình cùng tình yêu trung gian làm một cái lựa chọn, có ý nghĩa gì?

Cố Vân cúi đầu trầm mặc không nói, Lâu Tịch Nhan cùng Túc Lăng là loại nào nhân vật, tự nhiên đoán ra nguyên do, chính là hai cái một cái tính xem biến, một cái giận dữ, ai cũng không muốn nhiều lời.

Trác Tình trong trẻo đôi mắt xẹt qua một chút tàn khốc, trên mặt không còn vẻ mặt trêu tức, lãnh thị Ngao Thiên, nói: “Ngao Thiên nếu giết nàng vĩnh viễn không có khả năng ở trong sau nước, không thể không về Tụ Linh đảo. Bất quá Ngao Quý tính sai lầm một chút, nếu nàng chết, cho dù dùng cả đời thời gian ta cũng muốn làm cho Tụ Linh đảo từ nay về sau biến mất!”

Ai cũng nghe được ra, Trác Tình này một phen nói là đối với Ngao Thiên nói , chính là Ngao Thiên tuy rằng bị một đám người vây ở bên trong, như trước cao ngạo, mặc kệ bị vây vẫn là bị Trác Tình uy hiếp, cũng không thể làm ày hấn mặt nhăn một chút.

Nhưng thật ra những người khác tâm mạnh nhảy một chút, Trác Tình lời này nói rất cuồng vọng, nhưng không có một cái dám hoài nghi, mặc kệ nàng có năng lực này hay không, nam nhân kia nhẹ nắm tay nàng thủy chung ôn nhu cười yếu ớt là nàng tối hữu lực dựa vào, càng đừng nói còn có một tay cầm hơn mười vạn thiết kỵ chiến thần, hấn hai người ai cũng đủ để kinh sợ thiên hạ, nếu là liên thủ, muốn hủy Tụ Linh đảo không phải là việc khó, chính là đến lúc đó khó tránh khỏi máu chảy thành sông.

Đan Ngự Lam mặt nhăn cùng một chỗ, sự tình đến này đã muốn vượt qua những gì hấn nắm trong tay. Một loạt án tử liên lụy đến Tụ Linh đảo cùng lễ mừng, đã muốn làm hấn sứt đầu mẻ trán , hiện tại cư nhiên còn liên lụy đến tính mạng Thanh Mạt! Đan Ngự Lam lâm vào cục diện tiến thoái lưỡng nan.

“Kỳ thật... Cũng không phải không có cách nào.” Trầm mặc Cố Vân bỗng nhiên hơi ngẩng đầu, sắc mặt thoát nhìn rất là phức tạp, ánh mắt lại dị thường kiên định, trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm làm cho Trác Tình trong lòng có dự cảm bất hảo, nhíu mày hỏi: “Biện pháp gì?”

Tầm mắt mọi người đều dừng ở trên người Cố Vân mà nàng lại chỉ nhìn Trác Tình, thần sắc thật cẩn thận, “Người còn nhớ rõ,khi nhìn CT ngục Diệp Mẫn người cùng ta nói qua ‘kỳ tích may mắn’ sao?”

“Người ——” Trác Tình có trong nháy mắt nghi hoặc, khi hiểu được ý tứ của nàng sau,ánh mắt xinh đẹp phút chốc trợn to, sắc mặt đại biến, gằm nhẹ, “Không được! Ta không đồng ý người làm như vậy!”

“Ta...” Cố Vân còn muốn nói cái gì, lúc này đây, Trác Tình ngay cả nghe cũng không nghe, trực tiếp rống trở về: “Không cho nói, chuyện này người nghĩ đều đừng nghĩ, người nói cái gì ta cũng không đáp ứng !”

Lâu Tịch Nhan phong mâu khê nhếch, Tình nhi tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, xử sự luôn luôn bình tĩnh, vì sao lúc này lại táo bạo như thế, có thể thấy được biện pháp của Thanh Mạt nhất định không tầm thường!

Tình phản ứng vượt qua đoán trước của nàng, Cố Vân thở dài một tiếng, trả lời: “Người hấn là biết, ta nếu đã mở miệng, chính là quyết định muốn làm, ta cần người giúp ta! Nếu người không chịu, ta đây chỉ có thể dựa vào vận khí.”

“Người uy hiếp ta!” Trác Tình trừng Cố Vân, gần như bạo đi.

Cố Vân vội la lên: “Không phải, ta chỉ là cần sự giúp đỡ của người!”

Trác Tình hung hăng quay đầu ra chỗ khác, một bộ dáng mặc kệ Cố Vân nhưng là Cố Vân biết, nàng đáp ứng rồi bởi vì nàng hiểu biết mình.

Được đến Trác Tình ngầm đồng ý, Cố Vân vẻ mặt rõ ràng thoải mái một ít, trả lời: “Ngao Quý đưa ra yêu cầu như vậy nhất định là chuẩn bị đủ. Buổi chiều chúng ta đã thả thảo kinh xà , nếu đêm nay không thể dựa theo hấn đặt ra tiết mục, hấn nhất định sẽ làm ra hành động càng điên cuồng nên chúng ta tương kế tựu kế.”

Tương kế tựu kế? Trình Hàng đoán ý của Cố Vân, hỏi: “Người là nói làm bộ bị Ngao Thiên giết chết, làm cho Ngao Quý thả lỏng cảnh giác dẫn hấn đi tìm Dạ Mị, chúng ta đường lang bộ thiên, tiêu diệt?”

“Đúng.”

Không như Trình Hàng nhảy nhót, Lữ Tấn trầm ổn rất nhiều, không ủng hộ nói: “Ngao Quý là người Tụ Linh đảo, giết người như ma, hấn sẽ không nhìn ra sao, muốn hấn mắc mưu phỏng chừng không có khả năng!”

Cố Vân cười nhẹ, “Nếu, này một kiếm là trước mặt hấn, xuyên tim mà qua đâu?”

“Cái gì?” Trình Hàng hú lên quái dị.

Xuyên —— tim —— mà —— qua!

146. Chương 146

Lạnh lùng bốn chữ Cố Vân nói không chút để ý lại như là một quả bom nổ mạnh, chấn người kinh hồn táng đảm, đầu choáng váng ù tai, nhất thời thư phòng yên tĩnh lại, tựa hồ ngay cả tiếng hít thở đều không có.

Túc Lăng cúi đầu nhìn trước ngực vẻ mặt thản nhiên nữ nhân, nắm chặt tay, các đốt ngón tay khanh khách rung động ở tĩnh mịch thư phòng nghe phá lệ rõ ràng, cả người bao phủ ở một mảnh áp suất thấp. Cố Vân hơi ngẩng đầu, nhìn về phía hắn, vốn nghĩ đến sẽ ở cặp ưng mâu kia trông được gặp ngập trời lửa giận, nhưng là lúc này đây Cố Vân thấy là hồ sâu đen tối, bên trong sóng ngầm mãnh liệt, nàng tựa hồ nhìn đến một chút thương tâm, nàng nghĩ đến hắn sẽ đối nàng rộng lượng nhưng là bên tai vang lên là áp lực giọng nam, “Vì hắn, người tình nguyện đi tìm chết?”

Run nhẹ thanh âm không giống như là hắn làm cho tim Cố Vân tâm đau một chút, không rõ là vì cái gì nhưng là nàng bỗng nhiên rất muốn đối hắn giải thích, “Ta không vì bất luận kẻ nào đi tìm chết, ta làm như vậy chính là nhằm vào chuyện này, Yến Hoảng Thêm đã hạ lệnh, trước lễ mừng không tìm được hung thủ, Ngao Thiên sẽ chết mà chân chính hung thủ lại còn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật gây sóng gió. Ta không biết các người nghĩ như thế nào nhưng là ở trong thế giới của ta, chỉ có hai loại sắc màu, không phải đen thì chính là trắng. Ngao Thiên không giết người, Dạ Mị không có ném thuốc nổ, bọn họ vô tội liên không nên chết!”

Nàng không vì Ngao Thiên làm như vậy ! Cố Vân giải thích tựa hồ đem khối cự thạch đặt trong lòng Túc Lăng dời đi.

“Bọn họ không nên chết, người sẽ chịu chết sao? Đây là phương pháp người tra án?” Túc Lăng thiếu chút nữa cũng bị nàng tức chết rồi, tu dưỡng khí độ đều ở giờ khắc này hóa thành hư ảo, tiếng hô chấn đắc màng tai Cố Vân Túc Lăng lại bắt đầu rống lên. Cố Vân cũng có chút tức giận, hướng tới hắn rống: “Chỉ có một canh giờ, người làm cho ta còn có thể nghĩ ra biện pháp gì! Hơn nữa từ đầu tới đuôi, ta cũng không có nói qua ta muốn chết.”

“Xuyên tim còn có thể không chết...” Trình Hàng nói nhỏ, ở Lữ Tấn nhìn chằm chằm chạy nhanh cam miệng, ánh mắt đảo qua Ngao Thiên không khỏi sửng sốt, đối mặt mọi sự đều lãnh khốc sắc mặt Ngao Thiên khó được một trận thanh một trận bạch, hơi thở cũng không quá ổn, u lãnh ánh mắt đen nhìn chằm chằm Cố Vân không nháy mắt.

“Linh, người nói!” Bọn họ cũng đều biết, Trác Tình đối các bộ phận của cơ thể đều rất hiểu biết, nàng nói so sánh quyền uy.

Trác Tình đau đầu chống trán, nàng là diên ròi mới chịu đáp ứng Cố Vân, không đáp ứng nàng lại sợ Cố Vân xằng bậy, cứ việc tâm loạn như ma, nhưng là nhiều năm làm pháp y vẫn là làm cho nàng có thể bình tĩnh giải thích ý của Cố Vân.” Tim người nằm trong ngực, giữa hai lá phổi, dưới là cơ hoành, trên là các ống của tâm trung thất, trước là xương ức, sau là cột xương sống, mặt sau là thực quản cùng động mạch chủ ngực, phía dưới kẻ sát cơ. Trái tim mỗi một lần co rút lại, sẽ hình thành một khe hở, nếu có thể bắt trụ lúc này một kiếm đâm vào lồng ngực, như vậy thoát nhìn kiếm giống như là xuyên tim mà qua, trên thực tế không có thật sự thương tới trái tim.”

Trác Tình giải thích không những không làm cho Túc Lăng an tâm ngược lại làm cho hắn càng thêm sợ hãi! Nhìn qua như là một kiếm xuyên tim, kia cái gọi là khe hở thì nó như thế nào, cùng trái tim gần bao nhiêu, không cần Trác Tình nói tỉ mỉ, Túc Lăng cũng hiểu được.

Nhưng là ai có thể biết trái tim nhảy lên như thế nào, ai có thể chuẩn xác bắt giữ đến trái tim co rút ngắn ngủn trong nháy mắt? Một kiếm này nếu trật một chút... Túc Lăng âm thầm hít sâu một hơi, lạnh giọng hỏi: “Nếu một kiếm này không chuẩn đâu?”

Trác Tình chậm rãi ngẩng đầu, gian nan lại rõ ràng trả lời: “Hắn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Đủ!” Một tiếng tê rùng, cả kinh mọi người run sợ không thôi, nhìn về phía Ngao Thiên, chỉ thấy con người đen che kín tơ máu, phụt ra thị huyết quang mang, chỉ bạc bữa bãi phi vũ, dưới bóng đêm hạ, hắc giống như một con thú bị thú, tựa hồ tùy thời cắn xé điên cuồng!

Bọn họ chưa thấy qua Ngao Thiên như vậy, mọi người không tự giác thoáng lui về phía sau từng bước.

Ngao Thiên bỗng nhiên quay đầu, đổ sập con người hung hăng nhìn chăm chăm Cố Vân, lúc này Ngao Thiên trưởng đầy gai nhọn. Túc Lăng nghiêng người đem Cố Vân gắt gao hộ ở sau người, cũng may Ngao Thiên cũng không có gần chút nữa, ám ách thanh âm thiếu dĩ vãng lãnh ngạo, cơ hồ là tê rùng, “Thanh Mạt, người nghe rõ ràng, chuyện của ta không cần người tới quản, càng không cần người dùng mạng đến đổi! Sống hay chết, cũng là việc của Ngao gia chúng ta ai cũng không được nhúng tay!”

Nói xong Ngao Thiên sẽ phóng đi, một đám người vây quanh hắc rớt cục phục hồi tinh thần lại, vừa muốn vây lại.”Cút ngay!” Theo một tiếng gầm nhẹ, thuần hắc nhuyển kiếm ra khỏi vỏ, cùng chủ nhân hắc giống nhau, một thân hàn quang, ngân bạch sợi tóc không gió tự bay, u ám nhan sắc nhiễm huyết đỏ sẫm, làm cho cả người hắc thoát nhìn thế nhưng có một loại nói không nên lời yêu dã

147. Chương 147

“Ngao Thiên, người đứng lại. Nghe ta nói hết người còn muốn đi ta không ngăn cản người.” Ngao Thiên hiển nhiên đã muốn mau bị chính mình bất lực, thúc thủ vô sách mà bức điên, nếu làm cho hắc cứ như vậy đi ra ngoài, hậu quả tuyệt đối là cá chết lưới rách! Âm thầm hít sâu một hơi, làm cho chính mình bình tĩnh, Cố Vân bình tĩnh nói: “Hiện tại cách giờ tý còn một canh giờ, chúng ta chuẩn bị nhất định có thể thắng. Nhưng là nếu người không muốn ta cũng không ép người, giờ tý ta vẫn sẽ xuất hiện ở địa điểm hôm nay Ngao Quý chỉ định, hết thấy vẫn dựa theo kế hoạch của ta tiến hành. Bất đồng là, người tham dự, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn nữa, Dạ Mị có thể được cứu an tử cũng có thể phá; nếu người không tham dự, này một kiếm liên từ ta chính mình đến, dù sao mục đích của Ngao Quý là muốn ta chết trước mặt người, bất quá làm như vậy phiêu lưu sẽ càng lớn hơn một chút, kế hoạch có thể thất bại.”

Ngao Thiên hơi thở không thay đổi, hừ lạnh nói: “Ta sẽ không đâm một kiếm kia cũng sẽ không cho người tự mình hại mình!”

Cố Vân mất híp lại, trong mắt xẹt qua một chút tàn khốc, mở miệng lại lạnh như băng không mang theo một tia cảm xúc, “Vậy người muốn vẫn bị oan uổng, cam tâm bị hãm hại? Hay là muốn nhìn thấy Dạ Mị đứt tay đứt chân, từ nay về sau trở thành một phế nhân? Người không sợ chờ người tìm được nàng nàng đã là một khối thi thể lạnh như băng sao? Nàng là thân nhân duy nhất của người, người vì cái gì không cứu nàng?”

Trác Tình âm thầm thở dài, Vân thật ngoan (ngoan trong ngoan tuyệt), ngay từ đầu chiêu tự mình hại mình không có kết quả hay dùng hắc tới để ý thân nhân đến uy hiếp, ai có thể thừa nhận thân nhân duy nhất hóa thành một khối thi thể lạnh như băng? Liền ngay cả Mặc Bạch nghe đến Cố Vân nói lời này sắc mặt đều bắt đầu chuyển sang màu xanh càng đừng nói đã muốn sắp điên cuồng Ngao Thiên!

Quả nhiên, Ngao Thiên xoa bên hông cái kia như máu đỏ bừng trường tiên, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt kiêu diễm dưới mặt nạ hoàng kim, kia ít có người gặp qua lại lạnh nhạt cười yếu ớt, nhớ tới ấm áp khi cô tịch, khủng bố ban đêm lẫn nhau dựa sát vào nhau.

Mà hắc hiện tại, cư nhiên không có cách nào cứu nàng! Hắc thống khổ nhắm mắt lại, lại lái không được mặt Dạ Mị không có chút máu, thân hình bị chặt.

Cố Vân thực biết bắt lấy thời cơ, ở trong lòng Ngao Thiên bị tràn đầy thân tình cùng bất lực vây quanh hỏi: “Ta nếu dám đề kế hoạch này liền tỏ vẻ đối nó có nắm chắc, ta hiện tại chỉ hỏi người, tham dự hay không?”

Thật lâu sau, như sở hữu khí lực như là bị rút hết, tay nắm trường kiếm bất tri bất giác buông xuống, ám ách thanh âm có chút vô lực nói: “Người muốn ta làm như thế nào!”

Ngao Thiên cuối cùng thỏa hiệp . Cổ Vân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trác Tình hung hăng trừng Cổ Vân, tâm lý học thật sự là không bạch học! Cổ Vân bĩu môi.

Trác Tình nhìn nhìn sắc trời, nói: “Nếu xác định hành động, hãy mau bắt đầu chuẩn bị đi. Dem kế hoạch nói ra.” Lấy Cổ Vân dĩ vãng phong cách, nàng i đưa ra một cái kế hoạch, nhất định là đã muốn nghĩ tốt lắm nên làm như thế nào, chỉ có canh giờ, hy vọng kịp.

“Ta không đồng ý!” Cổ Vân còn không có mở miệng, Túc Lăng trầm thấp thanh âm mang theo rõ ràng tức giận, khí thế của hắn mười phần nói, “Túc gia quân tam vạn tướng sĩ đóng ở kinh thành, ta không tin quật ba thước không thể đem Dạ Mị tìm ra!” Nàng nhất định phải lấy chính mình mạng nhỏ đến thử?

Cổ Vân bắt đầu đau đầu, tâm tình cũng có chút mạnh mẽ, vừa thuyết phục một cái Ngao Thiên, Túc Lăng lại bắt đầu cùng nàng nháo, thời gian thật sự không nhiều lắm , nàng không nghĩ giải thích mà lãng phí thời gian nữa, khẩu khí nói chuyện có chút nặng, “Lễ mừng sắp tới, người làm mọi chuyện lớn động tác, thể diện Khung Nhạc còn có hay không? Cho dù thật sự tìm được Dạ Mị, bắt không được Ngao Quý trối người giá họa hiện trường, cái này án tử muốn làm sao?” Nàng đâu chỉ muốn tìm Dạ Mị! Tuy rằng Cổ Vân nói tuyệt đối là sự thật nhưng là Túc Lăng vẫn là bị Cổ Vân nói xanh cả mặt.

“Túc Lăng.” Trong trẻo thanh âm đánh gãy hai người sắp bùng nổ nóng, Trác Tình thản nhiên nói, “Người đi ra một chút, ta có lời cùng người nói.”

Túc Lăng cùng Cổ Vân đồng thời nhíu mày, Túc Lăng tâm còn nghi vấn bất quá vẫn là theo thanh lệ thân ảnh ra ngoài. Dưới ánh trăng, hai người đối diện, Trác Tình đưa lưng về phía Cổ Vân, Cổ Vân nhìn không thấy nàng nói cái gì, chỉ nhìn thấy Túc Lăng sắc mặt trong chốc lát ngưng trọng trong chốc lát lo âu trong chốc lát kinh hoảng. Kinh hoảng? Biểu tình này như thế nào sẽ xuất hiện ở trên mặt Túc Lăng? Cổ Vân còn tại nghi hoặc , Trác Tình đã nói xong, trở lại thư phòng, Túc Lăng yên lặng theo phía sau nàng, thần sắc phức tạp, là khó có thể cân nhắc.

Cổ Vân hướng tới Trác Tình gửi đi một ánh mắt “Sao lại thế này”, Trác Tình không để ý nàng, chính là trả lời: “Người tiếp tục đi.”

Cổ Vân liếc Túc Lăng một cái, chỉ thấy hắn cúi đầu đứng một bên, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì bất quá thật sự không phản đối nữa, trong lòng âm thầm tò mò Tình rốt cuộc cùng hắn nói gì, mới ít ỏi vài câu, có thể làm cho hắn theo cổ chấp phản đối thay đổi chủ ý?

Thời gian cấp bách, hiện tại cũng không phải thời điểm truy vấn, Cổ Vân bắt đầu làm phân công, “Tuy rằng ban ngày không tìm được Dạ Mị nhưng là tìm được một nơi Ngao Quý ở, thuyết minh chúng ta nghĩ vẫn là đúng. Trình Hàng, người dẫn người ở tây cửa thành phụ cận thủ, Lữ Tấn, người phụ trách thành nam đi.”

“Được!” Hai người đồng thời gật đầu.

“Giờ tỵ chúng ta muốn đi là Tiêu sơn, Lãnh Tiêu, người dẫn người bảo vệ tiêu sơn phụ cận bắc môn, trăm ngàn cẩn thận, không cần dă thảo kinh xà.”

“Rõ.” Lãnh Tiêu tự không cần phải nói, vô điều kiện phục tùng.

“Chúng ta trừ bỏ Ngao Thiên, Mặc Bạch cùng Túc Lăng võ công tối cao, buổi tối hôm nay liền từ các người hai người theo ta cùng Ngao Thiên đi gặp Ngao Quý, Ngao Thiên xuất kiếm sau Ngao Quý hắn sẽ dẫn hắn đi gặp Dạ Mị, Mặc Bạch người phụ trách theo dõi Ngao Thiên, một đường lưu lại tín hiệu. Cát Kinh Vân người phụ trách đem tín hiệu thu thập, giao cho Đan đại nhân, từ Đan đại nhân sai nhân thủ vây bôn họ, nhất định phải một lưới bắt hết. Túc Lăng, người phụ trách đem ta giao cho tỵ tỵ rồi trở lại cùng Đan đại nhân hội hợp, dù sao binh lực trong tay người nên càng thêm sung túc một ít.”

Túc Lăng vẫn đứng đó, không nói đồng ý cũng không phản đối.

Cổ Vân mày nhíu lại, Túc Lăng có chuyện gì? Lâu Tịch Nhan phong mâu lướt qua một chút hiểu rõ, tựa hồ đã muốn đoán được phu nhân mình cùng Túc Lăng nói gì đó, ôn nhu thanh âm trả lời: “Lâu gia ở tiêu sơn phụ cận có một biệt viện, Túc tướng quân đem người đưa tới đó sẽ gần một chút.”

Túc Lăng hơi hơi giương mắt, cùng Lâu Tịch Nhan liếc nhau sau lại tránh đi, biểu tình nhất quán khó lường. Cổ Vân lúc này không có tâm lực lại đi đoán bọn họ hai người sống ngầm mãnh liệt, nhìn về phía

mọi người hỏi: “Mọi người còn có ý kiến gì?”

148. Chương 148

Thư phòng trầm mặc đã lâu không có người trả lời, Cố Vân có chút buồn cười, bọn họ đây là làm sao vậy? Nàng cũng không phải nhất định sẽ chết!

“Cứ dựa theo an bài, đều tự chuẩn bị đi.” Trác Tình chỉ chỉ thoạt nhìn đã muốn bình tĩnh trở lại Ngao Thiên cùng phía sau Cố Vân, nói, “Các người hai cái đi theo ta.”

Cố Vân dẫn đầu ra thư phòng, Ngao Thiên trầm mặc thật lâu mới đi theo các nàng ra ngoài viện, hai người vừa mới đứng lại Trác Tình bỗng nhiên vươn tay ở ngực Cố Vân trái sờ soạng, Ngao Thiên ngẩn ra, quay mặt đi, Cố Vân cũng có chút xấu hổ bất quá thân thể nhưng thật ra đứng thẳng tắp, làm cho Trác Tình đối với ngực của nàng nghiên cứu thật lâu. Trong chốc lát sau, Trác Tình tựa hồ rốt cục xác định vị trí, tay đứng ở phía trên ngực trái một chút, đối Ngao Thiên nói: “Trái tim vị trí ở đâu không cần ta nói, cách cơ vị trí, ở chỗ này.” Nhặt lên một khối bùn đất, ở vị trí chỉ về một cái dây nhỏ dài bán tấc.

Ngao Thiên quay đầu, nhìn thoáng qua, thật vất vả bình phục tâm lại cuồng loạn, ở hắc nhận tri kia đứng là vị trí trái tim, một kiếm đi xuống, nàng —— thật sự sẽ không chết sao?

Trác Tình sắc mặt như thường, trước mắt tự tin, Cố Vân cũng là một bộ vô điều kiện tín nhiệm, Ngao Thiên đem nghi hoặc áp chế, Trác Tình bỗng nhiên lại đối Cố Vân nói: “Bắt tay vươn đến.”

Cố Vân ngoan ngoãn thân thủ không có chần chờ. Trác Tình đem Cố Vân cổ tay nâng lên đưa tới trước mặt Ngao Thiên, nói: “Người trước cảm thụ một chút tần suất tim đập của nàng.”

Ngao Thiên chần chờ trong chốc lát, tay vẫn là đập xuống cổ tay Cố Vân, mạch đập ổn định bằng phẳng, hữu lực mà quy luật thấy Cố Vân nội tâm cùng biểu hiện ra ngoài giống nhau bình tĩnh mà ổn định nhưng thật ra tim Ngao Thiên đập bắt đầu không bình thường, một chút một chút nhịp đập thông qua nhẵn nhụi làn da truyền qua, như vậy có sinh mệnh lực, nếu hắc nhận một kiếm đi qua...

Ngao Thiên khoát lên trên cổ tay Cố Vân phút chốc thu hồi, nhưng lại không chịu khống chế run run.

Trác Tình cùng Cố Vân hai người cũng chưa chú ý hắc khác thường, Trác Tình tự cổ tự công đạo, “Người nhớ rõ đến lúc đó nhất định đừng lo, bằng không tim đập loạn Ngao Thiên rất khó đảm chuẩn.”

“Ta biết.” Cố Vân hiểu rõ cười cười, vì giải cứu con tin nàng xông qua lôi khu, cái loại này tiếp theo chân bước tùy thời mất mạng sợ hãi đều không làm nàng sợ, này tính toán một kiếm còn không đến mức đem nàng dọa.

Nhìn về phía Ngao Thiên, hắc sớm thu tay, Trác Tình nghĩ đến hắc đã bắt lấy tần suất tim Cố Vân đập, tùy tay nắm lên một thước dài nhánh cây to như ngón cái giao cho Ngao Thiên, một tay chỉ vào hình dây, công đạo: “Người luyện tập một chút vị trí, nhất định phải không sai chút nào, hơn nữa ra tay phải nhanh, người ra tay càng nhanh, mặt ngoài vết thương càng nhỏ, ta mới xử lý miệng vết thương tốt, hiểu chưa?”

“Ân.” Ngao Thiên thấp giọng lên tiếng, tay nắm cành cây cơ hồ phải nó bẻ gãy.

“Bắt đầu đi.” Trác Tình trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm ở bên tai vang lên, Ngao Thiên vẫn là vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi nào.

Hắc cúi đầu, Cố Vân nhìn không ra vẻ mặt của hắc bất quá đoán cũng biết hắc khẳng định là khản trương, Cố Vân sáng khoái cười nói: “Ngao Thiên, bắt đầu đi, chính là một nhánh cây mà thôi.”

Thật lâu, Ngao Thiên rốt cục giơ lên nhánh cây trong tay, nhìn thoáng qua Cố Vân ngực trái vị trí, một kiếm đâm ra ——

Trác Tình nhú mày, “Vị trí trật.”

Lại là một kiếm ——

“Ra tay quá chậm.” Trác Tình thanh âm càng lạnh, “Lại đến.”

Tuy rằng là nhánh cây, Cổ Vân ngực vẫn là bị một chút thương, chịu đựng đau, Cổ Vân không rên một tiếng, trên mặt vẫn là vẫn duy trì tươi cười cổ vũ nhìn Ngao Thiên, nhưng là Ngao Thiên tình huống lại càng ngày càng tao, hắc vốn là trắng nõn hiện tại chỉ có thể dùng trắng bệch đến hình dung, liền ngay cả thần sắc đều trắng dọa người, mồ hôi trên trán sớm chảy từng giọt, hoặc lạnh như băng hoặc cuồng ngạo mắt che dấu không được bối rối cùng luống cuống, nhánh cây lại vẫn hơi hơi phát run.(khổ thân Thiên ca)

Cổ Vân nâng tay, thoải mái mà bắt lấy nghênh diện đánh úp lại nhưng không có lực đạo đáng nói nhánh cây, trầm giọng nói: “Nghỉ ngơi trong chốc lát.” Ngao Thiên lập tức buông nhánh cây trong tay, giống như là phỏng tay bàn ủi, Cổ Vân đến gần Ngao Thiên, hắc bỗng dừng quay người lại không nhìn tới nàng, trầm trọng mà dồn dập hô hấp biểu hiện Ngao Thiên bất an cùng thất bại.

Tại phía trước, hắc không phải không nghĩ qua chính mình cuối cùng có thể dùng của tính mạng của nàng đi đổi muội muội duy nhất hay không, nhưng là thật sự đối nàng ra tay cho dù trong tay cầm chính là một cây nhánh cây, hắc đều không chế không được tay mình càng không khống chế được tim mình.

Nàng lâu dài mà vững vàng máu đã muốn chảy vào tim hắc, hắc thừa nhận, hắc là thật sự sợ! Sợ mất đi Dạ Mị, càng sợ ở dưới tay mình mất đi nàng!

Dày đặc bóng đêm, luôn luôn cao ngất bóng dáng lại có chút ủ rũ, Cổ Vân đến trước mặt hắc, bắt lấy tay Ngao Thiên lạnh như băng, thoải mái trả lời: “Ngao Thiên, lấy của ngươi võ công tu vi, muốn nhất kích chính xác là chuyện thực dễ dàng, chính là một kiếm mà thôi, ta tin tưởng ngươi! Chúng ta lần sau còn muốn cùng nhau uống rượu đâu!”

Ngao Thiên chậm rãi ngẩng đầu, đón đôi mắt tràn đầy tín nhiệm, ánh nhuận sáng ngời, tâm lại bị hung hăng đụng một chút, rất đau!

Ngao Thiên bỗng nhiên nhắm lại hắc ám đôi mắt. Cổ Vân nhẹ nhàng buông ra tay hắc, khó xử nhìn Trác Tình, Trác Tình thở dài một tiếng, nắm lên nhánh cây lại nhét vào trong tay Ngao Thiên, có chút không kiên nhẫn lại dị thường kiên định nói: “Được rồi, ngươi cũng không cần khẩn trương như vậy, có ta ở đây, nàng muốn chết cũng không dễ dàng, ngươi nhiều luyện tập vài lần, thời gian không nhiều lắm.”

Thật lâu, Ngao Thiên rốt cục lại quay người lại, bắt đầu một lần lại một lần luyện tập.

Một cái canh giờ quá thật sự nhanh mà Ngao Thiên thành tích là —— đâm vô số lần, chân chính đâm trúng kia dây nhỏ chỉ có ba lượt

149. Chương 149

Cổ Vân sắc mặt như thường thủy chung thần nhiên thông dong, lại làm cho người ở một bên chờ đợi xuất phát nhìn mồ hôi lạnh chảy ròng. Nhất là Túc Lăng, vài lần Mặc Bạch đều nghĩ đến Túc Lăng muốn xông lên phía trước, nhưng là hắc trừ bỏ quyền đầu nắm cũng không tiến lên ngăn cản.

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, Cổ Vân một bên cúi đầu đem đã muốn không phải thực rõ ràng dây nhỏ vuốt ve nói: “Thời gian không sai biệt lắm, xuất phát đi.”

“Răng rắc!” Cổ Vân đang nói nhánh cây trong tay Ngao Thiên lập tức bị hắc bóp nát. Cổ Vân làm bộ không phát hiện trên mặt hắc cực lực che dấu bối rối, dẫn đầu đi ra ngoài sang sảng nói: “Mọi người đều dựa theo kế hoạch làm việc đi.”

“Ngao Thiên, đi.” Thần nhiên thúc giục vang lên, Ngao Thiên sắc mặt đã tái nhợt, ánh mắt rốt cục khôi phục nhất quán đông lạnh, nhìn Trác Tình, Trác Tình hơi hơi giơ lên khóe môi, trên mặt đều là tự tin định liệu trước, Ngao Thiên tựa hồ yên ổn một ít đuổi theo.

Túc Lăng cùng Mặc Bạch cũng theo sát bọn họ đi ra ngoài.

“Túc Lăng...” Trãi qua Trác Tình bên người, Túc Lăng ồng tay áo căng thẳng, Trác Tình ẫn nhãn thanh âm truyền đến, “Giúp ta đem nàng còn sống mang về!”

Túc Lăng cả người cứng đờ, nhẹ gần không thể nhận ra gật gật đầu.

Tất cả mọi người dựa theo kế hoạch làm việc, đình viện lại lạnh lùng, Trác Tình hai tay gắt gao ôm lại thân mình, bỗng nhiên không có vừa rồi tự tin, chột dạ lui về phía sau, rơi vào rồi một cái ôm ấm áp mà bao dung.

“Tịch Nhan, ta sợ.” Nàng sợ lần này tách ra sẽ trở thành vĩnh biệt, nàng sợ trở về là một thi thể khối lạnh như băng.

Người trong lòng run lợi hại, đây là hấn không có gặp qua Tình nhi, tay ôm vai hơi hơi dùng sức, đem ấm áp cùng tin tưởng rơi vào tay nàng, tiếng nói Lâu Tịch Nhan vĩnh viễn ôn nhu trấn an Trác Tình thấp thỏm lo âu, “Yên tâm, sẽ không có việc gì, người phải tin tưởng nàng cũng phải tin tưởng chính mình.”

Trác Tình gắt gao bắt lấy tay mình, trong lòng âm thầm mặc niệm: Túc Lăng, thực xin lỗi ——

Vì giúp Vân nắm chặt thời gian, vì làm cho Túc Lăng thay nàng thủ hộ Vân, nàng vừa rồi lừa gạt hấn, nàng nói cho hấn, cho dù một kiếm này không có đâm trúng khoảng trống cũng không sao, chỉ cần Túc Lăng có thể mau chóng đem Vân mang về, nàng có thể cứu sống Vân. Nàng nói dối, này nói dối làm cho Túc Lăng nghĩ đến mạng Vân kỳ thật là nắm giữ ở trong tay hấn, nàng nói như vậy, bất quá là vì Túc Lăng nhanh hơn đem người mang về, cũng vì làm cho hấn đồng ý kế hoạch này của Vân nhưng là với hấn mà nói cũng là tàn nhẫn, nếu Vân thật sự chết...

Tiêu sơn, giờ tỵ.

Đêm nay không phải mười lăm trăng lại dị thường sáng ngời lại có chút quỷ dị, phía trên đỉnh núi, một gầy gò thân ảnh đi tới đi lui, cước bộ dồn dập, ngân phát khê khê lay động biểu hiện người này tâm tình mạnh mẽ. Ngao Quý trong lòng không yên, không biết Ngao Thiên có thể đến hay không, hấn cho tới bây giờ cũng chưa đoán được quá tâm tư của y, hiện tại hấn bên người lại nhiều thêm nữ nhân kia liền càng khó nắm lấy!

Giờ tỵ vừa qua khỏi, Ngao Quý liền thấy sóng vai đi tới Ngao Thiên cùng Cố Vân, hấn hơi hơi hí mắt, thẳng đến hai người đi đến trước mặt hấn, vẫn là không có đem tầm mắt theo trên người Cố Vân dời đi, khàn khàn cười nói: “Tiểu cô nương, ta giống như xem thường ngươi.” Nàng thể nhưng dẫn người đi điều tra, hơn nữa cư nhiên thiếu chút nữa làm cho nàng tìm được rồi! Tiểu nha đầu quả thật có chút thông minh, bất quá thông qua chuyện này cũng rất tốt nghiệm chứng giá trị của nàng, Túc Lăng đối của nàng dung túng cùng Lâu Tịch Nhan cho của nàng duy trì đã muốn đến ngay cả Đan Ngự Lam đều không thể không nghe theo nàng, Ngao Thiên nếu lấy mạng của nàng, trận chiến này nhất định thực có ý tứ.

Cố Vân trầm mặc không nói lời nào, Ngao Quý kỳ dị cười nói: “Ngươi cư nhiên còn dám tới, thực sự dũng khí!” Nàng là không sợ chết đâu, vẫn là rất tin tưởng Ngao Thiên sẽ không giết nàng?

Cố Vân như trước trầm mặc, trên mặt bình tĩnh có chút dị thường. Ngao Quý không kiên nhẫn, đối với Ngao Thiên vẫn nói: “Như thế nào? Làm tốt lựa chọn sao?”

Ngao Thiên chần chờ trong chốc lát, thấp giọng nói: “Chỉ cần không giết nàng, ngươi muốn ta làm chuyện gì ta sẽ làm tất cả, cho dù phải đi giết Yến Hoảng Thêm.”

Ha ha ha! Ngao Quý cười ha hả, khi nào thì Ngao Thiên ăn nói khép nép như vậy? Toàn bộ tâm bị hư vinh chiếm cứ, Ngao Quý càng phát ra cuồng vọng cười: “Ngươi cho là ngươi còn có tư cách cùng ta cò kè mặc cả? Ta hôm nay cho ngươi thời gian là cho ngươi chậm rãi lựa chọn, đáng tiếc ngươi làm cho ta thực thất vọng! Muốn cứu Dạ Mị? Trừ phi ta nguyện ý cho ngươi mang cô ta đi, nếu không, ngươi ngay cả thi thể đều đừng nghĩ tìm được!

“Ngươi hấn là cảm kích ta, cho ngươi cơ hội lựa chọn.” Ngao Thiên tay nắm thật chặt, Ngao Quý bắt đầu khí thế bức nhân, “Rốt cuộc là nàng chết vẫn là Dạ Mị a.” Hấn thật muốn nhìn, Ngao Thiên chọn muội muội vẫn là chọn tình nhân!

“Nếu ——” Ngao Thiên dừng dừng, hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi nói, “Ta giết nàng, ngươi có phải lập tức mang ta đi gặp Dạ Mị hay không?”

“Đúng.”

150. Chương 150

Ngao Quý đang nói chỉ thấy Ngao Thiên bắt lấy bên hông nhuyển kiếm, Ngao Quý kinh hãi nghĩ đến hần sẽ đổi mình ra tay, đang muốn lui về sau tránh né, ai ngờ hàn quang chợt lóe trường kiếm không có một tia chần chờ đâm vào ngực Cổ Vân, đen như mực trường kiếm đâm thủng ngực mà qua, Cổ Vân mở to đôi mắt, không dám tin nhìn chăm chăm Ngao Thiên.

Mà lúc này, đồng dạng thật không ngờ còn có tránh ở xa xa Túc Lăng cùng Mặc Bạch, hai người đều là cả kinh, nhìn thân thể kia dưới ánh trăng bị kiếm đâm thủng, đứng yên như tượng gỗ mảnh mai thân ảnh, tim Túc Lăng như bị cái gì đó hung hăng đâm trúng, hần lại có một loại hít thở không thông cảm giác, cái loại này đau đớn bắt đầu lan tràn tới mọi chỗ. Thật vất vả, Túc Lăng phục hồi tinh thần lại, thân mình muốn đi ra ngoài bị Mặc Bạch bên cạnh gắt gao đè lại, “Túc tướng quân! Ngài bình tĩnh một chút, đại cục làm trọng. Ngươi hiện tại đi ra ngoài Thanh cô nương một kiếm này liền bạch nhận a!”

Túc Lăng tay nắm Xích Huyết khanh khách rung động, Mặc Bạch cũng cảm nhận được đồ đậm trường kiếm bức người nhiệt lực, hần chỉ hy vọng Ngao Thiên có thể nhanh lên đem Ngao Quý dẫn đi, bằng không hần thật sự không biết có thể đề một người một kiếm này bao lâu!

Cổ Vân trên mặt kinh ngạc không phải trang , nàng là thật không ngờ Ngao Thiên ra tay cư nhiên nhanh như vậy! Tiếp được nàng cũng không có tâm tình kinh ngạc , ông trời! Đau quá! So với bị viên đạn bắn vào còn muốn đau, một cổ hàn ý theo trong xương lộ ra đến làm cho thân mình nàng không tự giác run lên, máu dọc theo thân kiếm đen như mực bắt đầu một giọt chảy xuống, Cổ Vân cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, hung hăng trừng Ngao Thiên, trong lòng mắng thầm: “Hần làm cái gì như thế nào còn không rút kiếm!”

Ngao Thiên lúc này sớm đã không có lực lượng rút kiếm, thanh âm máu nhập bùn đất mỗi một lần đều nặng như là đập ở trong lòng hần, hần cảm thấy chính mình đặt mình trong vết nứt, thấu xương rét lạnh cơ hồ đưa hần ngập đầu.

Ngao Thiên cả người đứng lặng ở nơi nào, Cổ Vân cắn răng, thân thể bắt đầu chậm rãi ngã xuống, thân kiếm xẹt qua huyết nhục thanh âm làm cho Ngao Thiên nháy mắt hiểu được ý đồ của Cổ Vân, tay cầm kiếm căng thẳng, Ngao Thiên không lưu tình rút ra trường kiếm, theo thân kiếm mà ra còn có máu.

Máu bắn lên trên mặt Ngao Thiên, như dung nham nháy mắt tổn thương cả người y, y liền như vậy đứng, trơ mắt nhìn nàng chậm rãi nhắm mắt lại, nhìn thân thể của nàng một chút trượt xuống, nhìn nàng nằm trên mặt đất, thân thể không nhúc nhích .

Ngao Quý cũng bị trước mắt một màn sợ ngây người, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, vỗ bả vai Ngao Thiên, cười to nói: “Ngươi xuống tay thật đúng là không lưu tình chút nào a! Quả nhiên đủ ngoan!” Thực không thể tưởng được hần cư nhiên ngoan (ngoan trong ngoan độc ngoan tuyệt) như vậy, một kiếm đâm thủng ầu yếm nữ nhân là cảm giác gì a? Ha ha ha!

Ngao Quý chói tai tươi cười Ngao Thiên nghe không thấy nhưng là khi hần muốn đi kiểm tra Cổ Vân chết hay sống, Ngao Thiên hét lớn một tiếng: “Không cho chạm vào nàng!”

Tay Ngao Quý đứng ở giữa không trung. kiếm trong tay Ngao Thiên còn đang nhỏ máu, nửa khuôn mặt tất cả đều là vết máu, đỏ sạm đôi mắt hung hăng nhìn hần. Ngao Quý âm thầm kinh hãi, dù sao một kiếm này xuyên tim mà qua, nữ nhân này chết chắc rồi, hần vẫn là không cần ở lúc này kích thích Ngao Thiên .

Ngao Thiên ngượng ngừng thu tay, bỗng nhiên tới gần hần, hỏi: “Dạ Mị ở nơi nào?”

Ngao Quý nuốt nuốt nước miếng, không dám tái kích hấn, cười nói: “Đi theo ta, ta mang người đi.”

Ngao Thiên lại quay đầu nhìn thoáng qua nữ tử nằm trên mặt đất đã không một tiếng động.

Đừng sợ, nàng nếu chết, còn có ta cùng nàng! Con người đen xẹt qua một chút quyết tuyệt, Ngao Thiên xoay người rời đi.

Hai người thân ảnh càng lúc càng xa, Mặc Bạch lập tức bị một cỗ lực lượng cường đại ném đi, Túc Lăng cao lớn thân mình đã như tên bắn hướng kia thân ảnh. Mặc Bạch nhìn thoáng qua Túc Lăng hỗn độn cước bộ, mặc dù có chút lo lắng lại cũng chỉ có thể lựa chọn đuổi theo đi xa hai người.

“Thanh Mạt?” Túc Lăng run run nâng Cổ Vân, nàng nhắm mắt lại vẫn không nhúc nhích, trên mặt huyết sắc mất hết, trước vạt áo phía sau lưng máu đều đang chảy ra, hấn vội vàng khoát lên cổ tay nàng, khi đoạn khi tực mạch đập cơ hồ tìm không thấy, Túc Lăng đã may mắn lại lo lắng, nàng còn sống! Nhưng là như vậy nàng còn có thể chống đỡ bao lâu đâu?

“Thanh Mạt! Người không thể chết được, chống đỡ!” Điểm huyết đạo của nàng ngừng máu không ngừng trào ra, Túc Lăng đem trong lòng mảnh mai thân mình ôm vào trong ngực, ngay sau đó cũng không dám chậm trễ, trong lòng căn bản không dám đi nghĩ cái gì bên tai không ngừng vang lên Trác Tình công đạo, nhất định phải nhanh! Phải nhanh!

“Thanh Mạt, người phải sống, ta lệnh cho nàng chống đỡ!” Mặc kệ người trong lòng có nghe được hay không, Túc Lăng không ngừng mà lặp lại những lời này, hoặc là chỉ có như vậy hấn hỗn loạn tài năng được đến một chút an ủi!

Một đường chạy như điên, Túc Lăng ôm Cổ Vân đến Lâu gia biệt viện, bọn người hầu đã sớm chờ, nhìn đến Túc Lăng lập tức mở cửa, dẫn hấn hướng sân lớn nhất chạy tới.

“Đưa đến trong phòng!” Lâu Tịch Nhan đã muốn đứng ở ngoài phòng chờ hấn, thấy rõ Túc Lăng cương lĩnh sắc mặt cùng vạt áo màu đỏ tươi, Lâu Tịch Nhan không khỏi lo lắng Cổ Vân.

Ôm Cổ Vân nhảy vào trong phòng, Túc Lăng trước thấy một phòng, năm sáu ngự y trong cung y thuật tốt nhất cơ hồ toàn bộ trình diện, trên người mặc kỳ quái áo bào màu trắng, thần sắc có chút khấn trương ngồi ở chỗ kia, nhìn đến Túc Lăng trong lòng còn ôm một người, vài cái ngự y đều đứng dậy, Lâu Tịch Nhan đối bọn họ phát tay, mấy người không thể không ngồi xuống, trong mắt nghi hoặc càng sâu.

“Bên trong.”

Ở Lâu Tịch Nhan nói Túc Lăng đem Cổ Vân ôm vào phòng trong, không còn chỗ nào khác, chỉ có một cái giường gỗ trải khăn trắng, nơi khác toàn bộ thấp nển, ánh sáng sáng ngời chói mắt. Trác Tình đứng ở bên giường gỗ, trên người đồng dạng bộ nhất kiện màu trắng áo choàng, hai tay đội vải bông bao tay, quá gối tóc dài cũng bị nàng kết lại vắn lên. Trác Tình chỉ vào giường gỗ, thấp giọng nói: “Đem nàng để lên.”

Túc Lăng chạy nhanh đem người thả lên. Trác Tình lạnh giọng nói: “Người đi ra ngoài.” Túc Lăng thốt ra, “Không!”

151. Chương 151

Đền đuốc chiếu rọi, Cổ Vân màu da như trong suốt được đặt trên chiếc giường nhỏ hẹp càng thêm gầy gò.

“Đi ra ngoài!” Trác Tình khẩu khí rất nặng, tay không nhàn rãi, nhẹ nhàng cất áo trước ngực Cổ Vân, ngực trái có một miếng vết thương, da thịt có chút máu nhưng là vết thương cũng cơ bản không lệch lạc, thẳng đến thấy miếng vết thương, Trác Tình tâm thả một nửa, Ngao Thiên một kiếm này đâm vào vừa nhanh vừa chuẩn, Vân vẫn là có thể cứu chữa !

Định thần, Trác Tình bắt đầu vệ sinh miệng vết thương lại phát hiện Cổ Vân miệng vết thương lượng xuất huyết rất ít, kiểm xuyên qua không thương tổn đến trái tim, bắt quá lại cắt đứt một tĩnh mạch, không nên chỉ có một u=ít máu như vậy? Trác Tình nhíu mày, thấp giọng hỏi: “Người điểm huyết đạo của nàng?”

Túc Lăng kinh hãi, vội la lên: “Không thể điểm huyết?”

Trác Tình thần nhiên trả lời: “Không phải.” Sửa vừa rồi cường ngạnh thái độ, “Người lưu lại cũng được nhưng là không cần gây trở ngại ta. Còn có, đi đổi một bộ y phục sạch sẽ.”

Trác Tình đồng ý hẩn lưu lại, Túc Lăng ngược lại càng thêm lo lắng, chớ không phải là ra vấn đề gì a? Túc Lăng có chút nôn nóng bất an ra khỏi phòng. Lâu Tịch Nhan tựa hồ sớm đã chuẩn bị, một cái khay đưa tới trước mặt hẩn, là thuần trắng áo choàng, Túc Lăng không thoát y phục nhiễm máu, thay áo bào trắng lại vào.

Trác Tình trong tay cầm một tinh tế gấp khúc ngân châm, Túc Lăng không dám tiến lên quấy rầy, yên lặng đứng bên cạnh Trác Tình, ánh mắt thủy chung không rời nữ tử trên giường hai mắt nhắm nghiền, mất đi sức sống thoát nhìn giống như là một pho tượng, chỉ cần chạm vào sẽ vỡ, nội thất thực im lặng đến mức tiếng hít thở đều rõ ràng, nhưng là hẩn lại cơ hồ không cảm giác được hơi thở của nàng, vài lần hẩn đều muốn đi thử hơi thở của nàng lại sợ kết quả làm cho hẩn không thể thừa nhận.

“Túc Lăng, “ Trác Tình âm thầm hít sâu một hơi, mới thấp giọng nói, “Cởi bỏ huyết đạo của nàng.”

Trác Tình ngữ khí rõ ràng ngưng trọng, Túc Lăng nắm thật chặt tay, đi đến bên cạnh Cổ Vân, chậm rãi vươn tay, dùng sức một chút ——

Giải huyết đạo, Cổ Vân cổ họng bỗng nhiên giật giật, đỏ sẫm máu theo khoe môi chảy ra, dọc theo hai má chảy qua cổ, cuối cùng ở trắng thuần gối đầu lưu lại nhiều điểm màu đỏ tươi.

“Tại sao có thể như vậy?” Túc Lăng kinh hãi, lại không dám đụng vào nàng, chỉ có thể nhìn máu theo miệng nàng trào ra, hẩn trừng Trác Tình, gằm nhẹ nói, “Sao lại thế này?” Trác Tình trấn định cầm lấy bên cạnh một chiếc khăn trắng nhẹ nhàng đặt tại khoe môi Cổ Vân, thấp giọng : “Ấn .”

Túc Lăng vội vàng dè lại, Trác Tình buông tay cúi đầu quan sát đến vừa mới khâu lại tĩnh mạch. Túc Lăng điểm Vân huyết đạo, quả thật có thể trì hoãn máu chảy của nàng, nhưng là vì thân thể có thương tích, huyết áp sẽ có biến hóa, giải huyết đạo, sức nén rất lớn, nôn chút máu là bình thường, chỉ sợ mạch máu mới khâu lại chịu không nổi!

Quan sát một hồi lâu, Trác Tình phát hiện mạch máu vẫn là xuất hiện chút ít máu, đáng chết! Chỉ khâu vẫn là rất thô, dụng cụ chữa bệnh không được đầy đủ, làm cho Trác Tình tâm tình phi thường tao, sắc mặt lại đen tối vài phần! Đang chuẩn bị tiến hành lần thứ hai khâu lại.

“Vì cái gì nàng vẫn học máu?” Túc Lăng trầm thấp thanh âm dị thường khàn khàn.

Trác Tình hơi hơi ngẩng đầu nhìn Túc Lăng, mày lập tức đánh thành kết. Túc Lăng sắc mặt không so với Vân tốt đi nơi nào, nhìn chằm chằm kia khăn lụa đã bị máu tẩm thấp, bởi vì ép rất dùng sức, máu dọc theo khe hở một giọt giọt rơi xuống . Trong mắt Túc Lăng là vô thức cùng tự trách làm cho Trác Tình lo lắng, tuy rằng hẩn bây giờ còn không có không khống chế được nhưng là nơi này dù sao cũng là phòng giải phẫu, quan tâm sẽ bị loạn, Trác Tình không nghĩ mạo hiểm, giương giọng kêu lên: “Tịch Nhan, đưa hẩn ra đi!”

Lâu Tịch Nhan ở ngoài cửa nghe thấy Trác Tình nói, than nhẹ một tiếng, đối hai gã thị vệ phía ngoại thất gật gật đầu, hai người vào nội thất, đến gần Túc Lăng, Túc Lăng hai tay vỗ về hai má Cổ Vân, ánh mắt một khắc đều không có theo trên người nàng rời đi, âm trầm thanh âm cố ý dè thấp : “Cút ngay!”

Túc Lăng trên người khí phách không có mấy người có thể ngăn cản, hai người chần chờ trong chốc lát, không dám tiến lên lại cũng không dám như vậy tránh ra.

Lúc này, Lâu Tịch Nhan mát lạnh thanh âm lại theo ngoại thất truyền đến, “Túc tướng quân, nếu người không hy vọng Thanh Mạt có việc gì liền đi ra bên ngoài chờ, người như vậy sẽ hại chết nàng!”

Thần nhiên thanh âm tại đây im lặng đến áp lực vang lên, mỗi một chữ đều làm cho người ta hít thở không thông, Trác Tình nắm chặt thời gian tiến hành khâu lại lần thứ hai, chuyên chú cho giải phẫu, đối với bọn họ nói mất điếc tai ngơ. Cổ Vân đã không hề học máu, sắc mặt so với vừa rồi càng thêm ám vài phần, trong

tay nắm khăn thấm máu ẩm áp cơ hồ phải Túc Lăng tổn thương, mà của nàng hai má lại lạnh lẽo không có một chút độ ẩm. Túc Lăng tay lại run lên, hẳn biết chính mình căn bản không thể giúp cái gì, áp lực trong lòng xúc động muốn ôm nàng vào trong ngực, Túc Lăng nhanh chóng đứng dậy xông ra ngoài.

Đứng ở đình viện, gió đêm giống như một bụi gai một chút ở trên người hắn quật cào, hắn không biết sao, chính là thấu tâm địa lạnh, thống khổ nhắm mắt lại, trường kiếm đâm thủng nàng thân thể kia một màn lần lượt ở trong đầu chậm rãi hiện lại, hẳn hận chính mình, vì cái gì không ngăn cản nàng!

Hắn có phải còn chưa đủ nhanh hay không, có phải không nên điểm huyết đạo của nàng hay không! Nếu, nếu hắn nhanh một chút nữa nàng liền càng nhiều hy vọng. Nhanh hơn một chút... Cao lớn thân thể giống lập tức bị lấy hết lực lượng, suy sụp dựa vào phía sau tòa giả sơn (núi nhân tạo ^^) , lạnh như băng cảm giác từ sau lưng vẫn lan tràn đến trong lòng.

Một đêm này tựa hồ đặc biệt dài. Thời gian cuối cùng đi tới, màn đêm một chút bị ánh bình minh nuốt hết, thái Dương chậm rãi dâng lên, mang đến nhẹ nhàng lo lắng. Túc Nhậm nghe được tin tức, sớm đuổi đến xem Cố Vân tình huống, đi vào đình viện, chỉ thấy đến một cao lớn thân mình dựa vào núi giả, mới gặp kia trong nháy mắt, hẳn thiếu chút nữa nhận thức không ra ngồi Dưới đất nam nhân là Túc Lăng. Một đêm dày vò làm cho hắn dài ra không ít hồ tra, trên mặt không có quá mức bị thống về mặt, chẳng qua cặp kia luôn luôn lợi hại lãnh ngạo hắc ám hai tròng mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm, ánh mắt là hoàn toàn trống rỗng, trong tay còn nắm chặt một cái khăn lụa đã bị máu thấm thẫm, lạnh như băng

152. Chương 152

Túc Nhậm tâm một chút nhắc tới cổ họng cùng, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ —— nàng đã chết?

Túc Nhậm tâm một chút nhắc tới cổ họng, bộ dáng Túc Lăng quái dị làm cho Túc Nhậm rất là bất an. Đi đến bên cạnh Túc Lăng, Túc Nhậm thấp giọng: “Đại ca?”

Túc Lăng như là không có nghe thấy, không có đáp lại. Túc Nhậm tâm trầm xuống, không phải Thanh Mạt thật sự đã xảy ra chuyện đi?

Túc Nhậm đứng dậy hướng phía trong đi đến, Lâu Tịch Nhan chính đi ra, hắn như cũ là nhất quán trong sáng, chính là trên mặt khó nén mỗi một. Túc Nhậm nghênh đón, la lên: “Lâu tướng, Thanh Mạt nàng?”

Lâu Tịch Nhan khẽ lắc đầu, trả lời: “Còn tại chữa trị.”

Còn tại chữa trị thuyết minh còn sống! Túc Nhậm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía núi giả biểu tình chết lặng Túc Lăng. Túc Nhậm thăm than, đại ca đây là quan tâm sẽ bị loạn, Thanh Mạt còn chưa thể nào hắn đã như thế nào! Muốn đi qua khuyên lại bị một cánh tay ngăn cản, Lâu Tịch Nhan thấp giọng nói: “Quên đi, vẫn là không cần quấy rầy hắn.” Túc Nhậm không có gặp qua tối hôm qua Thanh Mạt, không có tận mắt thấy nàng bị một kiếm xuyên tim hẳn là không sẽ minh bạch tâm tình lúc này của Túc Lăng.

Lại nhìn Túc Lăng chờ đợi bộ dáng, Túc Nhậm gật gật đầu, không qua .

Hai người cứ như vậy ở ngoài cửa đứng, không vào trong cũng không đi ra ngoài, chỉ hy vọng thời gian qua nhanh một chút.

Trình Hàng chịu Đan Ngự Lam sai khiến, tiến đến hỏi Thanh Mạt tình huống nhưng là vừa tiến vào trong viện, liền cảm giác được không khí dị thường, hắn cũng thấy tựa vào núi giả Túc Lăng, không khỏi thầm kêu một tiếng không xong , mới một buổi tối Túc tướng quân đã thành cái dạng này, chỗ không phải là Thanh Mạt nàng ——

Chạy chậm đến bên người Lâu Tịch Nhan, Trình Hàng nhỏ giọng hỏi: “Lâu tướng, Thanh cô nương có phải hay không đã...”

Hắn nói còn không có hồi xong, Lâu Tịch Nhan đã muốn trả lời: “Còn tại chữa trị.”

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.” Trình Hàng vỗ vỗ ngực, vừa rồi hắn một lòng thiếu chút nữa nhảy ra.

Hơi hơi hí mắt nhìn lại, Lâu Tịch Nhan ở viện ngoài cửa thấy được một quen thuộc thân ảnh, là —— Ngao Thiên! Cao to thân ảnh thẳng tắp đứng ở nơi nào, đã không có lãnh ngạo khí thế, hắn giống như chính là một phạm nhân đang chờ đợi tuyên án, liền cứ vậy lẳng lặng chờ đợi .

Túc Nhậm cũng thấy ngoài cửa Ngao Thiên, xẹt qua một chút ám sắc, Túc Nhậm hỏi: “Bắt được người sao?”

Trình Hàng có chút hưng phấn gật đầu, cũng không dám nói quá lớn lời: “Một cái cũng không làm cho bọn họ chạy thoát! Dạ Mị cũng cứu ra .” Dựa theo Thanh Mạt nói, tối hôm qua bọn họ thực thành công đem Ngao Quý hang ổ bưng, một trận đánh rất đẹp điều này làm cho hắn càng thêm bội phục Thanh Mạt, tự nhiên cũng càng không hi vọng nàng xảy ra chuyện gì tình.

Cúi đầu hừ lạnh một tiếng, Túc Nhậm không cho là đúng, cần nhờ loại phương pháp giết một nữ nhân để bắt người, thân là quân nhân hắn cũng không hiếm lạ!

Trình Hàng không quá hiểu được Túc Nhậm vì gì bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, ánh mắt lại nhìn về phía núi giả suy sụp Túc Lăng, khó hiểu hỏi: “Túc tướng quân hắn đây là làm sao vậy?” Thanh cô nương không phải còn tại chữa trị sao?

Không ai trả lời hắn, Lâu Tịch Nhan thấp giọng nói: “Mọi người chờ một chút đi.”

Toàn bộ đình viện lại lâm vào không tiếng động chờ đợi, sáng sớm tiếng chim côn trùng kêu lúc này nghe sẽ chỉ làm lòng người càng thêm lạnh lẽo, Trình Hàng đặt mông ngồi ở cửa lại không biết qua bao lâu, cửa rốt cục mở.

“Đi ra !” Ngồi ở cửa Trình Hàng thấy Trác Tình, sắc mặt của nàng rất kém thoát nhìn thực mỗi một, tựa hồ ngay cả đi đường đều không có khí lực. Lâu Tịch Nhan đem nàng ôm vào trong ngực. Trác Tình khẽ lắc đầu, trả lời: “Ta không sao.”

Lâu Tịch Nhan đỡ Trác Tình đi đến ngoại thính, thân mình Túc Lăng cứng ngắc một đêm bỗng nhiên chậm rãi đứng lên, cực nóng ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, cao ngạo thân ảnh phía ngoài cũng như nháy mắt bị định trụ, sâu thẳm tầm mắt khóa chặt nàng.

Trong lúc nhất thời sở hữu ánh mắt đều tụ tập ở thân thể của nàng lại không ai hỏi nàng kết quả, rốt cục vẫn là Trình Hàng không nín được, thấp giọng hỏi nói: “Nàng thế nào?”

Mỗi người đều ngừng thở, chờ kết quả, mọi người biểu tình đều thực ngưng trọng, trừ bỏ ngoài cửa viện Ngao Thiên, nàng sinh hắn liền sinh, nàng nếu là đã chết, hắn liền cùng nàng đi!

Trác Tình tìm tòi nghiên cứu ánh mắt xẹt qua núi giả Túc Lăng cùng xa xa Ngao Thiên, cuối cùng thần nhiên trả lời: “Nàng còn sống.”

Nàng còn sống!

Trình Hàng cùng Túc Nhậm cơ hồ là cùng nói: “Thật tốt quá!” Thanh Mạt không có việc gì! Bọn họ cũng không dám tưởng tượng, nếu Thanh Mạt đã chết, tàn cục này nên thu thập như thế nào! Túc Lăng rốt cục thả lỏng, dựa vào núi giả từng ngậm từng ngậm thở phào, thật giống như hắn đêm qua chưa hô hấp. Tất cả mọi người ở nhảy nhót, Trác Tình hơi hơi giương mắt, chỉ nhìn đến viện ngoại thân ảnh nghe đến đáp án của nàng sau, yên lặng lộ khai.

Kia một kiếm đâm ra hắn chỉ sợ rất khó xuất hiện trước mặt Vân đi.

“Khi nào thì có thể đem nàng đưa về tướng quân phủ?”

Trác Tình phục hồi tinh thần lại, Túc Lăng chạy tới, Trác Tình lắc đầu trả lời: “Hiện tại không được, ít nhất cũng muốn qua thời kì nguy hiểm.” Túc Lăng mặt có hồ tra (râu mới nhú), ánh mắt đỏ bừng, trong tay cư nhiên còn cầm khăn thấm máu, cả người rõ ràng tiêu tụy, tối hôm qua hắn là bị một đêm dày vò đi! Nàng biết Túc Lăng đối Vân là có tình lại không ngờ tình cảm đã sâu đến trình độ này! Trác Tình bắt đầu khó xử, nói thật cho hắn hay không.

Nguy hiểm? Nghe thấy Túc Lăng tâm chính là căng thẳng, “Nói rõ ràng.”

Mọi người tâm cũng lại một lần nữa đề lên

153. Chương 153

Trác Tình suy tư một hồi lâu thở dài một tiếng, trả lời: “Một kiếm này đâm thủng ngực, cho dù không có thương tới trái tim cũng là nghiêm trọng thương, nếu mấy ngày nay không có biến chứng gì, dựa theo thân thể trạng huống cùng sức khỏe khôi phục, năm ngày sau hẳn là có thể di động, nếu mấy ngày nay miệng vết thương bị nhiễm trùng...” Trác Tình cũng không muốn nói hết, hoàn cảnh chữa bệnh đơn sơ, phát sinh nhiễm trùng rất lớn, hơn nữa không có chất kháng sinh, nàng thật sự không muốn cũng không dám tưởng tượng nếu là miệng vết thương bị nhiễm trùng, nên cứu Vân như thế nào!

Trải qua một đêm tra tấn, trên mặt Túc Lăng đã không như bình thường, thanh âm khê run nhưng vẫn là kiên trì hỏi “Sẽ như thế nào?”

Mặt có râu làm cho hắn thoát nhìn thực chặt vật, sâu thẳm đôi mắt nhìn thẳng nàng, chống lại đôi mắt như biển sâu thâm trầm u lãnh, Trác Tình quyết định không đi giấu diếm tới phá hư kết quả, hít sâu một hơi, Trác Tình rõ ràng trả lời: “Nếu nhẹ thì thương sẽ lâu khỏi, khả năng lưu lại di chứng, nếu nặng—— sẽ chết.”

Trác Tình còn chưa dứt, Túc Lăng vừa rồi coi như bình tĩnh ánh mắt dâng lên gợn sóng, nàng nghĩ đến hẳn lại không không chế được không ngờ hẳn chính là chậm rãi nhắm mắt lại, mắt tiếng thanh âm đều là mỗi một, “Ta nên làm như thế nào?”

Trác Tình vẫn nhắm chặt khóe môi rốt cục nhẹ nhàng giơ lên, nam nhân này xem ra là yêu thâm Vân, chỉ sợ trước hôm nay chính hắn cũng không biết đi. Trong lòng có chủ ý, Trác Tình bỗng nhiên tiến lên từng bước, dùng sức vỗ vỗ bả vai Túc Lăng, trả lời: “Mấy ngày nay thân thể của cô ấy khả năng sẽ phát sinh nhiệt độ cao, khó thở, thở hỗn hển cho nên phải có người lúc nào cũng ở bên nàng, có tình huống liền lập tức cho ta biết. Ta đã muốn giúp nàng qua cửa thứ nhất, hiện tại là cửa thứ hai, một cửa này phải nhờ vào người, ta hy vọng người có thể cho nàng lực lượng làm cho nàng vượt qua một cửa này. Ba ngày này là thời khắc tối mấu chốt, nếu nàng đi qua liền sống.”

Nghiêng đầu nhìn lướt qua bàn tay trên vai, Túc Lăng ngẩng đầu nhìn Trác Tình đối hắn cười nhẹ. Mặt Túc Lăng cứng đờ, lui về phía sau né tránh tay Trác Tình, sắc mặt khôi phục như thường, đối với bên cạnh Túc Nhậm nói: “Túc Nhậm, đã nhiều ngày từ người thống lĩnh Túc gia quân cam đoan kinh thành an toàn, nhất định phải làm được vạn vô nhất thất (không có sai sót nào). Có chuyện trọng yếu người liền tới nơi này tìm ta.”

Túc Nhậm ngẩn ra, thấp giọng trả lời: “Vâng.” Đại ca vì nàng ngay cả chuyện lễ mừng đều giao cho hắn, đối Thanh Mạt chỉ sợ không chỉ có là động tâm như vậy, Bằng Luyện quả nhiên không chọn sai người.

Túc Nhậm chính muốn đi Túc Lăng lại bỗng nhiên gọi lại hắn: “Còn có, đệ đi đến chỗ Đan đại nhân xem án, sau đó lấy danh nghĩa của ta viết một phần tấu chương trình cho Thánh Thượng. Ngao Quý giết người, đâm nhục con gái, công kích dịch quán, phá hư lễ mừng, người này nên chịu ngũ mã phanh thây.”

Ngũ mã phanh thây! Túc Nhậm kinh ngạc, sát ý trên mặt Túc Lăng ngay cả người mù đều nhìn ra được, Túc Nhậm không dám nói gì, gật đầu trả lời: “Vâng đệ biết.”

Túc Lăng không thềm nhắc lại, đi nhanh vào trong phòng. Trình Hàng nhìn thân ảnh lãnh ngạo, không khỏi cảm khái Ngao Quý bi thảm. Đêm qua vừa tìm được Dạ Mị, hắn đã bị thịnh nộ Ngao Thiên cắt gân tay gân chân, hiện tại Túc tướng quân lại viết tấu chương cho hắn ngũ mã phanh thây, Hoàng Thượng tám chín phần mười là cho phép. Ngao Quý ai không muốn ghét cổ tình muốn giết Thanh cô nương, chân chính là không biết sống chết a!

Trác Tình khẽ nhú mảy, Túc Lăng quả nhiên không phải là người dễ chọc, nàng vẫn là đừng cho hắn biết chính mình lừa hắn.

Tay phủ ở bên hông vỗ nhẹ, Lâu Tịch Nhan ẩm áp thanh âm ở bên tai vang lên, “Mệt mỗi sao?”

“Ừ.” Trác Tình gật đầu, nàng thật đúng là mệt mỗi, liên tục công tác mười mấy giờ đổi nàng mà nói kỳ thật không tính cái gì, nhưng là người dưới đao là Vân liên không giống, nàng hiện tại có một loại lao lực quá độ.

Lâu Tịch Nhan nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Trác Tình, nhẹ giọng thở dài: “Ta đỡ em về phòng nghỉ ngơi.”

Trác Tình tựa vào trong lòng Lâu Tịch Nhan, hai người đi ra. Mặc kệ nó, Vân không có việc gì là tốt rồi, có Tịch Nhan ở nàng cũng không có gì phải sợ.

Túc Nhậm đi Trình Hàng cũng vội vàng rời đi, đại sảnh to như vậy chỉ còn lại có năm sáu ngự y nhìn nhau, ngồi cả đêm bọn họ cũng mệt chết nhưng là lại không ai dám đi. Cả đêm bọn họ xem không hiểu, có một việc xem hiểu chính là bên trong cô nương nếu có cái vụn nhất, tất cả bọn họ đều không hay ho!

Kệ một đám người ở ngoài, Túc Lăng một mình vào trong phòng. Nền trong phòng đã sớm cháy hết chỉ để lại sập.

Trên giường, Thanh Mạt thay trắng thuần y phục, vạt áo trước nhẹ nhàng mà khoát lên trước ngực, thật dày bạch bố băng ở trước ngực, tựa hồ đem nàng gắt gao buộc chặt làm nàng càng thêm gầy yếu. Thủy chung buộc cao tóc dài rồi tung bên người, sợi tóc ở hai bên thái dương ướt nhẹ, dán trên mặt. Màu trắng quần áo, màu trắng sàng đan, tái nhợt làn da, chỉ một màu trắng làm cho người ta sợ hãi, Túc Lăng chậm rãi vươn tay, ngón cái nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn mặt so với bàn tay hắn còn nhỏ, hắn cần nhiệt độ cơ thể của nàng đến yên ổn con tim của hắn đã sợ hãi một đêm

154. Chương 154

“Ta, nên bắt em làm sao bây giờ?” Nhìn trước mắt cơ hồ tùy thời sẽ rời đi nữ tử, hắn thật sự không rõ, như thế nào sẽ có người kỳ lạ như vậy, nàng tỉnh kiên định ánh mắt, minh tuệ trí tuệ, bất phàm thân thủ, đều làm cho người ta xem nhẹ nàng bất quá là một cái mười lăm sáu tuổi nữ tử, mà lúc này nàng lại gầy yếu như tùy thời đều sẽ đi. Nữ tử như vậy hắn nên lấy nàng làm sao bây giờ?

Bàn tay to đem tay Cố Vân trắng nõn bao ở lòng bàn tay, trong lòng Túc Lăng có đáp án.

Thời gian trôi thật sự chậm, tựa hồ đã muốn dày vò một thế, ngày vừa mới đi qua, thời gian lại tựa hồ qua thật sự nhanh, hắn cứ như thế vậy nhìn chăm chăm nàng, trong chốc lát trời đã đổi thành màn đêm.

Túc Lăng dựa vào chiếc ghế ở bên giường, thủy chung không có buông tay Cố Vân, chính là độ ẩm lòng bàn tay càng ngày càng cao làm cho Túc Lăng có chút bất an, người trên giường nhẹ nhàng giật giật, hô hấp càng dồn dập, mi tâm vô ý thức tụ cùng một chỗ, trong miệng thì thảo nói cái gì.

“Em nói cái gì?” Túc Lăng hơi hơi cúi xuống, đem lỗ tai dán bên môi nàng cố gắng lắng nghe thanh âm của nàng. Một âm rung mang theo khóc nức nở mơ hồ truyền vào trong lòng, “Đau...”

Thật vất vả nghe rõ nàng nói cái gì, một chữ “Đau” như là một cái gai hung hăng chui vào trong lòng hắn, hai ngày này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy ư hắn nghĩ đến hắn tâm đã muốn đủ đau, sẽ không tái đau nhưng là giờ phút này, này một thanh âm nữ non kinh cơ hồ tiêu tán ở trong không khí lại làm cho hắn khắc sâu cảm nhận được cái gì là đau triệt nội tâm.

Túc Lăng nghĩ đến nàng sắp tỉnh, vừa định hỏi nàng ra sao lại phát hiện ánh mắt Cố Vân vẫn là nhắm chặt, vừa rồi kêu một tiếng chẳng qua là nàng đau khi vô ý thức nói mà thôi, tay hắn nhẹ nhàng để lên trán nàng, quả nhiên như trong lòng đoán, thực nóng!

Nhớ tới phía trước Trác Tình nói nàng có thể sẽ nóng, Túc Lăng tâm phút chốc đề lên, này sẽ không chính là nàng theo như lời biến chứng đi.

Cổ Vân lẩm bẩm đau đớn, trong lòng bàn tay độ ẩm cũng đang không ngừng lên cao, một loại xa lạ cảm xúc cắn xé tâm thần Túc Lăng. Túc Lăng ứng mâu tối sầm lại, gầm nhẹ nói: “Người tới!”

Gian ngoài có hai gã ngự y phút chốc cả kinh, hai người còn chưa kịp đi qua, phòng trong lại truyền đến Túc Lăng nôn nóng gầm nhẹ, “Ngự y!”

“Có.”

Hai ngự y tiến vào liền nhìn đến nữ tử nằm ở trên giường sắc mặt ửng hồng, có chút bất an lắc đầu, miệng thì thảo nói cái gì, Túc Lăng chỉ vào trong đó một lão ngự y vội la lên: “Mau xem cho nàng.”

“Vâng vâng!” Lão ngự y không dám trì hoãn, lập tức đi bắt mạch.

Nhìn về phía một bên tuổi ít hơn ngự y, Túc Lăng mệnh nói: “Đi mời Thanh Linh.”

“Vâng.” Tuổi trẻ ngự y xoay người hướng ra phía ngoài chạy đi.

Lão ngự y xem mạch nửa ngày, một chữ cũng chưa nói, trong chốc lát nhíu mày, trong chốc lát gật đầu. Túc Lăng vội la lên: “Nàng thế nào?”

“Đau.”

Lão ngự y còn chưa kịp đáp Cổ Vân lại hô đau làm cho Túc Lăng lại đau lòng, sắc mặt cũng càng thêm đen vài phần. Lão ngự y nhất thời đầu đầy mồ hôi thật lâu không dám đáp lời. Túc Lăng sớm đã không còn tính nhẫn nại, lạnh giọng gầm nhẹ: “Người còn thất thần làm gì! Mau cho nàng giảm đau a! Không có nghe thấy nàng kêu đau sao!”

“Vâng!” Lão ngự y phục hồi tinh thần lại, miệng vội vàng đáp ứng, nhất thời cũng không biết dùng phương pháp gì vì nàng giảm đau. Hắn thật lâu bất động, Túc Lăng sắc mặt đã muốn có thể dùng dữ tợn khủng bố đến hình dung.

Lão ngự y đại khí cũng không dám suyễn một chút, cuối cùng quyết định dùng châm cứu điểm huyết giảm đau, đây là biện pháp nhanh nhất, lão ngự y nhanh xuất ngân châm tùy thân mang theo.

“Chờ!” Lúc này, Trác Tình trong trẻo thanh âm vang lên.

Thấy rõ người vào, lão ngự y âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, chạy nhanh lui qua một bên, cung kính kêu: “Lâu phu nhân.” Vừa rồi vì trên giường vị cô nương này bắt mạch, thương thế tuy rằng hung hiểm lại không đến mức nguy hiểm cho tánh mạng, bất quá Túc tướng quân kích động như thế vẫn là làm cho hắn không khỏi hoảng hốt, Lâu phu nhân đã tới, tâm hắn cuối cùng có thể buông xuống.

Trác Tình bước nhanh đi đến bên cạnh Cổ Vân, tat xoa trán Cổ Vân. Độ ẩm rất cao! Nhìn bằng vải trước ngực cũng không thấy có huyết sắc thuyết minh miệng vết thương không vỡ ra. Trác Tình hơi cúi xuống trước ngực Cổ Vân cẩn thận lắng nghe, không có tai nghe hiệu quả không tốt lắm, bất quá cơ bản có thể phán định lồng ngực không có tích dịch nhiều lắm. Nàng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng dậy đối với người phía sau nói: “Đi lấy một chậu nước trong cùng một chậu rượu lại đây.”

“Rõ.” Gia phó lập tức đi ra ngoài chuẩn bị. Túc Lăng xem nàng không hề chần trì, vội la lên: “Nàng thế nào?”

Trác Tình nhu nhu huyết Thái Dương, thấp giọng trả lời: “Không có việc gì, phản ứng bình thường mà thôi.” Có lẽ là ngày hôm qua làm cả đêm giải phẫu, tinh thần độ cao khẩn trương, nàng đau đầu cả ngày cũng may Vân tình huống so với nàng đoán trước đỡ hơn, trước mắt chính là nóng lên mà thôi, không có biến chứng

155. Chương 155

Túc Lăng lại xoa trán Cổ Vân, độ ẩm quả thực phỏng tay mà Trác Tình lại thờ ơ hoàn toàn chọc giận Túc Lăng, “Thân thể của Thanh Mạt thành như vậy mà bình thường sao?”

“Nàng trước mắt chính là nóng lên mà thôi, như thế này dùng nước sạch cùng liệt rượu luân phiên lau trán cùng chân tay, chỉ cần nhiệt độ cơ thể không hề lên cao sẽ không sao.” Lý giải cảm xúc Túc Lăng nóng lòng, Trác Tình hảo tâm giải thích. Nhưng này không những không thể tắt lửa giận của hắn bởi vì lo lắng cùng sợ hãi đẩy lên ngược lại làm cho hắn càng thêm không khống chế được quát: “Cứ như vậy, chẳng lẽ vốn không có biện pháp khác giảm đau cho nàng sao ? Người muốn cho nàng đau mãi như vậy? !”

“Ta không điếc, người không cần phải rống!” Đầu vốn cũng đã đủ đau , hắn còn rống! Trác Tình cũng phát hỏa, “Nàng hiện tại cái dạng này, được cũng uống không được a, miệng vết thương ở trái tim, lại không thể đắp gậy tê được ở trên. Châm cứu gậy tê không phải bất cứ lúc nào thì đều áp dụng được! Chính người cũng không phải không chịu đau a, có ai mà không sống qua a !” Nơi này lại không có thuốc giảm đau để tiêm vào, Vân thống khổ nàng chẳng lẽ không đau lòng? Quả thực vô liêm sỉ!

Túc Lăng ghen lời, hắn biết chính mình là cố tình gây sự, nhưng là bên tai truyền đến nàng thống khổ nỉ non, này so với chính hắn bị đau còn muốn đau nhiều lắm! Trong lòng phiền táo cùng nóng lòng không chỗ phát tiết, Túc Lăng một quyền hung hăng chủy ở trên tường đá, nhất thanh muện hưởng tại đây ban đêm vang lên giống như là đánh trúng sở hữu vương bần.

“Phu nhân, ngài muốn nước cùng rượu.” Người hầu bưng các thứ đi vào, sâu sắc phát hiện trong phòng không khí không quá thích hợp, hai gã ngự y đầu đầy mồ hôi hơi hơi phát run đứng ở nơi đó, Túc tướng quân đối mặt với tường.

“Để nơi này đi.” Trác Tình nhìn Túc Lăng lắc lắc đầu, lại đối với hạ nhân nhẹ giọng nói: “Tìm nha đầu tới chiếu cố nàng.” Túc Lăng như thế này, chỉ sợ Vân không thoát ly nguy hiểm hắn sẽ diên mất!

“Không cần.” Hạ nhân còn chưa kịp trả lời Túc Lăng khàn khàn thanh âm đánh gãy lời hắn muốn nói, hắn xoay người, trong mắt gợn sóng đã giấu hết, đi đến nơi đặt nước cùng rượu, cầm lấy vải bông chấm liệt rượu, vắt khô nhẹ nhàng mà lau trán Cổ Vân, , động tác ngốc lại phá lệ thật cẩn thận.

Trác Tình há miệng thở dốc, đối mặt như vậy một tình thâm nam nhân, nàng lại không biết nói gì, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài .

Sáng sớm như trước đúng hẹn tới sẽ không bởi vì bất luận kẻ nào mà thay đổi, nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ, mơ hồ phóng ở trên gầy yếu thân ảnh đang nằm trên giường gỗ.

Người trên giường sắc mặt tái nhợt, môi khô nẻ, mày liễu xinh đẹp tuyệt trần mang theo anh khí hơi hơi cau, thật dài lông mi nhẹ nhàng run run, tròng mắt chuyển động một hồi lâu ánh mắt mới một chút một chút chậm rãi mở.

Cổ Vân ý thức đã thanh tỉnh nhưng là thân thể tựa hồ vẫn là không chịu khống chế, cố gắng thật lâu rốt cục mở mắt, ôn hòa ánh mắt trời đối với nàng mà nói là chói mắt, thích ứng trong chớp lát, mới miễn cưỡng có thể thấy rõ trước mắt .

Cổ Vân chậm rãi chuyển động cổ cứng ngắc, muốn nhìn một chút chính mình vị trí, quay qua liền nhìn đến bên cạnh ngồi một nam nhân. Hắn cầm trong tay một khối vải bông, bên chân là hai cái chậu, trên mặt tràn đầy hồ tra (râu mới nhú), ánh mắt dò dẫm nhìn chăm chăm tay nàng không biết suy nghĩ cái gì. Tuy rằng chính là một cái bên cạnh Cổ Vân đã có một loại quen thuộc lại xa lạ cảm giác, hơi hơi ngắc đầu, nàng muốn thấy rõ ràng hắn là ai đáng tiếc mới giật mình, liền tác động vết thương trên ngực, đau khiến nàng thiếu chút nữa rơi lệ.

Động tĩnh rất cục khiến cho nam tử chú ý, hắn bỗng nhiên xoay qua. Cổ Vân lập tức chống lại một đôi mắt đen như biển sâu, ánh mắt này quá mức quen thuộc nhưng là Cổ Vân thật sự không thể đem trước mắt nam nhân cùng cái kia hăng hái, thậm chí có khi cả vú lấp miệng em Túc Lăng liên hệ cùng một chỗ, trong mắt hắn đau xót cùng bất an làm cho lòng của nàng không hiểu sao run lên, như không tin nàng đã muốn tỉnh lại. Một hồi lâu hắn đều chỉ nhìn chăm chăm nàng không nói lời nào. Cổ Vân có chút chần chờ kêu lên: “Túc Lăng?” Nàng rốt cuộc hôn mê vài ngày a, này đã xảy ra chuyện gì? Hắn sao lại như thế này?

Gian nan mở miệng, lại phát hiện thanh âm không giống như là của nàng, mà này than nhẹ rất cực đánh thức nam nhân đã chờ đợi ba ngày, đã tâm lực lao lực quá độ.

Chỉ thấy đôi mắt Túc Lăng sáng ngời bắt đầu khởi động nhìn chăm chăm nàng lại một hồi lâu vẫn là không nói lời nào. Cố Vân khẽ nhíu mày, há mồm muốn nói, nàng thật lâu phát không ra tiếng âm, mà lúc này Túc Lăng lại bỗng nhiên đứng dậy, vội vã chạy ra ngoài cửa, Cố Vân đang buồn bực, nghe thấy bên ngoài truyền đến phịch một tiếng vang, tiếp theo hỗn loạn tiếng bước chân cùng thanh âm người nói chuyện.

Một khi tỉnh lại, Cố Vân sẽ không sẽ không dễ dàng ngắt, nàng cố gắng muốn nghe rõ bên ngoài xảy ra chuyện gì, lúc này, cửa lại một lần nữa bị đẩy ra, lần này vào là thân ảnh mà nàng quen thuộc nhất.

Trác Tình tới trước giường Cố Vân, vội la lên: “Cảm giác thế nào?”

“Không tốt.” Liếm môi khô ráo tà nghệ Trác Tình, Cố Vân thở gấp trả lời, “Đau muốn chết! Y thuật của người — rất lạn (kém)!” Trước kia nàng cũng bị thương nằm viện, lần này là đau nhất .

Xem nàng còn có khí lực oán giận, Trác Tình cuối cùng hết lo lắng. Nàng đưa nước trong đến bên môi Cố Vân, hốc mắt không khỏi có chút hồng, ngoài miệng lại vẫn là không cam lòng trả lời: “Có thể giật lại mạng nhỏ của người sẽ không sai lầm rồi! Còn có, ta là pháp y!”

Nhìn đến trong ánh mắt Tình lóe ra ánh sáng bọt nước, Cố Vân hơi hơi giơ khoe môi, thấp giọng cười nói: “Tình, cảm ơn người.”

156. Chương 156

Trác Tình tay dứt nàng uống nước cứng đờ, hung hăng trừng Cố Vân, nữ nhân này vừa tỉnh đã nghĩ làm nàng khó! Lại dứt thêm nước cho Cố Vân ngăn chặn miệng của nàng, nhớ tới vừa rồi bên ngoài phát sinh một màn, Trác Tình thấp giọng thở dài: “Được rồi, ít nói, nghỉ ngơi đi. Còn có, người người muốn cảm ơn cũng không chỉ ta một cái, Túc Lăng hẳn thủ ba ngày ba đêm, một, bước, cũng, không, rồi!”

Một bước cũng không rời. Trước mắt bỗng nhiên xẹt qua bộ dáng hân vừa rồi chật vật, Cố Vân nói không rõ chính mình trong lòng là cảm giác gì, ấm áp, chua xót , không biết là vui vẻ vẫn là sinh khí. Nhìn Trác Tình phía sau, không có nhìn thấy bóng dáng Túc Lăng, Cố Vân hỏi “Hắn đâu?”

Trác Tình nhìn không được khoe miệng khẽ nhếch, cười nói: “Hôn mê.”

Hôn mê? Điều này sao có thể, vừa rồi bên ngoài , sẽ không là... Là vì nàng sao? Cố Vân cảm thấy ngực càng đau, rầu rĩ ! Nàng cần ngủ một hồi, ngủ thêm một hồi.

Còn thiếu chút nữa ! Bên giường có một chén nước, một mảnh khăn cánh tay chính gian nan tới gần nó, đầu ngón tay đã muốn đụng tới miệng chén, còn thiếu chút nữa a!

Cố Vân nửa người trên không dám lộn xộn, chỉ có thể liều mạng duỗi thẳng tay, một chút một chút tiếp cận mục tiêu. Ngày hai ngày Tình tìm một tiểu nha đầu tới chiếu cố nàng, nữ hài tử rất cẩn thận cũng thực phụ trách, mặc kệ nàng trợn mắt, nữ hài tử đều ở trước mắt nàng. Chính là Cố Vân thật sự không quá thói quen một người bên cạnh nàng, nhất là ngủ, chỉ nghĩ có người nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm mình, nàng sẽ chết cũng không ngủ được!

Thật vất vả đem người đi ra ngoài, cũng không nghĩ nhanh như vậy lại đem người gọi về, hiện tại muốn uống nước nàng cũng tình nguyện tự lực cánh sinh.

Lấy được , Cố Vân nét mặt biểu lộ tươi cười, tuy rằng một động tác nho nhỏ như vậy vẫn làm cho nàng suyển không ngừng, trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng nàng vẫn là thực vui vẻ. Trong chén nước có chút đầy, Cố Vân cẩn thận bùng lên, đang hưởng thụ thắng lợi là lúc cửa mở, Cố Vân quay đầu nhìn lại, lập tức ngốc ở nơi nào ——

Nam tử đứng ở cửa y phục màu ám bạc, cổ tay áo cùng vạt áo dùng sợi tơ màu vàng bạc thêu hình mây, thắt lưng bội ngọc, đi giày đen, mặc ngọc phát quan, điệu thấp mà lộ ra xa hoa, một thân tôn quý làm cho người ta đui mù. Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ theo sau lưng hắn chiếu rọi lại đây, mông lung mặt, là Túc Lăng sao? Hắn gầy đi rất nhiều, ngày thường hắn không phải mặc chiến bào chính là y phục đen như mực, hắn như vậy Cố Vân thật đúng là chưa thấy qua, nàng kinh ngạc nhìn hắn nhất thời quên nguyên bản muốn làm gì.

Túc Lăng tiến vào phòng liền nhìn đến nữ nhân không sợ chết này đã rướn nửa thân mình, cậy mạnh đi lấy chén nước, sắc mặt xanh trắng không có chút máu, tính tình quật cường vẫn là cứng rắn như vậy, mở miệng gọi người sẽ chết sao? Cảm thấy cảm tức, sự khẫn trương cùng thản nhiên chờ mong trước khi mở cửa nháy mắt hóa thành hư ảo! Túc Lăng đến trước giường, một tay lưu loát lấy cái chén, một tay ôm bả vai của nàng đem nàng đỡ lên.

Cường thế lực đạo, sắc mặt có xu hướng đen, như mọi khi. Cố Vân thở dài, tuy rằng quần áo thay đổi, người như trước là cái kia bá đạo!

Túc Lăng trong lòng nào nàng, tay vẫn là có ý thức đưa nước đến bên môi nàng. Cố Vân tiêm thức rụt lui, lớn như vậy còn làm cho người ta đứt thật sự rất mất mặt, hơn nữa người đứt là hắn! Cố Vân ho nhẹ một tiếng, nói: “Ta tự uống.”

Túc Lăng căn bản không để ý tới nàng, thìa như trước đặt ở bên môi nàng, ý tứ là nàng không uống liền cùng nàng vẫn tiêu hao, Cố Vân bĩu môi, hảo hắn không ăn một trước mắt, nàng trước mắt đánh không lại hắn!

Yên lặng bị đứt mấy ngụm nước sau Cố Vân lắc đầu. Túc Lăng buông chén bỗng nhiên ngồi bên giường nàng, mép giường bởi vì sức nặng hơi hơi hạ một ít, giường thực bé, hắn cơ hồ an vị dưới chân nàng, càng kỳ quái là hắn ngồi lại không nói lời nào, một đôi mắt nhìn không ra cảm xúc thật sâu dừng ở mắt nàng.

Nghĩ đến hắn muốn nói gì, đợi một hồi lâu, hắn chỉ là như thế này thẳng tắp nhìn nàng. Cố Vân hơi hơi nhú mi, nói: “Hôm nay không phải lễ mừng sao, người như thế nào còn ở chỗ này?”

Túc Lăng sâu thẳm ánh mắt híp lại, cúi đầu thản nhiên hỏi: “Em đang ở đuổi ta sao?”

Ách —— Cố Vân không nói gì, ra vẻ thoải mái mà trả lời: “Cám ơn người mấy ngày nay chiếu cố ta. Ta không sao, người đi làm việc của người đi.” Nghe nói hắn chiếu cố nàng ba ngày, tuy rằng nàng cho rằng Túc Lăng hoàn toàn không cần phải làm như vậy nhưng là người ta làm, nàng cũng cần biểu đạt một chút cảm kích.

Nàng thoải mái ngữ khí, mặt tràn đầy cảm tạ, cũng chỉ là cảm tạ mà thôi. Nàng đối hắn thật sự không có nửa điểm tình cảm?

Đôi mắt đen như mực khóa chặt nàng, Cố Vân bỗng nhiên cảm thấy có chút hít thở không thông, lần này tỉnh lại sau Túc Lăng trở nên không như trước, trước kia hắn cũng thường trừng nàng nàng luôn luôn đều có thể thản nhiên mà chống đỡ, hôm nay lại không hiểu sao không dám cùng ánh mắt này đối diện, nàng sợ không muốn bị bên trong gió lốc cuốn đi vào. Thoảng quay đầu đi chỗ khác, Cố Vân co quắp nói: “Túc Lăng, người như vậy ta không quen, người có phải có cái gì muốn nói với ta hay không?”

Mới nói xong Cố Vân lập tức liền hối hận, đây là vấn đề gì a, nàng hy vọng hắn đối chính mình nói gì đâu?

“Ta quả thật muốn nói ra suy nghĩ của mình.” Thanh âm ngay tại bên tai vang lên, Cố Vân phút chốc cả kinh, quay đầu lại, Túc Lăng cứ nhiên gần trong gang tấc, mà nàng chuyển lại đây môi vừa lúc dừng ở tai hắn

157. Chương 157

Thản nhiên hô hấp ở sau tai, môi mềm mại chạm vào sau gáy, nàng đặc hữu mát lạnh hơi thở đập vào mặt mà đến, thân thể cứng ngắc như bị điểm huyết, không thể động đậy, sở hữu cảm quan tựa hồ đều ở giờ khắc

này trở nên dị thường sâu sắc, Túc Lăng chỉ cảm thấy máu nhắm thẳng đầu.

Cố Vân cũng không nghĩ tới sẽ thành là tình huống như vậy, trong nháy mắt ngốc sau, nhanh thối lui, động tác quá lớn tác động miệng vết thương trước ngực, đau đớn khiến nàng nhe răng trợn mắt, hôm nay là cái vận gì a.

Tiếng hô đau rất cực đánh thức Túc Lăng, nhìn nàng một tay ôm ngực biểu tình thống khổ, Túc Lăng vội la lên: “Làm sao vậy? Đau lắm sao?”

Cố Vân lắc đầu, xấu hổ nhắm mắt lại, hôm nay là làm sao a, hết thấy đều quá không thích a.

Nàng đây là ở thẹn thùng sao, Túc Lăng khéo môi gọi một ít độ cong, thanh âm hơi trầm xuống mang theo vài phần sùng nịch, nói: “Hai ngày này ta sẽ có nhiều việc cần làm, không có thời gian rảnh đến xem nàng. Ba ngày sau thân thể của nàng tốt lên chút ta lại đến đón nàng về phủ.”

Hắn đối nàng động tâm là chuyện ai cũng đều thấy rõ, bất quá nàng tựa hồ còn không rõ ràng lắm. Không sao, chờ nàng khỏe lại hẳn sẽ làm nàng biết tình cảm của hắn.

“Nga.” Cố Vân rầu rĩ trở về một tiếng. Túc Lăng cũng không khó xử nàng, đắp lại chăn cho nàng, xoay người ra khỏi phòng.

Cố Vân mở mắt ra, nhìn cao lớn bóng dáng biến mất ở trước mắt, luôn luôn khôn khéo đầu óc lại bắt đầu phát mộng, nàng vừa rồi có phải là hôn hắn hay không?

Hôn mê! Như thế nào sẽ xảo như vậy.

Ngoài ý muốn, hết thấy đều là ngoài ý muốn.

Lại qua hai ngày, Túc Lăng quả nhiên không xuất hiện, thần kinh thô như nàng cũng dần dần đã quên lần đó ngoài ý muốn xấu hổ. Nằm lâu như vậy Cố Vân lại là người không chịu ngồi yên, ngực tuy rằng vẫn là từng đợt đau bất quá đã không quá ảnh hưởng động tác của nàng, hiện tại đau là thất lực của nàng, nếu vẫn nằm xuống nàng nhất định sẽ toàn thân khó chịu!

Một tay vỗ ngực, chống mép giường, Cố Vân chậm rãi ngồi thẳng dậy, đi giày đang chuẩn bị đứng lên chậm rãi đi lại một chút, một đạo trong trẻo nhưng lạnh lùng giọng nữ giận dữ mắng: “Người không nghĩ hảo hảo còn sống cũng chờ trở lại tướng phủ của người rồi mới ép buộc thân thể của mình, ta cũng không muốn Túc Lăng đối với ta rống!”

Cố Vân nhìn lại, là Trác Tình.

“Ta đã muốn đỡ rất nhiều, nếu không động một chút sẽ móc meo a!” Liếc Tình một cái, Cố Vân như trước làm theo ý mình tiến hành động tác tiếp theo, hai chân đứng trên mặt đất, chậm rãi đứng dậy.

Trác Tình bị nàng dọa cái chết khiếp, chạy nhanh ra đỡ bả vai của nàng, dám đem nàng ấn ngồi trở lại trên giường, “Ta biết ngươi là con gián đánh không chết nhưng là ta không phải. Cho ta ngoan ngoãn nằm, ngươi không thương chính mình, có người nhưng là rất khả khản trương a!”

“Tình ——” Cố Vân khóc thét.

Trác Tình ấn bả vai Cố Vân, đem nàng ấn về giường, rút gối đầu làm cho nàng dựa vào thoải mái chút, cười nhẹ, “Giữ chứ, thẹn thùng?”

Thẹn thùng cái quỷ! Trùng Trác Tình cười đến thiếu chút co giật, Cố Vân thấp giọng mắng: “Người không đề cập tới hẳn sẽ chết a?” Mấy ngày nay nàng đều nhanh điên rồi, Tình thường thường lấy nàng trêu đùa, mọi người đến xem của nàng nhắc tới Túc Lăng, càng đáng sợ là tiểu nha đầu chăm sóc nàng cũng đối nàng nói Túc Lăng đối nàng thật tốt, nhiều si tình! Bị bọn họ nói nhiều lần, lần sau gặp Túc Lăng, nàng sẽ xấu hổ lắm a! Một đám e sợ cho thiên hạ bất loạn

158. Chương 158

“Hắn? Ai a?” Trác Tình ra vẻ không biết hỏi lại.

“Hừ! Hiện tại mới đến giả ngu không chê muộn a?”

Sinh khí làm ặt Cổ Vân tái nhợt nhiễm thương nhiều điểm đỏ ửng, thoát nhìn khỏe mạnh hơn một chút. Trác Tình ngồi bên cạnh nàng, nghiêm túc nói: “Vân, ta có chuyện muốn nói với người.”

Cổ Vân hơi giương mắt, nói: “Người nói đi.” Tình còn như vậy thật sự nhất định là có chuyện trọng yếu.

“Về sau có thể hay không đừng nữa dùng loại kế hoạch giết địch một ngàn, tự thương hại tám trăm, tuy rằng Ngao Quý sa lưới, Dạ Mị được cứu, cuối cùng chân tướng rõ ràng nhưng là người lần này đã ở quỹ môn quan đi dạo một vòng, người không để ý tới chính mình cũng nên vì ta, vì Túc Lăng, vì Ngao Thiên suy nghĩ một chút. Nếu người chết, Ngao Thiên cũng không sống, Túc Lăng phỏng chừng đem chính mình bức điên đồng thời mọi người cũng sẽ không vui vẻ mà sống được! Mà ta...” Trác Tình không nói thêm gì nữa, mỗi khi hồi tưởng bộ dáng nàng hấp hối, tay nàng đều run, tuy rằng nàng lý giải Vân nhưng là chuyện như vậy một lần là đủ rồi!

Đem tay Trác Tình cầm lấy, Cổ Vân thở dài nói: “Thực xin lỗi, ta chỉ là...” Muốn giải thích, lại cảm thấy không có gì có thể nói, nàng lúc ấy thầm nghĩ muốn cởi bỏ án này còn muốn Ngao Thiên trong sạch, muốn cho hung thủ chân chính phải chịu tội, nàng quả thật xem nhẹ cảm thụ của bọn họ nhưng là làm cho nàng lựa chọn lại một lần nàng có thể thay đổi chủ ý hay không? Nàng không biết.

Nắm tay Cổ Vân, Trác Tình thở dài một tiếng, cười nói: “Ta biết người có chính mình tín niệm cùng nguyên tắc làm việc nhưng là về sau cũng lo lắng một chút cảm thụ của người yêu của người được không?”

Chậm rãi gật đầu, Cổ Vân đáp: “Ta đã biết.”

Thấy nàng nghe lọt Trác Tình cũng không nói cái gì nữa, mỉm cười cười: “Người lần này thật sự đem Ngao Thiên cùng Túc Lăng chinh phục.” Nhất là Ngao Thiên, nàng cũng không biết Vân là giúp hắn vẫn là hại hắn!

Cổ Vân mặc danh kỳ diệu, nhớ tới nhiều ngày như vậy mà không thấy Ngao Thiên, nghĩ đến hắn đã xảy ra chuyện gì vội la lên: “Ngao Thiên xảy ra chuyện gì, những người khác đâu?”

“Người bị thương ngày hôm sau hắn đến xem người, biết người không có việc gì sau liền ly khai, nghe nói Dạ Mị vẫn là bị Ngao Quý hạ độc, Ngao Thiên mang nàng tìm sư phụ giải độc.”

“Nga.” Âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, không có việc gì là tốt rồi. Ngao Quý thật sự rất gian trá, vẫn là hạ độc Dạ Mị!

“Túc Lăng sẽ không dùng ta nhiều lời, chính người không phải đã thấy thôi.” Vân thật sự là một tên ngu ngốc, xử án tinh chuẩn, chỉ số thông minh cực cao, ở chuyện tình cảm nàng chính là một cái đầu gỗ!

Cổ Vân cứng đờ, Tình cả ngày nhắc hắn, lòng của nàng cũng hiểu được, chần chờ trong chốc lát, Cổ Vân thấp giọng nói: “Tình! Ta cùng hắn không có khả năng.”

“Vì cái gì?” Trác Tình khó hiểu, “Người thật sự là đang ở phúc mà không biết hưởng phúc, tính tình Túc Lăng có đôi khi quả thật làm cho người ta chịu không nổi nhưng là hắn đối với người, người thật sự không cảm thụ được?” Ở nàng xem, Túc Lăng là một cái không tốt biểu đạt, cũng không dễ động tình nam nhân, một khi thật sự động tình kia tuyệt đối là mãnh liệt mà chân thành. Vân có cái gì không hài lòng? Vẫn là nàng trì độn còn không rõ tâm ý Túc Lăng?

Trác Tình nhìn nghi ngờ, Cổ Vân không nói gì, “Không cần nhìn ta như vậy, hiện tại ta đã biết!”

Hiện tại biết, nói cách khác nguyên lai vẫn không biết! Quên đi, nàng cũng không chờ mong Vân ở phương diện này sâu sắc bao nhiêu! Trác Tình tò mò, “Hắn không tốt sao? Cũng là người không thích hắn?”

Hai tay đan vào nhau, Cổ Vân cau mày, nhỏ giọng trả lời: “Tình, người biết, ta chưa từng có buông tha cho tìm kiếm bát quái bàn, ta muốn trở về.” Nơi này hoàng thượng là cao nhất, nam quyền vi tôn, pháp chế lạc hậu, căn bản không thích hợp nàng.

Trác Tình trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Ta hiện tại hỏi người có thích hấn hay không?”

Cổ Vân ghen lời, ta có thích Túc Lăng hay không? Thật lâu sau nàng mới trở về hai chữ, “Không biết.”

Không biết? Trác Tình hung tợn giận nói: “Ta bị người tức chết rồi! Người trước biết rõ ràng chính mình có thích hấn hay không rồi mới đến nói các người có thể hay không có thể!”

Vô duyên vô cớ bị rống, Cổ Vân cũng nảo, “Ta nếu đã muốn quyết định phải về, hỏi vấn đề này còn có ý nghĩa gì?”

Trác Tình hít sâu, lại hít sâu, rốt cục áp chế ý niệm muốn bóp chết Vân trong đầu, chậm rãi phân tích cho nàng nghe, “Nếu người không thích hấn, như vậy người có thể trực tiếp đem hấn bài trừ trong kế hoạch cùng lo lắng của người; nếu người thích hấn, sẽ lo lắng đến hấn, người không sợ thật vất vả đi về lại phát hiện tìm mình ở trên người hấn, đến lúc đó hối hận liền không còn kịp rồi! Hiểu chưa?”

Cổ Vân sắc mặt ngưng trọng, cũng không trả lời nàng. Trác Tình chỉ biết, nàng lại mờ mịt, dờ khóc dờ cười vươn tay chạm vào vai nàng. Trác Tình thở dài: “Người có thể đem dung lượng trong não người phân một chút tại loại vấn đề tự hỏi này hay không a.” Trác Tình không nói gì, nàng tuyệt vọng, Túc Lăng muốn đánh động tảng đá này con đường phía trước mờ mịt a!

Bả vai bị niết có chút đau, Cổ Vân tách tay Trác Tình ra mắng: “Kính nhờ, ta vừa mới chết quá một lần, vừa tỉnh đến bỗng nhiên phát hiện thế giới thay đổi, dù sao cũng phải làm cho ta thích ứng một chút!”

Liếc nàng một cái, Trác Tình thật sự không xem trọng nàng, chỉ có thể cầu nguyện Túc Lăng đủ kiên định.

“Phu nhân, Túc tướng quân đến đây.” Hạ nhân ở bên ngoài thông báo. Trác Tình đứng dậy cười nói: “Hấn đến đây, chính người nhìn xem nên làm cái gì đi!”

Cổ Vân khẽ gọi: “Uy ——” nàng liền như vậy đi rồi, rất không có nghĩa khí a!

Trác Tình đưa lưng về phía nàng phát tay, nhìn cũng không nhìn nàng một cái, mở cửa ra Túc Lăng cao ngất thân ảnh vừa vọt xuất hiện ở trước cửa.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Trác Tình đoán rằng chính mình nhất định đã muốn bị đôi mắt phía cát thành nhiều mảnh nhỏ. Miệng nàng khẽ gợn đối với Túc Lăng gật gật đầu, cười nói: “Túc tướng quân, người tới đúng thời điểm thật a, thân thể của nàng đã không có vấn đề gì lớn, người có thể mang nàng đi rồi.” Nói xong, Trác Tình tiêu sái phát tay, ra cửa, còn dị thường hảo tâm giúp bọn họ đóng cửa phòng.

Cổ Vân hít sâu, tái hít sâu, này bị tình yêu đoạt lấy chỉ số thông minh nữ nhân nghĩ đến chính mình đã kết hôn, cũng muốn người khác kết hôn, không chấp nhận nàng!

Túc Lăng tiến vào liền thấy Cổ Vân ngồi ở bên giường, sắc mặt lúc trắng lúc xanh cũng may tinh thần thoát nhìn cũng không tệ lắm. Túc Lăng thăm than, hấn chưa từng có nghĩ tới chính mình thế nhưng đối một người tưởng niệm như thế, lần đầu tiên cảm thấy ba ngày rất dài, tựa hồ nhất có thời gian rảnh trong đầu liền sẽ xuất hiện bộ dáng người này, nghĩ nàng có được không, đang làm gì. Loại cảm giác hoàn toàn xa lạ này làm cho hấn có chút không biết theo ai, lại không thể kháng cự.

“Người...”

“Ta...”

159. Chương 159

Hai người đồng thời mở miệng lại phát hiện đoạt lời người khác nói, lại cùng lúc không nói gì. Cổ Vân không biết Túc Lăng nghĩ như thế nào tóm lại nàng cảm thấy không khí phi thường xấu hổ. Trầm mặc trong chốc lát, Cổ Vân đánh vỡ cục diện bế tắc, “Trước tiên để ta nói đi.”

Túc Lăng mày kiếm khe khẽ nhếch, nhìn nàng phá lệ nghiêm túc hẳn tò mò muốn biết nàng sẽ nói cái gì. Ho nhẹ một tiếng, Cố Vân ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn mắt hắn hỏi: “Người có phải thích ta hay không?”

Túc Lăng sững sốt, lập tức trong lòng lại xuất hiện một loại cảm xúc chờ mong cùng bất an, nàng rốt cục có cảm giác sao? Nghênh thị mắt Cố Vân trầm tĩnh tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người, Túc Lăng thấp giọng trả lời: “Nàng cảm thấy sao?”

Cố Vân nhú mày, nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Hắn là đúng đi.” Lần này tỉnh lại sau, nàng có thể cảm giác được Túc Lăng đối nàng có chút không giống, cái nhìn chăm chú lửa nóng cùng thâm thúy làm cho nàng càng ngày càng không được tự nhiên, nàng cơ bản có thể khẳng định, Túc Lăng là thích mình.

Hắn là? Túc Lăng lúc này bỗng nhiên dở khóc dở cười, hắn cực nhỏ cùng nữ tử lui tới, ở hắn hữu hạn nhận thức nữ tử ở đối mặt loại vấn đề này, không phải hắn là xấu hổ sao? Nếu không thì cũng phải lo sợ bất an đi mà nàng lại hào phóng hỏi mình có phải thích nàng hay không, liền ngay cả khi có kết luận đều bình tĩnh lý trí.

Là hắn đối nữ nhân hiểu biết quá ít vẫn là nàng rất đặc biệt? Lại hoặc là chính mình đối nàng thật sự không có một chút lực hấp dẫn, biểu tình trên mặt Túc Lăng quá mức phức tạp, tựa hồ thực bất đắc dĩ lại giống như thực buồn rầu. Cố Vân chần chờ trong chốc lát, hỏi “Vẫn là ta lý giải sai lầm rồi, người là không thích ta?”

Túc Lăng tâm chợt lạnh, chẳng lẽ hắn biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng, ở Cố Vân trong suốt đôi mắt hắn thấy được nghi hoặc cùng không xác định, Túc Lăng âm thầm khổ thân, hắn rốt cuộc thích một nữ tử như thế nào a? Muốn chính nàng thông suốt cơ bản là không có khả năng, Túc Lăng nhận mệnh nói: “Nàng không lý giải sai, ta thích nàng.”

Vốn là một câu thổ lộ rất đẹp bất quá Túc Lăng đã bị Cố Vân tra tấn tâm, lao lực quá độ, nói hữu khí vô lực.

Trong lòng có cái vị trí không dễ dàng va chạm vào nhẹ nhàng chấn một chút, biết là một chuyện nghe hắn nói ra lại là chuyện khác. Cố Vân cúi đầu, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Ta, không biết chính mình có phải thích người hay không, ta cần thời gian.” Kỳ thật nàng cũng không phải dối chuyện tình cảm hoàn toàn vô tâm, chẳng qua ngày thường tính lực của nàng đều đặt ở án tử hoặc là chuyện khác, không có hướng phương diện kia suy nghĩ. Nếu người kia là Túc Lăng? Cố Vân hơi ngẩng đầu, lập tức rơi vào một đôi mắt nhìn như tĩnh hải vô ba, kì thực sóng ngầm bắt đầu khởi động nàng có chút khẩn trương: hắn sẽ táo bạo phẩy tay áo bỏ đi vẫn là lạnh lùng không nói gì mà chống đỡ?

“Đừng cho ta chờ lâu lắm.” Trầm thấp âm hàm chứa thật sâu bất đắc dĩ cùng thản nhiên sùng nịch, Cố Vân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, có lẽ nàng có thể đem quyền quyết định giao cho thời gian, thời gian Túc gia củng cố tiên còn mấy tháng, nàng có thể thừa dịp cơ hội này ngấm lại, nàng rốt cuộc có thích hắn hay không.

Cố Vân âm thầm cân nhắc, thân mình bỗng nhiên nhẹ bẫng bị một đôi bàn tay hữu lực ôm lấy.

Cố Vân kinh hô: “Người làm gì vậy?” Vết thương ở ngực làm cho nàng không dám tùy tiện lộn xộn nhưng là bị hắn ôm như vậy thật sự rất quái lạ.

Túc Lăng ra vẻ bình tĩnh trả lời: “Trở về phủ.” Hắn xem như đã biết tiểu nữ nhân trong lòng ở sự tình gì đều có thể rất sâu sắc, mạnh mẽ, cô đơn đối tình yêu nàng mơ hồ làm cho người ta nóng lòng. Bất quá như vậy cũng tốt, nàng trì hoãn trên cơ bản cũng liền cảm thụ không đến này cái ong bướm truy đuổi, tỷ như Ngao Thiên, còn có Vũ.

“Chân của ta không tàn phế!” Cố Vân hận không thể một chương chụp tại khuôn mặt tuần tú chân mày đều đang cười.

Đứng bên đại môn ngoài gian trước, Túc Lăng dừng lại nhìn trong lòng cảm tức giai nhân, thấp giọng cười nói: “Người hiện tại không thể xuống giường đi đường, hoặc là người thích bị nâng đi ra ngoài?”

Nâng —— ra? Hàm răng thiếu chút nữa cắn đứt, Cố Vân theo hàm răng phun ra hai chữ, “Đi mau —— “

Cố Vân buồn cúi đầu không để ý tới hắn, Túc Lăng tâm tình lại phá lệ hảo, cũng may biệt viện hạ nhân cũng không nhiều, Trác Tình cũng tốt tâm không có đi ra trêu chọc, sắc mặt Cố Vân rất cục dậu đi một ít.

Ra biệt viện, Cố Vân liền thấy một chiếc xe ngựa rộng thùng thình xanh đen sắc đứng ở ngoài cửa, nàng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu đối Túc Lăng nói: “Đúng rồi, trở về người làm cho Túc Nhậm chuẩn bị, mười ngày sau ta muốn chọn lựa bộ đội đặc chủng.”

Túc Lăng trừng nàng, hừ lạnh: “Nàng hiện tại như thế này cái gì cũng không được làm!” Chính mình đều chỉ còn lại có nửa cái mạng, nàng còn muốn luyện binh!

Cố Vân bất đắc dĩ, “Ta chỉ là chọn lựa mà thôi cũng không phải cùng với bọn họ động thủ. Lễ mừng đã muốn chấm dứt, huấn luyện hẳn là lập tức tiến hành.”

“Kia cũng không cần nhanh như vậy.” Chuyện này vốn cũng chỉ là sợ nàng quá mức nhàm chán, cả ngày nghĩ ra bên ngoài chạy mới đề nghị làm cho nàng huấn luyện binh lính tuy rằng hắn cũng có chút chờ mong bộ đội đặc chủng, nhưng là trước mắt hết thấy đều không có thân thể của nàng trọng yếu.

“Người không gấp ta gấp a!”

Hạ nhân nâng lên màn che, Túc Lăng nhẹ nhàng phóng Cố Vân trong xe ngựa, nghi hoặc hỏi “Nàng gấp cái gì?”

“Ta còn thiếu người mấy ngàn lượng bạc, ta nhớ rõ.” Cố Vân trả lời đương nhiên, sắc mặt Túc Lăng cũng là nháy mắt cứng đờ, bàn tay nắm chặt hận không thể đánh một chút, “Thanh —— Mạt —— “

Cố Vân tự cố tiến vào xe ngựa, không để ý tới bên ngoài xe ngựa như sét đánh rống giận, thiếu nợ thì trả tiền thiên kinh địa nghĩa.

Tướng quân phủ, Ý Thiên uyển.

Trải qua lần trước một hồi đánh, toàn bộ sân bị Túc Lăng cùng Ngao Thiên biến thành một mảnh hỗn độn, một phen tu chỉnh sau so với nguyên lai nhân tính hóa rất nhiều, đình viện to như vậy rất cục có cái bàn, không cần mỗi lần đều ngồi trên chiếu. Cây cối trong viện bị thiêu hủy không ít, Túc Nhậm tùy tiện đem phía sau núi mấy khóa lão thụ tiến đến gần, rậm rạp thụ ẩm cơ hồ bao trùm toàn bộ đình viện, ở trong sân thực thoải mái, tất cả đều là xanh um tươi tốt đại thụ, không quá mỹ quan, nàng cũng là hiện tại mới biết được, Túc Nhậm thẩm mỹ có chút kỳ lạ!

Mới tinh bàn có một chén đã muốn lạnh Được canh, một nam một nữ đối diện nhau.

“Gần nhất thực nhàn?” Cố Vân hừ lạnh.

“Quả thật không quá việc.”

Cố Vân ai thán, “Người không có việc có thể làm?”

“Nếu người có thể ngoan ngoãn đem Được uống xong ta sẽ có càng nhiều thời gian làm việc.” Hắn cũng không biết một ngày ba lần uống được miệng nàng rất khổ, tính nhẫn nại của hắn càng ngày càng tốt.

“Ta đã muốn tốt lắm.”

Không có đường thương lượng, Túc Lăng kiên trì nói: “Ngự y nói người còn phải uống nửa tháng Được.”

“Ta uống xong người khiến cho ta đi?”

Thở dài một tiếng, Túc Lăng thỏa hiệp, “Chỉ có thể xem.”

“Thành giao!” Nói xong, Cố Vân cầm chén thuốc, mày đều không nhăn một chút, đem Được uống một hơi cạn sạch. Đem chén không buông, Cố Vân nhìn về phía một bên chống cằm, chán đến chết nhìn bọn họ đã lâu Túc Nhậm, hỏi: “Ta muốn chuẩn bị gì đó chuẩn bị thỏa đáng sao?”

Chậm rãi ngồi lên, Túc Nhậm cười nói: “Đã sớm chuẩn bị tốt.” Hơn mười ngày đến, này hai người vì một chén Được, thường xuyên có thể giằng co một hai canh giờ, tuy rằng cuối cùng Được nước đều đã vào trong miệng Thanh Mạt, bất quá tất cả đều là lấy đại ca đáp ứng điều kiện nào đó. Hắn có chút tò mò, đại ca rốt cuộc còn có thể sủng nàng tới trình độ nào?

Cố Vân vừa lòng gật đầu, lại vẫn là không đứng dậy nổi, vững vàng ngồi, ngón trỏ một chút có một chút không khê gõ mặt bàn cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Túc Vũ từ viện ngoại tiến vào, thấy vừa lúc là Cố Vân nhàn nhã tự tại không khỏi trong giận dữ, “Đều nhanh Giờ Thân, các tướng sĩ ở mặt trời đứng hai canh giờ, người rút cuộc có chọn không?” Tuy rằng là mùa thu, mặt trời chói chang không chút nào thu liễm, hẳn cùng chúng tướng ở giáo trường chờ một buổi chiều, nằng cư nhiên tại đây nói chuyện phiếm!

Cố Vân ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời sắc,qua rậm rạp cành lá vẫn là có thể nhìn đến chói mắt Dương quang, Cố Vân thấp giọng trả lời: “Còn chưa tới thời điểm.”

“Chờ nữa mặt trời đều phải xuống núi !”

Mỉm cười, Cố Vân đứng lý hợp tình trả lời: “Ta chờ chính là mặt trời xuống núi”

160. Chương 160

“Vậy người còn bắt các tướng sĩ giữa trưa xếp hàng!” Túc Vũ giận dữ, thân thể nàng còn không có tốt hơn hẳn cũng không đồng ý nàng giữa trưa chọn lựa tướng sĩ, nhưng là nàng nếu muốn buổi tối tuyển chọn lại ở giữa trưa yêu cầu xếp hàng là có ý tứ gì? Phơi nắng đến tối làm sao còn có thể thể hiện trạng thái tốt nhất!

Khóe miệng khê nhếch, Cố Vân trả lời: “Thí nghiệm vẫn đang tiến hành, một chút nắng đều không chịu nổi căn bản không phải người ta muốn.”

Túc Vũ giật mình, nhìn thoáng qua sắc mặt như thường đại ca cùng nhị ca, chẳng lẽ bọn họ sớm chỉ biết đây là Thanh Mạt thí nghiệm, Túc Vũ tự bực mình, rầu rĩ xoay người đi ra Ý Thiên uyển.

Túc Nhậm nhẹ nhàng lắc đầu, Vũ so Thanh Mạt còn lớn hơn vài tuổi nhưng là cùng nàng so sánh, quá xúc động, Thanh gia tam tỷ muội, hẳn gặp qua hai, cha mẹ các nàng rất cuộc là người như thế nào có thể dưỡng ra nữ nhi như vậy!

Túc Nhậm nhìn nàng, Cố Vân hào phóng cho hắn nhìn, giống như nhàm chán hỏi: “Túc Nhậm, Ngọc tiểu thư đi trở về sao?”

Túc Nhậm phục hồi tinh thần lại nói: “ Sau biểu diễn ở lễ mừng đã trở về.” Án tử đã phá, biểu diễn đã qua, nàng không có lý do gì tiếp tục ở chỗ này.

“Nàng biểu diễn như thế nào?”

Nghĩ đến ngày ấy Ngọc Hạm Đạm ở trên đài cao đón gió đứng, tay áo bay bay, Túc Nhậm khóe miệng không tự giác khê gờ, “Tốt lắm.”

Chắc chắn, câu “Tốt lắm” này bên trong bao hàm ý tứ tựa hồ rất sâu xa a,híp mắt nhìn Túc Nhậm, Cố Vân tựa tiểu phi tiểu: “Thật đáng tiếc a, ngày đó ta không thấy, để mấy hôm nữa thỉnh nàng về nhà làm khách, người cảm thấy thế nào?”

A, Túc Nhậm sửng sốt, nàng mời ai vì cái gì muốn hỏi hắn a? Ẩn ẩn có cảm giác được không thích hợp, Túc Nhậm đứng dậy,vừa đi ra ngoài vừa nói: “Ta đi giáo trường nhìn xem còn có cái gì không có chuẩn bị thỏa đáng .”

Túc Lăng buồn cười, nữ nhân này, đối cảm tình người khác nàng sâu sắc như vậy, đối chuyện chính mình liền tê liệt! (Vân tỷ là đầu đá chứ ko phải đầu gỗ nữa)

Túc Nhậm còn không có đi ra thanh âm Túc Vũ kêu đã muốn truyền đến —— “Đại ca!” Túc Lăng đứng dậy, cùng Túc Nhậm liếc nhau, cảm thấy có dự cảm bất hảo, Túc Vũ cho dù tính tình có cấp cũng không đến mức thất thố như thế.

“Đại ca! Đại ca!” Túc Vũ dồn dập kêu cùng vội vàng cước bộ lại vọt vào Ý Thiên uyển. Túc Nhậm đứng ở cạnh cửa, nhìn hẩn về mặt kính hôn chưa định, vội la lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Nuốt nuốt nước miếng, Túc Vũ nhìn về phía Túc Lăng, vội la lên: “Lão nhân đến!”

Sắc mặt Túc Lăng phút chốc lạnh lại, “Bọn họ tới làm gì?”

Về mặt cầu xin, Túc Vũ nói ra càng cực kỳ bi thảm tin dữ, “Không chỉ lão nhân đến đây, Toàn thúc, Yến thúc cũng đến.....”

Túc Nhậm nhẹ nhàng đỡ trán, thở dài: “Lúc này lại náo nhiệt.” Nói xong còn nếu có chút giống như vô định nhìn Cổ Vân một chút.

Ba đại nam nhân đứng ở cửa viện đều là một bộ dáng sợ hãi, Cổ Vân khuỷu tay chống bàn, thoải mái mà bán nằm úp sấp rất có hưng trí cười nói: “Ta có thể hỏi một chút là ai muốn tới sao?” Ai có mặt mũi lớn như vậy, đem Túc gia ba vị đại tướng quân dọa thành như vậy.

Cổ Vân đang nói, một đạo găm nhẹ trung khí mười phần cùng với như núi khô ngô thân ảnh xuất hiện ở trong viện, “Xú tiểu tử, chạy nhanh như vậy làm gì! Tưởng mặt báo cho ai a!” Bất đến Túc Vũ, người tới hung hăng chụp trên vai hẩn. Túc Vũ bị chụp đau lại không dám khụ ra, nghẹn lại, mặt trướng thành màu gan lợn. Cùng người tới so với, Túc Vũ cao lớn đáng người nháy mắt có vẻ thấp bé không ít, khó trách giận mà không dám nói gì!

Cổ Vân ngồi thẳng lại, tinh tế đánh giá người mới tới ——mặt toàn râu làm cho Cổ Vân cơ hồ thấy không rõ diện mạo hẩn, một đôi mắt hổ sáng ngời hữu thần, dày rộng thân thể, nếu không phải kia một đầu hoa râu Cổ Vân nhất định nghĩ hẩn mới bốn mươi tuổi.

“Như thế nào đều tụ tập tại Ý Thiên uyển a?” Thương lão thanh âm làm cho người ta có trong nháy mắt hoảng hốt. Cổ Vân nhìn lại, một gã tổ y trường bào đầu bạc lão giả xuất hiện ở trong viện, đạo cốt tiên phong, nói không nên lời phong nhã, chẳng qua gây giống như một trận gió có thể thổi đi, nhất là đứng bên cạnh cường tráng như núi đại thúc, mãnh liệt đối lập không khỏi làm cho người ta vì hẩn chảy mồ hôi.

Đi theo Lão Giả cái kia —— là người sao?

Cổ Vân trở mắt, người nọ nhìn qua tuổi cũng không quá già, bộ dáng khoảng năm mươi tuổi, chính là hẩn toàn thân đều là thịt, tựa như quả cầu, xứng thượng sáng lạn tươi cười, rất giống chùa miếu phật Di Lặc. Cổ Vân buồn bực, hình thể ba người này thật đúng là đặc sắc, trừ bỏ râu đại thúc, mặt khác hai người thật sự không giống người Túc gia.

“Thấy chúng ta đến nên mất hứng?” thanh âm đại thúc Phật Di Lặc cùng người của hẩn giống nhau hiền lành mà thuần hậu, chẳng qua ba người chẳng những không có thoải mái chút nào ngược lại lại chấn động.

Túc Nhậm trước hết phản ứng lại vội vàng cười nói: “Toàn thúc, sao ngài nói vậy a, các người một đường vất vả, tới trước tiên thỉnh uống trà, nghỉ ngơi trong chốc lát, ta sai người thu thập phòng a.”

161. Chương 161

“Vẫn là Nhậm ngoan nhất a!” Cao tráng như núi râu đại thúc vừa nói một bên trừng thủy chung cũng chưa cho hoà nhả sắc Túc Lăng, “Không giống người nào đó, sẽ cho chúng ta này đó lão già sắc mặt!”

Túc Lăng trang làm không phát hiện hẩn cảm tức, thản nhiên kêu lên: “Tộc trưởng, Toàn thúc, Yến thúc.”

“Ân.” Bạch Phát Lão Giả mỉm cười gật đầu, một chút không ngại Túc Lăng lãnh đạm ngữ khí cùng sắc mặt đen sì.

“Ba vị thúc thúc đường xa mà đến không biết có chuyện gì?” Túc Vũ cảm thấy bọn họ lần này tới rất kỳ quái, nhất là ba người cùng nhau đến, sẽ không đơn giản là đến xem bọn hẩn đi!

“Như thế nào, không có việc gì thì không thể tới?” Râu đại thúc một tiếng rống Túc Vũ lập tức lui thành con gà con, “Đương nhiên không phải, ta tùy tiện hỏi hỏi, tùy tiện hỏi hỏi mà thôi a hắc hắc.” Hay nói giỡn, hắc nào dám nói “Đúng”, cũng không phải không sợ chết, bả vai đau đòi mạng, tuyệt đối sẽ bầm tím .

Cố Vân chính nhìn xem mùi ngon, râu đại thúc mắt hồ giương lên, nhìn chăm chăm Cố Vân, vang dội thanh âm đỉnh đặc hỏi: “Này xấu nha đầu là ai a?”

Xấu nha đầu, Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, trong lòng không có gì hờn giận, chính là nếu nàng trả lời chẳng phải là thừa nhận chính mình xấu! Cố Vân cười không nói, râu đại thúc lại là có chút không kiên nhẫn, hướng Cố Vân đi đến.

Sợ Yến thúc đối Cố Vân làm cái gì khiến đại ca giận dữ, Túc Nhậm chạy nhanh hoà giải, “Nàng là ——” mới nói hai chữ, Túc Nhậm cũng không biết giới thiệu nàng như thế nào. Nói nàng là lễ vật Hoàng Thượng ngự ban? Phỏng chừng Thanh Mạt sẽ hận hắc ; nói nàng là đại ca nữ nhân, chỉ sợ hắc chết nhanh hơn!

Túc Yến đứng bên cạnh Cố Vân, giương giọng hỏi: “Nha đầu tên là gì?”

Cố Vân lễ phép đứng dậy trả lời: “Thanh Mạt.”

“Người chính là Thanh Mạt?” Nhìn nữ oa còn không đến ngực mình, cả người nhỏ gầy như chỉ cần chạm liền vỡ, trong mắt Túc Yến xẹt qua rõ ràng kinh ngạc, Cố Vân không biết hắc nghe thấy tên này vì cái gì có vẻ mặt như vậy nhưng là giây tiếp theo, cặp kia dày rộng bàn tay hướng tới bả vai của nàng không chút lưu tình hung hăng trảo.

Cố Vân cả kinh, chạy nhanh lui về phía sau, lắc mình tránh né. Hắc một chưởng này lực đạo cũng không nhẹ, nếu là dĩ vãng tiếp được chiêu này cũng không có gì, hiện tại nếu như bị hắc chụp miệng vết thương của nàng thật vất vả khép lại nhất định lại vỡ ra, đến lúc đó Tình tuyệt đối cùng nàng liều mạng!

Túc Yến lại ra một chưởng, một cực nhanh bóng đen theo bên cạnh xẹt qua, Túc Lăng cao lớn thân ảnh chắn phía trước nữ oa, một chưởng này cũng rắn chắc dừng ở đầu vai hắc.

Túc Lăng thét lớn một tiếng, ngạnh sinh sinh nhận một chưởng này. Túc Yến khê giật mình, có chút suy nghĩ thu tay, Túc Lăng nhanh chóng xoay người nhìn về phía Cố Vân, chỉ thấy nàng tay ôm ngực, mày rỗi rầu cùng một chỗ, sắc mặt trắng bệch. Túc Lăng tâm phút chốc bị nhắc lên, vội la lên: “Mạt nhi, nàng thế nào? Ngực có đau hay không?”

Mạt nhi? Cố Vân ngực đau đòi mạng, Túc Lăng một tiếng “Mạt nhi” lại làm cho nàng muốn mắng, vì trốn lão nhân kia bỗng nhiên chụp tới một chưởng, nàng động tác quá lớn, phỏng chừng là động đến miệng vết thương, Túc người nhà quả nhiên không một cái là nhả nhận, động bất động liền ra tay, hắc thoát nhìn tuổi cũng không nhỏ như thế nào còn hỏa bạo như vậy a!

Xem nàng hơi thở hỗn loạn cũng không trả lời hắc, Túc Lăng nóng nảy, gằn nhẹ : “Túc Nhậm, phái người đi thỉnh ngự y”. Túc Nhậm gật đầu, đang muốn đi ra ngoài Cố Vân bỗng nhiên khê gọi nói: “Chờ đã.” Nàng hít sâu một hơi, đứng thẳng, ngay từ đầu kia đau nhức đã muốn chậm rãi tán đi, vì thế lắc tay kiên trì nói: “Ta không sao!” Ngự y chắc chắn vốn không có việc gì cũng bị nói thành trọng thương!

“Thật sự không có việc gì?” Túc Lăng vẫn là lo lắng. Vì làm cho hắc an tâm, Cố Vân gơ lên một chút tươi cười, như gió đêm mềm nhẹ phả vào mặt, không hiểu sao làm cho người ta run sợ, nàng chưa từng có như vậy cười, Túc Lăng nhìn có chút si ngốc.

Túc Yến chịu không nổi Túc Lăng kia thất hồn lạc phách xuẩn dạng, như sợ người khác nghe không thấy nói to: “Làm sao tìm đến cái bệnh lại xấu nữ nhân? Túc Lăng, ánh mắt của ngươi thật sự là quá kém !”

Hắc cũng chưa đánh trúng nàng liền có bộ dáng sắp té xỉu, trên bàn còn có một chén thuốc, có thể thấy được thân thể nữ oa này rất yếu mềm a.

Đối với Túc Yến đánh giá, Cố Vân không để ý, nhưng là bên cạnh Túc Lăng hiển nhiên không giống nàng, hắc đỡ Cố Vân, con ngươi đen dâng lên hàn ý làm cho Cố Vân cũng có chút bất an, bất quá nàng cái gì cũng không nói, này vài người hắc là Túc gia trưởng bối, Túc Lăng chính mình sẽ đứng mực.

Đỡ Cố Vân ngồi xuống, Túc Lăng cũng không có nhìn về phía Túc Yến, lạnh như băng ngữ khí cũng đủ đại biểu ý tứ của hắc, “Các ngươi muốn tới thì tới, muốn ở liền ở nhưng là nếu tìm nàng gây phiền toái, xin mời đi.

162. Chương 162

Hai người Túc toàn cùng Túc kinh liếc nhau, ánh mắt lại rơi xuống nữ tử Túc Lăng hộ bên người. Nàng có thể tránh thoát chương thứ nhất của Túc Yến, có thể thấy được không phải là người ốm yếu gì nhưng là ngay cả như vậy, nàng cũng không phải nữ nhân có thể cùng Lăng kẻ vai sát cánh! Phá hư liền phá hư, tình căn Lăng đối của nàng chỉ sợ đã muốn quá sâu!

Hôm nay cư nhiên đuổi người, Túc Yến cảm tức mắng: “Có tỷ năng lực cư nhiên dám cùng Yến thúc nói như vậy!”

Túc Lăng không để ý tới hắn, đối với Cố Vân thấp giọng hỏi nói: “Đi vào nằm trong chốc lát?”

Cố Vân ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, mặt trời đã bắt đầu lặn, sắc trời đã bắt đầu tối. Nàng lắc đầu, trả lời: “Ta thật sự không có việc gì. Thời gian cũng không sai biệt lắm, đi giáo trường đi.”

Túc Lăng không nói cái gì, nắm tay nàng thật chặt. Cố Vân nhanh nói: “Chỉ tại trên đài cao xem, ta cam đoan!” Đối phó Túc Lăng nàng là càng ngày càng tâm đắc, hắn như một con khố ngựa sư tử, vuốt lông hắn sẽ nói chuyện tốt lắm.

Quả nhiên, sắc mặt Túc Lăng không tốt lắm lại vẫn là bỏ lại một đám người, đỡ nàng ra Ý Thiên uyển. Hắn cư nhiên liếc cũng không liếc bọn họ! Túc Yến chờ hai người thân nhiên đi, hỏi: “Bọn họ đi chỗ nào?”

“Ách.” Túc Vũ chần chờ, muốn nói bọn họ phải đi chọn lựa tướng sĩ sao?

Trên vai bỗng nhiên bị đè lại, Toàn thúc cười tùm tùm mặt gần trong gang tấc, “Vũ a, ngươi là người ngoan nhất, có phải còn có cái gì hảo ngoạn chưa nói cho chúng ta biết a?” Hiền lành thanh âm làm cho Túc Vũ nổi lên một tầng da gà.

“Không có!” Túc Vũ lập tức quyết định, vẫn là không nói cho bọn họ bằng không còn không biết bọn họ sẽ làm ra chuyện gì.

“Hửm?” Ánh mắt Túc Toàn đều nhanh còn một cái khe, vẻ mặt không tin.

Túc Vũ cười mĩa tiếp tục pha trò, “Thực không có, chính là chuyện luyện binh linh tinh thôi a. Ngài cũng biết, tướng quân phủ luyện binh là chuyện thường thôi.”

Túc Toàn ngược lại nhìn về phía Túc Nhậm, cười nói: “Nhậm, ngươi có cái gì muốn nói?”

Túc Nhậm sáng khoái nói: “Không có.”

Ba thằng nhóc, hợp nhau đến che giấu bọn họ a! Túc Yến đang muốn bảo nổi, Túc Nhậm bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì nói: ‘đúng rồi, Băng Luyện đã muốn tuyển nữ chủ nhân.’

Túc Yến liếc hắn, “Chúng ta đương nhiên biết, bằng không người nghĩ rằng ta đều một phen lão xương cốt còn riêng tới chỗ này đùa sao!” Thực cho rằng bọn hắn nhàn rồi không có chuyện gì làm a!

Túc Toàn thủy chung mặt cười cứng đờ, hỏi: “Kia nữ oa chính là Băng Luyện lựa chọn?”

Túc Nhậm nhún nhún vai, xem như trả lời.

“Không có khả năng a!” Túc Yến sững sốt, “Băng Luyện là làm sao a, tuyển người một lần không bằng một lần! Lần này rõ ràng chọn cái bệnh Tây Thi!” nương Túc Lăng tuy rằng cũng không phải võ lâm cao thủ gì nhưng ít nhất thân thể coi như khỏe mạnh, nữ nhân này nếu thành thê tử Lăng, có thể hay không ngay cả sinh đứa nhỏ đều khó khăn a?

“Không đúng. Tộc huy gần nhất thường xuyên dị động, Băng Luyện đã muốn hơn trăm năm không có như vậy hưng phấn, Thanh Mạt nữ oa không giống như là có thể khống chế nó.” Túc Kinh nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía Túc Nhậm trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, muốn từ hắn trên mặt nhìn ra chút manh mối, đáng tiếc Túc Nhậm thủy chung cười nhìn lại hắn.

Bọn họ lần này đến hoàn toàn là vì Bằng Luyện, nó luôn luôn thủ hộ Túc gia nữ chủ nhân, nhưng là lần này nó tựa hồ hưng phấn dị thường, này làm cho bọn họ nhin không được tiến đến tìm tòi nghiên cứu nhưng lại nghe nói Hoàng Thượng tặng một nữ nhân cho Lăng, tên là Thanh Mạt, ngay từ đầu bọn họ cũng cho rằng sẽ là nàng, nhưng là vừa rồi xem qua đơn bạc thân thể sau thật sự không tin nàng có thể đem Bằng Luyện uy lực kích phát.

Túc Yến nắm áo Túc Nhậm hừ lạnh: “Nhậm, ngươi sẽ không là muốn che giấu Yến thúc đi, nàng kia bé nhỏ mềm yếu làm sao xứng đôi Bằng Luyện?” Chỉ là kia hàn khí liền cũng đủ nàng chịu không nổi!

Túc Nhậm mỉm cười, kéo tay Túc Yến nói: “Ba vị thúc thúc đi theo ta, xứng không các người xem qua thì biết.” Nhớ tới giáo trưởng trận thế, Túc Nhậm khoe miệng giơ lên một chút quý dị tươi cười.

“Có ý tứ gì?” Ba người nhìn nhau.

Mấy lão nhân đi phía sau Túc Nhậm đuổi tới sân luyện công chỉ nhìn đến đông nghìn nghịt mấy ngàn tướng sĩ, toàn bộ sân luyện công lặng ngắt như tờ, im lặng có chút dọa người. Mặt trời sớm đã xuống núi nhưng lại không đốt được bởi vậy cũng không thấy rõ lắm biểu tình của tướng sĩ. Ngay cả như vậy mấy ngàn tinh binh hồ hững đứng, khiếp người khí tràng vẫn là làm cho người khó thở, càng kỳ lạ là ẩn ẩn còn có thể cảm giác được một cỗ oán khí cùng tức giận.

Túc Toàn ánh mắt lại dùng sức nhìn, rốt cục thấy trên đài Túc Lăng cao lớn thân ảnh. Túc Toàn nghiêng đầu nhìn về phía Túc Nhậm, cười tủm tỉm hỏi: “Lăng muốn luyện binh sao? Nhậm tiểu tử, ngươi bảo chúng ta đến nhìn cái gì?” Bọn họ đối luyện binh khả không có hứng thú gì.

Túc Nhậm còn không có mở miệng, Túc Yến phát hiện bên cạnh Túc Lăng còn đứng một kiều tiểu bóng dáng, mặt lập tức đen xuống, “Khi nào thì tướng quân phủ luyện binh nữ nhân cũng có thể ở bên cạnh nhìn.” Túc Lăng làm cái quỷ gì a, sủng nữ nhân cũng không thể sủng đến loại tình trạng này! Khó trách các tướng sĩ lòng có oán khí

163. Chương 163: Chương 163

“Ách, Yến thúc, người ở chỗ này nói nói là được, tốt nhất không cản trước mặt nàng kêu nữ nhân, bằng không ——” Túc Vũ ho nhẹ hai tiếng, không nói thêm gì nữa. Hiện tại hắn nghe từ nữ nhân này liền nổi da gà, lúc ấy hắn cũng là như thế này đối nàng kêu, kết quả bị mất hết mặt mũi.

Túc Yến không cho là đúng trả lời: “Bằng không nàng còn có thể đem ta thế nào?” Bằng không liền thăm , Túc Vũ cùng Túc Nhậm liếc nhau, lòng như có thần giao cách cảm không nói gì nữa.

Bên kia nhìn nhau, bên này Hàn Thúc đợi một buổi chiều, cơn tức cũng không nhỏ, đối với còn có tâm tình ngồi xuống Cố Vân khẽ gọi nói: “Người rốt cuộc tướng như thế nào a? Trời đã tối rồi.”

Cố Vân khẽ cười nói: “So a, đốt lửa đi.”

Hàn Thúc không rõ trong lòng nàng nghĩ cái gì, vẫn là chấp hành mệnh lệnh của nàng, hét lớn một tiếng: “Đốt lửa!”

Hàn Thúc ra lệnh một tiếng, bốn phía giáo trường đuốc lập tức cháy, chiếu sáng toàn bộ giáo trường

Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, thoát nhìn không sai, phơi nắng một buổi chiều, còn thực tinh thần , dáng người như trước cao ngất, khí thế không thấy một tia suy sụp, xem ra Hàn Thúc chọn lựa ba nghìn người này cũng mất một phen khổ tâm, khó trách đau lòng bọn họ như vậy.

Cố Vân chậm rãi đứng dậy, trên cổ tay phút chốc bị nắm lại, Túc Lăng u ám ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng. Cố Vân thầm than, nam nhân này thật khó muốn làm!

Bất đắc dĩ bĩu môi, Cố Vân giải thích nói: “Ta cùng bọn họ nói quy tắc, yên tâm, ta sẽ không đi xuống.” Nàng lại không điên, mạng nhỏ này nàng còn quý trọng!

Túc Lăng cuối cùng buông lỏng tay nàng, trong lòng lại bắt đầu hối hận, lúc ấy như thế nào sẽ làm cho nàng luyện binh đâu? Xem bộ dáng nàng còn thật sự làm, Túc Lăng trừ bỏ theo nàng cũng không còn lựa chọn nào khác.

Cố Vân đi đến phía trước, đôi mắt chậm rãi đảo qua kiên nghị mà cứng rắn khuôn mặt, kinh nghiệm sa trường luyện ra sát khí, cho dù cái gì cũng chưa làm cũng có thể cho người kinh hồn táng đảm. Cố Vân khẽ cười, bỗng nhiên có một loại cảm giác hưng phấn, bọn họ cũng không phải là nửa năm trước nàng mang cái đám tiểu tử, nàng thật sự kì vọng chờ đợi biểu hiện của bọn hắn.

Trên đài cao nàng lam nhạt tổ y, tóc dài buộc cao, đôi mắt một đám sắt đá, vẻ mặt bình yên, ánh mắt bình tĩnh.

Túc Yến chỉ vào Cố Vân hỏi: “Nàng muốn làm gì?”

Túc Yến âm thầm quan sát Túc kinh, chỉ thấy hắn chậm rãi vuốt chòm râu dài, ánh mắt nhìn về phía Cố Vân tràn ngập tìm tòi. Túc Nhậm cười thầm, không có trả lời Túc Yến, nói: “Ba vị thúc thúc, đến trên đài cao ngồi chậm rãi xem đi.”

Túc kinh rất có hưng trí gật đầu, Túc Toàn vẫn là vui tươi hơn hờ cười chỉ có Túc Yến vẻ mặt khó chịu.

Túc Nhậm mang theo hai người lên đài cao, để bọn họ ngồi, Túc Lăng quay lại thấy bọn họ, ánh mắt trầm xuống, Túc Nhậm ánh mắt bay loạn chính là không đối diện hắn giống như giả vờ không phát hiện. Ánh mắt bọn họ ở phía sau đánh giá, Cố Vân tâm tư liền toàn đặt ở tỷ thí.

Không có giải thích vì cái gì làm cho bọn họ phơi nắng một buổi chiều, không có trấn an hoặc là xin lỗi, Cố Vân nhẹ nhàng nâng tay, chỉ vào bên cạnh giáo trường một số thứ kỳ quái nói: “Như thế này năm mươi người chia làm một tổ, các người trước mặt có hố, bụi gai, cầu độc mộc, tường cao bốn hạng chướng ngại, hố phải nhảy vào rồi đi ra, xuyên qua bụi gai phải trườn, đi cầu độc mộc người rơi xuống phải đi lại từ đầu, tường sẽ không cần ta nói, muốn vượt qua nó. Sau tường có mười cây cung, mười mũi tên, bia ngắm không có hồng tâm, có một cây lông chim, người bắn trúng lông chim có thể lưu lại.” Thanh nhuận thanh âm thực vang dội có thể ỏi người đều nghe được rõ ràng, vài thứ kia bọn họ nhìn một buổi chiều, không có gì đặc biệt, chúng tướng mặt không chút thay đổi, trên đài cao vài cái lão nhân liền có chút tò mò.

Chỉ thấy trên sân, đào một cái hố sâu hơn một trượng, đằng sau hố là bụi gai kéo cách mặt đất một thước, phía dưới là bùn, theo nơi đó trườn qua nhất định chặt vật không chịu nổi. Qua bụi gai sau, mười thân cây đặt trên mặt đất tiếp qua là một mặt gỗ đứng thẳng trên mặt đất cao hơn hai trượng.

Nha đầu kia làm nhiều thứ kỳ quái như vậy có ích lợi gì? Bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị, ba người nhìn xem mùi ngon.

Túc gia quân tướng sĩ không có ai không có võ công, võ công của tinh binh liền càng không cần phải nói, bọn họ người người sắc mặt thông dong. Cố Vân mỉm cười, nói: “Ta biết các người đều là tinh anh trong tinh anh, ta một chút đều không nghi ngờ các người có thể thông qua này đó chướng ngại, bắt quá các người phải nhớ, chỉ có mười mũi tên.”

Chúng tướng hiểu rõ, ý tứ của nàng là mỗi một tổ mười cá nhân nhanh nhất tới mới có tư cách bắn tên, người khác, toàn bộ bị thua.

Xác định bọn họ đều hiểu ý tứ của mình Cố Vân đối với Hàn Thúc nói: “Bắt đầu đi.”

“Phân tổ xếp thành hàng!” Hàn Thúc lớn tiếng hạ lệnh, các tướng sĩ lập tức xếp thành đội hình, ba nghìn người vừa vặn sáu là mười hàng, tốc độ rất nhanh cũng thực chỉnh tề. Cố Vân âm thầm sợ hãi than nhẹ, Túc quân trận pháp thao luyện quá lợi hại, ở trên chiến trường đại quy mô đối địch, tinh chuẩn mà nhanh chóng xếp như vậy, địch nhân tuyệt đối không tìm thấy sơ hở có thể công kích!

Cố Vân còn tại tán thưởng, đội ngũ đã muốn chạy đến chướng ngại.”Bắt đầu.” Theo Hàn Thúc ra lệnh một tiếng, tướng sĩ như mũi tên nhọn rời cung phóng đi, mỗi người đều hiểu được, không phải mười người về đầu chính là thất bại

164. Chương 164

Năm mươi nhân cơ hồ là đồng thời nhảy vào hố sâu, đi ra lại rõ ràng có trước sau có khác, tại hố dài rộng sâu ba mét, lập tức nhảy vào năm mươi cá nhân, cơ hồ chính là người dẫn người, bên trong cũng không đủ không gian chạy lấy đà, cơ bản chính là tại chỗ nhảy lấy đà, muốn đi ra thật sự không dễ dàng, quả nhiên, một cái hố cũng đã đưa bọn họ rút khoảng cách.

Trường đối bọn họ mà nói không có gì khó khăn sẽ chỉ làm bọn họ đầy người lấy lợi, ở leo tường quả nhiên tạo thành chướng ngại, chạy cầu độc mộc, sáu mét cao tường ngăn cản không ít người bắt quá người có khinh công trụ cột vẫn là đi qua.

Làm mười mũi tên đều có chủ nhân sau Túc Nhậm phó tướng Dư Thạch Quân đứng ở bên tường cao hô to một tiếng: “Người phía sau, loại.”

Sở hữu không có thể rất nhanh vượt qua tường cao tự nhiên toàn bộ bị thua, mà may mắn lấy đến tên dài cũng không chắc chắn có thể như nguyện.

Cách bọn họ hai mươi trượng, lông chim màu trắng còn có thể theo gió đem qua lại phiêu đảng, dưới bóng đêm chỉ có thể dựa vào đuốc chiếu sáng, ánh lửa lắt lự, có người ngay cả lông chim đều không thấy rõ lắm càng đừng nói bắn trúng nó! Cố Vân cũng không cho bọn họ thời gian chậm rãi nhắm. Cầm lấy tên sau, phải ở nửa khắc bắn ra. Phía trước bọn họ chạy làm cho bọn họ hơi thở không xong, phiêu động lông chim lại khảo nghiệm bọn họ nhãn lực!

Này một vòng kết quả là, “Toàn bộ không trúng.” Dư Thạch Quân nhìn thoáng qua lông chim, âm thầm oán Cố Vân xảo quyết. Đề mục như vậy có thể có mấy người hoàn thành được! Vòng thứ nhất toàn quân bị diệt, vừa rồi còn tin tưởng tràn đầy tướng sĩ khẩn trương.

“Bắt đầu.”

Nhóm thứ hai liền xông ra ngoài, cái thứ nhất đi ra hố sâu nhìn thực quen mắt, Cố Vân hơi hơi híp mắt nhìn, đó là —— La Nham! Ở rừng mưa, hẳn làm cho nàng ẩn tượng khắc sâu. Nhìn hẳn xương cốt đều đều, sức bật cũng rất mạnh, qua tường cao không là vấn đề, không biết có thể bắn trúng lông chim hay không.

La Nham một đường đi động tác sạch sẽ lưu loát, như Cố Vân sở liệu, hẳn là cái thứ nhất lấy tên. La Nham nhìn thoáng qua lông chim, không có chần chờ bắn tên, thuần trắng lông chim thẳng tắp dính ở phía trên!

Hảo tên pháp! Hảo nhãn lực! Cố Vân âm thầm vui sướng, người này là nhân tài!

Tổ này thành tích tốt lắm, có bốn người bắn trúng lông chim.

Kế tiếp mấy tổ cũng không sai, Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân cũng trúng chẳng qua lúc ấy Cố Vân mang tân binh cũng chỉ có bọn họ hai người được chọn người. Mắt thấy tỷ thí đã qua hơn nửa, trúng cử trên cơ bản đều là người phục hồ doanh, Lưu Tinh thấp giọng thở dài: “Phục hồ doanh quá lợi hại, tân binh chúng ta đều không có mấy người có cơ hội bắn tên.”

Cùng là tân binh tiểu tướng cũng thở dài trong lòng, “Đúng vậy, cũng không phải mỗi người đều là Lãnh Tiêu, Cát Kinh Vân!”

“Không được.” Lưu Tinh râu rí khế gọi nói, “Đầu nhĩ vốn là dạy chúng ta, tuyển sau cư nhiên không có mấy cái là người của chính mình, rất dọa người, không thể làm cho người phục hồ doanh khinh thường!” Bọn họ nhưng là liều mạng mới vào được ba nghìn người, cứ như vậy thua thực không cam lòng!

“Chính là!” Bọn họ này một loạt bên trong, có ba bốn cái từng là tân binh được Cố Vân “chăm sóc”, bọn họ cũng không cam lòng nhưng là lại vô kế khả thi, “Hiện tại làm sao bây giờ, chúng ta quả thật không mạnh như bọn họ a!”

Lưu Tinh trong mắt xẹt qua một chút giảo hoạt, cúi đầu cười hai tiếng, thừa dịp phía trước còn tại tỷ thí, cúi đầu đối với mấy người bên cạnh thì thầm vài câu, nghe xong lẫn nhau nhìn vài lần, cuối cùng chỉ vào Lưu Tinh nói: “Được! Liền như vậy! Người làm!”

Lưu Tinh sững sốt, lập tức dùng sức gật gật đầu! Rất nhanh đến bọn họ một tổ.

“Bắt đầu.” Hàn Thúc ra lệnh một tiếng, năm mươi người như ong vỡ tổ vọt vào hố sâu.

Nhưng mà kỳ tích, một người tuổi còn trẻ thân ảnh cơ hồ là ở hạ xuống đồng thời lập tức theo hố nhảy ra, quả thực là thân nhẹ như yến.

Hắn sau, lại có một người như hắn thoải mái mà ra hố sâu, tất cả mọi người trợn tròn mắt, nhìn về phía đó mới phát hiện, hố to có hai người dùng thân thể làm chống đỡ, làm cho bọn họ đập mà nhảy lên, này từng thua ở hố tướng sĩ đều nổi giận, “Bọn họ như thế nào có thể làm vậy?”

Chúng tướng trong lòng đều là không phục nhưng là ngồi trên cao Cố Vân chính là nhẹ nhàng chớp chớp mắt, mỉm cười nhìn hết thấy, Túc Lăng thủy chung thờ ơ lạnh nhạt, hai cái chủ tử cũng chưa kêu dừng, tỷ thí tự nhiên là tiếp tục tiến hành .

Lưu Tinh cùng hai gã tiểu tướng tuy rằng đoạt tiên cơ nhưng là phục hổ doanh thực lực dù sao vẫn là cao hơn bọn họ, đến tường cao đã có bốn năm người đi qua. Lưu Tinh cùng hai gã tiểu tướng thử một lần, đều chỉ có thể nhảy đến một nửa.

Mắt thấy lại có hai người đi qua, hai gã tiểu tướng liếc nhau, cắn răng một cái, một người trát trung bình tấn, một người đập bờ vai của hắn nhảy lên đồng thời đối với Lưu Tinh kêu lên: “Lưu Tinh, lên!” “Ân.” Nắm thật chặt tay, Lưu Tinh nương hai người bả vai, cuối cùng qua, theo chỗ cao nhảy xuống, vui sướng tiến lên, bắt lấy một mũi tên cuối cùng. Cùng lúc đó, Dư Thạch Quân cũng đối với người phía sau nói: “Dừng.”

165. Chương 165

Không ít người trông Lưu Tinh tức giận bất bình, theo sát Lưu Tinh mặt sau đồng dạng lướt qua lại không có thể lấy đến tên trắng hán nhện không được găm nhẹ nói: “Bọn họ mưu lợi, không công bằng!”

Có người mở đầu, này đã ở dưới tường không thể đi qua tướng sĩ cũng đều kêu lên “Đúng! Không công bằng!” Nháy mắt có chút hỗn loạn, Dư Thạch Quân khó xử nhìn về phía Cố Vân, Lưu Tinh bọn họ như vậy quả thật mưu lợi. Cố Vân không để ý đến bọn họ kêu gào, cao giọng nói: “Bắn tên.” Nàng ra lệnh một tiếng, vài người lấy đến tên không dám chần chờ, tiếp tục bắn tên.

Tên dài một mũi một mũi đình ở phía trên mà bắn trúng lông chim chỉ có ba mũi. Trong đó một đúng là Lưu Tinh bắn ra .

Sự tình đã thành kết cục đã định, tất cả mọi người nghĩ đến Cố Vân sẽ không để ý cái kia tức giận bất bình trắng hán Cố Vân bỗng nhiên nhìn về phía hắn, bình tĩnh hỏi: “Làm sao không công bằng?”

Trắng hán cho rằng chính mình không có sai, kiên định nhìn Cố Vân, cao giọng nói: “Bọn họ như vậy mà lên giúp một người, tự nhiên là có thể lướt qua chướng ngại nhưng là hắn căn bản không phải dựa vào chính năng lực của mình lấy tới, đối với người so hắn cường người chính là không công bằng!”

Này đồng dạng ở phía sau các tướng sĩ đều gật đầu, biểu đạt trong lòng bất mãn.

Cố Vân không hề giận, thản nhiên nói: “Ta vừa rồi nói được rất rõ ràng, chỉ cần qua này đó chướng ngại, mười người tới nhanh nhất tới mới có tư cách bắn tên. Ta có nói qua không thể đoàn đội hợp tác sao, người như thế nào không hỏi xem bọn họ vì cái gì không đề cử người khác lại cam tâm tình nguyện làm đá cho hắn đập chân?”

Trắng hán nhìn thoáng qua mũi tên trúng mục tiêu lông chim, lại nhìn nhìn tường cao sau không thể qua lại vẫn là tươi cười vài tên tiểu tướng, trầm mặc không có trả lời Cố Vân, sắc mặt cũng chậm rãi bình thản xuống.

Hắn không nói lời nào, Cố Vân cũng không tính buông tha cho cơ hội lần này làm cho bọn họ hiểu được cái gì kêu đoàn đội hợp tác, chỉ vào còn tại phiêu dang lông chim, nói: “Bởi vì một cửa cuối cùng so nhân lực,

so tinh chuẩn, so ổn định, năm mươi tuyền mười bốn họ lựa chọn người tối có cơ hội thắng. Ta muốn là có đầu óc có quyết đoán, hiểu được lấy hay bỏ tướng sĩ, không phải mắng phu!”

Âm thanh trong trẻo ở rộng lớn giáo trường vang, từng chữ rõ ràng, không vì Cổ Vân kêu có bao nhiêu lớn tiếng mà là không ai dám đi phản bác.

Vừa rồi còn gọi rầm rĩ không công bình mấy người đều yên lặng cúi đầu. Túc Lăng không khỏi mỉm cười, này đó đi theo bên người hắn nhiều năm vạm vỡ, từng làm bao nhiêu địch thủ kinh hồn táng đảm hôm nay lại ở trước mặt nàng không nói gì.

Cổ Vân xem cũng chưa xem bốn hắn, đối với Hàn Thúc nói: “Tiếp tục.”

Hàn Thúc phục hồi tinh thần lại, lập tức kêu lên: “Bắt đầu.” Lại một loạt xếp thành hàng hướng tới hố sâu vọt vào, tỷ thí đầu vào đây tiến hành, sáu mươi tổ mất hai canh giờ, rốt cục xong.

Nhìn thoáng qua còn lại thiếu đáng thương mấy trăm người, Hàn Thúc thở phào nhẹ nhõm, đi đến trước mặt Cổ Vân thấp giọng nói: “So xong rồi, chỉ có ba trăm hai mươi một người thông qua.”

Cổ Vân nhẹ nhàng gật đầu, tựa hồ cũng không cho là ít người, cười nói: “Những người khác giải tán, người lưu lại tập hợp, ta nói ra suy nghĩ của mình.”

“Rõ.” Hàn Thúc lĩnh mệnh đi. Đây toàn bộ buổi tối, Túc Lăng ngay cả một câu đều không nói, tất cả đều là tiểu nha đầu kia chỉ huy, này thoát nhìn uy phong lẫm lẫm tiên phong phó tướng cũng tùy ý nàng sử dụng, tuy rằng xem qua nàng đêm nay biểu hiện, Túc Yến đối nàng có hảo cảm nhưng là trong lòng vẫn là không quá sáng khoái, “Tướng quân phủ khi nào thì đổi chủ?”

Tướng góc cho hắn không được tự nhiên, Túc Kinh hào phóng khen: “Nữ oa này có ý tứ, nói không chừng thật đúng là người chúng ta muốn tìm.”

“Ta nhìn không thấy, có chút công phu mồm mép có ích lợi gì?” Thân mình yếu như vậy, có thông minh có năng lực làm thế nào?

“Ta lại cảm thấy nữ oa này không sai, không cậy mạnh, không có đầu óc khó thành châu báu.” Túc Toàn nói xong còn có chút nhìn hắn một cái, Túc Yến mắt hồ giương lên, hung tợn quát: “Ta nói lão tam, người nói ai cậy mạnh không có đầu óc!”

Túc Toàn cười mà không đáp, Túc Yến ghen một hơi lại phát không được, hắn muốn bạo nộ rồi, nếu bạo nộ không phải đã nói lên mình chính là người cậy mạnh không đầu óc a.

Cổ Vân đầu đầy hắc tuyến, bọn họ nghĩ đến thanh âm rất nhỏ sao, qua tuổi bán trăm còn có thể giống tiểu hài tử, âm ỉ. Cùng Túc Lăng liếc nhau một cái, Cổ Vân phát hiện hắn chính bình tĩnh đối nàng cười cười, bộ dáng như tập mãi thành thói quen. Cổ Vân lập tức quyết định hoàn toàn không nhìn ba cái lão nhân này bằng không nàng không biết chính mình có thể nhìn không được đối bọn họ làm cái gì hay không.

Xoay người, ba trăm hai mươi người đã xếp thành hàng, Cổ Vân giơ lên một chút sáng lạn mỉm cười, nói: “Chúc mừng các vị thông qua vừa rồi tiểu thí nghiệm, đêm nay chọn lựa hiện tại có thể bắt đầu.”

A?

Vừa rồi cái kia chính là — tiểu thí nghiệm!

166. Chương 166

Chúng tướng ngẩng ra nhìn Cổ Vân, giờ phút này tươi cười trên mặt nàng làm cho người ta có một loại cảm giác mao cốt từng nhiên (tự nhiên thấy lạnh lẽo, rùng mình), có người nhớ tới thống khổ năm dặm nhảy ếch, có người lại nhớ tới rừng mưa to mọng nhuyễn trùng, càng nhiều người mặc danh kỳ diệu, không biết sống chết.

Chúng tướng kinh ngạc nhìn chăm chăm nàng, nhìn đến trong đó không ít ánh mắt quen thuộc đang hoảng sợ, Cố Vân tâm tình phá lệ tốt, nói ra cũng dị thường nhẹ nhàng, “Mọi người không cần khẩn trương, đêm nay thí nghiệm đề mục phi thường đơn giản.” Nàng nói chưa dứt lời, các tướng sĩ từng ném qua một mồ hôi lạnh đều nhanh xuống, nàng nói càng thoải mái đơn giản bình thường sẽ bị chết càng thảm. (khổ thân các anh a, rơi vào tay Vân tỷ thì xác định rồi a men)

“Hàn Thúc.” Cố Vân đối với cách đó không xa Hàn Thúc vẫy tay, hấn xốc lên một túi màu đen thật lớn, phía dưới là bao cát như một ngọn núi nhỏ.

“Mỗi người lại đây lĩnh mười bao cát, bốn buộc ở trên đùi, sáu buộc ở trên lưng.” Hàn Thúc lớn giọng rống, cho dù là ở giáo trường rộng lớn vậy cũng có thể nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng).

Hơn ba trăm tướng sĩ thu hồi nghi hoặc trong lòng, nhanh chóng chạy đến chỗ bao cát, đem bao cát buộc trên người, động tác chỉnh tề không chút do dự. Hàn Thúc thấy còn sót lại không đến ba mươi bao cát, trong lòng âm thầm oán, khó trách đề mục phía trước xảo quyết như vậy nguyên lai ngay từ đầu nàng sẽ không tính làm cho quá nhiều người tiến vào đến cửa này.

Chờ bọn hấn một lần nữa xếp thành hàng, Cố Vân tiếp tục nói: “Mười dặm ngoại đỉnh núi Ngọc Tuyền có một tướng sĩ cầm trong tay sợi dây màu đỏ, các người chạy tới đó lấy một sợi trở về, thời gian ta không hạn chế, bắt quá mười người trở về cuối cùng có thể tự hồi doanh.”

Dựa theo kinh nghiệm phía trước, Cố Vân không có khả năng ra đề mục đơn giản như vậy, các tướng sĩ vẫn không nhúc nhích chờ nàng tiếp tục nói tiếp nhưng thật lâu không thấy, cuối cùng chỉ chờ đến Cố Vân tiêu sai đối với bọn họ giờ tay, “Xuất phát.”

Cứ như vậy sao? Chúng tướng trong lòng nghi hoặc không thôi, đối với trường kỳ thao luyện bọn họ mà nói, cột bao cát chạy hai mươi lý cũng không phải cỡ nào khắc nghiệt huấn luyện, nàng chuẩn bị bao cát, vì đào thải mười người, những người khác nghĩ như thế nào bọn họ không biết, Lãnh Tiêu, Cát Kinh Vân cùng Lưu Tinh chết cũng không tin Cố Vân tốt như vậy.

Nhưng là không tin là không tin, chúng tướng đều lĩnh mệnh hướng tới núi Ngọc Tuyền, ba người cũng chỉ có thể đem hết toàn lực mà đi. Chỉ chốc lát sau, cả giáo trường to như vậy chỉ còn lại tướng sĩ cầm đuốc ấy người cùng trên đài.

Cuối mùa thu gió đêm thổi càng lúc càng lạnh, nhất là ở trống trải giáo trường, gió càng có vẻ hung hãn hơn. Cố Vân đứng ở trên đài cao, tay áo bay tán loạn, thân ảnh gầy gò giống như tùy thời đều có thể bị gió thổi đi, Túc Lăng đứng dậy đi đến bên cạnh Cố Vân, vì nàng chắn gió đêm. Ngày thường cũng không biết nên chiếu cố nữ tử như thế nào lại càng không biết nên làm gì với người con gái mình yêu, vốn hấn là ôn nhu một màn lại bị Túc Lăng một câu phá hủy không khí, “Người còn muốn ép buộc bao lâu?”

May mà Cố Vân cho tới bây giờ cũng sẽ không đi chú ý này đó, chỉ tiết trả lời: “Không nhanh như vậy.” Nghiêng đầu nhìn thoáng qua trong gió đêm ba vị lão nhân, hấn tâm nói: “Vài vị lão nhân gia một mỗi, thỉnh nghỉ ngơi đi.”

Đáng tiếc người ta không cảm kích, Túc Yến cả tiếng kêu lên: “Tiểu nha đầu quân mình là đến nơi, chúng ta mới không mệt!”

Tự thảo mất mặt, Cố Vân nhún nhún vai, ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, không nói nữa. Túc Lăng sắc mặt tuy rằng không tốt lắm nhưng là không thúc giục nàng. Trên đài cao, mấy người liền như vậy ngồi. Túc Yến bỗng nhiên đứng dậy, kéo áo Túc Nhậm đưa hấn kéo đến một góc. Túc Nhậm cũng không giây dũa, ngoan ngoãn tùy ý hấn lôi kéo, cười khổ nói: “Yến thúc ngài muốn làm gì a?”

Buông áo, Túc Yến hạ giọng nói: “Người đem Băng Luyện lấy lại đây.”

Mất Túc Nhậm xẹt qua một chút tinh quang, ngoài miệng vẫn ra vẻ mờ mịt hỏi: “Làm gì?”

“Bảo người đi thì người cứ đi đi!”

167. Chương 167

Túc Nhậm lui về phía sau từng bước, khó xử cười nói: “Ta làm sao lấy được nó!” Bằng Luyện lạnh vô cùng cũng không phải ai đều có thể chạm vào.

“Xú tiểu tử thiếu cùng ta trang đáng thương, dùng hộp gỗ đựng lấy lại đây!” Túc Yến không kiên nhẫn thấp giọng mắng: “Nhanh đi!”

“Hảo, ta đi.” Xoay người, đảo qua vừa rồi bất đắc dĩ, Túc Nhậm khoe miệng giảo hoạt tươi cười dị thường chói mắt, đại ca, ta đây chính là giúp người a.

Túc Yến vừa lòng đi về chỗ ngồi, phía sau bỗng nhiên tới một đạo cười nhẹ, “Người cho hẩn đi chỗ nào?”

Nghe thấy thanh âm hẩn chỉ biết phía sau là ai, cũng không giấu diếm, Túc Yến hào phóng hỏi: “Ta phải thử một chút nha đầu kia rốt cuộc có phải người Bằng Luyện lựa chọn hay không.”

Trên mặt Túc Toàn cho dù không cười cũng giống như vui mừng tràn đầy nghi hoặc, “Sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy a?”

“Người cũng thấy, Lăng đối nàng nhân nhượng mọi điều! Ta chỉ sợ tin Bằng Luyện tuyển nàng trở thành nữ chủ nhân là Lăng cố ý phóng xuất, mục đích chúng ta lần này đến không phải là vì xác nhận ai là người Lăng nhìn trúng sao! Càng lâu càng phiền toái!” Nam nhân Túc gia phần lớn đều là một cái cân, nhận thức chuẩn sẽ không sửa lại, nếu nữ oa này không phải người định mệnh của Lăng, kia bọn họ cũng tốt nhanh chóng tính!

Túc Toàn quay đầu lại nhìn người cả đêm đều dung túng Thanh Mạt Túc Lăng, thở dài một tiếng gật gật đầu, xem như đồng ý Túc Yến. Trăm ngàn năm qua, Bằng Luyện đều không có chọn sai, lần này hẩn là cũng sẽ không chọn sai đi!

Hai người ánh mắt cũng không tự giác nhìn về phía Cố Vân, Cố Vân có thể cảm nhận được tầm mắt dừng trên người nhưng không có mở mắt, nàng ẩn ẩn nhận thấy được ba vị trưởng bối Túc tộc tựa hồ là hướng về phía nàng đến nhưng là nàng một cái “dị quốc lễ vật” có là gì mà khiến bọn họ lo lắng. Trong lòng nghi vấn, Cố Vân án binh bất động tĩnh xem biến.

Chỉ chốc lát sau, chỉnh tề tiếng bước chân từ xa truyền gần, Cố Vân mở mắt ra, chỉ thấy hơn ba trăm người chậm rãi chạy về, bọn họ cơ hồ là cùng tới.

Một vòng mười km phụ trọng chạy dài, đại đa số chính là mồ hôi như mưa, hơi thở dồn dập mà thôi thoát nhìn cũng không quá mệt mỏi, tổng thể tổ chất đều không sai, Cố Vân âm thầm vừa lòng đứng dậy đi đến trước, cao giọng nói: “Xếp thành hàng.”

Vốn sẽ không quá tán loạn đội ngũ rất nhanh xếp thành hàng xong, mười người cuối cùng đỡ xuống bao cát trên người, rời khỏi kế tiếp tỷ thí.

Cố Vân không có lãng phí thời gian nói thêm cái gì, chỉ chỉ một cái hố bùn, nói: “Ẩn trình tự nhảy vào phía dưới vũng bùn rồi trở ra.”

Nhảy vào vũng bùn? Đây tính là cái gì thí nghiệm a, trong lòng buồn bực là nhất định nhưng là quân nhân thiên chức chính là phục tùng mệnh lệnh, mặc kệ trong lòng có cái gì bất mãn bọn họ đều nhảy xuống không có chần chờ, một đám cao lớn nam nhân một cái tiếp một cái hướng vũng bùn nhảy vào.

Vừa mới ra một thân mồ hôi lập tức nhảy xuống lạnh như băng nước bùn, lỗ chân lông nháy mắt co rút lại, rất nhiều người run run. Bao cát trên người bị nước bùn tẩm thấp sau so với nguyên lai nặng gấp đôi. Toàn thân đều bị tẩm nước bùn, gió đêm thổi qua thân thể đều phát run càng đừng nói bùn lầy còn ở trên người, cái loại dính nị cảm giác làm cho người ta cả người khó chịu.

Chờ nhóm tinh anh này chật vật lại xếp thành hàng sau, âm thanh trong trẻo không mang theo bất cứ cảm tình sắc thái nào rơi xuống mệnh lệnh, “Các người kế tiếp nhiệm vụ vẫn là đi lấy sợi dây hồng rồi trở về, bất đồng là lần này phải rời khỏi là hai mươi cá nhân, xuất phát.”

Còn chạy? Trong đám người đã có thể nghe được thanh âm thầm oán chính là Túc Lăng đứng phía sau nàng đối quyết định của nàng hoàn toàn không phản đối, bọn họ cho dù quyền đầu nắm hồng cũng không

dám kháng mệnh! Mang theo lòng tràn đầy khó chịu cùng oán khí, tốc độ nhóm người này tiến lên thật ra dị thường nhanh.

Cổ Vân cười khẽ, mới đợt thứ hai cũng đã như vậy, mặt sau còn có a! Bên này vừa mới đi, bên kia Túc Nhậm cũng ôm hộp gỗ trở lại. Hộp gỗ Túc Nhậm cầm trong tay để ở trên ghế vừa này mình ngồi, nói: “Yến thúc, đã lấy đến đây.” Đòi mạng! Rất lạnh a! Túc Nhậm xoa xoa đông lạnh hồng hai tay, một bên thối lui đến phía sau Túc Yến, như thế này đại ca phỏng chừng sẽ rất tức giận .

Túc Yến mở ra, một cỗ khí lạnh vô cùng nháy mắt tràn ra, ngân bạch thân kiếm dưới ánh trăng nở rộ oánh nhuận lưu quang. Túc Yến khó được hảo sắc mặt, đối Cổ Vân cười nói: “Tiểu nha đầu, đến cầm.”

Cổ Vân đứng bất động, thần nhiên trả lời: “Vì cái gì?” Bọn họ lấy Băng Luyện tới làm gì? Cổ Vân nhìn về phía Túc Lăng, hẳn lại ngoài ý muốn không có nhìn lại nàng.

Túc Yến nhú mày, không kiên nhẫn nói: “Gọi người cầm lấy, không cần nói nhiều như vậy!”

Vô duyên vô cớ làm cho nàng cầm Băng Luyện vốn liền kỳ quái, sắc mặt Túc Lăng thấy Băng Luyện sau càng trở nên quái dị, này không thể không làm cho Cổ Vân sinh nghi, nàng còn tại tự hỏi nên làm như thế nào, Túc Lăng cao lớn thân ảnh che phía trước nàng, nghe thấy băng hàn thanh âm chỉ biết hẩn sắc mặt tuyệt đối thực phần khích, “Ta nói rồi, không cần làm phiền nàng, Yến thúc đã cho ta là ở nói giỡn sao?”

Biểu tình trên mặt Lăng rõ ràng chính là chột dạ có thể thấy được hẳn vừa rồi đoán là đúng! Túc Yến hỏi ngược lại: “Ta khi nào phiền nàng? Bất quá chính là làm cho nàng cầm một cây kiếm mà thôi, người khản trương như vậy làm cái gì?”

Túc Lăng nhất thời nghẹn lời, ngược lại nhìn về phía Túc Nhậm, “Nhậm, đem Băng Luyện mang về Ý Thiên uyển.”

Túc Nhậm lập tức lắc đầu, “Một người một câu đệ nghe ai a! Mọi người tìm người khác đưa đi, ta cũng không muốn gặp nó.”

Túc Nhậm đang nói Túc Vũ lập tức kêu lên: “Không nên nhìn ta, ta cũng không thể!” Cho dù có hộp làm bằng gỗ ngàn năm cách trở Băng Luyện đại bộ phận hàn khí nhưng vẫn là lạnh đòi mạng, hẳn cũng không phải chưa chịu qua!

Mắt thấy không khí lại biến cương, Túc kinh vuốt râu, cười nói: “Tiểu cô nương, người cảm thấy thanh kiếm này xinh đẹp sao?”

Cổ Vân đi đến, nhìn thoáng qua Băng Luyện tuyệt mỹ thân kiếm, mỉm cười trả lời: “Là rất đẹp.”

“Người cầm được, nó chính là của người .”

Nó vốn đã là của ta ! Cổ Vân khoe môi thủy chung khẽ gợn, đáng tiếc thoát nhìn không quá giống cười. Trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm mang theo vài phần khiêu khích, trả lời: “Uy hiếp đối lợi dụ, đáng tiếc đối ta không có lực hấp dẫn gì. Các người không ngại nói ra tình hình thực tế ta có lẽ sẽ lo lắng mà cầm nó.” Băng Luyện kỳ lạ như thế sau lưng nhất định có một đoạn chuyện xưa, ngay cả xuyên qua đến dị thể nàng đều trải qua, mặc kệ Băng Luyện phía sau che dấu bí mật có bao nhiêu ly kỳ, nàng đều có thể thừa nhận.

“Nữ hài tử gia như thế nào nhiều tâm nhãn như vậy! Gọi người cầm cũng sẽ không hại người a!” Băng Luyện tuy rằng hàn khí bức người nhưng là sờ một chút cũng sẽ không bị thương nàng, về mặt Lăng khản trương, nữ oa nhi này lại né tránh, Túc Yến lại một lần nữa nhận định, nàng không phải nữ chủ nhân Băng Luyện lựa chọn

168. Chương 168

Cố Vân nhẹ nhàng nâng tay, chậm rãi hướng Bằng Luyện, ngay khi ba người đều ngừng thở chờ xem nàng cầm Bằng Luyện, tay Cố Vân lại ở cơ hồ dừng tới Bằng Luyện lại ngừng lại, “Nói hay không tùy các người, có cầm hay không là chuyện của ta!” Đồng thời, Cố Vân mảnh khảnh ngón tay phương hướng chuyển, để xuống bàn, ba một tiếng đóng nắp hòm.

“Xú nha đầu!” Đưa bọn họ tâm điều ở giữa không trung lại không cho thống khoái, tính nết nữ oa này thật sự đáng giận! Túc Yên thiếu chút nữa muốn tiến lên cắt đứt cổ của nàng.

Túc Lăng cũng có chút bất ổn, nàng đã tức giận, nếu làm cho nàng biết lão nhân làm nhiều như vậy vì nghiệm chứng nàng xứng làm Túc gia tức phụ, nàng thế nào cũng tức điên.

“Túc Nhậm, mang Bằng Luyện đi!” Túc Lăng nghiêng rằng nghiêng lợi, Túc Nhậm nghe mà da đầu run lên, không phải chỉ là nghiệm chứng Thanh Mạt có phải Túc gia tức phụ hay không thôi như thế nào liền phiền toái như vậy! Tay bị đông lạnh còn tại run lên lại không thể nói không! Túc Nhậm không cam lòng đi đến bên hộp gỗ, đang muốn cầm lấy bỗng nhiên hộp chấn mạnh một chút, cơ hồ đồng thời trong rừng cây bao bốn phía giáo trường, vài đạo dày đặc ngân quang bắn hướng tới Cố Vân đến.

“Cẩn thận!” Túc Lăng trước hết phát hiện khác thường, ôm lấy thắt lưng Cố Vân nhảy lùi lại, chỉ nghe thấy đàng đàng đàng ba tiếng trầm đục, vị trí Cố Vân mới đứng, ba cái ám khí hình trăng non trắng tấp nập vào lưng ghế dựa, lộ ở bên ngoài lưỡi dao còn tại mảnh liệt rung rung, phát ra thanh âm ông ông tác hưởng, có thể thấy được lực của ám khí này lớn bao nhiêu, nếu là bắn vào trong thân thể, hậu quả

Mấy người đề phòng nhìn bốn phía, trống trải địa phương muốn giấu người cũng không dễ dàng nhưng lại có thể ở trước mặt bọn họ vô thanh vô tức phóng ám khí, người tới vô công nhất định rất cao thâm.

Xa xa ngọn cây rung một chút, một đám hắc ám bóng dáng theo trên ngọn cây lướt xuống, tốc độ nhanh, bộ pháp nhẹ nhàng, nhìn lại ước chừng hơn hai mươi người, bọn họ đều che mặt, toàn thân giống nhau biến mất ở trong bóng tối, bọn họ tiến lên không có một chút tiếng vang, như quỷ mỵ chớp động thân ảnh, chỉ trong nháy mắt cũng đã vọt tới trung ương giáo trường. Cố Vân sợ hãi than vô công của bọn họ, cảm giác cực kỳ giống Ninja.

Túc Lăng đem Cố Vân hộ ở sau người, trong tay Xích Huyết kiếm phiếm ẩn ẩn hồng quang, Cố Vân có thể cảm giác được cả cơ thể hần đều buộc chặt, xem thân thủ Hắc y nhân thì biết đêm nay một trận thực khó giải quyết.

Hắc y nhân ở giáo trường đứng lại, khăn đen che dấu chỉ có thể nhìn một đôi mắt lạnh lẽo, bọn họ nhìn chằm chằm Cố Vân, chút không che dấu mục đích hành động lần này.

Vừa rồi còn sắc bén gió đêm bỗng nhiên ngừng lại, không gió đêm làm cho không khí có vẻ khẩn trương hơn, trên đài cao hai phương nhân mã lẫn nhau giằng co, ai cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, Hàn Thúc găm nhẹ đánh vỡ loại này quỹ dị cân bằng, “Các người là người nào? Dám đến tướng quân phủ giường oai!”

Một hắc y nhân bỗng nhiên tiến lên, chỉ vào Cố Vân làm một cái thủ thế, người khác nhanh chóng có động tác, hơn hai mươi người chia ra làm ba, từ tiền phương, trái, phải vây quanh đài cao. Các tướng sĩ cầm đuốc trong tay rút binh khí, đang muốn xếp thành hàng tiến lên, một ngân quang xẹt qua, vài tên binh lính có động tác nháy mắt ngã xuống, trắng rầm lợi nhận xuyên thấu cổ đỉnh trên mặt đất!

Túc Lăng ứng mâu tối sầm lại, những người này đều là huấn luyện có tổ ám sĩ, bình thường binh lính chỉ có thể là chịu chết, nếu là đã không có ánh lửa chiếu sáng, ở hắc ám hoàn cảnh, đối phó bọn họ liền càng khó, Túc Lăng cao giọng : “Lui!”

Tướng sĩ đang chuẩn bị tiến công lần thứ hai nghe được mệnh lệnh lập tức dừng lại, chạy chậm lui về phía sau mười trượng, cùng vài tên tướng sĩ mặt sau đè thấp thân thể, lặng lẽ lui, hướng năm dặm ngoại doanh địa chạy tới.

Hắc y nhân phỏng chừng cũng biết giằng co không phải biện pháp, đầu lĩnh hắc y nhân lại vừa muốn giơ tay phải lên cao Túc Lăng không đợi hần hạ mệnh lệnh, nắm chặt Xích Huyết, nhảy xuống đài cao đồng thời đối với phía sau Túc Vũ cùng Túc Nhậm nói: “Nhậm, Vũ, bảo hộ nàng.”

“Vâng.”

Hàn Thúc thấy Túc Lăng có động tác, cũng theo sát phía sau hấn tiến vào chiến cuộc. Bởi vì bọn họ chủ động phóng ra, Hắc y nhân có thể thành công đưa bọn họ vây quanh.

Hai người võ công thượng thừa, nhất là Túc Lăng, Xích Huyết đến chỗ nào hắc y nhân căn bản khó có thể chống đỡ, mắt thấy tình thế sẽ nghịch chuyển, hắc y nhân cầm đầu lại chuyển hoá một cái thủ thế, mười mấy hắc y nhân ngược lại công hướng Túc Lăng cùng Hàn Thúc, mặt khác mười mấy người xông lên đài cao!

Túc Nhậm cùng Túc Nhậm đang muốn một trái một phải bảo vệ Cổ Vân, trên vai bỗng nhiên đau đơn, ngay sau đó đó là không thể động đậy, mà bọn họ phía sau đứng là Túc Yến!

Túc Yến một đôi bàn tay to khoát lên trên vai hai người, thấp giọng nói: “Các người hai cái ngoan ngoãn đợi cho ta!”

Yến thúc cư nhiên tại loại thời điểm này huyết đạo bọn họ? Túc Vũ gầm nhẹ: “Yến thúc! Thúc mau thả ta ra!” Hắc y nhân thế tới rào rạt, Thanh Mạt thương vừa mới đỡ, như thế nào có thể làm cho nàng một mình chịu nhuy hiểm.

Không như Túc Vũ nóng lòng, Túc Nhậm hiển nhiên bình tĩnh nhiều lắm, Hắc y nhân tuy rằng hung hãn, Thanh Mạt cùng lão nhân cũng không là tỉnh du đẳng!

Cổ Vân hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại, đón nhận Túc Yến khiêu khích mắt, lại nhìn vững vàng ngồi trên ghế hai người, bọn họ một trái một phải dời tầm mắt, căn bản không cùng nàng đối diện. Cổ Vân hừ lạnh một tiếng, muốn bức chính nàng động thủ phải không? Cũng tốt, đã lâu không có hoạt động, phỏng chừng Băng Luyện cũng nhàm chán đi! Túc Lăng, này cũng không nên trách nàng, nàng chính là “Bị, bức” mà thôi!

169. Chương 169

Phía dưới, Hắc y nhân lấy mệnh ngăn chặn, Túc Lăng cùng Hàn Thúc bị điền trụ, trong lúc nhất thời thiếu có cách nào phân thân. Ba lão nhân khoanh tay đứng nhìn đứng ở nơi đó, không có một chút ý tứ phải giúp, Túc Vũ vài lần vận khí muốn phá tan huyết đạo nhưng là căn bản vô dụng, mắt thấy nàng bị hắc y nhân vây quanh, Túc Vũ chỉ có thể nóng vội kêu to: “Thanh Mạt, cẩn thận!”

Sắc bén ánh mắt nhìn lướt qua thẳng bức dày đặc kiếm phong, Cổ Vân lãnh mâu khẽ híp, mở lòng bàn tay, thấp gọi một tiếng: “Băng Luyện!”

Mát lạnh nhẹ nhàng kêu gọi không cao, cơ hồ là đồng thời một đạo đẹp mắt bạch quang lao ra nhắm chặt hộp gỗ, ngân bạch thân kiếm ở ra khỏi vỏ một khắc, phát ra rỗng ngâm vù vù thanh, làm nghe được lòng người hoảng hốt. Mọi người còn chưa phục hồi tinh thần lại, băng hàn chi nhận đã muốn thẳng tắp dừng ở lòng bàn tay.

“Nàng nàng nàng ——” Túc Yến kinh ngạc đến độ đã quên lời muốn nói, Băng Luyện cùng Xích Huyết thủ hộ Túc gia ngàn năm, theo gia sử ghi lại, song kiếm khả tùy chủ nhân tâm ý mà động, đáng tiếc bọn họ gặp qua hai đời Túc tộc trưởng tức đều không thể làm được, Băng Luyện nhiều nhất chỉ có thể thủ hộ các nàng mà thôi, không thể tưởng được này nhược chất tiêm tiêm tiểu nữ oa lại có năng lực như vậy.

Mà thời khắc Băng Luyện ra, chung quanh không khí cũng nháy mắt ngưng kết, bá đạo băng hàn khí thẳng bức vào tim phổi, ba người cảm thấy hưng phấn không thôi, khó trách tộc huy gần nhất thường xuyên dị động, Băng Luyện cường thế triển lãm tự thân năng lượng bọn họ cũng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Này quỷ dị hàn khí hắc y nhân cũng cảm giác được, nàng tay cầm binh khí nghiêng người mà đứng, sắc bén khí thế bức người, tuy rằng lặng im bất động nhưng cũng là tiến khả công lui khả thủ, Hắc y nhân trong lúc nhất thời không biết nên xuống tay như thế nào.

Nếu là bình thường, Cố Vân thích lấy công làm thủ, nhưng là hôm nay vết thương cũ chưa lành, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cẩm Băng Luyện, Cố Vân chút không dám lơ đãng, Hắc y nhân nhất cử nhất động đều không trốn được khỏi đôi mắt lợi hại của nàng. Bên này giằng co, phía dưới Hắc y nhân cũng đã sắp duy trì không được. Không bắt lấy lúc này chờ Túc Lăng đi lên, bọn họ càng không có cơ hội!

Hắc y nhân lẫn nhau trao đổi ánh mắt, quyết định cùng công, trên đài cao nhảy mất sát khí đột nhiên nổi lên.

Địch chưa đụng đến ta trước động, Cố Vân cảm giác được ý đồ đối phương, thân thể mạnh hướng phải di động, trường kiếm thẳng bức phía bên phải hai gã Hắc y nhân, màu bạc lợi nhận bỗng nhiên đánh úp lại, hai người phản ứng lại đây hướng hai bên tránh đi đã bị sắc bén kiếm khí cắt qua trước ngực, miệng vết thương một trận băng hàn sau, huyết lưu như chú.

Hắc y nhân cả kinh, chiêu thức thật nhanh, binh khí tốt! Cố Vân bỗng nhiên ra tay làm cho Hắc y nhân kinh hãi đồng thời cũng làm cho bọn họ càng thêm cẩn thận.

Hắc y nhân bỗng nhiên nhất ủng lại đem Cố Vân vây quanh ở bên trong, Cố Vân cường chống, theo ra chiêu thứ nhất bắt đầu, ngực của nàng lại bắt đầu đau, mãnh liệt dùng sức kết quả chính là miệng vết thương lại bị xé rách, nàng có thể cảm giác được ấm áp máu đang thấm ra, trái tim mỗi một hạ co rút đều làm cho nàng đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng. Ngay cả như vậy, trên mặt Cố Vân cũng không dám có một tia đau đớn, những người này hẳn là đều là chịu quá huấn luyện sát thủ, một khi làm cho bọn họ nhìn ra ngực nàng có thương tích, bọn họ nhất định chuyên tấn công lồng ngực của nàng, đến lúc đó nàng thua không thể nghi ngờ!

Túc Yến vỗ đùi, sáng khoái nói: “Đáng đánh!” Băng Luyện ánh mắt chính là hảo! Túc Yến nhìn tâm hoa nở phồng, Cố Vân lại muốn mắng Mẹ nó, bọn họ đang nhìn xiếc kìa a! Ngực xé rách đau đớn hơn nữa trong lòng cuồng thiêu tức giận, Cố Vân xuống tay càng ngoan.

“Nữ oa này không sai!” Túc Toàn cười mỉa mắt, kiếm pháp của nàng rất là đặc biệt, không có động tác hoa mỹ, chiêu thức phiêu dật, mỗi một kiếm đâm ra đều nhanh chuẩn ngoan, cùng Băng Luyện phối hợp cũng thập phần ăn ý, tốt lắm!

Túc Toàn cùng Túc Yến ánh mắt cùng tâm đều dừng ở trên người Cố Vân, chút không có chú ý Túc Lăng nhìn Cố Vân động thủ sau, sắc mặt đại biến, sở hữu Hắc y nhân ngăn lại hẳn cơ hồ đều bị hấn một đao mất mạng! Quả thực chính là giết đỏ cả mắt! Túc Kinh thấp giọng hỏi: “Lăng là làm sao vậy?”

Túc Nhậm nhìn về phía bị mọi người vây công, chống cự dần dần có hết sức Cố Vân, lạnh lạnh trả lời: “Ngực nàng vừa mới đã trúng một đao, hiện tại miệng vết thương khẳng định nứt ra rồi, các thúc chính nhìn nên làm thế nào đi.”

Cái gì? Hung hăng vỗ đầu Túc Nhậm, Túc Yến mắng: “Xú tiểu tử ngươi như thế nào không nói sớm!” Hấn chỉ nói thân thể nàng không tốt, nguyên lai là bị thương.

Sớm nói các ngươi sẽ không thử? Túc Nhậm từ chối cho ý kiến. Túc Yến lưu loát cởi bỏ huyết đạo Túc Nhậm cùng Túc Vũ, cao lớn thân ảnh lập tức gia nhập chiến cuộc, Túc Vũ cùng Túc Nhậm cũng đồng thời ra tay. Rất nhanh, thắng bại đã phân.

Đau quá! Cố Vân đè lại ngực, cảm giác được đã muốn thấm ướt cả miếng gạc, trước mắt biến thành màu đen, nếu không phải Băng Luyện chống nàng phồng chùng nàng đã ngã xuống đất, Cố Vân nhắm mắt lại hy vọng đau đớn có thể nhanh lên đi qua.

Vốn cũng không tính lạnh gió đêm lúc này thổi ở trên người khiến tứ chi nàng lạnh như băng. Cố Vân thân thể không tự chủ được run run, ngay sau đó, nàng rơi vào rồi một cái ấm áp mà rộng lớn ngực.

“Mặt nhi! Ngươi thế nào?” Dồn dập hô hấp phun trên mặt nàng, bên tai là quen thuộc gầm nhẹ, là hấn —— Túc Lăng. Cố Vân không có trả lời, chính là tú lệ ngũ quan cơ hồ đều nhấn cùng một chỗ, ngực lộ ra đến vết máu cũng làm cho Túc Lăng kinh hãi không thôi, vội la lên: “Ta đưa nàng trở về!” Tay ôm eo nàng, Túc Lăng chuẩn bị ôm lấy Cố Vân bỗng nhiên gắt gao túm ống tay áo, có hết sức nhẹ giọng nói: “Chờ.” Lần này đau cùng lần trước xuyên tim so sánh với thật sự không tính cái gì, nàng còn có thể chịu. Tương sĩ hẳn là mau trở lại đi, đêm nay thí nghiệm không thể dừng

170. Chương 170

Chờ cái gì? Túc Lăng nghĩ đến nàng đau đến không thể động, cũng không dám kéo nàng. Túc Toàn vỗ vỗ bả vai Túc Lăng, trả lời: “Lăng ngươi buông nàng ra trước, cho tộc trưởng bắt mạch cho nàng.”

Túc Lăng đề phòng nhìn bọn họ chăm chăm, là ai khoanh tay đứng nhìn làm hại nàng thương thế tăng thêm? Tiểu nha đầu sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơi thở hỗn loạn, Túc Yến cũng bắt đầu lo lắng, đối với cả người mang gai Túc Lăng nói: “Được rồi được rồi, chúng ta hiện tại lấy nàng làm bảo bối còn không kịp đâu, mau tránh ra.”

Túc Kinh đi đến bên cạnh Cố Vân, Túc Lăng nghĩ nghĩ, vẫn là nhẹ nhàng nâng cổ tay nàng, đưa đến trước mặt Túc Kinh.

Đáp ứng Cố Vân mảnh khảnh cổ tay, sắc mặt Túc Kinh hơi biến, thương tích của đứa nhỏ này là ở tim! Kia vừa rồi nàng còn liều mạng như vậy, hồi đầu hướng bọn họ nhuyển đều không muốn.

Túc Kinh thật lâu không nói lời nào. Túc Lăng nhịn không được hỏi: “Nàng thế nào?” Thu tay, Túc Kinh thấp giọng trả lời: “Không có thương tổn tới tâm mạch, chẳng qua da thịt chịu chút đau khổ.”

Da thịt sẽ không đau? Cố Vân thật vất vả chống đỡ qua trận đau nhức ban đầu, mở mắt ra thì nghe lời nói tức chết người, tại thời điểm nàng thiếu chút nữa phát điên Túc Kinh bỗng nhiên cầm cổ tay, nâng tay trái của nàng lên, lòng bàn tay cùng nàng giao tiếp, ấm áp bàn tay làm cho Cố Vân thực không thích muốn rút về. Nhưng là kỳ quái là, vô luận nàng dùng lực di động như thế nào tựa hồ cũng không có thể thoát ly hắc nắm, mà lúc này một cỗ ấm áp theo lòng bàn tay chậm rãi rót vào, Cố Vân phụt chốc cả kinh, kinh ngạc trừng lão nhân gây gò bên cạnh, sóng mắt hắc bình tĩnh, hơi thở an hòa. Đây, đây là có chuyện gì?

Cố Vân tinh tế cảm thụ hương đi của cỗ nhiệt lưu này, nó dọc theo cánh tay của nàng chảy vào lồng ngực, vừa rồi còn đau đớn không thôi tựa hồ được một nguồn nhiệt vây quanh, đau đớn cũng không như trước.

Túc Lăng thoáng buông xuống một ít, lấy chân khí hộ tâm mạch, không phải ai cũng có thể làm được, công lực không đủ thâm hậu, mạnh mẽ đem chân khí đưa vào trong cơ thể chẳng những cứu không được còn có thể lưỡng bại câu thương. Tộc trưởng nguyện ý ra tay tương trợ Túc Lăng tự nhiên vui vẻ.

“Tướng quân, những người này xử trí như thế nào?” Phía dưới, Hàn Thúc đã muốn đem hắc y nhân chưa chết buộc chặt chờ xử lý.

“Đưa vào phòng tối.” Túc Lăng nói sau đó đối với phía sau Túc Nhậm nói, “Những người này giao cho đệ, nhất định phải thẩm tra ai làm chủ!”

“Vâng.” Những người này võ công quái dị mục tiêu lại là Thanh Mạt, trong lòng Túc Nhậm đã ảm ảm có phương hướng. Túc Nhậm mang binh áp hắc y nhân rời đi, Túc kinh cũng chậm rãi thu tay.

Tay hắc ly khai sau, dòng nước ấm cũng tùy theo tiêu tán, miệng vết thương trước ngực vẫn là rất đau nhưng là giống như vừa rồi hắc nói, là da thịt đau đớn, cảm giác trái tim co rút đau đớn tiêu giảm rất nhiều. Đây thật sự rất thần kỳ! Chẳng lẽ là cái gọi là —— nội công. Trong lòng tràn đầy nghi vấn, Cố Vân lẳng lặng quan sát lão giả bên cạnh, hắc mỉm cười nhìn lại nàng, chút không tị ánh mắt của nàng mà sức quan sát sâu sắc của nàng ở trên người hắc tựa hồ cũng không thấy hiệu quả, hắc chính là thần nhiên cười, không thấy khác thường.

Túc Toàn cười tủm tỉm mặt thấu tiến lại, thân thiết cười nói: “Nha đầu, có đỡ chút nào không, còn đau không?” Cố Vân ngẩng ra, bản năng lui về phía sau.

“Túc Vũ ngươi còn ngây ở trong này làm gì! Nhanh đi thỉnh đại phu a!” Túc Yến lớn giọng rống lại đem Cố Vân hoảng sợ.

“Nga.” Túc Vũ ngượng ngùng đi xuống, hồi đầu nhìn thoáng qua mọi người quay chung quanh Cố Vân, tay đại ca vững vàng ôm nàng, trong lòng xẹt qua một tia chua xót, nàng cuối cùng sẽ trở thành đại tẩu cũng chỉ có thể là đại tẩu đi. Im lặng thu tầm mắt, Túc Vũ cước bộ rời đi nhanh hơn.

Tiền một khắc còn đối với Túc Vũ rống to, ngay sau đó Túc Yến lại một phen cầm tay Cố Vân vô cùng ôn hòa mà lại lấy lòng cười nói: “Không thoải mái như thế nào không nói sớm đâu? Còn có chỗ nào khó chịu, nói cho Yến thúc!”

“Dừng!” Cố Vân chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí theo lòng bàn chân đổ lại, vốn là đau ngực giờ phút này ngay cả đầu nàng cũng bắt đầu đau! Người có thể tưởng tượng một lão nam nhân giống như một ngọn núi đối với người cẩn thận hỏi han ân cần sao? Trọng điểm là trước đó 15’ hắn còn đối với người thấy chết mà không cứu. Cố Vân dùng sức rút tay về về mặt ghét bỏ nói: “Người tốt nhất cách ta xa một chút!”

Túc Yến khó hiểu hỏi: “Vì cái gì?”

“Ta sẽ nổi da gà.” Nàng luôn luôn kính lão tôn hiền nhưng là đối mặt những lão nhân kỳ dị này, đối của nàng tu dưỡng thật sự là một cái khiêu chiến thật lớn. Túc Yến xấu hổ đứng ở nơi đó, lại không dám rống Cố Vân chỉ có thể trừng Túc Lăng.

Tự làm bậy không thể sống, Túc Lăng mới không để ý tới hắn, nhìn sắc mặt Cố Vân đã đỡ mới nói thêm: “Còn muốn thao luyện cái gì làm cho Hàn Thúc đi làm, ta đưa nàng trở về băng bó miệng vết thương.”

“Ta ——” Cố Vân còn muốn mở miệng nói cái gì nhưng là nhìn đến trên mặt Túc Lăng tuyệt đối kiên trì, lập tức thông minh ngậm lại miệng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua tối đen màn trời, Cố Vân đối với Hàn Thúc nói: “Như thế này, sau khi đội ngũ trở về làm cho bọn họ nhảy vào hố rồi lại tiếp tục chạy, tiếp theo đào thải ba mươi cái, tái tiếp theo đào thải bốn mươi cái, thẳng đến khi ta đến.”

“Vì cái gì?” Nàng muốn tuyển người như thế nào hắn không ý kiến gì nhưng là làm cho các tướng sĩ không ngừng chạy như vậy có ý nghĩa gì? Liên đơn thuần vì đào thải người?

Cố Vân thở gấp hừ lạnh : “Người cần ta hiện tại giải thích cho người nghe?”

Túc Yến không kiên nhẫn nói: “Nha đầu nói làm như thế nào liền làm như thế, hỏi nhiều như vậy làm cái gì! Trước băng bó miệng vết thương mới là việc chính!”

“Ấn nàng nói mà làm!”

“Rõ.” Túc Lăng hạ lệnh, Hàn Thúc cho dù có không cam lòng cũng không dám nói cái gì, chỉ có thể lĩnh mệnh. Cố Vân đang muốn xoay người đi xuống bỗng nhiên bên hông căng thẳng, hai chân nhẹ nhàng, người đã bị Túc Lăng ôm lấy. Cố Vân không được tự nhiên thấp giọng nói: “Phóng ta xuống dưới, ta có thể tự đi.”

“Không được.” Túc Lăng căn bản không để ý tới nàng, đi nhanh hướng Ý Thiên uyển đi đến

171. Chương 171

Ba cái lão nhân liếc nhau, nhìn “vứt bỏ” ở hộp gỗ Băng Luyện, ba người trên mặt đều giờ lên một chút vui mừng tươi cười.

“Người phóng ta xuống dưới!” Bị ôm như vậy nàng thật sự không được tự nhiên.

“Nàng còn lộn xộn ta liền điểm huyết đạo của nàng!” Trước kia như thế nào không biết, nữ nhân này là cá chạch .

“Người dám” ngoài miệng nói như vậy , Cố Vân cũng đã thức thời không hề vận vẹo. Túc Lăng chính là măng phu, khó bảo toàn hắn sẽ không thật sự điểm nàng huyết đạo.

Người trong lòng khó được an phận làm cho Túc Lăng tâm tình tốt một ít, chân mày cũng nhểm thản nhiên ý cười, “Ta có cái gì không dám, Mạt nhi?”

Mặt nhi? Trái tim Cố Vân kiên cường ở giờ khắc này vặn vẹo thành một đoàn, ác hàn làm ối một cái lỗ chân lông của nàng đều dựng thẳng lên. Cố Vân trịnh trọng nói “Túc Lăng, có một việc chúng ta cần hảo hảo nói.”

Túc Lăng trả lời: “Nàng nói đi.”

“Không cần bảo ta Mặt nhi, ta không thích.” Chính xác là chán ghét! Túc Lăng tốt nhất không cần ghê tởm như vậy, nàng tuyệt đối không có khả năng giống Tình thỏa hiệp như vậy, trái tim của nàng chịu không nổi loại kích thích này.

Cũng may Túc Lăng chính là trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Vậy nàng thích ta gọi nàng thế nào?”

Gọi Cố Vân! Nhưng là nàng không có khả năng nói cho hắn, nghĩ nghĩ, Cố Vân trả lời: “Kêu Thanh Mặt đi.”

Túc Lăng nhíu mày, “Nhất định phải mang cả họ gọi?” Kỳ thật gọi nàng là Mặt nhi hắn cũng có chút không được tự nhiên nhưng là hắn lại không muốn như người bên ngoài gọi nàng Thanh Mặt.

Gọi cả họ có cái gì không tốt? Cố Vân không rõ Túc Lăng vì cái gì để ý như vậy. Dù sao gọi Mặt nhi nàng là tuyệt đối không tiếp thụ được, chần chờ một lát, Cố Vân cuối cùng vẫn là nói: “Người bảo ta —— Vân đi.”

Vân? Túc Lăng nghi hoặc nhìn nàng, Cố Vân thuận miệng giải thích nói: “Đây là nữ danh của ta, tỷ tỷ của ta cũng thường gọi ta như vậy.” Nàng cùng Tình cùng một chỗ quả thật Tình gọi nàng như vậy, nếu là về sau làm cho người ta nghe thấy được cũng có thể giải thích.

Thì ra là thế.”Vân...” Theo gió tự lại tán đi, mờ mịt vô ý tứ sao? Vân, nàng nghe vô số người gọi cho tới bây giờ không có cảm giác đặc biệt gì nhưng là đêm nay nghe được bên tai trầm thấp thanh âm chậm rãi niệm, tâm như là bị một cái lông tơ nhẹ nhàng lướt qua, dương dương, rất là quái dị.

Thoáng ngẩng đầu, mặt Túc Lăng cương nghị gần ngay trước mắt, hắn không có Lưu Tịch Nhan tuấn dật, cả ngày buộc chặt thoát nhìn thực nghiêm túc, nhất là cặp kia tối tăm ưng mâu, mỗi một lần nhìn thẳng hắn đều có cảm giác bị cuốn vào hồ sâu.

Túc Lăng nhận thấy tầm mắt Cố Vân, cúi đầu liền nhìn đến Cố Vân oánh lượng mắt chính thẳng nhìn, tâm Túc Lăng tùy theo căng thẳng, nàng là nhìn mình? Bỗng nhiên chống lại cặp mắt đen láy, Cố Vân chặt vật thu hồi tầm mắt, hơi hơi nghiêng đầu đi làm bộ vừa rồi cái gì cũng không có phát sinh.

Túc Lăng nhìn nữ nhân trong lòng biểu tình co quắp, khóe môi không tự giác khê gợn lên, cước bộ không chút đình trệ.

Hai người một đường không nói gì, rất nhanh vào Ý Thiên uyển, ngự y sớm chờ đợi chạy nhanh nghênh đón, “Hạ quan gặp qua Túc tướng quân.”

Túc Lăng lướt qua ngự y, ôm Cố Vân vào nội thất, đặt ở trên giường, thay nàng kéo chăn, mới hỏi đầu đối với ngự y nói: “ Miệng vết thương của nàng có khả năng lại nứt ra, mau chẩn trị cho nàng.”

Ngự y chạy nhanh trả lời: “Vâng.” Vị Thanh cô nương trước mắt này tuy rằng không hề thân phận, phẩm chất, nhưng là tỷ tỷ nàng một cái là Hoàng Thượng sủng phi, một cái là lâu tướng kiêu thế, xem Túc tướng quân khấn trương, nàng vô cùng có khả năng sẽ là nữ chủ nhân tướng quân phủ, hắn khả vạn vạn đắc tội không được.

Túc Lăng ra ngoài phòng, nhìn đến Túc Vũ đang rời khỏi, thấp giọng nói: “Vũ đệ đi hình bộ, làm cho Đan Ngự Lam tăng nhân thủ trông giữ Ngao Quý.” Năm ngày sau Ngao Quý hành hình, tối nay lại ra chuyện như vậy, không khỏi quá mức trùng hợp !

“Vâng.” Túc Vũ buồn thanh trở về một tiếng, như là muốn né tránh Túc Lăng bước nhanh rời đi. Ngồi xuống, nghĩ đến Túc Vũ vừa rồi như trốn tránh, Túc Lăng có chút buồn bực, lại không biết Túc Vũ vì sao lại như thế.

Thời gian im lặng không quá lâu, Túc Yến cao lớn thân ảnh lại vào Ý Thiên uyển, Túc Lăng liếc cũng không liếc một cái.

Tự biết đuối lý, Túc Yến ở Túc Lăng đối diện ngồi vào chỗ của mình, đỉnh đạc nói: “Ta lại không biết nàng có thương tích trong người, nói sau nàng vừa rồi còn có khí lực cùng người liếc mắt đưa tình, khẳng định không có gì trở ngại.” Túc Lăng quay đầu đi chỗ khác, một bộ dáng không muốn cùng hắn vô nghĩa

172. Chương 172

Túc Yến cũng lơ đãng tự cổ nói: “Lăng, lần này ánh mắt Băng Luyện không kém, người chọn lựa một cái tốt.”

Dưới bóng đêm, Túc Yến không thấy rõ sắc mặt Túc Lăng chỉ nghe thấy hắn trầm thấp thanh âm nói: “Ta không nghĩ làm cho nàng biết chuyện về Băng Luyện.”

Túc Yến không sao cả cười nói: “Hảo hảo hảo, không nói thì không nói.” Băng Luyện tuyển nha đầu kia thân thủ hảo, bộ dạng cũng xinh đẹp, khó được là Lăng vừa lòng, thật sự là vui mừng. Túc Yến ngoài miệng có lẽ trả lời Túc Lăng lại cũng không có đem việc này để ở trong lòng.

Nắng sớm xuyên thấu qua rậm rạp lá cây, loang lổ dừng ở trên cỏ, chỗ này cỏ cây phồn thịnh một chút cũng không có ngày mùa thu nên có tiêu điều, đáng tiếc Túc Lăng không có tâm tình thưởng thức phong cảnh, ngay khi kiên nhẫn của hắn cơ hồ khô kiệt, cửa phòng rốt cục mở ra.

Túc Lăng đi qua vội vã la lên: “Thế nào?”

Ngự y xoa xoa mồ hôi trên trán, trả lời: “Túc tướng quân yên tâm, thương thế của Thanh cô nương cũng không phải thực nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, không cần khiến vết thương xé rách sẽ không sao.” Túc Lăng gật gù đầu, lướt qua hắn đang muốn đi vào, ngự y bỗng nhiên hơi chần chờ nói, “Thanh cô nương nói thỉnh ngài trước không cần đi vào.”

Vì cái gì? Túc Lăng trừng hắn, ngự y vội vàng lắc đầu nói: “Hạ quan cũng không biết, hạ quan đi nấu thuốc.” Nói xong ngự y cũng không chờ Túc Lăng nói, được cái lễ chạy nhanh lui ra ngoài.

Túc Lăng trừng cánh cửa đang đóng chặt, không rõ Cố Vân đang làm cái quỷ gì, cầm chốt cửa, lại thật lâu không có đẩy cửa đi vào.

Cũng may Cố Vân không có làm cho hắn chờ lâu, cửa lại một lần nữa mở ra, phía trong đứng một thân màu đen tóc dài buộc cao Cố Vân, ở hắc y làm nổi bật làn da của nàng càng thêm trắng nõn, đôi mắt sâu sắc lộ mũi nhọn. Hắn thừa nhận tư thế oai hùng hiên ngang rất đẹp nhưng là nàng mặc thể này đến tột cùng muốn làm gì?

“Nàng muốn đi đâu?” Xem nàng mặc thể này, trong lòng Túc Lăng đã muốn có dự cảm không tốt. Quả nhiên, vẻ mặt Cố Vân thông dong trả lời: “Đi giáo trường.”

Túc Lăng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tỷ thí dừng ở đây.” Hắn lại một lần nữa khắc sâu làm cho nàng đi luyện binh là một quyết định sai lầm, hắn hiện tại có thể khẳng định, tương lai sở hữu thời gian của nàng nhất định đều ở việc luyện binh.

“Không được.” Lúc này Cố Vân kiên trì, “Kể tiếp một cửa không thể không so, nếu không đêm nay làm tất cả là số không!” Hắn sẽ không nghĩ đến nàng làm cho các tướng sĩ chạy một buổi tối liền vì ngoại bọn họ đi?

Túc Lăng hít sâu một hơi, nhẫn nại tính tình nói: “Người muốn so gì nói cho Hàn Thúc, làm cho hắn đi giám thị là được, có thể tuyển ra người mà nàng muốn.”

Cố Vân lắc đầu, “Hắn không được.”

“Vì cái gì?”

Giơ lên một chút khiêu khích tươi cười, Cố Vân trả lời: “Hắn không biết ta dạng binh lính mà ta muốn là như thế nào.”

Túc Lăng mặt nhăn càng chặt, Cố Vân khẽ cười hỏi: “Người cũng hiểu được ta làm cho bọn họ chạy một buổi tối thực kì lạ đi?”

Thực kì lạ, hẳn từng hỏi qua nàng muốn chọn lựa tướng sĩ như thế nào, nàng vẫn cười mà không đáp khiến cho hẳn cũng đi theo tò mò, tối hôm qua xem ra trừ bỏ cái kia bắn lông chim có chút ý tứ, còn lại thật sự không có gì đặc biệt. Nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Đi ra ngoài cửa, cùng hẳn sóng vai mà đứng, làm một tư thế thảnh, Cố Vân tâm tình không sai nói: “Cùng đi sẽ biết.”

Nàng khó được cười khẽ quả thật thực đáng yêu, nếu không phải yêu cầu đi giáo trường, hẳn càng vui vẻ.

Túc Lăng lãnh mặt nhìn chằm chằm nàng, Cố Vân bất đắc dĩ cười nhẹ nói: “Yên tâm đi, lão nhân nhà người còn man lợi hại, ta hiện tại cảm giác so với buổi sáng hôm qua còn đỡ đau hơn.” Nàng chưa bao giờ biết cái gọi là nội công nguyên lai lợi hại như vậy, nàng luyện luôn luôn là thực dụng cùng công kích vì chủ, giống loại này chú trọng luyện khí nàng thật đúng là không tiếp xúc quá, mấy ngày nữa tìm râu bạc lão nhân nghiên cứu nghiên cứu a.

Dưới ánh mặt trời, sắc mặt của nàng vẫn là không tốt lắm, bất quá ánh mắt quả thật so với mọi lần đều tốt hơn, hiện tại cường bức nàng nghỉ ngơi nàng chắc chắn sẽ không hảo hảo nghe lời, chẳng bằng thỏa mãn ý nguyện của nàng, không cho nàng quá mệt mỏi là tốt rồi. Túc Lăng thở dài một hơi, cuối cùng thỏa hiệp, “Được rồi, không cần thể hiện, không thoải mái liền lập tức nghỉ ngơi.”

Cố Vân sang sảng cười, trả lời: “Người lo lắng tướng sĩ của người đi.” Nàng thật đúng là hội làm mất khẩu vị, Túc Lăng buồn cười lắc đầu, thôi, tùy nàng đi thôi.

Hai người lại trở lại giáo trường, mặt trời đã muốn hoàn toàn đi ra, vũng bùn to như vậy, một đám tượng đất ở bên trong lại không có người hướng lên trên đi, một đám biểu tình chờ đợi ở bên trong.

Hai tay hoàn ở trước ngực, Cố Vân tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Đây là ở làm gì?”

Hàn Thúc nhìn nàng một cái, ngữ khí cực kém trả lời: “Ấn phân phó của người, lăn vào vũng bùn!” Bọn họ ở làm gì, chạy cả đêm, những người này đều nhanh bị ép buộc chết lặng.

Đau lòng? Cơ tức lớn như vậy, Cố Vân khéo môi khẽ giơ, nói: “Đều xuất hiện đi.”

Nghe thấy thanh âm của nàng, vốn chết lặng chúng tướng tề xoát xoát toàn bộ hồi đầu nhìn về phía nàng, vẻ mặt lầy lội làm cho Cố Vân cơ hồ nhìn không ra bọn họ là ai.

Cố Vân mỉm cười nhìn bọn họ, người ở vũng bùn không có tu dưỡng tốt như vậy, đôi mắt như ác hổ gắt gao nhìn chằm chằm Cố Vân, hận không thể hiện lên cắn nàng mấy lần. Bọn họ đi một đêm vũng bùn, nàng nhưng thần thanh khí爽 ngủ.

Phần uất lực lượng quả nhiên rất lớn, vừa rồi đều đã muốn mau đi không được chúng tướng rất nhanh hiện lên vũng bùn, ánh sáng mặt trời sáng sớm chiếu trên người bọn họ, ẩn ẩn còn có thể nhìn đến thần nhiên bạch khí, có thể thấy được nước ở vũng bùn lạnh thế nào

173. Chương 173

Cố Vân tựa hồ thực hưởng thụ ánh mắt bọn họ ôm hận ý, thần sắc như thường cười nói: “Cởi bao cát xuống, đến bên kia xếp thành hàng.” Bọn họ chính là đem ánh mắt đều trừng mù, Cố Vân cũng bất vi sở động.

Trong lòng có bất mãn như thế nào chúng tướng cũng chỉ có thể nghe theo lệnh. Tuy rằng có thể cởi bao cát xuống nhưng không có thoải mái chút nào, quần áo, tóc đều còn tại chảy nước bùn, trên người quần áo ướt lại dính, thân thể cũng theo đó mà lúc nóng lúc lạnh, bùn lầy cùng vải dệt dính vào người người, dính ướt cùng lạnh như băng, bọn họ lại ngay cả nâng tay đi lau đều không thể. Hiện tại chống đỡ bọn họ có lẽ chính là ý chí mà thôi.

Mọi người chạy chậm đến một sườn khác trong giáo trường xếp thành hàng, Cố Vân đi thẳng vào vấn đề: “Tôi hôm qua đào thải một trăm người, các người có thể kiên trì thuyết minh thể lực các người rất tốt, hiện tại có thể nghỉ ngơi tại chỗ một nén nhang, làm thí nghiệm cuối cùng, ta hy vọng các người cũng có thể thông qua.”

Bị tra tấn một buổi tối, đã sớm dự đoán được Cố Vân sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ như vậy cho nên khi nàng nói còn có thí nghiệm chúng tướng cũng không có kinh ngạc, bọn họ hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi. Cơ hồ là khi Cố Vân nói vừa dứt đã có không ít tướng sĩ đặt mông ngồi dưới đất, cũng có người trực tiếp liền nằm thẳng, tay chân quả thực không giống như là của chính mình .

Cố Vân mỉm cười cười, cũng không nói cái gì, tùy ý bọn họ ngồi, nằm.

“Dư Thạch Quân.”

Dư Thạch Quân cao giọng trả lời: “Có.”

“Mấy thứ chuẩn bị tốt sao?”

“Tốt lắm.”

“Đưa cho bọn hắn.”

“Rõ.”

Chỉ chốc lát sau, mỗi người bên chân đều nhiều hơn một cái nỗ. Không ít người miễn cưỡng ngồi thẳng lại, bắt đầu nghiên cứu vũ khí, càng nhiều người thật sự mệt, động một chút cũng không nguyện.

Cố Vân thủy chung yên lặng nhìn đám tướng sĩ tê liệt ngã xuống, nhìn Dư Thạch Quân chỉ huy một đám đem tên chuyển bàn đến giữa giáo trường.

Túc Lăng hiếu kỳ nói: “Cái đó để làm gì?”

Cố Vân thần bí cười, “Rồi người sẽ biết.”

Cách một đoạn còn có một cái bàn nhỏ, lấy cái bàn là trung tâm, có tám miếng gỗ coi như bia, toàn bộ giáo trường có mười cái bàn, tám mươi miếng.

Chờ hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, Cố Vân lớn tiếng nói: “Xếp thành hàng.”

Cho dù toàn thân xương cốt mệt đến đều phải tán, cho dù rất muốn ngủ không dậy nhưng là thân là quân nhân tuyệt đối không có lý do kháng mệnh, dùng tốc độ so với bình thường chậm gấp đôi, dần tinh anh này mới miễn cưỡng xếp thành hàng xong. Cố Vân không có trách móc bọn họ nặng nề, lạnh giọng nói: “Nỗ trong tay toàn bộ đặt ở bên chân, không có mệnh lệnh của ta, không được lại đi chạm vào nó.”

Đại bộ phận nỗ vốn ở bên chân, chỉ có số ít tướng sĩ cầm ở trong tay đem nỗ buông xuống. Cố Vân chờ bọn họ toàn bộ đứng lại mới tiếp tục nói tiếp: “Tiếp theo, kiểm tra các người trình độ dùng nỗ thuần thực, năng lực phân rõ phương hướng cùng với toàn thân phối hợp. Các người hiện tại nhìn đến mỗi một bàn, có mười mũi tên, phía đuôi có mười con số, các người đợi bắn phải dựa theo trình tự bắn, từng cái bàn quay chung quanh tám miếng gỗ, phân biệt là đông, nam, tây, bắc, đông nam, đông bắc, tây nam, Tây Bắc tám hướng. Như thế này ta sẽ thuận miệng nói mười phương vị, các người phải dựa theo phương vị ta nói ra bắn tên. Ta nói xong, tên cũng phải bắn xong.”

“Nghe hiểu chưa?”

“Rõ.”

Mặc kệ bọn họ đã thật sự hiểu hay không Cố Vân cũng không tính nói lần thứ hai, “Mười cá nhân một tổ, ai trước?”

“Ta.”

Cố Vân đang nói, Cát Kinh Vân dẫn đầu đi ra.

“Ta.” La Nham là kẻ tiếp.

“Ta.”

“Ta.”

Rất nhanh liền đủ mười cá nhân, Túc quân cho tới bây giờ cũng không thiếu dũng sĩ, này nàng luôn luôn biết, ánh mắt đảo qua Lãnh Tiêu cùng Lưu Tinh, hai người bọn họ đều không có động tác. Lãnh Tiêu là người cẩn thận mà có tâm kế mà Lưu Tinh là cái tiểu thông minh đứa nhỏ, nàng đoán Lãnh Tiêu sẽ ở tổ thứ hai mà Lưu Tinh đợi đến tổ cuối cùng mới tham gia tỷ thí.

Mười người cầm nỏ bên chân chạy chậm đến bên cạnh bàn thả đoản tên. Cố Vân hí mắt nhìn nhìn mặt trời đang lên cao, nói: “Toàn bộ đối mặt hướng Đông.” Mười người liền lập tức chuyển hướng dang nơi mặt trời dâng lên.

“Chuẩn bị.” Cố Vân ra lệnh một tiếng, mười người đồng thời cầm đoản tên thứ nhất đưa đến trên nỏ.

“Tây.” Tiếng nói vừa dứt, mười đoản tên tề xoát xoát hướng tới phía tây vọt tới, không có người bắn sai.

“Tây Bắc.” Cố Vân cơ hồ ngay lập tức nói phương hướng thứ hai, lúc này đây tên bắn ra không hề đồng thời như trước, có nhanh có chậm, phương hướng cũng bắt đầu lệch lạc.

“Nam, đông nam, đông bắc, tây nam, tây, nam, tây bắc, đông bắc.”

Cố Vân nói rất nhanh, thời gian tạm dừng không sai biệt lắm chỉ đủ dùng để cho tên lên nỏ, nếu bắn sai lầm phương hướng, còn chưa kịp phản ứng, một cái phương hướng đã muốn đi ra. Túc Lăng tựa hồ có chút hiểu được dụng ý của Cố Vân khi cho bọn họ chạy một buổi tối, giờ phút này là thời khắc bọn hắn mỗi một nhất, loại thời điểm này còn có thời gian quá ngắn phân rõ phương hướng không chỉ có cần cường đại ý chí lực, đầu óc còn phải tuyệt đối linh hoạt, mà lựa chọn nỏ mà không phải tên làm dụng cụ tỷ thí, đem đoản tên đến mặt trên nỏ tiêu phí khí lực hơn cả để tên nhập cung!

Mười phương hướng kêu xong có người tên trên bàn thậm chí còn không có bắn xong. Phóng ra xong, bên cạnh mỗi một tổ đều có một binh lính, ghi nhớ trình tự cùng xem xét, mười tên bắn sau đều có chút hỗn loạn, nếu tên không có số thì thật trúng là tính không rõ ràng lắm.

Rất nhanh có kết quả ——

“Bảy tên, năm trúng.”

“Chín tên, tám trúng.”

“Mười tên, mười trúng.”

“Sáu tên, ba trúng.”

“Mười tên, mười trúng.”

“Bảy tên, năm trúng.”

“Tám tên, tám trúng.”

“Mười tên, mười trúng.”

“Tám tên, một trúng.”

Một trúng? Cũng chính là chỉ có phương hướng ngay từ đầu trúng? Cố Vân giận dữ, lạnh giọng nói: “Mười tên, mười trúng bước ra khỏi hàng, đến phía bên phải tập hợp.

174. Chương 174

“Rõ.”

Tất cả trúng tổng cộng có ba người, Cát Kinh Vân, La Nham, còn có một người nam tử cao lớn. Lực chú ý của Cố Vân lại hoàn toàn không ở trên người bọn họ, ánh mắt của nàng rơi xuống trên người của một sĩ binh đứng ngoài cùng ở phía bên phải, hần dáng người cũng không cao tráng, đầu luôn cúi thấp, làn da phi thường ngăm đen, cả người không có một chỗ xuất sắc. Cố Vân theo dõi hần nhìn thật lâu, người nọ cũng không có ngẩng đầu lên.

Cố Vân cao giọng hỏi: “Bên phải, cái thứ nhất, người tên là gì?”

Thanh âm Cố Vân vang lên thật lâu, người nọ mới chậm rãi ngẩng đầu, Cố Vân rốt cục thấy rõ bộ dáng của hần, khoảng ba mươi tuổi, ngũ quan bình thường, nếu nhất định phải nói đặc biệt, ánh mắt hần thực nhẹ. Trúng, nhẹ. Tại tinh nhuệ chi sư, nàng gặp qua nhiều hoặc cực nóng, hoặc dũng mãnh, hoặc cương nghị, hoặc cao ngạo ánh mắt, nhưng như vậy, trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh ánh mắt nàng là lần đầu tiên gặp. Bất quá nàng tin tưởng này chính là biểu tượng, nếu hần thật sự như thế vô cầu, căn bản sẽ không đi đến cửa này.

Cùng ánh mắt Cố Vân tìm tòi nghiên cứu nhìn nhau trong chốc lát, nam tử lại cúi đầu, trả lời: “Thạch Hổ.”

“Người cũng đi qua.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có nam tử ngẩn ra, những người khác cũng bắt đầu khe khẽ nói nhỏ. Thật lâu sau, nam tử lớn tiếng trả lời: “Rõ.”

“Những người khác có thể về doanh .”

Cố Vân nói xong, sáu người bị loại vẫn thẳng tắp đứng vẫn không nhúc nhích, biểu tình trên mặt Cố Vân không thay đổi, trong lòng đã bắt đầu không hờn giận, bình tĩnh thanh âm nghe không ra sự tức giận của nàng, “Các người muốn nói cái gì?”

Cả đêm ép buộc, thật vất vả đi tới đây, ai cũng không muốn bị đào thải, binh lính đứng trung gian mở miệng, “Nỗ của ta căn bản không có so với hảo chuẩn tâm, cho nên mới bắn lệch, nếu...”

“Binh khí của mọi người đều giống nhau , vì cái gì người khác có thể bắn trúng tất, vì cái gì nỗ người ta chuẩn tâm?” Thanh âm Cố Vân lạnh như băng đánh gãy lời hần nói, lãnh mâu đảo qua binh lính trong giáo trường đã mỗi một không chịu nổi vẫn tham gia, lời nói ra không có nửa điểm thương tiếc, “Làm một chiến sĩ, binh khí liền là sinh mệnh của các người, khi cầm vũ khí nên kiểm tra, nhưng lúc đó các người làm gì? Ngay cả binh khí đều nắm không tốt, các người còn có thể nắm trong tay cái gì?”

“Còn có ai có chuyện, NÓI?” Một thanh chất vấn khiến tất cả nam nhi ở đây không ai dám lên tiếng, năm người vừa bị loại yên lặng rời khỏi sân tỷ thí, duy có một người còn đứng ở nơi đó, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Thạch Hổ, phần uất nói: “Tất cả trúng lưu lại ta không có ý kiến, vì cái gì Thạch Hổ cũng có thể lưu lại?”

Lần này Cố Vân thật không có sinh khí, nghiêng đầu nhìn về phía Thạch Hổ, nói: “Thạch Hổ, người nói cho hần vì sao người có thể lưu lại.”

Thạch Hổ ngẩng đầu, đón ánh mắt Cố Vân tựa tiểu phi tiểu cảm thấy thâm than, vị Thanh cô nương này không chỉ có thủ đoạn huấn luyện rất cao, cặp mắt kia cũng thật sự độc. Than nhẹ một tiếng, Thạch Hổ thấp giọng trả lời: “Ta cũng không có kiểm tra so vũ khí của ta cho nên ta không biết tâm có vấn đề . Nhưng ở tên thứ nhất bắn sau ta liền phát hiện vấn đề này cho nên khi bắn tên thứ hai, ta lấy hồng tâm vì mục tiêu, xem nơi tên rơi xuống cùng hồng tâm lệch bao nhiêu, phía sau bắn đem lệch lạc tính vào liền chuẩn .”

Thạch Hổ nói được thực nhẹ nhàng băng quơ, Cố Vân cũng không khó xử hần, trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm mang theo vài phần khiêu khích: “Các người ai có bắn lĩnh tại thời gian ngắn như vậy một bên chuẩn bị tên, một bên tính toán góc độ lệch, còn có thể chuẩn xác bắn trúng, ta cũng làm cho hần lưu lại.”

“Còn có vấn đề gì không?”

Phía dưới trầm mặc.

“Trả lời.” Nàng biết bọn họ đều là xương cứng, nàng rất nhanh làm cho bọn họ biết cái gì là thần phục!

“Không có!”

Mặc kệ là có vẫn là không dám nói, luôn vang dội chính tề trả lời chính là Cố Vân hiện tại muốn .

“Tiếp tục.”

Dưới ánh mặt trời, sắc mặt Cố Vân bắt đầu có chút ửng hồng, lớn tiếng nói chuyện như vậy cũng thực phí nguyên khí. Túc Lăng thấp giọng nói: “Người nghỉ ngơi trong chốc lát, làm cho Dư Thạch Quân đến .”

Mỗi lần dùng sức nói chuyện đều động đến miệng vết thương, Cố Vân quả thật bắt đầu có điểm không khỏe, không có cậy mạnh, gật đầu trả lời: “Được.”

Túc Lăng hướng Dư Thạch Quân phát phất tay, Dư Thạch Quân hiểu rõ, cao giọng kêu lên: “Tiếp theo, ai muốn khiêu chiến bước ra khỏi hàng?”

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Lãnh Tiêu là cái thứ nhất đứng dậy. Rất nhanh tổ tiếp theo chuẩn bị thỏa đáng.

“Chuẩn bị!” Dư Thạch Quân kêu khẩu lệnh, Cố Vân nhìn chăm chú vào tỷ thí, Túc Lăng bỗng nhiên đứng dậy hướng mặt sau Hàn Thúc vẫy tay.

Hàn Thúc đi đến đứng trước mặt Túc Lăng, Túc Lăng thấp giọng hỏi nói: “Thạch Hổ là binh sĩ tổ nào?”

Hàn Thúc suy nghĩ thật lâu, mới mơ hồ nói: “Hắn nguyên lai là kỵ xạ doanh một gã tiểu đội trưởng, ở ba năm trước chiến đấu với Bắc Tề dẫn dắt năm trăm người đánh bất ngờ, hình như là bởi vì trên đường hắn tự ý thay đổi kế hoạch nên đánh bất ngờ thất bại, bị một trăm quân còn, đem hắn điều đến nhà bếp. Thanh cô nương nói lần này chọn lựa tam vạn binh lính đều phải tham dự, hắn mới có cơ hội đi ra, không thể tưởng được hắn còn có thể chống được đến cửa này.” Không phải bất cứ người nào ở nhà bếp đội ba năm còn có thể có thân thủ như vậy.

Đứng ở trung gian Thạch Hổ như không có tồn tại, người này tựa hồ đem chính mình che dấu thật sự thâm. Suy tư một lát, Túc Lăng nói: “Đi thăm dò tra năm đó đã xảy ra sự tình gì.”

“Rõ.”

Cố Vân nghiêng đầu nhìn về phía Túc Lăng, cười nói: “Như thế nào, đối hắn cảm thấy hứng thú?”

175. Chương 175

Túc Lăng không có phủ nhận, “Đúng, thực có hứng thú, bất quá nếu không phải nàng ta cũng không biết trong quân còn có nhân vật như vậy.” Khó trách nàng nói Hàn Thúc không biết nàng muốn dạng người nào, mười người đồng thời tỷ thí nàng hiển nhiên ngay từ đầu liền chú ý tới Thạch Hổ tinh chuẩn tính toán, hoặc là nói nàng từ lúc đem nỗ phát xuống cũng đã quan sát bọn họ .

Cố Vân đôi mi thanh tú khẽ gợn, “Người không phải là cùng với ta cướp người đi?”

Xem nàng vẻ mặt khó chịu, Túc Lăng cười ha ha.

Cố Vân liếc trắng mắt, theo khi nào thì bắt đầu hắn thích cười như vậy?

Hơn hai trăm người tỷ thí rất nhanh liền xong, Dư Thạch Quân chạy đến trước mặt hai người, hỏi bẩm: “Tỷ thí đã chấm dứt. Còn—— “

“Một trăm ba mươi tám người.” Không đợi Dư Thạch Quân nói xong Cố Vân thấp giọng nói, “Như thế nào còn có nhiều như vậy?”

Không nghĩ tới nàng luôn luôn tại cùng tướng quân nói chuyện cư nhiên còn có thể tính ra còn bao nhiêu người, nghe Cố Vân nói xong, Dư Thạch Quân trừng lớn mắt, ba vạn nhân bên trong chỉ lấy ra một trăm ba mươi tám người, này vẫn còn nhiều?

Cố Vân lướt qua đại ra Dư Thạch Quân, đi hướng không có đến hai trăm người, nàng mới đứng trước bọn họ, một đám người sắt đá phút chốc khấn trương, nàng sẽ không còn có chiêu sau đi? Bọn họ theo giữa trưa ngày hôm qua bắt đầu sẽ không ăn không uống, càng đừng nói ngủ, nàng còn muốn thế nào ? (Thanh nhi: Vân tỷ đúng là.... Rất biết cách hành người a Vân: sao m có ý kiến gì)

Đối mặt với những khuôn mặt khấn trương lại ai oán, Cố Vân bật cười, “Các người không cần khấn trương như vậy, thí nghiệm hôm nay đến đây liền toàn bộ đã xong.”

Đã xong? Tuy rằng thực không chịu thua nhưng mọi người vẫn là ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Bất quá ——” Cố Vân mới nói hai chữ, mọi người lại khấn trương! Cố Vân không dọa bọn họ nữa, hảo tâm giải thích, “Ta chỉ muốn một trăm người nhưng bởi vì các người vĩ đại làm cho ta khó có thể lựa chọn, cho nên tất cả có thể đi cùng nhau huấn luyện, về sau mỗi một hạng huấn luyện đều là thí nghiệm, các người mỗi người có một trăm điểm, hai mươi người có thành tích huấn luyện kém cỏi nhất mỗi lần trừ mười điểm, trừ hết thì rời đi, có hiểu không?”

Mỗi một lần huấn luyện đều là một lần thí nghiệm? Nguyên lai đau khổ là mới bắt đầu.

“Hiểu được!” Có lẽ là rống ra phần uất trong lòng, có lẽ vì ai điếu những ngày về sau, tóm lại một tiếng rống này phá lệ vang dội.

Cố Vân vừa lòng gật gật đầu, “Giải tán.”

Cả đêm chạy, tứ chi đã sớm giống bùn nhão, dưới chân tất cả đều là bọt nước, trên người bị nước bùn dính vào, hiện tại phơi nắng, bùn đều khô ở trên người, tựa như mặc một ộ quần áo bằng bùn, mồ hôi chảy xuống còn có thể chảy ra từng vệt bùn. Khi vẫn khấn trương còn không biết, hiện tại trầm tĩnh lại thật sự hận không thể ở trên mặt đất không nhúc nhích. Kéo một thân mỗi một lúc luôn luôn uy vũ chúng tướng hiện tại người người giống lão thái thái, chỉ có thể từng bước một trở về na .

Cố Vân quay lại vừa lúc thấy trên tươi cười mặt Hàn Thúc rất quái dị.

“Cười cái gì?”

Hàn Thúc dấu tươi cười trên mặt, nghiêm trang hỏi: “Người có biết lần trước bị người huấn tân binh ở sau lưng gọi người là gì không?”

Cố Vân nhìn hẩn. Hàn Thúc ra vẻ thần bí trả lời: “Lãnh huyết giáo đầu.”

Cố Vân cười nhạt, nàng còn tưởng rằng đám xú tiểu tử kia có thể nghĩ ra cái gì có tâm ý đầu, nguyên lai không gì hơn cái này.

“Bất quá lần này qua đi bọn họ nhất định sẽ không còn gọi người như vậy nữa.”

Cố Vân một bộ hưng trí bừng bừng bộ dáng, bên cạnh Dư Thạch Quân tò mò hỏi: “Vì cái gì?”

“Bởi vì có một tên càng thích hợp .”

“Là gì?”

Hàn Thúc nhìn Cố Vân cười to nói: “Mẫu Dạ Xoa!”

“Mẫu Dạ Xoa?” Hàn Thúc người muốn chết!” Cố Vân nắm lên một đoạn tên hướng Hàn Thúc bắn qua, Hàn Thúc ôm đầu chạy tán loạn.

Túc Lăng cười lớn ôm lấy Cố Vân còn đang muốn đuổi. Giáo trường, mắng, kêu, tiếng cười to không ngừng, chỉ có Túc Nhậm đứng ở ngoài cửa giáo trường vẻ mặt ngưng trọng.

Giáo trường, tiếng mắng, tiếng kêu quái lạ, tiếng cười to không ngừng, thanh âm Túc Nhậm hơi trầm xuống đánh gãy bọn họ vui cười.

“Đại ca.”

Túc Lăng cùng Cố Vân đồng thời hồi đầu, liền thấy Túc Nhậm sắc mặt có chút ngưng trọng đứng ở cách đó không xa.

Buông tay đang ôm Cổ Vân, Túc Lăng hỏi: “Chuyện gì?”

Túc Nhậm không có biểu tình trả lời: “Có một ít văn thư cần ca xem qua.”

Túc Lăng cùng Túc Nhậm liếc nhau, cúi đầu đối với Cổ Vân nói: “Bọn họ bị nàng ép buộc thăm , huấn luyện ngày mai bắt đầu đi, nàng đi nghỉ ngơi đi.”

Cổ Vân cười nói: “Rồi, người có việc thì đi đi.” Túc Nhậm khó được nghiêm túc, xem ra chuyện thực cấp. Túc Lăng gật đầu, xoay người cùng Túc Nhậm đi. Mới đi ra ngoài cửa, Túc Lăng lập tức hỏi: “Chuyện gì?”

“Đêm qua Hắc y nhân là người Tụ Linh đảo, mục đích chính là muốn bắt Thanh Mạt, uy hiếp huynh thả Ngao Quý.”

176. Chương 176

Túc Lăng hừ lạnh: “Không có khả năng.” Ngao Quý hại nàng bị thương nặng như vậy không có đưa hắc bầm thân vạn đoạn đã muốn nhân từ. Sắc mặt Túc Nhậm thủy chung ngưng trọng, nếu chỉ là như vậy thì thôi, hắc không đến mức như thế. Túc Lăng dừng lại, hỏi: “Còn có chuyện càng không xong?”

Túc Nhậm thấp giọng nói: “Tụ linh đảo mỗi mười năm tuyển một lần tộc trưởng, phải là hậu nhân ngân phát mới có tư cách tham gia, Ngao Quý một chi trong huyết mạch, hiện tại chỉ có hắc cùng Ngao Thiên là ngân phát. Nếu Ngao Quý chết, Ngao Thiên liền trở thành tộc trưởng, quan trọng nhất là vài cái đứa nhỏ của Ngao Quý cũng không phải ngân phát, muốn kéo dài ngân phát huyết mạch, cũng chỉ có dựa vào Ngao Thiên cùng Dạ Mị. Cứ như vậy, Dạ Mị bọn họ là khẳng định luyện tiếu giết, muốn uy hiếp Ngao Thiên chỉ có bắt lấy Thanh Mạt.” Nói cách khác, tối hôm qua như vậy tập kích chỉ biết càng ngày càng nhiều, mạng nhỏ của nàng tùy thời đều bị người nhớ thương .

Túc Nhậm không tiếp tục nói Túc Lăng cũng đã sáng tỏ.

Con người đen như có hỏa quang theo Túc Nhậm nói càng phát ra mãnh liệt, vốn là góc cạnh rõ ràng gương mặt, bởi vì cắn chặt khớp hàm mà chiếu ra một cái điều lẳng hình dấu vết (chỗ này ta ko hiểu a có ai giúp ta mới T.T), Túc Nhậm âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, những người đó chỉ sợ là nhạ mao đại ca.

Quả nhiên, thanh âm Túc Lăng lạnh như băng gần từng tiếng: “Đem người đêm qua bắt đến nhất tịnh đưa đến hình bộ, cùng Đan Ngự Lam nói ngày ngũ mã phanh thân Ngao Quý, tướng quân phủ tăng số người lên một ngàn thủ vệ, canh giờ đến lập tức hành hình, không kéo dài.” Hắc hận nhất bị uy hiếp, nhất là dùng tính mạng của nàng uy hiếp!

“Mặt khác ——” Túc Lăng tạm dừng một chút mới nói: “Thỉnh tộc trưởng sai ba ảnh vệ lại đây bảo hộ nàng.”

Túc Nhậm tâm nhảy dựng, ngẩng người một hồi lâu hắc mới trả lời: “Vâng.”

Đại ca đối nàng đã muốn đến trình độ này sao? Túc gia ảnh vệ cho tới bây giờ đều chỉ thủ hộ người nhà họ Túc, Thanh Mạt khẳng định là tướng quân phủ nữ chủ nhân, lúc này không phải Băng Luyện chọn mà là đại ca chọn .

Khóe miệng gờ lên một chút, Túc Nhậm vút vừa rồi phiền muộn tâm tình, kỳ thật hắc vẫn thực lo lắng, Băng Luyện lựa chọn nếu không phải đại ca thiết tình sở yêu, dựa theo tính tình đại ca tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, cũng may Băng Luyện tuyển là Thanh Mạt!

Ngày hôm qua một mỗi cả đêm, ngủ có chút trầm, chậm rãi tỉnh lại, Cổ Vân vận vẹo, không cần thận kéo đến miệng vết thương, đau đến mức nàng phải từng ngụm từng ngụm thở. Chống mép giường ngồi thẳng dậy, nàng bỗng nhiên cảm giác được phía ngoài có tiếng động rất nhỏ.

Cố Vân cực khinh đứng dậy, đi đến chỗ hộp gỗ để Băng Luyện, mới lớn tiếng nói: “Ai ở bên ngoài?” Trên người nàng có thương tích không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu đối phương không phải hướng về phía nàng đến nghe thấy có người nói hẳn là sẽ chạy.

“Nha đầu, người tỉnh? Mau ra đây, ta cho người dẫn theo thứ tốt a.” Ngoài phòng, âm thanh trung khí mười phần, Cố Vân ngẩn ra, thanh âm này là quái lão nhân?

Thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời da đầu Cố Vân lại run lên, hẳn rốt cuộc muốn làm gì?

Mặc thêm áo, Cố Vân mở cửa. Túc Yến an vị ở bàn đá, thấy nàng lập tức vui vẻ đối nàng ngoắc. Cố Vân bất đắc dĩ đi qua, liếc mắt liền thấy thạch bàn có một chén chất lỏng bóng nhẫy màu vàng vì thế theo bản năng lui về phía sau từng bước, lạnh giọng hỏi: “Đây là cái gì?”

Túc Yến đắc ý cười nói: “Hồng tham tuyết liên đôn kê! Người ném thử, ăn ngon lại bổ thân thể, người rất gầy, Yến thúc nhìn mà đau lòng!”

Quả thật rất thơm, bất quá vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo. Cố Vân hừ nhẹ nói: “Người sẽ không hạ độc đi?” Nàng cũng không quên lần đầu tiên hẳn thấy nàng một chưởng cùng sau lại thấy chết mà không cứu.

Tử không thừa nhận chính mình ác tính, Túc Yến bĩu môi, trả lời: “Nói bậy bạ gì đó a, Yến thúc đau lòng người còn không kịp đâu!”

Đau lòng? Cố Vân lại nổi da gà toàn thân.

“Canh gà không cần dùng.” Đang lúc Cố Vân tính cách hẳn xa một chút, một cái ghét bỏ giọng nam ở sau người vang lên. Cố Vân quay đầu, thân ảnh to béo đã xuất hiện phía sau nàng, như hiện vật quý cầm trong tay đưa tới trước mặt nàng, “Toàn thúc cho người một viên thập toàn đại bổ hoàn, ăn này cam đoan thương thể của người lập tức hảo hơn phân nửa.”

177. Chương 177

Cố Vân âm thầm kinh ngạc, thân thể hẳn khổng lồ như vậy lại có thể vô thanh vô tức xuất hiện phía sau nàng, người này cũng không khinh thường được.

Thấy Túc Toàn muốn cướp nổi bật của hẳn, Túc Yến chạy nhanh đứng dậy, kêu lên: “Người cái kia đại bổ hoàn rất bổ, thân thể nhược điểm căn bản chịu không nổi, còn là canh gà của ta bổ.”

“Người đừng không hiểu mà giả vờ hiểu, đại bổ hoàn trị liệu nội thương hữu hiệu nhất!”

“Nàng cũng không phải nội thương!”

“Có như thế nào đều so canh gà của người hảo!”

“Người —— “

“Dừng!” Mắt thấy hai người sẽ cãi nhau, Cố Vân chỉ vào ghế đối diện, nói, “Hai vị mời ngồi.” Hai người liếc nhau, hừ lạnh một tiếng lại chuyển mặt đi bất quá vẫn là theo như lời Cố Vân ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cố Vân ở đối diện ngồi vào chỗ của mình, đem trên bàn canh gà cùng cái gọi là đại bổ hoàn hướng bọn họ phương hướng đẩy, đi thẳng vào vấn đề nói: “Ta luôn luôn không tin từ trên trời rơi xuống loại chuyện tốt này, các người có cái gì muốn nói cứ việc nói thẳng đi.”

Nghe nàng nói, Túc Yến cảm thấy không hờn giận nhưng lại luyến tiếc rống, chỉ có thể thì thào lẩm bẩm: “Người đứa nhỏ này, bệnh đa nghi cũng quá nặng, đối với người tốt cũng không được?” Nàng thân thể thể kia, lần đầu tiên thấy nàng lại một bộ bệnh Tây Thi, thật sự không thích, sớm biết rằng nữ oa này như vậy, hẳn cũng luyến tiếc thương nàng! Oa nhi này thật mang thù?

“Đi!” Sảng khoái trả lời làm cho hai người cười mỉa mắt, lập tức sắc mặt Cố Vân trầm xuống, tiếp tục ép hỏi nói, “Các người vì cái gì tốt với ta?”

Cố Vân không thuận theo không buông tha ép hỏi làm cho Túc Yến có chút không kiên nhẫn, tùy tiện trả lời: “Người là chúng ta Túc gia tức phụ (con dâu cháu dâu), không tốt với người thì đối tốt với ai?” Túc Toàn mỉm cười gật đầu phụ họa.

Cố Vân nhú mày, “Ai nói ta là các người Túc gia tức phụ?” Bọn họ biểu tình tự nhiên cũng không giống như là đang nói dối, đối nàng tốt cũng không giống có mục đích khác nhưng là bọn họ dựa vào cái gì kết luận nàng chính là Túc gia tức phụ? Túc Lăng tuyệt đối không có khả năng cùng bọn họ nói.

Túc Toàn ha ha cười nói: “Này còn nói, Băng Luyện đều đi theo người.”

Băng Luyện? Cố Vân tựa hồ tìm được đột phá khẩu, bọn họ quả thật là sau khi thấy nàng cầm Băng Luyện liền trở nên kì kì quái quái. Bất động thanh sắc, Cố Vân mỉm cười hỏi nói: “Này, Băng Luyện đi theo ta có quan hệ gì?”

“Đương nhiên...” Túc Toàn mới nói hai chữ, một bàn tay to hung hăng khoát lên trên vai hắn, thanh âm Túc Yến vang dội ngọt ngào đánh gãy lời hắn nói, “Ai nha, trời đều nhanh đen, bụng cũng đói, ăn cơm trước đi, ăn cơm ăn cơm!” Túc Yến vừa nói, một bên đối với Túc Toàn nháy mắt, hắn rút cục nhớ tới tối hôm qua Túc Lăng cảnh cáo, nha đầu kia có nội tâm thật sự, nếu nàng đã biết chuyện Băng Luyện lại nháo ra tiểu tính tình đến, Lăng nhất định nổi trận lôi đình.

Cố Vân dở khóc dở cười, ánh mắt Túc Yến còn chớp như vậy có thể mù hay không? Tại như vậy rõ ràng “Ẩm chỉ” Túc Toàn vẫn là tiếp thu vì thế hắn đứng dậy, cười mỉa nói: “Ăn cơm ăn cơm.”

Hai người kéo kéo túm túm đi ra Ý Thiên uyển, Cố Vân nhìn chằm chằm còn ở lại trên bàn, sắc mặt dần dần ngưng trọng. Túc Yến cùng Túc Toàn tâm ý tuyệt đối không giả, đột nhiên quan ái càng thêm làm cho người ta nghi ngờ, mà hết thảy này dĩ thường tựa hồ đều vì Băng Luyện. Trong lòng có một cái mông lung đoán lại cảm thấy có chút buồn cười.

Cố Vân một mình ngồi ở trong sân, đem chuyện Băng Luyện nhất nhất loại bỏ, này mới phát hiện, người nhà Túc gia đối Băng Luyện thái độ quả thật thực không giống, tựa hồ thực bảo bối lại tùy tiện đưa cho nàng. Liền bởi vì nàng lấy Băng Luyện không có cảm thấy rét lạnh cho nên bọn họ liền đem nhà mình chỉ bảo tặng người? Này tựa hồ không thể nào nói nổi, kia lại là có nguyên nhân gì đâu? Nhất thời không rõ ràng. Một gã gia phó ở viện ngoại kêu lên: “Thanh cô nương, tướng quân thỉnh ngài đến phòng khách dùng cơm.”

Phục hồi tinh thần lại Cố Vân trả lời: “Ta đã biết.” Lại ngồi trong chốc lát, Cố Vân đem trên bàn đại bổ hoàn bao lại, nhét vào đai lưng, canh gà một giọt không uống.

Đến gần phòng khách, chỉ thấy bàn ăn tràn đầy thức ăn chỉ có Túc Lăng một người, Túc gia vài cái lão nhân cũng không ở, Túc Nhậm cùng Túc Vũ cũng chẳng biết đi đâu. Cố Vân đi qua đi, một gã thanh sam tiểu đồng bỗng nhiên đối nàng dùng sức vái chào, “Chúc mừng Thanh cô nương.”

Tiêm tể thanh âm nghe đứng lên có chút quái, giống hắn tuổi hắn là qua kì biến thanh, thanh âm không nên như thế. Hơn nữa, hắn vừa rồi nói chúc mừng? Có cái gì hi? Cố Vân nghi hoặc nhìn về phía Túc Lăng, Túc Lăng đối nàng sang sảng cười, tâm tình thoát nhìn khá tốt.

Sát ngôn quan sắc là tiểu thái giám am hiểu, tiểu đồng chạy nhanh nói: “Thanh phi hôm nay buổi trưa, vì Hoàng Thượng sinh long tử.”

Sinh? Các nàng đến Khung Nhạc tổng cộng mới hơn tám tháng, cho dù vừa vào cung liền phát sinh quan hệ, lúc này cũng không có khả năng là đủ tháng sinh, Cố Vân vội la lên: “Là bình an sinh sao?”

Tiểu thái giám lập tức gật đầu cười nói: “Vâng, mẫu tử bình an. Nô tài riêng tới đây báo cho ngài tin vui.”

178. Chương 178

Cố Vân tâm thả xuống dưới, sinh non liền sinh non đi, chỉ cần bình an là tốt rồi. Cố Vân chỉ lo cao hứng đã quên có người còn đang khom người đứng ở nơi đó.

Túc Lăng nhẹ nhàng nâng tay, Minh thúc phía sau đem chuẩn bị tốt túi bạc đưa tới trong tay tiểu thái giám, cười nói: “Tạ công công.”

“Nô tài cáo lui.” Âm thầm xem sức nặng của túi tiền, tiểu thái giám cười nở hoa, Túc tướng quân ra tay ghê gớm thật.

Tiểu thái giám vô cùng vui ra phòng khách, Cố Vân tâm tình cũng tốt lắm đi đến bên người Túc Lăng ngồi xuống, hỏi: “Ta có thể đi vào cung xem nàng sao?” Lần trước Tình cùng Lâu Tịch Nhan gia yến nàng gặp qua Thanh Phong một lần, hai người đương thiên nói chuyện không nhiều lắm, Cố Vân lại nhớ kỹ cái kia kiên nghị nữ tử, trong khung quạt cường khiến người vì nàng kinh hãi, cũng vì nàng đau lòng. Nàng cùng cô ấy mặc dù không phải thân tỷ muội, cũng không gây trở ngại nàng quan tâm nữ tử kia.

Biết nàng nóng vội, Túc Lăng trấn an cười nói: “Hiện tại không được. Hoàng tử trăng tròn mở tiệc chiêu đãi quần thần, ta có thể nghĩ biện pháp cho các nàng gặp mặt.”

“Được rồi.” Cố Vân cũng không khó xử Túc Lăng. Túc Lăng đem lấy canh để trước mặt nàng, bọn họ hình như có rất ít cơ hội giống như bây giờ cùng ăn cơm, Túc Lăng thực hưởng thụ thời gian hai người một chỗ, mỗi một dạng đồ ăn đều gấp một ít đến trong bát nàng. Trong mắt ôn nhu làm cho hạ nhân hầu hạ bên cạnh xem mà choáng váng.

Ánh trăng hảo, không khí cũng hảo, đáng tiếc người kia tạm thời hoàn toàn không có giác ngộ ngắm hoa dưới ánh trăng, nàng cầm cái thìa một bên cúi đầu ăn canh, một bên hỏi: “Tối hôm qua bắt đến những người đó có cung khai hay không? Chủ giả là ai?”

Túc Lăng dừng một chút, nghĩ nghĩ tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Là người tỵ linh đảo, Ngao Quý bị phán ngũ mã phanh thây đều là vì ta tấu chương, bọn họ là tới trả thù. Người đã bị đưa đến hình bộ, chuyện này vẫn là giao từ hình bộ xử lý.”

“Ừ.” Như vậy tốt nhất, nàng còn sợ Túc Lăng sẽ vận dụng hình phạt riêng, tuy rằng là tướng quân phủ nhưng dù sao không phải nơi chấp pháp, hắn đem một đám người khấu ở phủ tóm lại không phải tốt lắm, nghe hắn nói đưa đến hình bộ nàng cũng sẽ không hỏi nhiều nữa.

Túc Lăng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Cố Vân lại bỗng nhiên ngẩng đầu, buông thìa trong tay, đôi mắt sáng ngời lóe tinh lượng quang mũi nhọn, thanh âm nhưng thật ra dị thường ôn nhu, “Đúng rồi, Băng Luyện có phải còn có chuyện gì là ta nên biết nhưng không biết đến hay không?”

Túc Lăng tâm căng thẳng, ai cùng nàng nói?

Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, bên môi là nếu có chút như có như không cười. Túc Lăng không biết nàng rốt cuộc đã biết bao nhiêu cũng không dám tùy tiện phủ nhận, ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Nàng muốn biết cái gì?”

Ánh mắt hắn lóe ra, môi cũng không tự giác khê mân, sự tình gì làm cho Túc đại tướng quân khẩn trương như vậy? Thanh âm Cố Vân bình tĩnh mang theo vài phần khiêu khích, thấp giọng cười nói: “Người đang trốn tránh vấn đề của ta?”

“Bất quá là một cây kiếm mà thôi.” Túc Lăng ngoài miệng nói như vậy, thân thể cũng vẫn buộc chặt, ánh mắt cũng không nhìn Vân, chính là hướng bát của nàng mà gấp thức ăn. Cố Vân không ăn cũng không thèm nhắc lại, một đôi mắt sáng thản nhiên nhìn chằm chằm mặt Túc Lăng không chút thay đổi.

“Ba!” Túc Lăng buông chiếc đũa đứng dậy, “Ta còn có việc, chính nàng ăn cơm trước đi.” Chỉ để lại câu nói rồi vội vàng ly khai. Hắn không sợ nàng truy vấn cũng không sợ nàng đoán, nhưng là nàng bí hiểm bộ dáng làm cho hắn cả người không được tự nhiên. Khi nào thì bắt đầu hắn để ý cảm giác của nàng như vậy, cảm xúc của nàng? Đáng chết!

Cố Vân cũng không ngăn đón hắn, tay chống cằm, lẳng lặng nhìn chăm chú vào kia vội vàng rời đi bóng dáng, mắt híp lại. Hắn quả nhiên đang trốn tránh nhưng là vì cái gì đâu?

Băng Luyện khẳng định có bí mật gì đó.

Sáng sớm, chuẩn xác mà nói là thời gian nhật nguyệt luân phiên, ánh trăng cùng thái dương đồng thời xuất hiện ở phía chân trời, đẹp không sao tả xiết. Trong rừng cây, vốn nên là chim cùng côn trùng kêu vang bởi vì hơn trăm người nên có vẻ dị thường im lặng.

Cố Vân thực vừa lòng những người tuyển ra lần này, không nhiều lắm lại khí thế, hơn trăm nhân hờ hững đứng như vậy cũng đã làm cho người ta run sợ thần hoảng.

Đứng trước mặt bọn họ, Cố Vân bình tĩnh mở miệng, “Ta gọi là Thanh Mạt, ở thời gian huấn luyện, các người bảo ta đầu thì là được. Từ hôm nay trở đi, các người nhận một tháng huấn luyện, một tháng sau, những người còn có thể lưu lại trở thành chính thức thành viên, đến lúc đó ta sẽ nói cho các người tên của chi đội này, tương lai các người làm cái gì, lệ thuộc ai. Hiện tại các người phải làm là như thế nào làm cho chính mình —— lưu lại!”

Bọn họ nghe, dáng người như trước cao ngất, cương nghị mặt không chút thay đổi. Cố Vân biết, đối nhóm người này không cần giả bộ hung hãn hoặc là lãnh ngạo, bọn họ căn bản không cần. Đối với bọn họ mà nói, cố gắng muốn gia nhập này đội ngũ, chẳng qua là vì biểu hiện bọn họ vĩ đại mà thôi cho nên muốn phục tùng bọn họ, không thể nóng vội.

“Trong các người có tiểu bộ phận là tân binh ta trước kia huấn luyện, phương thức luyện binh của ta các người hẳn là có chút nghe được. Chẳng qua nghe nói chính là không đáng kể, đó là ta đối tân binh yêu cầu, đối với các người ta sẽ càng thêm nghiêm khắc. Ta biết các người trung gian có chút đã muốn là thiếu tướng, thậm chí trung tướng, mặc kệ trước kia có địa vị cao bao nhiêu, nơi này đều là số không, ta chỉ xem năng lực.”

Đáp lại nàng là nhất quán tĩnh mịch. Cố Vân lơ đãng gọi: “Dư Thạch Quân.”

“Có.” Đứng phía sau Dư Thạch Quân tiến lên từng bước, mở giấy, nương mông lưng nâng sớm lớn tiếng: “Giờ mẹo luyện tập, lưng đeo bao cát năm mươi cân, chạy bộ hai mươi km, hoàn thành một trăm lần hít đất, hai trăm cái ngưỡng nằm khởi tọa, con ếch khiêu năm trăm lần. Giờ Thỉnh ăn điểm tâm, sau khi ăn xong bắt đầu huấn luyện binh khí thao tác, buổi trưa dùng cơm trưa, giờ Mùi bắt đầu thể năng luyện tập, giờ Dậu về chỗ ở. Giờ Dậu canh ba dùng bữa tối. Giờ Tuất tổng kết một ngày biểu hiện. Giờ Tuất canh ba văn hóa học tập, giờ Hợi nghỉ ngơi.”

Dư Thạch Quân nói đồng thời Cố Vân vẫn âm thầm quan sát đến biểu tình của bọn họ, có lẽ một lần nhảy một đêm vũng bùn, bọn họ đã muốn có không ít chuẩn bị tâm lý, trừ bỏ có chút người mảy bắt đầu không tự giác chậm rãi nhả lại ở ngoài, hết thấy như thường.

Cố Vân khoe môi khẽ gợn, hy vọng khi hôm nay huấn luyện chấm dứt, các người còn có thể cao ngất, kiệt ngạo như vậy!

Cố Vân cao giọng kêu lên: “Lãnh Tiêu, Cát Kinh Vân.”

“Có.” Hai người đứng ở hàng cuối cùng, Cố Vân đối bọn họ vẫy tay, hai người mới chạy chậm đi lên.

“Biểu thị một lần cái gì là hít đất, cái gì là ngưỡng nằm khởi tọa, cái gì là con ếch khiêu.” Cố Vân có chút may mắn, hai người này thực không chịu thua kém đều đi đến một cửa này bằng không nàng hiện tại chịu thương, còn thật không biết như thế nào biểu thị động tác cho bọn họ xem

179. Chương 179

Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân đem huấn luyện hạng mục biểu thị, ở làm được con ếch khiêu thời điểm, Cố Vân nhìn đến quen thuộc khinh bỉ cùng cảm tức, tuy rằng che dấu rất khá lại vẫn là không tránh được ánh mắt của nàng. Hai người biểu thị xong Cố Vân đối bọn họ gật gật đầu, hai người lại chạy chậm đến cuối cùng của đội ngũ.

“Huấn luyện trước khi ăn điểm tâm là việc các người mỗi ngày phải hoàn thành , năm ngày lại đổi, cường độ sẽ càng lúc càng lớn.” Nàng ngay từ đầu còn không biết bọn họ năng lực như thế nào chỉ có thể chọn sơ kì huấn luyện của bộ đội đặc chủng cho bọn họ thích ứng trước.

“Cuối cùng ta nói về kỷ luật: thứ nhất, ta vừa rồi nói huấn luyện kế hoạch cùng thời gian phải nghiêm khắc tuân thủ, trong lúc huấn luyện mà nhàn hạ hoặc đến muộn không cần ta nói, lập tức chạy; thứ hai, không cần nghi ngờ mệnh lệnh của ta, không nên hỏi ta vì cái gì chỉ cần phục tùng, hơn nữa là tuyệt đối phục tùng; thứ ba, không được hướng ra phía ngoài lộ ra ở trong này học được gì, còn làm theo mỗi một câu ta nói nếu không quân pháp xử trí.”

Dựa theo nàng cùng Túc Lăng ngay từ đầu thiết trí, tương lai bọn họ sẽ không lệ thuộc bất cứ một cái doanh đội nào trong quân mà là độc lập, bảo thủ bí mật là yêu cầu đầu tiên.

“Có hiểu hay không?” Cổ Vân cao giọng hỏi.

“Hiểu được!” Trả lời của nàng là đều nhịp tiếng hô.

Cổ Vân nhẹ nhàng chọn mi nói: “Kia còn chờ cái gì?”

“Rõ.”

Hiện tại là thời gian trong kế hoạch huấn luyện chạy bộ có phụ trọng. Chúng tướng chạy chậm đến nơi chất đồng bao cát, đem bao cát đã muốn dùng dây thừng cố định tốt lưng ở sau người, hướng tới đỉnh núi ở năm dặm ngoại chạy tới. Nhìn thoáng qua trong tay cái gọi là huấn luyện kế hoạch, Dư Thạch Quân chần chờ trong chốc lát vẫn là nhịn không được kêu lên: “Thanh cô nương —— “

Mới kêu ba chữ, Cổ Vân mày nhíu lại nhìn về phía hắn, Dư Thạch Quân chạy nhanh sửa miệng, “Đầu nhi!”

Cổ Vân sắc mặt khôi phục như thường, hắn mới tiếp tục nói: “Hôm nay mới là ngày đầu tiên huấn luyện mà thôi tổng yếu làm cho bọn họ có thích ứng quá trình, tiến hành theo chất lượng đi.” Làm xong nàng nói này, người phỏng chừng đã muốn mệt chết, mặt sau huấn luyện hạng mục còn tiến hành đi xuống như thế nào?

Cổ Vân lạnh lùng nói: “Dư Thạch Quân, ngươi là người Túc Lăng phái tới hiệp trợ ta, ta không hy vọng cái thứ nhất đối mệnh lệnh của ta đưa ra nghi ngờ là ngươi. Nếu ngươi không quen nhìn phương thức huấn luyện của ta, ta có thể để Túc Lăng đổi một cái.” Nàng hiện tại đã muốn là ở tiến hành theo chất lượng , chẳng qua không tất yếu cùng hắn giải thích.

Đứng thẳng thân thể, Dư Thạch Quân lớn tiếng trả lời: “Thực xin lỗi, ta không phải ý tứ này.”

Nắm tay thật chặt, Dư Thạch Quân nhắm lại miệng, trầm mặc đứng ở phía sau Cổ Vân.

Kỳ thật Cổ Vân có thể không cần để ý tới cảm xúc của hắn, hắn không dám không phục tùng mệnh lệnh của nàng bởi vì đây là Túc Lăng hạ mệnh lệnh cho hắn. Nhưng là nàng cũng không hy vọng phó thủ đối nàng khẩu phục tâm không phục, vì thế chậm rãi quay người lại, nhìn ánh mắt Dư Thạch Quân, hỏi: “Ngươi cảm thấy ta đối bọn họ rất ngoan?”

Lần này Dư Thạch Quân không trả lời, chính là như cột đá thẳng tắp đứng ở nơi đó.

Cổ Vân nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Đó là bởi vì ngươi không rõ ý nghĩa bọn họ tồn tại. Bọn họ tương lai muốn gặp phải đều là nhiệm vụ nguy hiểm nhất quan trọng nhất, khi đó hơi có sai lầm mạng nhỏ sẽ không có, còn có thể làm hỏng toàn bộ kế hoạch. Nếu ngay cả huấn luyện như vậy đều chịu không nổi thuyết minh bọn họ không thích hợp tại đây đi xuống, đưa bọn họ đào thải mới là cứu mạng bọn họ.” Những người ưu tú nhất ở đối mặt gian nan nhiệm vụ đều có thể mất mạng càng đừng nói những người vốn không có năng lực.

Dư Thạch Quân hơi hơi cúi đầu, vừa lúc đón nhận Cổ Vân kiên định ánh mắt, tâm không khỏi hơi hơi run lên, hắn không rõ một cái tuổi trẻ nữ tử như vậy như thế nào sẽ có tâm hiếu biết như vậy.

Thu hồi tầm mắt, Cổ Vân quay người nhìn bóng dáng những binh lính, thản nhiên tiếp tục nói: “Ta cũng đau lòng bọn họ nhưng là chỉ có hiện tại làm cho bọn họ chảy nhiều mồ hôi một chút, về sau chấp hành nhiệm vụ sẽ thiếu đổ máu. Cho nên —— không thể mềm lòng!”

Nàng nói thực dùng sức, Dư Thạch Quân nghe lại cảm thấy trong lòng ấm áp, lớn tiếng mà kiên định trả lời: “Ta hiểu được.”

Sáng sớm huấn luyện, chúng tướng tứ chi sắp tề liệt, nhất là vừa rồi bọn họ khinh bỉ con ếch khiêu, năm trăm cái làm cho bọn họ đi đường chân đều nhuyển. Cũng may Cố Vân không có tiếp tục nan bọn họ, dựa theo kế hoạch an bài cho bọn họ trở về dùng điểm tâm.

Ngày thường luyện binh đều là trước dùng điểm tâm mới bắt đầu, hiện tại bị hung hăng thao luyện một vòng sau bọn họ chỉ cảm thấy tứ chi trầm nhuyển, trừ bỏ muốn uống nước, cái gì cũng ăn không vào. Cố Vân cùng bọn họ dùng điểm tâm, nhìn bọn họ ăn ít như vậy cũng không nói cái gì, tự cố ăn ba cái bánh bao, uống một chén cháo lớn.

Sau khi ăn xong, đoàn người lại về trong rừng cây xếp thành hàng, phát hiện trên đất là đủ loại binh khí, thô sơ giản lược liếc mắt một cái, có cung, nỏ, thương, đao, kiếm, mâu, thuẫn, phủ, việt, kích, giản, hạo, xoa, cầm thẳng (đừng hỏi ta ta cũng ko rõ mấy cái sau đầu T_T), có thể nói là mười tám loại binh khí một thứ không thiếu. Phía trước mỗi một loại binh khí còn đứng một người, chẳng qua cao thấp mập ốm cái dạng gì đều có, cư nhiên còn có một thoạt nhìn năm mươi tuổi gầy lão nhân.

Cố Vân lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ cũng sửng sốt, nàng nhờ Dư Thạch Quân tìm trong quân những người đùa giỡn tốt nhất các hạng binh khí đi ra, lại không nghĩ rằng kỳ lạ như vậy, quả nhiên là ai cũng có sở trường riêng.

Ho nhẹ một tiếng, Cố Vân kêu lên: “Dư Thạch Quân, làm cho bọn họ rút thăm phân tổ.”

“Vâng.”

Dựa theo kết quả rút thăm, mười người một tổ chia làm mười ba tổ, còn có một tổ chỉ có tám người. Chờ bọn họ phân tổ xong, Cố Vân mới nói: “Các người đến từ Túc gia quân bất đồng binh chủng, chính mình thường dùng quen thuộc binh khí có lẽ sẽ sử dụng tốt nhưng ta muốn cầu các người bất cứ binh khí nào cũng đều phải biết cách dùng, hơn nữa muốn dùng cho thuần thục!”

“Khi chấp hành nhiệm vụ, trong tay có thể không có binh khí, như thế nào theo địch nhân trong tay đoạt được binh khí, đoạt được binh khí sau như thế nào sử dụng cho tốt, đây là phương hướng huấn luyện chủ yếu của các người trong năm ngày. Ta cho các người năm ngày đi sờ soạng cùng luyện tập, năm ngày sau có khảo hạch, một tổ tổng thấp nhất mỗi người trừ mười điểm, mặt khác, mười cá nhân chỉ cần có một người khảo hạch không thông qua, một tổ đồng dạng muốn toàn tổ trừ mười điểm.”

Tổng thấp nhất một tổ trừ bọn họ không có gì có thể nói, nhưng là vì cái gì có một người không thông qua, cả tổ cũng muốn trừ?

180. Chương 180

Cố Vân theo trên mặt họ thấy được kháng nghị cùng không phục, bất quá xét thấy vừa rồi nàng nói kỷ luật không ai hỏi, chính là rầu rĩ đi lựa chọn binh khí, ánh mắt ở thành viên qua lại nhìn, người cùng Lưu Tinh đồng tổ hiển nhiên càng thêm tức giận bởi vì bọn họ đều thấy, hẳn là có người giúp mới được thông qua căn bản không có năng lực cho nên cùng hẳn phân ở một tổ nhất định sẽ chịu thiệt. Cố Vân làm như vậy là vì đề cao năng lực hợp tác của bọn họ, đáng tiếc những người trước mắt còn không có khái niệm này. Cố Vân cũng không nói nhiều, lạnh giọng hạ lệnh: “Phân tổ luyện tập.”

“Rõ.”

Dựa theo phân tổ, mỗi một tổ đều học tập trước một loại binh khí, nửa canh giờ đổi một lần, thay nhau ra trận. Nguyên nhân mà Cố Vân cho bọn họ học tập như vậy là vì khảo nghiệm năng lực bọn họ nhạy bén nhận tân sự vật. Hơn nữa bên trong một tổ, nhất định có một hai người vốn liền quen thuộc một loại binh khí, nếu bọn họ hiểu được hợp tác, dạy nhau vẫn là có cơ hội thắng.

Đáng tiếc không phải mỗi người đều có thể hiểu được dụng ý của Cố Vân, như vậy thay nhau, một cái canh giờ sau ——

“Dừng!” Cố Vân gầm nhẹ một tiếng, chúng tướng ngừng tay đùa giỡn uy vũ sinh uy binh khí. Cố Vân đi đến bên cạnh một gã cường tráng tướng sĩ, lạnh giọng hỏi: “Người đang làm gì?”

“Luyện tập.” Tướng sĩ trả lời đương nhiên. Cố Vân hung hăng cắn chặt răng, giận nói: “Ta theo như lời dùng là hiểu biết binh khí đặc điểm, điểm mạnh, dùng như thế nào tài năng phát huy lớn nhất lực sát thương! Mỗi một dạng binh khí đều trở thành đao giống nhau đến vung này cũng không là dùng, hiểu hay không!” Thượng có chính sách hạ có đối sách có phải hay không! Gọi bọn hăn học, bọn họ khen ngược, chỉ cần ngăn liền cho là đao, dài liền cho nàng làm thương mà sử dụng! Nếu đơn giản như vậy nàng còn lao lực tìm người làm gì chứ!

Bị nhìn ra không thể tái nhân hạ, chúng tướng trong lòng khóc thét, ngoài miệng vẫn là cùng kêu lên như quát: “Rõ!”

“Lại đến!” Cố Vân hét lớn một tiếng, “Ai tái đục nước béo cò liền cắt cho ta đến một bên con ếch khiêu một ngàn lần!” Con ếch khiêu một ngàn? Kia quả thực sống không bằng chết!

Trong lúc nhất thời, rừng cây to như vậy lại náo nhiệt, binh khí tương giao thanh âm loảng xoảng loảng xoảng rung động, tuy rằng chiêu thức mới lạ chặt vật lại không ai dám đùa giỡn. Cố Vân hít sâu một chút mới giảm bớt lồng ngực không khoẻ, quả nhiên rỗng cũng là thực cố sức .

Xa xa, một gã gia phó chạy chậm hướng bên này, ở bên người Cố Vân thấp giọng nói: “Thanh cô nương, Lâu phu nhân tới.”

Tình? Nàng tới làm gì? Nghĩ nghĩ, Cố Vân nói: “Làm cho nàng chờ một chút.” Hạ nhân gật gật đầu chính phải đi về, theo kịp Dư Thạch Quân nói: “Đầu nhĩ, ngài đi thôi, ta xem là được.”

Cố Vân linh mâu vi thiểm nhìn về phía hăn không đợi nàng nói chuyện, Dư Thạch Quân vỗ ngực, cam đoan nói: “Ngài yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nường tay.” Nói xong, tay còn cố ý tạo thành quyền. Cố Vân bật cười, quay đầu nhìn thoáng qua đã thành thật rất nhiều, mới gật đầu nói: “Được rồi, người cũng đừng làm cho ta thất vọng a.”

Dư Thạch Quân lập tức trả lời: “Tuyệt đối sẽ không!”

Cố Vân đầu kế tiếp ánh mắt “Nhìn người biểu hiện”, xoay người cùng gia phó ly khai cây cối, sau lưng thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy Dư Thạch Quân nghiêm khắc gầm nhẹ. Khóe môi nàng không tự giác nhẹ nhàng giơ lên, quân nhân quả nhiên đều thực đáng yêu.

Cố Vân chạy về Ý Thiên uyển liền thấy Trác Tình nhân nhã ngồi ở trên ghế, trên bàn là một ly trà xanh nóng, bên cạnh còn có một cái đĩa điểm tâm. Một bàn tay nâng má, ngẩng đầu nhìn ở trên cây dùng để luyện tập, tay kia thì cầm điểm tâm, chậm rãi hướng miệng đưa. Xem bộ dáng nàng thích ý làm cho người đổ kỵ, Cố Vân nhin không được trêu chọc: “Ngon gió nào đem người thổi tới đây vậy?”

Trác Tình nhìn lại, Cố Vân tà tựa vào bên cạnh, tay hoàn ở trước ngực, trên mặt như có như không tươi cười, một thân màu đen khiến nàng càng thêm thon dài, nếu không phải xúng thượng mặt nàng gây thơ, Trác Tình thật muốn quát to một tiếng “Thật đẹp giai” Lần trước Vân bị thương vẫn nằm, nàng cũng không chú ý, nhìn kỹ Thanh Mạt thân hình tựa hồ cao lên không ít, kỳ thật này cũng thường, Thanh Linh cùng Thanh Phong đều là đáng người cao gầy, không lý do duy độc Thanh Mạt có thân hình thấp bé.

Đưa tay ném điểm tâm vào miệng, Trác Tình cười nói: “Khôi phục không sai thôi, mệt ta còn lo lắng người như vậy.” Vẫn thật sự là con gián đánh không chết, mới nửa tháng nàng lại vui vẻ .

Nói gì a? Cố Vân đi qua tức giận trả lời: “Người hy vọng nhìn đến ta chết không sống?” Cố Vân trên trán che tình tế mồ hôi, mùa này còn có thể ra mồ hôi, nàng nhất định lại ép buộc chính mình. Trác Tình hừ lạnh: “Tuy rằng trụ cột thân thể người không sai nhưng là đừng quá liều mạng.”

Cố Vân cười cười, không tiếp lời, hỏi: “Tìm ta có chuyện gì nói đi.”

“Không có việc gì thì không thể tìm người?” Nữ nhân này thật biết chuyển hướng đề tài. Nắm lên một khối điểm tâm, chút không để ý hình tượng toàn bộ ném vào miệng, Cố Vân mồm miệng không rõ trả lời, “Ta

luôn luôn không tự kỷ.” Sẽ ở tuần trăng mật đến công nàng tổng sẽ không là vì nói chuyện phiếm tán gẫu đi.

Liếc mắt một cái, Trác Tình nghiêm mặt nói: “Thanh Phong hai ngày trước sinh con trai, người có biết đi.”

“Ừ.” Tùy ý gật gật đầu.

“Là sinh non.”

“Có ỉn tình?” Tình cố ý cường điệu, tám chín phần mười sau lưng tất có ỉn tình.

Quả nhiên, Trác Tình gật đầu trả lời: “Nàng là từ cầu thang ngã xuống mới có thể sinh non.”

Cố Vân khẽ nhú mày, “Tra ra là ai làm sao?”

Trác Tình thở dài nói: “Thế nào dễ dàng như vậy. Nàng sinh là con trao, ngày sau nguy hiểm chỉ sợ sẽ càng nhiều, ta nghe nói Yến Hoảng Thêm đến bây giờ con nổi dòng đều thực ít, phần lớn đều là chết non.” Chuyện hậu cung nàng cũng không hiểu lắm, lần trước vào cung một lần còn kém chút thì mất mạng, Thanh Phong ở bên trong sinh tồn đúng là không dễ.

“Chúng ta có thể giúp nàng cái gì?” Hậu cung đã xảy ra chuyện gì cho dù nàng có tâm giúp Thanh Phong kiểm chứng cũng không có tư cách nhúng tay.

Trác Tình lắc đầu, “Chúng ta không được, Lâu Tịch Nhan cùng Túc Lăng có thể.” Nàng cùng Vân có thể quá hiện tại cuộc sống, kỳ thật bất quá là dựa vào Lâu Tịch Nhan cùng Túc Lăng che chở, giúp Thanh Phong, các nàng không có năng lực này.

Cố Vân trầm mặc không biết suy nghĩ cái gì, Trác Tình tiếp tục nói: “Chỉ có Lâu gia cùng Túc gia đứng ở phía sau nàng, tài năng bảo trụ nàng cùng đứa nhỏ.”

“Người muốn ta làm như thế nào?”

181. Chương 181

“Thuyết phục Túc Lăng, lấy danh nghĩa tướng quân phủ đưa một phần đại lễ cho hoàng tử mới sinh.” Nàng đã cùng Tịch Nhan kết hôn quần thần tự nhiên biết nàng cùng Tịch Nhan là đứng phía sau Thanh Phong, nhưng là trước mắt quan hệ Vân cùng Túc Lăng không rõ, đưa lên phân lễ này kỳ thật cũng không thể thuyết minh cái gì, chính là làm cho phía sau màn độc thủ kiêng kỵ vài phần, hy vọng tài cán vì Thanh Phong cùng đứa nhỏ của nàng tranh thủ sống sót.

Ý của Tình nàng hiểu, tuy rằng việc cung đình xưa nay nàng không hiểu nhưng là hiểu được tướng quân một quốc gia công khai duy trì một hoàng tử đại biểu cho ý, làm như vậy có lẽ sẽ bảo vệ được Thanh Phong cũng có thể mang đến phiền toái cho Túc Lăng. Ngẩng đầu nhìn hướng Trác Tình, Cố Vân khó xử nói: “Ta không nắm chắc.”

Vỗ nhẹ bả vai Cố Vân một chút, Trác Tình thoải mái cười nói: “Lâu Tịch Nhan ta đã muốn nói, người chỉ cần cùng Túc Lăng nhắc tới, không được cũng không cần miễn cưỡng.” Nàng trong lòng thương tiếc Thanh Phong nhưng là càng để ý Cố Vân, hy vọng việc này sẽ không trở thành vật chắn giữa nàng cùng Túc Lăng.

“Ừ.” Cố Vân khẽ gật đầu.

Nhìn sắc trời đã muốn giữa trưa, Trác Tình đứng dậy, nói: “Ta đi, người chú ý nghỉ ngơi.”

“Ừ.” Cố Vân cũng muốn đứng dậy tiễn nàng, Trác Tình ẩn bả vai của nàng cười nói: “Không cần, Mặc Bạch ở bên ngoài chờ ta, ta tự trở về được rồi.”

“Được rồi.” Cố Vân cũng không kiên trì, nhìn phiêu dật thân ảnh biến mất trước mắt, trong lòng nàng có một cảm giác là lạ, Tình đã dung nhập thời đại này, nàng hiện tại lo lắng dưới thân phận cùng góc độ, đã không hề là Tình trước đây, nàng là Thừa tướng phu nhân, là Thanh Phong tỷ tỷ.

Kia nàng dâu? Nàng ham thích cho luyện binh, phá án, có phải bởi vì chỉ có lúc đó nàng mới có thể cảm thấy chính mình là Cố Vân, cuộc sống đó mới là cuộc sống quen thuộc, nàng vẫn là rất muốn trở về, phải không?

Hôm nay cùng Tình nói chuyện làm cho lòng của nàng có chút tán loạn, Cố Vân đi đến trên cỏ nằm xuống, hai tay gối lên sau đầu, thẳng tắp nhìn chăm chăm rậm rạp tán cây, lưng có điểm ngứa cũng rất thoải mái, ánh mặt trời bị lá cây chia cắt thành vô số ánh sáng, loang lổ ở trên người, ánh mắt vừa lúc bị một tia ánh sáng bắn thẳng đến, nàng cũng không che, trước mắt một mảnh trắng xoá, giống như đầu óc của nàng lúc này.

Cố Vân có chút không hiểu chính mình, nàng muốn đi trở về, vẫn muốn! Nhưng là vì cái gì ở giờ khắc này nàng lại có chút chần chờ, nơi này không có gì làm cho nàng lưu luyến, không phải sao? Tựa hồ từ khi nàng bị trúng mũi tên đó hết thấy liền trở nên không như xưa, nghĩ đến không đồng dạng như vậy chỉ có Túc Lăng, nguyên lai nàng cũng bắt đầu thay đổi sao?

Một bóng đen chắn chói mắt ánh sáng, Cố Vân thấy được một bàn tay to che trước mắt nàng, mười ngón cùng lòng bàn tay có vết chai thật dày, sạch sẽ mà dày rộng, Cố Vân trong nháy mắt hoảng hốt, muốn bắt lấy bàn tay này mà nàng cũng làm như vậy, đồng thời bên tai vang lên một đạo trầm thấp hừ nhẹ, “Nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy?”

Nắm bàn tay thực ấm áp cũng không mềm mại, tựa hồ mỗi một đốt ngón tay đều ẩn chứa lực lượng, khi nàng bắt lấy nó, rõ ràng cảm giác được nó cương một chút, bên tai hừ nhẹ hợp thời gọi trở về thần trí của nàng, nghiêng đầu nhìn liền thấy Túc Lăng ngồi bên cạnh, mà nàng đang cầm tay hắn! Rất nhanh buông tay Túc Lăng, Cố Vân phút chốc ngồi thẳng dậy, xấu hổ không đủ hình dung hiện tại cảm thụ của nàng, nhất là phía dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt đen nhánh thâm trầm kia, lòng của nàng nhảy dị thường nhanh.

Túc Lăng ngơ ngẩn nhìn bàn tay bị thả ra, ngón tay nàng ấm áp tựa hồ còn lưu lại trong tay, hẩn hiện tại hối hận vừa rồi vì cái gì không nắm chặt tay nàng, làm cho nàng thả hẩn ra.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Nàng vừa rồi mê mang nhìn chăm chú về phía chân trời, tựa hồ tùy thời sẽ biến mất dưới nhũ vụn dương quang (ánh mặt trời), vẻ mặt như một người lạc đường.

Cố Vân cúi đầu, chậm rãi bình phục hỗn độn nổi lòng, nhớ tới Tình phó thác, nhất thời không biết cùng hắn nói như thế nào, chỉ có thể thấp giọng trả lời: “Không có gì.”

Nói dối! Nàng có lẽ có thể sâu sắc phân tích rõ cảm xúc biểu tình của người khác, cũng cái giỏi về nguy trang, nếu không phải đã xảy ra chuyện gì làm cho nàng thấy cực độ phức tạp, nàng kiên định như vậy như thế nào sẽ lộ ra vẻ mặt như vậy?

Như nàng vừa rồi bình thường, thoải mái nằm ở trên cỏ, Túc Lăng tiếp tục truy vấn: “Có chuyện gì liền nói ra, ấp a ấp úng cũng không phải là phong cách của nàng.”

Cố Vân khẽ ngốc, cười hỏi: “Ở trong mắt người, ta hẩn nên thế nào?”

Cười lớn một tiếng, Túc Lăng không lưu tình chút nào nói: “Bừa bãi đến gần như kiêu ngạo.”

Có sao? Không biết là ai động bất động liền rống to, nếu không phải xương cốt của nàng đủ cứng rắn, tay cũng không biết bị hắn niết gãy vài lần a! Liền ngay cả hiện tại nằm thẳng ở trên cỏ, cũng không ôn hòa chút nào, vẫn là bá đạo độc tài bộ dáng, Cố Vân đáp lễ nói: “Cũng vậy.”

Túc Lăng cũng không phủ nhận, thanh âm trầm thấp vẫn là không tha hỏi: “Vẫn là không muốn nói sao?”

182. Chương 182

Cố Vân suy tư trong chốc lát, Túc Lăng cũng không ép hỏi nàng nữa, thật lâu sau Cố Vân mới thấp giọng trả lời: “Vừa rồi tỷ của ta tới tìm ta.”

Túc Lăng cũng không đánh gãy nằng, chờ nằng tiếp tục nói.

“Nằng hoài nghi Thanh Phong ——” tạm dừng trong chốc lát, Cố Vân cười mỉa giải thích: “Tỷ muội nhà chúng ta trong lúc đó có đôi khi thói quen gọi tên.” Kêu Tình là tỷ tỷ nằng đã thực khó xử, làm cho nằng kêu một cái so với nằng thực tế tuổi ít hơn rất nhiều là tỷ tỷ, nằng thật sự không quá quen.

Túc Lăng gật gật đầu, cũng không phải thực để ý, Cố Vân tiếp tục nói: “Hoài nghi Thanh Phong sinh non là có người cố ý hãm hại.”

Túc Lăng chậm rãi ngồi thẳng dậy, đôi mắt hơi híp lại vẫn không nói cái gì, Cố Vân chỉ có thể tiếp tục nói tiếp, “Yên Hoảng Thêm đối nằng ấy hứng thú không thể không bảo hộ Thanh Phong mà ngược lại mang đến thêm rất nhiều phiền toái, nằng lần này sinh đến hoàng tử, chỉ sợ nằng không chỉ không bảo vệ được đứa nhỏ này mà ngay cả mạng nhỏ đều bị mất.”

Nói tới đây, Cố Vân ngừng lại. Suy tư nên tiếp tục như thế nào.

Túc Lăng nhìn vẻ mặt nằng ngưng trọng, cười nhẹ: “Hoàng Thượng không có các người nghĩ vô năng như vậy, hấn nếu muốn bảo vệ Thanh Phong, ai cũng không gây thương tổn đến nằng ta được.”

Cố Vân cũng không nghĩ như vậy, hừ lạnh: “Vấn đề là ngay tại vị Hoàng Thượng của các người có phải thật tình muốn bảo vệ Thanh Phong hay không, vẫn là nói, trong mắt hấn nữ nhân trong đó tranh đấu gay gắt căn bản không ảnh hưởng toàn cục, bất quá là cuộc sống dính tỵ máu mà thôi, chết một hai nữ nhân với hấn mà nói căn bản không sao cả? Ta nhưng là nghe nói con của hấn không ít đều chết non, chẳng lẽ đều là tự nhiên?” Nằng cho tới nay không bao giờ tin trùng hợp, càng không tin trên đời có nhiều việc ngoài ý muốn như vậy.

Nằng nói cũng không phải không có đạo lý, tâm tư Hoàng Thượng ít người đoán được, có lẽ cũng chỉ có Lâu Tịch Nhan có thể nhìn trộm một chút.

Cố Vân trầm mặc ngồi, bộ dáng muốn nói lại thôi. Túc Lăng luôn luôn lãnh ngạo khê nhếch môi, cười nói: “Ngày mai, ta bảo Nhậm đưa một pho tượng kim cương trùng mắt cho hoàng tử, xem như tướng quân phủ hạ lễ.” Hấn rốt cục biết nằng vì cái gì buồn rầu như vậy. Thanh Phong là tỷ tỷ của nằng, nằng muốn hấn giúp Thanh Phong cùng đứa nhỏ kia lại ngượng ngùng mở miệng.

“Trùng mắt?” Cố Vân nhất thời không phản ứng lại đây.

“Trùng mắt dùng là một trong chín người con của rồng, bình thân yêu giết chóc cho nên hay được dùng khắc lên binh khí để uy hiếp quân địch.”

Nghe xong Túc Lăng giải thích, Cố Vân chẳng những không có giãn ngược lại mặt nhăn càng chặt. Túc Lăng cầm Khung Nhạc hai phần ba bình quyền, đưa hạ lễ là thần thú đại biểu lệ khí ột hoàng tử, người sáng mắt vừa thấy liền biết thâm ý trong đó, nếu là làm cho người hữu tâm mượn đề tài để nói, chọc giận tính tình bạo ngược Yên Hoảng Thêm, kia chẳng phải là cho tướng quân phủ phiền toái? Cố Vân lắc đầu, trả lời: “Người làm không quá mức rõ ràng, vạn nhất...”

“Này xem như nằng đang lo lắng cho ta?” Túc Lăng không đợi nằng nói xong, thậm chí có thể để ý thấy sự vội vàng trong ngữ khí.

Cố Vân ghen lời, nghênh thị đối diện ánh mắt quá mức nóng, ánh mắt cũng bắt đầu mơ hồ, “Ta là ở tướng quân phủ từ trên xuống dưới lo lắng!”

Cố Vân trả lời tuy rằng tạm được nhưng cơ quắp biểu tình vẫn là làm cho Túc Lăng tâm tình thoáng hảo, nằng cuối cùng vẫn là cảm giác được tình ý của mình đi?

“Nằng yên tâm đi, hoàng tử vốn chính là con hoàng thượng, mà tướng quân phủ cũng là nơi trọng võ khinh văn, đưa trùng mắt cũng rất bình thường; vả lại, thế lực gia tộc hoàng hậu đã đủ lớn, nếu thái tử vị rơi vào thì giang sơn này chỉ sợ cũng đổi chủ, ta cùng Lâu Tịch Nhan duy trì Thanh Phong vừa lúc có thể cân bằng, nằng không cần lo lắng. Hơn nữa ——” Túc Lăng tạm dừng trong chốc lát, chuyển, “Lâu Tịch Nhan đều ra tay, ta cũng không thể khoan tay đứng nhìn đi.”

Lâu Tịch Nhan đều ra tay, ta không thể khoan tay đứng nhìn —— Cố Vân mặc niệm những lời này, mặt càng khô nóng. Lâu Tịch Nhan là phu quân Tình, hỗ trợ là đương nhiên, hấn không thể khoan tay đứng

nhìn là muốn nói cái gì đâu...

Này xem như thổ lộ? Cổ Vân hiển nhiên không có kinh nghiệm ứng đối loại tình huống này, ấp úng trả lời: “Kỳ thật, người không cần phải đối ta như vậy.”

Nói xong câu đó Cổ Vân bỗng nhiên lại cảm thấy không ổn, nàng nói như vậy là muốn Túc Lăng trả lời như thế nào? Nếu hẳn thật sự đối nàng cố ý, này không phải buộc hẳn thổ lộ nữa sao?

Khóc không ra nước mắt lại khẩn trương vụn vặt làm cho nàng rõ ràng gục đầu xuống. Nhắm mắt làm ngơ, hiện tại tốt nhất là giả vờ điếc là xong hết mọi chuyện.

Kỳ thật giờ khắc này không chỉ có Cổ Vân ảo não, Túc Lăng cũng có chút ngơ ngẩn, hẳn sống nhiều năm như vậy, sinh mệnh ít có nữ nhân lui tới. Nếu là trước kia đừng nói thổ lộ, chính là cùng nữ nhân nói nhiều vài câu hẳn đều đã cảm thấy chán, lời ngon tiếng ngọt hẳn tuyệt đối sẽ không nói, hiện tại đối mặt vấn đề như vậy hẳn cũng không biết tiếp theo hẳn nên nói thế nào, cuối cùng, rầu rĩ nói một câu: “Ta nguyện ý!” (Thanh nhi: ôi Lăng ca dễ thương quá)

183. Chương 183

Nguyện ý cái gì chứ? Nguyện ý làm mọi việc vì nàng sao? Lời này như thế nào cũng rất quái dị a! Hai người cứ như vậy mắt to nhìn mắt nhỏ.

Cổ Vân mở to mắt nhìn hẳn, Túc Lăng căng thẳng cũng hiểu được vừa rồi chính mình trả lời thực vụng về, ngăm đen màu da đỏ sẫm, cũng may không rất rõ ràng. Trong lòng rõ ràng khẩn trương phải chết trên mặt cũng là một bộ người khác thiếu hẳn mấy chục vạn. Cổ Vân xì cười, không thể tưởng được hẳn còn có một mặt đáng yêu như vậy.

Tiếng cười này cũng đánh vỡ không khí ái muội, Cổ Vân cười đến có chút khoa trương, sắc mặt Túc Lăng lần này là thật đen lại.

Ho nhẹ một tiếng dấu ý cười, Cổ Vân nhanh chuyển đề tài, “Người hôm nay sao lại trở về sớm như vậy?”

Bị Cổ Vân cười chọc giận, Túc Lăng hừ lạnh: “Ngày đầu tiên luyện binh ta đến xem, không nghĩ tới giáo đầu lại nhàn hạ!”

“Ta ——” Cổ Vân vốn muốn giải thích nhưng là nghĩ lại, quả thật là chính mình hiện tạm rời cương vị công tác, sai lầm chính là sai lầm, không có gì để giải thích, Cổ Vân nghiêm mặt nói, “Thực xin lỗi, sẽ không có lần sau.”

Thuận miệng nói bắt quá là muốn đùa nàng ai ngờ nàng thật sự, Túc Lăng vội la lên: “Ta đùa nàng mà thôi, nàng không nên tưởng thật a! Thân thể nàng còn không có hoàn toàn khôi phục, muốn luyện cái gì an bài đi xuống là được cũng không cần tự mình làm khổ mình. Túc gia quân mấy chục vạn đại quân, luyện binh ta cũng không nhiều lần trình diện.”

Về mặt Cổ Vân vẫn là nghiêm túc trầm mặc không nói gì. Túc Lăng lại nóng nảy, “Nàng nghe thấy lời nói của ta không?”

Cổ Vân đứng dậy, vỗ vỗ quần áo cùng tóc, một bộ hoàn toàn không có nghe thấy hẳn nói cái gì càng đừng nói đáp lại. Sợ nàng lại cố chấp, đem thân thể vừa mới đỡ lại mệt suy sụp, Túc Lăng thói quen gầm nhẹ: “Đây là quân lệnh!”

Cổ Vân cầm một sợi cỏ khô, bên môi gợn lên trêu tức tươi cười, không nhẹ không nặng hỏi: “Là ai kiêu ngạo vậy Túc đại tướng quân?”

Hàng năm ở trong quân, hạ lệnh đã thành thói quen, quýnh lên liền thốt ra, Túc Lăng có chút xấu hổ, sắc mặt tự nhiên là phi thường khó coi.

Râu hổ ngẫu nhiên nhỏ chút là được rồi, hấn mà then quá thành giận nàng còn phải thu thập tàn cục, Cổ Vân cười nói: “Cơm trưa lập tức liền đến, Túc tướng quân sao không mau đến xem tướng sĩ của người thao luyện như thế nào a?”

Túc Lăng như trước ngồi dưới đất, ưng mâu thẳng tắp trùng Cổ Vân.

Cổ Vân chọn mi cười khẽ, “Không đi?”

Túc Lăng bắt đắc dĩ đứng dậy, “Đi thôi.”

Hai người sổng vai đi hướng phía sau núi, một đường không nói gì. Cổ Vân âm thầm cảm môi, ai tới nói cho nàng về sau nàng muốn như thế nào cùng hấn ở chung tự nhiên a?

Đi đến sân huấn luyện, chỉ nhìn đến một đám trắng hán thẳng tắp nằm trên mặt đất, tùy ý có thể thấy được binh khí phân tán trên mặt đất, mỗi người đều như là từ trong nước vớt lên, có người hai mắt nhắm nghiền, có người mở to mắt thẳng tắp nhìn cây cối, trong ánh mắt đều là hư không.

Túc Lăng nhẹ nhàng nhướng mày, tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Đây là người nghiên cứu ra phương thức luyện binh mới?” Hay là hiểu lầm nàng, nàng ở Ý Thiên uyển nằm ngẩn người, các tướng sĩ ở trong rừng cây ngẩn người?

Cổ Vân chỉ cảm thấy ngọn lửa từ đáy lòng thẳng nhảy lên đầu, tiếng rống giận dữ cũng xuyên phá tận trời, “Dư Thạch Quân —— “

Tiếng Cổ Vân rống giận dữ đánh thức không ít tướng sĩ nhắm mắt, nhìn chỗ nàng đứng, thấy Túc Lăng, chỉ cần là thấy hấn biểu tình tướng sĩ đều là kinh hoảng thêm kính sợ, bọn họ nhanh chóng đứng lên, thẳng tắp đứng. Người bên cạnh cảm giác được có động tĩnh cũng ngẩng đầu nhìn, thấy Túc Lăng cơ hồ là nháy mắt liền nhảy dựng lên, mặt mũi trở thành hư không.

Dư Thạch Quân tựa vào một gốc cây đại thụ nghỉ ngơi, xa xa liền thấy Cổ Vân cùng Túc Lăng, ngay khi nàng Hà Đông sư rống đồng thời Dư Thạch Quân cũng đã muốn chạy đến trước mặt nàng, “Có.”

Có chút hưng phấn mà nhìn về phía sau nàng Túc Lăng, Dư Thạch Quân cung kính nói: “Tướng quân!” Hấn là Túc thống lĩnh phó tướng, bình thường thiếu có cơ hội có thể cùng tướng quân tiếp xúc, tướng quân lần này nhưng lại tự mình tiến đến, có thể thấy được hấn đối này nhóm này thập phần coi trọng.

Túc Lăng khẽ gật đầu, biểu tình vĩnh viễn nghiêm túc nhìn không ra hấn là vui hay là giận.

“Bọn họ đang làm gì?”

Dư Thạch Quân chỉ lo quan sát Túc Lăng, không chú ý tới sắc mặt Cổ Vân đã muốn không thể dùng từ âm trầm đến hình dung, vì thế chỉ tiết trả lời: “Nghỉ ngơi.”

184. Chương 184

Nghỉ ngơi? Bằng hàn đao từ mắt bắn thẳng đến. Dư Thạch Quân hậu tri hậu giác nhìn về phía Cổ Vân, cảm thấy run lên chạy nhanh trả lời: “Bây giờ còn không tới giờ Mùi!”

Cổ Vân lãnh mi hơi nhíu, “Ý của người là nói các người dùng cơm trưa ra chỗ này nghỉ ngơi, chờ giờ Mùi bắt đầu huấn luyện?” Nếu bọn họ trở lại doanh dùng cơm thì có thể ở doanh trại nghỉ ngơi nửa giờ, tiếp đến tập hợp, đâu cần một thân chật vật lăn trên mặt đất?

Dư Thạch Quân giải thích: “Bọn họ không hồi doanh dùng cơm trưa.”

“Vì cái gì không ăn?” Bữa sáng đã muốn không ăn nhiều, cơm trưa cư nhiên cũng không ăn sao?

“Luyện một buổi sáng dùng binh khí các tướng sĩ đã mệt không thể động dậy, dù sao là thời gian nghỉ trưa, ta vốn không có bắt buộc bọn họ hồi doanh. Làm cho nhà bếp mang bánh bao cùng nước lại đây, ăn xong

cho bọn họ có thể nghỉ ngơi trong chốc lát.” Nói xong, Dư Thạch Quân như là muốn cam đoan cái gì đó vội la lên, “Ở thời gian huấn luyện ta tuyệt đối không đối bọn họ nương tay!”

Bọn họ nghĩ đến thời gian dùng cơm chính là thời gian tự do nghỉ ngơi, có thể muốn ăn liền ăn không muốn ăn sẽ không ăn? Cổ Vân giận dữ phản cười, “Thích ăn bánh bao phải không? Tốt lắm!” Nàng khoe môi tươi cười không chỉ có làm cho Dư Thạch Quân nhìn mà run lên một chút, liền ngay cả Túc Lăng cũng không hiểu sai lưng hơi lạnh, nhất là câu “Tốt lắm.”

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, Cổ Vân lạnh giọng nói: “Hiện tại giờ Mùi đã đến, xếp thành hàng!”

“Rõ.” Dư Thạch Quân xoay người đi đến chỗ tướng sĩ đã đứng dãy nghiêm trang, kêu lên, “Xếp thành hàng!”

Hơn một trăm người động tác nhanh nhẹn xếp thành hàng, tinh thần no đủ. Nếu không là bọn hắc quân áo trần đầy bụi đất, tóc g cũng còn quần quít bụi đất, Cổ Vân sẽ nghĩ đến chính mình vừa rồi nhìn nhầm.

Nghe người nhìn về phía Túc Lăng, Cổ Vân hỏi: “Phụ cận có sông không?”

“Có. Thành bắc năm dặm còn có một con sông nhỏ.” Túc Lăng ứng mầu híp lại, âm thầm quan sát sắc mặt của nàng, đáng tiếc đã muốn bình phục lửa giận mặt nàng không có nhiều biểu tình, nhất thời nhìn không ra nàng muốn làm gì.

“Dư Thạch Quân.” Cổ Vân hét lớn một tiếng.

“Có.” Dư Thạch Quân chạy tới, Cổ Vân ghé vào lỗ tai hắc thấp giọng nói mấy câu, trên mặt Dư Thạch Quân xuất hiện một chút nghi hoặc bất quá rất nhanh khôi phục như thường, trả lời, “Ta lập tức đi chuẩn bị.”

Nhìn lướt qua đột nhiên sĩ khí đại chấn tướng sĩ, Cổ Vân lạnh giọng hỏi: “Không biết bơi lội bước ra khỏi hàng.”

Khung Nhạc quốc thổ rất rộng rộng rãi, đại bộ phận là đất liền, chỉ có một mặt là biển, không biết bơi lội cũng không có gì kỳ quái, cũng may nhóm tinh anh này không có một ai bước ra khỏi hàng, Cổ Vân vừa lòng gật gật đầu nói: “Mỗi người đeo bao cát hai mươi cân, chạy bộ đi đến chỗ con sông ngoài thành bắc năm dặm.”

“Rõ.” Hùng tráng gầm nhẹ khiến chim chóc trong rừng bay tán loạn, Cổ Vân bỗng nhiên có chút đỡ khóc đỡ cười, đối với cột chắc bao cát tướng sĩ cao giọng nói: “Xuất phát.”

Theo đội ngũ mặt sau đi vài bước, Cổ Vân hồi đầu đối Túc Lăng hỏi: “Người là muốn cùng đi vẫn là đi làm việc của chính mình?”

Túc Lăng vốn không tính vẫn xem nhưng là lại kháng cự không được nàng mời, “Ta buổi chiều không có việc gì, vừa lúc nhìn xem nàng luyện binh như thế nào.”

Cổ Vân gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, nhắc nhở nói: “Người không được quên chuyện đáp ứng ta là được.”

Ở vấn đề huấn luyện binh lính như thế nào nàng định đoạt, hắc không thể can thiệp. Nhớ tới vừa rồi Dư Thạch Quân đối nàng cung kính, Túc Lăng trêu chọc: “Nàng ở trong quân uy tín không thấp.” Một buổi sáng có thể đem trong tay hắc tinh binh luyện đến mức nằm xuống, thủ đoạn của nàng không kém.

Cổ Vân liếc trắng mắt, trả lời: “So với người kém xa, ta trước mắt bất quá là cáo mượn oai hùm mà thôi.” Địa vị Túc Lăng ở trong quân, không có người có thể lay động mà nàng cũng không tính lay động vị trí của hắc.

Túc Lăng không nghĩ tới nàng sẽ thản nhiên như thế, cười nói: “Nàng không giống như là người không có tự tin.”

Cổ Vân hào phóng trả lời: “Ta tự tin nhưng không tự phụ, đi thôi.”

Hai người sóng vai mà đi, Túc Lăng lấy một tuần mã thuần một màu đen, xoay người lên ngựa, vươn tay hướng Cổ Vân. Ánh nắng vẫn là thực chói mắt, ánh mặt trời từ đỉnh đầu chiếu xuống, Cổ Vân hơi ngẩng đầu cơ hồ không mở mắt ra được, thấy không rõ dưới ánh mặt trời hắc tuần mã, chỉ nhìn đến một

bàn tay vươn đến trước mặt. Dưới ánh mặt trời, lòng bàn tay cùng vết chai càng thêm rõ ràng. Cố Vân nhớ đến khi ở Ý Thiên uyển, chính mình cầm lấy bàn tay này, ấm áp mà hữu lực xúc cảm, tâm nhưng lại bắt đầu hoảng hốt. (*tung cá tung khi tung sói tung cừu* cuối cùng thì tỷ cũng cảm nhận được a)

185. Chương 185

Cố Vân cúi đầu dứt không nói lời nào cũng không lên ngựa, Túc Lăng thấp giọng: “Lên ngựa.”

Thẳng đến bên tai vang lên trầm thấp giọng nam Cố Vân mới mạnh phục hồi tinh thần lại, ảo não không thôi, nàng hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy, bất quá là một đôi tay mà thôi, nàng trở nên miễn cảm như vậy từ khi nào a, nhìn quanh cũng không thấy có con ngựa nào khác, Cố Vân cắn răng một cái, cầm bàn tay Túc Lăng.

Lực tay Túc Lăng rất lớn, Cố Vân chỉ cảm thấy một lực lượng đem nàng hướng lên trên, bên hông bỗng nhiên bị ôm lấy, nàng đã được Túc Lăng cố định trên lưng ngựa.

Buông cánh tay đang ôm nàng, Túc Lăng chỉ nói một câu: “Ngồi” liền giục ngựa đi.

Ngựa chạy rất nhanh, gió vù vù theo bên tai xẹt qua, cây cối không ngừng lui lại phía sau, Cố Vân cúi đầu, nàng biết tâm mình đã xảy ra biến hóa, đối mặt hần nàng tựa hồ không thể giống như trước tự nhiên. Tựa như giờ phút này, nàng ngồi thật sự thẳng, bởi vì sau lưng là lồng ngực rộng lớn của hần, Cố Vân khinh bỉ chính mình, nàng không phải luôn luôn tự nhận tiêu sái, làm việc tuyệt không dây dưa, Túc Lăng thích nàng, thực rõ ràng, nàng đã nhìn ra, như vậy mình có thích hần hay không? Cho hần một kết quả thống khoái, đỡ phải hai người đều xấu hổ!

Cố Vân còn để tay lên ngực tự hỏi, dây cương bỗng nhiên bị kéo căng, ngựa ngừng lại, bọn họ đến nơi. Không biết là thở dài nhẹ nhõm vẫn là ảo não không thể nghĩ ra kết luận gì, tóm lại Cố Vân như chạy trốn nhảy xuống ngựa. Túc Lăng nhìn thân ảnh nóng lòng đào thoát, cương nghị khóe môi giờ lên, nàng cũng không không phải quá trì độn a.

Dư Thạch Quân sớm đã ở bên bờ chờ bọn họ, bên là lưới đánh cá, phía sau còn có mỏ neo cùng hai thuyền gỗ nhỏ, bốn tiểu tướng vững vàng đứng ở trên thuyền, vừa thấy chính là người tài.

Cố Vân hí mắt nhìn, con sông này so với nàng tưởng tượng còn khoan, đại khái có bảy tám mươi thước, hơn nữa dòng nước thực gấp, sóng gợn ở ánh mặt trời chiếu di thường chói mắt.

“Dem lưới giăng ra, ngăn ở hạ du.” Chỉ cần không thềm nghĩ quan hệ nam nữ phức tạp nữa, đầu óc Cố Vân vẫn là giống như trước đây dùng tốt. Ở ánh mắt Túc Lăng cùng Dư Thạch Quân nghi hoặc nhìn chăm chú nàng chỉ huy hai thuyền lôi kéo lưới đánh cá giăng dưới hạ du con sông.

Lưới đánh cá chuẩn bị cho tốt mới trong chốc lát, hơn trăm người cũng lục tục đến bên bờ. Cố Vân không để ý đến bọn hần, đối với bốn tiểu tướng nói: “Các người, chèo thuyền đến giữa sông, đợi lát nữa ai duy trì không được liền vớt lên.”

“Rõ.” Bốn người gật đầu, không rõ ý tứ nàng, phía sau nàng người người thể trạng bưu hãn, trên người có bao cát to như vậy hần là chạy rất xa đi cũng chỉ là hô hấp trầm trọng, sắc mặt có chút ửng hồng mà thôi, bọn họ tùy tiện bơi một hai cái qua lại cũng không có việc gì!

Bốn người hai mặt nhìn nhau lại không dám làm trái lệnh, chèo thuyền ra giữa sông.

Cố Vân quay người lại, các tướng sĩ đã xếp thành hàng Bởi vì Túc Lăng đã đến, bọn họ đều di thường hưng phấn, Cố Vân cũng không dài dòng mà nói thẳng: “Hôm nay buổi chiều huấn luyện thể năng chủ yếu huấn luyện sự chịu đựng, kỹ thuật bơi lội cùng tốc độ. Từ bên này đi qua, đến bờ bên kia lại phản hồi tính một vòng, đội hai mươi người một tổ, tổng cộng bơi mười vòng, từng người cuối cùng bị trừ 10 điểm, cuối cùng có thể hoàn thành mười vòng tính thông qua thí nghiệm, thông qua không thêm điểm. Về phần người bị trừ điểm đến trên bờ con ếch khiêu, thẳng đến khi tất cả mọi người làm xong hết mới được dừng lại.”

Cố Vân càng nói, chúng tướng sắc mặt càng trầm, ấn ý tứ của nàng. Một buổi chiều, nhất định có hơn phân nửa người bị trừ mười điểm, hơn nửa người bị trừ chịu trừng phạt còn nặng hơn so với người kiên trì, hai mươi người một tổ, bảy tổ bơi mười vòng, ít nhất cũng mất hao canh giờ, người tổ thứ nhất bị trừ chẳng phải là muốn nhảy éch canh giờ?

Trên trán, mồ hôi lạnh bắt đầu một giọt một giọt chảy xuống, đều ở âm thầm cầu nguyện chính mình không phải tổ thứ nhất. Sắc mặt bọn họ càng ngày càng khó coi, Cố Vân ngữ khí nhưng thật ra rất nhẹ nhàng, “Nghe hiểu được không?”

Hít sâu một hơi, chúng tướng cùng trả lời: “Hiểu được!”

Trả lời xong, các tướng sĩ bắt đầu tháo bao cát trên người, làm chuẩn bị trước khi xuống nước, thanh âm Cố Vân trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh lùng: “Ai cho các ngươi cởi bao cát xuống?”

Không được cởi bao cát? Bao cát ước chừng hai mươi cân! Vào nước sau sẽ trở nên càng nặng, trên lưng trên chân đều có bao cát, làm cho bọn họ qua sông như thế nào a? (Thanh nhi: một giây mặc niệm cho các bạn A men Vân tỷ thật độc a)

186. Chương 186

Nghe xong Cố Vân nói, sắc mặt Túc Lăng tuy rằng không thay đổi trong lòng lại bắt đầu lo lắng, Túc gia quân cơ bản không có thủy sư, duy nhất một vạn thủy sư hàng năm đóng quân phía đông, tình hình này biết bơi nhưng kỹ thuật tuyệt đối không có khả năng cao, không buộc bao cát đều không nhất định có thể hoàn thành mười vòng, càng đừng nói còn treo bao cát hai mươi cân.

Cho dù trong lòng chảy mồ hôi lạnh vì các tướng sĩ, Túc Lăng vẫn là một câu cũng không nói, dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì đừng dùng! Hiện tại hắn đã biết rõ lưới đánh cá dùng làm gì.

Cố Vân căn bản không có cho bọn hắn cơ hội phản bác cùng khiếu nại, nghiêm khắc thanh âm đã lại vang lên, “Buộc lại bao cát, đội thứ nhất chuẩn bị!”

Cố Vân một lần nữa sắp đội hình, dựa theo chiều cao trình tự sắp hàng, lần thứ nhất chính là một ít người tương đối gầy gò, Lưu Tinh, Lãnh Tiêu, Thạch Hổ đều ở lần thứ nhất.

“Xuất phát.” Các tướng sĩ trong lòng cố nhiên là khóc thét không ngừng, động tác xuống nước lại không chút nào chần chờ, bởi vì ai cũng không tưởng ở phía sau, trở thành người bị trừ điểm lại vừa muốn con éch khiêu hai canh giờ.

Cố Vân tuyên bố quy tắc là tàn khốc, cho dù này mỗi người đều rất nhanh nhưng là vẫn sẽ có một người cuối cùng, lần thứ nhất qua sao, bị đào thải là Lưu Tinh.

Chán nản lên bờ, Lưu Tinh đổ một hơi không cần Cố Vân nhiều lời, bản thân ở bên bờ nhảy éch. Cố Vân âm thầm lắc đầu, đoàn kết cùng tiểu thông minh làm cho hắn như nguyện vào đội, bất quá dựa theo thể trạng của hắn, Cố Vân lo lắng không tới mười ngày 100 điểm của hắn sẽ bị trừ hết.

Tầm mắt quay lại, lượt thứ hai đã chấm dứt, không thể tránh né có người gia nhập đội ngũ của Lưu Tinh. Vài cái hiệp sau, con sông to như vậy, khoảng cách người với người dần dần rút ra, nhìn bọn họ động tác, Cố Vân rống lớn: “Bơi nhanh lên! Cọ xát dưới đáy làm gì?”

Vẫn kinh hồn táng đảm quan sát Dư Thạch Quân bỗng nhiên thấp giọng: “Hình như có người bị chìm xuống.”

Cố Vân hí mắt nhìn lại, quả thật có một thân ảnh đang chơi với, phỏng chừng là thể lực chống đỡ không nổi hoặc là chân rút gân, Cố Vân hướng tới con thuyền phát tay: “Cứu người.”

Trên thuyền, tiểu tướng nhanh đưa thuyền qua, bọn họ rất cục biết vì cái gì cần chờ cứu người, mười vòng a, còn buộc bao cát ở trên người, trời a, phương thức luyện binh như vậy quá khủng bố a!

Tướng sĩ được cứu thoát nhìn thực trẻ, cũng chỉ tầm 20, bởi vì cứu đúng lúc hắn không bị uống mấy ngụm nước chính là vẫn ôm chân, trên mặt đều là vẻ thống khổ.

Một gã tướng sĩ đem thuyền hướng trên bờ, một tướng sĩ khác chạy nhanh giúp hắn nắm bóp chân, khi bơi lội chân rút gân coi như bình thường, bình thường có người rút gân, nắn nắn một chút sẽ tốt nhưng là tướng sĩ bóp thật lâu, chân giống như tảng đá, thần sắc cũng càng thống khổ. Tiểu tướng cắn chặt môi không dám kêu ra tiếng nhưng là khuôn mặt vặn vẹo lại biểu hiện đau đớn.

Cố Vân đi đến trước mặt tiểu tướng, đối Dư Thạch Quân thấp giọng: “Tránh ra.”

Dư Thạch Quân quay đầu nhìn nhìn Cố Vân, buông tay lui từng bước.

“Đỡ bờ vai hắn.”

Dư Thạch Quân bắt lấy bả vai tiểu tướng, Cố Vân nhắc chân liền hướng gan bàn chân của hắn hung hăng đá, mỗi một lần đều rất mạnh, đá còn không đã nghiền, nàng còn dùng chân đạp đến đạp đi bắp chân của tiểu tướng, sắc mặt tiểu tướng càng lúc càng xanh lét.

Tướng sĩ bên bờ thẳng tắp nhìn chăm chăm Cố Vân, người biết thì hiểu được nàng là ở thả lỏng cho hắn, không biết còn tưởng rằng nàng muốn phế chân của hắn.

Cơ thể bọn họ đã khấn trương một ngày, hơn nữa nước sông lạnh như băng, chân phồng chùng cùng tảng đá không sai biệt lắm, xoa bóp là không tan nên chỉ có thể đá. Phía sau từng đạo nóng rực tâm mắt Cố Vân coi như không phát hiện, lại đá lại đạp một hồi lâu, nàng mới ngồi xổm xuống, lấy tay cầm chân hắn, chậm rãi hướng thân thể hắn áp, tay kia thì ở chân ra sức xoa nắn. Túc Lăng nhìn bọn họ, nhíu mày đi tới. Bởi vì hắn tới gần, tiểu tướng khấn trương ngừng thở. Cứng ngắc cơ thể chậm rãi lỏng xuống. Cố Vân thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Tiểu tướng ở dưới cường đại khí tràng của Túc Lăng phục hồi tinh thần lại, giật giật chân, vừa rồi còn co rút đau đớn không thôi hiện tại đã tốt hơn nhiều, có chút ngưng ngừng trả lời: “Ta không sao.” Vị tướng quân phu nhân này có lẽ chính là thoát nhìn nghiêm khắc mà thôi, dù sao cũng là nữ nhân, luôn nói năng chua ngoa nhưng tâm như mềm như đậu hũ đi.

Hắn trong lòng cảm khái ở ngay sau đó bị Cố Vân một câu dập nát.

Cố Vân đứng dậy, lạnh giọng: “Không có việc gì liền đứng lên nhảy éch.”

Còn muốn nhảy éch? Hắn bây giờ còn rất đau a! Cố Vân mắt lạnh nhìn hắn, tiểu tướng trong lòng đem Cố Vân hung hăng mắng một chút, ngoài miệng vẫn là chỉ có thể trả lời: “Rõ.” Hắn thu hồi lời mới rồi, nữ nhân này căn bản chính là ý chí sắt đá!

Tiểu tướng một bên xoa chân, một bên đuổi kịp tướng sĩ trước đã muốn nhảy thật lâu, gian nan từng bước nhảy.

Ánh nắng buổi chiều, xinh đẹp bờ sông, tráng hán cả người ướt sũng, như éch ở bên bờ gian nan nhảy. Mà vốn nên là dập dờn bông bênh sông, một đám số chết bơi thoát nhìn phá lệ chói mắt, thuyền nhỏ canh giữ ở bên cạnh lưới đánh cá còn thường thường vớt lên vài tướng sĩ thể lực cạn kiệt. Cảnh tượng thập phần thảm thiết.

Túc Lăng hai tay hoàn ở trước ngực, sắc mặt ngưng trọng: “Nàng xác định như vậy luyện một tháng còn có thể còn lại một trăm người?” Xem phong cách nàng, buổi sáng luyện tập binh khí phỏng chừng cũng thực thảm thiết, bằng không cũng không đến mức làm cho bọn họ ngã xuống đất liền ngủ, ngày đầu tiên đã khắc nghiệt như vậy, một tháng sau phỏng chừng những tên không bị nàng trừ hết 100 điểm sẽ không vượt qua năm mươi cái.

Cố Vân bất vi sở động, thanh âm trầm thấp nghe có vẻ lãnh cứng rắn vô tình, “Không thể kiên trì đến cuối cùng thuyết minh bọn họ căn bản không thể đảm nhiệm nhiệm vụ về sau, nếu một cái không còn thì chi đội này liền giải tán, ta không nghĩ cho bọn hắn nhặt xác!”

Túc Lăng tâm chấn động, nghiêng đầu nhìn lại, nàng nhìn chăm chăm vô cùng chuyên chú hơn nữa kiên định dị thường.

Tổ thứ nhất rốt cục đã bơi xong rồi, còn lại đến không đến sáu người. Bọn họ còn ngồi phịch ở bên bờ không thể động đậy, Cố Vân đã muốn nói: “Tổ thứ hai! Xuất phát.” Mặt sau mấy tổ tình huống không có so với thứ nhất tổ thiếu, có thể hoàn thành mười vòng không nhiều lắm, đội ngũ bên bờ nhảy ếch càng ngày càng dài, mà Lưu Tinh đã muốn mau khóc, mỗi lần hai tay đều phải chống đỡ mặt, sắc mặt đỏ lên cơ hồ thành màu gan lợn, nước trên mặt không biết là mồ hôi vẫn là nước mắt.

Cố Vân quay đầu nhìn bọn họ một cái, lớn tiếng quát: “Không được dừng, tiếp tục!” Thanh âm Cố Vân lúc này nghe lên quả thực chính là ma âm. Bọn họ mỗi lần nhảy liền mắng nằng một lần, này cũng là nguyên nhân bọn hắn còn có thể kiên trì đi

187. Chương 187

Thái Dương dần dần về hướng tây, bảy tổ rốt cục tất cả đều làm xong.”Dừng.” Cố Vân ra lệnh một tiếng trên bờ sông, nằm úp sấp úp đồ một mảnh.

Người cuối cùng âm thầm may mắn, đáng tiếc, Cố Vân cũng không tính buông tha bọn họ, “Hai tổ cuối cùng người bị trừ điểm con ếch khiêu về doanh, nếu không thể hoàn thành sẽ bị trừ tiếp.”

Không nhìn sở hữu sắc bén mắt đao, Cố Vân lớn tiếng: “Xếp thành hàng.”

Đây là một lần tập hợp chậm nhất từ trước tới nay, có người thậm chí là đi từng bước trở lại đội ngũ, luôn luôn cao ngất đáng người giờ phút này cũng khom khom mà đi như người già. Cố Vân không trách móc nặng nề chính là đối với bên cạnh Dư Thạch Quân: “Nhớ người nào bị trừ, trừ xong rồi, liền lập tức làm cho bọn họ chạy.”

Dư Thạch Quân bắt đắc dĩ trả lời: “Rõ.” Hắn thực hoài nghi những người này ngày mai còn có thể huấn luyện hay không?

“Xếp thành hàng về doanh, sau nửa canh giờ ở doanh trại chờ ta.”

Còn không có xong? Tất cả mọi người hồng mắt , nằng còn muốn thế nào?

Cố Vân nghênh thị những đôi mắt kinh ngạc, thống hận, khóc không ra nước mắt, trả lời: “Muốn rời khỏi có thể không cần đến.”

Ngày đầu tiên liền tự động rời khỏi bọn họ về sau còn như thế nào ở quân doanh hỗn a! Hận không thể đem Cố Vân xé thành 8 mảnh lại không thể không nghe mệnh lệnh của nằng, những binh sĩ từng rong ruổi sa trường trong lòng ghen ghét uất ức.

Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi: “Còn không đi? Nửa canh giờ cũng không phải là rất dài.”

Nữ nhân này quá kiêu ngạo! Bọn họ thật muốn đi nhanh a nhưng là giờ phút này chân tựa như bị chặt đứt, còn càng không ngừng run run. Cho dù Túc Lăng ở đây, bọn họ cực độ mỗi một cũng không có khí lực giả bộ hết giận. Đến khi hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang hơn trăm người, hiện tại chỉ có thể tha hai cái đùi, chậm rãi hướng doanh đi, dọc theo đường đi còn có mấy chú “Ếch” làm bạn.

Ứng mầu híp lại, nhìn tình hình so với lão thái thái đi còn chậm, Túc Lăng bỗng nhiên còn thật sự nói: “Hàn Thúc sai lầm rồi, một tháng sau, bọn họ tuyệt đối sẽ không gọi nằng là Mẫu Dạ Xoa, bọn họ sẽ nói thẳng, nằng căn bản không phải nữ nhân!” Hắn nghĩ đến nằng ngày thường cũng đã tính lạnh, không nghĩ tới khi huấn luyện, nằng quả thực chính là người thân không nhận, tàn khốc tuyệt tình.

Sớm biết rằng hắn sẽ không nói cái gì hay ho, Cố Vân liếc trắng mắt, “Nhàm chán!” Không lên ngựa của Túc Lăng mà một mình đạp ánh chiều tà hướng tướng quân phủ đi đến, năm dặm, nửa giờ có thể đi tới, nằng hiện tại không muốn cùng Túc Lăng thân cận, nằng cần một chút thời gian tự hồi.

Túc Lăng cũng không bắt buộc nằng lên ngựa, nắm ngựa đi theo nằng, nhìn bóng dáng trước mắt, nghĩ đến hành động của nằng vừa rồi, trong lòng nghi hoặc càng ngày càng nặng. Nằng là Thanh Mạt không

thể nghi ngờ nhưng là vì cái gì một thiên kim tiểu thư sẽ am hiểu luyện binh, sẽ có nhiều loại phương thức cổ quái, hữu dụng luyện binh phương pháp? Còn có Thanh Linh, đối mặt thi thể bình tĩnh dị thường thật giống như là đã quá bình thường, khám nghiệm tử thi tinh chuẩn ngay cả Đan Ngự Lam đều không thể không bội phục. Bên trong thâm cung, nữ nhân tài mạo nhiều mặt quá nhiều, Thanh Phong một nữ tử đã hủy dung, theo không có cái gì cung nữ đến một trong tứ phi Thanh phi, dùng không đến một năm, trong đó thủ đoạn cùng mưu lược cũng không phải nữ tử tầm thường có thể sở hữu.

Những tin tức về ba tiểu thư Thanh gia là thể nhân làm truyền, vẫn là các nàng cố? Hai người suy nghĩ, đến tướng quân phủ xa xa thấy Túc Vũ theo trong phủ đi ra, Cố Vân vừa định mở miệng cùng hắn chào hỏi, Túc Vũ bỗng nhiên quay đầu, rất nhanh hướng tới tương phản phương hướng đi.

Cố Vân buồn bực không nói. Túc Vũ hiển nhiên thấy bọn họ vì cái gì còn đi vội vàng như vậy? Cố Vân thấp giọng hỏi: “Túc Vũ gần đây rất nhiều việc?”

Túc Lăng sắc mặt hơi tối lại, không nói cái gì chính là gật gật đầu.

Thì ra là thế, Cố Vân cũng không nghĩ nhiều, hai người vào phủ, Cố Vân chuẩn bị trực tiếp đi quân doanh, lại ở trải qua sân trước phòng khách thì bị gọi lại.

“Nha đầu!” Túc Yến trong tay bưng một cái bát, theo phòng khách đi ra, phía sau hắn là cười tủm tỉm Túc Toàn cùng nhàn nhả Túc Kinh. Tới trước mặt Cố Vân, Túc Yến hưng phấn mà đưa bát trong tay đưa đến trước mặt Cố Vân, như hiến vật quý nói: “Nha đầu đã trở lại! Ta lại đôn canh cho người a, lần này là linh chi lão quy canh.” (quy: rửa)

Cái bát đen như mực kia? Cố Vân không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời: “Ta không uống.”

Theo kịp Túc Toàn mặt như Phật Di Lặc cười nở hoa, “Đều nói người vài thứ kia người ta không thích, ăn đại bổ hoàn của ta căn bản không cần dùng canh của người!”

“Người thiếu dài dòng.”

Hai người lại bắt đầu cãi nhau, Cố Vân khẽ vuốt trán, hai người này một ngày không cãi nhau sẽ chết sao? Đúng lúc nàng tính tránh hai người rồi đi, Túc Kinh giờ lên tươi cười nhạt nhòa nói: “Ta bắt mạch cho người.”

Cố Vân nâng chân một chút, lần trước Túc Kinh lộ nội công làm cho nàng rất sợ hãi, đối hắn cũng nhiều một phần hảo cảm cùng tín nhiệm, không chỉ có như thế hắn ở trước mặt hai cái lão nhân còn có thể bình tĩnh thông dong thật sự làm cho nàng kính nể. Cố Vân không có trốn tránh, nâng tay trái đến trước mặt hắn.

Túc Kinh xem mạch cho Cố Vân, Túc Lăng trừng hai lão nhân còn tại đấu võ mồm, hai người phần nộ không nói.

Ngón tay Túc Kinh chỉ tại cổ tay Cố Vân dừng lại trong chốc lát liền thu hồi, nói: “Thân thể đã không có gì đáng ngại, chú ý nghỉ ngơi, nhiều bổ thân mình, một tháng sau có thể vui vẻ.”

Túc Yến nhân cơ hội đưa canh trong tay nói: “Đúng rồi, hay là muốn bổ thân thể! Mau mau ăn canh.”

Cố Vân không để ý tới hắn, nhìn chăm chăm khuôn mặt Túc Kinh cười vân đạm phong khinh, truy vấn: “Ta hiện tại có thể bắt đầu luyện tập một ít khôi phục thể lực sao?”

Túc Kinh khẽ vuốt râu bạc cười nói: “Có thể, bất quá không thể quá nóng vội.” Ở Túc Lăng nhìn chăm chăm Túc Kinh như trước tự nhiên cười, hoàn toàn không đem ánh mắt như mũi tên nhọn của hắn ra sao, nhìn Túc Yến trong tay gì đó, Túc Kinh chỉ nói: “Uống chút canh đối thân thể hữu ích đối người cũng không chỗ hỏng, còn có khóa đại bổ hoàn, người nếu ăn có thể hảo nhanh khôi phục.” Thân thể của hắn trừ bỏ lần này chịu thương ở ngoài còn có càng nghiêm trọng nội thương. Dựa theo mạch đập của nàng đến xem, thân thể của nha đầu kia cũng không tính cường tráng, phỏng chừng là nha đầu mặc kệ thân thể, mạnh mẽ gia tăng trầm trọng gánh nặng cho thân thể. Cũng may Băng Luyện luôn luôn ở bên người nàng, lấy ngàn năm tinh phách bảo hộ nàng mới làm cho nàng nhỏ gầy thân thể có được lực lượng như hiện tại, nhưng là nếu cứ thế mãi không điều trị tốt bổ sung nguyên khí, chỉ sợ về sau tinh khí sẽ hư không

188. Chương 188

Nếu có thể làm cho thân thể của chính mình khôi phục đến trạng thái phía trước, uống cái gì nàng đều không sao cả. Cố Vân tiếp nhận bát tối như mực, một ngụm uống cạn, cũng không đắng nhưng là cũng tuyệt đối không ngon, Cố Vân ngoan ngoãn ăn canh, Túc Yến cao hứng, hẳn vui mừng cười nói: “Thật tốt quá! Ngày mai ta lại hầm cho ngươi!” Nàng rất gầy, thừa dịp mấy ngày này nhất định phải đem nàng dưỡng mập mập.

Bộ dáng Túc Yến đặc ý dào dạt Túc Toàn xem không vừa mắt, ngượng ngùng nói: “Trời đã tối rồi, ăn cơm trước đi. Dược canh còn không có thể làm cơm ăn a!”

Hai người cộng đều vượt qua 100 tuổi còn thích đấu võ mồm, Cố Vân buồn cười lắc đầu,: “Các ngươi ăn đi, ta muốn đi quân doanh.” Đám kia thiếu giáo huấn còn không có hiểu được như thế nào theo bằng giờ giấc nghỉ ngơi, nàng sẽ cho bọn họ một ấn tượng khắc sâu.

Cố Vân nói xong hướng tới giáo trường đi đến, lần này Túc Lăng không cùng nàng đi, chính là sâu thăm ánh mắt nhìn kia thân ảnh yếu điệu đi xa, trong mắt đều là phức tạp quang mang. Thăng đến thân ảnh Cố Vân biến mất ở trước mắt, Túc Lăng mới chậm rãi thu hồi tầm mắt. Thanh âm Túc Kinh mang theo vài phần ý cười ở bên tai vang lên, “Nhận định là nàng?”

Túc Lăng cứng đờ, lập tức bỗng nhiên cười rộ lên, bình thường thanh âm lạnh như băng khó được nhẹ nhàng, “Chỉ có ta dám muốn nàng đi.”

Túc Kinh bật cười lắc đầu, Lăng phổng chừng không biết, trên mặt hẳn ngây ngô cười thoát nhìn sáng lạn còn có chút chói mắt.

Doanh trại, phòng ăn.

Bàn ăn, một đám mỗi một bị bắt ngồi thẳng tắp, nhìn chăm chăm Cố Vân, trong ánh mắt tràn ngập đề phòng. Bọn họ hiện tại không có lúc nào là không ở lo lắng Cố Vân cho bọn họ ra nan đề.

“Vốn hẳn là ở sau cơm chiều mới tổng kết biểu hiện hôm nay, bất quá bởi vì các ngươi hai nhiệm vụ đều không hoàn thành, hiện tại ta vạch cho các ngươi, về sau không cho phép tái phạm.”

Nàng yêu cầu bọn họ cái nào không có làm xong? Nếu nhàn hạ hiện tại cũng sẽ không biến thành tay chân đều tê tê, nàng cứ nhiên tron tròn mắt nói dối! Cố Vân đang nói, những đôi mắt vốn đã muốn tràn đầy oán khí lại phụt ra ra sắc bén quang mang. Cho dù đại đa số hận không thể xông lên cùng nàng lý luận một phen nhưng là lại sợ như vậy lại khiến nàng lấy cớ bảo nổi, vì thế ngạnh sinh sinh nhịn xuống, nếu ánh mắt có thể giết người, Cố Vân phỏng chừng đã chết một nghìn lần.

Không nhìn mắt như hổ lang tràn ngập lệ khí, Cố Vân tiếp tục nói: “Hôm nay bữa sáng, cơm trưa các ngươi đều không có ăn cơm, đồ ăn chuẩn bị cho các ngươi chỉ ăn bất quá một nửa, ta cho các ngươi định ra huấn luyện, mỗi một hạng đều phải chấp hành, bao gồm dùng cơm! Từng canh giờ hẳn là làm gì, ta đã muốn nói rất rõ ràng, theo này bắt đầu, trừ phi được đến cho phép của ta, nếu không mỗi một lần dùng cơm đều phải hỏi doanh trại, nhà bếp sẽ đem thực vật phân ra, các ngươi phải ăn hết, còn lại một hạt cơm cũng bị trừ 10 điểm, nghe rõ chưa?”

Ách? Nàng nói là dùng cơm? Cơm tức trong lòng các tướng sĩ tiêu, cười nhạo, luyện binh liền luyện binh, nàng còn quản bọn họ ăn bao nhiêu! Đói bụng liền ăn nhiều, không đói bụng thì ăn ít, nàng quản thật sâu a! Ở trong lòng đem Cố Vân hung hăng mắng một phen, ngoài miệng vẫn là không thể không trả lời: “Hiểu được.”

Cố Vân nhẹ nhàng nhướng mi, những người này thực sự loại, đem khẩu phục tâm không phục biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn, sợ nàng nhìn không thấy! Tốt lắm, nàng thích người thành thật, bất quá thích là một chuyện, trước mắt nàng không quá thích lại là một chuyện khác.

Khóe miệng Cố Vân giờ lên một chút tươi cười làm cho tất cả mọi người ở đây nổi da gà, cười nói: “Làm cho nhà bếp đưa cơm lên đi.”

“Rõ.”

189. Chương 189

Chỉ chốc lát sau, vài lão binh mang vài cái khay to tiến vào, trong đó một cái là một đồng bát to giống chậu hoa, nếu kia còn có thể gọi là bát.

Đem “Chậu hoa” phóng tới trước mặt mỗi người, chúng tướng hai mặt nhìn nhau, tiếp theo cũng vạch mấy cái khay ra, vài cái lão binh bưng, từng cái mức vào “Chậu hoa” mấy thứ.

Hai căn hoàng qua, ba thìa cơm to, bắt quá còn có thể ăn đi, một nửa con gà ăn với cơm, một ít rau, tám quả trứng chim, hai miếng thịt bò hơi tái, này là có ý gì? Các tướng sĩ nhìn trước mặt đã muốn tràn đầy “Chậu hoa”, lại nhìn Cố Vân cười đến vô cùng ôn hòa, bọn họ khẳng định, nàng là cố ý chính bọn họ, nàng chính là muốn bọn họ bị trừ điểm đi? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Như để hả giận, tướng sĩ cầm đũa, cúi đầu, vùi đầu khổ ăn. Ở trong mắt Dư Thạch Quân, Cố Vân đối bọn họ đã thực nhân từ, ít nhất không cho bọn hắn ăn thử rắn trùng, lần trước ở rừng mưa một màn ăn nhuyển trùng, thật sự khiến bọn hắn hiện tại nhớ tới còn ghê tởm không thôi.

Cố Vân đi đến chiếc ghế cuối cùng ngồi xuống, đối Dư Thạch Quân vẫy tay. Dư Thạch Quân đi đến trước mặt nàng, Cố Vân chỉ chỉ ghế bên cạnh ý bảo hắn ngồi xuống, Dư Thạch Quân chân chờ trong chốc lát cuối cùng vẫn là ngồi xuống.

Cố Vân thấp giọng hỏi nói: “Giáo trường buổi tối có người sao?”

“Bình thường không có.” Xem nàng vừa lòng gật đầu, Dư Thạch Quân ôm vài phần may mắn hỏi, “Đêm nay không cần huấn luyện?”

Cố Vân nghiêm túc trả lời: “Đương nhiên có.”

Trên mặt nàng viết rõ ràng ba chữ to “Không thương lượng”, Dư Thạch Quân cho dù trong lòng đồng tình bọn họ cũng không dám trêu chọc, vuốt râu hổ.

“Như thế này, người đi chuẩn bị mười bốn sợi dây thừng đưa đến giáo trường, cho bọn họ sau khi ăn xong nghỉ ngơi một khắc rồi tập hợp ở giáo trường.” Cố Vân nói đến vẫn đậm phong khinh, các tướng sĩ vẫn đứng thẳng lỗ tai nghe lên nàng cùng Dư Thạch Quân đối thoại không hẹn mà cùng ở trong lòng khốc thét, nữ nhân này tuyệt đối là ác ma, một ngày sao lại dài như vậy?

Không biết nàng lại nghĩ ra chiêu gì đến, Dư Thạch Quân thở dài một tiếng, trả lời: “Rõ.”

Cố Vân âm thầm buồn cười, bộ dáng bọn họ phải chết không sống là muốn gì chứ, những người này thật sự thiếu giáo huấn, nàng nhớ rõ huấn luyện an bài viết rõ buổi tối là thời gian học tập văn hóa, bọn họ rất cuộc có dùng não nhớ kỹ hay không vậy?

Cố Vân ngồi ở chỗ kia, đợi đã lâu trước mặt nàng vẫn là trống tuếch. Cố Vân nhìn chăm chăm lão binh nhà bếp, lớn tiếng hỏi: “Cơm của ta đâu?”

A? Nàng cùng dùng cơm với bọn họ sao? Không chỉ có lão binh đại ra, không ít tướng sĩ đều quay đầu nhìn Cố Vân, nàng cũng muốn ăn thịt tươi uống trứng sống? Nàng không phải vì chính bọn họ mới cho bọn hắn ăn? Cố Vân một bộ dáng đương nhiên chờ cơm ăn, lão binh ngáy ngốc nhìn Cố Vân một hồi lâu mới hỏi phục tinh thần lại, có chút hốt hoảng nói: “Ngài chờ một chút! Lập tức xong!”

Cố Vân hào sảng cười nói: “Cùng bọn họ giống nhau là được, phân lượng giảm một nửa.”

“Rõ.” Lão binh chạy nhanh hướng nhà bếp lý, một đại cô nương luyện binh đã là việc lạ, còn cùng tướng sĩ ngồi cùng bàn ăn mấy thứ kì quái, tướng quân yêu thích thật sự là làm cho người ta khó có thể cân nhắc.

Bữa tiệc này, các tướng sĩ ăn thật sự ăn no, chính xác cách nói là ăn đến muốn khóc, quả thật một hạt cơm cũng không còn lại, bất quá bọn họ thực lo lắng buổi tối huấn luyện có thể làm cho bọn họ đem ăn mấy thứ này nhỏ ra hay không? Đây sẽ không là một loại phương thức khác tra tấn bọn họ đi?

Một đám người ở giáo trường tập hợp, trời đã hoàn toàn đen, bốn phía cảm được. Bên chân Cố Vân là dây thừng, trên tay còn cầm một sợi dây thừng dài hơn ba trượng, ánh đuốc lay động chiếu rọi khuôn mặt nhỏ nhắn không có biểu tình gì của nàng.

Các tướng sĩ trong lòng đều bồn chồn, kỳ thật nàng sớm nói đêm nay huấn luyện cái gì, cho dù có yếu, bọn họ cũng sẽ kiên định chút, nàng cái gì cũng không nói ngược lại làm cho bọn họ càng thêm kinh hãi. Nhất là khi tứ chi bọn họ chưa xốt tê dại, một số gần như cứng ngắc, loại tra tấn này càng làm cho họ hồng mắt.

Bọn họ nghĩ nhiều lắm, Cố Vân đứng ở nơi đó không nói lời nào, kỳ thật là đang nghĩ như thế này dạy bọn họ làm cái gì cho thực dụng, khi nàng đang tự hỏi, bình thường đều là mặt không chút thay đổi.

Thật vất vả chịu dày vò một khắc, Cố Vân rốt cục bắt đầu nói chuyện : “Ta trước tổng kết một chút biểu hiện của các ngươi hôm nay. Thông qua hôm nay huấn luyện, các ngươi hẳn là biết thể năng các ngươi kém bao nhiêu, lấy khí lực hiện tại của các ngươi, không có khả năng chịu được hạng mục huấn luyện phía sau của ta, muốn tăng cường lực lượng cùng sự chịu đựng, chỉ có một biện pháp, chính là luyện. Có luyện tập các ngươi phải toàn lực ứng phó, ta nói rồi ta chỉ muốn người ưu tú nhất, ta hy vọng là các ngươi.”

Làm người ưu tú nhất từng là nguyên nhân bọn họ muốn vào chi này. Nhưng là hiện tại trong lòng bọn họ có một cái ý niệm khác trong đầu, chính là không thể bị nữ nhân này xem thường! Cố Vân nhìn thoáng qua dây thừng, cao giọng nói: “Dựa theo buổi sáng phân tổ.”

Đội hình rất nhanh đứng xong, Cố Vân đối Dư Thạch Quân nói: “Cái này phát xuống. Dây thừng mỗi tổ một sợi, giấy cùng than một người một phần.”

“Rõ.” Dư Thạch Quân cầm dây thừng, giấy cùng một khối than phân phát xuống, chúng tướng càng thêm nghi hoặc, giấy cùng than là để làm cái gì?

Cố Vân không lãng phí nhiều thời gian, nắm chặt dây trong tay, nói: “Dây thừng là công cụ dùng tốt nhất cũng thường dùng, thông qua thắt nút dây để ghi nhớ, có thể biến hóa nó dài ngắn cùng sử dụng, nếu tại dã ngoại, cây mây hoặc là mảnh vải đều có thể kết thành dây thừng để dùng. Buổi tối hôm nay ta dạy mười loại thắt nút dây, cởi bỏ như thế nào các ngươi phải học được, hơn nữa nếu có thể thuần thục ứng dụng, cho dù hoàn toàn hắc ám cũng muốn chuẩn xác hoàn thành thắt dây, còn có thể cởi bỏ chúng.”

Nguyên lai đêm nay là học là thắt dây a! Chúng tướng trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cố Vân nhẹ nhàng chọn mi, tiếp tục nói: “Buổi tối ngày mai sẽ có cuộc thi, làm không được, trả lời sai đều bị trừ 10 điểm, hiểu chưa?”

“Rõ!” Lại là trừ, bọn họ đã chết lặng bất quá cũng không dám khinh thị, bọn họ thật sự không có nhiều 10 điểm có thể trừ.

190. Chương 190

“Trước tiên là nói về loại thứ nhất, đơn giản nhất cũng là thường dùng nhất.” Cố Vân vừa nói, một bên làm mẫu, “Bát tự kết bao gồm bát tự hoàn kết, bát tự hình kết.”

Kỳ thật Cố Vân nói cũng không nhanh, động tác cũng rất chậm, tận lực cho bọn họ đều có thể thấy rõ ràng, còn chỉ đạo cho chúng tướng nhưng là vốn nghĩ đến không có gì khó thì phương pháp này lại khiến đàn tinh anh đầu đầy mồ hôi, mười loại thắt, hơn nữa còn có phương pháp cởi bỏ, tính lên chính là hai mươi loại, có loại thắt dễ cởi khó, có mấy loại cách thắt rất giống, sử dụng lại kém khá xa, bọn họ hiện tại biết vì sao cần giấy cùng than.

Trong một thời gian ngắn như vậy, không viết xuống bọn họ căn bản không nhớ được, ngày mai còn có cuộc thi, làm như thế nào đây?

Nhìn một đám luống cuống tay chân ghi nhớ cách thắt nút, ghi lại, Dư Thạch Quân rốt cục biết vì cái gì ngay từ đầu chọn lựa binh lính, nàng yêu cầu phải biết chữ, thì ra là thế.

“Hôm nay huấn luyện đến đây liền đã xong, xếp thành hàng hồi doanh.” Trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm vang lên, các tướng sĩ lần đầu tiên cảm thấy thời gian qua nhanh như vậy, thu lại trang giấy đầy chữ cùng hình vẽ, giờ phút này đầu óc mỗi người đều là một đám dây cùng nút.

Cổ Vân khoe môi khẽ giơ lên, thoải mái cười nói: “Ngày mai tốt nhất không cần có người đến muộn, nói cách khác ta sẽ cho các người biết hôm nay ta cỡ nào nhân từ.”

Trong trẻo giọng nữ thản nhiên vang lên, mỗi người đều không hèn mà cùng run lên. Trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu, ngày mai chết cũng không thể đến chậm!

Bốn ngày sau.

Vài ngày huấn luyện, tuy rằng mỗi ngày đều luyện đến tứ chi chua xót nhưng là các tướng sĩ cũng dần dần thích ứng huấn luyện, ngày mai chính là ngày tỷ thí binh khí, các tướng sĩ hôm nay luyện phá lệ hưng phấn, Cổ Vân cũng thực mong đợi biểu hiện của bọn họ vào ngày mai, dù sao phương pháp của nàng tuyệt đối không chỉ có đánh nhau hoặc là bắn bá đơn giản như vậy.

Đã xong một ngày huấn luyện, mọi người tạm thời đã phi thường mỗi mệt, trên đường về Ý Thiên uyển, nhìn đến Túc Vũ cúi đầu hướng bên này đi tới, cước bộ còn có chút lảo đảo, Cổ Vân cao giọng gọi: “Túc Vũ.”

Nghe được thanh âm, Túc Vũ giống như có chút mờ mịt ngẩng đầu nhìn thấy Cổ Vân mỉm cười ngoắc mình, mặt phút chốc tối sầm lại, tim như bị cái gì đó ninh một chút, Túc Vũ không nói hai lời, xoay người đi.

Cổ Vân khoe miệng còn tại nhẹ nhàng giơ lên, hiện tại rất xấu hổ, nàng không có đắc tội hấn a? Mấy ngày nay ngẫu nhiên cũng gặp hấn, hấn luôn vội vàng. Hiện tại hơn phân nửa đêm, sự tình gì cũng xong rồi đi, nàng cho hấn một khuôn mặt tươi cười, hấn khen ngược, trực tiếp cho nàng một bóng dáng. Cổ Vân giận, đối với thân ảnh đang nóng lòng đào tẩu hét lớn một tiếng: “Túc Vũ người đứng lại đó cho ta!” Túc Vũ cứng đờ, tạm dừng trong chốc lát lại lập tức nhắc chân đi, đáng tiếc Cổ Vân bước nhanh đuổi theo, che trước mặt hấn. Dày đặc mùi rượu từ trên người Túc Vũ đập vào mặt.

“Người vì sao lại trốn tránh ta?”

Túc Vũ cúi đầu, Cổ Vân thấy không rõ mặt hấn, chỉ nghe thấy hấn có chút không rõ nói: “Ta không có.”

Túc Vũ nhất mở miệng, mùi rượu khiến mày Cổ Vân nhăn cùng một chỗ, hấn khẳng định uống không ít, thủy chung cúi đầu không hề để ý đến nàng. Cổ Vân thật sự khó hiểu, nàng khi nào thì bị người chán ghét như vậy, vì thế tò mò hỏi: “Ta đắc tội người?”

Cổ Vân bắt quá là thuận miệng hỏi, Túc Vũ lại giống như con nhím, mỗi một cái gai đều chìa lên thẳng tắp, khàn khàn thanh âm cơ hồ đang tê rống: “Ta nói không có! Người về sau cũng không cần xuất hiện ở trước mặt ta?”

Túc Vũ rống lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của Cổ Vân, “Vì cái gì?”

“Không có gì, chính là không muốn nhìn thấy người! Người tránh ra!” Vừa nói, Túc Vũ thế nhưng còn động thủ đẩy nàng, vết thương ở ngực đã tốt lắm hơn phân nửa, bị như vậy vài lần cũng không phải rất đau, bất quá Cổ Vân hiển nhiên đã bắt đầu không kiên nhẫn, “Người phát rượu điên à?” Đẩy bàn tay hấn còn khoát lên trên vai, Cổ Vân quyết định không cùng một tên say như chết vô nghĩa.

Cổ Vân xoay người, trên cổ tay bỗng nhiên đau đớn, lực đạo kia lớn kinh người, Cổ Vân đau hút một ngụm khí lạnh, nhìn lại chỉ thấy Túc Vũ gắt gao túm tay nàng, một chút ý tứ buông ra đều không có. Cổ Vân thâm mắng, tử tiểu tử này muốn bóp nát tay nàng a!

Cổ Vân đang lo lắng muốn cho hấn một quyền tỉnh rượu hay không thì Túc Vũ phút chốc ngẩng đầu, khuôn mặt ánh vào mắt dọa Cổ Vân nhảy dựng, bàn tay đã muốn nắm thành quyền cương ở nơi nào.

Uống rượu, sắc mặt hồng biến thành màu đen, trên mặt là râu mới dài ra, hai mắt sung huyết đen tối vô thần, như là đang nhìn chăm chăm nàng kì thực mơ hồ lợi hại, dày đặc hơi thở mang theo mùi rượu đập vào mặt mà đến, sắc mặt Cố Vân cũng tùy theo đó mà đen lại. Túc Vũ làm quỷ gì, nguyên lai tuần tú thể mà mới vài ngày không đã thành như vậy?

Cố Vân muốn rút tay về, diu hần đi nghỉ ngơi, ai ngờ thoát nhìn đã say rồi tỉnh rồi mù, nắm tay nàng còn chặt như vậy, mặc cho Cố Vân kéo như thế nào, hần chính là không buông tay, cuối cùng Túc Vũ rõ ràng đem tay nàng bắt đến trước ngực, gắt gao dán tại ngực, Cố Vân cả kinh, còn chưa kịp phản ứng Túc Vũ lại như điên hất tay nàng ra, kinh hoảng lui lại, miệng thấp hô: “Người là của đại ca, người là của hần !”

191. Chương 191

Vốn đi cũng đã không xong, mới lui lại mấy bước Túc Vũ liền lão đảo ngã trên mặt đất, thân thể cơ hồ là trực tiếp ngã xuống, miệng la hét cái gì đó nghe không rõ ràng lắm.

Cố Vân chưa bao giờ chăm sóc người say, trước kia đội liên hoan, một đám người uống rượu, nàng bình thường sẽ không say, sắp chấm dứt thì nàng trực tiếp chạy lấy người, tuyệt đối không đi thu thập tàn cục. Nhìn nam nhân trên mặt đất, nàng thực bất đắc dĩ chuẩn bị đi gọi tướng sĩ tuần tra ban đêm khiêng hần trở về, đi qua bên người hần nghe thấy Túc Vũ vẫn đang nói cái gì đó liên quan đến Băng Luyện...người...Linh tinh .

Hần biết bí mật của Băng Luyện, lão nhân Túc gia không chịu nói, nàng có thể từ trên người Túc Vũ xuống tay, ngồi xổm, Cố Vân cẩn thận nghe hần nói.

“Vì sao Băng Luyện lại chọn nàng? Vì sao lại là nàng? Băng Luyện —— “

Đứt quãng thật lâu, Cố Vân vẫn không hiểu được, thừa dịp hần say hồ đồ, Cố Vân thấp giọng hỏi: “Băng Luyện lựa chọn ta có ý nghĩa đặc biệt sao?”

Túc Vũ nhắm mắt lại, miệng nói vài câu Cố Vân nghe không rõ ràng lắm, thất vọng đang muốn rời khỏi, Túc Vũ lại bắt đầu nổi điên ngồi dậy, đôi mắt sung huyết nhìn chăm chăm Cố Vân, không hề giống vừa rồi mà là thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, trong mắt là phức tạp quang mang làm cho Cố Vân có chút kinh hãi, Túc Vũ rớt cục mớ miệng, “Băng Luyện lựa chọn nàng, nàng chính là thể tử đại ca, nàng là nữ nhân của đại ca, ta không thể, không thể...” Thích người!

Cuối cùng ba chữ không kịp nói, áo hần đã bị Cố Vân nắm lấy, Cố Vân nhìn hần, ngữ khí vội vàng xao động hỏi: “Người nói cái gì, Băng Luyện lựa chọn ai, người đó chính là thể tử Túc Lăng?”

Túc Vũ bỗng nhiên nở nụ cười, đáng tiếc cười so với khóc còn khó coi hơn. Cố Vân vẫn là không chịu buông ra, ép hỏi: “Người nói rõ ràng cho ta, hôm nay người không nói rõ ràng, ta sẽ không cho người đi !”

Túc Vũ bất mãn nhìn lại Cố Vân, một bên cười một bên nói: “Trăm ngàn năm qua, Túc gia trưởng tức đều là Băng Luyện tuyển, chỉ cần là nó lựa chọn không ai có thể phản đối. Mặc kệ nữ nhân đó bộ dạng xấu hay đẹp, thông minh hay ngu dốt, chỉ cần là nó chọn, Túc gia nhất định phải nhận thức. Nàng là Băng Luyện chọn, còn ta ngay cả cơ hội tranh đều không có. Nàng hiện tại đã hiểu đi!”

Tựa hồ là vì phát tiết, Túc Vũ mỗi một câu đều rống thật sự lớn tiếng, Cố Vân muốn nghe không thấy đều khó, một câu cuối cùng thổ lộ Túc Vũ nàng căn bản chưa kịp đi chú ý, những câu phía trước giống như một búa tạ, hung hăng đánh vào lòng nàng.

Là xấu hay đẹp, thông minh hay ngu dốt, chỉ cần là nó chọn , Túc gia nhất định phải nhận! Túc Lăng cũng nghĩ như vậy sao?

Tay nắm vạt áo Túc Vũ không tự giác buông ra, Cố Vân thì thảo lắm bẩm: “Ý của người là nói là ai cũng không trọng yếu, nếu không phải Băng Luyện chọn ta, Túc Lăng căn bản sẽ không chú ý con người của ta!”

Cố Vân buông lỏng tay, Túc Vũ ba một tiếng lại ngã trên mặt đất. Cười to nói: “Quay chung quanh bên người đại ca nữ nhân tài mạo nhiều mặt có rất nhiều! Hắn không thiếu nữ nhân, không thiếu!”

Đúng vậy, nàng nhớ rõ lần đầu tiên thấy hắn, hắn cỡ nào kiêu ngạo, lạnh lùng, thậm chí keo kiệt nhìn nàng. Khi đánh nhau với hắn ở Lăng Vân các, ánh mắt hắn thấy nàng cầm Băng Luyện tràn ngập kinh ngạc cùng phần nộ, nguyên lai hắn là ở kháng nghị Băng Luyện lựa chọn, hắn vội vàng rời đi, hắn vội vàng rời đi là vì không cam lòng sao? Hết thấy đều là vì Băng Luyện!

Cố Vân vẫn muốn biết Băng Luyện bí mật, hiện tại biết vì sao nàng lại khó chịu như vậy? Trái tim đau, không thở nổi!

Túc Nhậm xa xa nghe Túc Vũ rống to, Túc Vũ cùng Thanh Mạt một cái nắm một cái quỳ, Túc Nhậm kinh hãi, quát: “Túc Vũ!” Hai bước tiến lên, dùng sức tha Túc Vũ đang say rồi tỉnh rồi mù, nhìn chằm chằm khuôn mặt Cố Vân âm tình bất định, giải thích: “Hắn say, đừng để ý đến hắn!” Đáng chết, Vũ rốt cuộc uống bao nhiêu?

Cố Vân thẳng tắp nhìn chằm chằm Túc Nhậm, ngữ khí vội vàng hỏi: “Băng Luyện lựa chọn ai, đó chính là nữ chủ nhân Túc gia. Người ngay từ đầu đối ta khách khí như vậy, Túc gia trưởng bối sau lại đối ta tốt như vậy, thậm chí Túc Lăng đối ta vài phần kính trọng, đều là vì Băng Luyện lựa chọn ta, có phải hay không?”

Túc Nhậm tâm trầm xuống, Vũ quả nhiên vẫn nói. Hắn suy tư trả lời như thế nào mới tốt, “Kỳ thật —— “ Nhìn ra được hắn chần chờ, Cố Vân gần từng tiếng nói: “Ta muốn nghe sự thật.”

Quá mức sâu sắc cũng không tốt! Thở dài một tiếng, Túc Nhậm trả lời: “Ngay từ đầu quả thật là vì Băng Luyện, nhưng là sau mọi người đều là thật tâm thích người!”

Nguyên lai là thật, sắc mặt Cố Vân có chút trắng bệch, không nói cái gì nữa xoay người bước đi.

“Thanh Mạt!” Túc Vũ đang trên người hắn, hắn lại không thể đuổi theo. Nhìn bóng dáng nàng gầy lộ sự lạnh lùng, mí mắt Túc Nhậm không biết sao nháy không ngừng. Nâng Túc Vũ uống say không biết gì, Túc Nhậm mắng: “Xú tiểu tử, ngươi sấm đại họa !” Đại ca nếu biết, hắn sẽ bóc một tầng da của ngươi!

Cố Vân đi trở về Ý Thiên uyển, trong đầu không ngừng nhớ lại. Túc Lăng mỗi một lần lo lắng, chán ghét, phần nộ, coi thường, đến sau lại nhận thức, quan tâm, thậm chí là thích, tất cả đều cùng Băng Luyện có liên quan. Nếu không phải Băng Luyện, khi tiêu diệt sơn tộc, sẽ thu nhận ý kiến của nàng, hắn có lẽ căn bản sẽ không nghe một dị quốc nữ tử nhiều nói một câu; nếu không phải Băng Luyện, hắn hẳn là cũng không có khả năng để nàng một nữ nhân huấn luyện tinh nhuệ của Túc gia quân, nếu không phải Băng Luyện, ngày đó hắn có phải cũng sẽ không nói ra câu “Ta nguyện ý” hay không

192. Chương 192

Trong lòng rầu rĩ, Cố Vân đi vào phòng, liếc mắt một cái liền Băng Luyện, nhẹ nhàng nắm, cảm giác hơi lạnh trước kia cảm thấy thực thoải mái, đêm nay không biết vì cái gì, tựa hồ nhảy lên vào trong lòng, tim cũng đi theo lạnh.

Nhẹ vỗ về oánh bạch thân kiếm, Cố Vân thấp giọng hỏi: “Hết thấy đều là vì người sao?”

Trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm lần đầu tiên mê mang như thế, hỏi ra những lời này, tim đau đớn, sự đau đớn này không giống đau đớn do đao kiếm gây ra làm cho nàng có chút không đứng vững, nàng gắt gao nắm Băng Luyện, lạnh giọng hỏi: “Người vì sao lại chọn ta?”

Cố Vân cười lạnh, nàng còn tưởng rằng chính mình mơ tưởng, nghĩ đến hắn là thật tâm thích nàng. Nguyên lai, bất quá là Băng Luyện lựa chọn nàng mà thôi. Ở trong mắt Túc Lăng, nàng là ai cũng không trọng yếu đi, khó trách hắn có thể nhận một khuôn mặt bị tàn phá, khó trách hắn nhẫn nại kiêu ngạo của nàng, khó trách tất cả mọi người trong tướng quân phủ đối nàng tốt như vậy!

Thì ra là thế —— không gì hơn cái này —— vì sao lại chọn nàng? Nàng không cần dựa vào một cây kiếm để đạt được người khác thích, nàng không cần! Cố Vân cầm Băng Luyện vút lại hộp gỗ trung, xoay người rời đi.

Vẫn im lặng nằm ở hộp gỗ Băng Luyện tựa hồ cảm ứng được cái gì đó, từ trong hộp nhảy dựng lên, dừng trước mặt ở Cố Vân, tựa hồ ở hướng nàng kì hảo. Trắng noãn thân kiếm ở ánh trăng chiếu xuống, đẹp khiến cho người ta đui mù, đáng tiếc lúc này Cố Vân đã không có tâm tình thưởng thức nó, nàng lạnh lùng nói: “Ta cần bản là không thuộc nơi này, ngươi không nên chọn ta!” Nàng phải đi về! Nàng phải về đến thời đại nàng của nàng! Lướt qua Băng Luyện, Cố Vân tiếp tục đi ra ngoài, Băng Luyện chưa từ bỏ ý định còn muốn đi theo, Cố Vân cũng không quay đầu lại gầm nhẹ: “Không cần đi theo ta.” Nàng hiện tại thực loạn, nàng muốn yên lặng một chút!

Băng Luyện bị vút lại trong phòng, khi Cố Vân bước ra viện, toàn thân nó kịch liệt loạn choạng, chủ nhân của nó không cần nó! Bạch quang chiếu sáng cả căn phòng, sương trắng hàn khí nháy mắt thổi qua toàn bộ Ý Thiên uyển.

Cố Vân đêm khuya xuất hiện ở cửa tướng quân phủ, tướng sĩ gác môn hoảng sợ hỏi: “Thanh cô nương, đã trễ thế này ngài còn muốn xuất môn sao?”

“Ừ, tùy tiện đi một chút.” Nàng cũng không biết chính mình muốn đi đâu, có lẽ thật sự chính là tùy tiện đi một chút, hiện tại chỉ có rời đi chỗ này nơi làm cho nàng hít thở không thông, làm cho nàng đau lòng, có lẽ có thể bình tĩnh suy nghĩ một chút. Tướng quân đã nói cho nàng tự do xuất nhập tướng quân phủ, bọn họ cũng không dám cản trở nàng, chỉ có thể trở mắt nhìn Cố Vân ra phủ.

Tiểu tướng tuổi ít hơn cảm thấy vẫn là không quá thỏa đáng, thấp giọng hỏi: “Tướng quân còn không có trở về, muốn đi bẩm báo thống lĩnh hay không?”

Tuổi thoát nhìn hơi lớn nghĩ nghĩ, trả lời: “Vẫn là đi báo!”

Tiểu tướng gật gật đầu, hướng bên trong phủ chạy đi.

Ai cũng không chú ý tới, một hắc ám thân ảnh theo sát phía sau Cố Vân rời đi.

Đêm khuya, ngã tư đường, không có đèn đường, ánh trăng chiếu không tới ngõ nhỏ, thuần hắc tuần mã cùng người trên lưng ngựa cơ hồ dung nhập bóng đêm, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa, cũng không dồn dập. Túc Lăng tay cầm dây cương, trong đầu còn đang suy nghĩ chiến báo hôm nay.

Phía đông lãnh hải thường xuyên có hải tặc nhưng bởi vì Khung Nhạc hàng hóa cơ bản không dùng đường biển, Hoàng Thượng cũng không tính cùng phụ cận đảo quốc liên hệ, hơn nữa hải tặc ít xuất hiện, nhưng là tháng này, hải tặc thế nhưng nhiều lần lên bờ, ở trấn nhỏ gần biển thiêu giết bắt người cướp của, thủy sư thì bạc nhược, nhiều lần truy kích vẫn làm cho bọn họ đào thoát, hắc cùng đại thần thương nghị cả đêm, quyết định viết tấu chương thỉnh Hoàng Thượng phái binh lực đóng ở Đông hải.

Túc Lăng còn tại suy tư nên sai đôi nào đi Đông hải, Xích Huyết bên hông bỗng nhiên nóng lên, phát ra quái dị bạch quang, ở tối đen bóng đêm chói mắt mà quỷ dị, đồng thời kiếm dị thường kịch liệt run run, cách quần áo lại vẫn làm cho hắn cảm thấy nóng rực.

Xích Huyết ít biểu hiện kịch liệt như thế, đạo bạch quang kia lại làm cho Túc Lăng kinh hãi không thôi, Băng Luyện đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến ngày ấy Túc Nhậm nói, Túc Lăng phút chốc căng thẳng, người Tụ Linh đảo thật sao lợi hại như thế, ngay cả Băng Luyện cùng ảnh vệ cũng không bảo vệ được nàng? Nắm chặt dây cương, Túc Lăng kẹp chặt bụng ngựa, tuần mã giống như cũng cảm ứng được chủ nhân vội vàng, hí dài một tiếng, hắc ám thân ảnh như lợi kiếm chạy như bay, đi qua đường tắt.

Dồn dập tiếng vó ngựa khiến cho tướng sĩ gác cửa chú ý, giương mắt nhìn lại, xa xa một bóng đen cực nhanh phi đến, chỉ chốc lát sau đã đến trước mắt, người trên ngựa lập mạnh dây cương, tuần mã hí dài, đứng ở trước cửa tướng quân phủ, thấy rõ người nào tướng sĩ lập tức nghênh đón, “Tướng quân!” Thấy sắc mặt tướng quân ngưng trọng, tướng sĩ đang do dự nên nói chuyện Thanh cô nương ra khỏi phủ cùng hắn như thế nào, Túc Lăng đã lưu loát xuống ngựa, đem dây cương vút cho hắn, vội vã hướng bên trong phủ chạy tới.

Túc Lăng vừa mới vào đại môn, cùng đồng dạng vội vàng Hàn Thúc gặp gỡ. Hàn Thúc dài thở phào nhẹ nhõm, thở dài: “Tướng quân, ngài cuối cùng đã trở lại.”

Túc Lăng lo lắng chuyện mình đoán rằng đã trở thành sự thật, khẩu khí có chút vội vàng xao động, “Xảy ra chuyện gì?”

Biểu tình Hàn Thúc quái dị nói: “Ỗ Thiên uyển đã xảy ra chuyện, ngài mau đi xem một chút đi.”

193. Chương 193

Quả nhiên đã xảy ra chuyện! Trong đầu Túc Lăng tự động hiện lại hình ảnh một kiếm xuyên tim kia, lạnh lùng, sắc mặt trở nên rất khó xem. Hàn Thúc kỳ quái nhìn bộ dáng Túc Lăng hô hấp không khoải, vội la lên: “Tướng quân ngài làm sao vậy?”

Thanh âm Hàn Thúc vang dội đem thần trí Túc Lăng trở lại, chỉ thấy Hàn Thúc trừ bỏ biểu tình có chút cổ quái cũng không khác thường, lấy tính cách hần, nếu là Thanh Mạt ở trong phủ bị tập kích, về mặt hần không nên là như vậy, Túc Lăng áp chế cảm xúc bất an, một bên đi nhanh hướng Ỗ Thiên uyển một bên hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Theo sát sau Túc Lăng, mảy Hàn Thúc rồi rầm cùng một chỗ, về mặt mờ mịt trả lời: “Ỗ thiên uyển phụ cận không biết vì cái gì bỗng nhiên bị hàn khí vây quanh, lạnh như băng. Ta vốn muốn vào xem, đi đến sân cả người đều nhanh đông cứng, không thể không đi ra trước, không biết Thanh cô nương có trong phòng hay không, nếu ở thì rất phiền toái!”

Hàn khí? Băng Luyện mặc dù lạnh nhưng không đến mức làm cho người ta đi đến sân liền chịu không nổi, Túc Lăng cũng không rõ cho nên, bất quá không thấy nghe tin có người đột nhập, tâm có chút lơ lửng nhưng cước bộ chút không có đình trệ.

Tướng sĩ tuổi lớn hơn dắt ngựa trở về, hai người đã sớm không thấy. Lúc này tiểu tướng tiến đến báo tin chạy gấp, không đợi hần đứng vững, tướng sĩ kia vội la lên: “Người vừa rồi thấy tướng quân không?”

Tiểu tướng lắc đầu trả lời: “Không có.”

“Túc thống lĩnh?”

Tiểu tướng thất bại trả lời: “Cũng không tìm được, hần không ở trong viện.” Hần còn đi thư phòng tìm cũng không phát hiện thống lĩnh, hần rõ ràng không có ra ngoài, tại sao sẽ không gặp thấy người?

Gió đêm lạnh nhưng tướng sĩ kia ra một đầu mồ hôi, “Ta vừa rồi nghe được Hàn tiên phong nói, Ỗ Thiên uyển đã xảy ra chuyện, Thanh cô nương không phải ở kia sao?”

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Tiểu tướng cũng khẩn trương, sớm biết rằng là tình huống này, vừa rồi vô luận như thế nào cũng không thể để Thanh cô nương ra phủ!

Quyền đầu nắm chặt, tướng sĩ kia nói: “Người ở chỗ này, ta đi Ỗ Thiên uyển bẩm báo tướng quân chuyện Thanh cô nương ra phủ.” Không báo, tội quá nặng!

“Ừ!” Tiểu tướng dọa ra mồ hôi lạnh vội vàng gật đầu. Tướng sĩ chạy đi hướng Ỗ Thiên uyển, càng đi càng cảm thấy một cổ hàn khí thẳng bức mà đến, không tự giác run run.

Hàn Thúc cùng Túc Lăng tới Ỗ Thiên uyển cũng bị cảnh tượng trước mắt cả kinh nhất thời không thể động dậy.

Tường viện kết một tầng băng mỏng, mái ngói kết băng trụ hơn hai tấc, lá cây rậm rạp ở gió đêm thổi đông đưa hần là phiến lá ma sát ra sần sật, giờ phút này bởi vì lá cây cũng kết băng, phát ra từng đợt thanh âm kì quái. Toàn bộ Ỗ Thiên uyển bao phủ bên trong hàn băng, Dưới ánh trăng phát ra ánh sáng lưu quang.

Ngoài Ý thiên uyển, tướng sĩ đêm tuần nhìn kỳ quan như vậy tất cả đều trợn mắt há hốc mồm mà đứng ở trước viện liên tiếp run run .

Túc Lăng trước hết lấy lại tinh thần, hướng tới cửa vào đi đến, Hàn Thúc thẳng tắp trừng nhìn băng trụ, nhin không được quá kêu: “Trời ơi! Vừa rồi ta đi vào còn không có băng trụ đâu? Mới là tháng mười một , như thế nào sẽ có loại việc lạ này a!” Khung Nhạc ở phía nam, kinh thành lại tuyết ở nơi ẩm áp sáng khoái, cả năm chỉ có mấy ngày năm mới phiêu chút bông tuyết, khi nào thì gặp qua trường hợp này a?

Túc Lăng đi đến ngoài cửa, cửa bỗng nhiên từ bên trong mở ra, một cổ hàn khí lập tức trào ra, những người đứng ở cạnh cửa không tự giác rùng mình! Cao trắng thân ảnh vừa đến vũ vụn băng trên người, một bên mắng đi “Lạnh chết lão tử !”

Theo ngoài cửa nhìn lại, phòng trong lộ ra đẹp mắt bạch quang đem trong viện chiếu sáng, trên cỏ băng kết nửa thước, cửa sổ mái hiên tất cả đều là băng, đứng ở viện ngoại, đã muốn có thể cảm nhận được tận xương băng hàn, nếu là đặt mình trong trong đó, tư vị kia có thể nghĩ. Túc Lăng vội la lên: “Yến thúc, nàng ở bên trong sao?”

Túc Yến chạy nhanh đóng cửa lại, một bên xoa xoa ngón tay cứng ngắc, một bên run run trả lời: “Nha đầu không ở. Băng Luyện không biết phát điên cái gì, cách nó một trượng đều bị nó đông lạnh thành khối băng, bạch quang chói mắt. Không nghĩ tới năng lực Băng Luyện cư nhiên mạnh như vậy, nếu không phải hắc có hơn bốn mươi năm nội công hộ thể, sợ là không đi ra được !”

“Nàng không ở?” Kia nàng đi đâu a? Túc Lăng đẩy cửa, muốn vào đi tìm hiểu đến tột cùng. Băng Luyện không thích hợp, nhất định là biết nàng phát sinh chuyện gì.

Vừa mở ra, hàn khí trào ra thế nhưng càng thêm đến xương. Túc Yến rút cổ lại. Một phen bắt lấy ống tay áo Túc Lăng, vội la lên: “Lăng, ngươi đừng đi vào, đêm nay Băng Luyện thực không thích hợp!” Nhiều năm qua, Băng Luyện tuy rằng vẫn đều lạnh nhưng là người ta đụng vào nó, nó đều đã thu liễm hàn khí, cho dù vẫn lạnh như băng cũng không bị tổn thương do giá rét. Đêm nay hắc đi vào, Băng Luyện chẳng những không có thu liễm hàn khí, ngược lại khi hắc tới gần, hàn khí càng tăng lên, nếu không phải hắc thân thủ nhanh nhẹn li khai, nhất định sẽ bị đông lạnh ở bên trong

194. Chương 194

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

195. Chương 195

“Nàng không cười ngựa,sẽ đi không xa, ta ở chỗ này chờ tộc trưởng, ngươi an bài tướng sĩ chia thành các tiểu đội, đem kinh thành phiên cũng phải tìm đến nàng!” Tìm không thấy nàng tam đệ liền thăm, cho dù đại ca buông tha hắc, chính hắc cũng có thể tự bức tử mình.

Hàn Thúc gật đầu trả lời: “Được, ta đi trước.”

“Hàn Thúc.” Túc Nhậm bỗng nhiên gọi hắc lại, suy tư trong chốc lát mới công đạo “Cẩn thận cẩn thận chút, đừng truyền tin ra ngoài.”

Hàn Thúc vỗ vỗ ngực: “Yên tâm.”

Hàn Thúc đang nói, một thanh âm kéo kệt kéo bỗng vang lên, mọi người dọc theo tiếng vang nhìn lại, chỉ thấy trên tường băng cư nhiên băng như mạn đằng bắt đầu chậm rãi kéo dài trong suốt rất đẹp. Nhưng là

như thế này dọc theo một đường căn cước mà đến lại làm cho người ta có một loại cảm giác mao cốt từng bừng.

Mắt thấy hàn băng sẽ trườn lên chân. Túc Yến như ở trong mộng mới tỉnh hết lớn: “Lui về phía sau!” Các tướng sĩ vây quanh Ý Thiên uyển chạy nhanh lui về phía sau, nhìn chằm chằm băng còn dần dần kéo dài. Sắc mặt Túc Nhậm cũng bắt đầu có chút trắng bệch, đối với Hàn Thúc khẽ gọi: “Nhanh đi a!”

“A!” Phục hồi tinh thần lại, Hàn Thúc hướng giáo trường đi. Hàn băng còn tại diên cuồng mà hướng bốn phương tám hướng kéo dài, các tướng sĩ kinh hãi không thôi, Thanh cô nương không trở lại, tướng quân phủ sẽ không bị đóng băng đi?

Bên trong phủ tướng quân hồng, Cố Vân không biết chút nào.

Cố Vân dọc theo ngõ nhỏ chậm rãi đi, nhìn trên đỉnh đầu chỉ có mấy khối mây mù, liền ngay cả ánh trăng cũng không trong sáng, đường tắt cũng tối đen một mảnh, tựa hồ nhìn không thấy phía trước, nàng cứ như vậy bước một đi tới, tâm từ ngay từ đầu phần nộ sau lại thất vọng, mê mang, có lẽ tại đây ban đêm yên tĩnh chỉ có tiếng bước chân cùng tiếng tim đập rõ ràng của nàng là có thể nghe thấy được.

Nàng không biết chính mình đi bao lâu rồi bởi vì nàng cũng không biết nàng muốn đi đâu? Lần đầu tiên, nàng không biết chính mình muốn thế nào.

Nàng mười bảy tuổi nhập ngũ, mười chín tuổi trúng đặc công, trinh sát, dã chiến, vây bắt, giải cứu con tin, phản cướp máy bay... Nàng đã muốn không nhớ rõ chính mình chấp hành bao nhiêu nhiệm vụ, đến hai mươi bốn tuổi chấp hành nhiệm vụ chống khủng bố, lá oải bị SOAE sa ung súng bắn trúng, một lá phổi phải cắt bỏ, nàng không thể không xuất ngũ. Xuất ngũ sau xin vào làm cảnh sát hình sự, như nguyện tiến vào, sau nhiều lần khảo hạch đều toàn bộ qua, khả năng phá án cực cao, các loại nhiệm vụ hoàn thành thật sự xuất sắc.

Nhưng mà, đến thế giới nam quyền tối thượng, nàng nghĩ đến có thể dựa vào thực lực của chính mình đạt được mọi người tán thành. Kết quả mới biết được nguyên lai hết thảy là nàng tự cho là đúng, nàng kỳ thật chính là một thứ phụ thuộc. Ở trong mắt bọn họ, nàng là ai có lẽ không trọng yếu.

Nàng hiện tại chỉ muốn biết, nam nhân thường xuyên rộng rãi luôn đáp ứng yêu cầu của nàng, vội vàng xao động, không có kiên nhẫn lại yên lặng làm bạn với nàng, bắt nàng uống được, luôn đen mặt mặt lạnh lại không được tự nhiên nói “Ta nguyện ý”, nhìn nàng cũng chỉ vì thanh kiếm kia hay không? Hẳn rồi cuộc là thích nàng, vẫn là thói quen tán thành ánh mắt thần kiếm của Túc gia?

Cước bộ trở nên trầm trọng, Cố Vân dựa lưng vào tường đá lạnh như băng, chậm rãi ngồi ở góc tường ven đường, đem chính mình che giấu vào trong bóng đêm, đầu nhẹ nhàng mà gối lên đầu gối, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nàng vẫn nghĩ đến nàng không cần nhưng hiện tại lòng của nàng vì sao lại toan sắp khó chịu thế này?

Màu đen là màu sắc tự vệ tốt nhất, nó không chỉ có vây lấy nữ tử, đồng thời cũng đem nam tử thủy chung ở cuối hẻm che giấu ở trong bóng tối. Hẳn chưa thấy qua nàng như vậy, cô đơn mà vô thức, trong trí nhớ nàng thần thái bay lên, tự tin kiên định, bên môi là bữa bãi lãnh ngạo tươi cười, đều làm cho người ta đui mù, cặp mắt sâu sắc thâm trầm càng sẽ làm hẳn không tự giác lâm vào trong đó. Đêm nay, vì sao nàng ưu thương như thế? (Mọi người có đoán được đây là ai chưa???)

Đôi mắt đen lẳng lẳng nhìn chằm chằm nữ tử. Ngao Thiên vài lần muốn lại gần nàng, nhưng lại chung thủy không thể bước ra từng bước. Trong tay là theo sự phụ cầu đến linh dược, hy vọng có thể làm cho thương của nàng nhanh lành hơn chút, chính là ở tướng quân phủ suốt một ngày vẫn không đi vào, có lẽ để Kiền Kinh chuyển mới là tốt nhất.

Hắn không biết đối mặt với nàng như thế nào, khi kiếm đâm vào nàng, cũng đồng dạng đâm xuyên qua tim hẳn. Cho dù kế hoạch này là nàng đưa ra, cho dù nàng còn sống, như trước không thể thay đổi hẳn vì Dạ Mị, đem thanh kiếm lạnh như băng đưa vào trong nàng.

Hắn biết chính mình đã không có tư cách xuất hiện ở bên nàng, nhưng là đêm nay nàng đau thương cô đơn như vậy, hẳn có thể ở bên người nàng hay không ?

Thân ảnh ẩn dấu trong bóng đêm rớt cục giật mình, mà cũng vào lúc này một chuỗi tiếng vó ngựa chạy như điên làm vỡ nát đêm yên tĩnh.

Ngao Thiên hí mắt nhìn lại, tuần mã đen như mực như tia chớp cấp tốc tới gần, rất nhanh đi tới bên cạnh người kia, tại mặt cô ảnh đang cuộn mình ngừng lại, là Túc Lăng!

Dấu đi chưa sót trong lòng, Ngao Thiên hướng càng sâu lui lại từng bước. Cố Vân cũng nghe thấy tiếng vó ngựa vang dội, ngẩng lên nhìn lại, thân ảnh cao lớn đã kéo nàng dậy, ngay sau đó nàng liền rơi vào một cái ôm ấm áp lại bá đạo.

196. Chương 196

Cố Vân phục hồi tinh thần, giãy dựa khê nói: “Buông ra!”

Thân thể hần cao lớn vây nàng vào trong ngực, thanh âm thấp suyền ở bên tai vang lên một cách vội vàng, “Vì sao không rên một tiếng rời khỏi?” Hần ở một ngõ nhỏ đen đi qua, một đêm tâm trống rỗng, mỗi một lần đều sợ chính mình đi nhầm vị trí bỏ qua nàng, chẳng lẽ hần đối nàng còn chưa đủ sao? Nàng vì sao không đúng lý hợp tình hỏi hần mà là yên lặng rời đi, vẫn là nàng căn bản không dùng tâm thể hội cảm thụ của hần?

Khẩu khí Túc Lăng thô bạo làm cho Cố Vân vốn đã dần dần tỉnh táo lại bắt đầu bốc hỏa, nàng lớn tiếng trả lời: “Ta đi có quan hệ gì, Băng Luyện sẽ giúp ngươi tuyển một thể tử tốt!”

Nàng quả nhiên là vì Băng Luyện mà sinh khí. Đuối lý, Túc Lăng vội vàng giải thích: “Ta không phải cố ý gạt nàng, chính là cảm thấy này căn bản không có gì——” Cố Vân có lẽ cũng không có chú ý tới, hiện tại nàng như thế này, cực kỳ giống một nữ tử không chiếm được chú ý cùng coi trọng đang cầu kính, chính là phương thức của nàng rất kịch liệt mà thôi. Giờ phút này nàng giống như một con mèo bướng bỉnh bị giam phải đuôi, Túc Lăng nói còn chưa xong nàng đã không chút khách khí châm chọc: “Đúng vậy, không phải là một nữ nhân thôi, không có gì! Chọn ai đối với ngươi mà nói căn bản cũng không có gì khác nhau!”

“Ta không có ý này! Nó chỉ là một cây kiếm, nàng căn bản không cần quá để ý nó!” Túc gia người người đều để ý thanh kiếm kia như vậy, như thế nào ngay cả nàng cũng như vậy? Chẳng lẽ ở trong lòng bọn họ, một cây kiếm có thể không chế hần Túc Lăng? !

Không cần để ý phải không? Cố Vân nhìn đôi mắt sâu thẳm của Túc Lăng, còn thật sự hỏi: “Hảo, kia ta hỏi ngươi, nếu không phải thanh kiếm này, ngươi sẽ cho ta tự do xuất nhập tướng quân phủ? Sẽ đối ta vài phần kính trọng? Thậm chí cho ta ở quân doanh luyện binh? Sẽ...” Hít sâu một hơi, Cố Vân quyết định thuận theo tâm, hỏi ra chuyện trong lòng nàng để ý nhất, “Ngươi sẽ khấn trương ta như vậy? Để ý ta?”

Hần thật sự thật không ngờ ảnh hưởng của một cây kiếm đối nàng lớn như vậy, ngay từ đầu không nói là vì sợ nàng biết sau sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nếu sớm biết như vậy, hần sẽ bảo mọi người nói năng thận trọng! Nhưng hiện tại nếu hần không giải thích, nàng tuyệt đối sẽ không từ bỏ, vì thể hần thở dài một tiếng, chỉ tiết đáp: “Ngay từ đầu ta quả thật có chút tò mò Băng Luyện vì sao lựa chọn nàng, cho nên mới đối nàng có vài phần chú ý, về phần cho nàng luyện binh, cùng Băng Luyện một chút quan hệ cũng không có. Ta khấn trương nàng, là vì ——” Túc Lăng không tự giác nhíu mày, hần một đại nam nhân nói cái gì tình yêu a, thật sự rất không tự nhiên, hần đối nàng như thế nào, chẳng lẽ nàng thật sự không hiểu?

Cố Vân theo hỏi câu kia bắt đầu liền căng thẳng, ánh mắt chớp cũng không dám chớp một chút. Có lẽ chính là vì chưa bao giờ để ý cùng khấn trương, Túc Lăng trong nháy mắt chần chờ cũng không được tự nhiên, ở Cố Vân trong mắt lại trở thành không lời nào để nói.

Tâm giống như bị hung hăng đâm một chút, đau! Hần không nói phải không? Kia nàng giúp hần nói: “Bởi vì Băng Luyện chọn chính là Túc gia tức phụ, mà ta thoát nhìn vừa vặn không phải thực chán ghét, cho nên chấp nhận một chút cũng không sao cả!”

“Thanh Mạt!” Cố Vân nói làm Túc Lăng lo lắng một đêm cũng đã táo bạo tính tình, tay đang ôm Cố Vân cơ hồ sẽ bẻ gãy thắt lưng của nàng, bằng hàn mâu thẳng tắp nhìn nàng, thanh âm áp lực có chút ám ách, “Ồ trong lòng nàng, ta là một người nam nhân như vậy?” Một người tùy tiện thỏa hiệp, đối cảm tình chấp nhận! Nếu hán nguyên ý chấp nhận đã sớm thê thiếp thành đàn, còn có thể chờ cho tới hôm nay làm cho nàng chất vấn như vậy, châm chọc hán?

Cố Vân run sợ một chút, ngay cả tay cũng không tự giác mà nắm chặt. Nàng biết hán là thật sự tức giận, hung hăng nắm chặt hai tay, lạnh lùng quay mặt đi, không nhìn tới đôi mắt đen kia. Túc Lăng càng thêm giận, không cho nàng trốn tránh gằm nhẹ: “Trả lời ta.”

Hán cư nhiên rống nàng! Hán chưa từng đối nàng nói qua một câu về Băng Luyện, hán căn bản chính là cố ý giấu diếm, cho dù đến giờ khắc này, hán cũng không có hảo hảo giải thích, ủy khuất trong lòng làm cho Cố Vân cuối cùng rống trở về: “Người từ đầu tới đuôi vốn không có nghĩ tới cho ta biết người là một nam nhân thế nào!”

Cặp mắt vĩnh viễn kiên định sáng ngời giờ phút này bịt kín một tầng sương mù, nàng không khóc lê hoa mang vũ, thản nhiên hơi nước, đã đủ để dập tắt lửa giận của hán, nàng không thích hợp khóc hán cũng không cho phép nàng khóc. Bàn tay vô nhẹ lưng Cố Vân, động tác ngốc ngốc cũng rất mềm nhẹ, giọng nam trầm thấp rất chậm cũng rất kiên định bên tai nàng vang lên, “Nữ nhân ở trong mắt ta cho tới bây giờ chính là phiền toái, nếu ta không thích, đừng nói là Băng Luyện, chính là Thiên Vương lão tử cũng không có khả năng bức ta lấy ai! Ta khẩn trương, bảo hộ nàng, tín nhiệm nàng đều là vì —— ta thích nàng, thích con người nàng, muốn nàng trở thành thê tử của ta, không đơn giản là tướng quân phủ nữ chủ nhân, Túc gia trưởng tức mà thôi.” Nói xong, Túc Lăng bỗng nhiên thoải mái rất nhiều.

Cố Vân bị Túc Lăng đột nhiên thâm tình thổ lộ mà kinh ngạc, cứng đờ, nói không rõ trong lòng suy nghĩ gì, trong đầu chính là lời hán vừa nói.

Cố Vân khó được ngây ngốc, Túc Lăng buồn cười, ôm nàng vào trong ngực, hơi hơi cúi người, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Đã rõ ràng sao? Muốn ta lặp lại lần nữa hay không?”

Ám áp hơi thở nhọt nhọt phun ra bên tai, trong đầu oanh một tiếng, nàng rốt cục lấy lại tinh thần, mặt cơ hồ thiêu cháy, nàng không biết mặt mình hiện tại thoát nhìn có dọa người hay không, nàng chỉ biết là lòng của nàng kinh hoàng không thôi, tiếng tim đập dồn dập làm hô hấp của nàng cũng đi theo không xong, dùng sức hít thở, vờn quanh bên người nàng đều là hơi thở của hán, nàng sắp hô hấp không khoái. Cố Vân bối rối muốn rời khỏi ôm ấp của hán, bàn tay ở bên hông cũng không cho nàng lùi bước, không thể động đây, chỉ có thể tiếp tục cương đứng ở nơi đó, không biết nên phản ứng như thế nào.

Thanh âm Túc Lăng trầm thấp ở bên tai lại vang lên, “Còn nàng?”

Cố Vân có chút mờ mịt ngẩng đầu, ngênh thị ánh mắt Túc Lăng, không hiểu hỏi: “Cái gì?”

“Trong lòng nàng nghĩ như thế nào? Nàng có thích ta hay không?” Ưng mâu có thể nhìn ra rõ ràng chờ mong cùng khẩn trương khó có thể che giấu

197. Chương 197

Cố Vân lẳng lẳng nhìn hán, nháy mắt liền có cảm giác như đang trong giấc mộng! Nào có ai như vậy a, mới thổ lộ đã bắt người khá trả lời! Dưới tầm mắt cực nóng của Túc Lăng, trong đầu Cố Vân loạn, sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên nàng như thế.

Đôi mắt Cố Vân chán kinh như mắt mèo thẳng trừng hán, một câu cũng không nói. Túc Lăng chờ càng lâu, sắc mặt càng đen, tâm chậm rãi lạnh, tay ôm eo nàng buộc chặt, vẫn như trước thực bá đạo, nhưng không có làm đau nàng mà là thấp giọng hỏi: “Không thích?”

Nhìn sự thất vọng cùng đau lòng rõ ràng trong mắt Túc Lăng, Cố Vân không có nghĩ nhiều lập tức trả lời: “Không phải!”

Nói xong, mặt Cố Vân lại một lần nữa đỏ như gấc, trời ạ nàng đang nói cái gì a! Nóng lòng phủ nhận như vậy, nàng có còn biết xấu hổ hay không a! Cố Vân lập tức cúi đầu, không dám nhìn Túc Lăng nhưng là vẫn bị Túc Lăng gắt gao ôm vào trong ngực, nàng cúi đầu liền biến thành khe tựa vào hắn. Cố Vân chỉ lo ai thán chính mình thất thố, hoàn toàn không chú ý tới trong mắt Túc Lăng là mừng như điên.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm nữ nhân “Mềm mại” trong lòng hắn, Túc Lăng nháy mắt hiểu rõ, “Ta hiểu được, thì là thích.” Nữ tử đều rụt rè, nàng nhất định là thẹn thùng.

A? Nghe thanh âm bên tai vô cùng vui mừng mà khẳng định, Cố Vân có chút mờ mịt ngẩng đầu, tươi cười trên mặt Túc Lăng nhìn thật sự chói mắt, nụ cười như vậy, bình thường tuyệt đối không sẽ xuất hiện tại khuôn mặt lãnh khốc này, đơn giản là một câu “Không phải” của nàng có thể làm cho hắn cười vui mừng như vậy, Cố Vân vốn đang muốn nói cái gì, hiện tại lại không muốn phá hư khuôn mặt tươi cười thuần túy này.

Hắn vừa rồi hỏi nàng có phải thích hắn hay không, lòng của nàng rất nhanh nói cho nàng, không phải! Kia không phải thích, hắn là chính là yêu đi? Khóe môi giờ lên một chút ngọt ngào tươi cười, tùy ý ôm eo gắt gao ôm vào trong lòng. Cảm giác tâm hồn được chậm rãi điền đầy có phải là hạnh phúc? Nguyên lai chính là đem nàng ôm chặt vào trong ngực cũng đã làm cho hắn an tâm cùng thỏa mãn. Chính là ôm càng chặt, mảy Túc Lăng cũng nắm càng chặt, nàng sao lại gầy như vậy? Trên người cơ hồ tất cả đều là xương, Túc Lăng chậm rãi buông người trong lòng, lấy ngựa áo choàng trên lưng mặc cho nàng không chừa khe hở nào. Đầu đầu mùa đông, buổi tối đi ra ngoài tự nhiên cũng chỉ mặc một chút quần áo như vậy! Vừa rồi còn dịu dàng thăm thiết, mặt Túc Lăng bỗng nhiên liền thay đổi, Cố Vân có chút mặc danh kỳ diệu, tâm tư nam nhân thật đúng là không dễ dàng đoán.

Nắm tay Cố Vân, Túc Lăng xoay người lên ngựa, “Trở về đi, nàng còn không quay về, Băng Luyện còn không biết ép buộc ra cái dạng gì đâu!”

“Nó làm sao vậy?” Kỳ thật tính tính hơn nửa năm đến, Băng Luyện đối nàng dốc lòng làm bạn cùng toàn lực thủ hộ, trong lòng nàng vẫn là thực cảm kích, cũng là thật tâm thích nó, chính là đêm nay xác thực rất tức giận, đối nó cũng không có hoà nhã.

Nói lên Túc Lăng liền cảm tức, hừ lạnh: “Nó nghĩ đến nàng không cần nó đang phát giận.”

“Phát giận?” Cố Vân khó hiểu, Băng Luyện tuy rằng quả thật có linh tính, nhưng là một cây kiếm, phát giận như thế nào?

Về mặt Túc Lăng khó chịu trả lời: “Nàng trở về sẽ biết.”

“Người trước nói cho ta biết!” Cố Vân thật sự rất ngạc nhiên.

Túc Lăng ra vẻ thần bí lắc đầu, “Không nói.” Hắn cũng không biết hiện tại tướng quân phủ thành bộ dáng gì nữa, tóm lại nhất định không tốt.

Túc Lăng không nói, Cố Vân có chút phiền toái cũng không lên ngựa, trừng hắn, ép hỏi: “Nói mau!”

Túc Lăng cười nhẹ: “Không nói!” Nàng xem như ở làm nũng sao?

“Túc Lăng!” Cố Vân cảm tức gầm nhẹ, Túc Lăng vẫn là bất vi sở động, chân mày ngả ngớn, Cố Vân khóe môi khẽ nhếch, chậm rãi nói: “Nói...Hay... Không!” Hừ, không nói thì đừng hình!

Ti —— Túc Lăng đau hút một ngụm khí lạnh! Nữ nhân này thật đúng là nhẫn tâm, ngón tay đều nhanh bị nàng chặt đứt! Trùng Cố Vân đang đắc ý dào dạt, Túc Lăng ứng mầu híp lại, một hơi thở nguy hiểm đánh úp lại, Cố Vân lui về phía sau từng bước cách hắn xa một chút, đáng tiếc đã không kịp.

A —— Cố Vân kêu lên sợ hãi, hắn, hắn, hắn tự nhiên kéo tay nàng đem cả người nàng kéo lên lưng ngựa, nhưng lại là chết tiệt mặt đối mặt! Cả người ngồi ở trên đùi Túc Lăng, eo bị hắn ôm, nàng chỉ có thể lấy tay chống ngực hắn mới có thể kéo ra chút khoảng cách giữa hai người, tư thế như vậy thật sự là làm cho nàng.... xấu hổ!

“Túc Lăng người là đồ khốn!”

Thanh âm nữ tử mắng cùng nam tử cười khê hùng hậu trầm thấp ở yên tĩnh ban đêm vọng lại. Ánh trăng không hiểu sao bỗng nhiên sáng ngời, đem bóng dáng hai người một ngựa lập rất dài rất dài, con ngựa nhàn nhả đi, tiếng vó ngựa càng lúc càng xa, tiếng kinh hô, thanh âm cười nhệthỉnh thoảng truyền đến, ấm áp một đêm lạnh giá.

Thẳng đến khi thân ảnh hai người hoàn toàn biến mất ở đường tắt, tiếng vui mừng reu đùa hoàn toàn ngừng lại, bóng đen cao ngạo như trước cương cứng ở nơi nào, bình sứ trong tay bị vỡ thành mảnh nhỏ, mảnh vun sắc nhọn chui vào lòng bàn tay, máu dọc theo khe hở một giọt một giọt chảy xuống, lưu lại trên đường lạnh lẽo, lưu lại một tâm hồn bị thương. (Tiểu Thanh: ô ô khổ thân ca)

Tuần mã màu đen lại đứng ở trước phủ tướng quân, lúc này đây động tác chào đón của tướng sĩ gác cửa rõ ràng trì hoãn không ít.

198. Chương 198

Túc Lăng xoay người xuống ngựa, đỡ Cố Vân xuống, tướng sĩ run run tiếp nhận dây cương, “Tướng quân ——” tiểu tướng để Cố Vân ra ngoài thấy Túc Lăng mang nàng trở về, đều nhanh lệ nóng doanh tròng! (bé khóc ạ)

Cố Vân không hiểu ra sao, đây là tình huống gì a? Mấy người đứng ngoài tướng quân phủ người người đều mặc thật áo bông thật dày, tuy vẫn trắng tấp nhưng là tay nắm trường thương hiển nhiên đã bị đông lạnh đỏ lên, thở ra đều là trắng bệch. Đại môn tướng quân phủ đóng chặt, cánh cửa có gì đó trong suốt, còn phiêu tán thân nhiên sương trắng. Cố Vân nhìn Túc Lăng bên cạnh sắc mặt xanh mét, mở miệng hỏi: “Sao lại thế này?”

Chết tiệt! Băng Luyện, thật sự muốn đóng băng tướng quân phủ của hần. Túc Lăng cắn răng. Cố Vân bỗng nhiên chợt lóe ý nghĩ,nói: “Là Băng Luyện? ” Đây cũng rất quá đi?

Túc Lăng oán hận trả lời: “Nó đang phát giận, nàng nghĩ biện pháp làm cho nó thu liễm một chút, bằng không đến hừng đông sẽ rất khó xong việc.” Ngay cả cửa này đều đông lạnh thành như vậy, hần không thể tin được trong phủ là bộ dáng gì nữa.

Cố Vân hiểu rõ gật đầu, “Nó ở đâu ?” Nếu trời đã sáng băng vẫn không tan, làm cho người bên ngoài thấy nhất định lời đồn nổi lên bốn phía.

“Ỗ Thiên uyển.” Nghĩ đến Băng Luyện có thể biến toàn bộ tướng quân phủ giống Ỗ Thiên uyển, rằng Túc Lăng lại bắt đầu ngựa, nếu có thể hần nhất định nấu chảy nó!

Hai người đi vào, tiểu tướng chạy tới muốn đẩy cửa ra, băng trên cửa thực trơn, phỏng chừng phía trong đã bị đóng băng, đẩy như thế nào cũng không ra, mấy người thấy thế chạy nhanh qua hỗ trợ. Bảy tám tướng sĩ cùng nhau dùng sức, trầm trọng đại môn mới chậm rãi đẩy ra, tiếng vang kéo kẹt kéo kẹt rất là chói tai nhưng cũng chỉ đẩy ra một chút liền rút cuộc không đẩy được nữa.

Túc Lăng đi vào trước, Cố Vân đi theo phía sau hần, chân chính đi đến bên trong Cố Vân mới biết được cái gì tên là bất khả tư nghị! Tay Túc Lăng nắm Xích Huyết đã hơi hơi phát run, hậu quả của việc dùng sức quá độ chính là gân xanh cơ hồ muốn bạo. Cố Vân nuốt nuốt nước miếng, nếu nàng là Túc Lăng phỏng chừng đã bạo mạch máu...

Băng ước chừng hơn mười cm đem đường đá cùng mặt cỏ toàn bộ đông lạnh ở, lá cây cũng đã không có mấy, tất cả đại thụ đều trụi lụi, cứng cáp còn ngưng kết một băng trụ dài nhỏ có thể làm hung khí, núi đá dùng để bài trí cũng không thể may mắn thoát khỏi đã thành băng sơn. Nếu không phải Túc Lăng tại bên người, nếu không phải quen thuộc bố cục còn có thể nhìn ra đại khái bộ dáng Cố Vân thật sự thực hoài nghi, này làm sao là tướng quân phủ, quả thực chính là thế giới băng tuyết.

Nói thật, cảnh sắc trước mắt còn rất đẹp nhưng là Cố Vân thật sự không có tâm tình thưởng thức, thật lạnh a, máu trên người như đang đông lại, Túc Lăng đưa áo choàng căn bản chắn không được. Cố Vân run run, trên tay bỗng nhiên ấm áp, Túc Lăng cầm đã cầm bàn tay đã sắp đông cứng của nàng.

“Đi phòng khách trước.” Kéo Cố Vân, hai người một đường đi hướng tới phòng khách. Càng đi, gió lạnh càng lạnh đến xương, loại lạnh lẽo này làm cho người ta hít thở không thông, nó có thể đem khí người thở ra nháy mắt ngưng kết thành băng, có thể động lại máu. Cố Vân không khỏi âm thầm bảo cho chính mình, về sau trăm ngàn không cần trêu chọc Băng Luyện! Thật sự là rất khủng bố .

Thật vất vả, hai người chạy tới phòng khách, cửa gập gao đóng, bên trong có ánh lửa, Túc Lăng dùng sức vỗ cửa gỗ đồng dạng kết băng một chút, bên trong truyền đến thanh âm nói chuyện, chỉ chốc lát sau, cửa từ bên trong bị dùng sức đẩy ra, Cố Vân chỉ cảm thấy đầu vai đau xót, ngay sau đó người đã bị Túc Yến nhấc vào trong.

Túc Lăng buông tay Cố Vân, cầm một cái áo da đang khoát lên ghế phi lên người nàng, chính mình phủ thêm một cái. Áo da làm cho Cố Vân đã muốn đông lạnh nói không nên lời nói chậm rãi hoãn một hơi, nhìn kỹ, trong phòng đốt lửa, lửa đã cháy lớn vẫn là không có nhiều nhiệt lực lắm, nhiều lắm chính là so với bên ngoài đỡ chút, vậy quanh đóng lửa trừ bỏ Túc Yến, còn có Túc Toàn, Túc Nhậm, liền ngay cả vài ngày không thấy Túc Kinh cũng đã trở lại. Trong hoàn cảnh như vậy còn có một người không có vây quanh bên đông lửa, cuộn người dựa vào góc tường kết băng mỏng, người đó là Túc Vũ.

Ánh mắt đỏ đậm nhìn nàng không đến một giây liền lập tức dời đi, nhìn ánh mắt hẩn coi như thanh minh, rượu hẩn là đã tỉnh.

Bàn tay nặng nề chụp lên trên vai Cố Vân, Túc Yến vội vàng nói: “Nha đầu a, người cuối cùng đã trở lại. Băng Luyện điên rồi, người mau đi qua ngăn nó lại, lúc này cũng chỉ có người có thể chế được nó!” Tộc trưởng đã qua nhìn Băng Luyện cũng thiếu chút bị đông cứng, hiện tại nàng là hi vọng cuối cùng của bọn hẩn.

“Không được.” Không đợi Cố Vân đáp lời, Túc Lăng đã muốn lạnh giọng từ chối, “Nàng không thể đi, lạnh như thế, không đến Ý Thiên uyển đã bị đông lạnh hỏng rồi.” Trên mặt nàng một chút huyết sắc đều không có, hẩn không thể làm để nàng gặp nguy hiểm.

“Kia làm sao bây giờ?” Chẳng lẽ cho Băng Luyện tiếp tục điên?

Túc Nhậm nhìn về phía Túc Kinh, “Tộc trưởng —— “

Túc Kinh nghĩ nghĩ, trả lời: “Người thử gọi nó đi.”

Cố Vân gật đầu: “Vâng.”

“Băng Luyện!”

Không có phản ứng.

“Băng Luyện!”

Đem thanh âm phóng đại một ít, Cố Vân lại gọi một tiếng.

Như trước không phản ứng

199. Chương 199

Cố Vân lắc đầu, trả lời có chút thất bại: “Không được, khả năng quá xa.” Túc Lăng nói trong nửa dặm gọi Băng Luyện nó đều có thể đến bên cạnh nàng, nhưng là từ phòng khách đến Ý Thiên uyển, tuyệt đối không chỉ nửa dặm.

Túc Kinh tiếp tục mỉm cười nói: “Dụng tâm, ở trong lòng gọi, nó hẳn có thể nghe thấy.” Bằng Luyện đối nàng ý lại cùng nhận thức vượt quá tưởng tượng của bọn họ, có lẽ nàng cùng Bằng Luyện cảm ứng không chỉ như thế.

Dụng tâm? Cố Vân nhíu mày, tâm lý cảm ứng? Có cần huyền bí như vậy hay không? Chậm rãi nhắm mắt lại, ngựa chết làm ngựa sống y đi! Cố Vân ở trong lòng một lần lại một lần gọi: Bằng Luyện, Bằng Luyện, Bằng Luyện —— gọi vài lần, hình như là không có động tĩnh gì, Cố Vân cũng có chút không kiên nhẫn —— nghe thấy hãy mau lại đây cho ta!

Vẫn là không có phản ứng.

Mở mắt ra, Cố Vân bắt đầu nhìn Túc Kinh vừa định nói nàng đã hết sức, một đạo bạch quang cực lượng từ xa tới gần, ở thời điểm bọn họ còn chưa kịp phản ứng, một cỗ lực cường đại đánh vào phá cửa sổ đang đóng chặt, chói mắt bạch quang mang theo khí thế như bão tuyết nghênh diện đánh úp lại, trong phòng tất cả mọi người trừ bỏ Cố Vân tất cả đều lùi lại mấy bước.

Đêm nay Bằng Luyện thực điên cuồng, sợ nó tổn thương Cố Vân, Túc Lăng muốn hộ phía sau Cố Vân nhưng là hắn mới giết chân, bằng hàn cương mãnh đánh úp lại, Túc Lăng thân thủ chặn lại nhưng lại bị bắn ra một trượng, ai cũng không thể tới gần, cho dù là Túc Lăng muốn đứng ở bên người nàng đều không được.

Thuần trắng vàng sáng đem Cố Vân cùng Bằng Luyện bao quanh, Túc Lăng lo lắng Cố Vân, còn muốn tiến lên, lại bị Túc Kinh ngăn lại, ý bảo hắn chờ chút.

Cố Vân ngạo nghễ đối diện Bằng Luyện. Túc Lăng rốt cục dừng lại, tĩnh xem biến. Cố Vân cùng Bằng Luyện cứ như vậy đối diện, Bằng Luyện ở trước mặt nàng, Cố Vân tự nhiên thân thủ cầm.

Ti —— tay cầm kiếm, Cố Vân cảm giác được hàn khí từ thân kiếm dừng mãnh vào, rất lạnh! So với mỗi lần nàng chạm đến Bằng Luyện đều lạnh hơn rất nhiều. Cố Vân có thể cảm giác được Bằng Luyện đang cấu kính, cho dù tay đã bị đông lạnh bắt đầu run lên, tay nắm nó chẳng những không buông ra ngược lại càng nắm chặt.

Sau khi đánh giá, hàn khí trên Bằng Luyện dần dần yếu đi, Cố Vân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đáng chết, nếu đông lạnh thêm chút nữa tay nàng phỏng chừng sẽ bị phế.

Vì sao không cần ta? Tâm Cố Vân vừa mới vừa buông, một thanh âm non nớt như hải đồng tựa hồ từ cực xa truyền lại lại như ở quá gần vang lên, mang theo tiểu tính tình hời hợt, tuyệt không đáng sợ, thanh âm non nớt còn dễ thương chết được.

Là nó nói chuyện? Một cây kiếm? Cố Vân đầu tiên là ngơ ngác, bắt quá rất nhanh lại bình tĩnh, nếu nó đều có thể cấu kính nói chuyện cũng không có gì quái lạ đi? Không phải sao? Thế giới này thật sự là quá điên cuồng.

Vì sao không cần ta? Cố Vân không trả lời, nó hiển nhiên rất bất mãn. Cố Vân dờ khóc dờ cười trả lời: “Ta không phải là không muốn người a!”

Vậy người lại bảo ta không cần đi theo người! Cố Vân muốn giải thích lại nhất thời cũng không biết cùng một cây kiếm giải thích như thế nào, chỉ có thể trả lời có lệ: “Lòng ta phiền muộn, tùy tiện đi một chút.”

Cũng may nó cũng không phải thực để ý, thanh âm non nớt tiếp tục nói: người thật sự sẽ không vứt bỏ ta? Cố Vân không chút do dự trả lời: “Sẽ không.”

200. Chương 200

“Người cam đoan!”

“Ừ, ta cam đoan sẽ không vứt bỏ ngươi, được rồi đi!” Sau hôm nay, nàng còn dám không cần nó tuyệt đối có thể tùy thời biến nàng thành băng.

Ân! Ta mệt mỏi quá a! Băng Luyện chiếm được đáp án vừa lòng rất cực thỏa mãn, chói mắt quang mang trên người chậm rãi phai nhạt, nó không hề ở trong không trung, mà là lẳng lặng nằm trong tay Cố Vân.

Một khắc trước còn uy phong lẫm lẫm, như thế nào giờ khắc này lại vô dụng thành như vậy. Cố Vân buồn cười, “Xứng đáng.” Phát hỏa cả đêm có thể không mệt sao?

Sau khi vầng sáng trên người Băng Luyện biến mất, khí băng hàn cũng tùy theo biến mất, chung quanh hàn băng vẫn còn nhưng là đã không còn làn gió sắc bén, có cũng không rét đến tận xương .

Cố Vân nắm Băng Luyện trong tay, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một đám người ánh mắt phức tạp nhìn nàng. Túc Yến ngạc nhiên hỏi: “Ngươi có thể nói chuyện cùng nó?”

Cố Vân cũng thấy thần kỳ, cười nói: “Ta cũng không biết là có thể. Các người không thấy nghe sao?” Thanh âm tuy rằng thực non nớt mờ mịt nhưng vẫn là thực rõ ràng .

Mọi người đồng thời lắc đầu. A? Thật sự huyền bí như vậy? Cố Vân nhìn về phía Túc Lăng, hỏi: “Ngươi có thể nói chuyện cùng Xích Huyết sao?”

“Ta không nghe thấy thanh âm của nó nhưng có thể cảm giác ý tứ của nó.”

“Nga.” Cố Vân có chút thất vọng, nàng còn muốn hỏi hỏi hần, thanh âm Xích Huyết có phải cũng dễ thương như vậy hay không?

Cửa sổ đều bị Băng Luyện phá, chung quanh đều có gió rét thổi vào, Túc Yến đem áo bông kéo càng nhanh, kêu lên: “Tốt lắm tốt lắm, các người đừng hàn huyền nữa. Nơi này lạnh chết người, mau bảo Băng Luyện làm tan băng đi!”

Cố Vân cúi đầu nhìn thoáng qua Băng Luyện hữu khí vô lực ở trên vai, trên người nó bạch quang mỏng manh nhấp nháy một chút, sau đó lại bình tĩnh như ban đầu, đợi một hồi lâu cũng không thấy dấu hiệu hàn băng tan rã, Cố Vân thấp giọng hỏi: “Băng Luyện?”

Ồ cẩn thận lắng nghe sau, sắc mặt Cố Vân có chút quái dị, nàng ho nhẹ một tiếng cố nén cười: “Ách, nó nói nó tiêu hao lực lượng quá lớn, hiện tại không khí lực.”

Không khí lực? Kia một phòng hàn băng phải giải quyết như thế nào a? Cố Vân chỉ chỉ Xích Huyết trong tay Túc Lăng, cười nói: “Xích Huyết hần là có thể đi.” Nó không phải có được nhiệt lực mãnh liệt như dung nham sao? Lấy lửa làm tan băng nhanh hơn! Tất cả ánh mắt lại đều chuyển hướng Xích Huyết, đáng tiếc nó không hề phản ứng. Túc Yến không ôm hy vọng nói: “Ta xem cũng không có khả năng. Xích Huyết lại không chịu kích thích, không có việc gì sao có thể kích phát ra loại năng lượng này!”

Nhìn ra ngoài, lọt vào trong tầm mắt tất cả đều là băng cứng, Túc Nhậm đau đầu hỏi: “Kia hiện tại làm sao bây giờ?”

Cố Vân nhún nhún vai an ủi: “Chờ mặt trời đi ra.”

“A?” Nói rất nhẹ nhàng! Đầu mùa đông mặt trời đem hàn băng hơn một thước toàn bộ chảy hết phải đợi tới khi nào? Ánh mắt sắc như đao lạnh như hàn băng hướng nàng phóng tới. Cố Vân lui về phía sau, cười mỉa: “Ai nha, đều đã trễ thế này, ta muốn đi quân doanh , hôm nay thật nhiều việc nga.” Vừa nói, một bên hướng viện ngoại chạy trốn.

Túc Lăng bật cười lắc đầu, nàng thật biết cách trốn. Quay đầu lại, ánh mắt đảo qua Túc Vũ đang suy sút ở góc tường, hần lạnh nói: “Túc Vũ, đến thư phòng.” Nói xong, cũng không quản hần ra sao, thân ảnh cao lớn hướng thư phòng đi đến.

Túc Nhậm lo lắng nhìn thoáng qua Túc Vũ thân thể rõ ràng cứng đờ, tâm không khỏi cũng đề lên, cuộc sống của huynh đệ ba người bọn họ lẫn nhau chiếu cố nhiều năm như vậy, hần thật sự không thể vì Thanh Mạt mà khiến có ngăn cách trong huynh đệ a.

Túc Vũ đi đến cửa thư phòng, cửa mở ra, trong phòng cũng có băng, Túc Lăng đưa lưng về phía hần, đứng trước bàn. Túc Vũ chần chờ trong chốc lát cuối cùng vẫn là đi vào bên trong. Túc Lăng không nói lời nào,

Túc Vũ cũng không mở miệng, hai người thật lâu không nói gì, thư phòng to như vậy dĩ thường yên tĩnh, thanh âm giọt nước rơi xuống mặt đất cùng tiếng tim đập rõ ràng như nhau.

“Rượu tỉnh chưa?” Túc Lăng đưa lưng về phía hắn. Túc Vũ nhìn không tới vẻ mặt của hắn nhưng là nghe thanh âm cũng đã biết đại ca đang tức giận, chính là ẩn nhẫn không phát tác mà thôi

201. Chương 201

“Tĩnh.” Túc Vũ hít sâu một hơi nói: “Đại ca, thực xin lỗi.” Kỳ thật, hắn hiểu được, cho dù không có đại ca Thanh Mạt cũng không có khả năng thuộc về hắn. Chính là trong lòng khó chịu, vốn muốn mượn rượu tiêu sầu cho chính mình không đau như vậy không nghĩ tới lỡ mồm nói ra nhiều thứ, xảy ra chuyện như vậy.

Túc Vũ cúi đầu chờ đại ca rống giận, cho dù là một quyền đánh vào đầu hắn cũng không có gì để nói, ai bảo hắn ái mộ tẩu tử chứ.

Chính là thật lâu sau Túc Lăng đều không làm gì. Túc Vũ chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy y đưa lưng về phía hắn, chẳng lẽ đại ca đã tức đến ngay cả rống hắn cũng không muốn sao? Yên lặng làm cho Túc Vũ có chút vô thổ. Túc Lăng rốt cục lại mở miệng, bình tĩnh nói: “Chuyện này .. cho qua đi.”

Túc Vũ nhìn bóng dáng đại ca cương lĩnh, lòng chua xót nói: “Đại ca. Đệ muốn đến phía đông biển đóng một năm. Hải tặc lộng hành, Hoàng Thượng nhất định sẽ phái binh đi, đệ muốn đến đó.”

Túc Lăng xoay người, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm mặt Túc Vũ, vạn phần suy sút, trên mặt râu mọc lởm chởm, lạnh giọng hỏi: “Đã nghĩ tốt lắm?”

“Vâng.” Túc Vũ kiên định gật đầu, có lẽ không thấy nàng thì có thể quên đi. Ở lại tướng quân phủ, hắn thật sự không biết đối mặt nàng, đối mặt đại ca như thế nào, không bằng rời đi.

Sắc mặt Túc Lăng thủy chung nhìn không ra hỉ giận, cũng không rõ y suy nghĩ gì, Túc Vũ khấn trương hai tay không tự giác nắm chặt, ánh mắt vẫn kiên trì cùng lãnh mẫu Túc Lăng như mắt chim ưng đối diện, ngay khi Túc Vũ cơ hồ bị kia cảm giác áp bách đánh bại, Túc Lăng bỗng nhiên thấp giọng nói: “Được rồi, lâm triều ta sẽ nói với Hoàng Thượng, cho đệ mang hai vạn binh đóng ở Đông hải.”

Túc Vũ âm thầm thở dài nhẹ nhõm trả lời: “Cám ơn đại ca.”

Quay người đi không hề nhìn hắn, Túc Lăng khoát tay nói: “Đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.” Túc Vũ lại nhìn bóng dáng Túc Lăng lạnh lùng, xoay người bước ra thư phòng.

Khi tiếng bước chân phía sau càng lúc càng xa, Túc Lăng mới quay người lại. Trừ bỏ làm cho hắn đi, y cũng không biết đối hắn như thế nào mới là tốt nhất. Nếu là chuyện khác, y có thể giúp hắn gánh vác, nhưng là cảm tình ngay cả chính y cũng không thể nắm trong tay. Chỉ hy vọng hắn trở về lại là Tam đệ hăng hái.

Cố Vân đi đến doanh trại, trời đã sắp sáng, binh sĩ thấy nàng đầu tiên là sửng sốt, phục hồi tinh thần lại lập tức được một cái lễ cũng không ngăn đón nàng. Tướng quân nói qua Thanh cô nương phụ trách đặc huấn tinh binh, có thể tùy thời xuất nhập quân doanh, tuy rằng bọn họ không rõ dụng ý của tướng quân nhưng là này cũng không phải bọn họ quản, người ta cô nương còn có không cái gì không tiện, bọn họ đại nam nhân còn cần cố kỵ gì?

Đi đến vài cái lều trại đặc biệt chuẩn bị cho lần tập huấn tinh binh này, Cố Vân ở một khối đá sạch sẽ ngồi xuống, tinh tế quan sát Bằng Luyện đã yên tĩnh, lúc này nó cùng mọi khi không có bất đồng, thân kiểm cũng chỉ là hơi hơi lạnh mà thôi, hoàn toàn không thể tưởng được nó lại có thần lực như vậy, lại có thể nói! Cố Vân cảm thấy thần khí lựa chọn nàng nhất định có nguyên nhân, mà càng kỳ quái là Túc tộc gia huy lại giống hoàng kim bát quái, trong đó có phải có liên hệ hay không?

Nàng còn có cơ hội trở về hay không? Nếu có thể, Túc Lăng...

Cố Vân nâng tay, mềm nhẹ xoa đầu một chút. Nàng luôn luôn đều là quay lại như gió nhưng là một khắc vừa rồi, thân ảnh Túc Lăng không ngờ xuất hiện ở trong đầu, nhớ đến tối hôm qua y thổ lộ, mặt của nàng vẫn là không tự giác nóng lên.

Nhớ tới một người, hoảng hốt, cảm giác quý trọng, nàng vẫn là lần đầu tiên, nếu đây là thích, cảm giác còn không quá tệ, nhưng là vì hấn mà ở lại, trước mắt nàng vẫn không hạ được quyết tâm, hết thấy đều chờ đến khi thấy hoàng kim bát quái rồi nói sau

202. Chương 202

“Đầu nhi?”

Nắng sớm đã muốn phá tan màn đêm, mặt trời còn chưa đi ra, ánh bình minh đã chiếm phía chân trời, Lãnh Tiêu cùng vài tướng sĩ ra lều liền thấy Cố Vân ngồi cạnh đó, cầm kiếm trong tay, nhìn chăm chăm nó không biết suy nghĩ cái gì.

Cố Vân phục hồi tinh thần lại, ho nhẹ một tiếng, che dấu sự thất thần vừa rồi, đứng dậy nói với Lãnh Tiêu: “Hôm nay kiểm tra khả năng sử dụng binh khí ở phía sau sơn rừng cây, người nói cho Dư Thạch Quân, sau khi thể dục buổi sáng mang đội đến rừng cây tập hợp.” Hai ngày trước cùng Hàn Thúc bàn hôm nay mượn giáo trường, ai biết Băng Luyện đem tướng quân phủ loạn thành một đoàn, giáo trường ngay tại mặt sau tướng quân phủ, phỏng chừng cũng là một đồng hỗn độn.

Lãnh Tiêu gật đầu trả lời: “Vâng.”

Nói xong Cố Vân tự cố hướng rừng cây đi đến, lưu lại một nhóm người hai mặt nhìn nhau. Loại sự tình này tùy tiện để binh lính lại đây nói là được, nàng còn tự mình đến? Nhất định có âm mưu!

Cố Vân nếu là biết mình vì tránh né vài nam nhân Túc gia lỗi nhai, đến quân doanh sẽ bị xem là âm mưu, không biết là vui vẻ vẫn là khổ sở. Thể dục buổi sáng, ăn điểm tâm, đoàn người chạy chậm đến trong rừng cây nơi huấn luyện liền thấy Dư phó tướng đang cùng mười mấy tiểu binh thấp giọng nói gì đó, bên chân mỗi người bọn họ đều có một rổ to, bên trong hình như là tên cùng bia. Nhưng là nhiều bia như vậy để làm gì?

Chúng tướng nghị hoặc nhưng cũng không dám nhiều lời. Hôm nay tâm tình Cố Vân tựa hồ không sai, đi đến trước mặt bọn họ cao giọng nói: “Ta lập lại lần nữa chế độ trừ điểm hôm nay, mỗi một hạng tỷ thí, một tổ thành tích mười tổ viên ít nhất, mỗi người trừ 10 điểm, mỗi một tổ có một người không đạt được yêu cầu, mỗi người trừ 10 điểm. Nghe rõ chưa?”

“Rõ ràng!”

Cố Vân vừa lòng nói: “Cung tiễn là vũ khí các người dùng nhiều nhất, vì để các người càng dễ dàng thích ứng, hạng thứ nhất liền so cung tiễn.” Nàng chỉ vào mười cây cung cùng bao đựng tên chứa tên dài tiếp tục nói, “Mười người một tổ, dựa theo trình tự xếp từ 1 đến 10, bao đựng tên có mười mũi tên có số, các người phải tìm được con số bia ngắm bắn trúng nó. Ta phải nhắc nhở các người, hồng tâm chia thành hồng tâm cùng hắc tâm, chỉ có bắn trúng hồng tâm mới tính điểm.”

Nguyên lai tinh binh còn tin tưởng tràn đầy sắc mặt hơi trầm xuống, bọn họ đã sớm đoán được nàng nhất định sẽ không đơn giản bắn tên mà thôi, nhưng cũng thật không ngờ nàng còn đa dạng như vậy! Khó trách nàng muốn chuẩn bị nhiều bia ngắm như vậy.

Cố Vân thoải mái mà cười, nói: “Lần đầu tiên yêu cầu cũng không cao, có 5 mũi tên trúng hồng tâm là thông qua.” Nàng cho dùng đồ đen hồng tâm bắt quá là muốn thí nghiệm cùng rèn luyện phản ứng nhạy mắt của bọn họ mà thôi.

Nghe được chỉ cần 5 mũi tên trúng là thông qua, mọi người lại âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Xa xa, Dư Thạch Quân cầm trong tay một lá cờ, đối với Cố Vân lắc lắc.

“Tổ thứ nhất chuẩn bị.”

Tổ thứ nhất chạy chậm đến, cầm cung, theo bao đựng tên lấy một mũi tên. Cố Vân đi thêm hai ba bước đến gần rừng cây, cao giọng nói: “Nghe khẩu lệnh của ta bắt đầu.”

“Một!”

Theo khẩu lệnh, mười cái bia từ phía sau mười cây đại thụ phút chốc thò ra, mà trình tự cũng không phải dựa theo vị trí bọn họ đứng mà xuất hiện, hơn nữa phương hướng bia ngấm xuất hiện cũng có đủ loại, chỉ là tìm được số bia của mình không dễ dàng càng đừng nói bắn trúng, khi bọn họ vừa giơ lên tên nhắm, Cố Vân đã hô: “Hai!”

Hai chữ vừa ra, bia đã nhanh chóng thu hồi, phía sau vài cây đại thụ lại thò ra bia mới, chỉ cần là nơi có cây thì bỗng nhiên có thể toát ra bia. Loại thay đổi này, nháy mắt chuyển hoá bia làm cho bọn họ luống cuống.

“Ba!”

...

“Mười!”

203. Chương 203

Hồn độn mưa tên dừng lại sau tiếng hô cuối cùng của Cố Vân, có bia rỗng tuếch, có bia đã bị bắn thành con nhím, mặt đất, thân cây nơi nơi đều có thể nhìn đến tên. Càng miễn bàn có bao đựng tên thậm chí còn lại bảy tám mũi tên không có bắn ra.

Sắc mặt Cố Vân vừa rồi coi như thoải mái hiện tại đã là mây đen dày đặc, “Độc thành tích.”

Dư Thạch Quân thống kê thành tích, trong chốc lát sau lớn tiếng đọc: “Số một, ba; Số hai, bốn; Số ba, một; Số bốn, một; Số năm, ba; Số sáu, hai; Số bảy, hai; Số tám, một; Số chín, ba; Số mười, năm.”

“Mười người chỉ có một thông qua! Tốt! Thực — tốt!” Cố Vân cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra hai chữ tốt lắm. Khi luyện tập, nàng đã cường điệu khi bắn tên trừ bỏ muốn ổn, chuẩn còn phải có lực ứng biến năng cùng tốc độ cực nhanh. “Đây là kết quả các người luyện tập năm ngày cho ta xem sao? Không muốn luyện, không có năng lực đều rút hết cho ta, không cần ở trong này lãng phí thời gian của ta! Ngay cả cung tên đều không không chế được, các người còn làm binh lính làm gì!”

Cố Vân từng nói cho bọn họ, mỗi người có năng lực bắn tên đều thực xuất chúng cho nên nàng mới có thể lựa chọn tài bắn cung là hạng mục khảo hạch thứ nhất, cho bọn họ có thể hiểu biết khảo hạch của nàng không chỉ có ở trạng thái tĩnh, phải mau chóng chuyển biến quan niệm. Nhưng là nàng vạn vạn không nghĩ tới, năng lực ứng biến của bọn họ cùng lực không chế kém như vậy! Đây có thể nói rõ, bọn họ căn bản không có dụng tâm dựa theo của yêu cầu của nàng luyện!

Cố Vân cảm tức, đám binh lính vừa mới tỷ thí thất bại lại bị thoả mạ tâm tình tích tụ tới cực điểm, bọn họ gia nhập cho này là vì chứng minh chính mình vĩ đại, không phải tới để một nữ nhân mắng! Khi bọn họ xuất sinh nhập tử, chinh chiến sa trường, nàng khả năng đều còn không có sinh ra!

Rốt cục, một tráng hán thoát nhìn hơn ba mươi nhị không được tiến lên, thân là quân nhân làm cho hắn đang trong cơn thịnh nộ vẫn không quên kỷ luật, tay hồ hững hờ, cao tráng thân mình đứng ở trước mặt Cố Vân, cơ hồ đem Cố Vân hoàn toàn bao phủ.

Cố Vân không tiến cũng không lui, đối với khí thế sắc bén của đối phương lạnh lùng nhìn lại nói: “Nói!”

Trên khuôn mặt cương nghị của tráng hán đều là sự phẫn nộ cùng không cam lòng sau khi bị vũ nhục, thanh âm lãnh ngạo gần từng tiếng: “Người muốn đuổi chúng ta đi có thể nói thẳng, không cần phải lấy mấy thứ

không có khả năng làm được đến nhục nhã chúng ta.” Bọn họ là quân nhân, không phải là tên hề cho người ta trêu đùa cùng nhục nhã

“Người cảm thấy ta là ở nhục nhã các người?” Tâm tình Cố Vân vốn đang không vui giờ lửa giận cuồng thiêu, đám tinh binh không biết tốt xấu! Cố Vân giận dữ bật cười, hít sâu một hơi, cười lạnh nói, “Ta hiện tại liền nói cho các người, cái gì mới kêu nhục nhã!”

Cố Vân vươn tay, lạnh giọng nói: “Lấy đến đây.”

Tráng hán chau mày, không biết nàng muốn làm gì, bất quá vẫn là cầm cung trong tay đưa ra.

Cầm trường cung cơ hồ cao ngang người, Cố Vân đi đến vị trí số tám của hán, một bên cúi đầu kiểm tra cung cùng tên, một bên đối Dư Thạch Quân nói: “Dư Thạch Quân, người kêu khẩu lệnh, đến một lần!”

Vô luận là luyện tập vẫn là nhiệm vụ, mặc kệ là súng vẫn là bất cứ thứ vũ khí nào nàng đều kiểm tra. Nàng cùng bọn họ nói qua tầm quan trọng của việc kiểm tra vũ khí, nhưng là theo biểu hiện của bọn họ, nhớ rõ từng bước không đến một nửa.

Dư Thạch Quân sửng sốt, nàng muốn làm mẫu sao? Nhưng là vết thương của nàng vừa mới tốt một chút a, nếu bởi vậy mà lại bị thương, tướng quân có thể giết hán hay không đây? Cho dù tâm lý Dư Thạch Quân một trăm lần không muốn nàng làm mẫu, nhưng là ở dưới ánh mắt của hơn một trăm người nhìn chăm chú, hán cũng không thể ngỗ nghịch ý tứ của nàng, chỉ có thể cao giọng trả lời: “Rõ.”

“Chuẩn bị!”

Theo tiếng chuẩn bị vang lên, Cố Vân rút tên dài từ bao đựng tên, bọn họ nghĩ đến nàng sẽ gặp khó khăn, chỉ trong nháy mắt, Cố Vân đã xem tên đặt lên trường cung. Tựa hồ từ khi nàng cầm lấy cung, khí tràng trên người nàng liền nháy mắt chuyển biến, trầm ổn mà lại sắc bén.

“Một!”

204. Chương 204

Theo khẩu lệnh, bia lại theo bốn phương tám hướng dựng thẳng lên, cùng vị trí vừa rồi hoàn toàn bất đồng, mà cơ hồ đồng thời khi bia dựng thẳng lên, tên dài phá không, chính giữa bia số tám!

“Hai!” Tên trong tay Cố Vân đã ở trên cung, khi phát hiện bia có tâm đen, không thả ra đi.

“Ba!”

...

“Mười!”

Số vừa đọc xong, mũi tên của Cố Vân cũng đồng thời bắn ra.

Chính giữa hồng tâm! Cùng bọn họ so lực lượng nàng không có khả năng so, nhưng là so sự sâu sắc, so năng lực ứng biến, so bắn di động, nàng thắng chắc. Cố Vân nói: “Đọc!”

“Trúng tám!” Căn bản không mất rất nhiều thời gian cũng đã thống kê ra kết quả. Cố Vân chỉ bắn ra tám tên, trúng hết, hơn nữa là ở chính giữa hồng tâm, mười lần bia dựng lên có hai lần là tâm đen, nàng đều không có sai, bao đựng tên còn hai mũi tên.

Giờ phút này, trong rừng, hơn một trăm nhiều người nháy mắt yên tĩnh ngay cả thanh âm côn trùng kêu vang đều chói tai, đối diện bia ngắm giờ cao, cùng phía trước một mảnh đồng hồ hỗn loạn hình thành đối lập. Nàng nói đúng, đây mới là nhục nhã, trong bọn họ không ít người kiếp sống trên lưng ngựa mười năm, tự nhận là dũng mãnh thiện chiến, vô địch, hôm nay lại bại bởi một nữ tử hơn mười tuổi. Trong miệng bọn họ chuyện không có khả năng làm, nàng làm dễ như trở bàn tay, này quả thực chính là châm chọc. Cố Vân

không thể nghi ngờ là hung hăng tát hai cái trên mặt mỗi người, không tiếng động lại hỏa lạt lạt đau đớn! Đau đớn tự tôn cao quý của bọn họ.

Vừa rồi dùng sức rất mạnh, miệng vết thương có chút đau, Cố Vân khoát tay, cầm trường cung trong tay tiêu sái vứt lại cho tráng hán còn đang ngốc lảng, tráng hán nhanh chóng tiếp được, Cố Vân lạnh như băng nói: “Ta chán ghét người tự cho là đúng, ta càng chán ghét người không cố gắng hết sức liền xem thường chuyện không có khả năng! Người, trừ 20 điểm.”

Tráng hán rốt cục hạ thấp đầu thủy chung ngẩng cao. Cố Vân hừ lạnh nói: “Có phục hay không?” Tráng hán đối nữ tử thường đối bọn họ kêu đến hết đi, trong lòng hơn một phần kính nể, đứng thẳng, lớn tiếng trả lời: “Phục!”

“Còn có ai không phục không?”

“Không có!”

“Tiếp theo!”

“Rõ!”

Mấy tổ sau mặc dù có chuẩn bị tâm lý nhưng là vì bình thường huấn luyện lực chú ý đều đặt ở chuẩn, bìa thường xuyên biến hóa di động, bọn họ vẫn không thể thích ứng, kết quả tự nhiên là thảm bại.

Dư Thạch Quân nhìn thành tích ghi lại, chỉ có thể dùng vô cùng thê thảm đến hình dung. Đi đến trước mặt Cố Vân, sắc mặt của nàng đã muốn khôi phục như thường, chính là đôi mắt to giống như mắt mèo hàn quang rõ ràng bắn ra bốn phía. Dư Thạch Quân nghĩ nghĩ, chỉ đem kết quả thống kê nói ra, không dám nói tỉ mỉ: “Điểm tích lũy thấp nhất là tổ thứ năm, mỗi một tổ đều có người không đạt được yêu cầu.”

Cố Vân hận nghiến răng, không kiên nhẫn trả lời: “Dựa theo quy định phía trước ta nói qua trừ. Nhớ cho kĩ, 0 điểm thì bảo tên đó cút đi.”

“Rõ.”

“Hướng phải, chạy bộ đi tới ba trăm thước.” Khảo hạch nàng cho rằng thông qua dễ dàng nhất đều như vậy, kia tiếp theo... Cố Vân thầm than, nàng muốn chuẩn bị tâm lý thật tốt, đừng tự tức giận đến bạo mạch máu.

“Rõ.”

205. Chương 205

Cố Vân cùng bọn họ chạy bộ, ở nơi mình an bài kiểm tra thấy hai thân ảnh cao lớn, Túc Lăng cùng Hàn Thúc? Cố Vân đi đến trước mặt bọn họ, hỏi: “Các người sao lại đến đây?” Ánh mắt cùng đôi mắt đen Túc Lăng mang cười nhìn nhau, Cố Vân lập tức chuyển hướng.

“Nghe nói hôm nay có tỷ thí, ta đến xem.” Nhìn trên biểu tình mặt nàng không quá tự nhiên, tâm tình Túc Lăng không sai, hẳn có thể lý giải, nàng thẹn thùng sao?

Hàn Thúc cũng ha ha cười nói: “Ta cũng đến nhìn.” Trong phủ tướng quân bằng bây giờ còn có thật dày, nơi nơi đều là nước cùng băng, hẳn không muốn ở trong phủ.

Cố Vân xinh đẹp tuyệt trần ngả ngớn, khóe miệng hơi hơi giơ lên, có chút bất đắc dĩ lại mang theo vài phần trêu chọc trả lời: “Người vẫn là không xem thì tốt hơn.” Dựa theo thành tích vừa rồi của bọn họ, một cửa này sẽ càng kém.

Có ý tứ gì? Cố Vân chính là nhún nhún vai, không giải thích. Túc Lăng cũng không hỏi nhiều, cùng Hàn Thúc lui đến một bên chờ xem kịch vui, lấy hiểu biết của hắn, tỷ thí hẳn là có chút đáng xem.

Trên sân, có mười cái bàn gỗ, trên bàn là mười cái đoản tên, bên cạnh là một cái nỏ, chính là dùng bạch hổ che lại, hơn mười trượng ngoài là mười cái bia trên to dưới bé, bia ngắm chính giữa có một hồng tâm màu đỏ.

Xem trận thế này, tựa hồ một cửa này không phải rất khó, chính là trải qua lần tỷ thí vừa rồi sau, các tướng sĩ cũng không dám thả lỏng, nhất là tiên phong cùng tướng quân đều lại đây nhìn, áp lực của bọn họ còn lớn hơn nữa, ai cũng không nghĩ mất mặt.

“Thứ hai là tỷ thí nỏ.” Cố Vân đơn giản nói quy tắc, “Đối diện bia sẽ chớp lêm, trước khi nó dừng, phải bắn ra mười chi đoản tên. Mười mũi tên chỉ cần trúng năm là thông qua.”

Cứ như vậy? Các tướng sĩ âm thầm may mắn, đề mục lần này so với vừa rồi đơn giản hơn.

“Chuẩn bị.” Cố Vân hướng đối diện Dư Thạch Quân phát tay, Dư Thạch Quân chỉ huy binh lính đem trùy hình phóng đỏ, dùng gỗ thô đề nặng đầu trên.

Cố Vân kêu lên: “Tổ thứ nhất.”

Mười tướng sĩ vững vàng tiến lên từng bước nóng lòng muốn thử, thanh âm Cố Vân trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vang lên, “Trước hẵn là làm nóng người. Hít đất một trăm.”

A? Còn nóng người? Tuy rằng không biết nàng muốn làm gì, nhưng các tướng sĩ vẫn là làm, hy vọng làm nhanh còn bắt đầu tỷ thí, ngay khi bọn họ hai tay chống chuẩn bị bắt đầu, thanh âm Cố Vân không nhanh không chậm lại vang lên, “Dựa theo khẩu lệnh của ta làm, một, thân thể đi xuống, hạ tay. Hai, nâng lên, một...” Theo khẩu lệnh của Cố Vân làm hơn ba mươi cái sau, bọn họ rốt cục biết dụng ý của nàng. Theo khẩu lệnh thống nhất hít đất một trăm, so với tự làm ba trăm cái còn mệt! Hơn nữa càng đến phía sau càng cố hết sức, thật vất vả làm xong một trăm lần, đứng lên tay đều run run.

“Bắt đầu.” Cố Vân hướng tới binh lính nâng tay, binh lính đẩy gỗ thô đặt ở bia ngắm, mười trùy hình lập tức dựng thẳng lên, mãnh liệt lắc lư. (mọi người thông cảm chỗ này ta cũng ko hiểu gì T_T)

Các tướng sĩ vọt tới, xóc lên miếng vải, tất cả mọi người trợn tròn mắt, không vì cái gì khác đơn giản là mỗi một cái nỏ đều chưa được lắp, bọn họ trước hết đem nỏ lắp ráp mới bắn tên được, còn muốn trong thời gian quy định bắn mười mũi tên trúng năm! Khi tay bọn họ run giống như lá rụng trong gió, nhiệm vụ này hiển nhiên khó có thể hoàn thành, đối diện bia hình người đông đưa biên độ chậm dần, không chấp nhận được nghĩ nhiều, bọn họ chỉ có thể giành giật từng giây lắp ráp, đơn giản điều chỉnh, sau đó bắn tên

206. Chương 206

Một trận luống cuống tay chân, bên kia truyền đến tiếng kêu bắt đắc dĩ của Dư Thạch Quân, “Đã đến giờ.” Tà nghệ nhìn một loạt hồng tâm ít ỏi không có mấy đoản tên, Dư Thạch Quân ai thán, thành tích lần này chỉ có bốn chữ hình dung ——thê thảm vô cùng. Lặng lẽ nhìn thoáng qua sắc mặt tướng quân, cũng chỉ có bốn chữ hình dung, mây đen dày đặc. Ngược lại Cố Vân so sánh bình tĩnh, hướng tới hần hơi hơi nâng tay, thản nhiên nói: “Không cần báo, ta đều thấy.”

Tổ thứ nhất buông nỏ trong tay, lui về phía sau chờ Cố Vân mắng. Cố Vân chính là liếc bọn họ nói: “Dem nỏ phân ra, sau đó về chỗ.”

“Rõ.”

Cố Vân thở dài, tuy rằng đã sớm dự đoán được thành tích sẽ không quá lý tưởng, nhưng là chân chính nhìn đến vẫn là thực buồn bực, quay người lại, cao giọng nói: “Dư Thạch Quân, người tới.”

“Rõ.”

“Tổ thứ hai.”

Cố Vân đi đến bên cạnh Túc Lăng, hắt thủy chung trầm mặc, ưng mâu bình tĩnh nhìn, Cố Vân hỏi: “Có gì cảm tưởng hoặc là ý kiến gì không?”

Phương thức huấn luyện của nàng mặc dù có chút xảo quyết nhưng cũng rất thực dụng, địch nhân không phải một cái bia ngắm, không chỉ có động còn có thể đánh trả. Ở thời điểm sức cùng lực kiệt vẫn có thể bình tĩnh nhanh chóng đánh trả, mới được cho là chân chính tinh binh. Kỳ thật trụ cột của các tướng sĩ phi thường tốt, chính là còn không thích ứng mà thôi, một thời gian nữa có lẽ sẽ đạt tới yêu cầu của nàng. Nghĩ đến phương thức đào thải của Cố Vân, Túc Lăng cười nói: “Bọn họ thói quen phương thức luyện binh hành quân đánh giặc, muốn đạt tới yêu cầu của nàng, trong khoảng thời gian ngắn rất khó, ta là sợ bọn họ còn không có luyện được cũng đã bị đá hết ra ngoài.”

Cố Vân mặt nhăn cùng một chỗ, vấn đề đào thải có thể căn cứ tình huống thực tế rồi thay đổi, nàng hiện tại tự hỏi là, biến hóa hình thức huấn luyện như thế nào làm cho bọn họ thích ứng đồng xuất ra thực lực siêu cường.

Hai người tự suy nghĩ, Hàn Thúc ở bên cạnh nhìn lại liên tiếp lắc đầu, hắt hiện tại tin tưởng nàng đối tân binh là phi thường nhẹ nhàng, tân binh huấn luyện mệt là mệt, nhưng mệt xong là có thể nghỉ ngơi, nhưng những người này còn ở trạng thái mỗi mệt nhất phải tiến hành tỷ thí, Hàn Thúc nhìn không được thở dài: “Hô, nếu sở hữu Túc gia quân đều có thể luyện như vậy sẽ không ai địch nổi!” Tuy rằng hiện tại cũng kì phùng địch thủ.

Cố Vân hừ nhẹ: “Không cần nghĩ cũng biết không có khả năng làm được. Binh chủng không giống, phương pháp huấn luyện cũng sẽ không giống, người liền đừng có nằm mơ.”

Hàn Thúc bĩu môi, không nói cái gì nữa, hắt tự nhiên cũng biết là không có khả năng.

Hơn mười tỷ thí xong, thành tích không nói cũng thể, một đám từng hăng hái, phong cảnh vô hạn tinh nhuệ giống gà trống giờ cúi đầu, trầm mặc đứng ở nơi đó, Cố Vân đi đến trước mặt bọn họ, nói: “Dựa theo tỷ thí như, điểm của các người sẽ bị trừ hết. Hôm nay đến đây chấm dứt.”

“Các người làm cho ta thực thất vọng.” Cố Vân không giống phía trước mắng, chính là thần nhiên lưu lại một câu lại làm ọi người giống bị sét giạt trúng, từ đầu đến chân đau đớn nóng cháy như đứng trên đồng lửa.

“Giải tán.” Thành tích hôm nay như vậy, Cố Vân thật sự rất giận! Một là bởi vì bọn họ không không chịu thua kém; thứ hai, nàng cũng bắt đầu tỉnh lại hình thức huấn luyện. Đi đến bên bàn gỗ, Cố Vân tùy tay cầm nõ, suy tư.

Đám tướng sĩ hắt nên giải tán một cái cũng không nhúc nhích. Cố Vân nghiêng đầu nhìn lại nói: “Nói!”

“Cho chúng ta một cơ hội nữa!” Chính tề mà vang dội thanh âm ở trong khu rừng trống trải quanh quẩn, trên mặt mỗi người đều là vẻ mặt bi tráng. Cố Vân ngẩn ra, bọn họ sẽ không cho rằng nàng muốn thả bọn họ đi? Trong lòng âm thầm buồn cười, trên mặt lại bất động thanh sắc. Cố Vân lạnh giọng trả lời: “Được rồi, ta cho các người năm ngày, các người phải nghiêm khắc dựa theo yêu cầu của ta mà luyện. Đến lúc đó yêu cầu của ta cũng không thấp giống lần này.”

207. Chương 207

“Rõ!” Âm thanh to như trút được gánh nặng làm cho khóe miệng Cố Vân cũng không tự giác khẽ giơ lên quáт khê: “Thất thần làm gì, còn không đi thu thập tên cùng nõ, buổi chiều tiếp tục luyện tập.”

“Rõ.”

Túc Lăng vẫn bàng quan phía xa, thẳng đến Cố Vân nói xong hắt mới đi qua, trầm thấp tiếng nói cười nói: “Hôm nay nàng cũng không có cáo mượn oai hùm a.” Quân nhân cho tới bây giờ cũng không che dấu trong

lòng yêu ghét, từ trên mặt bọn họ có thể rõ ràng nhìn ra thái độ của bọn họ, thực hiển nhiên, nàng đạt được bọn họ tôn kính.

Cố Vân cười nhẹ lại không nói cái gì, đạt được binh lính tôn kính là một điều kiện mà chủ tướng phải có, đương nhiên không có thể huấn tốt bọn họ giáo cũng là trách nhiệm của chủ tướng.

Thấy tâm tình nàng tựa hồ không tốt lắm, ánh mắt đen của Túc Lăng khẽ nhúc nhích, ở bên tai nàng nhẹ giọng cười nói: “Vậy làm phiền phu nhân lo lắng nhiều hơn.”

Túc Nhậm thường trêu chọc nàng, câu phu nhân này nàng nghe đều nhanh chết lặng nhưng là từ trong miệng hắn nói ra, tim Cố Vân nhảy dựng, trên mặt bắt đầu nóng bỏng, trừng Túc Lăng, ác thanh ác khí khẽ nói: “Người nói ai là phu nhân ai!”

“Đương nhiên là ——” Túc Lăng mỉm cười nhìn chằm chằm nàng, thanh âm cố ý kéo dài.

Cố Vân nóng nảy, hạ giọng kêu lên: “Túc Lăng ngươi cầm miệng cho ta!” Mặt Hàn Thúc đều nhanh cười rút gân càng đừng nói ánh mắt tướng sĩ còn đang khuôn vác bia ngắm thỉnh thoảng ném tới, một bộ dáng chờ xem kịch vui.

Cố Vân mạnh quay người lại, đối với kia một đám nam nhân động tác so với ốc sên còn chậm quất: “Động tác nhanh lên! Muốn nhảy ếch khiêng bia trở về có phải hay không?”

Nàng quả thực chính là hổ mẹ! Ngay cả tướng quân đều bị nàng rống, bọn họ bị mắng vài tiếng thật sự không có gì, bọn họ cân bằng. Một đám động tác nhanh chóng ôm lấy bia, cầm nỗ, tên chạy đi, nháy mắt chỉ còn lại có bọn họ ba người.

“Ách ——” Hàn Thúc cũng chạy nhanh nói, “Ta về phủ xem băng thế nào.” Hắn vẫn là thức thời một ít, bằng không bị đá đi, liền khó coi .

Hàn Thúc cùng các tướng sĩ như chạy trốn một cái không thừa khiến cho Cố Vân có chút xấu hổ. Túc Lăng không nể tình cười càn làm cho nàng huyết khí bão táp, cả giận nói: “Cười đủ chưa!” Đều là vì hắn, bằng không nàng như thế nào lại thất thố như vậy.

Giai nhân giận, Túc Lăng hạ ý cười, đôi mắt đen sâu thẳm lại thủy chung nhìn chăm chú vào nàng. Dưới ánh mặt trời, trên trán nàng đều là mồ hôi, không biết là vì phơi nắng hay là vì tính tình của nàng thật sự không tốt lắm, trên mặt thản nhiên đỏ ửng thoạt nhìn rất đẹp.

Hắn không cười nhưng là nhìn chằm chằm nàng, Cố Vân càng thêm không biết làm gì, không cam lòng mỗi lần đều là nàng thua, đón đôi mắt thâm trầm của Túc Lăng, Cố Vân cũng thẳng nhìn trở về.

Túc Lăng lại cười ha hả, “Trước kia như thế nào không phát hiện, nguyên lai bộ dáng hung hãn của nàng đẹp như vậy.”

Đẹp? “Lời ngon tiếng ngọt của người thực vụng về.” Cũng không biết hắn là mắng nàng vẫn là khen nàng.

Mỉm cười, Túc Lăng phối hợp trả lời: “Ta về sau sẽ thường xuyên luyện tập.” Hắn quả thật không biết lời ngon tiếng ngọt. Bất quá đối tượng nếu là nàng, hắn sẽ cố gắng. Cố Vân liếc trắng mắt, nàng trước kia cũng không phát hiện nam nhân này có một mặt như vậy.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Cố Vân lôi kéo tay Túc Lăng, một bên hướng tướng quân phủ đi đến, một bên hưng phấn mà nói: “Ta có việc cùng người nói, người theo ta đến.”

Tay nàng rất nhỏ, lực còn rất lớn. Túc Lăng cúi đầu nhìn thoáng qua chỗ tay hai người đang nắm, khoe miệng không tự giác nhếch cằm cao, đây là nàng lần đầu tiên chủ động nắm tay hắn. Túc Lăng một lòng một dạ đều đặt ở mặt trên, hoàn toàn không chú ý, tay kia của Cố Vân, còn cầm nỗ

208. Chương 208

Cố Vân kích động kéo Túc Lăng đi đến Ý Thiên uyển, đẩy cửa, Cố Vân lập tức ngốc lảng ở nơi nào. Trong viện đại thụ có thể che nắng mưa như trước đứng ở nơi nào, chính là lá cây đã rớt hơn phân nửa, cành trụi lủi thoát nhìn vừa thê lương vừa buồn cười, mà lá cây may mắn còn tồn tại còn bị bao vây ở trong băng, nước còn một giọt giọt chảy xuống. Trong viện giống như là đang mưa, mặt cỏ vô cùng thê thảm sớm ở trong dự liệu, để cho Cố Vân phát điên là, băng trong viện, ước chừng cao nửa thước, nước dọc theo cửa một chút tràn ra bên ngoài.

Cố Vân cương cứng ở trước viện, dở khóc dở cười.

Nhìn nàng trợn mắt há hốc mồm, Túc Lăng cười nói: “Nàng xác định muốn vào?”

“Trời ạ, nó rốt cuộc làm cái gì!” Nàng nghĩ đại sảnh đã thực phẩm thiết hiện tại mới biết được cái gì kêu thấy sự phụ. Lại nhìn chuông gió còn bị băng bao trùm, khung cửa, Cố Vân dùng ngón chân cũng biết, tình huống trong phòng càng tao, ai thán một tiếng, cười khổ nói: “Ta đêm nay muốn ở chỗ nào?” Viện này mười ngày nửa tháng cũng không thể ở lại.

Nước chảy xuôi xuống, Túc Lăng nắm tay nàng lui lại mấy bước, tiếng nói trầm thấp nghiêm trang nói: “Nàng cố ý kéo ta tới vì nói chuyện này? Yên tâm, ta sẽ an bài nơi nàng ở, nếu nàng muốn ở trong Lăng Vân các ta cũng không ngại.”

“Ta để ý!” Trùng Túc Lăng, trong đôi mắt đen mẫm hàm trêu chọc, Cố Vân khí không chỗ đánh đến, thành như vậy đều là lỗi của hắn, nếu ngay từ đầu hắn nói rõ với nàng thì cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Trong lòng bực mình lại không thể làm gì Túc Lăng, Cố Vân mạnh rút tay bị hắn nắm, đem nỗ nhét vào trong lòng hắn.

Đi đến trước viện, rút Băng Luyện bên hông, Cố Vân hung tợn nói: “Băng Luyện! Ta mặc kệ người dùng phương pháp gì, khôi phục nguyên dạng Ý Thiên uyển cho ta, bằng không người nhất định sẽ chết!”

Thân kiếm bạch quang vi thiểm, Cố Vân mới không để ý tới nó kháng nghị, khế nói: “Nhanh lên!” Ánh mắt đảo qua mắt Túc Lăng mang ý cười, đôi mi thanh tú của Cố Vân khế nhướng lên, lại đối với Băng Luyện ôn nhu cười nói, “Đương nhiên địa phương khác người có thể không cần phải xen vào.” Nàng liền không tin cách Ý Thiên uyển không xa Lăng Vân các có thể may mắn thoát khỏi, nói không chừng hiện ở trong sân cũng đồng dạng có thể nuôi cá!

Sắc mặt Túc Lăng cứng đờ, tâm trả thù của nữ nhân này thật đúng là nặng.

Cố Vân ra lệnh, Băng Luyện cũng chỉ có thể theo , bạch quang từ thân kiếm phát ra, Cố Vân cảm nhận được thân Băng Luyện kịch liệt run run, một lực đạo mạnh mẽ chấn khiến nàng không thể không buông tay, Băng Luyện theo trong tay nàng đi ra, đứng ở chính giữa sân, thân kiếm thuận kim đồng hồ xoay tròn, theo nó xoay tròn, nước còn có khối băng chưa hòa tan đều tùy theo lượn vòng như ốc xoáy, nhất thời trong viện cuồng phong gào thét, Cố Vân bị thổi cơ hồ không mở được ánh mắt, trên tay ầm ập, nàng bị kéo lui lại mấy bước, thân ảnh Túc Lăng cao lớn xuất hiện ở trước mặt nàng.

Hắn cũng không có ôm nàng vào trong ngực, chính là che phía trước. Cố Vân hơi hơi ngẩng đầu, Túc Lăng đưa lưng về phía nàng, thân thể cao lớn chắn đi bọt nước cùng vụn băng thỉnh thoảng vẩy ra, Cố Vân rất ít khi tránh phía sau nam nhân, nguyên lai bị người khác lặng yên che chở, tâm sẽ ầm ập.

Cuồng phong qua đi, sân vừa mới còn lũ lụt cư nhiên khô mát ngay cả một giọt nước cũng không có, băng vô tung vô ảnh, tuy rằng mặt cỏ vẫn là bị hủy, lá cây cũng không còn mấy, bất quá so với vừa rồi thật sự tốt hơn rất nhiều, trước mắt Ý Thiên uyển tuyệt đối là nơi thoải mái nhất trong tướng quân phủ.

Quay người lại, nhìn nữ nhân cúi đầu, Túc Lăng thấp giọng hừ: “Nàng cũng quá nhẫn tâm đi, tốt xấu cũng nên bảo nó đem Lăng Vân các dọn dẹp một chút đi!” Băng Luyện phi thường nghe lời, khô mát thật sự chỉ có Ý Thiên uyển mà thôi, ra viện từng bước đều là ướt sũng, một người một kiếm này thật đúng là tuyệt phối!

Cố Vân nghiêng đầu nhìn, trong viện quả thật sạch sẽ không ít, Băng Luyện phỏng chừng là mệt muốn chết rồi, lẳng lặng nằm ở bàn đá trong viện. Lướt qua Túc Lăng sắc mặt không tốt, Cố Vân cầm Băng Luyện,

vỗ nhẹ thân kiếm lạnh như băng, cười nói: “Băng Luyện, vất vả, nghỉ ngơi đi.” Quay đầu ngheh thị ánh mắt Túc Lăng ai oán, Cổ Vân cười ha ha, “Người không phải có Xích Huyết thôi, ột chút lửa, băng đều hòa tan, tốt nhất thiêu hết, sạch sẽ!” Hắn vừa rồi vui sướng khi người gặp họa! Hừ!

“Mặt nhi ——” Thanh âm hơi trầm xuống nghe có chút nguy hiểm

209. Chương 209

Cổ Vân vừa rồi còn mang theo tươi cười lập tức trầm xuống, “Dừng, ta nói rồi không cần gọi ta là Mặt nhi.” Đôi mắt đen sâu thẳm của Túc Lăng chợt lóe chút ánh sáng, muốn mở miệng Cổ Vân lại lập tức kêu lên, “Cũng không cần gọi ta là phu nhân!”

Nàng tựa hồ đổi cách gọi Mặt nhi này cảm thù đến tận xương tủy, hắn mới kêu một tiếng, gai trên người nàng đều nhanh dựng thẳng, giống một con mèo bị đập vào đuôi. Buồn cười lắc đầu, Túc Lăng không hề đùa nàng, thấp giọng trả lời: “Hảo, Vân.”

Cổ Vân âm thầm ảo não, vì sao khi Túc Lăng gọi nàng là Vân, lòng của nàng hơi hơi chần một chút, khi nào thì lòng của nàng trở nên miễn cảm như vậy, nắm chặt Băng Luyện để che dấu, Cổ Vân xoay người vào phòng, vứt Túc Lăng một người ở ngoài. Túc Lăng có chút không hiểu, nàng đang sinh khí sao? Lòng của phụ nữ thật sự làm cho người ta khó có thể cân nhắc.

Túc Lăng vào phòng, tình huống bên trong so với bên ngoài tốt hơn chút, trừ bỏ tối hôm qua Băng Luyện làm hỏng rồi mấy cái ghế, mấy thứ khác hoàn hảo không tổn hao gì.

Nội thất truyền đến thanh âm lục tung, Túc Lăng đi qua, chỉ thấy Cổ Vân ngồi xổm bên giường tìm kiếm cái gì đó, nhìn nàng vội vàng, Túc Lăng hỏi: “Nàng đang tìm cái gì?”

Không trả lời hắn, Cổ Vân lại tìm một hồi lâu mới gơ lên một tập giấy, hưng phấn cười nói: “Tìm được rồi! Người tới xem.”

Túc Lăng đi đến phía sau nàng, rất ngạc nhiên, là cái gì khiến nàng để ý như vậy. Cổ Vân cẩn thận chậm rãi mở ra, kia không phải sách gì mà là bản vẽ, tối hôm qua bị băng cùng nước tắm một đêm, hiện tại tuy rằng đã khô, hình vẽ vẫn có chút mơ hồ.

“Đây là?” Túc Lăng cơ bản có thể nhìn ra được đó là bản vẽ binh khí nhưng là lại không giống binh khí bình thường.

“Trang bị.” Bản vẽ mơ hồ, rất nhiều chỗ tinh tế đã không rõ lắm, vì làm cho Túc Lăng có thể hiểu, Cổ Vân giải thích, “Trường cung, tên nổ, đao thương côn bổng, bọn họ đều phải biết dùng, nhưng là càng cần một bộ vũ khí thích hợp bọn họ. Đây là trang bị tùy thân ta thiết kế, có thể liên tục phóng ra cung nổ loại nhỏ, túi dự trữ đoản tên, chủy thủ, dây thừng, còn có được tùy thân.”

Bản vẽ tuy rằng không rõ nhưng là vẫn là có thể nhìn ra là thực tinh tế độc đáo, chủy thủ đa dụng không giống chủy thủ bình thường, một mặt là lưỡi dao, một mặt là răng cưa, chuôi đao có thể mở một số thứ. Tuy rằng chiều dài lưỡi dao ngắn rất nhiều, nhưng là lực sát thương càng mạnh, nếu là bị chủy thủ như vậy đâm trúng, mặc kệ đâm trúng ngực hay bộ vị nào đó, rút ra đều có thể trí mạng. Túc Lăng nhìn thực kĩ, thật lâu mới nhìn hướng Cổ Vân hỏi: “Nàng vẽ?”

Binh khí nàng vẽ cũng không tính mới mẻ độc đáo nhưng là đều kết hợp đặc điểm của nhiều loại binh khí, hơn nữa đều rất nhỏ bé sắc bén dễ cất.

Cổ Vân gật đầu, hỏi: “Người cảm thấy thế nào?”

Túc Lăng cũng không vội trả lời, chỉ vào tên kỳ hỏi: “Đây thực tế chính là khôi giáp đi.” Nhưng là nàng vẽ cảm giác càng giống quần áo, không đủ kiên cố.

Cố Vân lắc đầu trả lời: “Khôi giáp bình thường rất nặng hơn nữa cứng nhắc, gây trở ngại sự linh hoạt, khôi giáp dễ dàng phát ra tiếng vang, không thích hợp nhiệm vụ trinh sát, đánh lén, ám sát.”

Không phải? Túc Lăng ngạc nhiên nói: “Vậy nàng muốn dùng cái gì làm khôi giáp đặc thù này?”

“Dùng vải dai cho thêm sợi kim chúc.” Hiện đại áo chống đạn sử dụng cao sợi PE chế thành, ở thời đại này là không có khả năng làm ra thứ như vậy, chỉ có thể dùng thay thế phẩm.

Túc Lăng lại nhìn thoáng qua bản vẽ trên bàn, hỏi: “Ý nàng là đem tế tơ vàng một tầng một tầng dệt rồi mặc ở trên người?”

“Tơ vàng?” Cố Vân tròng lớn mắt! Nàng nói là kim chúc ti mà thôi, tuy rằng tơ vàng nhận tính, có thể kéo dài và dát mỏng đều là tốt lắm nhưng là này có quá lớn hay không?

Trầm tư một hồi lâu, Túc Lăng nhưng còn gật đầu, “Có thể trước làm vài cái thử một lần.”

210. Chương 210

Cố Vân liú lười, “Một trăm cái nha, tướng quân phủ rất có tiền?” Nàng là muốn ỏi một người đều có, không phải làm tác phẩm nghệ thuật để xem, hẳn rồi cuộc có hiểu ý của nàng hay không a?

Thấy Cố Vân kinh ngạc, Túc Lăng bật cười, “So với nàng tướng tượng còn nhiều.” Nàng sẽ không nghĩ đến Túc gia dựa vào bổng lộc của triều đình về sống qua đi.

Thật sự muốn dùng tơ vàng làm? Sắc mặt Cố Vân ngưng trọng, mặt nhăn lại, ngay khi Túc Lăng nghĩ nàng còn có cái gì lo lắng, Cố Vân bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Ta có thể yêu cầu thêm tiền không?” Sớm biết rằng tướng quân phủ có tiền như vậy, lúc ấy nàng hẳn là đòi tiền lương năm trăm lượng mới đúng! Hối hận a!

“Không được.” Túc Lăng cười nói, “Là chính nàng nói hai trăm lượng. Bất quá nếu nàng thành tướng quân phu nhân, bạc tướng quân phủ liền tất cả đều là của nàng.”

Hung hăng liếc, nam nhân này càng ngày càng không đứng đắn! Lấy một bản vẽ khác, Cố Vân trực tiếp nói sang chuyện khác, “Tầm bắn của nỏ xa hơn so với tên, hơn nữa lực công kích mạnh, là vũ khí tốt. Nhưng nỏ bình thường đều quá lớn, mỗi khi lên tên lại lãng phí thời gian, nếu có thể thu nhỏ còn một thước, còn có thể một lần bắn ra năm đoản tên, kia chính là một vũ khí có lực sát thương rất mạnh.”

Túc Lăng vốn chính là người yêu binh khí, vừa nghe nàng nói liền lập tức hưng trí đến, “Thu nhỏ lại cung nỏ có thể làm ra, nàng nói liên tục bắn tên dựa vào là cái này đi. Nhưng đây là cái gì?”

Tướng quân không hổ là tướng quân, liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ trung tâm, Cố Vân trả lời: “Một khối kim chúc, có nó cung nỏ có thể phóng liên hoàn, phải mỏng cùng cứng rắn. Có biện pháp làm ra không?” Không biết thời đại này kỹ thuật tinh luyện kim loại như thế nào, cương khẳng định là không có, hy vọng bọn họ làm được đủ mỏng lại bền.

“Nàng vẽ lại một lần nữa cho ta, ta sẽ bảo phòng đúc nghĩ biện pháp.” Chính hắn cũng không thể khẳng định, nhưng nếu ngay cả đúc sư của Túc gia quân cũng làm không được, trong sáu nước cũng không có người nào có thể làm.

“Được!” Được Túc Lăng duy trì làm cho Cố Vân thực vui vẻ, sảng khoái cười nói: “Ta sẽ mau chóng vẽ lại, người cũng đốc xúc phòng đúc làm nhanh lên.”

Nàng thật đúng là càng ngày càng biết sai người, Túc Lăng cười thở dài: “Đã biết.”

Ngắn ngủn một câu bao hàm sủng nịch, Túc Lăng nói được thực dễ, tựa hồ thỏa mãn yêu cầu của nàng chính là việc làm cho hắn sung sướng chuyện, vẫn nghe nói sủng nữ nhân sẽ nghiệm, có lẽ là thật .

“Thanh cô nương.” Thanh âm tiểu tướng vang lên.

Cố Vân cao giọng trả lời: “Tiến vào.”

Tiểu tướng chạy đến, ánh mắt âm thầm đánh giá bốn phía tán thưởng, Ý Thiên uyển thật sự là một nơi thần kỳ, kết băng đầu tiên là nó, tan rã nhanh nhất cũng là nó! Thấy Túc Lăng đã ở, lập tức đứng thẳng, kêu lên: “Tướng quân.”

Tiểu tướng toàn thân thẳng tắp, Cố Vân buồn cười hỏi: “Chuyện gì nói đi?”

“Lâu phu nhân dẫn theo một nam một nữ đến nói muốn gặp ngài.”

Tình đến? Cố Vân vội la lên: “Bọn họ ở đâu?”

211. Chương 211

Tiểu tướng lặng lẽ nhìn Túc Lăng chần chờ trả lời: “Hiện tại chỉ có tiền viện băng tan xong, tướng sĩ gác cổng chỉ có thể để bọn họ ở tiền viện chờ.” Tướng quân công đạo bất luận là ai cũng không thể vào tướng quân phủ, cho dù người kia là Lâu tướng phu nhân, tỷ tỷ Thanh cô nương.

Cố Vân hiểu rõ gật đầu, “Đã biết, ta lập tức ra.” Dù sao tướng quân phủ hiện tại thật sự không biết giải thích như thế nào. Cố Vân đứng dậy, Túc Lăng bỗng nhiên nói: “Ta cùng nàng đi.” Một nam một nữ, hẳn là Ngao Thiên cùng Dạ Mị đi. Tuy rằng biết một kiếm lúc ấy hẳn cũng là bất đắc dĩ mới có thể đâm, Túc Lăng vẫn không thể tha thứ hẳn, vả lại Ngao Thiên là người tự linh đảo, hẳn không hy vọng Vân tiếp cận hẳn.

Cố Vân cũng không biết suy nghĩ trong lòng hẳn, thuận miệng trả lời: “Đi thôi.”

Hai người sóng vai đi đến tiền viện.

Hai người sóng vai đi tới tiền viện, trong viện trồng trái vẫn ươm, tuy rằng đã không nhìn thấy băng nhưng là vẫn có thể cảm giác được hàn ý, cỏ đã sớm bị đông chết, hơn nữa nước trôi, bồn hoa một mảnh lầy lội, mấy cây cổ thụ trăm năm hẳn là bốn mùa xanh mát, trước mắt chỉ còn lại có trụ lủi cằn, một bộ dáng phải chết không sống. Trác Tình cùng Kiền Kinh rất có hứng trí nhìn chung quanh, Dạ Mị cùng Mặc Bạch lạnh lùng đứng ở nơi đó, đôi mắt như không thấy cảnh tượng kỳ quái. Cố Vân thầm than, hai người bọn họ thật đúng là tuyệt phối, rất bình tĩnh.

Túc Lăng cùng Cố Vân đang xuất hiện, Trác Tình linh mâu vi thiểm, đi ra phía trước cười nói: “Túc tướng quân đã ở a.”

Túc Lăng khẽ gật đầu, trả lời: “Lâu phu nhân.” Ngao Thiên thể nhưng không tới, Túc Lăng thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời bắt đầu phỏng đoán mục đích Dạ Mị tới.

Khóe miệng mỉm cười, Trác Tình ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Khi nào thì việc đãi khách của tướng quân phủ trở nên đặc biệt như vậy a?”

Vuốt ve thân cây ươm sùng, Kiền Kinh chắc chắc cười nói: “Không chỉ có đạo đãi khách đặc biệt, liền ngay cả trang sức trong phủ cũng phá lệ bất phàm.”

Cố Vân cùng Túc Lăng ăn ý không nghe thấy, Trác Tình hai tay hoàn ở trước ngực tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Chúng ta sẽ ở nơi này nói chuyện?”

“Cái kia ——” Cố Vân hướng Túc Lăng sử cái ánh mắt, hẳn là chủ nhân tướng quân phủ, tốt xấu lấy cái lý do chặn bọn họ.

“Tướng quân phủ ——” Túc Lăng tuy rằng hiểu ý Cố Vân nhưng là đại tướng quân luôn luôn không cần nói đối ứng phó bất luận kẻ nào, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ được. Có lý do nào để bọn họ không đi vào đâu? Hai người kia thì không tính, Thanh Linh nhưng là tỷ tỷ của nàng, tỷ muội tình phân, đắc tội Thanh Linh tuyệt đối không được.

Túc Lăng ghen lời, nửa ngày không nói được câu nào. Mắt Trác Tình khẽ híp lại, nàng ra vào tướng quân phủ vài lần, tiền viện xanh um tươi tốt cũng không phải là như vậy! Hai người nhất định có vấn đề, hoặc là nói tướng quân phủ có vấn đề!

“Tướng quân phủ đang trang hoàng!” Cố Vân cắn răng nói, “Bên trong rất loạn, không tiện chiêu đãi mọi người, không bằng tìm quán trà ngồi xuống chậm rãi tán gẫu.”

“Trang hoàng?” Kiền Kinh quái dị nhìn chằm chằm Cố Vân nghiêm túc còn thật sự.

“Đúng! Trang hoàng!” Cố Vân gật đầu, bình tĩnh trả lời, “Lập tức sẽ là mừng năm mới thôi, vui mừng một chút.”

Trác Tình bật cười, trang hoàng? Một nàng nghĩ ra! Vừa thấy chỉ biết là nói dối, Trác Tình không truy vấn nữa cười nói: “Thì ra là thế. Được rồi, vậy đi ra ngoài đi.” Trác Tình dẫn đầu ra tướng quân phủ, Mặc Bạch cùng Dạ Mị cũng khốc khốc xoay người rời đi, Kiền Kinh không tin lại cũng chỉ có thể đi theo Trác Tình, nơi này là tướng quân phủ, hắn cũng không lá gan xông vào tìm hiểu.

Cố Vân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lần này nói dối thật đúng là vụng về, chính nàng đều khinh bỉ chính mình

212. Chương 212

Túc Lăng bỗng nhiên cúi người, ở bên tai nàng thấp giọng cười nói: “Nàng nói dối thực trấn định, ta rất bội phục!” Hiện tại cách lễ mừng năm mới còn có hơn một tháng, trang hoàng? Nàng thật đúng là dám nói.

Nàng là vì ai nói dối a. Cư nhiên còn trêu chọc nàng! “câm, miệng!” đồng thời, Cố Vân mạnh khúc khuỷu tay, một khuỷu tay đánh vừa ngoan lại nhanh, Túc Lăng thét lớn một tiếng, nữ nhân này xuống tay thật là ngoan, thêm vài lần nữa hắn có thể nội thương hay không?

Đi đến ngoài cửa Dạ Mị quay đầu nhìn thoáng qua hai người còn tại trong viện “Liếc mắt đưa tình”, đôi mắt sáng ngời xẹt qua một chút ám sắc, đại ca chung quy là không có cơ hội .

Vài người ở tửu quán phụ cận tướng quân phủ chọn một gian phòng, Cố Vân luôn luôn sáng khoái, mấy người ngồi vào chỗ của mình nàng liền mở miệng hỏi: “Các người tìm ta có việc sao?”

Trác Tình nhìn về phía Dạ Mị, nàng như trước là mặc hồng y, mặt nạ hoàng kim trên mặt che đi mọi biểu tình. Cố Vân cũng kỳ quái nhìn, chính mình cùng Dạ Mị không cái gì, nàng tìm mình có thể có chuyện gì?

Ngay khi Cố Vân âm thầm phỏng đoán, Dạ Mị bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt nàng đứng.

Túc Lăng ngồi bên cạnh Cố Vân, thân hình bất động, sắc mặt như thường, tay phía dưới bàn cũng đã nắm Xích Huyết.

Cố Vân không biết Dạ Mị muốn làm gì, nhưng cũng là theo bản năng đứng dậy nghênh thị nàng, mặt sau hoàng kim mặt nạ nàng nhìn không tới nhưng là nàng thấy được một đôi mắt tinh thuần, tuy rằng thoát nhìn rất lạnh đạm lại là chân thành mà bằng phẳng .

Không đợi Cố Vân hỏi nàng Dạ Mị bỗng nhiên hạ thấp, nửa quỳ ở trước mặt nàng. Cố Vân cả kinh, lúc này Kiền Kinh cũng đứng lên, trầm giọng giải thích: “Ta cùng sư tỷ đến là muốn cảm ơn lần trước ân cứu mạng của ngài.”

Nghe Kiền Kinh giải thích, Cố Vân thả lỏng tâm tình, nguyên lai nàng tới cảm tạ. Không tiến lên đỡ Dạ Mị, Cố Vân lui về phía sau, bình tĩnh cười nói: “Ân cứu mạng không dám nhận, các người cũng không cần cảm ơn ta, lúc ấy còn có rất nhiều người cố gắng, không phải ta cứu người.”

Cố Vân hiển nhiên không tiếp thụ lòng biết ơn của nàng. Dạ Mị chậm rãi đứng thẳng, lấy một túi gấm bên hông, phóng tới trên bàn, đưa tới trước mặt Cố Vân.

Dạ Mị thủy chung không nói, Cố Vân đoán, nàng khả năng sẽ không nói, nhìn về phía Kiền Kinh, Cố Vân hỏi: “Đây là cái gì?”

“Là được sư phụ ta điều chế, đối trị liệu thương do đao kiếm rất tốt, còn có thể trợ ngại tăng nội lực.”

Cố Vân không đi nhận túi gấm, cười nói: “Cám ơn các người, bắt quá vết thương của ta đã tốt rất nhiều, được này các người cầm trở về đi.” Tăng lên nội lực? Cố Vân bật cười, nàng cho tới bây giờ vốn không có nội lực! Tăng cái gì, lần trước ăn đại bổ hoàn Túc toàn cho, nàng không cảm thấy thân thể có cảm giác tinh lực dư thừa gì đó, nhưng lại chảy máu mũi hai ngày, từ nay về sau nàng không bao giờ nữa tin tưởng cái gì đan dược!

“Ngài không cần?” Mắt Kiền Kinh sáng ngời, tay chân cực nhanh muốn lấy túi gấm trên bàn, một bàn tay trắng nõn còn nhanh hơn đã nắm túi gấm trong tay.

Ai oán nhìn Dạ Mị, Kiền Kinh lấy lòng nói: “Sư tỷ, mọi người đều không cần, cho ta không phải rất tốt sao!” Sư phụ làm được, một viên có thể bán thật nhiều tiền đâu!

Dạ Mị căn bản không để ý tới Kiền Kinh, đem túi gấm nhét vào trong tay Cố Vân. Cố Vân dở khóc dở cười, tính tình người này thật đúng là, xem ra nàng muốn không cần cũng không được.

“Người không ăn cũng giữ đi, sư phụ ta được xưng là quý y, được của hần nhưng là vô giá, nếu không phải sư huynh đi cầu, đời này người khả năng đều không có cơ hội nhận được! Lần sau có cái gì ngoài ý muốn, thuốc này còn có thể cứu người một mạng.” Sư huynh vì nó, ở cửa phòng luyện đan của sư phụ ước chừng quý ba ngày ba đêm, còn đi cực âm lấy ám dạ sinh liên (hoa sen sinh nơi tối tăm = ta đoán thế) mới đổi được một viên được, nàng cư nhiên còn không cảm kích

213. Chương 213

Kiền Kinh nói được thực hướng, Cố Vân dĩ vãng xuất sinh nhập tử đã thói quen cũng không có cảm giác gì, Túc Lăng cũng là lập tức đen mặt, mắt đao sắc bén bắn về phía Kiền Kinh, cho dù hần vẫn ngồi, khả khí thế bức người đã đủ làm cho người khác kinh hồn táng đảm.

Kiền Kinh cư nhiên không chú ý việc ra ngoài ý muốn này, Trác Tình cũng rất muốn đá hần hai cái bất quá cũng chỉ là ngấm lại, nàng thật sợ Túc Lăng sẽ trực tiếp hành động, nam nhân này thấy thế nào cũng không dễ chọc!

Cố Vân cũng cảm giác được khí trong phòng có chút thấp, nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, Ngao Thiên đâu?”

Phấn uất ngồi xuống, Kiền Kinh không nghĩ để ý Cố Vân, Trác Tình dưới bàn hung hăng đạp hần một cái, Kiền Kinh ăn đau trừng Trác Tình một cái, lại vẫn là trả lời: “Hần đi tự linh đảo.”

“Vì sao?” Ngao Thiên không phải nóng lòng muốn thoát đi nơi đó sao?

“Sư tỷ trúng độc tuy rằng đã bị sư phụ ngăn chặn nhưng là muốn giải được còn phải về tự linh đảo lấy.” Khóa tâm tán thật sự quá mức âm độc, nếu là không có giải Dược, Dạ Mị tuy rằng cũng sẽ không chết nhưng là mỗi tháng đều chịu một lần tê tâm chi đau.

Cố Vân giãn dữ, “Các người cho hần một người đi?!”

Cố Vân chỉ trích làm cho Kiền Kinh nhất thời phát hỏa, “Hần vô thanh vô tức để lại tờ giấy nói phải đi ai ngăn cản được hần! Nói sau người cho là tự linh đảo là nơi nào, muốn đi thì đi sao? Cho dù chúng ta cùng hần, chúng ta cũng không vào được nơi đó!”

Nữ nhân này rõ ràng đều đã là nữ nhân của Túc Lăng còn quản chuyện của sư huynh làm cái gì!

Ngao Thiên nhất định là không nghĩ liên lụy người khác mới có thể rời đi một mình, nhưng là hần một mình độc sấm tự linh đảo như vậy chẳng phải là chui đầu vô lối? Cố Vân cau mày, Túc Lăng cũng càng ngày

càng đen, Trác Tình âm thầm kinh hãi, nữ nhân ngu ngốc lên không phát hiện nam nhân bên người đều mau bị dấm chua bao phủ .

“Người cũng đừng lo lắng, bọn họ cầu Ngao Thiên trở về hẩn.” Trác Tình đều thấy loại an ủi thật sự này tái nhợt vô lực, ho nhẹ một tiếng, lấy ra thiệp mời màu đỏ từ tay áo, đưa tới trước mặt Cố Vân nói, “Cho người.”

Tiếp nhận đến thì thấy hình thức cùng thiệp mời kết hôn lúc ấy của Tình không sai biệt lắm, Cố Vân ngạc nhiên nói: “Cái gì đây?” Nàng không phải đã thỉnh hai lần rượu mừng ?

Trác Tình đậm cười không nói gì. Cố Vân mở ra thì thấy, cả kinh: “Tịch Vũ cùng Cảnh Táp?” Bọn họ là một đôi nàng biết nhưng là nửa tháng sẽ không quá nhanh? Cố Vân cười nói: “Có tất yếu nhanh như vậy sao?”

Trác Tình nhún nhún vai, bất đắc dĩ trả lời: “Không có biện pháp, chờ không được.”

Chờ không được? Cố Vân thấp giọng hỏi: “Phụng tử thành hôn?” Tha thứ cho sự bất quá của nàng, câu “Chờ không được” này thật sự làm cho người ta mơ màng hết bài này đến bài khác a.

Trác Tình chưa nói phải cũng chưa nói không phải, bất quá tươi cười trên mặt đã muốn cho đáp án.

Túc Lăng buồn bực, phụng chỉ thành hôn? Hoàng Thượng khi nào thì tứ hôn Lâu Tịch Vũ hẩn không biết, vẫn là ban ột thị vệ?

Cố Vân chắc chắn cười nói: “Không thể tưởng được Cảnh Táp xuống tay nhanh như vậy! Quả nhiên người không thể xem tướng mạo!” Lúc ấy nàng còn tưởng rằng Cảnh Táp là loại nam nhân chất phác, ai biết nhanh như vậy đã muốn ăn làm mặt tịnh .

Trác Tình lắc đầu, cười nói: “Không phải như ngươi tưởng.”

Cố Vân nhú mày, là nàng nói phụng chỉ thành hôn, hiện tại còn nói không phải Cảnh Táp ăn Tịch Vũ, kia rốt cuộc là cái gì? Trác Tình cười ôm bụng, Cố Vân trong đầu linh quang chợt lóe, kêu lên: “Chẳng lẽ là Tịch Vũ...”

Trác Tình liếm hạ tươi cười, trừng Cố Vân, cười nói: “Tóm lại nhớ rõ muốn đi uống rượu mừng a.”

214. Chương 214

Xem biểu tình này —— trời ạ, Tịch Vũ ăn Cảnh Táp! Cố Vân trừ bỏ tán thưởng thật sự không biết nói cái gì, cười mỉa nói: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ đi uống rượu mừng .”

Nhìn về phía Túc Lăng, Trác Tình cười nói: “Túc tướng quân cũng đi a.”

“Ta sẽ đi.” Tỷ muội nàng đối thoại tổng làm cho người ta sờ không được, hẩn lại có chút ghen tị sự ăn ý của các nàng.

Gió đêm đông không tính buốt tận xương, thổi tới trên mặt vẫn có chút đau đớn, trong rừng cây sau giáo trường, hai thân ảnh một thấp một cao sóng vai đi tới, trong bóng đêm, chỉ thấy nam tử đem áo sắc áo choàng phi lên trên vai nữ tử, lại không nói một câu, tự cổ đi tới phía trước.

Trên người bỗng nhiên ấm áp, Cố Vân lôi kéo áo choàng, nói: “Ta không lạnh.” Thời tiết như vậy còn không tính lạnh, nàng cũng không yếu ớt như vậy.

Túc Lăng cũng không nhìn nàng, thanh âm trầm thấp lạnh lùng trả lời: “Khoác.”

Cố Vân nhìn nam nhân bên cạnh sắc mặt âm trầm, khó hiểu hỏi: “Người sinh khí?” Từ giữa trưa bắt đầu hẩn liền vẫn đen mặt, buổi tối hẩn cùng nàng cùng đến quân doanh, cả đêm cũng không cùng nàng nói mấy câu.

Nàng biết hẩn sinh khí nhưng là không rõ hẩn giận cái gì. Là vì vừa rồi nàng nói muốn huấn luyện phong bế, không được bất luận kẻ nào nhìn huấn luyện sao? Ngẫm lại lại cảm thấy không giống, buổi chiều hẩn cũng đã không thích hợp. Cố Vân thở dài một tiếng, nếu là dĩ vãng nàng có lẽ sẽ không đi quan tâm tính tình của hẩn, nhưng là hiện tại, nàng bỗng nhiên thực muốn biết cảm xúc của hẩn.

“Không có.” Thanh âm như trước lạnh như băng không có bất cứ cảm xúc nào, cước bộ nhưng thật ra càng nhanh.

Nói dối! Cố Vân đơn giản không đi, hỏi: “Vì cái gì?”

Túc Lăng đi nhanh, Cố Vân lẳng lặng đứng trong ban đêm, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm bóng dáng càng lúc càng xa, trong lòng có chút thất vọng, hẩn cứ như vậy đi sao? Ngay khi Cố Vân nghĩ đến hẩn sẽ như vậy biến mất trước mắt nàng, nam nhân lãnh ngạo cuối cùng dừng cước bộ.

Cố Vân hơi hơi gờ lên khóe môi, đi đến bên người hẩn, vẫn là kiên trì hỏi: “Vì sao lại sinh khí?” Đối với cảm tình, nàng không thích đoán đến đoán đi.

Lúc này, Túc Lăng không trốn tránh nữa, đôi mắt đen nhìn chằm chằm mặt nàng, Túc Lăng lạnh giọng nói: “Nàng thực để ý Ngao Thiên.”

Cố Vân sững sốt, tự nhiên trả lời: “Ta đem hẩn làm bằng hữu, đương nhiên để ý.”

Cố Vân thần nhiên cùng mờ mịt, Túc Lăng hờn dỗi suốt một buổi chiều tích tụ, hẩn rốt cuộc là ở bậc bội ai a! Nữ nhân này đối tình yêu nam nữ, tri độn đến nhân thần cộng khí trình độ, hẩn tìm nhiều tâm lực như vậy mới làm cho nàng hiểu được tâm ý của hẩn, có lẽ đến bây giờ nàng căn bản là không biết tình cảm sâu đậm của Ngao Thiên đối nàng.

Nghĩ vậy, sắc mặt Túc Lăng rốt cục bắt đầu chậm rãi dịu lại.

Cố Vân buồn bực, hẩn sao đột nhiên nhắc tới Ngao Thiên? Sắc mặt trong chốc lát đen lại chuyển, có phải... Cố Vân cười nói: “Người ghen?”

Túc Lăng cứng đờ, Cố Vân cúi đầu nở nụ cười, nguyên lai nam nhân lãnh ngạo cũng sẽ ghen, hơn nữa dầm chua còn không ít.

Cố Vân cười đến có chút không kiêng nể gì, Túc Lăng híp lại đôi mắt đen, không thừa nhận cũng không phủ nhận, thanh âm trầm thấp mang theo rõ ràng bất mãn, hừ lạnh: “Về sau lực chú ý của nàng có thể thiếu đặt ở trên người nam nhân khác có được hay không?”

Cố Vân ra vẻ khó hiểu cười nói: “Kia hẩn là đặt ở chỗ nào?”

“Nàng nói đâu?” Nguy hiểm thấp nam biểu hiện Túc Lăng cảnh cáo.

Đáng tiếc, Cố Vân vẫn là không sợ chết trả lời: “Ta không biết

215. Chương 215

Lời còn chưa dứt, thân ảnh nhanh nhẹn của Túc Lăng như báo đánh úp lại, Cố Vân chỉ cảm thấy môi nóng lên, phút chốc tròng to mắt, mặt Túc Lăng phóng đại có chút mơ hồ, hơi thở hẩn bá đạo mà cực nóng lại dị thường rõ ràng, bàn tay ở trên lưng hơi hơi dùng sức, hai người dính sát cùng một chỗ, cách mỏng manh y phục có thể cảm nhận được lẫn nhau tim đập như sấm.

“Ân!” Cố Vân thậm chí quên cả thở, ngay khi nàng sắp hết khí Túc Lăng rốt cục rời môi của nàng, thanh âm ám ách cùng hơi thở không xong ở bên tai nàng thấp nam: “Hiện tại đã biết sao?”

Môi hỏa lạt lạt, lồng ngực như là bị hung hăng đè ép, đầu rung động một chút, hơi thở nóng cháy của hẩn tựa hồ còn quanh quẩn bên môi, cảm giác tê dại ở hai cánh hoa làm cho lòng của nàng đến bây giờ còn run

run, thật lâu sau Cố Vân thật vất vả phục hồi tinh thần lại, từng ngụm từng ngụm thở, trong đầu chỉ có một thanh âm, hần hần, hần cư nhiên cường hôn nàng!

“Người vô ——” Cố Vân còn không có mắng xong, trên lưng căng thẳng, lại bị nhét vào trong lồng ngực ấm áp, nháy mắt bị hơi thở của hắn vây quanh, Cố Vân có chút bối rối, thầm nghĩ lui lại, thắt lưng lại bị gắt gao ôm lấy, giây dựa số chết lui về phía sau kết quả chính là ngã về phía sau.

“A —— “

Túc Lăng sợ nàng té bị thương, trong nháy mắt ở nàng rồi ngã xuống xoay người, hai người phịch một tiếng ngã ở trên bãi cỏ khô vàng, kết quả Túc Lăng nằm trên mặt đất, bàn tay ở trên lưng nàng vẫn không buông ra, mà Cố Vân cười ở trên người Túc Lăng.

Hần cư nhiên cường hôn nàng! Cố Vân then quá thành giận, túm vạt áo Túc Lăng, kêu lên: “Về sau chỉ có thể là ta cưỡng hôn ngươi, ngươi không được cưỡng hôn ta! Có nghe thấy không! Bằng không.....” (Hắn Vân tỷ thật..... *lau mồ hôi)

Ánh mắt Túc Lăng mang ý cười, ung dung nhìn nàng, tiếng nói trầm thấp lại có chút mê ly, “Bằng không thế nào?”

Bằng không... Cố Vân hồng đến bên tai, trời ạ! Nàng nói cái gì a! Để cho nàng thét chói tai là nàng giờ phút này còn chặt vật ngồi trên đùi Túc Lăng! Cố Vân hiện tại thầm nghĩ nhanh đứng lên, bàn tay trên lưng lại vững vàng nắm không chịu buông ra, Túc Lăng ách ách khẽ cười nói: “Được rồi, ta chờ nàng cưỡng hôn ta.”

Nhìn bộ dáng hắn chờ nàng chủ động, Cố Vân có một loại xúc động muốn chết, không, là xúc động cần chết Túc Lăng! Mặt nóng sắp thiêu cháy, Cố Vân một bên túm tay Túc Lăng, một bên khẽ quát: “Người mau buông tay!”

Túc Lăng lại ngoài ý muốn phối hợp, tay ở trên lưng rất nhanh buông ra. Cố Vân lập tức đứng dậy xoay người muốn đi, Túc Lăng nằm thẳng ở trên cỏ, cười nói: “Nàng ngẩng đầu nhìn xem.”

Thấy vẻ mặt hắn hưng phấn, Cố Vân ngẩng đầu nhìn, màn đêm như đen, một ánh trăng cong cong treo cao phía chân trời. Từ dưới nhìn lên, mất đi sum xuê cành lá giống nhau được khảm ở màn đêm, khắp bầu trời đêm giống như một bức họa vẩy mực kết cấu kỳ lạ, tự do mà tùy ý. Nàng biết đêm hè ánh sáng ngọc rất đẹp, không thể tưởng được ban đêm mùa đông tiêu điều cũng làm cho lòng người say như vậy. Cố Vân nhìn không được tán thưởng: “Đẹp quá.”

Bị cảnh trí trước mắt đoạt đi tâm thần, Cố Vân ngồi xuống bên cạnh Túc Lăng, thưởng thức cảnh ám dạ tình không khó gặp này. Ánh trăng bao phủ mọi nơi, nàng nghiêng đầu, cổ mảnh khảnh, cằm khẽ nhếch cấu thành một đường cong hoàn mỹ, vết sẹo trên mặt ở bóng lưng bóng đêm cũng không quá rõ ràng, môi trơn bóng đỏ bừng ướt át, ấm áp mà mềm mại, nghĩ đến nụ hôn gần gũi vừa rồi, trong cơ thể Túc Lăng một trận xôn xao. Chạy nhanh dời tâm mắt, nhìn chăm chú vào tình không như nàng, khóe môi Túc Lăng khẽ giơ, ngữ điệu mềm nhẹ cười nói: “Là rất đẹp.” Chính là này mỹ phi bỉ mỹ.(ô ô ai giúp ta chỗ này với)

Đêm đông, thiếu tiếng côn trùng kêu, chỉ nghe đến gió đêm ở trong rừng phát ra tiếng gió vù vù, tóc cùng quần áo đều bị thổi tung, vào đêm như vậy thật sự không thích hợp ngắm trăng thưởng sao, hai người lại thập phần hưởng thụ thời gian như vậy, thật lâu không nói gì, tâm vừa rồi dao động cũng chậm rãi bình phục

216. Chương 216

Cố Vân nghiêng đầu nhìn, Túc Lăng tùy tính nằm trên mặt đất, Xích Huyết tự nhiên gối lên sau đầu, Cố Vân thấp giọng hỏi: “Người đi đâu cũng đều mang theo Xích Huyết?”

“Ân, nhiều năm đã thành thói quen. Nàng về sau tốt nhất cũng mang theo Băng Luyện bên người.” Kiếp sống trên lưng ngựa nhiều năm, binh khí không rời thân đã thành thói quen, hơn nữa người muốn mạng hắn, thật sự đếm không xuể.

Ngồi xuống, đưa tay để tại đầu gối, Cổ Vân hỏi: “Sau lưng Băng Luyện cùng Xích Huyết hẳn là có chuyện xưa đi? Có thể nói cho ta biết sao? Chuyện của Túc gia.” Một thanh kiếm có thể nói, này thật sự vượt qua những thứ mà nàng có thể lý giải, nàng thật sự rất ngạc nhiên.

Ngồi thẳng dậy, Túc Lăng nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng ngời của Cổ Vân, thấp giọng hỏi: “Nàng muốn nghe?”

“Ừ.”

Trong mắt Túc Lăng hiện lên một tia chần chờ. Cổ Vân đạm cười trả lời: “Không thể nói sao? Không thể nói cũng không sao.”

“Không có. Với nàng, có thể.” Túc gia gia sử quả thật không thể đối ngoại nói, mà nàng chính là thê tử của hắn Túc Lăng, tự nhiên có thể nói.

Nhìn thoáng qua thủy chung bình tĩnh Xích Huyết, Túc Lăng thấp giọng nói: “Xích Huyết cùng Băng Luyện là một đôi thượng cổ bảo kiếm, thuộc tính băng hỏa, tương sinh tương khắc. Lúc trước chúng nó chính là lợi khí nhưng không có linh tính.”

Nói xong câu này, mày Túc Lăng dần dần nhú lại, thật lâu cũng không nói tiếp. Một đôi kiếm không có linh tính bỗng nhiên có linh tính, Cổ Vân trong lòng dâng lên một loại kỳ quái run rẩy, đoạn chuyện xưa này có lẽ là người Túc gia cũng không muốn đề cập.

Rốt cục, Túc Lăng lại nói, “Túc gia trăm ngàn năm qua đều lấy phụ tá minh quân vì nhiệm vụ của mình. Hơn một ngàn năm trước cũng không giống như bây giờ chia làm mấy quốc gia, nó thuộc sở hữu ột thị tộc, thủ lĩnh thị tộc đem đất ban ấy con trai, từ bọn họ quản. Đến khi hấp hối mới tuyên bố tộc trưởng tiếp theo. Đại hoàng tử thừa dịp tộc trưởng bệnh lâu nằm trên giường cầu kết với ma tộc ý đồ tru sát các hoàng tử khác, chiếm lĩnh thiên hạ. Đại hoàng tử thị huyết thành tánh, thiên hạ nếu là rơi vào tay hắn nhất định sinh linh đồ thán. Trước khi tộc trưởng đi về cõi tiên, hạ mật chỉ cho Túc gia, phụ tá tam hoàng tử tiếp nhận tộc trưởng. Túc gia nhiều lần trợ tam hoàng tử thoát vây cũng thành đối tượng đại hoàng tử tru sát.”

Cổ Vân lắng lắng nghe, không thúc giục cũng không đánh gãy hắn. Sắc mặt Túc Lăng càng ngưng trọng, sự tình phía sau hẳn là có liên quan Băng Luyện cùng Xích Huyết.

“Ma tộc cùng đại hoàng tử cầu kết có một vật nhiếp hồn, phàm là tới gần vật nhiếp hồn trong vòng một dặm, vật còn sống sẽ bị nó thu lấy hồn phách, người mất đi hồn phách là một cái xác không hồn, đều trở thành quân đoàn cương thi của ma tộc. Băng Luyện cùng Xích Huyết bằng hỏa lực có thể hủy diệt vật nhiếp hồn nhưng là hai thanh kiếm sẽ không tự động được, phải có người đến khống chế, người tiến vào trong phạm vi một dặm sẽ mất linh hồn căn bản không có khả năng có cơ hội hủy nó. Chỉ có đem hồn phách người rút vào kiếm mới có thể kháng cự ma lực nhiếp hồn.”

Cổ Vân nghe mà run sợ, áp chế dự cảm bất hảo trong lòng, Cổ Vân hỏi: “Các người đem linh hồn người nhập vào kiếm như thế nào?”

Nghênh thị đôi mắt sáng của Cổ Vân, Túc Lăng hít một hơi trầm giọng trả lời: “Nhập lò luyện đúc lại, lấy xương thịt chú kiếm, máu huyết vì phách.” Túc Lăng đang nói, Xích Huyết trên cổ thủy chung im lặng khẽ run lên một chút, bất quá rất nhanh khôi phục như thường.

Cổ Vân nhìn Túc Lăng, cả kinh: “Này rất vớ vẩn! Các người cứ như vậy quăng người vào lò luyện? Vạn nhất không thể dung hợp, kia không phải hy sinh không công!” Nàng là nghe nói qua, rất nhiều thợ rèn kiếm dùng máu chính mình rót lên kiếm, nhưng là bọn hắn thể nhưng thật sự vút người vào sao? Này cũng quá...

Túc Lăng lắc đầu, trầm thấp thanh âm thực vững vàng, cũng không khó nghe ra nỗi đau kịch liệt trong đó, “Không phải mỗi người đều có thể cùng Băng Luyện, Xích Huyết dung hợp, chỉ có nữ tử sinh ra lúc cực âm tài năng cùng cực nóng Xích Huyết kết hợp, nam tử sinh ra lúc cực dương có thể cùng khốc hàn Băng Luyện kết hợp, muốn phát huy ra song kiếm uy lực, hai người này còn phải là huyết mạch chí thân. Lúc ấy giữa Túc gia, chỉ có hai người phù hợp yêu cầu.”

“Ai?” Cổ Vân tâm một trận co rút.

“Hai đứa con của Túc tộc trưởng.”

Bên tai tiếng vọng thanh âm non nớt của Bằng Luyện, thanh âm Cổ Vân đã muốn bắt đầu không xong, “Bọn họ bao nhiêu tuổi?”

Đôi mắt đen xẹt qua một chút khác thường, dưới ánh nhìn của Cổ Vân, Túc Lăng thở dài một tiếng, gian nan trả lời: “Nữ mười ba tuổi, bé trai tám tuổi.”

217. Chương 217

“Mười ba tuổi! Tám tuổi!” Các người sao có thể đưa hai hài tử vào lò luyện!” Nàng từng là quân nhân hiểu được tại thời khắc đó hẳn là hy sinh! Nhưng là bọn họ vẫn là hai đứa nhỏ a!

Đôi mắt Cổ Vân chất vấn Túc Lăng không biết nên đáp lại như thế nào. Nếu là hẳn, hẳn là tuyệt đối sẽ không đồng ý dùng hai mạng của hài tử để đổi lấy thắng lợi như vậy.

Sự việc đã đến này nói cái gì cũng vậy mà thôi. Cổ Vân vội la lên: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ——” Túc Lăng thật lâu không nói tiếp. Cổ Vân cười nhạt, “Sau đó hai linh hồn nhập vào song kiếm, giết ác ma, đại hoàng tử cuối cùng cũng không thể soán vị thành công, tất cả mọi người được cứu trợ! Trừ bỏ hai đứa nhỏ đó!”

Cổ Vân phẫn nộ, hẳn đoán trước được. Túc Lăng không biện giải, “Nàng nói đúng.” Tất cả mọi người được cứu trợ trừ bỏ bọn họ.

Trong lòng ghen một hơi, nàng biết không hẳn nên phát giận lên người Túc Lăng. Dù sao đó là người của hơn một ngàn năm trước làm. Hít sâu vô số lần mới chậm rãi áp chế lửa giận, lạnh giọng hỏi: “Nói như vậy bọn họ đã bị nhốt trong hai thanh kiếm hơn một ngàn năm? Không thể nghĩ biện pháp cứu linh hồn bọn họ ra sao?”

Trong thanh âm trầm thấp của Túc Lăng là thật sâu bất đắc dĩ, “Túc gia hơn từ một ngàn năm trước tới nay đều nghĩ biện pháp, hy vọng có thể cứu bọn họ ra nhưng là vẫn không thể.” Đây cũng chính là vì sao nữ tử Bằng Luyện lựa chọn đều là trưởng tử của Túc gia, này là Túc gia thua thiệt đứa nhỏ này.

Vì sao không cần ta...

Người cam đoan, người cam đoan...

Ta mệt mỏi quá nha...

Bên tai là thanh âm ngày ấy, tiếng hài đồng ngây thơ mơ hồ, vây ở hàn băng kiếm chính là một đứa nhỏ mới có tám tuổi.

“Một ngàn năm ——” Nàng không biết một đứa nhỏ thân ở bên trong lò luyện, liệt hỏa đốt người là thống khổ như thế nào. Chỉ là ở thân kiếm vậy ngàn năm, cô tịch cùng sợ hãi, trên đời lại có mấy người có thể thừa nhận?

Tay Cổ Vân không tự giác chạm vào Xích Huyết đã đỏ đậm, Túc Lăng cả kinh: “Đừng chạm!”

Trong nháy mắt đó, một cỗ khí tâm nóng rực từ lòng bàn tay thẳng nhập trong cơ thể, rất đau! Nhưng là Cổ Vân lại thật lâu không buông tay ra, vuốt ve nó. Đã là đau triệt nội tâm như thế này, cùng lửa cháy chỉ kiếm hòa hợp nhất thể, cô bé ấy đã thừa nhận ngàn năm lửa nóng?

Một giọt nước mắt dọc theo khuôn mặt rơi xuống thân kiếm, tiêu tán không thấy nhưng cũng thần kỳ làm cho trường kiếm đỏ đậm chậm rãi bình tĩnh, nóng rực dần dần rút đi, chỉ để lại ấm áp.

Túc Lăng kinh ngạc, Cổ Vân thế nhưng có thể cảm Xích Huyết. Bất cứ một thể hệ nữ chủ nhân nào cũng không thể cảm lấy nó. Cổ đi nắm Xích Huyết, quay đầu nhìn về phía hẳn, nước mắt đã tiêu tán, ánh mắt dị thường kiên định, “Nhất định có thể tìm được biện pháp phá giải!”

Ôm lấy bờ vai đơn bạc của nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực hạo. Túc Lăng gật đầu trả lời: “Đúng, nhất định sẽ có biện pháp.”

Nửa tháng phong bế thức huấn luyện cho hiệu quả rất tốt, Cố Vân đối thí nghiệm hôm nay thực có tin tưởng. Sáng sớm, nàng mới đi ra Ý Thiên uyển, Túc Lăng đã đứng trước cửa, không đợi nàng nói đã bắt cổ tay nàng, một bên đi ra ngoài một bên nói: “Đi theo ta.”

Cố Vân vội la lên: “Ta muốn đi —— “

Không đợi nàng nói xong, Túc Lăng có chút hưng phấn mà nói: “Có thứ cho nàng xem!”

Cố Vân hơi nhíu mày, cái gì làm cho đại tướng quân không bình tĩnh như thế. Nghĩ nghĩ, Cố Vân không giãy, tùy ý để hắc nắm tay nàng đi hướng thư phòng. Đi vào thư phòng, Túc Lăng buông tay nàng, đi đến chỗ bàn, tìm kiếm cái gì đó.

Trên bàn bày một cái hộp, đại khái ột thước, đóng gói tinh mỹ. Cố Vân cười nói: “Là cái này sao? Ta mở?”

Túc Lăng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không phải thực để ý thuận miệng trả lời: “Ừ.”

218. Chương 218

Cố Vân cẩn thận mở ra, bên trong một đôi oa nhi bạch ngọc đứng thẳng, một nam một nữ, điêu khắc rất sống động. Cố Vân thấp giọng khen, “Thật đáng yêu!” Nhìn đến một đôi oa nhi, nàng đã đoán được là đưa cho ai, “Đây là lễ vật người tuyển cho Tịch Vũ đi, không thể tưởng được người cẩn thận như vậy.”

Túc Lăng đứng dậy, cầm một hộp gỗ trong tay, ngoài miệng khốc khốc trả lời: “Ta để Nhậm đi làm .”

Cố Vân sửng sốt, lập tức nở nụ cười, hắc thật đúng là không kể công. Tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt oa nhi, lạnh lạnh thực thoải mái. Thấy nàng đối lễ vật yêu thích không buông tay, Túc Lăng nhíu mày trả lời: “Lễ vật tốt lắm!”

Thu tay lại, Cố Vân cười nói: “Ngụ ý tốt, hy vọng lần này Tịch Vũ có thể sinh một đôi long phượng thai.” Tuy rằng nàng cũng không phải đặc biệt thích tiểu hài tử, nhưng là ngẫu nhiên ôm đùa một chút nàng vẫn là rất thích ý.

Long phượng thai? Nhớ tới ngày ấy nàng nói chuyện với Thanh Linh, Túc Lăng bình tĩnh, “Nguyên lai đây là cái gọi là phụng tử thành hôn!” Phụng tử thành hôn so với phụng chỉ thành hôn thật làm cho người ta hâm mộ. Nhìn thoáng qua Cố Vân đang cúi đầu cất đôi oa nhi, đáy mắt Túc Lăng xẹt qua một chút ý cười cổ quái. Đáng tiếc, lực chú ý đều ở lễ vật nên Cố Vân không thấy.”Ngày mai người tặng lễ nhất định rất nhiều, gọi người đưa qua trước đi.” Lễ vật tuy rằng tốt nhưng để cho người khác thấy rồi đoán lung tung cũng không được.

“Ừ.”

Cố Vân nhìn thái dương, vội la lên: “Ta còn muốn đi giáo trường, ta đi trước.”

Lần này Túc Lăng không kéo nàng lại, một bên mở hộp gỗ trong tay, cười nói: “Gấp như vậy a? Ta còn muốn cho nàng xem đoản nữ mới làm ra.”

Cố Vân dừng lại vội la lên: “Làm xong rồi? Cho ta xem.”

Cầm đoản nữ đưa tới trước mặt nàng, mắt Cố Vân sáng ngời, “Thử qua chưa?”

“Chưa, vừa đưa lại đây.” Hắc liền đoán được nàng đối binh khí yêu thích hơn cả hắc.

Cố Vân hưng phấn cười nói: “Chúng ta đi ra ngoài thử.” Đoản nữ lớn nhỏ cùng hình thức, cùng suy nghĩ trong lòng nàng giống như đúc, không biết tầm bắn còn có tốc độ phóng liên hoàn như thế nào.

“Được.”

Hai người mới đi ra thư phòng, liền thấy Túc Nhậm vội vàng chạy tới chỗ bọn họ. Ánh mắt Túc Nhậm lo lắng ở đảo qua Cố Vân hơi hơi dừng một chút, đi đến trước mặt Túc Lăng, kéo hắn đến một bên, ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, sắc mặt Túc Lăng lập tức thay đổi.

Túc Lăng quay đầu thấp giọng nói với Cố Vân: “Ta còn có việc, nàng đi quân doanh trước đi.”

Cố Vân cầm tay Túc Lăng cánh tay hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Thanh âm trầm thấp của Túc Lăng bình tĩnh vang lên: “Không có việc gì!”

“Liên quan đến ta?” Cố Vân nhìn chằm chằm mặt Túc Lăng, không buông tha bất cứ biểu tình dù rất nhỏ của hắn.

Túc Lăng không tự giác hơi híp mắt lại, nhú mày, xem ra thật sự có liên quan tới nàng. Không đợi Túc Lăng nói có lẽ, Cố Vân còn thật sự nói: “Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, bằng không sau khi người đi ta cũng sẽ tự đi thăm dò.”

Hai người trừng nhau, ai cũng không chịu thỏa hiệp. Túc Nhậm thấp giọng thở dài: “Đại ca, nói cho nàng đi.”

Đôi mắt Cố Vân cố chấp lại vô cùng kiên định, Túc Lăng cũng thực náo. Nàng nói thật, hắn chân trước bước ra tướng quân phủ, ngay sau đó nàng sẽ đi theo! Rốt cục, Túc Lăng vẫn là nói thực tế: “Ngao Quý đã chết, người tự linh đảo ghi hận, đồng thời cũng càng thêm nóng lòng muốn khống chế Ngao Thiên, cho nên bọn họ luôn luôn muốn bắt nàng.”

“Sau đó?” Nhất định còn có chuyện gì đó càng không xong phát sinh, bằng không hắn sẽ không đến mức như vậy.

“Gần nhất nàng nên ở tướng quân phủ, bọn họ sẽ không có cơ hội xuống tay. Hiện tại bắt hộ bộ thị lang, tuyên bố không giao nàng cho bọn họ thì sẽ giết hắn.”

Muốn uy hiếp nàng, người tốt nhất hẳn là Tình, Cố Vân vội la lên: “Thanh Linh có sao không?”

“Nàng có Lâu Tịch Nhan, Mặc Bạch sẽ không có việc gì.” Hắc y nhân phỏng chừng là không tiếp cận Thanh Mạt được, lại không bắt được Thanh Linh mới có thể bắt Cao Hồng đòi tướng quân phủ giao người!

Cố Vân âm thầm thở dài nhẹ nhõm, hộ bộ thị lang bắt quá là quan trọng phẩm mà thôi. Cố Vân ầm ầm cảm giác ra không thích hợp, Túc Lăng không biết suy nghĩ cái gì mà trầm mặc không nói, Cố Vân nhìn về phía Túc Nhậm, hỏi: “Hộ bộ Thị Lang là người như thế nào?”

Nàng thật sâu sắc, Túc Nhậm thở dài: “Cao Hồng, cậu ruột của hoàng hậu.”

Nguyên lai là hoàng thân quốc thích, khó trách lại bắt hắn, “Ta và người cùng nhau đi.”

219. Chương 219

“Không được.” Túc Lăng lạnh giọng từ chối, “Nàng ở lại tướng quân phủ càng an toàn.” Chuyện này liên lụy đến hoàng tộc, tình cảnh hiện tại của nàng càng nguy hiểm.

“Ta cũng không nghĩ như vậy.” Cố Vân thoát nhìn thực nhẹ nhàng, nói: “Người đừng quên, đó là cậu ruột của hoàng hậu! Người không biết là mang theo ta bên người mới an toàn nhất sao?”

Sắc mặt Túc Lăng nháy mắt càng thêm khó coi, nàng nói đúng, nếu là hắn không ở, hoàng hậu hạ chỉ phải mang người đi, ai cũng không dám ngăn. Nàng bắt quá là một nữ tử dị quốc, tướng quân phủ nếu không đưa, kia là kháng chỉ! Nhìn ra hắn đã có chút dao động, Cố Vân nhanh chóng nói thêm, nhẹ giọng: “Đi trước nhìn tình huống, ổn định bọn họ, có lẽ có biện pháp cứu người.”

Đôi mắt sâu thẳm đen nhìn chằm chằm đôi mắt trong trẻo của Cố Vân, Túc Lăng lạnh giọng nói: “Nàng cam đoan tuyệt đối không hành động thiếu suy nghĩ.”

Cố Vân gật đầu cười nói: “Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không.”

Nắm tay nàng, Túc Lăng hiển nhiên có chút bất đắc dĩ thở dài: “Đi thôi.”

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Túc Nhậm lắc lắc đầu, đại ca ở trước mặt nàng tựa hồ vĩnh viễn đều không thể cứng rắn đến, thật đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Ba người mang theo hai trăm tinh binh tới biệt viện của Cao Hồng, cách biệt viện ba dặm, Trình Hàng đã sớm chờ ở đó, thấy bọn họ lập tức đón: “Túc tướng quân, Đan đại nhân đã ở nội trướng chờ ngài.”

Nhìn lại, biệt viện xa xa đóng cửa, thoát nhìn thực cổ. Nếu không phải nha dịch bao quanh nó căn bản nhìn không ra tòa nhà này có gì khác thường. Trình Hàng mang theo bọn họ đi vào lều trại mới dựng, ba người tiến vào trướng, Đan Ngự Lam đã chờ, “Túc tướng quân, Túc thống lĩnh.” Thấy phía sau Túc Lăng là Cố Vân, ánh mắt Đan Ngự Lam xẹt qua một tia kinh ngạc bất quá rất nhanh biến mất.

Túc Lăng chính gật đầu xem như đáp lại, mở miệng liền hỏi: “Sao lại thế này?”

Đan Ngự Lam lại nhìn Cố Vân, Cố Vân hào phóng gật gật đầu, Đan Ngự Lam cũng không giấu diếm nữa, nói thẳng: “Cao đại nhân mang theo phu nhân cùng con đến biệt viện, hôm nay biệt viện vọt vào hơn hai mươi Hắc y nhân, giết tất cả nô bộc, chỉ thả một quản sự ra báo tin. Hắc y nhân yêu cầu lấy Thanh cô nương đổi một nhà Cao đại nhân.”

Cố Vân hỏi: “Quản sự đâu?”

“Mang người lại đây.”

“Rõ.”

Trình Hàng đi ra ngoài, vừa vặn thấy một đôi đến. Hai người đều thanh nhã đến cực điểm, Trình Hàng lại nhìn, mặt nhăn, quay lại nói với Đan Ngự Lam: “Đại nhân, Lâu tướng cùng phu nhân cũng đến.” Triều đình tam phẩm quan viên bị bắt tuy rằng không phải việc nhỏ nhưng là cũng không động đến Lâu tướng đi. Nói đến nói đi, bọn họ đều là hướng về phía Thanh Mạt đến, án tử khó giải quyết, đại nhân muốn đau đầu, hẳn là ai cũng không đắc tội nổi a.

Đan Ngự Lam ra đón chào, thật sự là cười đến có chút cương, “Lâu tướng.”

Lâu Tịch Nhan nhất quán thông dong, đối với Đan Ngự Lam cùng Túc Lăng hơi hơi chấp tay, “Đan đại nhân, Túc tướng quân.” Túc Lăng lạnh lùng gật gật đầu xem như đáp lại, Lâu Tịch Nhan đến cũng là hẳn đoán trước được.

Trác Tình tiến vào, liếc mắt một cái liền thấy bên người Túc Lăng là Cố Vân, không hàn huyền với người khác, Trác Tình đi qua kéo nàng đến bên cạnh, nghiêm túc cảnh cáo: “Ta chỉ biết ngươi nhất định sẽ đến, lúc này vô luận như thế nào cũng không cho hành động thiếu suy nghĩ!”

Túc Lăng nói như vậy, Tình cũng nói như vậy, Cố Vân buồn bực hỏi: “Ta ở trong lòng của ngươi chính là xúc động như vậy?”

220. Chương 220

Trác Tình liếc, hừ lạnh: “Ngươi không phải xúc động, là quá chính nghĩa.” Nhìn nàng xử lý chuyện của Ngao Thiên là biết nàng là một người điên như thế nào. Lần này bắt cóc vẫn là vì nàng mà dựng lên, khó nói nàng sẽ không lại nổi điên lấy thân mạo hiểm.

Lần trước nàng đem Túc Lăng cùng Tình đều sợ hãi, Cố Vân hơi hơi nhún vai, cười nói: “Yên tâm đi, ta biết xử lý như thế nào.”

Trác Tình chẳng những không bớt căng thẳng ngược lại càng thêm hoảng loạn. Nàng tin tưởng Vân thực sự có thể xử lý nhưng là xử lý như thế nào còn chờ nói. Trác Tình ở trong lòng thầm mắng Túc Lăng, thật không biết hắn suy nghĩ cái gì, vì sao cho Vân tới nơi này!

“Đại nhân, người tới.” Trình Hàng dẫn tới một nam nhân trung niên béo. Trong trường tự nhiên người người khí thế phi phạm, quần sự quỳ rạp xuống đất, thỉnh an: “Tiểu nhân gặp qua các vị đại nhân.”

Túc Lăng lạnh giọng hỏi: “Hắc y nhân tổng cộng bắt bao nhiêu người?”

Trầm thấp tiếng nói ầm ầm khí phách bức nhân, quần sự không dám ngẩng đầu, run run một chút, vội vàng trả lời: “Lão gia, phu nhân, hai vị sườn phu nhân, còn có thiếu gia cùng tiểu thư. Những người khác đều bị giết.”

Bọn họ thể nhưng bắt một nhà cao hồng, sắc mặt Cố Vân càng đen hơn, Túc Lăng tiếp tục hỏi: “Hắc y nhân tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Tiểu nhân không dám đếm, đại khái mười mấy người.” Hắn đều nhanh bị hù chết, bọn họ vọt vào phủ gặp người liền giết!

Mười mấy người cũng không ít, Cố Vân suy tư trong chốc lát, nói: “Người là quần sự, hắn là rất quen thuộc biệt viện, lập tức vẽ bản đồ biệt viện, càng chi tiết càng tốt.”

Quần sự thoáng ngẩng đầu, chần chờ nhìn Cố Vân, các đại nhân cũng chưa lên tiếng, tiểu nữ tử này lại mệnh lệnh, hắn rốt cuộc là nghe vẫn là không nghe, quần sự còn tại chần chờ Trình Hàng đã không kiên nhẫn gầm nhẹ: “Mau vẽ.”

“Dạ dạ.” Bị quát lớn quần sự không dám chần chờ, chạy nhanh nhận giấy và bút mực, lui đến bên cạnh cúi đầu vẽ.

Cố Vân nhìn trên bàn có một bản vẽ rất lớn, thoát nhìn rất giống bản đồ. Cố Vân hỏi: “Đây là bản đồ địa hình quanh biệt viện?”

“Vâng.” Đoàn người dời bước đi đến trước bàn. Đan Ngự Lam chỉ vào bản đồ, thấp giọng nói: “Cao phủ biệt viện tựa vào núi, núi tuy rằng không cao nhưng là vách núi đá, có một dòng suối trải qua viện. Đây xung quanh đều là rất thấp, không có nơi nào có thể giấu người. Hiện tại bốn phía có rất mùi đá lửa rất nồng, bọn họ khả năng ở tường viện chôn thuốc nổ. Nếu phái binh cường công, chỉ sợ chết không ít, hơn nữa chọc giận bọn họ chỉ sợ đám kia tình nguyện cá chết lưới rách cũng sẽ không thả người.”

Túc Nhậm gật đầu trả lời: “Cường công thực dễ dàng, cứu người liền quá khó khăn.” Đối phương chỉ có mười mấy người, cho dù bọn họ võ công cao tới đâu cũng không thể quá thiên quân vạn mã. Muốn mạng bọn họ rất đơn giản, chỉ sợ địch nhân ở binh lính công đi vào cũng đã giết một nhà Cao đại nhân.

Nhất thời mọi người không nói gì, lều trại lâm vào ngẩn ngui yên. Lúc này một thanh âm tiêm tể chói lói vang lên, “Hoàng Thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Một tiếng thông báo khiến sắc mặt mọi người đổi. Người biến sắc mặt đầu tiên là Túc Lăng, ứng mâu híp lại nhưng vẫn không lẫn át được hàn quang giận dữ. Túc Nhậm cũng ngưng trọng, Trác Tình lo lắng nhìn Lâu Tịch Nhan bên cạnh vẫn là thông dong, Lâu Tịch Nhan vỗ nhẹ vai của nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Sẽ không có việc gì.” Tiếng nói ôn nhu tổng có thể trấn an tâm thần bối rối của nàng. Trác Tình nhìn Cố Vân, nhân vật khiến mọi người lo lắng lại không chút nào bị ảnh hưởng, hai mắt thanh minh thủy chung nhìn chằm chằm bản đồ trên bàn, bất vi sở động.

Cao đại nhân là cậu ruột của hoàng hậu nương nương Tân Nguyệt Ngưng, sau lưng có toàn bộ Tân thị gia tộc làm chỗ dựa. Cao phu nhân là tây Thái Hậu Dương Thảo chi và Thảo lan biểu muội, có Dương gia che chở; Thanh Mạt là ý trung nhân của Túc tướng quân, muội muội Thanh phi và phu nhân Lâu tướng, này, này cũng quá khó cân nhắc đi!

Trình Hàng cùng Đan Ngự Lam liếc nhau, Đan Ngự Lam đầu đầu phù, Trình Hàng trong lòng chỉ có một ý tưởng, là thăm.

Một thân ảnh cao to xuất hiện. Ở gia yến của Lâu Tịch Nhan, Cố Vân đã gặp Yến Hoàng Thềm, nam nhân này cho dù không mặc long bào cũng đã khí thế bức người, loại người này lâu dài ở địa vị cao, quyền lực

nắm trong tay dường thành khí chất tôn quý, hàn mâu ngạo thị, không cần ăn mặc phụ trợ nhưng cũng làm cho bất luận kẻ nào cũng không thể bỏ qua. Bên cạnh hắn còn có một nữ tử, bộ dáng khoảng hai mươi, rất đẹp, hoa phục rơi xuống đất, một thân đẹp dễ quý giá.

“Tham kiến Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương.” Mọi người nửa quỳ tiếp giá, Cố Vân cùng Trác Tình cũng không thể không hơi hạ thân mình. Liếc nhau, trong mắt hai người đều là thần sắc chán ghét, ăn ý cúi đầu, cười nhẹ tự giễu.

“Bình thân.” Giọng nam trầm ổn nghe rất giống dạng người của hắn, làm cho người khác cảm thấy vô cùng cảm giác áp bách

221. Chương 221

Mọi người đứng dậy, nhìn bọn họ một đám người đều ở trong lều, bên ngoài cũng không có động tĩnh, Túc Lăng cùng Lâu Tịch Nhan cư nhiên còn mang nữ nhân đến. Tân Nguyệt Ngưng có chút không kiên nhẫn hỏi: “Đan đại nhân, vì sao còn không cứu người?”

Thi lễ xong, Đan Ngự Lam chỉ tiết trả lời: “Bẩm hoàng hậu nương nương, Hắc y nhân bắt một nhà Cao đại nhân, nô bộc đều bị bọn họ giết. Tình huống trong viện hạ quan vẫn chưa biết được. Hắc y nhân ở tường viện chôn thuốc nổ. Nếu là công đi vào động tĩnh rất lớn, chỉ sợ chọc giận Hắc y nhân đối Cao đại nhân bất lợi.”

“Kia hiện tại có phương pháp gì?”

“Hạ quan đang cùng Túc tướng quân, Lâu tướng thương lượng đối sách.” Đan Ngự Lam đối đáp trôi chảy. Tân Nguyệt Ngưng lại không hài lòng. Điều lâu như vậy cư nhiên còn đang thương lượng, thật sự là vô dụng! Trong lòng không vui, dù sao hoàng đế ở Tân Nguyệt Ngưng cũng chỉ có thể nhẫn xuống.

Đôi mắt đen đảo qua cả nam lẫn nữ, Yến Hoằng Thêm lạnh giọng hỏi: “Hắc y nhân có thân phận gì?”

Đan Ngự Lam tiến lên trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, là người tự linh đảo.”

“Nói như vậy, bọn họ là tới trả thù.” Mày kiếm khê nhướn, Yến Hoằng Thêm tựa hồ đang cười lại tựa hồ ở tức giận, trong thanh âm hơi trầm xuống không nghe ra hắn hỉ hay giận.

Nghe đồn nam nhân này thô bạo cuồng ngạo, thị sát thành tánh. Cố Vân không cho là đúng, hơn nửa năm năng quan sát, Khung Nhạc cường thịnh, pháp chế thanh minh, dân chúng cũng có thể an cư lạc nghiệp. Làm quân chủ, mở rộng lãnh thổ phát động chiến tranh không thể tránh được, thị sát thành tánh không đến mức, cuồng ngạo là khẳng định, hỉ giận cũng rất khó làm cho người ta nắm trong tay, cùng nam nhân như vậy chu toàn, Thanh Phong cũng là hao hết tâm thần.

Túc Lăng cùng Lâu Tịch Nhan đều trầm mặc, Đan Ngự Lam nhất thời cũng không biết hắn là trả lời “Phải” vẫn là “Không phải”, Yến Hoằng Thêm nhìn về phía Lâu Tịch Nhan, hỏi: “Tịch Nhan thấy thế nào?”

Lâu Tịch Nhan bình tĩnh lắc đầu trả lời: “Hiện tại còn không rõ ràng lắm bọn họ muốn thế nào.”

Ám mâu khê nhếch, Yến Hoằng Thêm nhìn về phía Túc Lăng, “Túc khanh gia đâu?”

Túc Lăng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Túc gia quân sẽ đem hết toàn lực phụ trợ hình bộ, mau chóng cứu Cao đại nhân ra.”

Trác Tình rất muốn cười, hai nam nhân này đều thực có thể trang. Đan Ngự Lam thấy bọn họ trả lời như vậy cũng không dám có ý đề Hắc y nhân muốn bắt Cố Vân Lai đổi người.

Hắn đến đã biết Hắc y nhân muốn dùng Thanh Mạt trao đổi Cao hồng. Vì một nữ nhân, bọn họ hợp nhau đến lừa hắn. Sắc mặt Yến Hoằng Thêm hơi trầm xuống, tốt lắm, ba vị ái khanh của hắn hôm nay thật đúng là ăn ý.

Quản sự vẽ xong bản đồ nhưng là trong nội trường đều là đại nhân vật, hấn lại không dám tùy tiện ra tiếng. Cố Vân phát hiện hấn muốn nói lại thôi, lặng lẽ lui về phía sau, đi đến trước mặt quản sự, thấp giọng hỏi: “Vẽ xong?”

Quản sự một bên gật đầu, một bên cầm bản đồ đưa cho nàng. Cố Vân tiếp nhận, biệt viện cũng không phải rất lớn. Quản sự này làm việc thực cẩn thận, bản đồ thật sự tường tận. Cố Vân cúi đầu cẩn thận nghiên cứu, lúc này, một giọng nam ngắn gọn vang lên.

“Báo!”

Trình Hàng nhanh chóng thấp giọng hỏi nói: “Chuyện gì?” Hoàng Thượng hoàng hậu đều ở đây, hy vọng không cần có cái gì nhiều loạn mới tốt.

“Đại nhân, cửa biệt viện cao phủ mở, Hắc y nhân áp một nữ tử đi ra.” Nha dịch vang dội hồi báo đánh vỡ hy vọng xa vời của Trình Hàng.

“Đi ra ngoài xem.” Yến Hoảng Thêm dẫn đầu đi ra, những người khác cũng chỉ có thể theo sát. Cách biệt viện một dặm, nha dịch cùng tinh binh Túc Lăng mang đến đã vây quanh biệt viện. Mùi đá lửa dày đặc trong không khí, ai cũng không dám tùy tiện tiến vào.

Từ xa nhìn lại, cửa biệt viện môn mở, một hoa y phụ nhân bị Hắc y nhân kháp cổ, đi tới cửa. Thấy bọn họ, nữ nhân kích động vùng tay chân nhưng vì cổ bị kháp, không phát ra một chút thanh âm nào.

Yến Hoảng Thêm lạnh giọng hỏi: “Người kia là ai?”

“Là sườn phụ nhân.” Tân Nguyệt Ngưng tâm nhắc tới cổ họng, vội la lên: “Bọn họ rất cuộc muốn làm gì?”

222. Chương 222

Nàng nói còn chưa xong, Hắc y nhân rất nhanh theo bên hông rút ra một đoản kiếm, giơ tay chém xuống, không chút nào nương tay đâm vào lồng ngực phụ nhân. Nữ nhân kia ngay cả cơ hội kêu một chút cũng không có, trợn mắt sợ hãi, oanh một tiếng thẳng tắp ngã trên mặt đất, nơi ngã xuống máu nhanh chóng ướm bùn đất dưới thân.

“A!” Tân Nguyệt Ngưng hét lên một tiếng, nâng tay ấn ngực đang phập phồng không ngừng, hai mắt gắt gao nhắm lại nhưng là một màn huyết tinh kia vẫn là thật sâu chiếu vào trong đầu, người ngã xuống là tiểu cữu nương của nàng a! Tuy rằng không phải chính thất nhưng cũng là thân nhân nhìn nàng lớn lên a!

Một màn này làm cho tất cả mọi người ở đây không kịp phản ứng. Bọn họ cách biệt viện hơn một dặm, tuy rằng thấy rõ mọi việc phát sinh lại vô lực ngăn cản. Trường cung tên nổ đều không có biện pháp bắn xa như vậy, trước viện còn có thuốc nổ, lúc này cường công cũng bắt quá là bức Hắc y nhân giết chết càng nhiều con tin mà thôi.

Trác Tình thảm thán, người nọ nhất định là sát thủ thường xuyên giết người, một đao này trực tiếp đâm thủng động mạch tim, lượng xuất huyết thật lớn, không có máu lập tức tiếp, năm phút sau thân thể mất 50% máu sẽ xói mòn, phụ nhân này tuyệt đối không có cơ hội sống.

Cố Vân mặt nhẩn lại. Hung đồ đã muốn bắt đầu giết người, dựa theo kinh nghiệm, bọn họ một đoạn thời gian sẽ giết một con tin thẳng đến khi quan phủ đồng ý yêu cầu của bọn họ mới thôi. Cố Vân còn đang lo lắng tình thế sẽ hướng tới phương hướng phá hư nhất phát triển, Hắc y nhân đã bỏ lại thì hải người kia. Từ phía sau giống bắt con gà con đem một cô bé sáu bảy tuổi chộp trong tay hướng tới phương hướng bọn họ, giơ tiểu cô nương cao cao, giọng nam từ trầm ổn mà lãnh liệt truyền tới, “Cho các người đến giờ Thìn, không giao Thanh Mạt, người chết kế tiếp chính là nó.” Nói xong, Hắc y nhân lui về phía sau, hai phiến cửa gỗ khép lại, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng thét chói tai của tiểu cô nương, mà nữ nhân ngã ở trước cửa sớm khi tuyệt bỏ mình.

Túc Nhậm kinh hãi, nội lực người này thật mạnh, khoảng cách xa như vậy, hắn nói cũng đã có thể cho bọn họ hơn một dặm nghe giống như là ở bên tai nói.

“Thanh Mạt? Thanh —— Mạt!” Thắt kinh Tân Nguyệt Ngưng rốt cục biết rõ ràng yêu cầu của Hắc y nhân. Người bọn họ muốn là Thanh Mạt! Ngón tay run run chỉ Cố Vân đang đứng bên cạnh Túc Lăng, Tân Nguyệt Ngưng cơ hồ là thét chói tai: “Các người còn chờ cái gì! Mau trời nữ nhân này lại!”

Vài cái thị vệ cung đình nghe lệnh đang muốn tiến lên, thanh âm Túc Lăng trầm lãnh quát khê nói: “Dừng tay!”

Thị vệ cương ở nơi nào. Túc Lăng là nhất phẩm đại quan, trấn quốc tướng quân, không phải Hoàng Thượng lên tiếng ai dám động hắn?

Thị vệ khúm núm, Túc Lăng khí thế thịnh nhân, Tân Nguyệt Ngưng lớn tiếng vội la lên: “Túc Lăng người muốn kháng mệnh sao?”

Hộ Cố Vân ở sau người, Túc Lăng lạnh giọng nói: “Hoàng hậu vì sao phải buộc nàng?”

“Hắc y nhân này là hướng về phía nàng đến, không giao nàng ra bọn họ còn có thể tiếp tục hành hung. Việc cấp bách, tự nhiên là muốn cứu ra Cao đại nhân trước.” Cách đó không xa phớt tay là thân nhân của nàng, trong phủ còn có cậu của nàng, Tân Nguyệt Ngưng hiện tại quan không nhiều được như vậy, đối với đứng bất động thị vệ kêu lên: “Còn chưa động thủ sao!”

Túc Lăng che trước người Cố Vân, thị vệ nhìn sắc mặt Hoàng Thượng, một mảnh âm trầm lại cũng không nói gì, này bọn họ phải làm như thế nào đây?

Loại thời điểm này không nghĩ cứu người như thế nào lại muốn bắt một người khác đến trao đổi sao? Buồn cười! Trác Tình nhìn không được, cả giận nói: “Như thế nào lại trao đổi? Chẳng lẽ mạng người Cao phủ là mạng, mạng Thanh Mạt sẽ không là mạng sao?”

Một màn huyết tinh vừa rồi kích thích không nhỏ với Tân Nguyệt Ngưng, cảm xúc của nàng ta rõ ràng không xong, ngữ khí vội vàng xao động trả lời: “Cao hồng là tam phẩm quan viên, vì triều đình tận tâm hết sức, Thanh Mạt bắt quả là lễ vật Hạo Nguyệt đưa tới, vì nước hiệu lực lương đồng chí mệnh trọng yếu, vẫn là mạng một ngoại tộc nữ tử trọng yếu!” Thanh Linh vận khí tốt, được đến Lâu Tịch Nhan yêu, bằng không nơi này làm sao có chỗ cho nàng ta nói chuyện!

Mạng người cũng chia ba bảy loại! Nàng ta muốn động vào Vân, nghĩ cũng đừng nghĩ! Trác Tình còn muốn nói, Lâu Tịch Nhan sử một ánh mắt, làm cho nàng xem Túc Lăng bên cạnh Cố Vân. Trác Tình nhìn lại, Túc Lăng cao lớn cơ hồ hoàn toàn che Cố Vân, sắc mặt vốn là lãnh cứng rắn bởi vì vừa rồi Tân Nguyệt Ngưng nói càng phát ra lãnh khốc.

Trác Tình hiểu biết nhắm miệng lại, loại thời điểm này hẳn là Túc Lăng vì Vân xuất đầu mới đúng.

Thị vệ không dám động Túc Lăng, Tân Nguyệt Ngưng chuyển cầu Yến Hoàng Thềm, “Hoàng Thượng, Cao đại nhân nhưng là trọng thần của triều đình, nay gặp kiếp nạn sao ngài có thể thấy chết mà không cứu được?”

223. Chương 223

Hàn mầu Yến Hoàng Thềm híp lại, nhìn chăm chăm Túc Lăng. Khóe miệng giơ lên một chút độ cong, trả lời: “Hoàng hậu nói cũng có chút đạo lý.” Túc tướng quân không phải không vui nữ sắc sao? Hôm nay lại muốn anh hùng cứu mỹ nhân? Quả nhiên là thú vị!

Tự cho là được đến Hoàng Thượng duy trì, Tân Nguyệt Ngưng vui sướng không thôi, đang muốn gọi người lại tiến lên bắt người, thanh âm Túc Lăng trầm lãnh lại vang lên, “Hoàng hậu là muốn so sánh mạng ai trọng yếu phải không?”

“Được!” Túc Lăng nghiêng người, nắm tay Cố Vân, kéo nàng đến bên cạnh người, nói: “Thanh Mạt là thể tử của ta Túc Lăng, nữ chủ nhân duy nhất của tướng quân phủ, Túc thị gia tộc trưởng tước, là mạng của nàng trọng yếu vẫn là mạng của một quan viên tam phẩm trọng yếu!”

Tay được Túc Lăng nắm chặt, Cố Vân vi lăng. Nàng vừa rồi luôn luôn tại tự hỏi lợi dụng quanh thân địa hình cường công cứu người như thế nào, bọn họ lại tranh luận cái này, nàng căn bản không nghe. Túc Lăng bỗng nhiên tuyên cáo làm cho đầu óc nàng nguyên lai thanh tỉnh phút chốc ngậy ra. (Tiểu Thanh: lời tỏ tênh thứ hai của Lăng ca *tung cá tung khỉ tung sói* cơ mà Vân tỷ *lắc đầu* chắc chắc coi như có tiến bộ đi)

Không chỉ có Cố Vân ngậy ra, tất cả mọi người bị Túc Lăng nói cả kinh quên phản ứng. Tân Nguyệt Ngưng lại vốn không tin Túc Lăng nói, “Túc tướng quân không cần hành động theo cảm tình, mỹ nhân thiên hạ rất nhiều, người sủng ái một nữ tử cũng không thể tùy tiện quyết định Túc tộc trưởng tước. Thanh Mạt dù sao cũng là dị tộc, dung mạo hồng cũng không phải danh môn vọng tộc. Căn bản không xứng với gia tộc Túc thị, Túc thị trưởng bối nhất định sẽ không đồng ý sự lựa chọn của Túc tướng quân.” Túc Lăng nghĩ đến chính mình bịa chuyện hai câu có thể cứu nữ nhân kia sao?

“Chuyện của Túc gia không cần hoàng hậu lo lắng. Tộc trưởng trước đó vài ngày đã tới tướng quân phủ, phi thường vừa lòng Thanh Mạt hơn nữa đã muốn đem Băng Luyện bảo kiếm đại biểu cho Túc thị nữ chủ nhân tặng cho nàng.”

Cố Vân tay kia nắm thật là một trường kiếm. Thế nhân đều biết Túc gia có một đôi thượng cổ thần kiếm Xích Huyết, Băng Luyện. Xích Huyết Túc Lăng hàng năm mang theo người, Băng Luyện lại ít có người nhìn thấy. Tân Nguyệt Ngưng không tin hừ lạnh: “Ai có thể chứng minh nó chính là Băng Luyện!”

Ánh mắt mọi người tất cả đều đến trên người Cố Vân. Cố Vân cũng không biết chứng minh nó chính là Băng Luyện như thế nào a, người ta không tin nàng, nàng nói “Đúng” cũng vô dụng. Đúng lúc này, Túc Lăng rút Xích Huyết bên hông ra cắm vào đất, ngay sau đó Băng Luyện trong tay Cố Vân cứ nhiên thoát ra, cùng Xích Huyết song song mà đứng. Hai thanh kiếm ngạo nghễ đứng thẳng trước mắt mọi người. Một trắng một đỏ, thân kiếm phân biệt có khắc hai chữ Xích Huyết, Băng Luyện. Người sáng suốt liếc mắt thì biết chúng nó tuyệt đối là một đôi.

Càng kỳ lạ là người đứng cạnh Xích Huyết nháy mắt cảm nhận được một cỗ sóng nhiệt đánh úp lại, mà đứng ở Băng Luyện bên này đã bị đông lạnh thẳng run.

“Hôm nay ai động nàng, chính là cùng ta cùng Túc thị gia tộc là địch.”

Bên tai là Túc Lăng tuyên cáo, Cố Vân lại cương ở nơi nào, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào. Tay bị nắm chặt trong bàn tay to đầy vết chai, tâm vào giờ khắc này gợn sóng rung động.

Trác Tình ở trong lòng cười to ba tiếng, Túc Lăng thật sự là rất suất không hổ là con người rắn rỏi a! Nàng quả nhiên không nhìn lầm, chỉ có nam nhân như vậy mới tính được Vân! Trác Tình nghiêng đầu nhìn về phía Lâu Tịch Nhan đang đậm cười không nói, vẫn là hần bình tĩnh. Kỳ thật trong lòng Lâu Tịch Nhan cũng kinh ngạc không thôi, ai nói Túc tướng quân không hiểu thương hương tiếc ngọc, hiện tại y mới là chân chính giận dữ vì hồng nhan.

Đan Ngự Lam âm thầm nhíu mày, hần đoán được Túc tướng quân hần là sẽ không buông Thanh Mạt nhưng là y cứ nhiên vì nàng giằng co cùng hoàng hậu. Hần thật sự không dự đoán được y vận dụng Túc thị gia tộc. Túc thị trăm ngàn năm nay đều phụ hữu minh quân, tôn trọng vô đức, trong thiên hạ có rất nhiều võ giả đều từng đầu nhập ở Túc thị. Trong sáu nước võ tướng không người nào dám bất kính Túc tộc, cho dù ở trên chiến trường cùng Túc Lăng giao phong, lén đối Túc Lăng cùng Túc gia đều là tâm tôn kính ý. Hôm nay Túc Lăng đã tuyên cáo như vậy, đừng nói hoàng hậu, dù là Hoàng Thượng cũng không dám tùy tiện động thủ gì với Thanh Mạt.

Tân Nguyệt Ngưng trừng Cố Vân, tầm mắt giống như có độc. Trong cung có Thanh Phong câu đem Hoàng Thượng mất hồn mất vía, ngoài cung lại có Thanh Linh, Thanh Mạt mê Lâu Tịch Nhan cùng Túc Lăng đầu óc choáng váng, chẳng lẽ Thanh gia tỷ muội đều là hồ ly tinh hay sao!

Nàng cũng không tin! Một đôi mắt sáng ướn át, Tân Nguyệt Ngưng nhìn về phía bên cạnh Yến Hoàng Thềm thủy chung trầm mặc, thấp giọng khóc nói: “Hoàng Thượng! Cao đại nhân là thân cận của nô tì a! Ngài

nên vì nó thì tác chủ a! Túc Lăng như vậy căn bản chính là hiếp bức quân chủ, lấy hạ phạm thượng!”

Yến Hoằng Thâm vẫn là không nói gì, ánh mắt nhìn Túc Lăng lại có vài phần bất đồng. Chung quanh đứng không dưới trăm người, không ai dám lớn tiếng hô hấp, không khí có chút ngưng trệ. Cố Vân cũng rất cục phục hồi tinh thần lại, ho nhẹ một tiếng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh hỏi: “Có thể đánh gãy một chút sao? Các người là muốn tiếp tục ở trong này thảo luận mạng ai trọng yếu, vẫn là tìm phương án cứu người trọng yếu? Dù sao một canh giờ cũng không dài.” Mà nàng không nghĩ nhìn sinh mệnh một tiểu cô nương lại ở trước mắt nàng trôi qua

224. Chương 224

Mắt Yến Hoằng Thâm tối sầm lại, ánh mắt rất cục cựa dừng ở trên người nữ nhân vừa gãy lại thấp. Nàng không có dáng người cao gầy, tú lệ giống Thanh Linh; cũng không có Thanh Phong ngũ quan tinh xảo, ngạo khí lạnh lùng, duy nhất coi như xuất sắc là khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cũng bị nàng hủy không có lực hấp dẫn gì. Hắn không hiểu Túc Lăng vì sao đối nàng chú ý, bất quá đón đối mắt trầm tĩnh kiên định trong sang này, hắn có thể xác định là nàng quả nhiên là người họ Thanh, giống tỷ tỷ nàng không sợ chết.

Yến Hoằng Thâm chậm rãi đi đến trước mặt Cố Vân. Tay Túc Lăng nắm Cố Vân hơi hơi buộc chặt. Cảm thụ được lực lượng truyền đến từ tay, Cố Vân cũng thoáng dùng sức nắm lại cho Túc Lăng an tâm.

“Nói như vậy, người là nghĩ đến phương pháp cứu người như thế nào?” Trầm thấp giọng nam nghe cũng không nghiêm khắc, Cố Vân cũng là ở trong lòng lại một lần nữa tỏ vẻ bội phục đối Thanh Phong. Một câu không nhẹ không nặng đã ép tới người khó có thể hô hấp, cảm giác áp bách như vậy thật sự không phải ai cũng chịu được. Có lẽ đây là cái gọi là khí của vương giả?

Cố Vân bất động thanh sắc, bình tĩnh trả lời: “Ta có một ý tưởng. Mọi người có thể cùng nhau thảo luận một chút, không bằng đến trong lầu rồi nói sau.” Trong đầu luôn luôn là hai cái bản đồ địa hình, nàng cho rằng có cơ hội cường công.

Khóe miệng Yến Hoằng Thâm hơi trầm xuống bỗng nhiên giơ lên một chút độ cong, cười vang nói: “Hảo, việc hôm nay, tính vì người dựng lên, nếu người có thể cứu Cao đại nhân, trăm liền tứ hôn cho người cùng Túc khanh gia, cũng ban cho người làm một phẩm cáo mệnh phu nhân, nếu là cứu không ra, người sẽ mang tội nghĩ cách cứu viện thất bại.”

Yến Hoằng Thâm ở khó xử nàng, Túc Lăng đang muốn mở miệng Cố Vân giành trước hỏi: “Kia có phải hay không từ giờ trở đi, hình bộ cùng Túc gia quân sẽ nghe ta điều phối?” Túc Lăng vì nàng đã muốn công nhiên cùng hoàng hậu là địch. Yến Hoằng Thâm hiển nhiên muốn tìm lỗi của nàng, nàng không thể khiến Túc Lăng vì nàng giằng co cùng Yến Hoằng Thâm, hơn nữa chọc giận hậu quả Yến Hoằng Thâm tuyệt đối rất nghiêm trọng.

Cố Vân sáng khoái không ở Yến Hoằng Thâm đoán trước, hắn cảm thấy thú vị, cười nói: “Chuẩn!”

Thanh Mạt cứu người, nàng khả năng làm được đến như thế nào? Ngay từ đầu nghe được Hoàng Thượng nói, Tân Nguyệt Ngưng còn âm thầm vui sướng nhưng là hình bộ cùng Túc tướng quân đều phải nghe nàng sai, cậu chẳng phải là không được cứu! Tân Nguyệt Ngưng vội vàng kêu lên: “Hoàng Thượng! Vạn vạn không thể! Ngài như thế nào có thể tin tưởng kẻ sách của một con nhóc, Hoàng Thượng thỉnh cân nhắc a!”

Yến Hoằng Thâm quyết định không có bất luận kẻ nào có thể thay đổi, cho dù là hoàng hậu cũng vậy. Tân Nguyệt Ngưng lại nhải đã làm cho sắc mặt Yến Hoằng Thâm đang chậm rãi tốt lên lại bắt đầu âm trầm. Cố Vân có thể lý giải tâm tình nàng sốt ruột cứu người, thấp giọng giải thích: “Hoàng hậu, cho dù đem ta giao ra bọn họ cũng sẽ không thả người, ngài nhìn đến thủ pháp giết người thuần thực của bọn họ sao? Bọn họ sẽ không bỏ qua bất cứ ai bởi vì bọn họ biết, cho dù không giết Cao Hồng, hình bộ cũng không thể nào buông tha bọn họ, đem ta giao ra sẽ chỉ làm thân nhân của ngài chết nhanh hơn mà thôi.”

“Người cầm miệng cho ta!” Yến Hoằng Thêm hờ hững, Túc Lăng bảo hộ đối nàng đã đủ làm cho Tân Nguyệt Ngưng cảm tức, lúc này Cổ Vân nói cái gì đều sẽ chỉ làm nàng càng tức giận mà thôi.

Cổ Vân nhún nhún vai, nhắm lại miệng, hảo tâm quả nhiên không nhất định có hảo báo, nàng ta muốn nháo khiến cho nàng ta nháo đi.

“Hoàng Thượng ——” Tân Nguyệt Ngưng mới mở miệng, Yến Hoằng Thêm đã bước đi hướng lầu trại, “Thanh Mạt, đến nói phương pháp cứu viện của người đi.” Thản nhiên một câu đã xác định người nắm quyền cứu viện chính là Cổ Vân!

Đoàn người vây quanh Yến Hoằng Thêm đi, Trác Tình vút cho Cổ Vân ánh mắt “Người tự xem mà giải quyết đi”, bởi vì sắc mặt Túc Lăng thật sự rất rất khó coi.

Đám người càng lúc càng xa, Túc Lăng đen mặt giận dữ nói: “Nàng không nên đáp ứng!” Chuyện này nếu là từ hình bộ phụ trách, cho dù không cứu ra cũng không đến mức trách tội đến trên đầu nàng, hiện tại nàng đáp ứng rồi, nếu là không cứu được, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu đều hướng nàng khó dễ!

Lần đầu tiên Cổ Vân cảm thấy bộ dáng hằn tức giận mê người như vậy, thoáng tới gần hằn một ít, Cổ Vân ghé vào lỗ tai hằn thấp giọng nói: “Người vừa rồi thật sự suất ngây người (suất: đẹp trai, manly...)” (Tiểu Thanh: hứng thú của Vân tỷ thật khác người =)

Túc Lăng không rõ “Suất ngây người” là có ý tứ gì, nhưng là trên mặt Cổ Vân xuất hiện sùng bái cùng không chút nào che dấu tán thưởng, hằn thật ra chưa từng gặp qua. Trùng Cổ Vân, hằn luôn luôn lấy nàng không có biện pháp.

Hắn thực không có hài hước cảm, Cổ Vân mỉm cười cười, “Túc Lăng, người hằn là đối ta có tin tưởng, không phải sao?” Nàng biết hằn sẽ che chở nàng. Nàng thừa nhận, tuyên ngôn của hằn làm cho tim nàng đập gia tốc nhưng là nàng không quen tránh sau lưng nam nhân. Nàng có năng lực gánh vác giải quyết.(super cường nữ)

Nàng tựa hồ tin tưởng mười phần, Túc Lăng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ trả lời: “Được rồi, vào đi thôi.” Thôi, việc đã đến nước này, cho nàng thử xem, thật sự cứu không được, hằn lại xử lý phần sau cho nàng.

Túc Lăng nắm tay Cổ Vân đi, Cổ Vân lại xấu hổ đứng lại, nói: “Người có thể trước buông tay ta ra trước hay không.”

225. Chương 225

Ung mâu nhìn thoáng qua hai tay đang giao nhau, Túc Lăng không có ý muốn buông tay. Cổ Vân gầm nhẹ: “Buông! Ta muốn nói mấy câu với Túc Nhậm!” Cách đó không xa, Túc Nhậm ho nhẹ một tiếng quay đi, làm bộ cái gì cũng không phát hiện.

Cổ Vân nhìn, Túc Lăng ngưng ngưng tay, đến trước mặt Túc Nhậm. Hắn vẫn là một bộ dáng hết nhìn đông lại nhìn tây vô cùng bận rộn, Cổ Vân buồn bực, dùng sức vỗ vai Túc Nhậm nói: “Đừng trang! Người hồi phủ bảo Dư Thạch Quân mang chi tinh binh đến đây, mang theo trang bị vừa thay, trong nửa canh giờ, ta muốn nhìn thấy bọn họ.”

Bất chấp trên vai đau đớn, Túc Nhậm Lăng nói: “Nửa canh giờ?” Từ nơi này đến tướng quân phủ cười ngựa qua lại đã mất gần nửa canh giờ còn phải chỉnh quân xuất phát, chuẩn bị vũ khí, có nhanh quá không?

Cổ Vân kiên trì trả lời: “Đúng. Cho bọn họ chạy bộ tới, không được cười ngựa! Người còn trì hoãn, thời gian của bọn họ càng ít.”

Không, cho, cười, ngựa?

Không dám tin, trong mắt Túc Nhậm đều là khó hiểu. Cố Vân không để ý đến hắn. Túc Lăng tuy rằng cũng rất là nghi hoặc về mệnh lệnh này của Cố Vân nhưng không hỏi nhiều, hai người cùng nhau đi tới lầu trại.

Hai người vào nội trướng, tất cả mọi người chờ bọn họ. Yến Hoàng Thâm cùng Tân Nguyệt Ngưng ngồi ở chủ vị, bên phải là Lâu Tịch Nhan cùng Trắc Tình, bên trái là hai chiếc ghế, bên cạnh là Đan Ngự Lam.

Cố Vân không đến chỗ ngồi mà trực tiếp đi đến trước bàn lấy hai cái bản đồ một trái một phải trải ra. Không đợi Yến Hoàng Thâm mở miệng, tự cố nói: “Đây là bản đồ xung quanh cùng bên trong biệt viện. Theo bản đồ địa hình xung quanh, biệt viện dựa vào núi, một dòng suối đi ngang qua, ngay mặt không có nơi nào có thể che dấu. Từ ngay mặt phá vây lại không kinh động Hắc y nhân là không có khả năng; lướt qua ngọn núi này từ hậu viện lên vào dễ dàng hơn. Còn có dòng suối này vừa vặn xuyên qua chính sảnh cùng mặt sau thư phòng, hai vị trí này là hai nơi con tin có khả năng bị nhốt nhất. Thông qua dòng suối có thể tiến vào biệt viện nhanh nhất.”

Cố Vân chậm rãi nói. Yến Hoàng Thâm vốn cũng không xem trọng nàng có thể nói ra cái gì nhưng là nghe ngữ điệu nàng trầm ổn, nói rõ ràng, không thấy khẩn trương, nên ngồi thẳng dậy thật sự nghe.

“Hắc y nhân hẳn là có hai mươi người. Phía sau thư phòng có một tòa nhà gỗ ba tầng, Hắc y nhân nhất định ở nơi này quan sát động tĩnh toàn bộ trong viện cùng quanh sân cho nên nhất định phải xử lý được vị trí này, như vậy bọn họ liền mất đi ánh mắt. Ý kiến của ta là phái một đội từ phía sau núi đi vào, đánh hạ chỗ này, đến lúc đó để Đan đại nhân dẫn bọn họ đi ra đàm phán, hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, đồng thời phân tán bọn họ. Cứ như vậy, người nhìn con tin nhất định sẽ giảm, phải thêm một đội theo dòng nước tiến vào tìm vị trí con tin cùng một đội khác hội hợp, giải cứu con tin ra đưa về phía sau núi. Lúc này người bên ngoài có thể công vào, nội ứng ngoại hợp.”

Một hơi nói xong kế hoạch của mình, Cố Vân ngẩng đầu hỏi: “Đại khái là như thế này, mọi người có ý kiến gì không?”

“Không phải nói sân bên ngoài đều là thuốc nổ sao? Công vào như thế nào?” Người làm khó đầu tiên là Tân Nguyệt Ngưng, tuy rằng Thanh Mạt nói rất rõ ràng nhưng nàng ta vẫn không tin Thanh Mạt.

“Ta vừa rồi xem qua, nơi này đều là chôn thuốc nổ, bị đập lên mới có thể bạo, Đan đại nhân có thể lấy hơn mười thân cây to, một đường lẫn xuống, thuốc nổ sẽ nổ mạnh, sau đó đi vào là được.” Nguyên nhân không thể cường công là sợ tiếng vang động Hắc y nhân, tính mạng con tin khó giữ được, nếu con tin đã không ở trong phạm vi Hắc y nhân khống chế, công vào cũng không khó.

Túc Lăng lúc này hiểu vì sao Cố Vân không cho các tướng sĩ cưỡi ngựa. Tòa nhà gỗ kia có thể thấy chuyện gì xảy ra trong phạm vi ba bốn lý. Nếu là đi bộ có cây cối che dấu có lẽ không quá dễ dàng phát hiện, hơn nữa một trăm người cưỡi ngựa, tiếng vang tuyệt đối không dấu được.

Đan Ngự Lam cường hạng vẫn là xử án tẩy oan, loại sự tình này hẳn rất ít xử lý. Hắn thật sự cẩn thận, cau mày, tự hỏi cái gì lại không nói lời nào nhưng thật ra phía sau hắn Trình Hàng một bộ dáng muốn nói lại thôi. Hắn bất quá là quan viên lục phẩm của hình bộ, trước mặt hoàng thượng không có chỗ cho hắn nói. Cố Vân hiểu nên trực tiếp hỏi: “Trình Hàng, người muốn nói cái gì?”

Trình Hàng lập tức tiến lên, nói ra cái nhìn, “Ngọn núi này tuy rằng xanh um tươi tốt, một mặt khác lại thập phần nguy hiểm, muốn đi lên không dễ. Muốn trong một canh giờ đi lên căn bản không có khả năng. Nếu không thể lấy được vị trí kia, người theo dòng suối tiến vào thực dễ dàng bị phát hiện.”

Cố Vân chần chờ trong chốc lát hỏi: “Bản đồ địa hình biểu thị độ cao vách đá là hai mươi ba trượng, này là độ cao thật sao?” Nếu không phải liên thật sự phiền toái

226. Chương 226

Trình Hàng nghĩ nghĩ trả lời: “Đại khái là như vậy.”

Cố Vân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói “Như vậy một khắc có thể lên.”

“Không có khả năng.” Vách đá hơn hai mươi trượng, đi không sai biệt lắm là một canh giờ.

Cố Vân cúi đầu nhìn dòng suối, thản nhiên trả lời: “Túc gia quân có khả năng.”

Trình Hàng ghen lời, đều nói Túc gia quân là tinh nhuệ mãnh tướng nhưng là thật sự lợi hại đến loại trình độ này, ánh mắt vụng trộm ngắm hướng Túc Lăng vững như Thái Sơn, vẻ mặt thản nhiên. Trình Hàng chỉ có thể nhắm miệng, yên lặng lui trở lại phía sau Đan Ngự Lam.

Túc Lăng thoát nhìn bình tĩnh nhưng trong lòng thì khác. Vách núi hơn hai mươi trượng cho dù là hắc cũng cần một khắc, nàng luyện binh thật sự có thể đi lên nhanh như vậy?

Yến Hoảng Thêm là thoải mái nhất. Nếu thật là tại thời gian ngắn như vậy, Thanh Mạt đã nghĩ ra được kế hoạch mặc dù có chút mạo hiểm, lại coi như là có thể làm thực không dễ dàng. Khó trách vừa rồi nàng dám lên tiếng. Càng thú vị là nàng tựa hồ đối chuyện Túc gia quân rõ như lòng bàn tay, khi nào thì một nữ nhân có thể tham dự quân sự Yến Hoảng Thêm nhìn về phía Túc Lăng, trong ánh mắt hơn vài phần tìm tòi nghiên cứu. Lúc đó vang lên một thông báo: “Túc thống lĩnh cầu kiến.”

Yến Hoảng Thêm thấp giọng trả lời: “Vào đi.”

Túc Nhậm tiến vào, hành lễ tới Yến Hoảng Thêm, đi đến bên cạnh Cố Vân, thấp giọng nói: “Tẩu tử, người đã đến.” Khi nói chuyện hơi thở cũng không quá ổn, có chút suyễn.

Những người khác không biết Túc Nhậm trở về tướng quân phủ một chuyến nhưng Túc Lăng biết. Đây còn chưa tới nửa canh giờ, sao có khả năng nhanh như vậy hơn nữa cũng không có nghe thấy tiếng vó ngựa.

Tới thật sự là đúng lúc. Cố Vân cười nói: “Để Lãnh Tiêu, Cát Kinh Vân, La Nham tiến vào.”

“Vâng.” Túc Nhậm yên lặng lui đi ra ngoài. Chốc lát sau, theo vào ba nam nhân cao lớn, nhìn trang phục của bọn họ, Túc Lăng khẽ nhíu mày. Mắt Yến Hoảng Thêm lộ kinh ngạc, Đan Ngự Lam có chút không hiểu mà Trác Tình thì trừng lớn mắt, khóe miệng gợn lên.

Ba nam nhân đều có nét đặc sắc riêng. Một cái lạnh lùng, một kiên nghị, một chính khí, trên đầu ba người mồ hôi luôn luôn tại chảy xuống nhưng là hơi thở nhưng không loạn. Cho dù nội tướng mỗi người đều có thân phận cao quý, trên mặt bọn họ cũng chút không có kinh hoàng. Yến Hoảng Thêm tựa hồ thực vừa lòng bọn họ cho dù ba người không có quỳ xuống thỉnh an, hắc cũng không tức giận, còn có hứng thú nhìn chằm chằm trang phục kỳ quái của bọn họ.

Thân là Túc gia quân nhân, bọn họ lại không mặc khôi giáp chiến bào bình thường tướng sĩ mặc. Quần áo xanh đen vừa người, không có một chút thừa thãi, trên thân còn mặc một cái áo cùng loại áo giáp, vai phải có một cái cái nổi, đai lưng bên hông có khá to. Nhìn kỹ mặt trên đai lưng là chính tề đoản tên, bên cạnh còn có một cái dây thừng đã cuốn lại, đùi trái cột cái đai, cầm một thanh đoản kiếm thủ hình thức kỳ lạ, dưới chân không phải bình thường giày vải mà là giày làm bằng da.

Tuy rằng mỗi một dạng trên người bọn họ là Thanh Mạt bảo Túc Lăng hỗ trợ chuẩn bị nhưng làm khi Túc Lăng lần đầu tiên thấy bọn họ hạo hạo võ trang đứng trước mặt cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi. Mặc như vậy ở trong mắt mọi người thoát nhìn có chút khác lạ, Trác Tình lại cảm thấy thực quen mắt, không khỏi muốn cười, sao Vân không vẽ ở trên mặt bọn họ hai vệt đen, như vậy chính là quân dã chiến chân chính.

Cố Vân đối với tốc độ bọn họ võ trang coi như vừa lòng. Nếu hôm nay Túc Lăng cho nàng xem đoản nỗ liên phát liền càng hoàn mỹ.

Lực chú ý của mọi người đều đặt ở trên người ba người bọn họ, Cố Vân cao giọng hỏi: “Các vị đối với kế hoạch cứu viện vừa rồi ta nói có dị nghị gì không?”

Yến Hoảng Thêm thu hồi tầm mắt, môi khẽ hiện lên một độ cong nói: “Trẫm đã nói, lần này do người tác chủ.” Được rồi, hắc nói như vậy nghĩa là cũng không có cũng điều gì khác đi? Cũng tốt, thời gian cấp bách, nàng không có thời gian để ở thảo luận cùng giải thích

227. Chương 227

Cố Vân nhìn bản đồ địa hình trên bàn, nâng tay phải, ngoắc ba người phía sau đang đứng hờ hững. Ba người lập tức đi tới phía sau nàng. Cố Vân chỉ chỉ bản đồ, thấp giọng nói: “Bản đồ địa hình, học thuộc.”

“Rõ.”

Ba người nhanh chóng bước tới, thật sự nhìn hai cái bản đồ địa hình, Cố Vân đồng thời nói: “Biệt viện đại khái có hai mươi tên đạo tặc, có năm con tin, ba người lớn, một nam hai nữ cùng hai hài tử. Con tin đại khái ở thư phòng hoặc là đại sảnh. Cát Kinh Vân, người dẫn dắt một đội theo dòng suối xuôi dòng lên vào trong viện, tìm trong thư phòng trước sau đó là đại sảnh. Nếu đều không có liền từ trước tới sau một đường tìm.”

“Lãnh Tiêu, La Nham hai người các người các mang một đội, lướt qua phía sau núi, tiến vào biệt viện. Lãnh Tiêu phụ trách che dấu, đội La Nham có nhiệm vụ là bắt tiểu lâu này sau đó hội hợp cùng Cát Kinh Vân ở thư phòng, tìm được con tin lập tức rút về phía sau núi, hiểu chưa?”

Ba người nhanh chóng nhớ kỹ nội dung cần ghi nhớ, ngẩng đầu cao giọng trả lời: “Rõ.”

Quay đầu nhìn về phía Đan Ngự Lam, Cố Vân tiếp tục nói: “Đan đại nhân, ngài ở cửa chính, sau hai khắc chung, yêu cầu đối thoại với bọn họ, tận lực kéo dài thời gian, nhìn đến giữa sườn núi có cờ đỏ thuyết minh con tin đã được giải cứu, ngài liền cường công.”

“Được nhưng là chỉ sợ Hắc y nhân yêu cầu nhìn thấy người mới bằng lòng đàm phán, Thanh cô nương có ở lại trưởng hay không?” Năng lực xử án của vị Thanh cô nương này hẳn gặp qua. Không thể tưởng được nàng chỉ huy quân đội đến cũng rất tài tình. Chẳng qua xem bộ dáng của nàng hẳn là sẽ không ở lại trưởng.

Quả nhiên, Cố Vân đang nghe đến hẳn nói sau lập tức nhíu mày. Túc Lăng sớm đoán được nàng không có khả năng ở trưởng nhưng không tính giúp nàng nói chuyện, trong lòng vẫn hy vọng nàng ở lại trưởng cho an toàn.

Trác Tình bỗng nhiên mở miệng: “Kế hoạch cứu viện là Thanh Mạt thiết kế, nàng vẫn là ở tiền phương chỉ huy cho thỏa đáng. Cách nửa dặm cùng bọn họ đối thoại, phỏng chừng bọn họ cũng không thấy rõ lắm diện mạo, cho dù thấy rõ cũng không nhất định biết dung mạo của Thanh Mạt? Vết sẹo là đặc thù rõ ràng nhất, từ ta đến giả trang Thanh Mạt như vậy hẳn là có thể tạm thời ổn định Hắc y nhân.”

Cố Vân sững sốt, nhìn Trác Tình. Trác Tình mỉm cười, trong mắt kiên trì không cần nói cũng biết, nàng cũng hy vọng có thể cứu ra đứa nhỏ vô tội kia. Hai người nhìn nhau, Cố Vân vốn muốn phản đối lại nuốt xuống, chỉ thấp giọng công đạo: “Người phải cẩn thận, mặc kệ bọn họ nói gì, cũng không thể tiếp cận bọn họ.”

Trác Tình cười, “Được.” Cố Vân lại nhìn Lâu Tịch Nhan, có hẳn ở, Tình nhất định không có việc gì.

“Túc Nhậm, người hiệp trợ Đan đại nhân.” Còn phải bảo vệ Tình. Cuối cùng Cố Vân không nói ra những lời đó, Túc Nhậm thông minh sớm hiểu, sáng khoái trả lời: “Người yên tâm đi.”

“Nắm chặt thời gian, hành động.” Nửa canh giờ đã qua thật sự không thể trì hoãn nữa. Cố Vân dẫn đầu ra ngoài, Lãnh Tiêu ba người theo sát sau đó.

Khi Túc Lăng cũng chuẩn bị đi ra ngoài, Yến Hoàng Thêm bỗng nhiên đứng dậy nói: “Trẫm cùng các người đi.”

Vẫn không hơn nói cái gì Tân Nguyệt Ngưng nóng nảy, nhanh khuyên nhủ: “Hoàng Thượng, vạn vạn không thể! Rất nguy hiểm, ngài không thể đi!”

Phía ngoài, một thân ảnh gầy gò, sau lưng là ba tráng hán nhắm mắt theo đuôi, cảnh tượng này nhìn thật sự thú vị. Yến Hoàng Thêm nhìn Túc Lăng, cười nói: “Một nữ tử có thể đi, vì sao trẫm không đi được?” Nói xong tâm tình Yến Hoàng Thêm rất tốt đi ra.

“Hoàng Thượng!” Tân Nguyệt Ngưng hoảng loạn. Nếu là Hoàng Thượng ra ngoài ý muốn, Tân gia khả không chịu được tội, nàng khuyên bảo Hoàng Thượng lại không nghe, Tân Nguyệt Ngưng nhìn về phía Lâu Tịch không nhúc nhích bình yên, ngữ mang trách cứ nói: “Lâu tướng, thân là tướng của một quốc gia, Hoàng Thượng lấy thân thiếp hiểm, người có thể nào không khuyên?”

Về mặt Lâu Tịch Nhan vô tội trả lời: “Hoàng hậu, ngài tự mình khuyên can cũng không thể thay đổi tâm ý của Hoàng Thượng, thần hữu tâm vô lực.

228. Chương 228

“Người!” Tân Nguyệt Ngưng chán nản. Nếu nói trong thiên hạ Yến Hoàng Thêm có thể nghe ý kiến của ai, người kia tuyệt đối chỉ có Lâu Tịch Nhan. Hiện tại hẳn cư nhiên trang không hiểu! Cho dù Tân Nguyệt Ngưng hận nghiêng răng nghiêng lợi cũng không thể đem Lâu Tịch Nhan thế nào. Tân Nguyệt Ngưng tức chết đi được, phía ngoài Yến Hoàng Thêm lại ung dung nhìn một đám mãnh tướng uy vũ đang thật sự nghe một tiểu nữ tử cao chỉ tới ngực bọn họ ra lệnh.

“Chia làm ba tổ. Đội trưởng là Cát Kinh Vân, Lãnh Tiêu, La Nham, nghe theo bọn họ, phối hợp với nhau. Hôm nay không phải thí nghiệm cũng không phải diễn luyện mà là một lần cứu viện. Không cần ta nhiều lời, các người hẳn là hiểu được ý của ta.” Cổ Vân không nói thêm gì, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng ngày thường không sai biệt lắm. Nếu phối hợp, chấp hành mệnh lệnh còn muốn nàng nhiều lời, nửa tháng này cũng coi như không luyện.

“Rõ.” Chính tề đáp lại ngắn gọn hữu lực, hơn một trăm người nhanh chóng chia làm ba đội. Cát Kinh Vân dẫn một đội hướng dòng suối. Lãnh Tiêu cùng La Nham hai người cũng mang đội hướng tới phía sau núi.

Yến Hoàng Thêm xuất hành tự nhiên không có khả năng thật sự là một người đi. Bốn ngự tiền thị vệ theo sát là nhất định. Chờ đoàn người cưỡi ngựa đuổi tới phía sau núi, Lãnh Tiêu cùng La Nham đã chỉ huy các tướng sĩ nổi dậy.

Yến Hoàng Thêm âm thầm ngạc nhiên, động tác bọn họ thật nhanh. Cho dù là đi trước trong chốc lát cũng không đến mức so với bọn họ cưỡi ngựa tới còn nhanh.

Cổ Vân xuống ngựa, nhìn địa hình chung quanh một lần. Vách đá quả nhiên như Trình Hàng nói: phi thường cao dốc, hơn nửa phần lớn là đá, không có cây cối dây leo có thể mượn lực. Cũng may kết cấu đá vẫn thích hợp leo lên.

Rất nhanh dây thừng đã nối xong. Lãnh Tiêu cùng La Nham nhìn về phía Cổ Vân, nàng khẽ gật đầu. Lãnh Tiêu cùng La Nham cầm dây trói một mặt buộc ở trên lưng, bắt đầu leo lên. Hai người sử dụng kỹ xảo không giống nhau lại rất nhanh chóng. Rất nhanh bọn họ đi tới đỉnh núi, cố định dây thừng ở đại thụ trên đỉnh núi, hai người lay động dây thừng một chút, nhận được tín hiệu, người kế tiếp bắt đầu trèo lên.

Khó trách nàng nói Túc gia quân chỉ cần một khắc có thể chinh phục vách đá. Bọn họ chọn dùng phương thức tiếp sức, nơi nguy hiểm cùng khó có thể phá được đều có một người, Dưới sự trợ giúp một người một hướng lên trên, ở lẫn nhau hiệp trợ ở thời gian rất ngắn toàn bộ đã đến đỉnh núi. Yến Hoàng Thêm nhìn Thanh Mạt cách đó không xa. Mặt nàng bình tĩnh không có vui sướng hoặc là kiêu ngạo giống như này đó rất bình thường, như biểu hiện hôm nay cũng không thể lấy lòng nàng.

Nàng có thể cảm nhận được cảm giác áp bách đến từ cặp mắt kia. Cổ Vân không nhìn hẳn, đi đến trước mặt Túc Lăng, thấp giọng nói: “Người bồi hẩn đi lên sau, ta đi xem trước.”

“Ừ, cẩn thận!” Nàng luôn luôn là người như thế. Có thể huấn luyện ra tướng sĩ giỏi leo vậy chính nàng nhất định càng mạnh, đây là nhận tri của Túc Lăng về nàng. Quả nhiên, Cổ Vân quay người lại lấy dây thừng, tìm một con đường khác. Nàng rất rõ ràng, đáng người gầy như nàng không thích hợp đi đường của các tướng sĩ. Cổ Vân phi thường thuần thục nhẹ nhàng, chỉ chốc lát sau cũng đã đứng trên đỉnh núi.

Đôi mắt Yến Hoàng Thêm vi tiểm, chặc chặc cười nói: “Thân thủ thật khá. Thanh Mạt biết võ công?” Vạn vạn không nghĩ tới, tiểu nha đầu gầy yếu cư nhiên thân thủ bất phàm, Thanh gia tỷ muội rốt cuộc còn có thể cho hắn kinh hỉ gì nữa?

Túc Lăng trả lời có lệ: “Biết một ít.”

“Người dạy nàng luyện binh?” Nhìn ra được nàng có chút năng lực điều binh khiển tướng, tướng sĩ này đối nàng cũng thực phục tùng, ngày thường nhất định không thiếu thao luyện. Khóe miệng Túc Lăng không tự giác khẽ gợn lên vài phần độ cong. Không phải hắn dạy nàng luyện binh mà là nàng giúp hắn luyện binh. Bất quá này đó hắn cũng không muốn cho Yến Hoàng Thêm biết, mũi nhọn rất lộ đối nàng mà nói không phải là chuyện tốt.

Trong mắt Túc Lăng là thân nhiên đắc ý thật sự chói mắt. Yến Hoàng Thêm trong mắt là chế nhạo, tựa tiểu phi tiểu trả lời: “Nguyên lai ngươi thích nữ nhân như vậy.” Khó trách nhiều năm như vậy, tướng quân phủ cũng chưa có nữ nhân. Các tiểu thư quan gia kim chi ngọc diệp thật đúng là không có biện pháp đạt tới yêu cầu này.

Túc Lăng căn bản không đem Yến Hoàng Thêm trào phúng để ở trong lòng, thanh âm trầm lãnh thân nhiên nói: “Hoàng Thượng, thỉnh đi.”

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua vách đá, đôi mắt đen xẹt qua một tia hưng phấn, Yến Hoàng Thêm bỗng nhiên nói: “Đã lâu chưa động gân cốt, tỷ thí?”

Túc Lăng nhìn Yến Hoàng Thêm, trong mắt hắn thấy được thần sắc nghiêm túc, Túc Lăng cũng có vẻ thực hưng phấn, trả lời: “Được.”

229. Chương 229

Hai người nhìn nhau, ăn ý đồng thời bước tới. Trong nháy mắt hai thân ảnh cao lớn ở vách đá leo lên. Túc Lăng thắng ở nội lực thâm hậu, lực lượng mười phần, mỗi một lần đạp đều có thể nhảy lên hơn hai trượng; Yến Hoàng Thêm thắng ở khinh công vô cùng tốt, thân thể ít dừng lại, là một loại mượn lực. Hai người cơ hồ đồng thời tới đỉnh núi, chẳng qua Túc Lăng mặt không đỏ khí không suyễn, Yến Hoàng Thêm thì hơi thở có chút loạn.

Yến Hoàng Thêm còn chưa đăng cơ, bọn họ cũng thường cùng nhau đứng ở đỉnh núi cao như vậy, sau khi đăng cơ chưa từng như thế. Nhớ tới thời niên thiếu Túc Lăng cười nói: “Võ công của người còn chưa hoang phế a.”

Thở hổn hển trong chốc lát mới thuận khí, Yến Hoàng Thêm cũng cười nói: “Trước kia ta nhanh hơn ngươi.” Hắn mười năm không cùng Túc Lăng tỷ thí. Vào giữa trưa mùa đông, ánh mặt trời khá ấm. Hai người nhìn nhau cười, nhớ tới còn trẻ hết sức lỏng lẻo. Lúc này, bốn ngự tiền thị vệ cũng đồng thời lên đến đỉnh núi. Sắc mặt Yến Hoàng Thêm như thường chính là thị vệ cảm giác được tâm tình Hoàng Thượng tựa hồ không tốt như khi ở dưới chân núi. Đoàn người trầm mặc hướng sườn núi, ở giữa sườn núi thấy sắc mặt trầm lãnh Cố Vân.

Đứng ở vị trí này có thể rõ ràng nhìn thấy biệt viện. Tiền viện có năm người gác, chính sảnh cùng thư phòng không có người tuần tra. Tiểu lâu Cố Vân coi trọng quả nhiên cũng được Hắc y nhân coi trọng. Bốn phía tiểu lâu có sáu người tuần tra, lâu bên trong hẳn là còn có người.

La Nham dẫn theo hơn ba mươi người trái phải bọc đánh tiểu lâu, cũng may Hắc y nhân phân tán, vẫn là có khả năng từng cái đánh. Quan trọng nhất là nhất định phải vô thanh vô tức bắt bọn họ. Nếu để cho Hắc y nhân ở tiền viện cùng trông giữ con tin phát hiện dị trạng, con tin liền nguy hiểm!

Yến Hoàng Thêm vẫn nhìn mấy chục cá nhân hướng phòng nhỏ, động tác của bọn họ có chút kỳ quái. Đầu tiên là có hai ba người đi đến phía trước, bọn họ khoa tay múa chân một ít thủ thế cổ quái giống nhau như vậy có thể cùng tiến hành câu thông người phía sau. Theo sau ba người một tổ tới gần mục tiêu, một người

từ trước mặt hấp dẫn sự chú ý của Hắc y nhân, một cái khác chú ý động tĩnh chung quanh, còn có người ra tay từ phía sau lắc cổ Hắc y nhân, chủ thủ nhanh mà ngoan tuyệt hướng tới trên cổ Hắc y nhân, chờ Hắc y nhân khí tuyệt, ba người liền hợp lực kéo thi thể tới trong rừng cây hậu viện. Ba người phối hợp các động tác liên tiếp thập phần ăn ý, nháy mắt liền giải quyết trông coi ngoài phòng, hết thấy tựa như không có phát sinh quá.

Hưu, hưu! Hai thanh âm tên vang lên, Hắc y nhân ẩn nấp ở bên cửa sổ lầu ba bị hai mũi tên đồng thời bắn trúng, lập tức mất mạng. Hai tên là Thạch Hổ cùng Lãnh Tiêu bắn. Vị trí Lãnh Tiêu phát hiện cùng bắn trúng mục tiêu đều khá dễ dàng nhưng là vị trí của Thạch Hổ muốn bắn trúng mục tiêu cần tên pháp cực kỳ tinh chuẩn. Cổ Vân nhìn Thạch Hổ chuyên chú, nòng cảm thấy người này rất tiềm lực. Năm đó tự tiện sửa đổi kế hoạch đánh bắt ngờ có thể là có nguyên nhân đặc biệt gì đó hay không?

Lãnh Tiêu, Thạch Hổ giải quyết Hắc y nhân trên lầu, La Nham cũng thuận lợi giải quyết Hắc y nhân canh giữ ở phụ cận tiểu lâu, thành công bắt tiểu lâu. Hết thấy thuận lợi tiến hành, Cổ Vân âm thầm thở phào nhẹ nhõm mà lúc này, đại sảnh bỗng nhiên truyền đến một trận dị vang, tiếp đó là tiếng thét chói tai của đứa nhỏ vang lên, một gHắc y nhân mang theo một tiểu cô nương tha ra đại sảnh, một đường đi hướng cửa lớn.

Cổ Vân kinh hãi, “Bọn họ muốn làm gì? Còn không đủ một canh giờ!”

Hắc y nhân tha tiểu cô nương ra ngoài cửa, Đan Ngự Lam lập tức đón. Bên cạnh hắn là Trác Tình hai tay bị trói sau lưng. Khoảng cách quá xa nghe không thấy bọn họ nói gì, Cổ Vân chỉ hy vọng có thể mau chóng cứu con tin ra.

Theo dòng suối lên vào mấy chục người cũng lên lút tiến vào biệt viện, tiểu lâu đã bị La Nham bắt, Cát Kinh Vân một đội hành động rất là thuận lợi. Hai đội ở thư phòng hội hợp, hướng đại sảnh đi.

Ba bốn mươi người vây công một đại sảnh, kết quả không hề trì hoãn. Cát Kinh Vân rất nhanh đỡ vài người từ chính sảnh ra, Lưu Tinh làm thế hướng Cổ Vân báo: “HLV, con tin ở chính sảnh đã cứu ra bốn.”

“Trước đem giải cứu ra con tin cứu đi lên.” Cổ Vân phát tay nhưng tầm mắt thủy chung không rời tiểu cô nương. Phải cứu cô bé như thế nào?

Ở các tướng sĩ hộ tống, một nhà Cao Hồng cuối cùng đi tới chân núi. Cao hồng là một trung niên nam tử hơi béo, ước chừng bốn mươi, đùi phải bị thương. Tuy rằng miệng vết thương đã buộc lại, máu tựa hồ không ngừng, sắc mặt hắn đã muốn bắt đầu trắng rồi xanh, tùy thời đều có thể té xỉu. Các tướng sĩ đỡ hắn đến chân núi, Cao Hồng ngẩng đầu, thấy rõ người đứng ở sườn núi, mắt trợn lên một chút, vội vàng quỳ rạp xuống đất, “Tham kiến Hoàng Thượng!” Hoàng Thượng cư nhiên tự mình đến giải cứu hắn! Trong lòng Cao Hồng kích động không thôi, tinh thần uể oải tựa hồ lại tỉnh lại.

Yến Hoảng Thềm nhìn lướt qua hắn, lãnh đạm trả lời: “Bình thân, đi nghỉ ngơi đi.” Cao Hồng đã được cứu ra Thanh Mạt xem như thành công. Bất quá nòng tựa hồ còn muốn cứu cô bé kia, này quả thực là chuyện không có khả năng. Nàng rút cuộc là cứu vẫn là không cứu

230. Chương 230

Cao Hồng cũng không dám nhiều lời, nao núng tựa vào một gốc đại thụ, miệng vết thương trên đùi còn chảy máu.

Buông nỗ trong tay, Lãnh Tiêu nhìn về phía Cổ Vân đang nhíu mày nói: “Đầu nhi, hiện tại cô bé ở trong tay bọn họ, cường công mạng cô bé nhất định không bảo đảm; nếu không cường công, thuốc nổ bên ngoài không nổ hết con tin không ra được, còn kéo dài, Cao Hồng phỏng chừng cũng không sống nổi.”

Lưu Tinh tay cầm một lá cờ đỏ cũng khó xử hỏi: “Hai cái là mạng người, lá cờ này có phát không?” Tùy tay cầm lá cờ vào đất, hắn không muốn phát, lá cờ vung lên, tiểu hài tử kia tuyệt đối mất mạng.

Cố Vân cau mày, tiếng kêu khóc của tiểu cô nương xuyên thấu qua tai, thê lương mà kinh hoàng. Hiện tại tình thế có chút phức tạp, trước mắt hậu viện cơ bản đã muốn được bọn họ khống chế, tiền viện còn có sáu Hắc y nhân, bên cạnh tường viện có ba, đại môn có hai, còn có một cầm tiểu hài tử đứng ở ngoài cửa, mạnh công là chuyện dễ dàng nhưng là nếu muốn cứu đứa nhỏ trong tay Hắc y nhân liền vô cùng gian nan!

Cao phu nhân nghe được có kế hoạch cường công đứng dậy hướng về phía Cố Vân quát: “Các người còn chờ cái gì, cho người bên ngoài nhanh chóng công vào a!”

Nguyên lai đã muốn hữu khí vô lực Cao Hồng cũng kêu: “Đúng vậy, cho bọn họ công vào đi!”

Một thiếp thất trẻ tuổi trong lòng ôm tiểu nam hài bị dọa, nước mắt mơ hồ, thấp khóc cầu xin: “Lão gia, Bội nhi cũng là nữ nhi của ngài a!”

Cao Hồng thở dài một tiếng không nói nữa. Cao phu nhân chỉ vào thiếp thất lớn tiếng mắng: “Bất quá là một đứa nhỏ thứ xuất, là mạng lão gia trọng yếu vẫn là mạng của nó trọng yếu!” Thiếp thất làm sao còn dám nói chỉ có thể yên lặng rơi lệ một bên, ánh mắt sương mù si ngốc nhìn chăm chăm đứa nhỏ xa xa đang khóc nháo không thôi.

Cao phu nhân thấy bọn họ ai cũng bất động, rõ ràng chính mình xông lên đi bắt cờ đang muốn giơ lên vung, một bàn tay trắng nõn dè lại. Cố Vân cười lạnh, quả nhiên không phải người một nhà không tiền cửa một nhà, mạng những người khác ở trong mắt bọn họ đều là không đáng giá nhắc tới! (thứ lỗi vì ta cũng ko hiểu câu này lắm)

Cao đại nhân trừng Cố Vân, nóng nảy, “Người làm gì đó?”

Cố Vân đoạt lại cờ, lực đạo rất lớn, Cao phu nhân trực tiếp ngã xuống đất. Cố Vân lạnh giọng nói: “Mạng đứa nhỏ kia là ta cứu định rồi!”

Cao phu nhân bị vừa đẩy cùng ánh mắt lãnh liệt của Cố Vân dọa sợ tới mức run run hỏi: “Người, người, người là ai?” Nàng dựa vào cái gì ở trước mặt Hoàng Thượng cùng Túc tướng quân giương oai?

Cố Vân không để ý nàng ta, cầm cờ trong tay ném cho tướng sĩ, xoay người nói với: “Thạch Hổ, Lãnh Tiêu, Lưu Tinh, các người đến tiểu lâu mai phục, ta cùng Cát Kinh Vân, La Nham lên vào tiền viện, trước khi chúng ta đi vào các người giải quyết ba người ở tường viện. Cát Kinh Vân, La Nham, cửa viện hai người các người giải quyết, bên ngoài giao cho ta!” Từ bên ngoài cường công không được vậy theo bên trong cường công!

“Rõ.” Mấy người có vẻ thực hưng phấn, quân nhân thiên chức chính là phục tùng mệnh lệnh nhưng là chính bọn họ cũng là có cảm tình, ai cũng không muốn nhìn một đứa nhỏ cứ như vậy bị hy sinh. Hiện tại đầu nhĩ nói muốn cứu, chính hợp tâm ý của bọn họ.

“Hành động.” Sáu người kiểm tra vũ khí một lần sau liền đi đến viện. Cố Vân bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người, quay đầu nhìn lại quả nhiên đón nhận tầm mắt sâu thẳm lãnh liệt của Túc Lăng nhưng này năm người đã muốn đi xuống. Cố Vân mỉm cười, giọng nói: “Ta sẽ cẩn thận.” Nói xong cũng không chờ Túc Lăng nói thân ảnh cực nhanh chạy đi.

Bên người đứng tựa tiểu phi tiểu Yến Hoàng Thêm, mấy chục tướng sĩ cũng lén lút nhìn hẩn. Túc Lăng trong lòng hận không thể lao xuống bắt Cố Vân trở về ra sức đánh một chút nhưng hiện tại cũng không thể phát tác.

Cố Vân một hàng thực thuận lợi xuyên qua hậu viện. Mấy người Lãnh Tiêu tiến vào tiểu lâu mai phục, Cố Vân cùng Cát Kinh Vân, La Nham chậm rãi đi về trước viện.

Tiền viện cùng đại sảnh có một bức tường, này cũng là nguyên nhân có thể thành công giải cứu con tin mà không có kinh động người ở tiền viện. Hắc y nhân có võ công cao cường, vì sợ đả thảo kinh xà, Cố Vân nhất thời cũng không dám tùy tiện đi tới, ở tường quan sát tình huống ở tiền viện. Có thể thấy Hắc y nhân bắt tiểu cô nương đối thoại với Đan Ngự Lam, ở trong này có thể nghe thấy bọn họ đàm phán.

“Đan Ngự Lam, người đưa người lại đây, ta thả một nhà Cao Hồng. Nếu không hiện tại sẽ giết con này.” Hắc y nhân bắt đầu không kiên nhẫn cho thấy đàm phán phía trước đã làm cho hẩn bất mãn.

“Phụ cận đều là thuốc nổ, ta đưa như thế nào a?” Thanh âm Đan Ngự Lam từ xa xa truyền đến có chút phiêu miểu.

Hắc y nhân suy tư trong chốc lát trả lời: “Thả người ở đó, mệnh lệnh người của người lui ra một dặm.”

“Không được, các người thả nhà Cao đại nhân trước rồi mới được mang Thanh Mạt đi.” Đan Ngự Lam kiên trì hiển nhiên chọc giận Hắc y nhân.

“Còn cò kè mặc cả thì trước hết nhất xác cho nó đo.” Hắc y nhân bắt lấy áo cô bé đi về phía trước vài bước, nâng lên. Chỉ cần hấn vút về phía trước cô bé lập tức sẽ bị thuốc nổ nổ chết.

“Nương! Nương ——” Tiếng khóc của tiểu cô nương đã khàn khàn. Đan Ngự Lam khấn trương thỉnh thoảng nhìn phía sau núi nhưng cũng không thấy tín hiệu. Chẳng lẽ là cứu viện con tin thất bại? Trắc Tình vẫn cúi đầu đứng ở phía sau Đan Ngự Lam cũng bất ổn. Cho dù hiện tại có thể cường công, cũng không có cách nào cứu đứa nhỏ kia

231. Chương 231

Nguyên lai còn có thể thấy bóng dáng Hắc y nhân, hiện tại ở bên tường chỉ có thể nhìn đến góc áo hần, Cố Vân nghe thanh âm có thể cảm giác được Hắc y nhân dần dần táo bạo, nằng căng thẳng, hướng hai người làm thủ thế “Chuẩn bị tấn công”, hai người gặt đầu, nắm chặt chủy thủ trong tay.

Cố Vân quay người lại, Yến Hoàng Thềm nhìn thấy nàng hướng tiểu lâu làm một cái thủ thế, tiếp theo ba đoản tên phát ra, chính giữa mi tâm ba Hắc y nhân ở tiền viện. Vào lúc này, bên người Cố Vân, Cát Kinh Vân cùng La Nham ăn ý vọt vào tiền viện, bọc đánh tiến lên, theo phía sau bịt mồm hai Hắc y nhân canh giữ ở viện môn, chủy thủ hạ xuống cắt đứt yết hầu bọn họ.

Cố Vân tiến vào tiền viện, nỗ nhảm gáy Hắc y nhân ngoài cửa viện, đang muốn bắn tên Hắc y nhân tựa hồ cảm giác được cái gì phút chốc quay người lại, giơ cô bé che ở trước người. Cố Vân lập tức dừng, ở một khắc cuối cùng không chế lực đạo, đoản tên không có bắn ra nàng lại bị Hắc y nhân phát hiện .

Hắc y nhân nhìn nữ nhân trong viện cả kinh. Nàng ta vào bằng cách nào, có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau hần, Hắc y nhân đã đoán được, những người khác phỏng chừng đã mất mạng, cho dù biết mình là một mình tác chiến, trên mặt hần cũng không biểu hiện ra bao nhiêu sợ hãi. Trên gương mặt nữ tử trước mắt cũng có sọc, một đôi mắt sắc bén lạnh nhìn thẳng hần, Hắc y nhân bỗng nhiên như là hiểu được cái gì, nhìn Cố Vân lạnh giọng nói: “Người mới là Thanh Mạt!”

Cố Vân cũng không thừa nhận, không dấu vết đưa một ánh mắt hướng La Nham cùng Cát Kinh Vân đang ẩn thân ở hai sườn cho bọn họ không cần lo lắng, tùy cơ mà động.

Hai người khấn trương dán viện môn, trên trán toát ra một tầng mồ hôi, đồng dạng hết hồn còn có Túc Lăng. Hắc y nhân muốn người là Thanh Mạt, nếu Hắc y nhân đưa ra điều kiện dùng nàng đến đổi cô bé kia, nàng tuyệt đối sẽ đáp ứng. Trong lòng bàn tay Túc Lăng lạnh lạnh ngay sau đó, thân ảnh cao lớn đã chạy gấp xuống viện.

Hàn mầu Yến Hoàng Thềm trầm xuống, cảm tình Túc Lăng đối Thanh Mạt tựa hồ quá sâu, này với hần mà nói cũng không phải chuyện tốt. Là một tướng quân cầm trọng binh trong tay, hần không nên có uy hiếp rõ ràng như vậy!

“Buông nổ.” Hắc y nhân thủy chung dùng cô gái che ở trước người căn bản không đến bộ vị trí mạng. Nếu tùy tiện bắn tên, một lần không trúng, tiểu cô nương liền càng nguy hiểm. Đầu Cố Vân nhanh vận chuyển, nỗ trong tay chưa buông.

“Để, nổ, xuống!” Nữ nhân này rất nguy hiểm. Chỉ cần ánh mắt đã có thể làm cho người ta kinh hãi. Hắc y nhân tay bóp cổ đứa nhỏ bỗng nhiên bóp chặt lại. Đứa nhỏ ô một tiếng, rốt cuộc không kêu được ra tiếng, sắc mặt bắt đầu từ trắng chuyển thành đỏ sẫm.

Cố Vân hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi xổm xuống, nỗ trong tay cũng như hân mong muốn chậm rãi để trên mặt đất. Hắc y nhân âm thầm đắc ý thoáng nghiêng đầu nhìn về phía Cố Vân, bên đầu lộ ra.

Ngay tại một cái chớp mắt này, mắt Cố Vân xẹt qua một chút tàn khốc, bàn tay trắng nõn duỗi ra, nắm chặt nỗ đã muốn để trên mặt đất, tư thế nửa quỳ không thay đổi bất tên. Động tác liên mạch lưu loát chỉ nghe thấy một thanh âm vang lên, đoàn tên trực tiếp đâm thủng mắt phải của Hắc y nhân, theo hốc mắt vẫn kéo dài đến gáy, cả mũi tên cơ hồ toàn bộ nhập vào bên trong đầu, một tên mất mạng.

Tất cả mọi người thấy trong nháy mắt này tình thế nghịch chuyển mà giật mình, nhất thời không có phục hồi tinh thần lại, ngay cả Yên Hoàng Thâm giữa sườn núi đều ở trong lòng thâm kêu một tiếng “Hảo” ! Gặp nguy không loạn, bắt được thời cơ, động tác lưu loát, nữ tử này quả nhiên có năng lực, khó trách Túc Lăng đối nàng vài phần kính trọng, nếu là nam tử tất là tiên phong. Đáng tiếc là nữ tử, thân thủ dù có mạnh cho cũng không có nhiều tác dụng, nhiều nhất cũng cũng chỉ có thể là quân sư phía sau màn.

Hắc y nhân mất mạng, Cố Vân thở phào nhẹ nhõm nhưng là ngay sau đó xảy ra chuyện khiến tim của nàng đều nhanh nhảy ra ngoài!

Hắc y nhân tuy rằng chết nhưng là hân vẫn bóp chặt cổ tiểu cô nương không buông ra, sau khi trúng tên Hắc y nhân ôm tiểu cô nương cứ như vậy thẳng tắp về phía sau, mà phía sau hân đứng là nơi chôn đầy thuốc nổ.

Nguy rồi! Cố Vân xông lên phía trước, cách môn gần nhất là La Nham nhanh hơn nàng từng bước, bay lên trước ôm thắt lưng tiểu cô nương, ôm chặt trong ngực, ở đoạt cô bé kia trong nháy mắt, oanh một tiếng nổ thuốc nổ bạo.

“La Nham!”

232. Chương 232

Trần ngập bụi đất căn bản thấy không rõ phía trước Cố Vân vẫn vọt tới, chờ thấy rõ thân ảnh xanh thẫm quen thuộc kia, “La Nham!” Thuốc nổ uy lực so với trong tưởng tượng của nàng còn lớn. La Nham quỳ rạp trên mặt đất, chân tay cùng phía sau lưng huyết nhục mơ hồ, không ít đá còn thật sâu chui vào thịt. Mùi máu tươi, mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí, trên người cơ hồ không có một nơi không bị thương. Cố Vân không dám chạm vào hân chỉ có thể ở bên người hân gọi tên hân.

“La Nham, người thế nào, La Nham?”

Một hồi lâu, thân mình quỳ rạp trên mặt đất hơi hơi giật. Tim Cố Vân rất cực hoảng hoảng, cũng may có áo bảo vệ, hân còn sống!

La Nham tựa hồ muốn xoay người, gian nan giật mình, dưới thân hân lộ ra một tay nhỏ bé mềm mại, hân hộ đứa nhỏ dưới người. Cố Vân nhẹ nhàng để lại bờ vai của hân nói: “Người không cần lộn xộn!” Lúc này Cát Kinh Vân cũng đuổi tới bên cạnh La Nham, Cố Vân thấp giọng nói: “Cẩn thận một chút đừng hân đứng lên.”

Cát Kinh Vân thật cẩn thận nâng La Nham, tiểu cô nương quỳ rạp trên mặt đất hoảng sợ nhìn bọn họ. La Nham che chở nên cô bé lòng tóc vô thương. Cố Vân ôm đứa nhỏ lên, khói cũng tán không sai biệt lắm. Thanh âm Đan Ngự Lam truyền đến, “Các người thế nào?” Hân đang cởi bỏ dây thừng trên cổ tay Tình, một bên lo lắng nhìn bọn họ. Cố Vân lớn tiếng trả lời: “Lập tức tìm đại phu, có hai người bị thương!”

“Được.” Đan Ngự Lam nâng tay. Chỉ chốc lát sau, xa xa, nha dịch sáu người một tổ, khiêng ba thân cây trắng kiện đi tới. Hắc y nhân sớm cũng đã bị nổ hoàn toàn thay đổi, Cố Vân gắt gao ôm tiểu cô nương đang run như lá rụng trong gió vào trong ngực đem không cho cô bé nhìn một màn huyết tinh, cúi đầu thấp giọng nói với Cát Kinh Vân: “Đỡ La Nham vào.”

“Vâng.” Cát Kinh Vân cao lớn cường tráng bình thường muốn nâng một nam nhân dễ như trở bàn tay nhưng là hiện tại La Nham trên người mỗi một chỗ đều chảy máu, Cát Kinh Vân không thấy chỗ để nâng. La Nham bỗng nhiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Cát Kinh Vân lo lắng, thanh âm khàn khàn trầm thấp đến cơ hồ không rõ ràng lại vẫn là cười nói: “Ta còn không chết được, đến một tay!”

Nói xong thế nhưng hắn muốn tự đứng lên, Cát Kinh Vân cũng bất chấp nhanh chóng tiến lên nâng vào trong viện.

Tiến vào trong nhìn thấy tướng quân gắt gao ôm HLV vào trong ngực giống nhau chỉ cần buông lỏng một chút nàng sẽ không thấy mà HLV còn ôm đứa nhỏ kia!

Đỡ La Nham đến tiền viện vừa lúc thấy một màn như vậy Cát Kinh Vân xấu hổ quay đầu đi chỗ khác.

Cố Vân cũng có chút xấu hổ, nàng mới vừa vào trong viện liền thấy Túc Lăng chạy nhanh đến, nàng còn chưa kịp nói gì đã rơi vào trong lòng hắn.

Túc Lăng thấy Cố Vân giáp mặt Hắc y nhân rồi ngay sau đó nghe thấy nổ mạnh ầm vang, một khắc kia máu hắn cơ hồ động lại, trong đầu đều là bộ dáng Cố Vân người đầy là máu. Cho dù từ sau núi đến tiền viện còn không đến nửa khắc, tâm Túc Lăng cũng đã bị dày vò, chỉ có ôm Cố Vân như vậy mới xác định được nàng không có việc gì.

Lần trước bị xuyên tim Cố Vân vẫn hôn mê căn bản không biết xung quanh xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy tỉnh lại sau Túc Lăng trở nên rất kỳ quái. Lúc này trong mắt Túc Lăng là đau đớn cùng không chút nào che giấu sợ hãi làm cho lòng của nàng cũng tùy theo đó mà co rút nhanh, Cố Vân nhanh chóng giải thích: “Ta không sao, là La Nham bị thương.”

Túc Lăng nhìn thoáng qua La Nham đang ngồi dưới đất, cả người chảy máu, đi qua nơi nào là nơi đó có dấu chân máu, tay ôm Cố Vân lại siết chặt. Nếu nàng cách đứa nhỏ này gần một chút có phải hiện tại hấp hối chính là nàng hay không? Túc Lăng âm thầm thề từ nay về sau tuyệt không dung túng nàng như thế này nữa, tìm hắn thật sự không kiên cường như vậy.

Sắc mặt Túc Lăng rất khó xem, Cố Vân ý thức được lần này giống như thật sự dọa đến hắn. Đang muốn nói thì vang lên tiếng nổ mạnh. Cố Vân chạy nhanh che tai cô bé, ngay sau đó tai mình cũng được một đôi tay bảo vệ, nhẹ nhàng lo lắng từ lòng bàn tay truyền đến. Cố Vân hơi hơi ngẩng đầu, sắc mặt Túc Lăng vẫn đen như vậy, lồng ngực to rộng ầm ập chặt chẽ bảo hộ nàng ở trong đó.

Tiểu viện tựa hồ như rung lên, tiếng nổ đình tai nhức óc, khói cuộn cuộn làm người gần đó tưởng như không thở nổi. Lần đầu tiên Cố Vân ở trong hoàn cảnh này, khỏe miệng còn không tự giác giơ lên.

Khói một hồi lâu mới dần dần tiêu tán. Một thanh âm lo lắng từ xa xa truyền đến, “Bội nhi!”

Là thiếu phụ tuổi trẻ kia. Cố Vân buông cô bé trong lòng ra, đứa nhỏ lập tức hướng tới thiếu phụ chạy đến, thiếu phụ gắt gao ôm đứa nhỏ vào trong lòng, nước mắt sớm đã không khống chế được tràn mi. Đan Ngự Lam mang theo đại phu, nha dịch đi vào, Yến Hoảng Thêm cũng đã xuống dưới.

“Khấu kiến Hoàng Thượng.” Nha dịch, quan viên tiến vào sau thì chuyện thứ nhất làm đều là hành lễ. Cố Vân lạnh lùng đứng ở nơi đó có chút xem không vừa mắt. Đến thời điểm này không phải là cứu người trước sao? Cố Vân xoay người chuẩn bị đi xem La Nham, Yến Hoảng Thêm không để ý tới một đồng người quỳ dưới đất mà ngược lại đi đến trước mặt nàng hỏi: “Đây chi đội ngũ tên là gì?”

Cố Vân sững sốt trong chốc lát, nàng còn chưa nghĩ nên gọi là gì. Nhìn thoáng qua nam nhân thủy chung ở bên cạnh nàng, Cố Vân trả lời: “Điều hầu.” Bộ đội đặc chủng của Túc Lăng xưng đôi tên này.

Điều hầu, Yến Hoảng Thêm có chút suy nghĩ nhìn Túc Lăng rồi bỗng nhiên cười nói: “Hôm nay Thanh Mạt nghĩ cách cứu viện có công, ta sẽ thực hiện hứa hẹn.”

233. Chương 233

Hứa hẹn gì? Cổ Vân hoàn toàn đã quên, khi nghĩ đến là chuyện tứ hôn Yến Hoằng Thâm đã nghênh ngang đi ra ngoài. Cổ Vân cười nhạt, hôn sự của nàng khi nào thì đến phiên người khác nhúng tay?

Phủ Thừa Tướng giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi phàm, dải lụa màu đỏ tươi tùy ý có thể thấy được, ban đêm rét đậm, đèn lồng màu đỏ làm nổi bật quang mang, chiếu toàn bộ tướng phủ hoà thuận vui vẻ.

Đại sảnh, tất cả mọi người vội vàng chúc rượu chú rể. Có lẽ là vì quá mức vui vẻ, Cảnh Táp luôn luôn lãnh cứng rắn cũng không lãnh nghiêm mặt, đối rượu ngon liên tiếp đưa qua cũng không cự tuyệt, rượu quá tam tuần, mặt hắn đã đỏ bừng, ánh mắt sương mù. Lâu Tịch Nhan là chủ nhân tướng phủ đều đăm cười xem ồn ào, không có chút ý tứ tiến lên giải vây, những người khác tự nhiên là lại càng không buông tha Cảnh Táp.

Túc Lăng được an bài ngồi ở chủ bàn, trong tay nắm rượu ngon có chút không yên lòng. Trường hợp này bình thường hẳn cũng không tham gia, cho dù tham gia, cũng là chúc một tiếng rồi bước đi. Hôm nay không đi đơn giản là chỗ ngồi bên cạnh trống rỗng — nàng còn chưa trở về.

Thôi, nàng khó được gặp tỷ tỷ, hai người hàn huyên lâu một chút cũng không có gì đáng trách, hẳn chờ một chút đi.

Đại sảnh ồn ào, tiền viện liền im lặng rất nhiều. Trăng đêm đông khó được sáng ngời, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng bị hồng quang ấm áp từ đèn lồng xâm nhiễm cũng hiện ra vài phần ôn nhu. Hai người ngồi ở lan can nhậm gió đêm quất vào mặt, thổi rối loạn tóc dài.

Như dĩ vãng, sau khi hoàn thành công tác hai người cùng nhau nói chuyện phiếm, Trác Tình cười nói: “Người gần nhất cứ kích thích.”

Cổ Vân thầm than. Nếu trong tay có cả phê liên càng hoàn mỹ, dựa vào cột, Cổ Vân trả lời: “Hoàn hảo, ta thói quen cuộc sống kích thích, nếu là làm cho ta ở trong phòng cái gì cũng không làm, ta có lẽ sẽ điên mất.” Có lẽ xuyên qua dị thể liên vào tướng quân phủ là ân trạch của ông trời cho nàng, nàng không thể tưởng tượng cuộc sống mà không có việc gì làm.

Như Cổ Vân dựa lưng vào cột, Trác Tình xoay người đối mặt, hỏi thẳng vào vấn đề: “Người thích hẳn rồi?” Ngày hôm qua nàng quan sát, Vân cùng Túc Lăng hẳn là có tiến triển rất lớn!

Tuy rằng Trác Tình không có nói rõ “Hắn” là ai, Cổ Vân cũng hiểu, không có trốn tránh hoặc là phủ nhận, chính là thân nhiên gặt đầu. Nàng hai tay gối lên sau đầu, đôi mắt toát ra mê mang ít có, nhìn trăng tròn khê cau mày, buồn rầu nói: “Tình, ta hiện tại có chút mâu thuẫn.”

Trác Tình hiểu rõ cười, “Trong lòng đã muốn có hẳn lại không bỏ xuống được cuộc sống trước đây?”

Nghiêng đầu nhìn về phía Trác Tình yên ổn bình tĩnh, Cổ Vân ngạc nhiên nói: “Người lúc ấy gả cho Lâu Tịch Nhan cũng nghĩ như thế nào? Người thật sự bỏ được?” Nàng thừa nhận, nàng thích Túc Lăng, thích hẳn bá đạo mà ẩn chứa ôn nhu, thích ứng mâu thuẫn thâm tình nhưng là nàng tựa hồ luôn không thể quên được cuộc sống hiện đại.

“Vân, kỳ thật vấn đề này thực dễ dàng nghĩ thông suốt. Người làm đặc công nhiều năm như vậy tùy thời đều có khả năng chết. Như vậy có phải bởi vì thế mà người sẽ không lo lắng yêu một người, nhận một người hay không? Tình huống hiện tại cũng cùng loại, bởi vì có thể trở về, người sẽ không toàn tâm toàn ý đi yêu Túc Lăng? Không cần lo nhiều, dụng tâm đi yêu, đợi đến thời điểm người thật sự cần lựa chọn thì mới nên đi lo vấn đề này. Kỳ thật lựa chọn là một chuyện dễ dàng, liền nhìn người càng yêu người nào mà thôi.”

Yêu người nào? Cổ Vân cúi đầu, thật lâu không nói sau tự giễu cười nói: “Loại sự tình này quả nhiên cũng là người nhìn thấu triệt.”

Trác Tình lắc đầu, trả lời: “Là người không dùng tâm đối đãi.”

Cổ Vân sững sốt, nàng không dùng tâm đối đãi Túc Lăng sao? Tựa hồ là tiềm thức của nàng luôn nói ỉn là phải đi về, cho dù thừa nhận thích hẳn cũng không dám đem tâm đặt ở trên người hắn. Có lẽ Tình đúng, dụng tâm đi yêu sẽ có kết quả.

Thật vất vả suy nghĩ, Cố Vân đang muốn nói với Trác Tình nàng hiểu được nên làm như thế nào thì một thân ảnh cao lớn hấp tấp từ bên ngoài vọt vào, hí mắt nhìn lại, Cố Vân nhận ra là Hàn Thúc.

Hàn Thúc cơ hồ là chạy, một người của tướng phủ vốn nên dẫn đường hiện tại cũng là đuổi theo hẩn, lo lắng viết rành mạch trên mặt. Cố Vân thất kinh, tướng quân phủ đã xảy ra chuyện?

Cố Vân đứng dậy lớn tiếng gọi: “Hàn Thúc.”

Hàn Thúc thấy nàng, chào hỏi: “Tướng quân ở đâu?”

“Còn tại đại sảnh uống rượu, chuyện gì mà vội vàng như vậy?”

Hàn Thúc vội vàng xao động trả lời: “Hải tặc hoành hành cư nhiên lên bờ công chiếm năm thôn trang vùng duyên hải, đến chỗ nào cũng thiêu sát đánh cướp, xác chết khắp nơi, tàn ngược. Túc Vũ giao phong bức bọn họ về Đông hải, ở trên biển cũng không địch nổi hải tặc, chiến thuyền bị đánh chìm

234. Chương 234

Thuyền chìm? Tim Cố Vân đập nhanh vội la lên: “Túc Vũ đâu?”

Sắc mặt Hàn Thúc càng ngưng trọng trầm giọng nói: “Mất tích.”

Mất tích?

Giờ tý đã qua, thư phòng ở tướng quân phủ đèn đuốc sáng trưng, sắc mặt Túc Lăng trầm lãnh ngồi trước bàn, Túc Nhậm cùng Hàn Thúc ngồi hai bên, Cố Vân như trước là ngồi ở vị trí gần cửa nhất. Một nam tử hơn ba mươi tuổi cúi đầu đứng ở trước bàn.

“Vũ rốt cuộc mất tích như thế nào?” Ứng mâu lạnh lùng nhìn nam tử, thanh âm của Túc Lăng đông lạnh báo hiệu mưa gió sắp đến.

Nam tử ngẩng đầu không dám nhìn vào ánh mắt của Túc Lăng, tim đập như sấm nhưng thanh âm coi như vững vàng, “Túc phó tướng đến Đông hải vừa lúc thấy hải tặc cướp bóc hàng hóa cùng con gái. Ngài giận dữ dẫn theo một vạn tinh binh tiến đến tiêu diệt hải tặc. Hải tặc liên tục bại lui trốn về biển. Thấy nơi hải tặc đi qua là một mảnh đồng hồ hỗn loạn, xác chết khắp nơi, phó tướng tức giận dẫn binh rời bến truy kích, ai ngờ mới ra được mười dặm đã bị hải tặc phục kích ở đó bị tám chiếc thuyền vây. Hải tặc không biết từ nơi này có đại pháo, ba chiến thuyền không địch lại pháo, toàn bộ chìm nghỉm. Chúng tướng tới nơi thuyền đã toàn bộ chìm vào đáy biển, ở phụ cận tìm thật lâu, cũng không có tin tức của Túc phó tướng.”

Hải tặc cư nhiên có pháo? Cố Vân không tự giác nhíu mày.

Túc Nhậm nắm thật chặt tay nói: “Túc Vũ có thể bị hải tặc bắt đi hay không?” Bị bắt thì...

Nam tử chần chờ trong chốc lát vẫn là chi tiết trả lời: “Không nhận được tin hải tặc có con tin.”

Nếu là hải tặc bắt người tuyệt đối sẽ uy hiếp bọn họ. Hiện tại không có tin chỉ có thể nói Túc Vũ không ở trên tay bọn họ! Hàn Thúc cả giận nói: “Tướng quân, hải tặc kiêu ngạo như thế nếu không trừ, không chỉ có hủy quân uy của Khung Nhạc, dân chúng vùng duyên hải cũng không thể an bình, xin tướng quân ạt tướng đi giết chúng.”

Túc Lăng thủy chung trầm mặc chính là sắc thái ngoan lệ trong ứng mâu dần dần dày, hẩn trừng Hàn Thúc. Hải chiến hẩn cũng không có kinh nghiệm gì, có thể đi giết chúng được chắc! Nhìn thoáng qua tướng sĩ tựa hồ còn muốn nói Túc Nhậm nói: “Người tiếp tục nói.”

Tên lính nhìn về phía nữ tử, tướng quân phủ xưa nay không có nữ nhân, nàng xuất hiện ở trong này thật sự kỳ quái. Nữ tử này rốt cuộc là người phương nào? Người này thật sự cẩn thận, Túc Nhậm nói: “Nàng là...”

Không đợi hẩn nói xong, Cố Vân lớn tiếng trả lời: “Ta là Thanh Mạt.”

Thanh Mạt là người nào? Tên lính vẫn là một bộ như lọt vào trong sương mù, Hàn Thúc đỉnh đạc trả lời: “Nàng là tướng quân phu nhân, người cũng nhanh nói đi.” Tướng quân ngay cả tướng sĩ tinh nhuệ nhất đều giao cho nàng quản còn có cái gì nàng không thể nghe.

Tướng quân phu nhân? Tướng quân thành thân? Tên lính kinh ngạc lại quay đầu nhìn, nàng ta thực gầy, ya phục là vàng nhạt sắc rất đơn giản, vật trang sức cũng rất đơn giản, tay khê gỗ ghế, bộ dạng coi như xinh đẹp, đáng tiếc trên mặt có sẹo.

Tên lính lại nhìn Túc Lăng, tướng quân tựa hồ đang suy nghĩ cái gì cũng không phản đối những gì Hàn tiên phong nói. Được rồi, nếu là tướng quân phu nhân hẳn cũng không có gì để che giấu.”Mạt tướng nghĩ lần này hải tặc thường xuyên tập kích bờ biển thật sự không giống hải tặc bình thường. Bọn họ đông lại không giống hải tặc bình thường lười nhác lơ lửng, trên thuyền trang bị binh khí đều thực hoàn mỹ mà ngay cả đại pháo đều có, hơn nữa bọn họ lên bờ cướp sạch thôn trang mục đích như không đơn giản là vì thực vật cùng nữ nhân, càng như là —— khiêu khích.”

Cổ Vân dừng tay một chút, có tổ chức có kỷ luật có vũ khí còn có mục đích, hải tặc này tựa hồ muốn so với sơn tặc càng khó giải quyết.

“Ngày mai ta sẽ xin Hoàng Thượng tăng binh bao vây tiêu trừ.” Thủy chung trầm mặc Túc Lăng rốt cục mở miệng, nghe ngữ khí hẳn là đích thân đi?

Cổ Vân hỏi: “Người muốn đích thân mang binh?”

Túc Lăng “Ân” một tiếng.

“Khi nào thì xuất phát?” Túc gia quân thủy sư luôn luôn không mạnh. Cho dù muốn đi cũng cần chuẩn bị đi, địch nhân hiển nhiên là loại lai giả bất thiện. Cổ Vân cau mày, Túc Nhậm cũng suy nghĩ, đại ca tự mình đi hẳn dự kiến được. Vũ đi Đông hải đều là vì đại ca cùng Thanh Mạt, nhiều năm như vậy, đại ca tuy rằng nghiêm túc, đối hẳn cùng Vũ đều là cực dụng tâm, hiện tại Vũ xảy ra chuyện, tâm tình đại ca cực xấu

235. Chương 235

Túc Lăng không trả lời Cổ Vân chính là lạnh giọng nói: “Nàng ở lại tướng quân phủ.”

“Vì sao?” Cổ Vân khó hiểu, tiêu diệt loạn tặc hẳn cũng không để nàng lại, phá án cứu người cũng không ngăn cản, vì sao lần này không cho nàng đi?

“Ta nói nàng lưu lại.”

Thanh âm Lãnh cứng rắn không có chút thương lượng đường sống, Túc Lăng giờ phút này mãnh liệt quả thực cùng lúc mới gặp giống nhau như đúc. Đáng giận đến cực điểm! Cổ Vân hít sâu một hơi áp chế lửa giận trong lồng ngực, lạnh giọng nói: “Các người đi ra ngoài trước.”

Hiểu rõ cười cười, Túc Nhậm cùng Hàn Thúc ra ngoài cửa. Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, hai người này nhất định sẽ không thể thiếu cãi nhau một trận, nói không chừng còn có thể động thủ. Binh sĩ tới báo còn thẳng tắp đứng ở nơi đó, Hàn Thúc đi qua hẳn vỗ nhẹ bờ vai của hắn một chút, nói: “Đi.” Binh sĩ cau mày không nhúc nhích, Hàn Thúc cùng Túc Nhậm liếc nhau ăn ý một người một bên kéo hắn ra thư phòng.

Bị mạnh mẽ kéo ra, binh sĩ kia tránh tay hai người có chút căm tức hỏi: “Thống lĩnh ngài làm cái gì vậy?” Tướng quân không mở miệng, bọn họ sao có thể nghe mệnh lệnh của một nữ nhân liền lui ra, cho dù là tướng quân phu nhân bọn họ cũng không cần phải nghe hiệu lệnh của nàng ta.

Hàn Thúc cười nói: “Có nghe nói một câu nói vô quýt dày có móng tay nhọn chưa?”

“Nàng?” Du Đặc (tên của binh sĩ kia) hoàn toàn không tin, một nữ tử như vậy?

Về mặt của Du Đặc không cho là đúng hai người cũng không nói thêm nữa. Chờ hẳn có cơ hội giao thủ với Thanh Mạt tự nhiên sẽ hiểu được.

Thư phòng hai người ai cũng không nói. Cố Vân trừng Túc Lăng, Túc Lăng cũng không nhìn nàng, cúi đầu viết tấu chương. Cho dù không nhìn cũng không thể xem nhẹ lực ảnh hưởng của cặp mắt sáng kia đối với mình. Cố Vân bỗng nhiên đứng dậy, Túc Lăng ngừng một chút, nghĩ đến nàng bảo nổi ai ngờ Cố Vân đi đến trước bàn, thanh âm coi như bình tĩnh hỏi: “Người không cho ta đi phải có một lý do.”

Ngẩng đầu liền thấy Cố Vân đang giúp mình mài mực, thần sắc tính là bình tĩnh, ánh mắt cũng là như đao rất sắc bén. Túc Lăng thầm than, đối ánh mắt như vậy, nói dối tựa hồ không có ý nghĩa gì, nàng muốn biết vì sao liền nói cho nàng.

Buông bút, Túc Lăng trầm giọng trả lời: “Khung Nhạc chỉ có phía đông là biển, Túc gia quân cơ bản không có kinh nghiệm hải chiến. Nếu hải tặc thật sự cấu kết với thế lực nào đó, mục đích của bọn họ tuyệt không chỉ có là vài cái thôn trang nhỏ bên bờ biển mà thôi. Hải tặc có hỏa lực thực mạnh, quen thuộc tác chiến trên biển hơn nữa thô bạo thị huyết, ta không cho nàng đi là vì thật sự rất nguy hiểm. Ta mười sáu tuổi đã bắt đầu ở chiến trường, mười năm không bại, không có một lần xuất chiến làm cho ta bất an như vậy. Trận này ta không nắm chắc.”

Chỉ vì vậy? Cố Vân nhú mày, “Trên đời này không có chuyện gì có thể hoàn toàn nắm chắc. Chỉ có ở nghịch cảnh vẫn ương ngạnh như cũ mới được xưng là anh hùng. Người không giống như là người e ngại nguy hiểm!”

“Ta sợ.”

Cố Vân sững sốt, như gặp quỷ nhìn hấn, hấn nói ra chữ “Sợ”?

236. Chương 236

Thấy nàng kinh ngạc vạn phần Túc Lăng có chút bất đắc dĩ thở dài: “Ta sợ không có năng lực đi bảo hộ nàng.” Bình thường hấn chấp thuận chuyện nàng làm là những hấn đều có thể nắm trong tay, cho dù nàng gặp nguy hiểm, hấn đều có thể giúp nàng thu thập tàn cục. Lần này không giống, hải tặc cùng với quốc gia quân đội bất đồng, không có nguyên tắc người già trẻ con phụ nữ không giết, hấn thừa nhận hấn là thật sự sợ, hấn chịu không nổi nàng lại bị trọng thương.

Cố Vân dài thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Ta có thể bảo hộ mình, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới muốn ai bảo hộ ta.”

“Tóm lại lần này ta sẽ không cho nàng đi, mặc kệ nàng nói cái gì. Nàng ở lại luyện binh đi, “Điều hâu” đã thành hình, nếu là tiếp tục huấn luyện không lâu có thể trở lại đội ngũ, đoán nữa ta đã muốn cho làm tốt, còn thiếu cái gì nàng nói với Nhậm.” Túc Lăng quyết tâm không cho nàng đi, cúi đầu tiếp tục viết tấu chương cũng không nhìn nàng, “Không còn sớm, nàng trở về nghỉ ngơi đi.”

Cái loại nghe đứng lên là sủng ái này kỳ thật căn bản là không tôn trọng cảm giác làm cho Cố Vân không thoải mái. Nàng hiểu Túc Lăng là muốn bảo hộ nàng nhưng là hấn có hỏi qua nàng có cần loại bảo hộ này không, nàng không biết nữ nhân thời đại này có phải cảm thấy sinh hoạt trong thế giới nam nhân tạo ra có hạnh phúc hay không, dù sao nàng không cho đó là hạnh phúc, nếu là Túc Lăng cần một nữ nhân ngoan ngoãn ở nhà liền không nên lựa chọn nàng!

Cố Vân dè dặt tay hấn bắt buộc hấn dừng bút. Túc Lăng thở dài một tiếng, chỉ biết nàng sẽ không dễ dàng buông tha lại buông bút, rõ ràng xoay người ngênh thị lãnh mâu của Cố Vân. Cố Vân lạnh giọng hỏi: “Người lo lắng ta cùng đi sẽ có nguy hiểm, sẽ bị thương có phải hay không?”

Túc Lăng ung mầu vi tiếm, nàng hỏi cái này để làm gì?

“Trả lời ta.”

“Đúng.” Sự kiên trì trong mắt Cố Vân làm cho Túc Lăng không thể không trả lời.

“Người hiểu được tâm tình lo lắng vương bận vì một người có phải hay không?”

“Đúng.” Nàng rót cuộc muốn hỏi cái gì?

“Người càng biết rõ tâm trạng khi người kia trải qua nguy hiểm trong khi mình lại bất lực dầy vò có phải hay không?”

“Đúng.”

“Người hiểu được vì sao còn muốn để ta trải qua một lần?”

“Nàng ...” Ý của nàng là hần là người trong lòng nàng? Nhìn chăm chăm Cố Vân, Túc Lăng kịch liệt nhảy lên, cái này xem như là nàng thổ lộ sao? Cho tới nay đều là người bên ngoài cứng rắn kêu nàng là tướng quân phu nhân, cũng là hần cứng rắn đem nàng ở lại tướng quân phủ. Hần thật sự không biết, lòng của nàng rốt cuộc có mình hay không. Túc Lăng cơ hồ ngừng thở, chờ nàng nói tiếp. Tâm tình chờ mong này là hần chưa từng trải qua.

Túc Lăng nhìn thẳng nàng, trong đôi mắt thâm trầm như biển là chờ mong cùng khẩn trương ủng hộ nàng, nàng hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Ta cũng sẽ lo lắng cũng sẽ không yên bất an, là vì nguy hiểm của lần hải chiến này, bởi vì người không nắm chắc, ta mới càng muốn cùng người đối mặt, cho dù sẽ trải qua nguy hiểm cũng không bất lực, ít nhất chúng ta đều có cơ hội cố gắng bảo hộ đối phương. Ta vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành nữ nhân ngoan ngoãn trốn ở nhà chờ người bảo hộ, nếu là người hiện tại hối hận thì còn kịp.” Tình nói muốn nàng dụng tâm đi yêu, lòng của nàng nói cho nàng nàng thích nam nhân này cho nên nàng cũng muốn bảo vệ hần.

Nàng muốn bảo hộ mình? Túc Lăng trong nháy mắt hoảng hốt, từ hần còn nhỏ tới nay, trách nhiệm của hần chính là bảo hộ Khung Nhạc, bảo hộ Túc gia quân, bảo hộ huynh đệ. Chưa từng có người nói bảo vệ hần, lời này cũng không ai dám nói, nàng lại nói muốn bảo vệ hần, Túc Lăng có chút muốn cười lại cười không nổi, tâm bị cái gì đó chảy vào tràn đầy như sắp tràn ra.

Duỗi tay ôm thắt lưng Cố Vân đem nàng ôm ngồi trên đùi, Túc Lăng ôm chặt tựa hồ chỉ có như vậy mới bình phục gợn sóng trong lòng, “Nàng là nữ nhân của ta Túc Lăng, này sẽ không thay đổi, dù sao chuyện này ngay cả nghĩ nàng cũng không được nghĩ!” Hần sẽ không buông tay nàng, vĩnh viễn sẽ không.

Tay ở trên lưng ôm chặt cơ hồ muốn hoà tan nàng vào trong hần, hần nói luôn mang theo uy hiếp cũng không phải người bình thường nhận được, Cố Vân khẽ dựa vào Túc Lăng mỉm cười hỏi: “Ta có thể cùng đi sao?” Hần hần là hiểu được ý của nàng đi?

“Không được.” Lần này trả lời ảm áp mà mềm nhẹ, không hề lãnh cứng rắn, nhưng ý lại vẫn giống nhau.

Cố Vân cứng đờ, từ trong lòng Túc Lăng ngẩng đầu lên, chống lại đôi mắt mang cười của hần, nàng một quyền đánh vào ngực hần, găm nhẹ “Túc Lăng, người là tên khốn!” Đẩy hần ra, Cố Vân cũng không quay đầu lại chạy đi.

Chết tiệt Túc Lăng, muốn chơi nàng a! Lần này không đi Đông hải được, nàng sẽ không gọi là Cố Vân!

Nàng ra tay vĩnh viễn cũng không hiểu lưu tình, Túc Lăng xoa ngực đau đớn, khóe miệng lại thủy chung mang theo sung sướng.

Tướng quân phủ, phòng khách, một nam tử mặc đồ thái giám màu tím đứng ở giữa. Có lẽ là xuất phát từ thói quen, có lẽ là vì đứng trước mặt là tướng quân chiến công hiển hách, lại có lẽ là không khí phòng này có chút quái dị, nam tử thủy chung cúi đầu, cung kính nói: “Hoàng Thượng có chỉ, ngày mai là trăng tròn của hoàng tử mở tiệc chiêu đãi quần thần, thỉnh Túc tướng quân cùng Thanh Mạt cô nương giờ Dậu vào cung dự tiệc.”

Cố Vân đứng bên cạnh Túc Lăng mặt không chút thay đổi nhưng toàn thân tràn ngập hơi thở táo bạo như nói đừng ai cũng trêu chọc nàng. Túc Nhậm cùng Hàn Thúc xa xa đứng cạnh cửa, Hoàng Thượng đã ân chuẩn tấu chương của tướng quân, vừa mới bọn họ còn thương thảo quân nhu chiến tranh chuẩn bị ba ngày sau xuất phát ai ngờ công công trong cung bỗng nhiên đến tuyên chỉ, còn đặc biệt thuyết minh muốn Thanh Mạt trình diện.

Hiện tại khen ngược, toàn bộ phòng khách tràn ngập mùi thuốc súng, Cố Vân trong tay còn cầm Băng Luyện, bọn họ chỉ có thể trốn xa một chút!

Túc Lăng nhẹ nhàng nâng tay nói: “Ta đã biết, ngày mai chúng ta sẽ tới, người trở về phục mệnh đi.”
“Vâng, nô tài cáo lui.” Giỏi về thấy gió sử dờ thái giám lập tức lui ra ngoài.

237. Chương 237

Túc Nhậm cùng Hàn Thúc liếc nhau, lo lắng muốn tạm thời biến mất trong chốc lát hay không, bọn họ còn chưa động, Cố Vân cũng đã động trước, thái giám đi ra ngoài nàng cũng nhắc chân muốn đi.

Cổ tay bị Túc Lăng kéo lại, Cố Vân tạm dừng một chút. Túc Lăng thở dài: “Còn tức giận?” Hắn thực lo lắng an nguy của Túc Vũ, đã phái rất nhiều người đi tìm. Mấy ngày nay vì chuyện quân nhu hắn vẫn đều vui đầu vào công việc mà nàng tựa hồ so với hắn càng bận, mỗi ngày đều luyện binh, không đề cập qua chuyện tùy quân xuất chiến nữa cũng chưa cho hắn sắc mặt hoà nhã.

Cố Vân chậm rãi xoay người lại lạnh lùng trả lời: “Ta có nhiều việc, nếu người còn muốn tiếp tục nói không cho ta tùy quân có thể không cần phải nói, ý tứ của người đã biểu đạt đủ rõ ràng.”

“Thanh Mạt!”

Thanh âm gầm nhẹ phía sau tràn ngập bất đắc dĩ cùng tức giận, Cố Vân coi như không nghe thấy đi ra ngoài, Hàn Thúc nhìn thấy nàng đi nhanh như gió thì thấp giọng hỏi: “Tướng quân, Thanh cô nương thật sự đáp ứng không theo quân?”

Trở lại bàn, Túc Nhậm lắc đầu nói “Ta không biết.”

Hàn Thúc cũng phụ họa nói: “Àn, ta cũng hiểu Thanh cô nương không phải người dễ dàng buông như vậy!” Ánh mắt đảo qua Túc Lăng, sắc mặt tiếp cận trừ can sắc (màu gan lợn), hai người đồng thời nhắm miệng đỡ để tướng quân đem sự tức giận ở chỗ Thanh Mạt phát đến trên người bọn họ.

Mùa đông ở Khung Nhạc không lạnh, cung yến an bài ở ngự hoa viên, hoa viên không có xuân hạ muôn hồng nghìn tía nhưng không tiêu điều, cây cối xanh um tươi tốt vì mùa đông mang đến không ít sinh cơ. Đêm nay có rất nhiều người đến. Hầu hết các đại thần đều đến, các đại thần mang theo nữ, hoa y mỹ phục, ăn uống linh đình. Cố Vân cùng Túc Lăng được an bài ở chủ vị bên phải đối diện là Lâu Tịch Nhan cùng Trác Tình, hai nam nhân ăn ý gạt đầu sau đều tự dờ tầm mắt, Cố Vân cùng Trác Tình còn lại là biểu tình nhàm chán.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

Chỉ chốc lát sau, xa xa truyền đến tiếng thái giám tiếm tể, hoa viên ồn ào lập tức im lặng. Cố Vân hí mắt nhìn, đi cùng Yến Hoằng Thâm là một phụ nhân bảo dưỡng thoả đáng, phục trang đẹp đẽ, trên mặt đều là ngạo mạn. Hoàng hậu cùng Thanh Phong đi ở phía sau, có thể đem hoàng hậu xếp đến phía sau, phụ nhân kia hẳn là chính cung Thái Hậu Túc Lăng nói Lâu Tổ Tâm đi.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế, hoàng hậu nương nương, Thanh phi nương nương vạn phúc kim an.” Yến Hoằng Thâm cùng mấy người mới nhập chủ vị, thanh âm của quần thần chỉnh tề mà vang dội làm Cố Vân hoảng sợ. Hoa viên ít nhất có mấy trăm người đi cư nhiên trăm miệng một lời có thể thấy được ngày thường huấn luyện rất tốt.

“Đều bình thân.” Tâm tình Yến Hoằng Thâm hôm nay vô cùng tốt, vung tay ngồi xuống chủ vị.

“Tạ Hoàng Thượng.”

Mọi người các về chỗ Cố Vân nhìn Thanh Phong, Thái Hậu cùng hoàng hậu phân ra ngồi hai bên của Yến Hoằng Thâm mà nàng chỉ có thể ngồi bên cạnh hoàng hậu, đứa nhỏ bị vú nuôi ôm không ngồi phía sau nàng mà được an bài bên cạnh Thái Hậu, Thái Hậu thỉnh thoảng đùa đứa nhỏ, Thanh Phong chỉ có thể xa xa nhìn.

Cố Vân gặp Thanh Phong một lần. Trong trí nhớ nàng cao gầy gầy, lộ ra ngạo khí cùng quật cường, vừa sinh con nên nàng hơi béo, gương mặt mượt mà một chút, ánh mắt cũng không còn bén nhọn như vậy, cả người bình thản không ít.

“Hôm nay hoàng nhi trăng tròn, trăm thiết yến quần thần, các khanh không cần giữ lễ tiết, bồi trăm ẩm.” Yến Hoàng Thêm nâng chén, mọi người cũng đều nâng chén: “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Thanh phi nương nương, tam hoàng tử vạn phúc.”

Lại là nghìn bài một điệu chúc, không biết Yến Hoàng Thêm nghe có phiền hay không nhưng Cố Vân đã muốn không kiên nhẫn. Vốn nghĩ đến hôm nay tiến cung có thể nhìn đứa bé nói chuyện với Thanh Phong một chút, hiện tại xem ra là không có khả năng. Cầm chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, Cố Vân thấp giọng hỏi: “Khi nào thì có thể đi?”

Thong dong gấp một khối điểm tâm đến cái bát nhỏ trước mặt Cố Vân, Túc Lăng nói: “Còn sớm.” Hắn nghĩ đến hẳn đủ không có tính nhẫn nại nhưng không thể tưởng được nàng so với hắn càng phiền chán loại xã giao này.

Cố Vân thấp chú một tiếng, cầm bầu rượu lên lại rót ỉnh một chén rượu. Khi nâng chén thì thanh âm hơi trầm xuống của Túc Lăng vang lên ở bên tai, “Uống ít một chút, rượu này tác dụng chậm.” Tay tạm dừng một chút, Cố Vân vẫn là một ngụm uống cạn. Túc Lăng hơi nhíu mày nhưng cũng không ngăn nàng, nàng tức đã đủ lâu, đã sáu ngày chưa cho hắn hoà nhã sắc, sự hờ hững của nàng làm cho Túc Lăng có cảm giác thất bại mà trước nay chưa từng có

238. Chương 238

Tuy rằng Cố Vân uống xong chén rượu kia nhưng không uống nữa mà nhìn đối diện Tĩnh cùng Lâu Tịch Nhan khe khẽ nói nhỏ. Nàng buông chén, chống cằm nhàm chán nhìn chung quanh. Hoa viên có một hồ lớn, ở bên hồ đèn lồng chiếu rọi, ánh sáng lấp lánh trên mặt nước, bên hồ còn có mấy chiếc thuyền giấy nhỏ, trên thuyền còn đốt nến, thuyền nhỏ chậm rãi chạy vào trong hồ theo gió thổi mà đi lúc sáng lúc tối phi thường xinh đẹp.

“Ngày gần đây Đông hải hải tặc náo loạn, Túc tướng quân dẫn binh bao vây tiểu trù, trăm mọn tiệc rượu hôm nay làm tiệc tiễn biệt Túc tướng quân, chờ ngày tướng quân khải hoàn, trăm lại khánh công cho tướng quân.”

Cố Vân nhìn thuyền nhỏ trên mặt hồ thất thần, Yến Hoàng Thêm bỗng nhiên lên tiếng, Túc Lăng đứng lên, trả lời: “Tạ Hoàng Thượng.”

“Cung chúc Túc tướng quân lần này sớm thắng.” Thất chủ bát thiết đón ý nói hòa từ bốn phương tám hướng vọt tới, tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người Túc Lăng cùng Cố Vân, Cố Vân chỉ có thể ngồi thẳng cúi đầu làm bộ nhìn không thấy ánh mắt kỳ dị của mọi người.

“Túc tướng quân xuất chinh, Thanh cô nương nói vậy cũng sẽ tùy quân xuất hành đi, phu xướng phụ tùy, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.” Tân Nguyệt Ngưng cao giọng nói.

Giọng nữ trong trẻo bỗng nhiên vang lên, mọi người hai mắt nhìn nhau không dám nói tiếp. Từ xưa không có nữ tử tùy quân nhưng là người nói lại là hoàng hậu, các đại thần vừa rồi còn đều nâng chén đều im lặng tọa ngồi tĩnh xem biến.

Yến Hoàng Thêm có rượu ngon trên tay, con người đen khê nhếch húng thú nhìn sắc mặt Túc Lăng dần dần biến cùng cúi đầu Thanh Mạt, Trác Tĩnh cùng Lâu Tịch Nhan liếc nhau đều suy nghĩ.

Một đám người sắc mặt kịch biến đỏ không phải đương sự mà là Thanh Phong bên cạnh hoàng hậu. Tiểu muội thuở nhỏ nhu nhược, như thế nào có khả năng tùy quân xuất hành! Hoàng hậu bỗng nhiên toát ra một câu như vậy nhất định không có hảo ý.

Trống trải hoa viên dị thường im lặng, Lâu Tổ Tâm hơi trách cứ nói: “Hoang đường, hoàng hậu nói những lời này còn có thể thống gì, nữ tử nào có thể tùy quân xuất chiến!”

Tân Nguyệt Ngưng chẳng những không dừng lại mà ngược lại tiếp tục nói: “Mẫu hậu, Hoàng Thượng đã muốn nhận lời tứ hôn cho Túc tướng quân cùng Thanh cô nương, tướng quân phu nhân tùy quân xuất chiến, cộng đồng đối địch, nhất định hội truyền thành giai thoại.” Lời này vừa nói ra quan viên ở đây đều âm thầm kinh ngạc, Lâu Tổ Tâm trực tiếp nhìn Yến Hoàng Thêm chất vấn nói: “Hoàng Thượng, tứ hôn là chuyện gì?” Túc Lăng là đại thần nắm giữ binh lực, muốn tứ hôn thì cũng phải ban cho công chúa, quận chúa, làm sao đến phiên nữ tử dị tộc!

Yến Hoàng Thêm khê giơ chén rượu, thái giám phía sau lập tức tiến lên rót rượu. Khê lắc kim hoàng sắc chất lỏng, Yến Hoàng Thêm cười nói: “Túc Lăng cùng Thanh Mạt tình đầu ý hợp, trưởng bối Túc gia cũng vui vẻ, Túc tướng quân là rường cột nước nhà, hôn sự của hắn trăm tự nhiên là ban thưởng.”

Túc tộc trưởng bối vừa lòng, Lâu Tổ Tâm rốt cục nhìn về phía nữ tử từ đầu đến cuối cúi đầu bên cạnh Túc Lăng, dáng người gầy yếu, hai má giống tỷ tỷ có hai vết sẹo, cũng may lẳng lặng coi như thanh tú, nếu Túc tộc trưởng bối đều nhận thức nàng, nàng cũng không có gì hay nói.

Thu hồi tầm mắt, Lâu Tổ Tâm cao ngạo nói: “Cho dù là tướng quân phu nhân thì từ xưa đến nay cũng không có tiền lệ thế tử tùy phu xuất chiến, nếu là nàng có thể đi, sở hữu tướng sĩ đều có thể mang thế tử tùy quân? Nữ tử tay trái gà không chặt chính là thêm phiền!”

Tân Nguyệt Ngưng khuynh thân về phía trước, cười ra vẻ thần bí: “Mẫu hậu ngài có điều không biết, Thanh cô nương không giống nữ tử bình thường.”

Lâu Tổ Tâm nhíu mày, “Chỗ nào không giống?” Còn không bằng Thanh Linh cùng Thanh Phong đâu!

“Thanh cô nương không chỉ quen thuộc binh pháp hơn nữa võ công cao cường, không những sẽ không liên lụy Túc tướng quân còn có thể trợ giúp tướng quân đâu. Lần trước nếu không phải Thanh cô nương cứu giúp, Cao đại nhân cũng không thể thoát hiểm.” Quay người lại làm ra vẻ vỗ vỗ mu bàn tay Thanh Phong, Tân Nguyệt Ngưng ra vẻ thâm oán nói, “Muội muội cũng thật là, tiểu muội nhà mình giỏi như vậy cũng không nói sớm.”

Mặt Thanh Phong có chút trắng, nguyên lai là vì chuyện Cao Hồng gặp. Nàng ở trong cung chỉ nghe nói một người bắt một nhà Cao Hồng muốn bắt mạng tiểu muội đến đổi, Túc tướng quân không chịu giao ra tiểu muội, đạo tặc giết một tiểu thiếp, hoàng hậu xưa nay lòng dạ hẹp hòi khó trách sẽ làm khó tiểu muội. Tuy rằng không biết cụ thể đã xảy ra sự tình gì, Thanh Phong vẫn là cường tự trấn định trả lời: “Tỷ tỷ quá khen, Thanh Mạt thuở nhỏ hiếu động cũng không tập võ, khoa chân múa tay không coi là có công phu, về phần binh pháp lại càng không hiểu. Có lẽ là yêu thích chơi cờ nên cũng chỉ nói lý luận suông gì đó thôi. Nàng còn trẻ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa còn thỉnh Thái Hậu cùng tỷ tỷ không phiền lòng mới tốt.”

Tân Nguyệt Ngưng hừ nhẹ một tiếng nói: “Muội muội rất khiêm tốn, bản cung nhưng là kiến thức quá bản sự của Thanh cô nương, Hoàng Thượng cũng là tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ muội muội là nói bản cung cùng Hoàng Thượng đều nhìn lầm?”

Thanh Mạt trời sinh tính nhát gan, thân thể cũng không tốt lắm căn bản không có tập võ. Thấy tiểu muội sợ tới mức đầu cũng không dám ngẩng lên, trong lồng ngực Thanh Phong giờ lên một chút tức giận, một câu: “Nô tì không dám” cũng nói đến nghiêng răng nghiêng lợi

239. Chương 239

Hai người sống ngầm mãnh liệt người tới ta đi, Lâu Tổ Tâm khoát tay, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, một nữ nhi làm thi vẽ tranh, đánh đàn đánh cờ còn không sai biệt lắm, vũ đạo lộng thương quá nam nhân!”

Thanh Phong âm thầm ra một hơi nghĩ đến việc này đã chấm dứt ai ngờ Tân Nguyệt Ngưng tựa hồ quyết tâm không chịu buông tha Thanh Mạt, lấy lòng nói: “Mẫu hậu, Thanh cô nương rất lợi hại bằng không Túc

tướng quân làm sao đối nàng vài phần kính trọng, tình căn đậm sâu vào đâu? Hôm nay là ngày mừng, lại là trăng tròn của tam hoàng tử, không bằng để Thanh Mạt biểu diễn?”

Lâu Tổ Tâm tái nhìn thoáng qua thân ảnh gầy yếu trong lòng vẫn không tin bất quá thấy hoàng hậu nói như thế liền trả lời: “Được rồi, ai gia cũng muốn biết người như thế nào có thể lấy được sự chú ý của Túc tướng quân.”

Được đến Thái Hậu cho phép, Hoàng Thượng cũng không có ý ngăn cản. Tân Nguyệt Ngưng càng đắc ý cười nói: “Nô tì còn nghe nói Thanh cô nương quyền pháp rất cao, cho dù là bảy tám tráng hán cũng không thể đến gần nàng.” Ở rừng cây Túc gia hộ được Thanh Mạt, hôm nay tại thâm cung này nàng cũng không tin hán còn dám ở trước mặt quần thần làm phản?

“Thật sao?” Lâu Tổ Tâm ngạc nhiên nói: “Kia ai gia thật muốn kiến thức!”

“Người tới.” Tân Nguyệt Ngưng nhẹ giọng gọi, tám gã thị vệ cường tráng tiến lên. Cùng với mấy người này đánh nhau đừng nói là một nữ tử, chính là nam tử cũng không chịu được mấy quyền a! Hoàng hậu này rõ ràng là muốn mạng của tiểu muội! Thanh Phong rốt cuộc bất chấp đứng dậy đi đến trước mặt Thái Hậu, nửa quỳ cầu tình nói: “Thái Hậu, Mạt nhi chính là một cô bé hơn mười tuổi, làm sao chịu được như vậy!”

Lâu Tổ Tâm lúc này cũng có chút chần chờ nhưng là không đợi nàng mở miệng, Tân Nguyệt Ngưng đã muốn tiến lên đỡ Thanh Phong kéo nàng lên an ủi nói: “Muội muội đừng lo lắng, xem Thanh cô nương rất trấn định, người này làm tỷ tỷ đừng quá khiêm tốn.”

Thanh Mạt vẫn cúi đầu, ở Thanh Phong xem là bị sợ hãi, ở Trác Tình xem Vân hán là đang tính, cho nên nàng thủy chung không nói bao nhiêu, cho dù là ánh mắt Thanh Phong cầu cứu nhìn, Trác Tình cũng chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, hy vọng nàng có thể trấn định.

Trác Tình biết năng lực của Cố Vân, Thanh Phong lại không biết, mắt thấy ngay cả đại tỷ cũng không chịu cứu tiểu muội, Thanh Phong chỉ phải cắn răng xin Yến Hoảng Thêm giúp đỡ nam nhân luôn trăm phương nghìn kế bức nàng nhận thua cầu xin tha thứ.

Bỏ tay Tân Nguyệt Ngưng ra, Thanh Phong đi đến bên Yến Hoảng Thêm hít sâu một hơi, quỳ xuống, “Hoàng Thượng!”

Đáng tiếc nàng vừa mới mở miệng Yến Hoảng Thêm đã bắt lấy cánh tay của nàng, một tay ôm thắt lưng nàng kéo nàng lên, “Trẫm cũng muốn thấy phong thái của Thanh Mạt, ái phi không cần lo.” Hần càng muốn biết, Túc Lăng rốt cuộc có thể vì Thanh Mạt làm tới trình độ nào, còn có nữ nhân kia còn có năng lực gì hán không biết.

Tám tráng hán đi tới chính giữa, mỗi người giống như dùng sức có thể tùy tiện bẻ gãy cánh tay người khác. Tám người như hổ rình mỗi nhìn Thanh Mạt, tìm Thanh Phong đều nhanh nhẩy ra ngoài, thắt lưng bị Yến Hoảng Thêm ôm không thể động đậy. Nàng bất chấp đau đớn bên hông liều mạng giãy dụa, muốn động Mạt nhi trừ phi nàng chết!

Khinh người quá đáng! Túc Lăng đứng dậy, cổ tay lại bị bàn tay mềm mại hơi lạnh bên cạnh giữ chặt. Túc Lăng nhìn Cố Vân đang lặng im không nói, chỉ thấy nàng chậm rãi đứng dậy, sóng vai mà đứng cùng hán, đầu thủy chung cúi thấp cũng chậm rãi ngẩng lên.

Kiều tiểu thân ảnh đứng ở bên người Túc Lăng càng có vẻ nhu nhược, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết có hai vết sẹo chẳng những không làm cho nàng có vẻ dữ tợn khủng bố ngược lại càng phát ra ta mềm mại tao nhã. Hoàng hậu cứ nhiên để tiểu nữ tử như vậy đánh nhau với tám tráng hán, tâm cũng quá quá ngoan độc đi, nữ nhân hậu cung đầu đến đầu đi là chuyện thường nhưng là bất muội muội nhà người ta để hết giận cũng có chút quá phận.

Lâu Tổ Tâm thấy rõ dáng người Cố Vân sau cũng nhận định nàng không có khả năng là đối thủ của tám người kia, đang muốn nói hủy bỏ tỷ thí lại bị cặp mắt kiên định không nên xuất hiện ở trên người nữ tử như thế làm rung động, khi nàng nhìn thẳng người một cô gái thể khiếp người thẳng bức làm cho người ta không tự giác kinh hãi, nữ tử không nên có ánh mắt như vậy.

Cố Vân hàn mâu đảo qua tám người cách đó không xa đang như hổ rình mồi, khóe miệng giơ lên một chút châm chọc tươi cười, nhìn về phía chủ vị mấy người có biểu tình khác nhau, nàng cười vang nói: “Chính như

tỷ tỷ nói, Thanh Mạt không có sư phụ, đùa giỡn đều là khoa chân múa tay. Lần trước đúng dịp cứu Cao đại nhân, cũng đều là Túc gia quân huấn luyện, Túc Lăng chỉ đạo, cân nhắc mưu thắng tu mi tuyệt không dám nhận.”

Thanh Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tiểu muội ở tướng quân phủ cũng không sai, ít nhất đã hơn một năm dừng cảm rất nhiều, ở trước mặt nhiều người như vậy nói chuyện đều có thể chậm rãi nói. Cố Vân khiêm tốn lại làm cho Túc Lăng có dự cảm bất hảo, quả nhiên Cố Vân chuyển hướng nghiêng đón ánh mắt bí hiểm của Yến Hoàng Thềm, hơi khiêu khích hỏi: “Bất quá Thanh Mạt xác thực có ý tưởng tùy quân xuất chinh, nếu như hôm nay có thể chứng minh ta không phải là thiếu nữ tử tay trái gà không chặt, Hoàng Thượng có thể ân chuẩn Thanh Mạt đi theo hay không?”

Yến Hoàng Thềm sáng khoái cười nói: “Người thắng tám thị vệ kia trăm lần chuẩn cho người tùy quân xuất chinh!” Nàng tự nhiên không phải tay trái gà không chặt nhưng là muốn đánh thắng tám thị vệ cũng là không có khả năng. Nếu hấn nhớ không lầm, hơn một tháng trước nàng còn chịu một kiếm suýt nữa mất mạng, ngự y trong cung không sai biệt lắm đều bị Tịch Nhan thỉnh đi. Trọng thương mới khỏi lại có lực lượng nam nữ vốn là cách xa, nếu là nàng còn có thể thắng làm cho nàng đi cũng không có gì.

Cách nói thật giảo hoạt, ý tứ nói đúng là không có đem tám người toàn bộ đả bại, như trước là nàng thua? Cố Vân không sao cả cười nói: “Một lời đã định?”

“Quân không nói đùa!”

240. Chương 240

Cố Vân vừa lòng gật đầu. Khi đứng dậy phải đi hướng vài tên tráng hán thì một bàn tay như kim sắt gắt gao nắm cổ tay nàng. Cố Vân quay đầu nhìn lại, lập tức đánh lên ưng mâu giận diễm lờ mờ của Túc Lăng. Cổ tay có chút đau cũng may hấn hấn không dùng lực quá lớn nhưng là cũng tuyệt đối không tránh được, Cố Vân ai thán một tiếng, hơi hơi cúi xuống ở bên tai Túc Lăng thấp giọng nói: “Yên tâm, ta sẽ không ngu ngốc đến mức so khí lực cùng bọn họ, người buông tay đi. Nếu là ta thật sự có nguy hiểm người cứu ta cũng không muộn.”

Cố Vân tin tưởng tràn đầy, văn võ bá quan lại tất cả đều nhìn bọn họ, Túc Lăng cho dù trong lòng có uể oải thế nào cũng chỉ có thể buông tay ra. Nàng tốt nhất không cần bị thương bằng không về sau hấn nhất định nhốt nàng tại tướng quân phủ, làm cho nàng từ nay về sau đại môn không ra nhị môn không mại.

Cảnh cáo trừng Cố Vân, Túc Lăng rốt cục vẫn là buông lỏng tay.

Đứng dậy đi đến trung gian, Cố Vân đứng bên người tám gã thị vệ, nàng nhưng lại chỉ tới ngực bọn họ mà thôi. Cố Vân thông dong gật gật đầu với bọn họ, phong độ thật tốt. Tám người có chút xấu hổ, quần thần cũng bắt đầu xôn xao. Đây căn bản là không cần so thôi, bọn họ mỗi người một quyền, tiểu cô nương kia còn có mạng.

Cố Vân đứng đối diện bọn họ cũng không vội động thủ, xoay người lớn tiếng nói đối với chủ vị: “Hôm nay nếu là ngày trăng tròn của tam hoàng tử, lại có nhiều phu nhân tiểu thư ở đây như vậy, dả dả sát sát thật sự khó coi. Hơn nữa bọn họ cùng tiến lên không khỏi có người nói không công bằng, nếu là từng người đến lại rất tốn thời gian. Ta có một biện pháp rất tốt, có thể một lần liền đồng thời tỷ thí lại có năng lực chứng minh ta không phải là thiếu nữ tử tay trái gà không chặt.”

Một tay nắm vòng eo Thanh Phong đang không ngừng giãy dụa, một tay nắm rượu, Yến Hoàng Thềm cười nói: “Người muốn tỷ thí như thế nào?”

Chỉ vào những con thuyền nền trên mặt hồ rải rác tán phiêu tán đi xa, Cố Vân trả lời: “Trong hồ xinh đẹp như thế không bằng ta cùng với tám vị thị vệ tỷ thí tài bắn cung. Ta một người một tổ, bọn họ tám người một tổ, lấy chủ vị là đường chia, sai người ở hai bên thả một trăm con thuyền. Thời gian tỷ thí là một phần tư hương. Đến lúc đó bên nào còn ít thuyền hơn thì người đó thắng, Hoàng Thượng nghĩ như thế nào?”

“Tám người một bên? Người xác định.” Tài bắn cung của nàng ở giải cứu một nhà Cao Hồng hán đã muốn kiến thức. Này không có gì nhưng là nàng cư nhiên khẩu xuất cuồng ngôn một đối tám? Này lại làm cho Yến Hoàng Thêm hưng trí. Hán không tin một người có thể dùng cung tiễn đến cực hạn như thế.

Tim Thanh Phong đập nhanh một khắc cũng không thể an bình. Thật vất vả đối đánh nhau thành bắn tên, như vậy cho dù bắn không trúng nàng cũng không bị thương nhưng là vì sao lại nói muốn một đối tám đâu, tiểu muội nàng càng ngày càng không hiểu!

Sự bừa bãi của nàng quả thật câu lòng hiếu kỳ của Yến Hoàng Thêm, Cố Vân biết hán nhất định sẽ nói thế nên tiếp tục trả lời: “Đương nhiên xác định, bất quá ta dùng quen cung nhỏ, cung nhỏ dùng đoản tên cùng cung dùng là tên dài cũng có thể phân chia, thắng bại càng dễ dàng nhìn ra. Không biết Hoàng Thượng có không thể cho ta mượn dùng một chút cung nhỏ mà hôm nay Túc Lăng đưa vào trong cung?”

Túc Lăng đưa tới loại cung nhỏ đối với nữ tử mà nói xác thực dùng ít sức hơn, Yến Hoàng Thêm cũng không nghĩ nhiều sẵn khoái nói: “Người tới, đến thư phòng lấy lại đây.”

“Tuân chỉ.” Thị vệ lĩnh mệnh lập tức chạy tới ngự thư phòng.

Túc Lăng ửng mầu vì thiếu, khoe miệng vẫn buộc chặt rốt cục giờ lên một chút độ cong, khó trách vừa rồi hoàng hậu kêu gào nàng vẫn cúi đầu không nói một lời, khi đó nàng cũng đã suy nghĩ cách ứng đối đi. Dùng cung nhỏ bắn liên hoàn phần thắng của nàng sẽ lớn hơn, có thể hóa giải nan đề của hoàng hậu còn có thể tùy quân xuất hành, tính toán của nàng thật đúng là tinh.

“Thả thuyền!” Yến Hoàng Thêm ra lệnh, cung nữ ở hai bên trái phải buông một trăm con thuyền nhỏ chứa nển. Nhất thời, trên mặt hồ ánh nển phiêu diêu quả thật rất đẹp, bất quá thời gian một giây một giây đi qua, cung còn không lấy lại đây, nển đã muốn phiêu xa dần. Cố Vân thần nhiên thưởng thức cảnh đẹp trên mặt hồ, nàng dùng là cung nhỏ, tầm bắn so với cung tên bình thường xa hơn nhiều, phiêu càng xa đối nàng càng có lợi nhưng sắc mặt tám gã tráng hán cũng là càng ngày càng ngưng trọng.

“Hoàng Thượng, tên đã lấy lại đây.” Chỉ chốc lát sau, thị vệ cầm một cái khay, phía trên là một cung tên nhỏ, bên cạnh còn một loạt đoản tên màu bạc.

“Đưa nàng.” Yến Hoàng Thêm vung tay, tướng sĩ cầm khay chạy đến trước mặt Cố Vân.

Cố Vân lưu loát cầm bao tên buộc ở bên hông, đơn giản kiểm tra cung một lần sau nói: “Ta chuẩn bị tốt, bắt đầu đi.”

241. Chương 241

Tám thị vệ cũng cầm cung tiễn, lưng đeo bao đựng tên đứng cùng Cố Vân bên bờ. Tám thị vệ đứng bên phải, Cố Vân đứng bên trái.

“Điểm hương!” Tiểu thái giám cầm trong tay một đoản hương châm sau giờ cao cao làm cho chủ vị đều có thể thấy. Hương điểm sau, tám thị vệ nhanh chóng để tên lên cung, hướng tới thuyền đã phiêu ra mấy trượng mãnh bắn. Tên dài ào ào rơi vào trong nước, bắn trúng hiển nhiên không nhiều lắm.

Cố Vân thuần thục từ bên hông rút ra đoản tên, một lần bảy chỉ, lưu loát toàn bộ thượng nỗ, giờ lên, linh mâu híp lại, mọi người chỉ nghe thấy thanh âm xoát xoát đoản tên cắt qua bầu trời đêm, cơ hồ là cùng lúc bảy cái hà đăng nháy mắt toàn bộ nhập vào hồ nước. Hết thấy phát sinh quá nhanh không chỉ có bách quan cứng lưỡi, liền ngay cả bên cạnh người tám thị vệ cũng đều trừng lớn mắt. Nỗ của nàng cư nhiên có thể liên phát?

Cố Vân nhìn không chớp mắt lại theo bên hông lại lấy ra bảy cái đoản tên, thượng nỗ, bắn tên, bảy hà đăng lại một lần biến mất trên mặt hồ. Ban đêm di động bắn là cường hạng của nàng, hà đăng chậm rì rì lắc lư đối với nàng mà nói không có gì khó khăn. Thị vệ võ công có lẽ không kém, lực lượng cũng có khả năng

thực kinh người nhưng là muốn ở ban đêm so bắn không có khả năng có bao nhiêu đại phần thắng, nàng thắng định rồi.

Bên hồ gió rất lớn, ngăn ngẽn hương rất nhanh liền hết, thái giám lớn tiếng kêu lên: “Hương diệt.”

Thái giám thét to vang lên, Cố Vân đoán nỗ thượng còn có ba mũi tên chưa phát ra nhưng là nàng vẫn là lập tức buông tay. Cho dù là như thế, bên trái rõ ràng tối đen đã thuyết minh ai là người thắng.

“Bên trái còn hai mươi ngọn nến.”

“Bên phải còn bốn mươi mốt ngọn.”

Kết quả thực rõ ràng Cố Vân không chỉ có thắng tám tên thị vệ hơn nữa thắng rất đẹp.

Nắm đoản cung ở trong tay, Cố Vân nhìn về phía chủ vị con người đen híp lại, trước mắt thâm trầm nhìn chăm chăm nàng Yến Hoảng Thêm, cười nói: “Hoàng Thượng, như ta vậy xem như thắng tám người bọn họ sao?”

Hoa viên to như vậy, không chỉ có bách quan kinh ngạc mà kính nể nhìn thân ảnh bên bờ hồ đón gió mà đứng, liền ngay cả Thái Hậu cũng vừa lòng cười nói: “Quả nhiên cân nhắc uông thắng tu mi!”

Tân Nguyệt Ngưng cắn răng, nàng đêm nay là vì muốn làm xấu mặt nữ nhân này cũng không phải là làm cho nàng nao động! Mắt thấy Yến Hoảng Thêm hứng thú dần dần dày, Tân Nguyệt Ngưng vội la lên: “Hoàng Thượng, nàng dùng là binh khí cùng thị vệ sở dụng cũng không giống, như thế chẳng phải là đầu cơ trục lợi không công bình?” Nếu không phải cung quái dị kia nàng căn bản không có khả năng thắng được!

Công bình? Nàng ta giảng công bình với nàng. Nhìn lướt qua cánh tay trắng hán so với đùi nàng còn to, Cố Vân châm chọc cười nói: “Cho dù là ở trên chiến trường, hoàng cung cũng không có khả năng yêu cầu địch binh khí giống người đi? Ta chỉ là lựa chọn thứ càng có lợi ỉnh mà thôi; nói sau, ngay từ đầu chỉ nói tỷ thí ai bắn hà đẳng trăm nhiều hơn người đó liền thắng, cũng không có quy định ta cùng thị vệ phải dùng đồng dạng binh khí, vẫn là ở trong mắt hoàng hậu, tám trắng hán đối ta một nữ tử chính là công bình?”

Lời vừa nói ra, bách quan lập tức truyền đến tinh tế nghị luận, gương mặt nhìn lại tám trắng hán đứng bên cạnh Cố Vân cơ hồ bao phủ nàng, đối lập như vậy, hai chữ công bình lập tức biến thành trò cười. Tân Nguyệt Ngưng xấu hổ vạn phần, trong lòng ghen một hơi cũng rút cuộc không tốt phát tác, chỉ có thể hung tợn nhìn chăm chăm mấy người còn ngốc đứng ở bên cạnh Cố Vân, một đám cẩu nô tài, thua còn không cút cho ta!

Mọi người phần lớn sợ hãi than cho tài bắn cung cao siêu của Cố Vân, Yến Hoảng Thêm hiển nhiên đối vũ khí trong tay nàng càng cảm thấy hứng thú, “Đây là Túc gia quân tân tạo binh khí?” Túc Lăng mấy ngày trước dâng tấu chương cùng hần nói, Túc gia quân tạo một binh khí mới, sáng nay đưa vào cung, hần chính là thô sơ giản lược nhìn lướt qua, tưởng là cung nỗ bình thường mà thôi không thể tưởng được lại là lợi khí mạnh mẽ như thế này!

Cố Vân nhìn xa xa Túc Lăng liếc mắt một cái, kêu lên: “Vâng.”

Cố Vân trong mắt thần nhiên giao hoạt làm cho Túc Lăng ngẩn ra, khi đem hơn một trăm chi đoản nỗ đưa qua cho nàng từng cùng nàng nói qua, phải làm đoản nỗ thượng bạc mảnh đạn cần một loại thực đặc biệt phong hi thạch, loại đá này phi thường hi hữu, vì làm một trăm nhiều chi kia hần đã muốn đem kinh thành có thể tìm được đều dùng tới, còn muốn tạo sẽ cử cả nước đi tìm, này cũng là nguyên nhân hần cố ý đem đoản nỗ trình cho Yến Hoảng Thêm.

Chẳng lẽ nàng lựa chọn phương pháp tỷ thí này chính là muốn Yến Hoảng Thêm nhìn đến uy lực đoản nỗ rồi tiến tới giúp tìm kiếm phong hi thạch? Nếu quả thật là như vậy, lòng của nàng nhưng thật ra so với hần kín đáo hơn.

Tia sáng kỳ dị trong mắt Cố Vân cũng không tránh được ánh mắt Yến Hoảng Thêm, Yến Hoảng Thêm bỗng nhiên nở nụ cười, lớn tiếng nói: “Đông hải bao vây tiêu trừ hải tặc, trăm khâm mệnh Thanh Mạt vì quân sự, tùy quân xuất hành.”

“Hoàng Thượng!”

‘Hoàng Thượng!’

Không chỉ có Tân Nguyệt Ngưng cùng Lâu Tổ Tâm kinh hãi khê gọi, bách quan đang ngồi cũng đều đổ hút một ngụm khí lạnh, cho Thanh Mạt tùy quân cũng không sao lại cho nàng làm quân sư? Đây thật sự là rất hoang đường, từ xưa không có đạo lý nữ tử là quân sư a

242. Chương 242

Cả đêm Lâu Tịch Nhan đều chính là yên lặng bàng quan cũng nhẹ nhàng nhú mảy. Túc Lăng kiệt ngạo, nếu hẳn muốn Thanh Mạt tùy quân xuất chinh căn bản không cần nói cho bất luận kẻ nào trực tiếp mang theo là được. Thanh Mạt yêu cầu Hoàng Thượng chấp thuận cho nàng đi, nói cách khác Túc Lăng không cho nàng đi, hiện tại Hoàng Thượng ở trước mặt bách quan thắng Thanh Mạt vì quân sư, bỏ qua Túc Lăng. Khó trách thời điểm Túc Lăng nghe đến hai chữ quân sư, ánh mắt trừng Yến Hoảng Thêm cơ hồ phun ra hỏa.

Bách quan nghi ngờ thậm chí là phản đối, Yến Hoảng Thêm tựa hồ đều đã thói quen, uy nghiêm nói: “Quân không nói đùa.”

ra

Một câu quân không nói đùa đổ miệng mọi người, Hoàng Thượng nói há có thể là trò đùa?

Cố Vân hào phóng trả lời: “Tạ Hoàng Thượng.”

Vì thế, Cố Vân không chỉ có tùy quân xuất chinh còn mang cái danh hiệu quân sư.

Thẳng đến cung yến chấm dứt, Thanh Phong trở lại cung điện, đối với buổi tối phát sinh hết thảy nàng như cũ không hiểu ra sao, một năm này đã xảy ra chuyện gì? Luôn luôn nhìn thấy màu liên ngất đại tỷ bỗng nhiên thành cao thủ khám nghiệm tử thi mà đề hình tư đều bội phục, hiện tại ngay cả trời sinh yếu đuối, xưa nay nhược tiểu muội cũng thành thân thủ bất phạm quân sư! Các nàng vẫn là cùng chính mình cùng nhau lớn lên, sớm chiều ở chung mười mấy năm tỷ muội sao? Một loại sợ hãi xâm nhập lòng của nàng. nghi hoặc trong lòng nhưng nàng cũng không dám lộ ra mấy may trước bất kỳ ai. Vô luận như thế nào, các nàng đều là thân nhân duy nhất của nàng.

Cửa cung, lưỡng đạo thanh lệ thân ảnh thong thả đi trong bóng đêm, Trác Tình cười nói: “Người hôm nay thật đúng là dũng cảm.” Cũng may trái tim của nàng sớm cũng đã được Vân ma luyện thành kiên cường bình tĩnh, “Cái kia hoàng hậu đối với người phỏng chừng đã muốn hận thấu xương.” Lần trước chuyện Cao Hồng cũng đã kết thù, đêm nay trả thù lại phản làm cho Vân được tiện nghi, nàng ta không hận mới là lạ.

Cố Vân nhún nhún vai không sao cả trả lời: “Nàng hận thấu xương ta cũng không sao cả, nàng ta cũng không thể đem ta thế nào nhưng Thanh Phong ở trong hoàng cung sống không dễ.” Rõ ràng là con của mình, nàng cả đêm cũng không thể ôm một lần, hoàng hậu đối nàng cũng là không có hảo ý, Thái Hậu căn bản là không đem nàng ở trong mắt.

“Ân.” Trác Tình cũng thực bất đắc dĩ trả lời: “Yến Hoảng Thêm trước mắt đối Thanh Phong coi như không sai, ta đoán một là vì đứa nhỏ kia; hai là cảm thấy thú vị, nàng ở trong cung so với chúng ta gian nan, nguy hiểm nhiều lắm.”

Cố Vân bỗng nhiên nhớ tới cái gì hỏi: “Vết sẹo còn có thể chữa khỏi sao?” Thanh Phong rất đẹp chính là vết sẹo kia làm hồng phân trong suốt mỹ cảm, nếu là có thể trị tuyệt đối điểm áp hậu cung. Người nam nhân nào không thương mỹ nhân, cho dù Yến Hoảng Thêm đối nàng hứng thú yếu bớt, cũng sẽ không phóng sắc đẹp như vậy. Tuy rằng dựa vào da thịt duy trì cảm tình cũng không được lâu nhưng tại kia bên trong hậu cung mỹ nữ như mây kia dung mạo không thể không nói là nữ nhân quan trọng nhất tư bản!

Trác Tình lắc đầu thở dài: “Nếu là ở hiện đại, làm cấy da chỉnh hình mỹ dung còn mới có thể, hiện tại...”

“Chúng ta đều tự nghĩ biện pháp đi.” Chứa khỏi không có khả năng, làm cho nó thoát nhìn không rõ ràng như vậy vẫn là có thể đi?

“Ừ.” Sắc trời đã khuya, Túc Lăng cùng Lâu Tịch Nhan đã đợi thật lâu.

Lần này hải chiến nhất định thập phần hung hiểm bằng không Túc Lăng cũng sẽ cho nàng đi, Trác Tình trong lòng lo lắng cũng không nói gì chính là vỗ nhẹ Cổ Vân, nói: “Đi sớm về sớm, chính mình cẩn thận.”

Ấm áp trong lòng, Cổ Vân cười, “Yên tâm, ta sẽ.”

Hai người không nói cái gì nữa, Trác Tình lên xe ngựa cũng Lâu Tịch Nhan, Cổ Vân xoay người lên ngựa cùng Túc Lăng song song rời đi.

Có chút cảm tình cùng vương bọn không cần bắt tại bên miệng bởi vì lẫn nhau đã muốn đem nó trân quý ở trong lòng.

Sáng sớm, ngoại ô Túc gia, trong quân doanh năm vạn tướng sĩ chỉnh quân đợi mệnh. Vì lần này bao vây tiêu trừ hải tặc Túc Lăng còn điều nam diện hai vạn quân cộng đồng xuất chiến. Bất quá mấy ngàn hải tặc Túc Lăng nhưng lại xuất động năm vạn tinh binh có thể thấy được lần này Túc Lăng tiêu diệt hải tặc có cỡ nào kiên quyết.

Cổ Vân đặc huấn hơn trăm danh bộ đội đặc chủng trừ bỏ La Nham trọng thương không thể đi còn lại toàn bộ tùy đại quân xuất chinh, từ Dư Thạch Quân dẫn đầu đứng. Bọn họ có trang phục kỳ quái đưa tới tướng sĩ khác tò mò, so với binh thường trường mâu, đại đao, bọn họ thắt lưng là cung nỏ ngân tên, chân là chủy thủ, vũ khí hiển nhiên hoàn mỹ nhiều lắm, chúng tướng hâm mộ không thôi.

Các doanh tướng lĩnh đang ở điểm binh, Túc Lăng khoanh tay mà đứng đứng ở trước, sắc mặt âm trầm. Cổ Vân cầm Băng Luyện trong tay, bán dựa vào cột cờ doanh địa, vẻ mặt sung sướng. Hàn Thúc cười thầm, mấy ngày hôm trước là Thanh Mạt hé ra mặt lạnh hiện tại đổi thành tướng quân tích tụ, hai người này thật đúng là thú vị.

Hàn Thúc hướng tới Cổ Vân trêu chọc nói: “Quân sư đại nhân, ngài hẳn là đứng ở bên người tướng quân mới xứng thân phận ngài đi!” Vị Thanh cô nương này thực không phải người thường. Tiến cung một chuyến ăn tiệc tiệc rượu hoàng tử trắng tròn cũng có thể lấy cái ngự phong quân sư đi ra.

Hàn Thúc đang nói mắt Túc Lăng như tên lập tức bắn lại. Hàn Thúc sờ sờ mũi, không dám trêu chọc nữa.

Cổ Vân liếc Hàn Thúc, biết rõ người nào đó trong lòng ức chế còn đi trêu chọc hấn, xứng đáng.

Vẫn thờ ơ lạnh nhạt tới lui tuần tra đối vị tướng quân phu nhân này cũng có chút tò mò. Ở Túc gia quân chỉ cần nhắc tới nàng, từng tướng sĩ đều nói say sưa đủ loại chuyện nàng làm, nàng uy vọng cũng đều vô cùng tốt. Nếu bọn họ nói có một nửa là thật, nàng tùy quân xuất phát đồ cũng không phải cái gì chuyện xấu.

Túc gia ba vị trưởng bối hôm nay cũng muốn hỏi Túc gia chủ trách thuận tiện lại đây tiễn đưa. Y phục Cổ Vân đồ sộ lưu loát tiêu sái, xứng thượng khí chất thanh lệ kiên định. Túc Toàn cười tủm tỉm ngoắc Cổ Vân ý bảo nàng lại đây. Cổ Vân đi qua, mới đứng lại Túc Yến liền cười lớn khích lệ nói: “Thanh nha đầu, tư thế oai hùng hiên ngang, rất tốt nhìn.”

Cổ Vân rất muốn trốn mắt trắng, nàng luyện binh đều mặc như vậy được không, chỉ là vì cùng Túc gia quân màu đỏ chiến bào hợp một chút, nàng đổi trang phục thành màu đỏ sậm mà thôi. Tuy rằng trong lòng không cho là đúng nhưng là đối mặt trưởng bối khích lệ, Cổ Vân vẫn là lễ phép trả lời: “Cám ơn Yến thúc.”

Túc Kinh đạm cười đứng ở một bên khe vuốt râu bạc, hơi có chút đạo cốt tiên phong. Cổ Vân trước mắt sáng ngời, nói: “Tộc trưởng, ta có một việc muốn thỉnh giáo ngài.”

Túc Kinh mỉm cười gật đầu, Cổ Vân càng tới gần một ít, nhỏ giọng hỏi: “Giống trên mặt ta vết sẹo ngài có thể trị được không?” Lần trước Túc Kinh theo tay nàng cho nàng vượt qua một lần cái gọi là chân khí, thật sự thực thần kỳ, nghe Túc Nhậm nói y thuật hấn cũng rất lợi hại, nếu hấn có thể trị mặt Thanh Phong liền thật tốt quá.

Cố Vân thần bí hề hề nhỏ giọng nói, Túc Yến tò mò vánh tai muốn nghe xem nàng nói cái gì kết quả vừa nghe nàng đề đến vết sẹo trên mặt lập tức liền nổi giận, lớn tiếng kêu lên: “Lăng tiểu tử chê người xấu? Yến thúc giúp người đi giáo huấn hắn!”

Thanh âm to dần tới không ít ánh mắt nhìn qua, Cố Vân ai thán vọi vàng giải thích nói: “Không đúng không đúng! Ta...”

Không để cho người khác nói cho hết lời tựa hồ là truyền thống của Túc gia bọn họ, Cố Vân vừa mới mở miệng, Túc Yến đã muốn tiếp tục lớn tiếng nói: “Không phải người muốn trì mặt sao? Có cái gì ủy khuất cùng thúc thúc nói, đừng trốn!”

243. Chương 243

Trời! Nàng đã có thể cảm nhận được sau lưng từng đạo ánh mắt tập trung ở trên người nàng, Cố Vân hướng Túc Yến làm một động tác chó có lên tiếng, vọi la lên: “Ta không phải vì chính mình, ta là...”

“Ta chưa từng ngại em xấu!” Sau lưng bỗng nhiên vang lên giọng nam trầm thấp mà nghiêm túc. Cố Vân lưng chợt lạnh, hắn đến xem náo nhiệt gì a? Chậm rãi quay người lại, chống lại mắt thần sắc phức tạp của Túc Lăng, Cố Vân cực lực giải thích nói: “Sự tình không phải như thế, ta...” Nàng thật sự muốn khóc.

Cố Vân bất đắc dĩ ở trong mắt Túc Yến chính là ủy khuất, trừng trừng Túc Lăng, mắng: “Nữ vì mình giả dung, nhất định là người không có tin tưởng nàng.”

“Không phải! Ta chỉ là muốn giúp...” Cố Vân thoái thác rõ ràng thực vô lực bởi vì căn bản không có người nghe.

Là hắn sơ sót, Túc Lăng nhìn chằm chằm hai vết sẹo trên mặt Cố Vân vô cùng thành khẩn nói: “Ta thật sự không cảm thấy vết sẹo trên mặt em khó coi, em như vậy cũng rất hảo.”

“Điều cam miệng cho ta!” Bọn họ kẻ xướng người hoạ hoàn toàn chọc giận Cố Vân, trừng người khởi xướng Túc Yến, Cố Vân cả giận nói: “Ta là muốn giúp Thanh Phong chữa mặt! Rốt cuộc có thể hay không?”

Nha đầu kia tính tình thật đúng là rất lớn, bĩu môi, Túc Yến trả lời: “Túc gia trị liệu đao thương kiếm thương, nội thương ngoại thương còn có thể, chữa mặt loại sự tình này căn bản bất lực.”

Mày càng mặt nhăn càng chặt, Cố Vân thấp nam nói: “Thật sự không thể?” Ngự y trong cung thúc thủ vô sách, Túc gia cũng không trị hết, Thanh Phong thật sự chỉ có thể như vậy sao?

“Có.” Vẫn mỉm cười nhìn bọn họ Túc Kinh rốt cục mở miệng, “Trên giang hồ truyền thuyết quý y không chỉ có y thuật cao siêu, thuật dịch dung cũng thiên hạ vô song. Bình thường thuật dịch dung đối loại vết sẹo này đều có biện pháp, người có thể tìm hắn thử xem. Bất quá quý y tính tình cổ quái, muốn thỉnh hắn thật sự không dễ.”

“Quý y.” Là sư phụ Ngao Thiên sao? Lần sau có cơ hội thấy hắn nhờ hắn hỗ trợ đi, cái gọi là thể ngoại cao nhân có điểm cổ quái cũng là bình thường, “Đa tạ tộc trưởng, ta đã biết.”

Xa xa, kèn lần thứ hai thổi lên, các tướng sĩ tập kết xong. Cố Vân nói với Túc Lăng: “Đi thôi.” Cố Vân hướng tới phương hướng đại đội, cổ tay đột nhiên bị bàn tay quen thuộc nắm chặt, nàng kỳ quái xoay người. Túc Lăng dị thường ngưng trọng, ứng màu nhìn chằm chằm của nàng ảm trầm mà sâu thẳm. Sau một lúc lâu, hắn vô cùng còn thật sự nói: “Ta thật sự không ghét em!”

Cố Vân sửng sốt, hắn còn đang suy nghĩ việc này? Nàng đều nói không phải vì chính mình, mặc dù có chút dở khóc dở cười nhưng là không thể phủ nhận, trong mắt Túc Lăng nóng lòng giải thích khiến hư vinh tâm của nàng chiếm được thỏa mãn, cầm bàn tay ấm áp cười nhẹ nói: “Ta đã biết, đi thôi.”

Nhìn bóng dáng hai người nắm tay rời đi, ba vị Túc tộc trưởng bồi nhìn nhau cười, Túc gia việc vui sắp đến đi.

Đại quân cơ hồ là ngày hành quân đêm, bảy ngày sau, rút cục tiến vào biên thành Mạo thành Đông hải. Vì sợ nhiều đến dân chúng trong thành, Túc quân không tiến vào trong thành, mà hướng ngoại ô tới nơi đóng quân. Dọc theo đường đi, rất nhiều thôn dân quần áo hạm lữ, tha gia chậm rãi hướng Mạo thành đi, quân kỳ Túc gia cao cao tung bay làm trên mặt hé ra trương bì ai, hoảng sợ lại dấy lên nhiều điểm hy vọng, nhưng là tốc độ đại quân rất nhanh, nhóm thôn dân chỉ dám xa xa nhìn.

Những người này hẳn là dân chạy nạn theo bờ biển thôn xóm trốn tới, bọn họ không ít là lão nhân đi đường đều lão đảo, nếu không phải thật sự không có cách nào khác sống bọn họ cũng sẽ không lựa chọn rời đi gia viên sống nhiều năm.

“Là Túc gia quân sao? Túc tướng quân! Túc tướng quân.” Tiếng thống khổ gào to cơ hồ bao phủ ở chính tề tiếng bước chân cùng tiếng vó ngựa, một vị lão phụ nhân khoảng sáu mươi tuổi như không muốn sống chạy hướng tới chiến mã Túc Lăng, vài lần thiếu chút nữa té ngã lại vẫn là không chịu buông tha cho.

Nghe được tiếng kêu, Cố Vân lắc dây cương ngừng lại, Túc Lăng cũng lắc dây cương hồi đầu nhìn lại.

Lão phụ nhân cơ hồ là té vào đội ngũ tiền phương, bùm một chút nặng nề mà quỳ xuống thô ráp đường đá. “Túc tướng quân, ngài muốn cho chúng ta tác chủ a! Khuê nữ của ta nàng bị chết thảm a! Túc tướng quân!” Lão phụ nhân cũng không quản người trên ngựa là ai chỉ biết là dập đầu, thanh âm thùng thùng làm người nghe chua xót không thôi.

Túc Lăng nhú mày phát phát tay, Hàn Thúc xuống ngựa, chạy đến bên người lão phụ nhân, đỡ cánh tay của nàng vội la lên: “Lão nhân gia! Ngài mau đứng lên!”

Tay bị túm lão phụ nhân không có thể tiếp tục dập đầu, trên trán máu đỏ sẫm cùng bùn đất chảy xuôi, lệ mơ hồ hai mắt, thanh âm khàn khàn lo lắng khóc hô: “Lão nhân cùng khuê nữ đều đã chết, đều đã chết! Ta một người còn sống làm gì!” Hàng năm ở bờ biển, nếp nhăn thật sâu khắc vào khuôn mặt, tiếng khóc bi thương, thê lương như một cây đao nhọn đâm vào tim mỗi một tướng sĩ. Hành quân đã nhiều ngày, thân thể các tướng sĩ vốn đã muốn mỗi một không chịu nổi tựa hồ ở giờ khắc này dưng vào một cỗ bị phần lực lượng.

Hàn Thúc nhân ã đại lại cũng không dám kéo mạnh lão nhân, khuyên bảo vài câu, lão phụ nhân căn bản không nghe, vẫn là bán quỳ trên mặt đất một lần một lần khóc kể.

Cố Vân xoay người xuống ngựa, đi đến bên người lão phụ nhân, ôm nàng, đỡ nàng lên. Lão nhân gia khóc bi thiết, thân mình gầy gò run run. Cố Vân trầm ổn cao giọng nói: “Lão nhân gia, Túc tướng quân nhất định sẽ diệt trừ hết trả lại một cái công đạo cùng cuộc sống yên tĩnh.” Bọn họ hiện tại cần là công đạo cùng hy vọng, này đó có lẽ mới là động lực để bọn họ kiên trì đi xuống.

“Túc tướng quân, cứu cứu chúng ta!” Bên đường một mực yên lặng nhìn thôn dân cũng tề xoát xoát quỳ, nhiều ngày sợ hãi cùng bị ai tại đây bộc phát ra. Tiếng khóc từ thấp khóc biến thành gào khóc. Túc Lăng cũng theo ngay từ đầu ảm trầm đến sau lại lãnh lệ, liền ngay cả Xích Huyết bên hông cũng cảm nhận được hần lửa giận mà hồng quang vi tiếm

“Mọi người đều đứng lên đi, tới Mạo thành tránh một chút.” Cố Vân đỡ lão phụ nhân đến gần thôn dân, đại quân tiếp tục hướng doanh địa, bộ pháp rõ ràng lại nhanh hơn vài phần

244. Chương 244

Đông hải doanh địa đóng quân cách ven biển mười dặm. Nơi này d đóng quân chỉ có không đến hai vạn người, nếu không phải lần này hải tặc xưng chỗ này tuyệt đối sẽ không nghênh đón đại nhân vật Túc Lăng. Xa xa thấy cờ Túc gia quân, tướng lĩnh đóng quân Kiều Lân Phong sớm chờ vừa thấy Túc Lăng lập tức nghênh đón, quỳ một gối xuống “Túc tướng quân.”

Túc Lăng xuống ngựa, chút không có hàn huyền ý tứ, lạnh giọng nói: “Đến trong lều nói sau.”

Đoàn người vào chủ trương, một đám tráng hán bên trong duy nhất nữ tử có vẻ đặc biệt đột ngột, Kiều Lâm Phong thấp giọng hỏi: “Nàng là ai?”

“Hoàng Thượng thân phong quân sư.” Tới lui tuần tra mới nói xong, không có ngoài ý muốn thấy sắc mặt Kiều Lâm Phong khê biến, trong mắt là khinh thường. Hiện tại là lúc nào? Hoàng đế lão tử làm cái gì? Hẳn nghĩ đến đánh giặc là ở chơi?

Kiều Lâm Phong tâm sinh bất mãn nhưng là ngay cả Túc tướng quân đều không nói gì thêm hẳn cũng không thể thế nào? Tự động xem nhẹ Cố Vân, Kiều Lâm Phong trực tiếp an bài vị trí cạnh cửa. Cố Vân hơi hơi chọn mi, tuy rằng nàng là ưa vị trí này nhưng là vị tướng quân này cư nhiên đối nàng này “Ngự phong quân sư” như vậy không đợi gặp có thể thấy được là tính tình thẳng thắn. Cố Vân cẩn thận quan sát, dáng người này không đến ba mươi tuổi bộ, thoát nhìn thực tuổi trẻ, làn da ngăm đen, dáng người gầy gò, nhìn hẳn cùng người bên cạnh thảnh thẻo thì thầm, người này hẳn là một tướng lãnh hiền hoà, không biết năng lực lĩnh quân đánh giặc như thế nào.

Vừa mới ngồi, Hàn Thúc rốt cục nhịn không được cả giận nói: “Hiện tại hải tặc rốt cuộc có bao nhiêu!” Đại quân càng đi càng kinh hãi, thôn xóm phụ cận cơ hồ không có người, nơi nơi là hài cốt thiêu sau khi phá phách cướp bóc.

Kiều Lâm Phong đứng ở trung gian chủ trương sắc mặt ngưng trọng trả lời: “Bọn họ bình thường cách ba năm ngày sẽ lên bờ cướp một lần thôn xóm phụ cận. Quân ta đã đóng quân ở bờ biển nhưng là bọn họ vẫn có thể tìm được nơi bạc nhược nhất để lên bờ, thiêu sát bắt người cướp của sau rong chơi mà đi. Phàm là chiến thuyền ra đuổi bắt không phải thương vong thảm trọng chính là có đi không có về, quân ta đã bị tổn thất bốn chiến thuyền.” Làm chủ soái hẳn thực hổ thẹn nhưng là lần này hải tặc thật sự lợi hại.

“Con bà nó!” Bàn bị Hàn Thúc chụp rung động. Quân đội còn như thế, này dân chúng tay không tác sát đối mặt hải tặc hung ác, trừ bỏ làm thịt để người tự do cắt xẻ thì còn có thể làm cái gì? Nghĩ đến dọc theo đường đi thôn dân sợ hãi cùng tuyệt vọng, mỗi người đều hận nghiêng rằng.

Kiều Lâm Phong cúi đầu không tiếp tục nói tiếp, Cố Vân đành phải mở miệng hỏi: “Bọn họ còn có quy luật hành động? Cùng hải tặc giao phong nhiều như vậy chiến lược cùng trang bị của bọn họ như thế nào?”

Kiều Lâm Phong hồi đầu nhìn thoáng qua nữ tử ngồi ở cạnh cửa, trong trẻo thanh âm, ánh mắt kiên định, ngồi thẳng tắp, không có trong tưởng tượng chán ghét, hẳn quay đầu lại, nhìn chủ vị Túc Lăng trả lời: “Hải tặc đối hải vực phi thường hiểu biết. Đông hải tây nam có đá ngầm, bọn họ bình thường đều giấu ở nơi đó. Đá ngầm rất lớn, bọn họ cũng không cố định theo phương hướng nào đi ra căn bản không có biện pháp chặn đường. Hải tặc đa dụng loan đao cùng cần hai người phối hợp trọng nỗ, chủ chiến thuyền đều là dài mười trượng, khoan ba trượng hai tầng thuyền lớn, trước mắt gặp qua chủ chiến thuyền có tám chiến thuyền, mỗi chiếc thuyền đều có sáu đại pháo, còn có mười sáu chiến thuyền loại nhỏ tầm ba trượng. Thuyền nhỏ lên bờ lược sát khi chủ chiến thuyền ở trên biển giám thị bờ biển cùng mặt biển, thấy chiến thuyền cùng tướng sĩ quân ta sẽ nã pháo.”

Cố Vân âm thầm sợ hãi, này làm sao là hải tặc? Quả thực chính là hạm đội! Lần này hải tặc vô cùng có khả năng là một hồi thử quân sự. Nếu Khung Nhạc không có năng lực phòng ngự tiếp theo đến sẽ không còn là “Hải tặc”.

“Túc Vũ có tin tức sao?” Túc Lăng có lẽ ở đến phía trước cũng đã biết tình huống nơi này, trên mặt không có biểu lộ ra nhiều lắm về mặt, chính là nhất quán đồng lạnh.

“Theo ngày ấy, mỗi ngày chiến thuyền đều đến vực phụ cận tìm nhưng là vẫn là không có tin tức phó tướng.” Túc Vũ mới đến vài ngày liền phát sinh chuyện như vậy hẳn thật sự không mặt mũi gặp Túc tướng quân.

“Chuẩn bị chiến thuyền.” Túc Lăng đứng dậy.

Kiều Lâm sững sờ nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần lại, “Vâng.”

Cố Vân nhú mày, hẳn hiện tại muốn rời bến?

Rét đậm, bờ biển gió rất lớn, bờ biển có mười chiến thuyền, quân kỳ đỏ tươi của Túc gia ở đầu thuyền bị gió thổi ba ba rung động. Tong mắt Cố Vân thuyền như vậy so với tàu chiến thật nàng gặp qua ở nguyên lai thế giới đúng là không tính là cái gì thuyền lớn, nhưng thuần mộc chất thân thuyền cùng sắt lá tạo ra

tàu chiến cảm giác hoàn toàn bất đồng. Rộng thùng thành màu đỏ sậm buổi chập tối đặt ở dưới cột buồm cao cao, Cổ Vân có thể tưởng tượng nó mở ra là cỡ nào rộng lớn điều này làm cho Cổ Vân có một cảm giác hưng phấn!

Trước chiến thuyền, hơn một ngàn tướng sĩ thẳng tắp đứng ở nơi nào, gió biển lạnh liệt như đao, mặt bọn họ đã bị đông lạnh thành màu đỏ sậm nhưng vẫn không nhúc nhích.

Tiếng gió quá lớn, Túc Lăng lớn tiếng hỏi: “Trước mắt Đông hải còn có bao nhiêu binh lực cùng chiến thuyền?”

Kiều Lâm Phong trả lời: “Phía ngoài mười trượng, chiến thuyền có mười sáu đại pháo còn có mười hai, năm trượng có hai mươi ba chiến thuyền. Toàn bộ ở vùng duyên hải phòng bị hải tặc đánh bất ngờ, như vậy quân lực mặc dù có chút phân tán nhưng là khi hải tặc đánh bất ngờ còn có thể ngăn cản một chút để dân chúng phụ cận có thời gian thoát đi. Đông hải có nhất vạn người đóng nhưng là ba tháng này đối kháng hải tặc chỉ còn lại có không đến ba ngàn, Túc phó tướng mang đến hai vạn tướng sĩ cũng không quen thuộc trên biển, trước mắt đều đóng bên bờ.”

Túc gia quân ở trên đất liền bách chiến bách thắng, Hoàng Thượng phỏng chừng cũng hiểu được cho dù theo Đông hải xâm nhập Khung Nhạc, tiến vào đất liền sau giống nhau sẽ bị Túc gia quân diệt trừ cho nên vẫn không quản nhiều Đông hải hải vực. Đông hải vài thập niên đến nay cũng quả thật bình tĩnh, ai từng nghĩ đột nhiên hội toát ra một đám hung cực hải tặc như vậy.

Kiều Lâm Phong đi theo Túc Lăng hỏi: “Tướng quân muốn đi đâu?”

“Đến chỗ đá ngầm nhìn xem.”

“Rõ.” Kiêu Lâm Phong nghĩ Túc Lăng sẽ đi chỗ Túc Vũ mất tích tìm, không thể tưởng được hắn muốn đi đến chỗ đá ngầm, trong lòng kính trọng đối Túc Lăng lại sâu thêm vài phần, Kiêu Lâm Phong cung kính nói: “Tướng quân thỉnh.”

Túc Lăng cũng không có mang theo nhiều người rời bến, chỉ có Hàn Thúc, Cổ Vân, Kiêu Lâm Phong, tới lui tuần tra cùng Lãnh Tiêu có thể đi theo, vốn tính chỉ đi một chiến thuyền, ở Kiêu Lâm Phong kiên trì cuối cùng vẫn là sai hai điều chiến thuyền trước sau hộ tống.

Chiến thuyền vượt sóng, buổi nghịch hướng gió, sức gió mạnh mẽ làm cho chiến thuyền dần dần tăng tốc độ. Cổ Vân đứng ở chỗ chấn ở đuôi thuyền nhìn tầng tầng kích động sóng nước trong lòng dâng lên bất an. Kỳ thật năng đối hải chiến cũng không phải rất quen thuộc, nhất là loại này hoàn toàn dựa vào buồm cùng thủy thủ mái chèo, năng càng thêm không biết khống chế như thế nào. Trước khi rời bến năng đã xuống đáy thuyền xem qua, khoang đáy của chiến thuyền có sáu mươi thủy thủ chèo thuyền, bọn họ có thể làm cho thuyền đi nhanh hơn, quay đầu cùng đi ngược chiều. Mỗi một sườn thân tàu còn có tám pháo đài, từng pháo đài có bốn tướng sĩ phụ trách bỏ thêm thuốc nổ cùng điều chỉnh phương hướng phóng ra. Trang bị là cái pháo giản dị nhất, tầm bắn sẽ không vượt qua tám trăm mét, mỗi một lần bỏ thêm vào thuốc nổ còn cần ba đến năm phút. Cứ như vậy, khi khoảng cách hai thuyền giao chiến gần, thuyền lớn như vậy càng gần càng khó tránh né cùng quay đầu, ai đối con thuyền khống chế năng lực càng mạnh, đối đại hải càng hiểu biết, phần thắng sẽ càng lớn!

245. Chương 245

Thủy quân Túc gia rất yếu, quân đội thường trú chỉ còn không đến ba ngàn, cho dù Túc Lăng mang đến năm vạn người, dù sao cũng không quen thuộc tác chiến trên biển càng đừng nói khống chế chiến thuyền. Như Kiêu Lâm Phong nói, những tướng sĩ này chỉ có thể đóng bên bờ, chờ hải tặc lên bờ rồi mới bắt bọn họ được, bọn họ không hơn bờ Túc gia quân không có biện pháp nào!

Cổ Vân nhu nhu đầu bị gió biển thổi có chút trướng đau. “HLV.” Thanh âm của Lãnh Tiêu ở sau lưng vang lên, Cổ Vân nhìn lại chỉ thấy trong tay hắn ôm áo choàng dày màu xanh đen. Đem áo choàng phủ lên trên

vai Cổ Vân, Lãnh Tiêu lui về phía sau từng bước nói: “Tướng quân sai ta phủ thêm cho ngài.”

Trên người bỗng nhiên âm áp, trong tiềm thức Cổ Vân đi tìm thân ảnh cao lớn kia. Đầu thuyền, hấn đón gió mà đứng nghe Kiều Lâm Phong nói chuyện, thần sắc ngưng trọng, mày kiếm hơi nhíu, ưng mâu trầm lãnh nhìn phương xa.

Nàng dự đoán được Túc Lăng định cũng đã nghĩ tới. Lần hải chiến này phần thắng thật sự không cao nhưng là một lãnh tụ tinh thần hấn cũng không thể biểu hiện ra một tia kinh hoàng hoặc nhụt chí. Cổ Vân có chút lo lắng, lưng Túc Lăng đeo áp lực quá lớn, kéo sát áo choàng, đi đến chỗ Túc Lăng yên lặng đứng ở phía sau hấn, không đánh nhiều bọn họ.

Kiều Lâm Phong chỉ vào xa xa nói: “Tướng quân, phía trước chính là đá ngầm, đá ngầm lộ ở mặt biển đều là bộ phận cực nhỏ, còn lại rất nhiều giấu ở đáy biển, con thuyền không quen tiến vào thực dễ dàng và phải đá ngầm.”

Sóng biển không tính lớn, nơi Kiều Lâm Phong chỉ trừ bỏ toát ra mặt biển mấy chỗ hoặc to hoặc bé đá ngầm cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhìn qua thật sự không thấy hung hiểm. Hàn Thúc cao giọng hỏi: “Có thể để thuyền nhỏ đi vào hay không, lấy đá ngầm lộ ra ở mặt biển làm chuẩn, phái người xuống nước vẽ bản đồ địa hình đá ngầm?”

Hấn nghĩ là dễ như vẽ bản đồ địa hình đồi núi sao? Cổ Vân lắc đầu cười nói: “Khả năng rất thấp, cho dù là kỹ năng bơi tốt, cường tráng như ngư tướng sĩ một hơi đi xuống, dài nhất non nửa khắc nhất định phải lên, xuống khoảng ba trượng ở dưới ánh sáng đã rất yếu. Bọn họ đi xuống sau ngay cả phương hướng cũng chưa định rõ đã phải trôi lên. Quan trọng nhất là thủy triều cùng khi thủy triều xuống đá ngầm lộ ra là không giống nhau, đến lúc đó người ngay cả nguyên lai điểm chuẩn đều không tìm ra.”

Kiều Lâm Phong hồi đầu, phát hiện kia nữ tử không biết khi nào đứng phía sau bọn họ, âm thầm kinh ngạc, nữ tử này bất quá chỉ khoảng mười sáu tuổi không thể tưởng được cũng có chút kiến thức.

Nghe xong Cổ Vân nói, Hàn Thúc không cam lòng cả giận nói: “Chẳng lẽ mặc cho bọn họ trốn ở bên trong?”

Cổ Vân lắc đầu, thấp giọng thở dài: “Dựa theo phong cách hành sự kiêu ngạo của hải tặc không có khả năng trốn không ra, chính là không biết quy luật hành động của bọn họ, chúng ta bị động.”

Cổ Vân đang nói, tướng sĩ đứng ở trên cao phụ trách nhìn xa bỗng nhiên kinh hoàng lớn tiếng kêu lên: “Kiều tướng quân, chỗ đá ngầm hiện ra ba chiến thuyền hải tặc!”

“Thuyền hải tặc!” Kiều Lâm Phong cứng đờ, vội vàng lấy vọng kính ở bên hông nhìn, ba chiến thuyền đầu thuyền từ sau một khối đá ngầm thật lớn nhanh chóng đi ra, bởi vì thuận gió tốc độ của bọn họ rất nhanh, đầu thuyền cao cao tung bay cờ trắng rầm rầm cho Kiều Lâm Phong ra mồ hôi lạnh, quả nhiên là hải tặc!

Buông kính, Kiều Lâm Phong quát: “Truyền lệnh xuống, lập tức đi về!”

Nói xong Kiều Lâm Phong lại lớn tiếng kêu lên: “Đi về, mau!”

Tới lui tuần tra cũng động, vọt tới khoang đáy cửa, gầm nhẹ nói: “Quay phải đi về! Mau!”

Cổ Vân nhíu mày, chủ soái đóng ở Đông hải nhiều năm thấy thuyền hải tặc cũng không đến mức hoảng thành như vậy chứ. Cổ Vân nhìn người bên cạnh trầm ổn quan sát hải tặc, hấn cũng không như Kiều Lâm Phong bối rối chỉ huy, chính là lẳng lặng nhìn thuyền hải tặc càng lúc càng gần, Cổ Vân có chút muốn không hiểu ý của hấn.

Bộ dáng Kiều Lâm Phong thất kinh, luống cuống tay chân làm cho Hàn Thúc nhìn thực tức giận chỉ vào hấn mắng to: “Người sợ như vậy làm gì! Bọn họ có ba chiến thuyền, chúng ta cũng có ba chiến thuyền, chưa chiến đã trốn, sợ chết như vậy người làm chủ tướng làm gì!”

Đối mặt Hàn Thúc quở trách sắc mặt Kiều Lâm Phong cũng trở nên rất khó xem, khẩu khí rất nặng trả lời: “Hải tặc cũng có trận thế vây công, hiện tại thấy là ba chiến thuyền nhưng sẽ không biết nói từ phương hướng nào sẽ toát ra mấy chiến thuyền thuyền hải tặc nữa. Một khi bị bọn họ vây quanh, muốn thoát thân liền rất khó khăn. Mặt tướng sinh tử đều không sao cả, nhưng là Túc tướng quân có cái gì sơ xuất ngài lo được sao!” Túc Vũ là như thế này khư khư cố chấp muốn quyết đấu với hải tặc, kết quả đến bây giờ sống chết còn không rõ, Túc Lăng nếu là đã ở trên biển xảy ra chuyện, hấn muôn lần chết cũng không đủ!

Hàn Thúc vẫn nhìn chăm chăm Kiều Lâm Phong nhưng là liên lụy đến an nguy của Túc Lăng, hắn cũng không thể nói cái gì, hừ lạnh một tiếng quay người đi.

Kiều Lâm Phong cũng không tiếp tục quan tâm hắn, tiếp tục kêu lên: “Toàn tốc về!” Thuyền đã muốn quay đầu thành công, thủy chung không nói gì Túc Lăng bỗng nhiên buông kính nhìn xa, lạnh giọng nói “Không còn kịp rồi.”

Ở tiền phương, hai chiến thuyền đồng dạng mang cờ loan đao ngăn chặn đường đi của bọn họ.

Cùng trên biển, một thân ảnh màu lam nhàn nhã dựa ở rào chắn của thuyền, chán đến chết nhìn xa xa lại không thể buông tha hai đội nhân mã, Ngôn Ca khẽ cười nói: “Chắc chắn, Túc gia quân cùng hải tặc lại đánh lên.”

Tùy ý nhìn thoáng qua, ngay sau đó Ngôn Ca dị thường đứng thẳng cười to nói: “Túc Lăng! Hắn thế nhưng cũng đến đây, lúc này chơi thật vui.”

Nghe được tiếng cười của hắn, mấy người trong khoang thuyền cũng ra. Vô Cực như trước là một thân áo xám, vẻ mặt hờ hững. Bên cạnh Vô Cực là một nữ tử tuyệt sắc, áo choàng thuần hắc ở trên người nàng không làm cho nàng có vẻ bình thường ngược lại càng phát ra lãnh diễm, con rắn nhỏ xoay ở trên cổ tay nàng nhô đầu ra lại bị gió biển gào thét thổi lại nhanh rụng trở về.

Bán dựa vào khoang thuyền nam tử quần áo hồng y, ở trên biển phá lệ chói mắt. Mộ Dịch phương mâu lãnh thị chiến cuộc cách đó không xa, bộ dáng âm lãnh kia làm cho người ta run sợ.

Trên mặt Vô Cực lạnh lùng không có bất cứ biểu tình nào, trong thanh âm cũng khó dấu hứng thú, “Vị mãnh hổ này phỏng chừng đâu không lại giao long trên biển.” Ba chiến thuyền đã bị hải tặc vây, muốn bỏ chạy chỉ sợ là khó khăn.

Oanh! Một tiếng nổ, hải tặc oanh ở đuôi thuyền bên phải, nhất thời dấy lên chói mắt minh hỏa.

Chỉ chốc lát sau, Túc gia chiến thuyền cũng nổ pháo đánh trả, nhất thời tiếng pháo ù ù

246. Chương 246

“Đánh rồi!” Ngôn Ca vui sướng khi người gặp họa cười nói, “Chiến thần của Túc gia sẽ không cứ như vậy chết ở trên biển đi!” Lần trước Túc Lăng cùng nữ nhân xấu xí kia hủy hai trường tiên của hắn, bút trưởng này hắn còn chưa hảo hảo tính đâu!

Quả nhiên là Túc Lăng, còn có nàng cũng đến đây, Mục Thương buông kính viễn vọng, sau một lúc lâu, thanh âm khàn khàn ám trầm nói: “Toàn tốc đi hướng trái.”

Vô Cực sững sốt vội la lên: “Thủ lĩnh! Người muốn bên nào?” Hải tặc cùng bọn họ không oán không cừu, Túc gia quân bọn họ tránh không kịp, sao lại nhảy vào vùng nước đục này chứ ?

Mục Thương đứng ở mũi thuyền, trên mặt lạnh lùng nhìn không ra ý nghĩ của nàng nhưng đôi mắt sáng ngời cũng là thật sâu dừng ở chiến thuyền Túc gia.

Tộc nhân giương buồm, thuyền lớn hướng tới chiến trường. Ngôn Ca thật sự không hiểu ý đồ của thủ lĩnh, vội la lên: “Thủ lĩnh, Túc gia quân hại chúng ta đủ thảm, vì sao lại giúp bọn họ?” Ngôn Ca nói xong còn hung hăng trừng Mộ Dịch chạy tới bên người Mục Thương, đều là do tên yêu nghiệt này, từ hắn dính thượng bọn họ sau, thủ lĩnh liền trở nên rất kỳ dị .

Vô Cực dùng sức vỗ bả vai Ngôn Ca, thấp giọng nói: “Thủ lĩnh làm như vậy tự nhiên có ý của người. Nhanh bảo tộc nhân chuẩn bị đá lấy lửa!” Muốn đi cứu người một hồi ác chiến là không thiếu được, bọn họ không có đại pháo, hy vọng đá lấy lửa trên thuyền cũng đủ ứng phó hải tặc.

Cứ việc trong lòng có một trăm lần không muốn nhưng là mệnh lệnh của thủ lĩnh ai cũng không thể cãi lời. Ngôn Ca một bên hướng trong khoang thuyền đi một bên than thở nói: “Hoàng kim thật vất vả xong, hiện

tại tội gì chui đầu vô lưới! Nói sau hỏa lực của hải tặc mạnh như vậy, đừng cứ không được lại đem chính mình cũng xả vào!”

Ngôn Ca oán giận Mục Thương nghe được rất rõ ràng, nàng nhìn chăm chú mắt vẫn kiên định như trước, chính là tay không tự giác xoa con rắn nhỏ ở cổ tay. Đây là hành động nàng đang tự hỏi hoặc là phiền táo bất an mới có. Mộ Dịch chậm rãi đi đến bên cạnh nàng, thần sắc âm lãnh trên mặt đã tán đi trầm giọng nói: “Hải tặc giỏi về vây công, muốn cứu Túc gia quân tốt nhất là từ phía sau, như vậy người không bị nguy hiểm khi hai mặt thụ địch lại có thể quấy rầy thể công của hải tặc vì Túc gia quân tranh thủ cơ hội phá vây.”

Nam nhân y phục đồ tóc đen, cho dù là tùy ý đứng ở đầu thuyền cũng đã hấp dẫn ánh mắt mọi người, làm cho người ta muốn bỏ qua cũng không thể. Trong lồng ngực không hiểu dâng lên tức giận, Mục Thương lạnh giọng nói: “Ta không cần người tới dạy ta làm như thế nào!”

Mây kiếm vi chọn, Mộ Dịch cười nói: “Hảo, thủ lĩnh đại nhân, ta đây bâng quan!”

Mục Thương ngoài miệng tuy rằng nói không cần Mộ Dịch nhiều chuyện, nhưng là hạ lệnh vẫn là dựa theo hần nói đi làm. Mộ Dịch tà nghệ khuôn mặt vĩnh viễn lạnh lùng, bạc thần gờ lên một chút mềm nhẹ độ cong, nữ nhân này không được tự nhiên lại quật cường thật sự là đáng yêu.

Mục Thương lạnh lùng quay người đi, không nhìn nam nhân ở đầu thuyền cười đến yếu dã mị hoặc. Nàng chán ghét loại nam nhân giống lưu manh này, thực chán ghét!

Đạn pháo ở chung quanh chiến thuyền nổ mạnh, nước biển rầm rầm tràn lên sàn tàu, thuyền loạn choạng kịch liệt, người trên thuyền ngay cả đứng đều thực khó khăn, Túc Lăng kêu to với Lãnh Tiêu: “Bảo vệ nàng!”

“Rõ!” Lãnh Tiêu tới bên người Cố Vân, cầm lấy dây thừng buộc vào rào chắn đưa cho nàng cầm lấy, Cố Vân mới miễn cưỡng đứng thẳng, trong lòng âm thầm tò mò, trên chiến thuyền Túc quân bắn một đạn pháo cần vài phút, vì sao thể công của hải tặc lại giống như không có dừng lại, pháo của bọn họ vì sao có thể nhanh như vậy?

Lúc này lại một quả đạn pháo đánh trúng đuôi thuyền, đuôi thuyền nháy mắt cháy đen, ngọn lửa dọc theo rào chắn hướng trung ương lan tràn, mùi thuốc súng cùng khói sau nổ mạnh tràn ngập toàn bộ thuyền.

Đuôi thuyền bị pháo oanh hỏng một khối lớn, hỏa lực của hải tặc cơ bản đều tập trung tại đây chiếc thuyền này. Kiều Lâm Phong vội la lên: “Tín hiệu! Hạ lệnh chuyển hoá trận hình, xếp dọc thành hàng!”

“Không được!” Kiều Lâm Phong lời còn chưa dứt, Túc Lăng kêu lên: “Ngang, phía tây phá vây!”

Một cái là trú tướng quân, một cái là toàn quân thống soái, người giữ cờ nhất thời không biết muốn nghe ai, Túc Lăng cả giận nói: “Đây là quân lệnh!”

Tướng sĩ đó sợ run, nhanh chóng dựa theo lời Túc Lăng hạ lệnh.

Kiều Lâm Phong nhìn về phía Túc Lăng, khuyên nhủ: “Tướng quân, an nguy của ngài mới là quan trọng nhất!”

Túc Lăng chuyên chú nhìn thuyền hải tặc căn bản không để ý tới Kiều Lâm Phong.

Cố Vân giữ chặt lại Kiều Lâm Phong đang muốn đi khuyên bảo: “Kiều tướng quân, xếp dọc thành hàng thoát nhìn là bảo hộ Túc Lăng kì thực bằng không. Ba chiến thuyền xếp hàng dọc, bốn mươi tám pháo đài, chỉ có mười sáu cái hướng địch nhân, hỏa lực như vậy sao có thể là đối thủ của hải tặc! Mỗi hử rằng lạnh, đến lúc đó hai chiến thuyền đều bị đánh trầm, chỉ còn chiến thuyền này một mình chiến đấu đồng dạng không có đường sống.”

Kiều Lâm Phong nhìn thoáng qua thuyền hải tặc đang vây quanh bọn họ, lại nhìn nữ tử trẻ tuổi trước mặt không hề sợ hãi, ngay cả nàng còn không sợ, lão tử cũng bất cứ giá nào! Kiều Lâm Phong hướng tới pháo binh hét lớn một tiếng: “Phía tây phá vây, toàn lực ứng chiến! ”

“Rõ!”

Hàn Thúc, Kiều Lâm Phong đều đi hỗ trợ giường buồm, Cố Vân vẫn đứng ở nhìn phương thức đội thuyền hải tặc tiến lên, bọn họ không ngừng biến hóa trận hình. Cố Vân bình tĩnh đại ngộ, lửa đạn của bọn họ không dừng cũng không phải thời gian nạp đạn mới nhanh hơn mà là bọn họ lần lượt thay đổi công kích, che dấu phối hợp tốt! Khó trách bọn hắn thói quen quần công! Cố Vân nhìn chăm chăm thuyền tiến phương lớn tiếng kêu lên: “Lãnh Tiêu, cho ta khối than cùng giấy.”

“Rõ.” Từ phát hiện than so với bút lông phương tiện sau, Lãnh Tiêu luôn mang theo trên người một bọc nhỏ than cùng giấy, cho tay vào trong ngực tìm kiếm trong chốc lát, Lãnh Tiêu đem than đưa cho Cố Vân, mở giấy ra lại phát hiện căn bản không có nơi nào có thể để giấy, Lãnh Tiêu tay để ở đầu gối, cúi người lớn tiếng nói: “Viết ở trên lưng ta.”

“Được!” Cố Vân cũng không dong dài, đem giấy đặt ở trên lưng Lãnh Tiêu, ở đầu thuyền đang lác lác không thôi gian nan vẽ quy luật của thuyền hải tặc

247. Chương 247

Túc Lăng buông kính, ứng mầu xẹt qua mũi nhọn sắc bén, gương giọng nói: “Kiều Lâm Phong, truyền lệnh xuống, phía đông công thuyền ở giữa.” Hắn cũng nhìn ra thuyền hải tặc lần lượt thay đổi, đổi đến trung gian là bọn họ cần thượng đạn, lúc này này thuyền cơ bản không có lực công kích.

“Rõ.” Kiều Lâm Phong chỉ huy pháo binh, hỏa lực của ba chiến thuyền đều tập trung ở thuyền bên trong. Kết quả có thể nghĩ, thuyền trung gian quả thật bị đánh trầm nhưng là thuyền bọn họ cũng bị đánh cho tàn phá không chịu nổi, thân thuyền nơi nơi là vết pháo cùng ẩn ký cháy đen.

Chính khi bọn hắn chuẩn bị công kích tiếp thuyền hải tặc, Hàn Thúc bỗng nhiên chỉ vào phía tây hỏi: “Kia mấy cái là thuyền gì?”

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy sáu con thuyền bé hơn chiến thuyền lược vô thanh vô tức đến mặt sau hai chiến thuyền hải tặc, trên thuyền nhưng không có pháo đài không giống như là chiến thuyền, đứng ở con thuyền cầm đầu là một nữ tử.

Cố Vân thấp giọng nói, “Là nàng?” Rừng mưa cùng nàng giao thủ lực y nữ tử. Nàng phía sau là Vô Cực, Ngôn Ca còn có ... Mộ Dịch?? Cố Vân sửng sốt, nhìn kỹ, thật là hắn, xinh đẹp buồn tảo hồng y cũng chỉ có thể là nam nhân khiết phích kia dám mặc! Sơn tặc vì sao sẽ xuất hiện ở trên biển? Mộ Dịch làm sao lại cùng bọn họ ở một chỗ, càng kỳ quái là bọn họ lúc này xuất hiện là tới giúp vẫn là đến bỏ đá xuống giếng?

Cố Vân còn tại đoán ý đồ của bọn họ, Mục Thương dẫn dắt sáu chiếc thuyền đã vây quanh hai chiến thuyền hải tặc ở phía tây, thuyền bọn họ tuy rằng không có đại pháo nhưng là có một loạt vũ khí như máy ném đá loại nhỏ, thuốc nổ cứ như vậy bị bọn họ ném ra ngoài, uy lực không lớn như đạn pháo nhưng là thuốc nổ rơi xuống lực sát thương đồng dạng không thể khinh thường.

Phía tây thuyền hải tặc bị vây, phía đông ba chiếc thuyền cũng chỉ còn lại có hai nhưng là chúng vẫn là không chịu buông tha, đem hỏa lực hoàn toàn tập trung ở trên thuyền bọn họ chỉ công không tuân thủ, Kiều Lâm Phong kinh ngạc khê nói: “Hải tặc này không muốn sống nữa sao?” Loại thời điểm này bọn họ đã không có phần thắng, không phải hắn là rút về chỗ đá ngầm sao? Làm gì đau khổ đây đưa?

Túc Lăng cười lạnh nói: “Bọn họ là hướng về phía ta.” Túc Lăng vẫn hoài nghi bọn họ không phải hải tặc, một khắc giao thủ, hắn biết chính mình đoán là đúng. Mục đích của những người này thực rõ ràng, muốn đánh trầm thuyền này, muốn mạng của hắn Túc Lăng.

Ngay khi hai bên chiến đấu dữ dội, binh lính trên đài nhìn xa bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên: “Kiều tướng quân, mười dặm ngoại phát hiện năm chiến thuyền thuyền lớn đang hướng tới chỗ này.”

“Là thuyền hải tặc sao?” Kiều Lâm Phong chợt lạnh, nếu đây là tiếp viện cho thuyền hải tặc như vậy trận này bọn họ thua định rồi.

Không phải, là... Là thuyền tỵ linh đảo!” Thuyền tỵ linh đảo hẳn sẽ không nhận sai, thân thuyền ám sắc, đen như mực, đầu thuyền không có cờ nhưng trên thuyền tản mát ra cái loại khí hắc ám âm hàn, làm cho người chỉ cần gặp qua nó một lần tuyệt sẽ không quên.

Rất xa, năm con thuyền lớn sắp hàng như một con dơi khổng lồ hướng tới gần bọn họ.

Tỵ linh đảo thế nhưng cũng đến nhảy vào giúp vui, Kiều Lâm Phong hung hăng vỗ cột buồm mắng : “Mẹ nó, không cần cùn đến đây chứ.”

Tỵ linh đảo lần này vì sao mà đến? Túc Lăng nhìn Cố Vân cách đó không xa, nàng còn đang chuyên chú vẽ trận hình của thuyền hải tặc, Túc Lăng bỗng nhiên quay đầu, nói với Kiều Lâm Phong: “Toàn lực công kích hai chiến thuyền hải tặc ở phía tây, tìm được khe hở lập tức rút lui.”

“Rõ.” Kiều Lâm Phong thở phào nhẹ nhõm, hẳn còn tưởng rằng Túc tướng quân kiên trì phải quyết chiến!

Túc gia quân muốn rút lui, hải tặc không không cho bọn hắn chút cơ hội nào từng bước ép sát, mà thuyền tỵ linh đảo lớn cũng càng lúc càng gần đại pháo cũng nhắm ngay chỗ bọn họ.

Chỉ cần bọn họ đồng thời nã pháo, chiến thuyền của Túc tướng quân đã bị tàn phá lập tức sẽ bị đánh trầm, Túc Lăng kéo Cố Vân đến một sườn khác của thuyền, lạnh giọng nói không tha nàng cự tuyệt: “Nếu là chiến thuyền bị trầm, nàng cùng Lãnh Tiêu cùng nhau nhảy vào biển, bơi tới bên Mộ Dịch, hẳn sẽ cứu nàng!”

Cố Vân lắc đầu, gắt gao túm tay Túc Lăng hít sâu một hơi, làm cho chính mình trấn định nói: “Hiện tại không phải thời điểm nói này, thuyền hải tặc cách ở trung gian giữa chúng ta cùng thuyền tỵ linh đảo, chúng ta có thể cùng thuyền hải tặc bảo trì ở một đường thẳng, như vậy...”

Không đợi Cố Vân đem nói hết lời, tiếng pháo ầm vang, bị đánh trúng cũng bọn họ, mà là —— thuyền hải tặc? Bị hơn mười đạn pháo đánh trúng, thuyền hải tặc chỉ một thoáng đã ánh lửa tận trời, liền ngay cả buồm cũng đều đẩy lên hừng hực đại hỏa, người trên thuyền không chịu nổi hỏa thiêu đều nhảy xuống biển.

Tình hình chiến đấu nháy mắt nghịch chuyển, Kiều Lâm Phong còn chưa phản ứng lại thấp nam: “Bọn họ cư nhiên giúp Túc gia quân?” Năm đó ở Đông hải đóng thuyền thoáng gặp thuyền tỵ linh đảo rời bến, ngày thường nước giếng không phạm nước sông nhưng là nếu triều đình hạ đuổi bắt, bọn họ liền không thể không đuổi theo. Nhưng là người tỵ linh đảo sinh hoạt ở trên đảo, ra vào toàn dựa vào thuyền, bọn họ cũng là giao long trên biển, Túc gia quân không biết sẽ ăn bao nhiêu mệt.

Thuyền lớn một đường hướng tới chỗ bọn họ, Cố Vân hí mắt nhìn, đầu thuyền chủ thuyền là một hắc y nam tử, sợi tóc ngắn bạc ở gió biển treu chọc bữa bãi phi vũ , người nọ —— nhìn thật quen mắt! Lấy kính viễn vọng trong tay Kiều Lâm Phong, Cố Vân nhìn kỹ, “Ngao Thiên?” Sao hắn cũng ở chỗ này?

Bóng đêm bao phủ bên bờ Đông hải, các tướng sĩ đang rửa sạch cùng tu bổ chiến thuyền bị tổn hại. Ánh trăng sáng tỏ, sóng biển cũng như thường cọ rửa cát trên bờ, chính là không khí trên bờ có chút quỷ dị.

Túc Lăng cùng Cố Vân nhìn nhau, hai người đều là bất đắc dĩ cùng nghi hoặc.

Đứng ở bên trái bọn họ lấy Mục Thương cầm đầu hơn trăm sơn tặc, Vô Cực, Ngôn Ca cùng những người đứng sau đối nàng đều vô cùng kính sợ, người sáng suốt đều nhìn ra được nàng mới là thủ lĩnh sơn tặc. Kỳ thật triều đình muốn chính là hoàng kim mà thôi, hoàng kim đã tìm trở về căn bản không có người đi quản ai mới là đầu lĩnh sơn tặc chân chính. Nhiệm vụ của Túc gia quân lần này là diệt hải tặc cho nên sơn tặc trước mắt không về bọn họ quản.

Đứng ở bên phải là Ngao Thiên cầm đầu nhóm sát thủ tỵ linh đảo, người người hắc y mặt lạnh, một thân xơ xác tiêu điều khí.

Một bên là sơn tặc một bên là sát thủ, nếu nhất định phải nói có cừu oán oán, hai phương nhân mã cũng có thể là cùng Túc gia quân kết thù, muốn trả thù cũng có thể tìm Túc Lăng đi? Nhưng là trước mắt trạng huống hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Hai bên thủ lĩnh lẫn nhau lãnh thị đối phương, Ngao Thiên bên này coi như bình tĩnh, sơn tặc cũng là một bộ dáng muốn phác lên kéo bè kéo cánh đánh nhau, Cố Vân buồn bực không thôi

248. Chương 248

Từ trước đến nay Mộ Dịch đứng chung một chỗ với sơn tặc lúc này cũng vọt đến bên người Túc Lăng hưng trí bừng bừng nhìn, hẳn nhất định biết nội tình. Cảm nhận được ánh mắt Cố Vân, Mộ Dịch nghiêng đầu hung hăng trừng nòng. Cố Vân bật cười, nam nhân này thật đúng là thù dai.

Ngôn Ca bỗng nhiên tiến lên từng bước, nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh như băng của Ngao Thiên lớn tiếng kêu lên: “Giao linh thạch ra đây!” Linh thạch đối với ngoại nhân mà nói khả năng cũng chỉ là một khối đá bình thường, nhưng là đối tộc nhân thủy mục mà nói là chí bảo.

Ngao Thiên căn bản ngay cả liếc cũng chưa liếc hẳn một cái, Ngôn Ca giận “Đừng tưởng rằng không nói lời nào chúng ta sẽ bỏ qua! Giao linh thạch ra đây.” Ngôn Ca vung ngân tiên trong tay hướng Ngao Thiên. Ngân tiên vừa mới giơ lên, hai nam tử phía sau Ngao Thiên nháy mắt nhảy lên, một người cầm trường kiếm trong tay nghênh hướng trường tiên, một người tay cầm đại đao bổ về phía tay phải nắm tiên của Ngôn Ca.

Cố Vân hấp một ngụm khí lạnh, một đao này mà đi xuống tay Ngôn Ca tuyệt đối sẽ đứt!

Cố Vân đang muốn ra tay, một trường tiên xanh biếc bò lên cánh tay nắm đao của nam tử. Ở trong đêm trường tiên vẫn phiếm thân nhiên lục quang, trên trường tiên che kín vậy sắc bén vô cùng. Mục Thương túm trường tiên một chút, vậy lập tức toàn bộ nhập vào cánh tay nam tử, đại đao loảng xoảng rơi xuống đất, máu đỏ tươi tẩm thấp vậy mặc lục.

Ngao Thiên hàn mâu chợt lóe, hắc ám Thứ Lăng ra khỏi vỏ. Mọi người chỉ nhìn đến một bóng đen hiện lên, hẳn đã tới gần Mục Thương, Thứ Lăng trong tay cũng bò lên trường tiên xanh biếc, mũi kiếm cùng vậy mà sát ra từng đạo hỏa hoa, thanh âm bén nhọn đâm vào lỗ tai rất khó chịu.

Cố Vân muốn đi lên khuyên can, Túc Lăng nhẹ nhàng đè lại bả vai của nàng, Cố Vân vội la lên: “Xà roi da của nàng ta rất lợi hại.”

Túc Lăng thấp giọng trả lời: “Kiếm của Ngao Thiên cũng không phải tục vật, nhìn kỹ đi.”

Hai người võ công cũng không yếu, càng đấu khó phân thắng bại, nhuyển kiếm cùng trường tiên quyết đấu cũng không phân cao thấp, Cố Vân nghĩ nghĩ cũng không đi lên nữa.

“Ba!” Lại là một roi nặng nề mà đánh vào thuyền lập tức để lại một vết roi thật sâu. Hai người đánh tận hứng, chiến thuyền đứng ở bên bờ lại gặp tai ương, từng vết roi, vết kiếm lần lượt dừng ở thân thuyền, chiến thuyền cũng đã hồng hiện tại càng thêm thê thảm.

Sắc mặt Túc Lăng càng ngày càng đen. Cố Vân ho nhẹ một tiếng hỏi: “Người xác định vẫn đứng nhìn?”

“Dừng tay!” Túc Lăng khê quát một tiếng, rút Xích Huyết một kiếm ngăn cách hai người, nội lực mạnh mẽ cùng kiếm khí cực nóng của Xích Huyết bức hai người lùi lại mấy bước.

Cố Vân cũng tiến lên ngăn ở trước mặt Ngao Thiên, Ngao Thiên ngay từ đầu cũng không muốn động thủ cùng Mục Thương, Cố Vân ra khuyên, hẳn cũng liền thuận thể thu trường kiếm.

Mục Thương tuy rằng cũng thu hồi trường tiên, nhưng con mắt sáng trong treo như trước mãi hàm sát ý.

Bọn họ trong lúc đó rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì vậy a? Cố Vân thở dài: “Ta không biết các người có tư nhân ân oán gì, ta thực cảm tạ hai vị đã cứu chúng ta, có chuyện gì đều có thể ngồi xuống nói đi. Nếu các người không nghĩ, vậy chờ ra khỏi nơi Túc gia quân đóng rồi hãy đánh.”

Chuyện đã xảy ra hôm nay thật là có chút hí kịch hóa. Ban ngày rời bến bị hải tặc vây công, nguy cơ cư nhiên là người tự linh đảo cứu bọn họ. Thật vất vả trở lại bờ, hai đội nhân mã này lại đánh nhau, có ai có thể giải thích một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hay không ?

Cố Vân điều tiết hiển nhiên có chút tác dụng, Vô Cực giữ chặt Ngôn Ca còn muốn kêu gào trầm giọng nói: “Chúng ta từ rừng đuổi tới trên biển hoàn toàn là vì lấy lại linh thạch, trừ phi bọn họ giao linh thạch ra đây, bằng không căn bản không có gì để nói.”

Linh thạch là cái gì? Cổ Vân nhìn về phía Ngao Thiên, Ngao Thiên khốc khốc trả lời: “Ta không biết linh thạch là cái gì.”

Thần sắc Mục Thương chậm rãi dịu đi một ít, thấp giọng hỏi: “Mười năm trước, người tự linh đảo từ trong tay cha ta đánh cắp linh thạch, ba năm trước đây các người lại giết cha ta. Ta biết tự linh đảo chính là lấy tiền làm việc, sự tình đi qua lâu như vậy này ta cũng không muốn truy cứu, ta chỉ muốn biết linh thạch hiện tại ở đâu? Là ai muốn các người giết chết cha ta?”

Thanh âm khàn khàn ám trầm tuyệt không giống thanh âm của nữ tử, nhất là mặt nàng còn tuyệt mỹ càng làm cho người khác có một loại cảm giác mao cốt từng nhiên.

Ngao Thiên nhìn về một nam tử khoảng bốn mươi tuổi, nam tử cung kính ở bên tai Ngao Thiên nói mấy câu, Ngao Thiên nghe xong sắc mặt không có biến hóa gì thấp giọng trả lời: “Vì sao ta phải nói cho người biết?”

Đôi mắt trong trẻo nhìn về phía Cổ Vân đang trầm mặc đứng bên cạnh Túc Lăng, Mục Thương gương giọng trả lời: “Người nói cho ta biết, ta liền giúp nàng diệt trừ hải tặc.”

Cổ Vân sững sốt, diệt hải tặc khi nào thì thành giúp nàng? Kiều Lâm Phong cười một tiếng, nói: “Vị cô nương này khẩu khí không nhỏ, các người chỉ có sáu cái thuyền nhỏ mà dám vọng ngôn diệt trừ hải tặc?” Tuy rằng hôm nay quả thật là nàng ra tay tương trợ mới cho bọn họ có cơ hội đánh trả nhưng là cũng không thể đồng dạng như vậy đi.

Mục Thương cũng không tức giận, thanh âm khàn khàn thần nhiên trả lời: “Ta biết hải tặc ở đâu cũng biết bọn họ rất cuộc có bao nhiêu thuyền, bao nhiêu người. Nếu ta không nói các người tìm ba năm năm năm cũng không nhất định tìm được.”

Túc gia quân mất hơn ba tháng quả thật vẫn không tìm được, Kiều Lâm Phong bán tín bán nghi hỏi: “Hải tặc ở đâu?”

Mục Thương nhìn về phía Ngao Thiên, ý tứ thực rõ ràng, Ngao Thiên không trả lời vấn đề của nàng nàng liền sẽ không nói vị trí.

Tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người Ngao Thiên. Cổ Vân thấy rất buồn cười, Mục Thương dựa vào cái gì nghĩ đến Ngao Thiên sẽ vì diệt hải tặc mà đáp vấn đề của nàng? Đang lúc Cổ Vân nghĩ đến Ngao Thiên sẽ không để ý tới Ngao Thiên bỗng nhiên nói: “Tự linh đảo chỉ làm giao dịch, chưa bao giờ xảy ra chuyện bán cổ chủ. Bất quá ta cũng có thể tiếp sinh ý của người, người cho ta một lượng bạc, ta giúp người tìm về linh thạch của người, còn có thể giúp người giết người muốn cha người chết.”

Mục Thương lãnh mi hơi nhú, nàng càng muốn tự mình chính tay đâm cừu nhân, bất quá nhìn nam tử lạnh lùng đối diện tuyệt đối không có khả năng nói cho nàng, thỏa hiệp đến loại tình trạng này cũng hoàn toàn là vì nữ tử tên Thanh Mạt kia đi. Thật lâu, Mục Thương cao giọng nói: “Được.” Nói xong sáng khoái từ bên hông lấy ra một lượng bạc ném cho Ngao Thiên.

Hơi hơi nâng tay thoải mái mà bắt lấy bạc, Ngao Thiên nói: “Ba tháng sau người sẽ thu được linh thạch cùng đầu của người giết cha người.”

Bình tĩnh, lãnh khốc giống nhau bọn họ giao dịch không phải tính mạng của một người mà là một thứ cực bình thường. Cổ Vân âm thầm kinh hãi, hắn vẫn là chính mình nhận thức Ngao Thiên sao?

249. Chương 249

Bọn họ trong lúc đó thoát nhìn đã đạt thành chung nhận thức, Kiều Lâm Phong hưng phấn hỏi: “Người hiện tại có thể nói hải tặc ở đâu đi?” Hôm nay đã tiêu diệt năm chiến thuyền hải tặc. Nếu là có thể tìm được ổ của bọn họ thì rất nhanh có thể hoàn toàn diệt trừ hải tặc!

“Hôm nay quá muộn, buổi trưa ngày mai ta sẽ tới tìm người.” Bỏ qua ánh mắt chờ mong của mọi người, Mục Thương xoay người bước đi.

“Uy!” Kiều Lâm Phong trừng thân ảnh nói đi là đi, cả giận nói: “Người có ý tứ gì! Đùa giỡn chúng ta à!”

Tiếng rống giận quả thật làm cho Mục Thương dừng lại bất quá nàng cũng không có quay đầu lại, “Túc Vũ ở trên thuyền ta, các người tốt nhất tìm người mang hắn đi.” Bỏ lại một câu, Mục Thương cũng không quay đầu lại đi.

Vũ ở chỗ bọn họ? Túc Lăng nhìn Mộ Dịch, vội la lên: “Vũ làm sao vậy?”

Mộ Dịch khoát lên trên vai Túc Lăng trả lời: “Yên tâm, chính là hôn mê bất tỉnh mà thôi.” Mạng của tiểu tử Túc Vũ kia thật đúng là cứng rắn, dựa vào một khối gỗ cũng có thể ở trên biển phiêu lâu như vậy, vốn y nghĩ Mục Thương sẽ không cứu hắn, không thể tưởng được nàng cứu.

Chính là hôn mê bất tỉnh mà thôi? Đây cũng coi như an ủi? Túc Lăng hung hăng vỗ tay Mộ Dịch, nói với Cố Vân: “Ta đi xem hắn, nàng nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ân.”

Túc Lăng đi, Cố Vân quay đầu lại thì thấy Ngao Thiên đã đi xa. Chần chờ trong chốc lát, nàng vẫn là cao giọng kêu lên: “Ngao Thiên, ta có lời cùng người nói.”

Rất xa, Ngao Thiên dừng lại, đối với người đi theo phía sau phất tay, mấy người kia nhanh chóng rời đi, tốc độ nhanh đến mức khiến Cố Vân cảm thấy bất khả tư nghị.

Hai người song song đi ở trên bờ cát, Ngao Thiên thủy chung lạnh lùng nhìn tiền phương, hai người thật lâu không nói gì.

“Cám ơn người đã cứu chúng ta.” Cố Vân mở miệng, ý đồ đánh vỡ bế tắc cục diện trầm mặc này. Đáng tiếc Ngao Thiên sau một lúc lâu không tiếp lời. Cố Vân nhú mày, hắn làm sao vậy, lần này gặp mặt tổng cảm thấy hắn là lạ.

Ngay khi Cố Vân nghĩ hắn tính như vậy cùng nàng một đường không nói gì Ngao Thiên rốt cục mở miệng, “Thương thế của nàng đã tốt lắm sao?”

“Đã hoàn toàn tốt rồi.” Lần trước bị thương, nàng biết Ngao Thiên vẫn thực áy náy, nàng cũng không muốn nhắc lại.

Cách chiến thuyền Túc gia ba bốn lý là thuyền tụ linh đảo, thuyền tựa hồ dung nhập vào bóng đêm, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện chúng nó tồn tại.

Cố Vân dừng lại thấp giọng hỏi: “Người làm tộc trưởng tụ linh đảo?”

Không muốn nói chuyện nhiều, Ngao Thiên “Ân” một tiếng liền không hề nói tiếp.

“Vì sao?”

Cố Vân khó hiểu, lúc ấy hắn không phải cực lực tưởng thoát khỏi tụ linh đảo sao? Hiện tại vì sao sẽ đi làm tộc trưởng? Nghĩ nghĩ, Cố Vân thở dài: “Là vì Dạ Mị sao? Mười năm tranh cử tộc trưởng một lần, các người chỉ cần tránh thoát mấy ngày này chờ có tân tộc trưởng bọn họ sẽ không bắt Dạ Mị đến bức người.”

Ngao Thiên lắc đầu, “Chỉ có người ngân phát mới có tư cách trở thành tộc trưởng, Dạ Mị là của muội muội của ta, nàng là nữ tử có khả năng sinh ra hậu nhân ngân phát nhất, bọn họ sẽ không bỏ qua nàng.”

Cố Vân còn muốn nói cái gì, Ngao Thiên bỗng nhiên quay người đi, thanh âm trầm lãnh mang theo thần nhiên bất đắc dĩ cũng là dị thường kiên định nói: “Ta, có người phải bảo vệ.” Tay chậm rãi nắm chặt, đầu ngón tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay, nàng có một đôi mắt trong trẻo sâu sắc, đau đớn có thể làm cho hắn nhớ kỹ muốn lạnh lùng.

Bảo vệ, thật âm áp. Hắn thật sự là một ca ca tốt. (= = Vân tỷ thật....) Cố Vân nhớ tới lúc cùng hắn tùy ý uống rượu, là thợ săn tiền thưởng tróc nã hung đồ thứ nhất của Khung Nhạc nhưng lại chỉ là vì giết thời gian, hắn khi đó, khoái ý giang hồ, tiêu dao. Giờ phút này hắn thành người có quyền lực lại không còn có tiêu sái cùng tự do, bóng dáng cao ngạo thậm chí lộ ra thần nhiên bi ai.

Người sống ở này trên đời luôn luôn bắt đắ dĩ cùng bị ai như vậy đi! Hít sâu một hơi, dẫu chua xót trong lòng, Cố Vân thấp giọng hỏi: “Sư phụ người là quý y đúng không?”

Ngao Thiên quay người lại vội la lên: “Nàng không thoải mái?”

Lắc đầu, chỉ vào vết sẹo trên mặt, Cố Vân cười nói: “Ta nghĩ là hỏi một chút, hấn có thể chữa khỏi loại vết sẹo trên mặt ta hay không?”

Vết sẹo? Ngao Thiên lạnh lùng trở nên âm lãnh khủng bố, Cố Vân khẽ dừng lại, hấn làm sao vậy?

Ngao Thiên lạnh lùng hỏi: “Vì sao muốn trị mặt?”

Cố Vân bình tĩnh đại ngộ, đoán được hấn có thể là hiểu lầm nhanh chóng giải thích: “Không phải ta!! Là tỷ tỷ của ta, nàng ở trong cung sống không dễ, ta muốn giúp nàng tìm đại phu chữa mặt.”

Mọi người đều làm sao vậy? Cho dù là nàng muốn chữa khỏi mặt mình cũng không cần kinh ngạc như vậy đi? Đáng thương nhất chính là Túc Lăng, ý tưởng thứ nhất của mỗi người đều là hấn ghét bỏ nàng,

Ngao Thiên nhìn Cố Vân thật lâu, xác định nàng không nói dối, không miễn cưỡng cười vui sau sắc mặt mới chậm rãi bình phục, trầm giọng trả lời: “Ta sẽ cùng sư phụ nói.”

“Người chỉ cần giúp ta đi gặp là được, ta tự nói.” Nghe nói cao nhân đều cổ quái, nếu là để sư phụ hấn cho rằng nàng không có thành ý vậy không tốt.

“Hấn không thích gặp người lạ.” Ngao Thiên cự tuyệt, Cố Vân cũng chỉ phải trả lời: “Vậy được rồi, cảm ơn người.”

Thân ảnh cao lớn của Túc Lăng đi tới bên này. Dấu đau đớn trong ánh mắt, Ngao Thiên thấp giọng nói: “Sớm nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong cũng không chờ Cố Vân phản ứng hấn đã xoay người rời đi, cước bộ lại có chút dồn dập, bóng dáng cao ngạo dần dần dung nhập vào bóng đêm, chỉ có màu bạc kia là chói mắt như trước.

Hấn ... làm sao vậy?

Cố Vân có chút thất thần nhìn bóng dáng Ngao Thiên rời đi, sau lưng bỗng nhiên âm áp, hơi thở quen thuộc vây xung quanh nàng.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Dọc theo tầm mắt của nàng, Túc Lăng cũng thấy thân ảnh đi xa kia. Ngao Thiên thành tộc trưởng tự linh đảo, đuổi giết không dứt này cũng có thể đã xong đi. Nam nhân này nếu không phải chủ động buông tha thì sẽ là đối thủ lớn nhất của mình.

Cố Vân không trả lời mà thấp giọng hỏi: “Túc Vũ thế nào?”

Mới một tháng không thấy, Vũ gầy chỉ còn lại da bọc xương, Túc Lăng thở dài: “Ta sai người suốt đêm đưa hấn đuổi về tổ trạch Túc gia, hy vọng tộc trưởng có thể cứu hấn.”

Quay người lại Cố Vân an ủi: “Yên tâm đi, hấn sẽ không có việc gì.”

“Ân.”

Túc Lăng nắm tay Cố Vân, hai người chậm rãi đi tới doanh địa, cùng cô ảnh phía sau càng lúc càng xa.

Đêm đã khuya, cánh hoa không biết mệt mỏi còn truy đuổi trên bờ cát, một thanh ảnh một mình ngồi ở trên bờ cát trắng, gió biển gào thét thổi áo choàng màu đen, nữ tử nhẹ vỗ tiểu thanh xà ở cổ tay, trong mắt lộ ra lạnh lùng.

Trong mắt hấn chỉ có một nữ nhân là nàng ta, cho dù đến thuyền đón đệ đệ, hấn cũng không xem qua nàng. Mục Thương tự giấu cười, quả nhiên là nàng tự mình đa tình.

Che dấu nụ cười, Mục Thương lạnh giọng nói: “Người đi theo ta làm gì?”

250. Chương 250: Chương 250

Hai tay hoàn ở trước ngực, Mộ Dịch chặc chặc cười nói: “Chỉ tốn một lượng bạc có thể không cần tốn nhiều sức tìm linh thạch bảo thù giết cha, thủ lĩnh đại nhân thật đúng là thông minh.”

“Người cứu cho ta!” Hắc còn nói không biết xấu hổ như vậy! Nàng nhưng là tìm một ngàn lượng bạc mua tin tức của hắc về linh thạch cùng người giết cha, hắc lại chỉ nói cho nàng người lấy linh thạch cùng giết phụ thân là sát thủ tự linh đảo. Sát thủ chỉ là hung khí, nàng muốn là người làm chủ phía sau màn, nam nhân chết tiết này cư nhiên dám nói hắc không biết! Làm bộ hảo tâm nói muốn dẫn bọn họ tìm tự linh đảo, kết quả ở trên biển một tháng cũng không tìm được đường đi! Nàng hiện tại chỉ hy vọng hắc nhanh biến mất trước mắt mình!

Mục Thương đứng dậy. Mộ Dịch không những không đi ngược lại nhiều đến trước mặt nàng, chắn đường đi của nàng, cười ra vẻ đáng tiếc nói: “Nhanh như vậy liền qua sông đoạn cầu? Kỳ thật chính nàng cũng rất muốn giúp Túc Lăng diệt hải tặc đi, dù sao người ta đối với người nhưng là có ân a! Ai, sớm biết rằng năm năm trước ở u sơn, ta liền không nên chỉ lo ngắm mỹ nhân mà đã quên anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Người nói cái gì!” Mặt Mục Thương trắng nhợt, mặt cho tới bây giờ đều trấn định xẹt qua thật sâu hoảng sợ.

Nàng kinh hoảng đã lấy lòng hắc, Mộ Dịch tâm tình tốt tiếp tục trêu chọc: “Năm đó nếu là ta so với Túc Lăng sớm từng bước lưu lại áo choàng cho nàng, hiện tại người nàng nhớ mãi không quên nên là ta đi.” Năm đó hắc cùng với Lăng ước đến u sơn uống rượu. Hắc mới đi đến nửa đường, vô ý thấy một nữ tử thể nhưng lớn mật một mình lỏa thân ở ôn tuyền, hắc tự nhiên là mừng rỡ thưởng thức. Sau lại tới vài người trẻ tuổi, hắc còn chuẩn bị xem kịch vui đâu ai ngờ Lăng thấy, để lại áo choàng cho nàng, hồng mất vỡ diễn.

Hắc... Hắc cư nhiên ở đó! Tay chân Mục Thương lạnh lẽo, máu cấp tốc hướng trên mặt vọt tới, tay nắm trường tiên đã phát run, trong mắt dấy lên sát ý, Mục Thương khê nói: “Người muốn chết!”

Trường tiên không lưu tình chút nào hướng cổ Mộ Dịch, Mộ Dịch sớm biết rằng nàng sẽ động thủ, lập tức đề khí nhảy lùi lại, tránh thoát thế tới rào rạt của trường tiên, “Thủ lĩnh đại nhân của ta, nếu tính tình của nàng cùng đáng người giống nhau tốt ta sẽ mê muội nàng hơn!” Lưu lại tiếng cười bừa bãi, thân hình Mộ Dịch nhanh chóng hướng tới Mạo thành.

“Mộ Dịch!” Mục Thương đuổi theo ra mười dặm nhưng cuối cùng làm cho hắc trốn thoát. Ngực một trận buồn đau, nàng ôm ngực, đi trở về, khuất nhục, buồn bực ép nàng tới không thở nổi, nhớ lại cũng như thủy triều nảy lên trong lòng.

Mộ Dịch nghĩ đến lần đầu tiên nàng gặp Túc Lăng là ở ôn tuyền u sơn năm năm trước, kỳ thật không phải. Nàng gặp hắc lần đầu tiên là ở mười năm trước ở Bội thành. Khi đó nàng còn không chưa đến mười tuổi, vừa lùn vừa gầy. Năm đó linh thạch trong tộc vừa mới bị trộm mất, phụ thân lửa giận công tâm, tưởng Khung Nhạc phái người làm liền cùng tướng thủ thành Khung Nhạc đại chiến một hồi, theo sau phạm là người có phục sức mục tộc mặc thủy tiến vào Bội thành đều đã bị bắt đi. Nàng còn quá nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu, vụng trộm chuồn ra nghĩ đến Bội thành chơi, ai ngờ vừa mới vào thành đã bị binh lính thủ thành phát hiện, nàng chung quanh chạy trốn. Chạy trốn tới một chỗ rẽ đường tắt, nàng chỉ cảm thấy đến cả người nhẹ bỗng rồi lập tức rơi vào một lồng ngực kiên cố, còn không biết rõ ràng là chuyện gì, nàng đã muốn trên lưng ngựa, toàn thân bị áo choàng bao kín.

Người cứu nàng chính là Túc Lăng. Khi đó hắc vẫn là thiếu niên trong sáng, giống hiện tại không thích nói chuyện, hắc đem nàng đưa đến rừng mưa sau cũng không nói gì liền đã giục ngựa đi chỉ chờa cho nàng một bóng dáng khiến nàng không thể quên. Nếu không phải lần tương trợ kia, ở u sơn lại gặp, nàng cũng sẽ không vừa thấy là hắc liền hoảng. Nàng chờ mong gặp lại hắc như vậy, hắc lại căn bản không nhận ra nàng, chính là để lại cho nàng một cái áo choàng mà thôi. Lúc ấy tâm tư đều bị kinh hãi cùng bị hắc không nhìn mắt mắt chiếm cứ cho nên mới không phát giác Mộ Dịch nam nhân chết tiết này đã ở phụ cận, nghĩ vậy nàng lại hận nghiêng rằng!

Mộ Dịch! Người tốt nhất không cần xuất hiện ở trước mặt ta, bằng không nhất định đem ngươi băm thây vạn đoạn!

Hôm sau, chủ trưởng.

Túc Lăng ngồi ở chủ vị, Cố Vân đứng trước bàn, nhìn trận hình của hải tặc. Kỳ thật trận hình biến hóa của bọn họ không phải rất nhiều, chủ yếu là phối hợp rả ả ỷ, năng lực khống chế thuyền rất mạnh. Một đám nam nhân đều đang đợi, Hàn Thúc cùng Kiều Lân Phong hiển nhiên đã bắt đầu không kiên nhẫn.

Cố Vân nhìn, vị trí cạnh cửa để lại cho Ngao Thiên, hẳn sử dĩ ở chỗ này, là vì Kiều Lân Phong cảm thấy chỉ có hắn có thể kiềm chế Mục Thương, cho nên mới thỉnh hắn lại đây. Cố Vân cảm thấy cũng không cần, tuy rằng cùng Mục Thương giao thủ số lần cũng không tính nhiều nhưng là nàng nhận định Mục Thương cũng không phải hạng người lật lọng.

Buổi trưa vừa qua phía ngoài đã vang lên bầm báo, “Tướng quân, thủy mục tộc trưởng Mục Thương đến.”

Túc Lăng trả lời: “Thỉnh nàng vào.”

Mục Thương đứng hạn xuất hiện ở trưởng, phía sau nàng chỉ có Ngôn Ca đi theo. Thấy rõ Ngao Thiên, trên mặt Ngôn Ca lập tức dâng lên tức giận, sợ bọn họ lại đánh nhau, Kiều Lân Phong vội vàng hỏi: “Người hiện tại có thể nói hải tặc ở nơi nào đi?”

Mục Thương đi đến trước bàn, nhìn thoáng qua Cố Vân đối diện, trong mắt xẹt qua cảm xúc phức tạp. Cố Vân còn chưa kịp thấy rõ nàng ta đã quay đi, cầm một khối da trâu trong tay mở ra chỉ vào một chỗ trong đó, thấp giọng nói: “Ở chỗ này.”

Cố Vân nhìn kỹ đi, đó là hẻ ra vẽ bản đồ tinh xảo đá ngầm phân bố đồ, mặt trên ghi rõ đá ngầm đàn lớn nhỏ đá ngầm vị trí. Cố Vân âm thầm kinh ngạc, nàng thế nhưng họa ra đá ngầm phân bố đồ, nàng mới đến Đông hải bao lâu?

Tất cả mọi người bị hình phân bố đá ngầm của Mục Thương hấp dẫn đến bên cạnh bàn, xem qua sau vô cùng kinh ngạc. Kiều Lân Phong ngạc nhiên hỏi: “Người, người làm như thế nào?”

Mặt Mục Thương như trước không chút thay đổi, thanh âm khàn khàn lãnh đạm trả lời: “Vạn vật đều có linh tính, biển cũng vậy.”

Linh tính? Mọi người còn tại nghi hoặc, một tiểu thanh xà từ tay áo của nàng chảy xuống, miễn cưỡng phun lưỡi, lại chậm rì rì bám vào cổ tay Mục Thương, Mục Thương khẽ vuốt đầu của nó một chút, tiểu thanh xà liền ngoan ngoãn không nhúc nhích. Kiều Lân Phong âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, linh khí hẳn không biết, nữ tử này thấy thế nào đều là một thân tà khí

251. Chương 251

“Người nói tiếp.” Cố Vân sớm kiến thức tiểu thanh xà đáng giận của Mục Thương, lòng của nàng chỉ tại bản đồ, Mục Thương nếu có thể tìm được chỗ ở của hải tặc liền nhất định hiểu biết tình huống cơ bản bên trong.

“Hải tặc có mười lăm chiến thuyền, ngày hôm qua bị chìm năm chiến thuyền, còn mười chiến thuyền, thuyền nhỏ có ba mươi sáu cái. Bình thường chiến thuyền đều phân bố tại đây bởi vì nơi này đá ngầm đều rất lớn, là bình thường thiên nhiên, có thể dễ dàng tránh thoát các người, thuyền nhỏ phần lớn tập trung ở giữa các thuyền lớn. Hải tặc thích theo hai nơi xuất khẩu này đi ra, một chỗ là nơi hôm nay các người bị vây, một chỗ khác chỗ chính là nơi này.” Ở bản đồ chỉ ra, Mục Thương tiếp tục nói: “Chiến thuyền muốn đi vào chỗ này cũng rất dễ dàng bị hải tặc vây công.”

Thuyền của hải tặc thế nhưng so với Túc gia quân còn nhiều hơn, này rất bất khả tư nghị, Hàn Thúc sợ hãi nói: “Không thể tưởng được hải tặc còn có nhiều chiến thuyền như vậy! Cũng may đều là thuyền nhỏ cỡ dùng không lớn.”

“Người sai lầm rồi.” Cố Vân lo lắng nói: “Thuyền nhỏ có đôi khi so với thuyền lớn lợi hại hơn, thuyền nhỏ chỉ cần tránh ở sau thuyền lớn chậm rãi tiếp cận thuyền địch sau đó xem đúng thời cơ ra tiếp cận thuyền

địch. Thuyền nhỏ linh hoạt, đạn pháo muốn đánh trúng cũng không dễ dàng, một khi làm cho bọn họ tới gần khoảng hai mươi trượng đại pháo liền không đánh đến bọn họ, đến lúc đó hải tặc có thể phóng tên lửa thậm chí trực tiếp leo lên thuyền.”

Nghiêm trọng như vậy, phiền táo vỗ vỗ gáy, Hàn Thúc giương giọng kêu lên: “Chúng ta hiện tại đã biết ổ hải tặc lại có bản đồ phân bố đá ngầm, vừa lúc thừa dịp hải tặc chưa chuẩn bị, vọt vào tiêu diệt!”

“Đá ngầm phức tạp xa xa so với các người tưởng tượng, bản đồ chính là đại thể phân bố, bên trong đá ngầm thật to nhỏ dưới đáy biển không ai có thể hoàn toàn biết được. Chiến thuyền Túc gia quân lớn như vậy, một khi đi vào dễ dàng bị phát hiện, các người lại không có hải tặc quen thuộc địa hình, đến lúc đó không là các người tiêu diệt người khác mà là tự tìm tử lộ.” Thanh âm lạnh lùng của Mục Thương hoàn toàn dập tắt khí thế ngất ngưởng của Hàn Thúc.

Như vậy không được như vậy cũng không được, hải chiến thực phiền toái! Hàn Thúc cá giận nói: “Vậy người nói làm sao bây giờ, tiến lại không thể tiến, hôm qua hải tặc mới bị thương nặng, nhất định không dám ra, cho dù đi ra cũng có thể như ngày hôm qua đi ra ba năm chiếc thuyền, không thể tiêu diệt bọn họ hậu hoạn vô cùng.”

Vẫn trầm mặc Túc Lăng bỗng nhiên mở miệng nói: “Chỉ cần có mồi, bọn họ vẫn ra.”

“Mồi?”

Cổ Vân kinh hãi, “Người muốn dùng chính mình làm mồi?”

Sắc mặt Kiều Lân Phong trắng bệch vội la lên: “Tướng quân vạn vạn không thể! Ngài...”

Túc Lăng nâng tay ngăn cản Kiều Lân Phong tiếp tục nói, tiếp tục nói: “Bọn họ có nhiều chiến thuyền như vậy, tác chiến còn có trận pháp biến hóa, hải tặc này khẳng định không phải hải tặc bình thường. Ta thấy bọn họ mấy ngày này khiêu khích kiêu ngạo như vậy, thứ nhất là muốn thử năng lực Túc gia quân; thứ hai chính là hướng ta, chỉ cần dùng ta làm mồi hơn nữa xuất hiện ở khu vực bọn họ cho rằng bọn họ sẽ thắng, bọn họ nhất định sẽ ra, lại là toàn bộ ra.” Muốn mạng của hắn ở trên đất bằng khó với lên trời, nhưng là ở trên biển liền dễ dàng nhiều lắm, bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Du Đặc nhin không được nói: “Hải tặc rốt cuộc là loại người nào? Ai ở sau lưng duy trì bọn họ?” Bằng không như thế nào có khả năng có nhiều chiến thuyền như vậy?

“Này Mộ Dịch hẳn là biết.” Hắn được xưng trong thiên hạ chỉ cần có tiền, không có chuyện hắn không biết. Hàn Thúc trái nhìn phải nhìn cũng không phát hiện thân ảnh đỏ sẫm kia hỏi: “Mộ Dịch đâu?” Ngày hôm qua còn tại, như thế nào cả đêm sẽ không thấy bóng đâu ?

“Hắn đã chết!”

Mọi người sửng sốt, đều cho rằng không có nghe thấy cú đầu, nhìn bản đồ phân bố đá ngầm rậm rạp. Chỉ vì trong thanh âm kia còn có mang theo nghiêng rằng nghiêng lợi phần hận, cũng không biết Mộ Dịch đắc tội vị băng sơn mỹ nhân này như thế nào.

“Tốt lắm, chúng ta vẫn là thương lượng một chút nghĩ một phương án có thể thực hành đi.” Nhìn về phía Túc Lăng, Cổ Vân trả lời: “Người thấy thế nào?” Hắn nếu nghĩ đến dùng chính mình làm mồi khẳng định cũng đã muốn nghĩ kế hoạch tác chiến.

Túc Lăng chỉ vào khu vực hải tặc thường xuyên thường lui tới, trầm giọng nói: “Ta suất lĩnh sáu chiến thuyền, mười thuyền nhỏ tiến vào nơi bọn họ mai phục, sáu chiến thuyền, mười ba thuyền nhỏ khác chia làm hai đường phục kích bên ngoài hải tặc vòng vây. Đợi bọn họ toàn bộ phóng ra dọn xong trận hình sau, bọc đánh vây khốn bọn họ.”

Hàn Thúc mừng rỡ, cười nói: “Kế này rất tốt, đến lúc đó trong ngoài giáp công, hải tặc nhất định có chạy đằng trời.”

Cổ Vân nhìn chằm chằm bản đồ phân bố đá ngầm, sắc mặt chút không thấy vui mừng, mà ngược lại là nhăn cang chặt, có người hỏi: “Quân sư nghĩ sao?”

Cố Vân lạnh giọng nói: “Kế hoạch trong ngoài giáp công này tốt lắm chính là muốn sử chiêu đường lang bộ thiên hoàng tước ở phía sau, hoàng tước phải muốn ở thiên không bị ăn luôn đuổi tới. Muốn tránh thoát hải tặc tầm mắt, chiến thuyền phải giấu ở cách vòng chiến sau đá ngầm ở mười dặm ngoài.” Cố Vân ngừng đầu, nhìn về phía Du Đặc hỏi: “Gần nhất đều là gió Tây Bắc, ở ngược gió từ mười dặm ngoài chạy tới muốn bao lâu?”

Ở trong lòng tính toán một chút, Du Đặc trả lời: “Khoảng nửa canh giờ.”

Cố Vân nhìn Túc Lăng, tại đôi mắt đen kia thấy thần nhiên bất đắc dĩ cùng kiên trì, hắn cũng biết làm như vậy thực mạo hiểm nhưng là hắn vẫn là đề suất, là rất tự tin vẫn là rất không để ý mạng của mình! Trùng Túc Lăng, Cố Vân không khách khí nói: “Mất thời gian như vậy, hoàng tước còn chưa đuổi tới, thiên đã bị đường lang ăn hết.”

Những lời Cố Vân nói làm cho Hàn Thúc nghe khó chịu, lớn tiếng phản bác: “Chỉ nửa canh giờ mà thôi, ngài cũng quá coi thường người đi.”

Túc Lăng lấy thân thiệp hiểm như vậy, trong lòng Cố Vân đã muốn cảm tức thật lâu, hiện tại Hàn Thúc còn nói xem thường bọn họ, nàng rốt cục nhịn không được giận dữ: “Hải tặc còn có mười chiến thuyền lớn, ba mươi sáu thuyền nhỏ, lửa đạn mãnh liệt, quen thuộc hải chiến, lại giỏi vây công, Túc gia quân chỉ động sáu chiến thuyền, mười thuyền nhỏ đến dụ địch, các người có mấy cái mạng! Có thể chống bao lâu?”

Cố Vân cơ hồ là rít gào, không chỉ có Hàn Thúc sợ tới mức ngốc ở nơi nào, tất cả mọi người bị lửa giận của nàng chấn trụ, trong trường yên tĩnh ngay cả tiếng hít thở đều có vẻ dị thường rõ ràng.

Túc Lăng thầm than, tính tình của nàng càng ngày càng kém. Hắn hiểu được nàng sinh khí như vậy hoàn toàn là vì lo lắng hắn nhưng là hải tặc một ngày không trừ, ven bờ Đông hải một ngày không thể an bình. Hải tặc rõ ràng là hướng về phía hắn, hắn không thể làm cho dân chúng tiếp tục chịu khổ.

Rống xong rồi, sự tình hay là muốn giải quyết. Cố Vân hít sâu một hơi, áp chế phiền táo cùng sầu lo trong lòng, thấp giọng nói: “Nếu nhất định phải dụ địch xuất động, người phải mang tám chiến thuyền tiến vào vòng mai phục, hơn nữa sáu chiếc thuyền của Mục Thương hẳn là có thể ngăn cản được.”

Ngôn Ca vẫn không kiên nhẫn ngồi nghe, vừa nghe bọn họ cũng phải đi lập tức quát: “Chúng ta dựa vào cái gì mà cùng đi?”

Cố Vân nhẹ nhàng nhượng mảy hờ lạnh nói: “Có người không phải đã nói giúp ta tiêu diệt hải tặc sao? Hiện tại đối ý?” Cố Vân đem “Giúp ta” hai chữ nói rất nặng, Mục Thương dám lấy nàng mà nói, nàng làm sao không biết xấu hổ không vật tận sức dụng đây!

Băng nhan xinh đẹp khó được lộ ra một chút tươi cười, Mục Thương sáng khoái nói: “Được, ta sẽ cùng Túc Lăng tiến vào vòng mai phục của hải tặc.”

Mục Thương sáng khoái như vậy làm sắc mặt Cố Vân cũng tốt hơn chút, “Các người ném thuốc nổ tuy rằng không có uy lực lớn như đại pháo nhưng là đối phó thuyền nhỏ cũng rất hữu hiệu.”

Kiều Lâm Phong cười khổ nói: “Túc gia quân trước mắt tổng cộng chỉ có mười hai chiến thuyền, còn có ba cái bị phá. Dụ địch dùng tám chiến thuyền, mai phục vây công cũng chỉ còn bốn chiến thuyền, còn muốn chia làm hai đường, chỉ sợ hỏa lực không đủ.”

Chủ trường lại một lần nữa an tĩnh lại. Đúng vậy, thuyền nhiều như vậy mà thôi, thực dễ dàng được cái này mất cái khác.

“Ta có thể giúp các người phục kích hải tặc.” Trầm thấp giọng nam lạnh lùng như trước nhưng cũng rất rõ ràng. Mọi người Ngao Thiên, không rõ thân là chủ nhân tụ linh đảo cì sao hắn lại muốn giúp trợ Túc gia quân? Sắc mặt Ngao Thiên cơ hồ không có biểu tình gì, liền ngay cả đôi mắt cũng không tiết lộ bất cứ cảm xúc gì.

Người khác không rõ Túc Lăng lại rất rõ ràng. Ứng mâu vi liêm, nhìn nữ tử bên cạnh mình, Túc Lăng lớn tiếng nói: “Được. Thanh Mạt, nàng liền cùng Ngao Thiên chỉ huy mai phục vây công.”

Cố Vân ngăn ra, vì sao không cho nàng đi cùng hắn dụ địch? Sắc mặt Cố Vân rất khó xem, tâm tư Túc Lăng cũng không khó đoán, cho dù gia tăng mấy chiến thuyền, cùng thực lực hải tặc như trước phân biệt.

Một trận hung hiểm vô cùng, nàng cùng Ngao Thiên ở ngoài trợ giúp sẽ an toàn hơn rất nhiều, hơn nữa ... Ngao Thiên sẽ không để nàng gặp chuyện không may.

Cố Vân hừ lạnh một tiếng, hần nghĩ đến thật đúng là chu đáo! Lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác, Cố Vân không hề nhìn hần, tuy rằng không thể cùng hần ứng chiến nhưng nàng nói qua phải bảo vệ hần, sẽ nghĩ mọi biện pháp làm được! Cố Vân lãnh mầu híp lại, trầm giọng nói: “Nếu biết bọn họ chủ thuyền ở nơi nào, trước đối chiến còn có thể làm một chút chuyện.”

Làm cái gì? Mọi người nghi hoặc nhìn về phía Cố Vân. Cố Vân cũng không thừa nước đục thả câu, trả lời: “Hải tặc lợi hại nhất chính là đại pháo, chỉ cần chúng ta có thể phá hư đại pháo của bọn họ, cho dù chính là phá đi một bộ phận, phần thắng của chúng ta sẽ rất lớn.”

Kiều Lâm Phong vội la lên: “Phá hư như thế nào?”

Cố Vân không trả lời hần mà là quay đầu nhìn về phía Mục Thương hỏi: “Nếu là ở buổi tối, thuyền của người có thể tiếp cận doanh địa thuyền hải tặc mà không bị phát hiện khoảng bao nhiêu?”

Trầm mặc trong chốc lát, Mục Thương trả lời: “Hai dặm. Hải tặc cảnh giác rất cao, cho dù ban đêm, mỗi thuyền lớn thuyền nhỏ đều sẽ có người tuần tra, một khi có thuyền tới gần hai dặm, cho dù là thuyền bé đều lập tức bị bọn họ phát hiện.”

Nàng ta nghĩ đến nàng muốn làm cho người ta cho thuyền nhỏ đi qua đi, Cố Vân khinh cười hỏi: “Nếu là người?”

“Người? Người tưởng dựa vào bơi lội đi qua?” Mục Thương sửng sốt, lập tức lắc đầu, “Hiện tại là tháng một, không nói đến nước biển lạnh như băng buốt đến xương, biển cũng không phải sông, không ai có thể ở biển ba đào mãnh liệt bơi xa như vậy.”

“Này người không cần lo lắng, ta chỉ muốn biết có thể tránh thoát mắt hải tặc hay không.”

“Nếu là người, có thể.” Nhìn chằm chằm Cố Vân thật lâu, Mục Thương nghi hoặc, “Người muốn làm như thế nào?”

Không chỉ có Mục Thương tò mò, tất cả mọi người muốn biết Cố Vân muốn làm gì.

“Ngày hôm qua ta xem các tướng sĩ tu bổ chiến thuyền, bọn họ dùng một loại thực đặc biệt gì đó dính ở chỗ tổn hại.” Nói xong, Cố Vân nhìn về phía Kiêu Lâm Phong, Kiêu Lâm Phong giải thích nói: “Đó là Đông hải đặc hữu thực vật, cây tiêu tình, đem quả xé ra cùng hành điệp hỗn hợp có thể được đến một loại chất nhầy dính hoạt, ngư dân địa phương thường dùng nó để bả tiểu lỗ hồng ở đáy thuyền. Thứ này hỗn hợp sau hai khắc sẽ trở nên cứng rắn vô cùng, bị nó niêm trụ trên cơ bản là không bị phá, hơn nữa gặp nước không tan.”

Cố Vân gật đầu, trong mắt hiện lên một chút giao hoạt, thấp giọng nói: “Chúng ta, chỉ cần đem loại chất nhầy này đổ vào nòng pháo hải tặc, đại pháo của bọn họ liền không thể dùng.”

Đúng vậy! Ngăn chặn đại pháo hải tặc xem bọn hần còn kiêu ngạo như thế nào! Kiêu Lâm Phong hưng phấn vỗ đùi nhưng là nghĩ lại lại cảm thấy không quá khả năng, “Chủ ý này rất tốt nhưng là ai có thể làm được đến?”

“Dư Thạch Quân.”

Dư Thạch Quân tiến lên. Cố Vân thấp giọng nói: “Đi ‘điều hầu’ chọn lựa năm mươi tướng sĩ chịu đựng tốt nhất, làm tốt tác chiến chuẩn bị chờ mệnh lệnh của ta.”

“Rõ.” Dư Thạch Quân lĩnh mệnh rời đi.

Kiều Lâm Phong không hiểu ra sao, trong quân Túc gia khi nào thì có “Điều hầu”, không phải phục hồ doanh lợi hại nhất sao? Du Đặc ở kinh thành dừng lại quá một đoạn thời gian, nghe nói qua uy danh cái gọi là “Điều hầu”, ở bên tai Kiêu Lâm Phong nói nhỏ vài câu, Kiêu Lâm Phong kinh ngạc nhìn về phía Cố Vân, nàng đang cùng tướng quân thấp giọng nói cái gì, sắc mặt tướng quân trở nên có chút ám bất quá cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng.

Túc Lăng trầm giọng nói: “Du Đặc, phái người đi chuẩn bị quả tiêu tình cùng hành điệp.”

“Rõ.”

“Tối nay giờ tý ta cùng Mục Thương đi đánh lén, sáng sớm ngày mai liền quyết chiến với hải tặc.” Cố Vân cùng Mục Thương nhìn thoáng qua nhau, nàng như trước là mặt lạnh, bất quá Cố Vân theo trong mắt nàng thấy được thần nhiên chờ mong. Nàng đoán đúng, Mục Thương tuyệt đối là loại người nghênh đón khiêu chiến sẽ hưng phần.

“Đây là trận hình của thuyền hải tặc ngày hôm qua ta vẽ, trên chiến trường đối công chiến cũng là người có kinh nghiệm, người an bài một chút kế hoạch tác chiến cụ thể đi.” Cố Vân đem bản vẽ trên bàn đưa cho Túc Lăng, ngữ khí vẫn là không tốt lắm nhưng là lại đồng ý Túc Lăng an bài cùng một tổ với Ngao Thiên. Chỉ có vậy công kịp mới cứu được Túc Lăng, nàng muốn là trợ hân thắng lợi, đứng bên người hân hay không cũng không trọng yếu.

Túc Lăng không hiểu vì sao nàng bỗng nhiên nghĩ thông suốt nhưng là chỉ cần nàng không thiệp hiểm là được

252. Chương 252

“Giờ Tý ngày mai, Hàn Thúc, Kiều Lâm Phong tùy ta xuất chiến, thuyền Mục Thương cùng thuyền nhỏ..”

Chủ trương to như vậy, một đám người quay chung quanh bàn tiến hành bàn hành động ngày mai, liền ngay cả Ngao Thiên cùng Ngôn Ca vẫn cách thật sự xa cũng đứng dậy lại gần.

Mặt trời chiều ngã về tây, mặt trời đỏ bừng hơi trầm xuống biển lớn phủ lên một tầng ánh sáng vàng ảm áp, ba quang lay động có chút chói mắt. Bờ biển, các tướng sĩ đều ở vì ngày mai xuất chiến bận rộn, một thân ảnh cao to một mình đứng ở trên bờ cát, đôi mắt đen nhìn chăm chú vào mặt biển, nhìn thái dương lửa đỏ một chút bị nuốt hết, trên mặt cũng hiện lên một tia thương cảm khó có thể nắm lấy,

Sóng biển đuổi bắt bờ cát, sóng bên chân tản ra, hân vẫn là như vậy chuyên chú nhìn chăm chăm phía trước tuyệt không để ý sóng biển sắp ướt nhẹ góc áo của mình.

Cố Vân than nhẹ một tiếng, tiến lên cầm lấy ống tay áo Túc Lăng, kéo hân lại vài bước. Hiểu được áp lực của Túc Lăng, Cố Vân đứng ở bên cạnh hân, thoải mái cười nói: “Có thời gian nhàn hạ thoải mái thưởng thức mặt trời lặn?”

Cố Vân vừa dứt lời thất lưng đã bị một đôi tay ôm lấy, ngay sau đó nàng đã rơi vào lồng ngực quen thuộc, xa xa còn có rất nhiều tướng sĩ đang kiểm tra thuyền cùng đại pháo, thỉnh thoảng còn có người nhìn hướng bên này. Cố Vân có chút không được tự nhiên từ chối một chút, tay ở bên hông cũng không buông ra, thanh âm trầm thấp cùng hơi thở ấm áp ở bên tai vang lên, “Để ta ôm nàng một chút.”

Tiếng tim đập hữu lực xuyên thấu qua ngực, một chút lại một chút truyền đến, Cố Vân không giãy dụa, không nhìn thấy vẻ mặt của hân chỉ có thể thông qua cái ôm làm người khác hít thở không thông đến cảm thụ cơn sóng trong lòng hân. Cố Vân thấp giọng hỏi: “Người, làm sao vậy?”

Túc Lăng không trả lời, chính là tay ở trên lưng nàng càng ôm chặt. Ngày mai có một trận chiến hân sớm biết dữ nhiều lành ít, hân đã đem nàng “An bài” đến bên người Ngao Thiên, như vậy xem như là trước tiên cáo biệt sao? Bị ôm chặt nhưng nàng không thấy đau, chính là tâm từng đợt buộc chặt, so với đau càng khó chịu.

Tùy ý hân liền ôm lấy như vậy, thật lâu, Cố Vân lạnh giọng nói: “Túc Lăng, ta không cho người chết người liền không thể chết được, hiểu chưa?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hoàn toàn là mệnh lệnh lại mang theo nhẹ nhàng run run. Người sau lưng cứng đờ, càng sâu ôm người trong lòng vào, giọng nam trầm thấp kiên định lưu lại một chữ, “Được.”

Thái Dương đã muốn hoàn toàn rơi vào biển chỉ còn lại có nhiều điểm dư quang nhưng cũng cũng đủ đem thân ảnh ôm nhau lạp rất dài.

Đêm khuya biển cùng ban ngày hoàn toàn bất đồng, ban ngày nước biển trạm lam trong suốt ở giờ khắc này trở nên dị thường dữ tợn, mỗi một sóng biển giống nhau đều là một hắc động u ám, đem hết thấy căn nuốt, tiếng sóng biển cọ rửa ở đá ngầm, mỗi một lần đều làm cho người ta sợ hãi.

Sau một chỗ đá ngầm thật to dừng một con thuyền, hai nữ tử đứng ở đầu thuyền, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cách đó chiến thuyền sắp xếp không xa.

Cổ Vân thấp giọng thở dài: “Cảnh giác quả nhiên rất cao.” Mỗi chiến thuyền đều an bài có bốn năm người tuần tra, trên boong, khoang thuyền cùng đuôi thuyền còn có người gác, nàng chỉ có thể nhìn đến một mặt tình huống, dựa theo Mục Thương nói, hai thuyền lớn trung gian có thuyền nhỏ, nơi đó thủ vệ nhất định cũng sẽ rất nghiêm mật.

Mục Thương thấp giọng trả lời: “Muốn đem sở hữu đại pháo đồ là không có khả năng, có thể đổ vào ba mươi đại pháo ở năm chiến thuyền gần chúng ta nhất cũng đã thực giỏi.”

Cổ Vân gật đầu nói: “Bắt đầu đi.”

Mục Thương quay đầu, đối với hai người phía sau nói: “Ngôn Ca, Vô Cực, phái người làm hỗn hợp quả tiêu tình cùng hành điệp.”

“Rõ.”

Trên boong là quả tiêu tình cùng cành lá, mấy chục tộc nhân lưu loát bóc quả giao hòa cùng hành điệp, đem chất lỏng dính trừ đổ vào đại ống trúc đã sớm chuẩn bị tốt, cuối cùng dùng sáp nóng bịt bên ngoài.

Một bên Ngôn Ca nhìn không được nhìn về phía năm mươi nam nhân, bọn họ đang đem nước biển đổ lên người. Nghe nói này là vì sợ bọn họ vào nước nhất thời chịu không nổi nhiệt độ thấp của nước biển thân thể rút gân hoặc là trái tim tê liệt, hẳn là không hiểu lắm rút gân, tê liệt là cái gì, bất quá hẳn nhưng thật ra thật sự rất bội phục mấy người này.

Ban đêm biển so với ban ngày lạnh hơn nhiều, hẳn bọc quần áo ấm đều còn cảm thấy lạnh càng đừng nói lỗ tai cùng ngón tay lộ ở bên ngoài sớm cũng đã đông lạnh có chút cương cứng. Mà bọn họ thể nhưng còn không rên một tiếng, không chút do dự đổ nước lạnh từ đầu đến chân, cái loại băng hàn đến xương này có thể nghĩ, trên người mỗi người đã dâng lên sương trắng, ngay cả như vậy mọi người đều là đồng dạng kiên nghị.

Liên ngay cả Mục Thương đều không thể không cảm khái, Túc gia quân quả nhiên là Túc gia quân, kỷ luật nghiêm minh, cương nghị dũng mãnh như vậy khó trách bách chiến bách thắng! Khó trách nàng dám nói bơi đêm!

Cổ Vân đi đến trước mặt bọn họ, tất cả mọi người động tác thống nhất buông thứ trong tay đứng thẳng chờ nàng hạ lệnh.

Cổ Vân chỉ vào thuyền lớn đối diện thấp giọng nói: “Đối diện có ba mươi khẩu pháo, nhiệm vụ của mọi người hôm nay chính là đem chất nhầy ở ống trúc ngã vào đại pháo hải tặc, thời gian chỉ có hai khắc, hiểu được không?”

“Có.” Chính tề mà đơn giản trả lời, không khác thường, chỉ có phục tùng.

“Chuẩn bị một chút, tự mục tiêu.”

Ở huấn luyện “Điều Hâu”, Cổ Vân cho tới bây giờ đều chỉ nói nhiệm vụ, mà sẽ không dạy bọn họ đi làm như thế nào. Nàng cần là một bộ đội đặc chủng vĩ đại ở mọi mặt, bọn họ có thể định ra kế hoạch tác chiến, có thể lẫn nhau câu thông, có thể từng binh sĩ tác chiến, cũng có thể hiệp đồng tác chiến, lúc này cũng vậy.

Cổ Vân đang nói, năm mươi người liền thuận thực xếp thành hàng.

Ống trúc đã muốn toàn bộ đầy, các tướng sĩ mỗi người đeo một ống trúc, trói dây thừng đứng ở đầu thuyền chờ Cổ Vân mệnh lệnh.

“Nhớ kỹ, chỉ có hai khắc (ba mươi phút), phải hoàn thành mục tiêu.”

“Rõ.”

Nhìn bóng dáng trẻ tuổi kia, Cố Vân tâm một trận đau đớn. Nước biển lạnh như thế nào nàng biết, lộ trình hai dặm xa nàng cũng biết, nhưng là nếu không thể phá hư đại pháo đối phương, ngày mai kia sẽ rất khó có cơ hội thắng!

Thân là quân nhân, bọn họ không lựa chọn, nàng cũng không lựa chọn.

Chậm rãi đi đến phía sau bọn họ, Cố Vân dùng âm lượng chỉ có bọn họ có thể nghe được: “Điều cho ta còn sống trở về!”

Thanh âm nghiêm khắc mang theo ghen ngào rõ ràng, chúng tướng không có quay đầu, như trước nhìn mặt biển, một dòng nước ấm lại ở trong lòng chảy qua.

“Xuất phát.”

Cố Vân ra lệnh, từng thân ảnh không có một tia chần chừ nhảy xuống, nhảy vào bên trong biển lớn băng hàn.

Ngôn Ca nhin không được chạy đến đầu thuyền nhìn xuống phía dưới, bên trong sóng biển mãnh liệt chỉ mơ hồ có thể thấy một đám đầu cao thấp phập phồng chính ra sức hướng tới thuyền lớn. Gió lạnh thổi ở trên người giống đao cắt, Ngôn Ca không tự giác run lên một chút. Mặc kệ bọn họ có đổ hết vào đại pháo được hay không, liên chỉ là loại dũng khí cùng nghị lực này hẳn đã muốn ăn xong!

Thời gian một chút trôi qua, Cố Vân vẫn rất căng thẳng. Cho dù nàng cực lực bảo trì trầm ổn, lo lắng trên mặt che cũng che không được.

Mục Thương cầm một cái kính nhìn xa đưa tới trong tay nàng, Cố Vân cảm kích gật gật đầu. Gió kính nhìn lại, đại hải mờ mịt căn bản không nhìn thấy bóng người, phụ cận thuyền lớn hải tặc cũng không có động tĩnh gì. Lập tức hết hai khắc, Cố Vân lo lắng an nguy của bọn họ lại lo lắng qua thời hạn chất nhầy đã đọng lại, như vậy hành động lần này liền thất bại, bọn họ cũng nhận không bằng hàn tới xương này.

Ngay khi Cố Vân hoảng loạn, bên người vang lên tiếng Ngôn Ca sợ hãi than, “Hô, thật đúng là đi!”

Cố Vân nhìn kỹ chỉ thấy một cái dây thừng theo mặt biển tung lên mang theo móc sắt vững vàng câu ở pháo đài. Ngay sau đó một đám hắc ám thân ảnh thuận dây thừng một đường hướng lên trên, đi đến chỗ khẩu pháo, dùng hai chân ôm lấy dây thừng ổn định thân mình, lập tức lấy ống trúc ở sau người, thân mình nhanh chóng hướng lại gần nòng ống, chỉ chốc lát sau liền lui ra. Tiếp theo bọn họ theo dây thừng chui xuống biển, dùng kĩ xảo run dây thừng, dây thừng liền vô thanh vô tức rơi vào biển. Động tác của bọn họ cực nhanh, sạch sẽ lưu loát, tổng cộng không vượt qua năm phút. Xung quanh thuyền lớn lại bình tĩnh xuống, người tuần tra không có chú ý tới khoang đáy đã xảy ra cái gì.

Buông kính, trên mặt Cố Vân không có nhiều lắm vui sướng khi nhiệm vụ hoàn thành mà là nhú mày. Nàng cho bọn hắn làm huấn luyện chịu rét, huấn luyện sự chịu đựng, nàng có tin tưởng bọn họ có thể bơi qua nhưng là khiêu chiến lớn nhất là có thể bơi trở về hay không.

Cố Vân đứng ở đầu thuyền, hai tay gắt gao nắm lấy rào chắn lạnh như băng, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt biển bắt đầu khởi động nháy mắt không nháy mắt, mỗi một phút đồng hồ đều dài lâu!

Rốt cục, một đám ra sức bơi về xuất hiện ở trước mắt Cố Vân. Giờ khắc này, trong lòng nàng kích động hơn cả lúc nhìn đến bọn họ hoàn thành nhiệm vụ. Đứng ở bên cạnh thang dây, khi bọn họ lên thuyền, Cố Vân vươn tay kéo một đám lên, độ ẩm trong lòng bàn tay kia lạnh đến cơ hồ ma túy tâm.

Người đã lên thuyền bọc chăn bông thật dày ngồi trên thuyền vẫn run run. Dưới bóng đêm, sắc mặt bọn họ tái nhợt phát xanh, hơi thở đứt quãng. Cố Vân tâm lại một lần nữa co rút đau đớn, hốc mắt nóng lên lại nhanh chóng ngẩng cao đầu, không cho nước mắt theo hốc mắt chảy xuống, thật vất vả bình phục tâm tình, điểm nhân số, sắc mặt Cố Vân đại biến nóng lòng: “Thạch Hổ cùng Phương Hồng đâu?”

Các tướng sĩ vẻ mặt mờ mịt, bọn họ lúc ấy đều liệu mạng trở về, chung quanh lại rất đen căn bản thấy không rõ lắm phụ cận có người hay không.

Cố Vân chạy về đầu thuyền, trợn to mắt nhìn chằm chằm mặt biển, nước lạnh như thế, nếu bọn họ còn chưa bơi trở lại, chỉ sợ ...

Lãnh Tiêu cùng Cát Kinh Vân cũng đi đến bên người nàng, nhìn chăm chăm mặt biển ý đồ tìm được điểm tung tích.

Trong chốc lát sau, Lãnh Tiêu chỉ vào không xa thấp giọng nói: “Bọn họ ở đằng kia!”

Hai người ở sóng biển chìm nổi vài lần thiếu chút nữa bị áp chế xuống, Phương Hồng giống như đã ngất, Thạch Hổ tướng công hấn ở trên lưng, mỗi một, lạnh như băng làm cho tay chân hắn cũng dần dần không nghe sai sử. Bọn họ kỳ thật cách đầu thuyền rất gần nhưng là cái dạng này căn bản không có khả năng lên thang! Lãnh Tiêu bỏ chặn bông xuống, nói: “Ta đi xuống giúp bọn họ một phen.”

“Ta cũng đi.” Cát Kinh Vân cũng đi theo.

“Các người không được xuống nước.” Tay hai người bị Cố Vân đồng thời bắt lấy, tay bọn họ lạnh như băng không giống như là tay người, liền ngay cả giờ phút này khớp hàm đều là đánh vấp nhau, môi ám màu tím thuyết minh tim bọn họ đã muốn cực độ thiếu dưỡng khí, sao nàng có thể có thể làm cho bọn họ lại xuống biển! Nếu làm không tốt, bốn người cũng không còn mạng!

Cố Vân đẩy bọn họ ra, chính mình xuống. Hai người kinh hãi, “Đầu nhi!” Chỉ có tự thể nghiệm mới biết được nước biển lạnh như thế nào!!

Nắm hai sợi dây thừng buộc trên cổ tay, Cố Vân cầm dây trói một chỗ khác vớt cho bọn họ nói: “Các người yên tâm, ta đi xuống buộc dây thừng ở trên lưng bọn họ, các người đợi rồi kéo bọn họ lên!”

Lãnh Tiêu vội la lên: “Vẫn là ta đi đi!” Cho dù là như thế này nàng cũng muốn ở trong nước!

“Đây là mệnh lệnh.” Thời gian cấp bách, Cố Vân không hề cùng bọn họ nhiều lời, dọc theo thang một đường đi xuống, Thạch Hổ nhìn đến Cố Vân xuống, tinh thần đã muốn bắt đầu tan rã thanh tỉnh rất nhiều, lưng Phương Hồng tiếp tục hướng thang dây bơi đi.

Nhìn đến Cố Vân xuống thang dây, Mục Thương cũng đi tới cạnh đó, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng giờ lên thần nhiên bội phục. Nữ nhân này có quyết đoán, có vũ lực, có mưu lược, có tâm kế, còn có nhân tâm, thu phục tâm “Điều Hầu” là chuyện sớm hay muộn.

Mục Thương thấp giọng nói với Vô Cực: “Đến trong khoang thuyền đốt mấy chậu lửa.”

Vô Cực gật đầu, Ngôn Ca cười nói: “Ta cũng đi.” Hắn bội phục người rắn rỏi chính là không nghĩ tới cô nương kia cũng gan dạ sáng suốt cùng quyết đoán như vậy. Được rồi, hắn sẽ không cùng nàng so đo chuyện chặt đứt roi!

Cố Vân hạ đến cuối thang dây, Thạch Hổ cũng đã bơi tới phụ cận, Cố Vân lớn tiếng nói: “Thạch Hổ, người cố chống!”

Cố Vân nhảy xuống biển, phát hiện nước biển so với trong tưởng tượng của nàng còn lạnh, sóng biển bắt đầu khởi động làm cho nàng muốn tiếp cận Thạch Hổ đều thực khó khăn, thật vất vả bơi tới bên người bọn họ, Cố Vân buộc dây thừng vào trên người Phương Hồng đã hôn mê, dùng sức dây thừng túm một chút, ý bảo bên trên là đã cột chắc. Dây thừng chậm rãi kéo lên trên, Phương Hồng dần dần bị kéo đi lên.

“Thạch Hổ đến người.” Cố Vân cầm dây buộc trên người hắn, Thạch Hổ túm dây thừng một chút, nói: “Ta có thể chính mình đi lên. Ngài làm cho bọn họ kéo ngài đi lên!”

253. Chương 253

Hắn hiện tại còn dong dài như vậy.” Ít nói nhảm, đừng nhúc nhích, lão nương lạnh đã chết.” Một bên kéo một bên buộc chặt dây thừng, Cố Vân lại túm dây, Thạch Hổ cũng bị kéo đi lên.

Tay chân Cố Vân bắt đầu cứng ngắc cũng không dám chần chừ, nàng ra sức bơi hướng thang dây, bắt lấy thang dây nàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó bước một hướng lên trên.

Lên đến nơi Cổ Vân toàn thân ướt đẫm, mặt trắng bệch, chặt vật run không ngừng, Mục Thương lấy chân quần trên người nàng, lạnh lùng nói: “Ta muốn trở về địa điểm xuất phát, các ngươi đến trong khoang thuyền đi, không cần trở ngại ta.”

Cổ Vân đi vào khoang thuyền, có vài chậu than lớn, ngọn lửa ấm áp đang múa. Cổ Vân khoe miệng khe nhếch, tộc trưởng chính là tộc trưởng a, biểu đạt thiện ý cũng muốn khóc như vậy.

Cổ Vân cùng Mục Thương trở về sau liền trực tiếp lên thuyền Ngao Thiên không gặp Túc Lăng cũng không cho Túc Lăng thấy nàng một thân chặt vật. Vì không cho hải tặc phát hiện có mai phục, chiến thuyền phải ở trước hừng đông liền giấu kín ở mặt sau đá ngầm cho nên hơn nửa đêm bọn họ phải xuất phát.

“Không uống.” Lại một bát nước gừng đưa qua, Cổ Vân không thể không cự tuyệt, nàng đã uống hai bát!

Nàng cảm thấy chính mình thực buồn. Nàng hẳn là về đổi bộ quần áo rồi mới đi tìm Ngao Thiên, hiện tại không bị Túc Lăng rống lại còn bị Ngao Thiên trừng. Ngao Thiên tuy rằng một chữ đều không nói nhưng là đêm nay hẳn đều lấy nàng luyện nhãn lực!

Cổ Vân cười nói: “Ta ngủ một hồi, trời sáng nhớ gọi ta.” Nói xong liền lập tức tựa vào ghế nằm đưa lưng về phía Ngao Thiên, nàng cũng không muốn cả đêm đối mặt khuôn mặt lạnh của hắn.

Sau lưng thật lâu không có thanh âm, trong chốc lát sau, một ngoại bào nhẹ nhàng phi ở trên người nàng, sau đó là thanh âm cửa khoang thuyền khép lại.

Cổ Vân chậm rãi quay đầu, trong khoang thuyền liền còn lại nàng một người, vốn tưởng nhắm mắt ngủ một chút rồi lập tức đứng lên nhưng có lẽ là da cừu rất ấm, lại hoặc là thật sự quá mệt mỏi, Cổ Vân hoàn toàn đang ngủ. Khi mở to mắt ánh mặt trời đã xuyên thấu qua màn trúc ở cửa sổ tiến vào khoang thuyền.

Cổ Vân nhanh chóng đứng lên, đẩy cửa sổ nhìn lại. Bên ngoài tuy rằng đã sáng nhưng mặt trời vừa mới từ biển lên cũng không tính muộn.

Cổ Vân ra khoang thuyền, thuyền tụ linh đảo rất lớn, so với chiến thuyền Túc quân còn lớn. Mọi thứ chỉ dùng để gõ thô nhàn sắc ám trầm sở chế làm cho người khác có cảm giác thật áp lực.

Ngao Thiên đứng ở đầu thuyền. Mái tóc màu ngân bạch bị ánh mặt trời nhuộm thấm thành màu vàng, rất đẹp. Ngao Thiên bỗng nhiên quay đầu nhẹ nhàng ngoắc, đưa lưng về phía mặt trời, Cổ Vân thấy không rõ lắm vẻ mặt của hắn nhưng là cảm giác hắn đang cười.

Cười? Nàng hình như chưa gặp Ngao Thiên cười! Cổ Vân đến gần, quả nhiên vẫn là đạm mạc, có lẽ là chính nàng nghĩ nhầm.

“Túc gia quân đã đến.” Thanh âm trầm thấp làm cho Cổ Vân phục hồi tinh thần lại, nhìn lại, rất xa chỉ có thể nhìn một đội đội tàu đến.

Cầm ống nhòm, quả thật là đội tàu của Túc gia quân, vì dụ hải tặc, bọn họ chạy rất chậm. Cách quá xa, cho dù có ống nhòm Cổ Vân cũng thấy không rõ cụ thể tình huống. Hiện tại chỉ có đợi, chờ hải tặc mắc câu, chỉ cần hải tặc mắc câu, bọn họ có thể xuất phát.

Này chính là một canh giờ, mặt trời dần dần lên tới đỉnh đầu. Cổ Vân có chút nóng vội, chẳng lẽ là hải tặc phát hiện đại pháo hư cho nên liền không đến?

“Quân sư.” Phỏng chừng là chờ lâu lắm nên Du Đặc cũng bất an nên lên trên thuyền tụ linh đảo tìm nàng. “Hải tặc vẫn chưa đi ra, chúng ta làm như thế nào đây?”

Cổ Vân nghĩ nghĩ, vừa muốn đáp lời thì thấy rất xa đi ra sáu chiến thuyền cùng mấy chục thuyền nhỏ chậm rãi hướng tới Túc Lăng.

Du Đặc có chút hưng phấn mà cười nói: “Hải tặc rốt cục đi ra! Ta hiện tại trở về chuẩn bị xuất phát.”

“Chờ!” Cổ Vân bỗng nhiên gọi hắn lại, sắc mặt khẽ biến, “Vì sao chỉ có sáu chiến thuyền? Còn có bốn chiến thuyền đâu?” Hải tặc lưu lại bốn chiến thuyền là muốn làm gì?

Nhìn Cổ Vân đang suy nghĩ, Du Đặc thấp giọng hỏi nói: “Quân sư, hiện tại muốn đi qua sao?”

Cổ Vân thật lâu không nói gì, ngay khi Du Đặc nghĩ nàng không có chủ ý, thanh âm trầm ồm thản nhiên trả lời: “Chờ một chút. Hải tặc chỉ ra sáu chiến thuyền, Túc Lăng hẳn là ứng phó được!”

Đường lang bộ thiên hoàng tước ở phía sau chiêu này ai đều đã dùng, liền xem ai là đường lang ai là hoàng tước !

Cổ Vân bên này tĩnh xem này biển, bên kia đã bắn nhau.

Túc Lăng sớm biết rằng sẽ bị vây khốn nên đã muốn chuẩn bị tốt. Hải tặc lại chỉ động sáu chiến thuyền, cho dù phối hợp rất tốt cũng không chiếm được nhiều tiện nghi. Nhất là trong đó còn có hai cái bị Cổ Vân động thủ chân, thẳng đến nổ súng mới phát hiện có đại pháo không thể bắn, bắt buộc phải chạy nhanh thay đổi đầu có thể sử dụng đối mặt với chiến thuyền Túc gia quân.

Cổ Vân tâm tình tốt, như vậy tính lên trận này phần thắng sẽ lớn hơn!

Hải tặc tuy rằng không chiếm được tiện nghi nhưng Túc gia quân cũng đồng dạng bị đánh thảm thiết. Ngay khi Du Đặc tưởng khuyên Cổ Vân tiến đến trợ giúp cách bọn họ ba dặm chỗ đá ngầm, bỗng nhiên đi ra sáu chiến thuyền cùng hơn mười thuyền nhỏ. Cổ Vân kinh hãi, như thế nào còn có sáu chiến thuyền! Xem ra Mục Thương cũng không biết hết chi tiết.

Thấy rõ chiến thuyền, Du Đặc âm thầm may mắn, cũng may vừa rồi không hành động thiếu suy nghĩ bằng không liền biến thành bị hải tặc phục kích!

Lần này hẳn là đi hết tốc độ. Nhìn Ngao Thiên, Cổ Vân nói: “Tăng tốc.” Nhiều chiến thuyền như vậy đồng thời vây khốn Túc gia quân, bọn họ không thể đứng lúc đuổi tới liền nguy rồi.

Du Đặc trở lại trên thuyền Túc gia quân, cao giọng nói: “Hết tốc lực.”

Chiến thuyền Túc gia quân cùng thuyền tụ linh đảo đồng thời giờ buồm, cấp tốc hướng về vòng chiến kịch liệt.

Hai đội nhân mã đều càng ngày càng tiếp cận vòng chiến. Khoảng cách giữa thuyền của tụ linh đảo cùng thuyền hải tặc cũng dần dần gần, đoạn khoảng cách này thuyền hải tặc đã có thể dùng đại pháo công kích bọn họ nhưng là hải tặc tựa hồ cũng không muốn để ý tới bọn họ, liền tiếp hướng trung tâm vòng chiến.

Ngao Thiên lạnh giọng nói: “Bọn họ tính chỉ công không thủ.”

Cổ Vân thầm mắng một tiếng, “Đáng chết!” Hải tặc khẳng định là biết đại pháo ba chiến thuyền bị đổ keo, chỉ có một mặt đại pháo có thể dùng, bọn họ liền lựa chọn công kích Túc Lăng mà không phải phòng ngự, hải tặc thế nhưng tình nguyện đồng quy vu tận cũng muốn giết Túc Lăng? Bọn họ rốt cuộc là loại người nào?

Nếu hải tặc đem hỏa lực đều tập trung ở tấn công Túc Lăng như vậy hẳn liền rất nguy hiểm, Cổ Vân vội la lên: “Đuổi theo đi, tập trung hỏa lực, pháo oanh hai sườn.” Chỉ cần không làm cho bọn họ hình thành vòng vây, Túc Lăng liền không đến mức tứ phía thụ địch.

“Được.” Ngao Thiên gật đầu, hắc thuyền cấp tốc đi trước, năm thuyền lớn màu đen lại xếp trệ, như một con dơi lớn, đại pháo trên thuyền nhắm ngay hai sườn thuyền hải tặc khởi xướng công kích.

Oanh!

“Tướng quân cẩn thận!” Một đạn pháo chính giữa đầu thuyền, toàn bộ thân thuyền đều kịch liệt lay động, Hàn Thúc túm cột buồm, vội la lên: “Hải tặc hỏa lực rất mạnh!”

“Vô luận như thế nào cũng phải chống.” Túc Lăng cầm ống nhòm nhìn, sau tầng tầng sương khói đã có thể nhìn đến thuyền tụ linh đảo cùng chiến thuyền Túc gia quân, chỉ cần kiên trì thêm một khắc bọn họ hẳn là có thể chạy tới.

Buồng ống nhòm, Túc Lăng nhìn về phía thuyền Mục Thương, thuốc nổ của bọn họ đã đánh trầm rất nhiều thuyền nhỏ tới gần. Nếu là có thể đem thuốc nổ đó ném đến chủ thuyền hải tặc cho dù không thể hủy thuyền cũng có thể tạt chết rất nhiều hải tặc.

Túc Lăng giương giọng nói: “Kiều Lâm Phong, hạ lệnh tới gần thuyền hải tặc, che dấu thuyền Mục Thương làm cho nàng ta có thể đem thuốc nổ trực tiếp ném tới trên thuyền.”

“Rõ.”

Kiều Lâm Phong đứng ở cửa vào khoang đáy lớn tiếng kêu lên: “Hướng trái.”

Oanh!

Lại là một pháo vào chính giữa cột buồm trung ương, cây cột trắng kiện bị bể gãy, đổ xuống, Kiều Lâm Phong cúi đầu nói chuyện ngẩng đầu nhìn đã không kịp tránh đi.

“A!” Cột buồm nặng nề mà đặt ở trước ngực hắn cũng may Túc Lăng nắm Xích Huyết khiêng một đầu khác của cột buồm Kiều Lâm Phong mới có thể thở dốc.

Hải tặc cũng nhìn trúng thời cơ, một hải tặc giơ lên cung nỏ trong tay nhắm ngay ngực Túc Lăng, xích huyết hiện lên màu đỏ nhắc nhở Túc Lăng nguy hiểm đã đến nhưng là Túc Lăng lúc này cũng không thể buông tay, nếu hắn buông tay, Kiều Lâm Phong sẽ mất mạng.

“Sưu!” Tên phát ra gào thét mà đến, Túc Lăng chỉ kịp hơi hơi nghiêng người, lại vẫn là không có thể tránh thoát tên này, tên đâm thủng ngực nặng nề dính ở ván thuyền.

Mục Thương cách hắn không xa vừa lúc thấy một màn này, tâm căng thẳng. Hải tặc kia còn muốn tiếp tục bắn tên, Mục Thương nhanh chóng giơ cung bắn ra, tên chính giữa cổ họng hải tặc!

Bằng Luyện mạnh mẽ chấn động. Cổ Vân kinh hãi, chẳng lẽ là Túc Lăng đã xảy ra chuyện? Cổ Vân cảm ớn lạnh, ở chiến thuyền khói lửa lộn lờ tìm kiếm thân ảnh Túc Lăng.

“Tướng quân!” Hàn Thúc từ đuôi thuyền tới chỉ thấy Túc Lăng giơ Xích Huyết chống cột buồm, cột buồm ép xuống, Kiều Lâm Phong đã phun máu, bên trái chỗ ngực tướng quân đang chảy máu!

Túc Lăng cố nén đau nhức, trầm giọng nói: “Lôi hắn lôi ra!”

Hàn Thúc cúi đầu kéo bả vai Kiều Lâm Phong tha ra bên ngoài, thật vất vả đưa hắn tha đi ra. Túc Lăng vừa định buông tay nghe thấy một tiếng tiếng gầm rú ở bên tai vang lên, dưới chân ầm ầm sập, thân ảnh cao lớn bị cột buồm trầm trọng hung hăng ép vào bên trong biển lớn.

“Túc Lăng!” Cổ Vân thật vất vả tìm được thân ảnh Túc Lăng cũng nhìn đến màn tàn nhẫn này.

Kia một cái chớp mắt hồi, Hàn Thúc cùng Mục Thương cũng lập tức nhảy xuống hướng tới nơi Túc Lăng ngã xuống, sóng biển bắt đầu khởi động cũng đã nhanh chóng cắn nuốt Túc Lăng.

Cổ Vân nắm ống nhòm không chịu được khiếp sợ, ngực hắn còn chảy máu, nước biển lại lạnh như băng buốt đến tận xương, trên người còn bị cột buồm đè, hắn có thể chống được chờ Hàn Thúc cùng Mục Thương đi cứu hắn hay không? Khói đặc tràn ngập toàn bộ vòng chiến, Cổ Vân ngay cả muốn nhìn Hàn Thúc cùng Mục Thương rốt cuộc có tìm được hắn hay không đều rất gian nan.

Nước mắt không tự giác đã chảy xuống. Tim như là bị một bàn tay vô hình nắm lấy bóp lại. Nguyên lai, nàng sớm đem tim dừng ở trên người hắn, nàng không phải không cần hắn!

Nhìn nàng yên lặng chảy nước mắt cùng bị thương khó nén, Ngao Thiên lạnh giọng nói: “Ta đưa nàng đi qua.”

“Không cần.” Gắt gao cầm lấy cột buồm Cổ Vân mới miễn cưỡng ổn định thân thể. Mục Thương cùng Hàn Thúc đã đi cứu hắn, nàng hiện tại đi qua cũng vô dụng, nàng nhất định phải giúp hắn đánh thắng trận này, những người làm hắn bị thương một cái cũng đừng muốn chạy!

Hít sâu một hơi, thanh âm lạnh như băng vang lên: “Cờ tín hiệu, hạ lệnh Túc gia quân chiến thuyền đi hướng trái, buộc chặt vòng vây!”

“Vâng.”

254. Chương 254

Chiến thuyền Túc gia quân di chuyển sang trái dần dần hướng trung tâm, theo vòng vây dần dần thu nhỏ lại, đại đa số thuyền hải tặc đã bị đánh trầm. Túc Lăng trọng thương rơi vào biển, mắt thấy mục tiêu đã đạt thành, số thuyền còn lại đã muốn buông tấn công không ngừng lui về phía sau tưởng lao ra vòng vây trốn hướng khu đá ngầm.

Muốn chạy trốn! Không dễ dàng như vậy! Cố Vân lạnh giọng nói: “Triệt thoái phía sau, ngăn chặn đường phản hồi đá ngầm.”

“Rõ.”

Chiến thuyền nghe lệnh rất nhanh xuống phía sau sắp xếp vững vàng che ở cửa vào khu đá ngầm.

“Truy!” Hắc thuyền theo đuổi không bỏ, chiến thuyền Túc gia quân cũng không chút nào chậm. Rất nhanh bốn thuyền hải tặc chạy trốn bị đổ ở giữa chiến thuyền Túc gia quân cùng hắc thuyền. Vừa rồi cùng Túc Lăng đối chiến thuyền hải tặc đã hao tổn đại lượng đạn, thân tàu cũng bị tàn phá. Hải tặc lúc này đã là nỗ lực hết sức.

Cố Vân không lưu tình chút nào nói: “Nổ pháo!”

Ra lệnh một tiếng, chiến thuyền Túc gia quân cùng hắc thuyền đồng thời nổ súng, bốn chiến thuyền vốn là tàn phá cơ hồ là ở trong khoảnh khắc bị tạc tứ phân ngũ liệt, hài cốt còn lại cũng rất nhanh bị sóng biển cuốn cuộn nuốt hết.

Ngao Thiên thấy Cố Vân chưa từng có vẻ mặt hung ác nham hiểm như vậy, giống nhau không đem thuyền hải tặc hủy diệt liền khó có thể bình phục lửa giận trong lòng, có lẽ là bị thương.

“Thật tốt quá! Chúng ta thắng!” Đối diện truyền đến tiếng hoan hô thắng lợi, Cố Vân không chút nào cảm giác được vui sướng, chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân bị hút hết, tâm từng đợt co rút lại. Túc Lăng! Túc Lăng hắc rớt cuộc thế nào? Giờ phút này nàng bức thiết muốn nhìn thấy hắc! Chỉ là thấy hắc! Nàng cầm tay Ngao Thiên vội la lên: “Ngao Thiên, ta phải đi về!”

Mười ngón tay lạnh như băng gắt gao túm tay hắc, trong mắt mờ lung tràn đầy lo lắng chờ đợi. Ngao Thiên đau đầu trong mắt thấp giọng nói: “Được, ta đưa nàng về.”

Hắc thuyền quay hướng tới một mảnh đồng hồ hỗn độn, tìm thật lâu, rốt cục Cố Vân ở một con thuyền thoát nhìn coi như đầy đủ tìm được Túc Lăng.

Nàng chạy lên. Đầu thuyền đã vây quanh rất nhiều binh lính, thấy nàng đến đây đều tránh ra. Chính giữa, Túc Lăng vẫn không nhúc nhích nằm đó, thản nhiên máu loãng một chút một chút chảy ra, chậm rãi chảy. Đầu óc Cố Vân trống rỗng, thật chậm đi đến bên người hắc ngồi xổm xuống, sắc mặt hắc tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, Cố Vân run giọng vội la lên: “Túc Lăng.”

Hắc không bao giờ đáp lại nàng nữa, sẽ không mặt đen với nàng, sẽ không rống nàng, sẽ không bị nàng tức chết đi nhưng cuối cùng luôn thỏa hiệp, nhẹ tay khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt, nước mắt không chịu khống chế chảy xuống dừng ở trên trán hắc.

Chờ! Cố Vân cứng đờ, mặt hắc còn ấm! Cố Vân tay sờ động mạch, nhịp đập theo quy luật làm cho tâm Cố Vân chìm vào đáy cốc một chút giờ lên, hắc không chết!

Cũng đúng lúc này, mí mắt Túc Lăng giật giật, chậm rãi mở to mắt. Kỳ thật tên kia cũng không có bắn trúng yếu hại, đau đớn kịch liệt làm cho tinh thần hắc có chút hoảng hốt, rơi xuống nước sau nước biển lạnh như băng vừa lúc làm cho hắc tỉnh táo lại. Nhưng cánh tay phải bị thương hắc không có biện pháp bơi. Cũng may Hàn Thúc cùng Mục Thương đúng lúc bơi tới bên người hắc, cứu hắc lên. Dem hắc cứu lên thuyền sau, Hàn Thúc đi tìm quân y, hắc mất máu quá nhiều, quá mức mệt mỏi liền mê man trong chốc lát, không thể tưởng được tỉnh lại liền thấy Cố Vân khóc thành như vậy. Nhìn thấy Cố Vân khóc, tay chân Túc Lăng có chút luống cuống, nàng vì mình khóc —— lòng Túc Lăng ở thời khắc này bay lên đến cực điểm nhưng là lại đau lòng nàng thương tâm khổ sở. Cường chống ngồi dậy, Túc Lăng đau lòng lau đi nước mắt của nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng không cho ta chết, ta làm sao dám chết!”

Hắn còn sống! Cố Vân thực hận không thể cho hắn một quyền, không có chuyện gì sao giả chết làm hại nàng thương tâm, sợ hãi, đau như vậy! Cầm vật áo hắn, Cố Vân bỗng nhiên hôn lên đôi môi tái nhợt của Túc Lăng, Túc Lăng mắt mở to, nàng nàng! Nàng cư nhiên ... (Tiểu Thanh: đúng bản chất cường nữ... bức hôn =)))

Ôn nhuỷ hơi thở ở khóe môi truyền lưu, sưng sốt sau, tay rất nhanh ôm lấy eo nhỏ của Cố Vân đoạt lại quyền chủ động. Tướng sĩ nhìn hai người ôm cùng một chỗ thâm tình ứng hôn. Tướng sĩ chung quanh đầu tiên là sưng sốt tiếp theo đó là tiếng hoan hô đình tại nhức óc, ồn ào vang trời xanh.

Mục Thương im lặng xoay người rời đi. Mười năm tiền nàng thiếu hắn một mạng, hôm nay xem như trả lại, bọn họ thanh toán xong. Khi rời thuyền, Mục Thương vừa lúc thấy bóng đen cao ngạo xoay người bước lên hắc thuyền, thuyền lớn vô thanh vô tức chậm rãi đi xa.

Hải tặc diệt trừ, đại quân phản hồi bờ biển, Cố Vân nâng Túc Lăng rời thuyền. Hai người mới đứng lại, một tướng sĩ chạy chậm chào đón, bẩm báo nói: “Quân sư đại nhân, có một người tự xưng là người Lâu tướng phủ muốn gặp ngài.”

Tướng phủ? Sẽ không là Tình lại ra chuyện gì đi? Cố Vân trả lời: “Dẫn hắn lại đây.”

Tiểu tướng đối với người phía sau vẫy vẫy tay, một bố y nam tử đứng ở xa xa lập tức đi tới, cung kính kêu lên: “Gặp qua cô nương.”

“Là phu nhân các người cho người đến sao?”

“Là, phu nhân kêu tiểu nhân ở phụ cận, một khi diệt trừ hải tặc xong lập tức báo một tin tức cho cô nương.”

Cố Vân cau mày, vội la lên: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tam hoàng tử chết non.”

“Cái gì!”

Đầu xuân, kinh thành xuân ý dạt dào, sáng sớm, người ra vào cửa thành nối liền không dứt. Một chiếc xe ngựa từ bắc môn vào thành, người lái xe nhân giơ lên khối lệnh bài ở thất lưng cho cửa thành thủ thành tướng, thủ thành tướng vốn muốn lên xem xét lập tức cung kính lui ra phía sau, xe ngựa một đường phi nước đại hướng tới phủ Thừa Tướng.

Bên trong xe, Cố Vân nhìn Túc Lăng dựa vào mình, thấp giọng khuyên nhủ, “Ta tự đi gặp là được, Lăng người hồi phủ nghỉ ngơi đi.” Nàng phải về, Túc Lăng cũng muốn cùng nàng trở về, còn nói y thuật đại phu ở đó không tốt muốn trở lại kinh thành, mấy ngày nay miệng vết thương có chút nhiễm trùng. Nam nhân này quật cường tám đầu trâu cũng không kéo được.

Vài ngày ngày đêm chạy đi quả thật thực mỗi mệt, bất quá Túc Lăng hỏi: “Muốn ta an bài hai người tiến cung hay không?”

Nghĩ nghĩ, Cố Vân lắc đầu trả lời: “Trước không cần, ta hỏi rõ ràng phát sinh sự tình gì rồi nói sau.”

Xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, Cố Vân xốc màn nhìn lại, xe ngựa đứng ở trước cửa tướng phủ, Túc Lăng hiểu được nàng sốt ruột biết đã xảy ra sự tình gì, cũng không tái nói thêm cái gì, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Xốc lên rèm cửa, Cố Vân xuống xe còn không quên công đạo, “Đợi trở lại tướng quân phủ lập tức thỉnh đại phu cho trị thương, biết không?”

Túc Lăng mỉm cười gật đầu, Cố Vân mới phóng tâm mà xuống xe.

Cố Vân đi đến trước đại môn tướng phủ, một hạ nhân đón, Cố Vân nói: “Ta nghĩ gặp tỷ tỷ của ta.”

“Thanh cô nương, thỉnh.” Hắn đều không cần thông báo mời nàng đi vào, có thể thấy được Tình sớm có công đạo, cứ như vậy cũng càng thuyết minh sự tình khẩn cấp.

Hạ nhân đưa nàng vào Lãm Nguyệt lâu, tiến vào liền thấy Trác Tình ngồi ở bên hồ, ánh mắt nhìn phía chân trời xa xa giống như ở gần người, lại giống như nghĩ đến cái gì đó.

Cố Vân đi đến phía sau nàng, không hàn huyên mà mở miệng hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Trác Tình hoảng sợ quay đầu nhìn lại, Cố Vân trầm lãnh đứng phía sau nàng. Sắc mặt Vân rất kém, mặt mũi, một đường đuổi về nhất định thực vất vả, vỗ vỗ ghé bên ý bảo nàng ngồi xuống, Trác Tình thấp giọng trả lời: “Trong cung truyền ra đến tin tức là nói sau hôm trăng tròn đứa nhỏ bắt đầu phát sốt, vẫn sốt cao không lùi, bảy ngày sau liền chết.”

Ngồi bên người Trác Tình, Cố Vân trầm giọng hỏi: “Thật là bệnh chết?” Này trong đó nhất định có chỗ không đúng. Nếu là bệnh chết Tình sẽ không gọi nàng về.

“Ta biết đến tin tức sau lập tức tiến cung, đuổi tới chỗ Thanh Phong thì đứa bé đã chết. Bình thường trẻ con sốt cao dễ dàng bị viêm phổi. Thời đại này điều kiện chữa bệnh quá kém, viêm phổi dẫn phát cấp tính hô hấp suy kiệt mà chết cũng không phải không có khả năng. Ta đuổi tới thì thể đã lạnh như băng, sắc mặt đỏ sẫm, môi phát tím, thoát nhìn quả thật có bảy phần giống cấp tính hô hấp suy kiệt tử vong. Bất quá ta lại phát hiện tay đứa bé tự nhiên thả lỏng buông hai sườn. Hơn nữa theo cung nữ lúc ấy ở bên người đứa nhỏ nói nàng ta cũng không có nghe được đứa nhỏ hô hấp dồn dập hoặc là khóc nháo, đứa nhỏ cứ như vậy vô thanh vô tức chết, này không quá thích hợp. Cấp tính hô hấp suy kiệt mà tử vong là rất thống khổ. Đứa nhỏ hẳn là phải giãy dụa, cực lực khóc nháo mà không như vậy.”

“Người là nói đứa nhỏ mới có thể không phải bệnh chết!” Quả nhiên vẫn là có vấn đề.

Trác Tình bất đắc dĩ lắc đầu, “Không biết. Đứa nhỏ quá nhỏ, cũng có thể là bệnh biến chứng tử vong. Hiện tại không thể làm thí nghiệm bệnh lý lại không thể giải phẫu thi thể. Ta không thể kết luận cái gì.”

“Hiện tại thi thể đứa nhỏ ở đâu?”

“Đều qua hơn nửa tháng, đứa bé chết cũng sẽ không làm tang sự, từ năm ngày trước hạ táng ở khu hoàng gia.”

Cố Vân nhíu mày, “Sự tình còn không điều tra rõ, như thế nào có thể qua loa hạ táng đứa nhỏ?”

Trác Tình nhu nhu trán mấy ngày nay trước vẫn ần ần đau thổ dài: “Sở hữu ngự y đều nói đứa nhỏ là bệnh chết. Mấy ngày nay đứa nhỏ cũng quả thật sốt cao không ngừng. Khung Nhạc hàng năm trẻ em bởi vì sốt cao chết vô số kể, ở bọn họ xem ra việc này đã rất rõ ràng.”

Biết áp lực của Trác Tình rất lớn, Cố Vân phóng nhu hỏi: “Thi thể còn có phát hiện khác sao?” Trước mắt không có chứng cứ gì, chỉ hy vọng thi thể có thể lưu lại dấu vết để lại.

“Ta chỉ tới kịp làm bước đầu kiểm tra. Thái Hậu, Hoàng Thượng, hoàng hậu, tần phi đến, ta căn bản không còn cơ hội tới gần thi thể đứa bé. Nếu không phải Thanh Phong phát hiện đứa bé tử vong sau lập tức phái người cho ta biết, phỏng chừng ngay cả ta thi thể đều không nhìn tới. Kỳ thật cho dù kiểm tra cẩn thận nữa tác dụng cũng không lớn, trừ phi làm cho ta làm giải phẫu.” Nhưng là đây là chuyện không có khả năng xảy ra. Không nói nàng trên tay không có chứng cứ, cho dù đứa bé chết thật sự khả nghi, hoàng thất cũng không có khả năng làm cho người ta giải phẫu thi thể hoàng tử.

Đứa bé bị chết đột nhiên như thế, Cố Vân nghe được tin tức sau tâm lý liền vẫn không tốt, nghĩ đến trong cung người thương tâm nhất, Cố Vân lo lắng hỏi: “Nàng, hiện tại thế nào?”

Trác Tình lắc đầu thổ dài: “Thật không tốt.” Nửa tháng đã gây yếu không ra nhân hình.

“Ta muốn gặp nàng.”

Trác Tình gật đầu, đứng dậy nói: “Yến Hoảng Thêm nói Thanh Phong tang tử chỉ đau, chấp thuận ta ba ngày vào cung một lần, hôm nay vừa lúc có thể tiến cung, cùng đi đi.”

“Được.”

Trác Tình trong tay có lệnh bài của Yến Hoảng Thêm, hai người thuận lợi vào hoàng cung, đi vào điện của Thanh Phong liền thấy dưới một gốc cây đại thụ trong viện có một cái nôi trẻ con, bên cạnh là một thân tử y Thanh Phong tóc dài chưa búi nửa quỳ ở bên nôi, ánh mắt nhìn nôi, vẻ mặt đại ra, bên người nàng chỉ có một thị nữ.

Thấy các nàng đến đây, thị nữ hành lễ, dùng thanh âm cực khinh nói: “Nương nương, Lâu phu nhân cùng thanh cô nương đến xem ngài.”

Nàng cùng nửa tháng trước như hai người khác nhau. Cầm nhón, hai mắt vô thần, sắc mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu làm cho nàng thoạt nhìn giống như tùy thời đều sắp ngất, chua xót nảy lên trong lòng, Cố Vân thấp giọng gọi: “Tỷ.”

Thật lâu, Thanh Phong mới chậm chạp quay đầu lại, đôi mắt mờ mịt ở trên mặt Cố Vân dừng lại thật lâu giống như mới nhận ra nàng là ai, bình tĩnh nói: “Muội đã trở lại, ngồi đi.” Thanh âm lạnh nhạt không có chút cảm xúc, cơ hồ bị gió thổi tán đi. Nàng không khóc không nháo lại lâm vào vô tận đau thương, không để ý mọi thứ cùng người bên cạnh. Cố Vân nhẹ giọng khuyên nhủ, “Người chết không có thể sống lại. Tỷ hãy nén bi thương, không cần đem thân thể của mình phá.”

Thanh Phong giống như không có nghe vẫn là nhìn nôi của đứa bé, ánh mắt nháy cũng không nháy, khóe miệng nhếch nhếch thoáng có thể giờ lên một chút tươi cười, chẳng qua tươi cười kia lộ vẻ chua xót

255. Chương 255

Cố Vân bỗng nhiên bốc lên một đoàn hỏa, là ai ngoan độc như vậy, ngay cả trẻ con cũng không buông tha?! Dem một mẫu thân tra tấn thành như vậy! Nàng nên vì đứa bé kia thảo một cái công đạo.

“Người lại đây một chút.”

Phục Linh (tên thị nữ) không rõ Cố Vân vì sao muốn kêu nàng nhưng là Thanh Phong cũng không ngăn cản, nàng đành phải đi theo Cố Vân đến một góc khác. Hai người mới đứng lại, Cố Vân trầm giọng hỏi: “Ai là người thứ nhất phát hiện đứa nhỏ tử vong?”

Phục Linh ngẩn ra, thấp giọng trả lời: “Là nô tỳ.”

“Dem mọi thứ người biết đến nói ra, bất cứ chi tiết gì cũng không được quên.”

Phục Linh chần chờ trong chốc lát, thoáng xoay người, nhìn về phía cách đó không xa Thanh Phong. Cố Vân nghiêng người chặn tầm mắt của nàng, thấp giọng nói: “Nói thật.”

Thanh âm Cố Vân cũng không cao nhưng có một loại khí thế làm cho người ta không dám cãi lời. Suy tư thật lâu, Phục Linh mới thấp giọng trả lời: “Sau trăng tròn yển, tam hoàng tử liền bị phong hàn, luôn luôn sốt. Ngự y mỗi ngày giờ Tỵ đều vào cung chẩn trị. Ngày ấy sáng sớm, chưa tới giờ Tỵ, Hồ thái y đã tới...”

“Không cần nói nữa, lui ra.” Phục Linh mới nói một câu đã bị Thanh Phong quát lớn, Phục Linh sợ tới mức sắc mặt biến, chạy nhanh lui ra ngoài.

Mặt Thanh Phong xanh mét, biểu tình rất cực không hề chết lặng, tựa hồ ở áp lực gì đó. Cố Vân đi đến trước mặt nàng hỏi: “Vì sao không cho nàng nói?”

Quay đầu chuyển hướng bên kia, Thanh Phong không dám nghe thị ánh mắt Cố Vân, thấp giọng trả lời: “Hoàng nhi đã đi, ta không nghĩ nhắc lại việc này.”

Nàng có lẽ trốn tránh làm cho Cố Vân cảm thấy càng thêm khả nghi, hỏi dò: “Nếu đứa bé không phải bệnh chết, tỷ cũng không tính truy cứu?”

Ngẩng đầu, Thanh Phong trừng Cố Vân, trong mắt là thật sâu đau đớn, thanh âm khàn khàn thống khổ lo lắng, “Muội tưởng truy cứu như thế nào? Sở hữu thái y đều nói hoàng nhi là bệnh chết, ta truy cứu với ai? Cho dù con ta không phải bệnh chết, chuyện hậu cung cũng không tới phiên hình bộ quản, cuối cùng còn không phải rơi xuống Lâu Tổ Tâm cùng Tân Nguyệt Ngưng đi thăm dò! Người đã chết, điều tra xong lại có ích lợi gì!”

Quá mức kích động làm cho thân thể suy yếu của nàng không chịu nổi ho khan, nàng ôm ngực quay người đi, ngữ khí cường ngạnh nói: “Đứa nhỏ đã muốn an nghỉ. Chuyện này hai người cũng không cần quản. Ta mệt rồi, hai người đi thôi.”

Trác Tình cùng Cố Vân liếc nhau không kích thích nàng nữa, đi ra.

Sắc mặt Cố Vân ngưng trọng nói: “Thanh Phong hẳn là biết chuyện này có kỳ quái, hơn nữa nhất định đã có chút manh mối, chính là không muốn chúng ta tham dự.”

Trác Tình hiển nhiên cũng đã nhìn ra, thấp giọng thở dài: “Chuyện này cùng án tử trước kia người tra khác nhau rất lớn, không chỉ có là một án mưu sát mà thôi, trong đó còn liên lụy rất nhiều quyền đấu. Yến Hoàng Thêm cũng không phải tên ngốc. Hẳn đã có hai con trai chết non, vì sao đến bây giờ còn chẳng quan tâm, trong đó quyền lợi chế hành, ích lợi khúc mắc so với chúng ta tưởng tượng phức tạp. Tóm lại người nhất định không cần hành động thiếu suy nghĩ.”

Cố Vân tự nhiên hiểu được ngụ ý của Trác Tình, nhin không được thấp chú, “Thật sự là phiền toái!”

Trác Tình vỗ vỗ tay Cố Vân, hạ giọng nói: “Ta biết người thị phi rõ ràng, sự tình gì ở trong lòng người không phải đen thì là trắng nhưng là hậu cung cố tình là một nơi màu xám, cái gì cũng không thể quá rõ ràng, cũng không thể rất hồ đồ. Ta lần đầu tiên gặp Thanh Phong, nàng rất quật cường, hiện tại cũng đã dần dần hiểu được làm sao sinh hoạt trong cung. Chuyện này chúng ta không thể không quản lại cũng không thể giống trống khua chiêng đi quản. Nếu nàng không muốn chúng ta nhúng tay như vậy chúng ta liền âm thầm quan sát, tìm thời cơ giúp nàng một tay, coi tính nết của tên kia cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Một hoàng cung to như vậy thái giám cung nữ lui tới không ít lại im lặng giống như không ai, bọn họ mỗi người đều là đồng dạng bộ pháp, đồng dạng biểu tình, vĩnh viễn là như vậy, không dám phát ra một chút thanh âm. Hoàng cung hoa lệ phú quý, bên trong có thể gian tối quý báu trân bảo, quyền lực tối cao nhất nhưng lại lạnh như băng không hề một chút khí người, áp lực làm cho người ta hô hấp đều rất cố sức. Cố Vân trầm mặc thật lâu rốt cục vẫn là gạt đầu, “Được rồi. Liền ẩn người nói làm đi.”

Nàng thờ phụng là công lý luật pháp lại vĩnh viễn không hiểu chính trị.

Cố Vân cùng Trác Tình mỗi ba ngày lại nhìn Thanh Phong một lần. Nàng vẫn là cùng thường lui nhìn nôi. Bất quá thần trí đã dần dần thanh tỉnh, có đôi khi cùng các nàng nói một hai câu. Cố Vân cũng không kích thích nàng nữa bất quá vẫn là lén đề ra nghi vấn một chút với thái giám cung nữ Thanh Phong điện.

Hoàng cung quả nhiên là nơi đáng sợ. Nó làm cho người ta trở nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, thật cẩn thận. Vô luận Cố Vân hỏi cái gì được đến đáp án cơ hồ đều là nô tài cái gì cũng không biết.

Lăng Vân các, Cố Vân trong lòng nghĩ chuyện Thanh Phong, giúp Túc Lăng băng bó miệng vết thương liền đã quên lục đạo, Túc Lăng hút một ngụm khí lạnh, nàng là ở đó được vẫn là mưu sát!

Cố Vân lấy lại tinh thần, thật có lỗi cười nói: “Ta không phải cố ý ! Bất quá tốc độ miệng vết thương khép lại cũng quá nhanh đi.” Trở về hẳn còn ử rữ , thế này mới không đến mười ngày, miệng vết thương đã khép lại rất khá, khí sắc cũng khôi phục như thường.

Túc Lăng hừ lạnh nói: “Nàng là hy vọng thương của ta khỏi chậm một chút?” Lần này thương xác thực so với bình thường nhanh hơn. Chính hẳn cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Ho nhẹ một tiếng, Cố Vân thề thốt phủ nhận, “Đương nhiên không phải, ta chỉ là hâm mộ mà thôi.”

“Thanh cô nương.” Viện ngoại truyền đến tiếng kêu của tiểu tướng.

“Vào đi.”

Tiểu tướng đi vào trong viện, cao giọng nói: “Bên ngoài có một nam tử cầu kiến, hẳn nói hẳn là người ngài muốn tìm.”

Người nàng muốn tìm? Cố Vân không hiểu ra sao, nàng muốn tìm ai? Nhìn Túc Lăng một chút, Túc Lăng trên mặt viết “Ta như thế nào biết”.

“Thỉnh hẳn vào đi.” Cố Vân lười đi đoán, nhìn thấy người se biết là chuyện gì xảy ra.

Giúp Túc Lăng băng bó miệng vết thương, Cố Vân đi ra viện ngoại, tiểu tướng dẫn một gã nam tử tiến vào. Cố Vân âm thầm đánh giá người tới, bộ dáng hơn ba mươi tuổi, dáng người trung đẳng, bộ dạng cực kỳ bình thường, là loại diện mạo điển hình xem qua lập tức quên. Nếu không phải toàn thân hẳn tràn ngập ngạo mạn làm cho người ta tưởng bỏ qua đều rất khó, nàng phỏng chừng hội nghị đến hẳn chính là người qua đường.

Cố Vân chần chờ hỏi: “Ngài là?” Nàng không nhớ rõ nhận thức người này càng không biết chính mình khi nào thì đi tìm hân.

Cố Vân đánh giá nam tử, nam tử đã ở đánh giá nàng, bất đồng là Cố Vân nhìn hàm súc, nam tử cũng rất là kiêu ngạo, ánh mắt ở trên mặt của nàng đảo quanh thật lâu, mới lạnh giọng hỏi: “Chính là người muốn chữa mặt?”

Càng Thăng nhanh như vậy đuổi tới tướng quân phủ hoàn toàn là vì tò mò, tò mò là dạng nữ nhân nào làm cho tiểu tử lạnh lùng kia lập đi lập lại nhiều lần cầu hân. Nữ nhân trước mắt thấy thế nào đều thực bình thường, không biết Ngao Thiên nghĩ cái gì.

Chữa mặt? Cố Vân trừng mắt to, cả kinh nói: “Người là sư phụ Ngao Thiên?” Không có khả năng đi, hân thoát nhìn nhiều nhất giống ca ca Ngao Thiên, làm sao giống sư phụ? Nghe nói Ngao Thiên từ bé đã được sư phụ thu dưỡng, nàng vẫn nghĩ đến loại thể ngoại cao nhân đều là như Túc Kinh hình tượng đạo cốt tiên phong, sư phụ Ngao Thiên như thế nào là như thế này? Nghĩ lại, truyền thuyết thuật dịch dung của quý y rất cao, Cố Vân đoán rằng hân phỏng chừng là dịch dung, vừa rồi phản ứng của mình có chút quá khích, Cố Vân thật có lỗi cười nói: “Thuật dịch dung của ngài thực xuất thần nhập hóa.”

Càng Thăng lãnh mi khê nhếch, “Ai nói cho người ta dịch dung ?”

Không dịch dung? Cố Vân rất muốn hỏi, hân là bảo dưỡng như thế nào? Trong lòng tuy rằng luôn luôn tại oán thầm, ngoài miệng lại không nói thêm cái gì, lo lắng câu nào nói không cần thận chọc giận vị cao nhân này, khí hân đi liền nguy rồi.

“Miệng vết thương không tính quá sâu, một tháng có thể khỏi hân.” Vết sẹo trên mặt nhìn ra được là tự mình làm, phỏng chừng lúc ấy cũng không nhẫn tâm, sẹo không tính nan trì.

Cố Vân nói: “Ngài hiểu lầm, ta nghĩ thỉnh ngài vì tỷ tỷ của ta chữa trị.”

Càng Thăng nghe xong lời của nàng, sắc mặt tối sầm lại, lạnh giọng nói: “Ta chỉ giúp một người.”

Càng Thăng cố ý cường điệu, Cố Vân có chút mặc danh kỳ diệu, trả lời: “Ta biết.” Nàng cũng không dám hy vọng xa vời hân trị vài người a?

“Trong thiên hạ trừ bỏ ta, không ai có thể chữa khỏi miệng vết thương như vậy.”

Cố Vân có chút chịu không nổi nói: “Kia thật sự là quá tốt.”

Nói nửa ngày, nàng giống như không hiểu ý tứ của hân, Càng Thăng tức giận nói: “Giúp nàng ta chữa, mặt của người cũng không tốt được, cho dù tiểu tử kia có người cầu tình, ta cũng sẽ không ra tay .”

Cố Vân sững sốt. Nguyên lai hân quanh co lòng vòng nói nhiều như vậy vì nói này, Cố Vân hào phóng cười nói: “Ngài đại có thể yên tâm, ngài chỉ cần giúp tỷ tỷ của ta chữa khỏi là được, mặt của ta không nhọc ngài lo lắng.”

Cố Vân ở bên ngoài nói thật lâu, Túc Lăng lo lắng nàng, phủ thêm ngoại bào đi ra ngoài.

Càng Thăng nhìn thoáng qua Túc Lăng, bỗng nhiên trợn mắt trợn lên, trừng Cố Vân nói: “Người cư nhiên đem thuốc của ta cho hân ăn? Không hiểu quý trọng!” Thuốc này mười năm mới luyện thành mấy khẩu như vậy, nàng cư nhiên dùng để chữa da thịt tiểu thương! Tức chết hân!

Hân chỉ nhìn Túc Lăng liếc mắt một cái, chỉ biết nàng đem thuốc cho Túc Lăng ăn. Quả nhiên là thần y, danh bất hư truyền.

Càng Thăng càng nghĩ càng giận, cắn tức nói: “Đi nhanh đi.”

“Đi chỗ nào?” Ông trời, cao nhân tư duy cũng quá cường đi.

“Chữa mặt.” Chữa khỏi hân cũng tốt sớm đi một chút bằng không sẽ bị nàng tức chết.

Hiện tại? Cố Vân cứng đờ, chữa mặt chuyện này từ đầu tới đuôi đều là nàng tình nhất sương tình nguyện. Nghe nói lúc ấy hỷ dung chính là chủ ý của Thanh Phong, nàng không nhất định nguyện ý làm cho người ta giúp nàng trị, nói sau hiện tại tâm tình của nàng kém như vậy phỏng chừng không có tâm tư muốn chữa. Hiện tại bỗng nhiên mang người đi qua, Thanh Phong đem bọn họ đuổi ra đến cũng là có khả năng. Cố

Vân ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Ngài thật xa tới cũng mệt mỏi, không bằng trước nghỉ ngơi, quá hai ngày lại đi cũng không muộn.”

Cố Vân tưởng trước ổn định hẳn, Càng Thăng lại không để mình bị đẩy vòng vòng, không kiên nhẫn nói: “Chỗ nào đến nhiều vô nghĩa như vậy! Hoặc là hiện tại đi, hoặc là thỉnh thỉnh khác. Chính người chọn đi.”

Cố Vân vội la lên: “Hiện tại đi!” Nói cái gì cũng không thể làm cho hẳn đi!

Nhưng là nàng không có lệnh bài, như thế nào dẫn hẳn tiến cung? Quay người lại, Cố Vân thấp giọng nói với Túc Lăng: “Ta trước dẫn hẳn đi, người làm cho Minh thúc thông tri Thanh Linh đến cửa cung.” Cố Vân bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại hỏi: “Không trải qua Yên Hoàng Thêm đồng ý, tùy tiện mang một nam nhân tiến cung được không?”

Đương nhiên không được, hậu cung bên trong, nam tử không thể tùy tiện ra vào, cho dù là triều đình trọng thần cũng chỉ có ở triệu kiến mới có thể đi vào. Túc Lăng nghĩ nghĩ, thở dài: “Nàng đến cửa cung đi, ta hiện tại vào cung thuyết minh cùng Hoàng Thượng.” Hoàng Thượng năm đó nhất định muốn ba tỷ muội Thanh gia không phải là các nàng khuynh thành chi mao, kinh thế tài sao! Nay có cơ hội khôi phục, hẳn hẳn là sẽ không ngăn cản các nàng.

“Được.”

256. Chương 256

Cố Vân cùng Trác Tình ở cửa cung hội hợp nhưng là vì mang theo Càng Thăng, thị vệ cửa cung ngăn cản các nàng, giằng co nửa canh giờ, trong cung chạy đến tiểu thái giám, ở bên tai thị vệ nói thầm vài tiếng, thị vệ rút cục cho đi. Bọn họ đi vào điện Thanh Phong đã là buổi chiều .

Hôm nay tinh thần Thanh Phong thoát nhìn cũng không tệ lắm, thấy các nàng tiến vào đang muốn cùng các nàng nói chuyện, thấy rõ nam tử sau lưng các nàng Thanh Phong đề phòng hỏi: “Hắn là ai?”

Trác Tình cùng Thanh Phong thân thiết hơn gần một ít, Cố Vân ý bảo nàng đi nói, Trác Tình đi đến bên cạnh Thanh Phong, thật cẩn thận trả lời: “Hắn là đại phu.”

Sắc mặt Thanh Phong lập biến, lạnh giọng trả lời: “Ta không sao, không cần cái gì đại phu, làm cho hẳn đi đi.”

Trác Tình đau đầu nhìn Cố Vân, hai người còn đang suy nghĩ ứng nên như thế nào thuyết phục Thanh Phong Càng Thăng hừ lạnh nói: “Một đám tính tình đều cử quật, muốn ta đi dễ dàng. Bất quá ta đi rồi mặt người sẽ không cứu.”

Có ý tứ gì? Thanh Phong nghi ngờ nhìn về phía Trác Tình, Trác Tình nhẹ giọng giải thích: “Chúng ta tìm hẳn đến là muốn giúp muội chữa mặt, tuy rằng trên mặt có sẹo cũng không có gì, nhưng là...”

Các nàng nghĩ đến Thanh Phong chắc chắn bảo nổi, ai ngờ nàng đảo qua vừa rồi phản nộ, còn thật sự hỏi: “Hắn thật sự có thể chữa khỏi mặt của ta?”

Trác Tình lập tức gạt, “Ân.”

“Được.”

Thanh Phong sáng khoái làm cho Trác Tình cùng Cố Vân có chút mộng, mà trong đôi mắt Thanh Phong trong nháy mắt hiện lên âm vụ nhưng không tránh được ánh mắt Càng Thăng, có ý tứ! Càng Thăng cười nói: “Mặt của người bị thương so với các nàng nghiêm trọng, muốn chữa khỏi nên chịu khổ một chút.” Nữ nhân này thật ra so với tỷ muội của nàng hạ được ngoan, hai vết sẹo thật sâu đem nàng tuyệt sắc dung mạo lau bảy tám phần. Hiện tại muốn chữa khỏi tuyệt đối không thể chỉ là vì muốn sắc mặt tuyệt đẹp mà thôi.

Thanh Phong mặt không chút thay đổi trả lời: “Chỉ cần có thể chữa, cái gì khổ ta đều chịu được.”

“Được!” Hấn liền thích loại nữ nhân vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn. Hấn không chỉ có đem mặt của nàng chữa khỏi lại sẽ làm nàng so với phía trước càng thêm xinh đẹp ba phần!

“Muốn chịu khổ gì vậy?” Giọng nam khí phách mang theo vài phần lãnh ý truyền đến.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Yến Hoàng Thêm vừa bước vào Thanh Phong viện, thái giám cung nữ đã quỳ xuống, Thanh Phong cúi người làm lễ, Cố Vân cùng Trác Tình cũng xoay làm làm bộ dáng, Càng Thăng còn lại là như trước đứng một bên, tựa hồ không có tính hành lễ.

“Người có thể chữa tốt mặt của nàng?” Mắt đảo qua khuôn mặt bình thường Càng Thăng, chỉ là một câu không nhẹ không nặng đã làm cho người ta cảm thấy cảm giác áp bách đánh úp lại.

Yến Hoàng Thêm luôn luôn hỉ nộ vô thường, Trác Tình cùng Cố Vân đều bắt đầu lo lắng cho Càng Thăng. Càng Thăng như thường, lạnh giọng trả lời: “Chỉ cần ta nghĩ, đừng nói là loại tiểu thương này, cho dù cả khuôn mặt đều hỏng cũng có thể đổi mới. Bất quá ta giúp nàng trong ba tháng, trừ bỏ ta cùng thị nữ bên người của nàng, nàng không thể gặp bất luận kẻ nào. Nếu không làm được, khuôn mặt kia cũng sẽ không chữa.”

Con người đen tối sầm lại, Yến Hoàng Thêm hừ nhẹ, “Bao gồm trăm?”

“Đương nhiên.”

Thanh Phong cũng vì Càng Thăng ra một phen mồ hôi lạnh. Dựa theo tính cách Yến Hoàng Thêm tuyệt đối sẽ không làm cho người ngộ nghịch hấn tốt, vừa mới tiến cung nàng cũng đã lĩnh giáo qua rất nhiều lần. Quả nhiên, Yến Hoàng Thêm lạnh giọng cười nói: “Được, trăm đáp ứng người. Từ hôm nay trở đi, ba tháng không ai có thể bước vào Thanh Phong điện. Nếu là ba tháng sau chữa không hết mặt của nàng, trăm sẽ lấy mạng của người.” Bỏ lại một câu, Yến Hoàng Thêm phẩy tay áo bỏ đi.

Càng Thăng không có một tia e ngại nhìn bóng dáng lãnh lệ của Yến Hoàng Thêm, cười lạnh nói: “Sát khí quá nặng, khó trách con nổi dòng loăng.”

“Hai người các người cũng đi thôi.” Hướng tới Cố Vân cùng Trác Tình phất tay, Càng Thăng cũng đuổi các nàng ra Thanh Phong điện.

Nửa tháng trôi qua, Cố Vân không tiến cung nữa, luôn luôn tại âm thầm tra tìm tương quan manh mối về đứa bé chết bệnh. Chân chính đi thăm dò mới phát hiện hoàng cung chính là tòa thành chắc chắn rất khó tìm đến chỗ đột phá. Bên trong mỗi người đều là giỏi về che dấu cùng mưu hoa âm mưu, Cố Vân tra án nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm thấy thất bại.

“Nghĩ cái gì?” Trên lưng bỗng nhiên căng thẳng, giọng nam quen thuộc ở bên tai vang lên, hấn tựa hồ thói quen không có việc gì liền ôm nàng, ngay từ đầu thực không được tự nhiên hiện tại giống như cũng quen. Không muốn nói nhiều lắm về chuyện tra án, Cố Vân thuận miệng trả lời: “Không có gì, chỉ là có chút chờ mong kỳ tích ba tháng sau.”

Túc Lăng cười nói: “Tháng sau chúng ta đi hiến tế trở về là nàng có thể nhìn đến tỷ tỷ. Nhất định sẽ có kỳ tích.” Bình thường chỉ cảm thấy nàng cùng Thanh Linh cảm tình tốt lắm, nguyên lai đối Thanh Phong nàng cũng thật dễ bụng.

“Tháng sau?” Cố Vân tâm bỗng nhiên mạnh mẽ nhảy dựng, “Kia không phải quá vài ngày đi?”

“Ân, cho nên nàng có thể đi chuẩn bị một chút.”

Sắc mặt Cố Vân không quá thích hợp, Túc Lăng thấp giọng hỏi nói: “Như thế nào? Không vui? Không phải nàng đối tộc huy thực cảm thấy hứng thú sao?”

Đúng. Bất quá, nàng rất nhanh có thể nhìn thấy nó, nàng hấn là vui vẻ mới đúng, vì sao tâm lại sợ hãi như thế. Cố Vân vẫn là cúi đầu, Túc Lăng nghĩ đến nàng đối hiến tế không có hứng thú, cười nói: “Hiện tại là mùa xuân, phượng sơn phong cảnh cũng rất đẹp, ta cùng nàng đi đạp thanh.”

Ngữ khí sủng nịch cùng tiếng cười sung sướng giờ phút này nghe lên làm lòng nàng thế nhưng ần ần đau, nhẹ nhàng tránh tay Túc Lăng, Cố Vân nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ cùng tỷ của ta nói một tiếng, dù sao rất lâu không ở kinh thành.”

Nghĩ đến nàng chính là vợ vãi đi cáo biệt, Túc Lăng không để ở trong lòng, cười nói: “Đi đi.”

Cố Vân không cưỡi ngựa một đường đi đến phủ Thừa Tướng, người gác cổng thấy là nàng liền tự động thỉnh nàng đến phòng khách, thân ở phủ Thừa Tướng này hoàn cảnh lạ lẫm Cố Vân ngược lại cảm thấy an lòng một ít, cũng không biết ngồi bao lâu, thẳng đến phía sau truyền đến thanh âm nghi hoặc của Trác Tình, “Làm sao vậy? Tâm tình không tốt?”

Cố Vân ai thán nói: “Quá vài ngày ta muốn cùng Túc Lăng đi hiến tế, nếu không có gì hắc là có thể nhìn thấy bát quái.”

Thì ra là thế. Trác Tình hiểu rõ cười, hỏi: “Như vậy ngươi không vui là lo lắng có thể trở về, vẫn là không thể trở về?”

“Không biết.” Nếu là dĩ vãng nghĩ đến có cơ hội trở về, nàng nhất định thực hưng phấn, nhưng là hôm nay nghe được Túc Lăng cùng nàng nói trở về hiến tế, lòng của nàng lại hoảng lên.

Nhìn về phía Trác Tình, Cố Vân thấp giọng hỏi: “Ngươi còn muốn trở về sao?”

Trác Tình lắc đầu, mỉm cười trả lời: “Ta đã muốn lựa chọn , nơi này có người ta không dứt bỏ được.”

Nàng giống như cũng càng ngày càng không dứt bỏ được Túc Lăng , kỳ thật nàng đã không muốn trở về, là như thế này sao?

Trác Tình sắc mặt không ép hỏi nàng, nắm bàn tay hơi lạnh của Cố Vân cười nói: “Vân, ngươi quyết định gì ta đều duy trì ngươi, mặc kệ chúng ta về sau còn có thể gặp lại hay không, ngươi vĩnh viễn đều là bằng hữu tốt nhất của ta.”

Cố Vân trừng Trác Tình, thấp giọng mắng: “Kính nhờ, đừng hại ta khóc.”

Về mặt Trác Tình còn thật sự trả lời: “Cảm động đi, chính là muốn nhìn ngươi khóc a!”

“Đi!”

Cười đùa làm nhạt ưu thương. Đúng vậy, vô luận về sau có tái kiến không hay ở một thời không khác, các nàng trong lòng đều có lẫn nhau là đủ rồi.

Xuân về hoa nở, lọt vào trong tầm mắt đều là cảnh xuân tươi đẹp nhưng là nhìn hơn mười ngày cũng sẽ mệt, Cố Vân lập nhanh dây cương, ngựa ngừng lại, bên cạnh Túc Lăng cùng Túc Nhậm thấy nàng dừng lại cũng ngừng lại. Cố Vân nhàm chán hỏi: “Đến chưa?”

“Nàng đã đứng trên đất Túc gia.”

Tươi cười trên mặt Túc Nhậm có chút quỷ dị. Cố Vân nghi ngờ nói: “Ngươi không muốn nói cho ta, qua trấn nhỏ sau, liền toàn là địa bàn của Túc gia?”

Túc Nhậm lắc đầu Cố Vân vừa định nói hoàn hảo không phải, Túc Nhậm nói tiếp: “Phượng sơn trấn cũng là thuộc Túc gia .”

A? Đây cũng quá khoa trương đi. Nhìn về phía Túc Lăng, Cố Vân trêu chọc nói: “Nguyên lai chàng là cây vàng a! Khó trách tướng quân phủ có tiền như vậy!” Làm áo bảo hộ đều là dùng tơ vàng!

Túc Lăng hơi hơi nhướng mày, cười nhẹ nói: “Ta là cây vàng, vậy nàng là cái gì?”

Cố Vân sững sốt, Túc Nhậm lại trực tiếp không nể tình cười ha hả. Liếc bọn họ một cái, Cố Vân quyết định không để ý tới bọn họ, thanh sơn nước biếc, trời xanh mây trắng, nàng thưởng thức phong cảnh tốt lắm.

Lại đi một đoạn chỉ thấy một tòa nhà rộng lớn đại khí ở giữa sườn núi, xa xa nhìn lại tựa như treo ở núi rừng xanh ngắt, rất đặc biệt cũng pha có vài phần siêu thoát trần thế.

Dọc theo đường đi, Cố Vân phát hiện rất nhiều người cùng bọn họ hướng tới tòa nhà. Bọn họ phần lớn đều là cưỡi ngựa, hơn nữa người người tư thế oai hùng hiên ngang. Cố Vân cười nói: “Các người Túc gia tộc nhân còn thật nhiều .”

Túc Lăng trả lời: “Ân, ba năm hiến tế một lần, con cháu Túc gia đều phải trở về.”

Bọn họ đều là một bên ngoạn vừa đi, một là thương trên người Túc Lăng còn không có khỏi hẳn; hai là lần đầu tiên cùng nàng đi, muốn cho nàng có thời gian nhiều nhìn xem phong cảnh ven đường bởi vậy tới tổ trạch đã tiếp cận mặt trời lặn. Ba người mới vừa tiến đại môn vừa vịn gặp được Túc Yến.

Thấy Cố Vân, Túc Yến lập tức vui vẻ cười nói: “Thanh nha đầu, con đã đến rồi.”

Thanh âm to đến mức phồng chùng dưới chân núi đều có thể nghe được, không ít người Túc gia đều nhìn qua bên này, nhìn trong tay nàng cầm Băng Luyện sau đều là vẻ mặt hiểu rõ. Lập tức tựu thành tiêu điểm tầm mắt mọi người, Cố Vân có chút xấu hổ, cười trả lời: “Yến thúc.”

“Ân, ngoạn.” Túc Yến đi đến bên người bọn họ bỗng nhiên thấy Túc Vũ từ bên ngoài trở về, vốn muốn hướng tới bọn họ này đi tới, hiện tại lại quay đầu đi. Túc Yến quát lớn: “Túc Vũ, ngươi trốn cái gì?”

Bị Túc Yến rống, Túc Vũ muốn tránh cũng tránh không xong, chậm rãi quay người lại, hướng tới bọn họ đi tới, cúi đầu, kêu lên: “Đại ca, đại... tẩu.” Ở tổ trạch một đoạn ngày, hồi tưởng ngày xưa, nhất thời vẫn là không bỏ xuống được nhưng cũng dần dần có thể nhận chuyện thật nàng trở thành đại tẩu.

Túc Nhậm hung hăng vỗ vỗ bả vai đơn bạc của Túc Vũ, cười mắng: “Xú tiểu tử, như thế nào gây thành như vậy, thật sự thành con gà con!”

Một tiếng con gà con này đậu mấy người đều nở nụ cười, Túc Vũ rít gào: “Nhị ca!”

Nhìn đến Túc Vũ rốt cục tỉnh lại, Túc Lăng cùng Cố Vân đều thở dài nhẹ nhõm. Nếu là hẳn thực có cái gì bất trắc, hai người bọn họ cũng không an.

“Thanh nha đầu một đi, Yến thúc chuẩn bị tốt nhất sương phòng cho con. Đến, ta dẫn con đi xem xem.” Túc Yến bỗng nhiên nhiệt tình lôi kéo Cố Vân đi, Cố Vân mặc danh kỳ diệu, nhìn Túc Lăng. Túc Lăng cười khoát tay, không có ý giúp nàng giải vây.

Túc gia rất lớn, từng tiểu viện đều kiến tạo thật sự đại khí. Cố Vân bị lôi kéo tha đi đã lâu, Túc Yến rốt cục ở một tiểu viện ngừng lại, cạnh cửa tinh xảo là một biển gỗ ghi “Bách hoa cư” .

Cố Vân đầu đầy đổ mồ hôi, tên này lấy được cũng quá tục đi. Túc Yến đẩy cửa ra, giống như tranh công hỏi: “Thích không?”

Cố Vân nhìn chằm chằm trước mắt sân, nuốt nuốt nước miếng, thật lâu mới cười hỏi: “Có quá khoa trương hay không?”

Cố Vân hỏi thật sự hàm súc trong lòng lại ở khóc thét, này đâu chỉ là có điểm khoa trương, quả thực là rất khoa trương , quả nhiên không phụ tên bách hoa! Theo cửa viện bắt đầu, trừ bỏ một đường nhỏ tinh tế đi thông phòng là không có gì, có thể nhìn đến, có thể nghĩ đến toàn bộ đều đủ loại hoa, thật sự, tất cả đều là hoa! Đủ loại giống loài, đủ loại nhan sắc, Cố Vân hiện tại chỉ cảm thấy hoa mắt, nếu thật sự ở, có thể miễn cảm phần hoa hay không?

257. Chương 257

Túc Yến không cảm thấy có cái gì không ổn, vui vẻ cười nói: “Không có, con nghỉ ngơi trước, Yến thúc không quá nhiều.”

Cố Vân không dám đi vào, lui ra phía sau cầm lấy ống tay áo Túc Yến hỏi: “Chờ, Yến thúc, hiển tế khi nào thì bắt đầu?” Tốt nhất bắt đầu nhanh lên, ở nơi này lâu nàng tuyệt đối sẽ suy nhược tinh thần .

Túc Yến lắc đầu, cười nói: “Không nhanh như vậy, ba ngày sau mới bắt đầu. Nghỉ ngơi đi, ngày mai ta để Lăng cùng con đi chung quanh ngoạn ngoạn một chút.”

Cố Vân nghĩ nghĩ, hỏi: “Tộc trưởng đâu? Ta có một số việc muốn thỉnh giáo hắn.”

“Hắn ở thiện phòng, hiện tại đi sao?”

“Có thể chứ?” Vừa nghe tên thiện phòng, cảm giác chính là không thể đánh nhiều.

Túc Yến vỗ vỗ bả vai của nàng, có chút thần bí trả lời: “Là con thì có thể.”

Cố Vân không rõ ý những lời này bất quá vẫn là đi theo Túc Yến. Đi đến trước một cửa gỗ, Túc Yến dừng lại nói: “Vào đi.” Nói xong cũng không chờ Cố Vân trả lời xoay người bước đi.

Cố Vân hơi hơi ngẩng đầu, phía trên giắt một biển trúc, bốn chữ “Thượng thiện Nhược Thủy”, tự thể thực không thích hợp ý bốn chữ. Tay để lên cửa, Cố Vân bỗng nhiên cảm thấy có chút không yên, về phần vì sao không yên cũng không rõ, hít sâu một hơi, Cố Vân vẫn là đẩy cửa gỗ ra.

Vốn nghĩ đến sau cửa gỗ hẳn là có một phòng ở, cho dù là vì biểu hiện thanh nhã, một nhà tranh cũng có thể có đi? Nhưng là phía sau cửa cư nhiên là một nơi trống trải, từ nơi này có thể thấy núi non trùng điệp, ẩn chứa bình yên tiêu sái.

“Ngồi.” Túc Kinh nói.

Ngồi xuống một cọc gỗ, Cố Vân nhìn trà xanh nóng hổi trước mặt bỗng nhiên có một loại cảm giác ở Túc Kinh trước mặt quanh co lòng vòng khách sáo là một thực ngu xuẩn. Cố Vân nói thẳng: “Ta đến là vì hai chuyện. Thứ nhất, ta nghe Túc Lăng nói Băng Luyện cùng Xích Huyết, bọn họ đều rất đáng thương, ta muốn biết, Túc gia có sách cổ ghi lại hoặc là biện pháp gì đó có thể giúp bọn họ giải trừ phong ấn, làm cho linh hồn bọn họ có thể tự do.”

Cố Vân vừa dứt lời, Băng Luyện mạnh chấn một chút, Cố Vân vỗ nhẹ vỗ kiếm, nó mới bình tĩnh xuống.

Túc Kinh thủy chung phao trà, thuận miệng hỏi: “Chuyện thứ hai đâu?”

Cố Vân chần chờ trong chốc lát vẫn là thẳng thắn thành khẩn nói: “Ta nghĩ nhìn tộc huy Túc gia.”

Túc Kinh tay nắm ấm trà dừng một chút, ngẩng đầu lên, hỏi: “Vì sao đối tộc huy cảm thấy hứng thú như vậy?”

Cố Vân nhất thời chưa nghĩ ra trả lời như thế nào nhưng cũng không nghĩ nói dối, cúi đầu. Nàng thật lâu không nói lời nào, Túc Kinh đột nhiên hỏi: “Con nghĩ qua nó trở về sao?”

Cố Vân như bị điện giật ngẩng đầu, đôi mắt thanh nhuận nhìn thẳng lão giả trước mặt, sao hẳn biết nàng muốn dựa vào bát quái trở về?

Túc Kinh lạnh nhạt cười, “Túc gia có một truyền thuyết truyền lưu ngàn năm bất quá chỉ có tộc trưởng mới biết. Lăng là tộc trưởng đời tiếp cho nên hẳn cũng biết, chẳng qua cho tới bây giờ hẳn đều không tin mà thôi.”

Cố Vân truy vấn nói: “Truyền thuyết gì?”

“Người có phát hiện hay không, Túc gia cơ hồ không có nữ nhân.”

Túc Kinh bỗng nhiên dời đề tài làm cho Cố Vân sững sốt trong chốc lát, hồi tưởng, giống như quả thật như thế. Cùng bọn họ một đường đi tới cơ hồ đều là nam, cho dù là đến tổ trạch, nữ tử nhìn thấy cũng đều là thăm thăm, bá mẩu, thật đúng là không phát hiện nữ nhi Túc gia.

Túc Kinh nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ, “Từ hơn một ngàn năm trước, sau chuyện Băng Luyện cùng Xích Huyết, Túc gia cơ hồ không có sinh nữ nhi, cho dù là thật vất vả có một nữ nhi cũng thực dễ dàng chết non, cơ hồ không có trưởng thành; mà nam tử Túc gia phần lớn chết trận sa trường, này có lẽ chính là trừng phạt đối Túc gia.”

Tại sao có thể như vậy? Cố Vân nhú mày nhưng là vẫn là không quên Túc Kinh còn không nói đến để truyền thuyết, “Này cùng truyền thuyết có liên quan sao?”

“Truyền thuyết nói có một ngày, tộc huy sẽ vì Túc gia mang đến một người. Nàng sẽ cởi bỏ sở hữu phong ấn, chấm dứt trừng phạt mà trời đối với Túc gia.” Ánh mắt Túc Kinh tràn ngập trí tuệ cùng hy vọng thủy chung nhìn nàng, Cố Vân không nghĩ cũng biết hẳn nói là chính mình, nguyên lai nàng đi vào nơi này quả nhiên là vì lực lượng của bát quái.

Cố Vân có chút tức giận, nó dựa vào cái gì mà không có trải qua đồng ý của nàng đã đưa nàng đến nơi này, vì bọn họ Túc gia coi bỏ cái gọi là phong ấn???

Sắc mặt Cố Vân bỗng nhiên trở nên rất lạnh. Túc Kinh khẽ thở dài một hơi, cầm lấy chén trà đã lạnh trước mặt nàng ngã vào bụi cỏ, lại cho nàng một chén trà nóng, mới bình tĩnh nói: “Người là người tộc huy mang đến, nghĩ qua nó trở về, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp giúp người như nguyện.”

“Ta ——” Túc Kinh nói như vậy khiến Cố Vân ngoài ý muốn, kỳ thật nàng cũng không phải thật muốn trở về, chính là muốn biết rõ ràng chân tướng.

Túc Kinh hạ giọng, đậm cười trả lời: “Hắn đến đây, người hiểu rõ rồi chứ, sau tới tìm ta đi.”

Cố Vân còn muốn nói cái gì, cửa đã bị đẩy ra. Thân ảnh cao lớn Túc Lăng xuất hiện ngoài cửa, nhìn hai người đối diện phẩm trà nói chuyện phiếm nhìn như trò chuyện với nhau thật vui, Túc Lăng hừ nhẹ nói: “Ta như thế nào không biết các người cảm tình tốt như vậy?” Hại hắn tìm nửa ngày còn tưởng rằng nàng mất tích.

Mới bao lâu không gặp liền gặp thành như vậy, Túc Kinh khoát tay, nói: “Được rồi, mang người đi đi.”

Túc Lăng nắm tay Cố Vân hưng phấn nói: “Ta mang nàng đi một chỗ.”

Cố Vân nhìn Túc Kinh đối diện, Túc Kinh đã đem tầm mắt chuyển hướng ngọn núi xa xa, không nhìn bọn họ nữa.

“Chúng ta đây đi trước.” Cố Vân lễ phép gật gật đầu rồi mới cùng Túc Lăng rời đi.

Hai người càng lúc càng xa, Túc Kinh thở dài một tiếng, nếu là nha đầu kia cuối cùng đi, Lăng làm sao bây giờ?

Túc Lăng lôi kéo Cố Vân một đường chạy như điên cũng không nói đi chỗ nào, dọc theo đường đi chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào càng ngày càng vang, ở Cố Vân chạy đến mau hơn thoát Túc Lăng rốt cục dừng lại. Cố Vân vừa định mắng hắn có bệnh, kéo nàng chạy cái chết khiếp, Túc Lăng bỗng nhiên chỉ vào tiền phương ý bảo nàng mau nhìn, Cố Vân nhìn lại lập tức bị cảnh đẹp trước mắt bắt được tâm.

Bọn họ đang đứng phía trên một ngọn núi, tiền phương là một mảnh rừng xanh um tươi tốt, một thác nước cao trăm mét từ ngọn núi xanh tươi trút xuống xuống, dòng nước ào ào đánh sâu vào núi đá khơi dậy vô số bọt nước nhỏ. Hiện tại mặt trời ngã về tây, ở ánh sáng làm nổi bật, mây mù lượn lờ, mưa bụi tràn ngập, ánh chiều tà xâm nhiễm mây mù, xa xa xem qua giống như là một bức họa sơn thủy xinh đẹp, khí phách lại không mất kiêu diễm! Cố Vân nhìn không được tán thưởng: “Thật đẹp!”

Túc Lăng cười nói, “Ở trong này xem mặt trời lặn là đẹp nhất.” Hắn đoán được nàng nhất định sẽ thích.

Hắn nhắc tới Cố Vân mới chú ý mặt trời đang rơi xuống núi. Khó trách hắn vừa rồi chạy như vậy, là sợ không kịp xem mặt trời lặn đi. Cố Vân ho nhẹ một tiếng, xấu hổ trả lời: “Ta nói là thác nước.” Nàng bị thác nước bằng bạc cùng màn nhân xanh ngắt cướp lấy sở hữu tầm mắt, thật sự không chú ý tới ánh chiều tà.

“Nàng thích thác nước?”

Cố Vân gật đầu, thật sự rất đẹp.

Tay nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng Cố Vân, ôm nàng vào trong ngực, Túc Lăng ở bên tai nàng thấp giọng cười nói: “Kia chờ chúng ta già đi liền ở trong này dwgj một nhà gỗ nhỏ, như vậy là nàng có thể mỗi ngày xem thác nước xem mặt trời lặn.”

Ào ào lưu tiếng nước, trầm thấp giọng nam ở bên tai ôn nhu vang lên, Cố Vân cả người cứng đờ, “Già đi...” Nàng cùng hắn có thể cùng nhau già đi sao?

Cố Vân cứng ngắc ngay cả Túc Lăng đều cảm giác được không thích hợp, xoay người nàng lại, cặp mắt đen nhánh nhìn chăm chăm cặp mắt trong trẻo của Cố Vân, trầm giọng hỏi: “Nàng không muốn cùng ta cùng nhau biến lão?”

Nam nhân trước mặt, bình thường hẳn là cỡ nào kiêu ngạo bá đạo, lúc này nhìn mắt nàng lại không che dấu được kích động, tay hơi run. Tình nói nàng không dứt bỏ được Lâu Tịch Nhan, như vậy nàng đâu? Nàng dứt được Túc Lăng sao?

Hắn đẩy người máu nằm ở trên thuyền bỗng nhiên ở trong đầu nàng hiện lên, cho dù là hiện tại nhớ tới lòng của nàng vẫn rất đau. Nàng để ý nam nhân này, sớm đã không bỏ xuống hẳn được, một khi đã như vậy, cần gì phải còn muốn cố chấp rời đi vẫn là lưu lại đâu? Lòng nàng ở giờ khắc này rộng mở trong sáng. (Tiểu Thanh: *lau mồ hôi* cuối cùng người nào đó cũng đã tỉnh ngộ)

Cổ Vân tươi cười sáng lạn, nàng đón nhận Túc Lăng ôm ấp, ôm thắt lưng hắn, kiên định trả lời: “Ta nghĩ cùng chàng biến lão!” Lòng của nàng dứt bỏ không được hắn, nàng cũng không muốn dứt bỏ! Lần này đến phiên Túc Lăng ngây ngẩn, cúi đầu nhìn nữ nhân lần đầu tiên chủ động hướng trong lòng hắn chui, Túc Lăng có chút lo lắng hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

“Không có gì, để ta ôm chàng trong chốc lát.” Xác định tâm ý mình sau thật sự rất nhẹ nhàng!

Túc Lăng hiểu rõ cười nói “Nguyên lai nàng ưa chủ động ôm ta.” Khó trách khi ôm nàng, nàng luôn không quá cao hứng.

Thân thể lại một lần cứng ngắc, buông tay, Cổ Vân ngẩng đầu, hung hăng trừng Túc Lăng.

Túc Lăng vẻ mặt mạc danh kỳ diệu, Cổ Vân bất đắc dĩ thở dài một hơi, được rồi, Túc Lăng vĩnh viễn cũng sẽ không biết nàng suy nghĩ cái gì!

Nếu quyết định muốn ở lại, Cổ Vân sẽ không tính lừa hắn. Kéo tay hắn, Cổ Vân thẳng thắn thành khẩn nói: “Ta vừa rồi đi tìm tộc trưởng là muốn tìm biện pháp giúp Xích Huyết cùng Băng Luyện, hắn nói cho ta truyền thuyết của Túc gia.”

“Truyền thuyết kia ta đã sớm nghe nói, truyền một ngàn năm cũng không phát hiện tộc huy mang người nào đến. Hẳn là tổ tiên vì an ủi con cháu hậu đại biên ra một chuyện xưa mà thôi.” Hắn trưởng thành sau tộc trưởng liền cùng hắn nói qua lời đồn đại bất quá hắn vẫn không cho là đúng.

“Nếu không phải chuyện xưa đâu?” Cổ Vân nhìn Túc Lăng, còn thật sự nói: “Ta, chính là người tộc huy mang đến.”

“Cái gì?” Vẻ mặt Túc Lăng không tin.

Cổ Vân đoán được hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng, thấp giọng thở dài: “Cho tới nay, người nhất định đều tò mò, nghe đồn Thanh Mạt là tiểu thư khuê các cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, vì sao ta lại là nữ tử vũ đạo lộng kiêu, ham thích luyện binh, đó là bởi vì ta cũng không phải Thanh Mạt.”

“Nàng không phải Thanh Mạt? Vậy trên người nàng sao sẽ có chữ ‘Mạt’?” Hắn không phải không hoài nghi quá thân phận của nàng nhưng là hắn quả thật tự mình nghiệm chứng, trước ngực của nàng thật sự có một chữ “Mạt”.

Nhớ tới hành vi thô lỗ trước đó của hắn, Cổ Vân mặt đỏ, “Thân thể này là của Thanh Mạt. Ta vốn gọi là Cổ Vân, là một cảnh sát, nơi này các người gọi là bộ khoái. Lúc ấy ta đang tra một án tử, bắt quái vừa vặn là một vật chứng. Ta bắt quả là cầm ở trong tay thưởng thức một chút liền ngất, tỉnh lại ngay tại thân thể này, nằm ở trên giường của chàng.

Túc Lăng thật sự nghe nàng nói, thật lâu mới hỏi: “Ý của nàng là nói Thanh Mạt ở trên đường đến Khung Nhạc đã chết mà nàng kỳ thật là tá thi hoàn hồn?”

Tá thi hoàn hồn? Nghe lên cũng quá khủng bố bất quá lý luận quả thật là như vậy. Cổ Vân cười khổ nói: “Có thể lý giải như vậy.”

Nghe xong Cổ Vân nói, sắc mặt Túc Lăng thúc tối sầm lại, tay ở trên lưng Cổ Vân bỗng nhiên buộc chặt, lạnh giọng nói: “Nàng đối tộc huy cảm thấy hứng thú như vậy là muốn rời khỏi nơi đây?”

“Nguyên lai là như vậy.” Cổ Vân còn chưa nói xong, trên lưng lại tê rần, nhanh chóng tiếp tục nói: “Bắt quả vừa rồi có người nói phải giúp ta ở bên cạnh thác nước dựng một ngôi nhà gỗ, ta lại thay đổi chủ ý bởi vì ta muốn cùng hắn ở nhà gỗ cùng nhau biến lão.”

Túc Lăng hừ lạnh, “Thật sự?”

“Thật sự!” Cố Vân lập tức cam đoan

258. Chương 258

Rốt cục lực đạo của bàn tay trên lưng giảm bớt, Cố Vân âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thanh âm Túc Lăng cười khê ở bên tai vang lên, “Nàng cũng quá dễ dàng thỏa mãn.”

“Túc Lăng chàng tìm đánh!”

Đỉnh núi, hai người trưởng thành giống đứa nhỏ truy đuổi cười đùa.

Vào ban đêm, Cố Vân cùng Túc Lăng cùng nhau lại xuất hiện trước mặt Túc Kinh, nhìn hai người thủy chung nắm tay, Túc Kinh cười nói: “Nghĩ tốt?”

Cố Vân gật đầu cười nói: “Ân, ta không muốn trở về nhưng là ta muốn giúp Băng Luyện cùng Xích Huyết, nên làm như thế nào?”

“Trước ngày hiến tế một ngày là ngày chí âm, nghĩa trang Túc gia là nơi chí âm chỗ, giờ tý đêm mai, con cùng Lăng mang theo Băng Luyện cùng Xích Huyết đến nghĩa trang chờ ta.” Nàng rốt cục vẫn là lưu lại, Túc Kinh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Được.” Hai hài tử kia thật sự rất đáng thương. Hy vọng lúc này có thể giúp bọn họ!

Ngày hôm sau, ban đêm, Cố Vân cùng Túc Lăng ra nghĩa trang Túc gia từ rất sớm, nói là nghĩa trang kỳ thật là một sơn động.

Sơn động này rất đặc biệt. Nhìn qua như là một sơn động bịt kín hình nửa vòng tròn nhưng là đi vào sau có thể rõ ràng cảm giác được có dòng khí lưu động. Trong sơn động thực rộng mở, ước chừng to như hai sân bóng, vách tường tứ phía đều có rất nhiều ao động thiên nhiên cao khoảng nửa người, có chút động còn có linh vị. Cố Vân đứng ở chính giữa sơn động, ngẩng đầu nhìn đi tứ phía đều là linh vị, quả thật có chút khủng bố.

Gần giờ tý, Túc Kinh đến. Cố Vân nghĩ Túc Yến cùng Túc Toàn cũng sẽ cùng nhau đến, không thể tưởng được chỉ có hán một người mà thôi. Túc Kinh đi đến mặt thạch bích đối diện động khẩu, ở chỗ cao bằng một người dùng sức chụp một chút, thạch bích chậm rãi hạ xuống, sau thạch bích lộ ra một thạch động hình vuông, Túc Kinh lấy hộp gỗ trong thạch động ra, thạch bích lại chậm rãi khép lại.

“Dem Băng Luyện cùng Xích Huyết buông xuống đi.” Trong tay cầm hộp gỗ, Túc Kinh ý bảo bọn họ đặt Băng Luyện cùng Xích Huyết ở phía trước tường đá.

“Ân.” Hai người vừa mới buông hai thanh kiếm, Băng Luyện cùng Xích Huyết vẫn im lặng bỗng nhiên đồng thời động, quang mang chói mắt.

Cố Vân cùng Túc Lăng nhìn nhau không rõ chúng nó vì sao kích động như vậy, võ nhẹ thân kiếm Cố Vân cười nói: “Hai người không cần sợ hãi, rất nhanh liền tự do.” Cố Vân lại trấn an vài câu, chúng nó rốt cục không hề run lên nhưng là chói mắt quang mang vẫn nhấp nháy không ngừng.

Gần đến giờ tý, Túc Kinh hỏi: “Chuẩn bị tốt sao?”

“Ân.” Cố Vân gật đầu.

Túc Kinh mở hộp gỗ ra, đem bát quái trong hộp đưa tới trong tay Cố Vân.

Cố Vân cẩn thận nhìn bát quái màu vàng trong tay, cùng nàng ở văn phòng Tĩnh thất kia giống nhau như đúc. Bất đồng là trước khi xuyên qua cuối cùng một lần thấy bát quái, nó là đỏ như máu không phải màu vàng.

Cố Vân còn tại suy tư, Túc Kinh bỗng nhiên nói: “Đã đến giờ, nhỏ một giọt máu ở chính giữa.

“Nga.” Cố Vân lấy lại tinh thần, cầm lấy tiểu đao ở ngón vạch một miệng vết thương nhỏ, đem một giọt máu nhỏ ở trung ương bát quái.

Nhỏ sau, Cố Vân nhìn về phía cách đó không xa Bằng Luyện cùng Xích Huyết, chúng nó vẫn là nằm ở nơi đó không có biến hóa gì. Túc Lăng hỏi: “Vì sao không có phản ứng?”

Túc Kinh cũng có chút mờ mịt, Túc thị lưu lại điển tịch quả thật viết như thế.

Ba người đều ở nghi hoặc, ai cũng không chú ý tới bát quái trong tay Cố Vân từ màu vàng chậm rãi biến thành màu đỏ như máu, gió trong huyết động cũng ngừng lại.

“A!” Trên tay tê rần, Cố Vân thấp kêu một tiếng.

Túc Lăng quay đầu vừa lúc thấy trung ương bát quái bỗng nhiên lao ra một đạo hồng quang, toàn thân Cố Vân đều bị đạo hồng quang này bao trùm, thân mình cũng đổ sang bên cạnh.

Ôm Cố Vân, Túc Lăng vội la lên: “Vân! Nàng làm sao vậy?”

Tê dại từ lòng bàn tay kéo đến tứ chi, Cố Vân bỗng nhiên cảm thấy thực sợ hãi, nàng sợ nàng lần này ngất khi tỉnh lại rồi cuộc không nhìn thấy nam nhân này, kiên trì không chịu nhắm mắt lại, Cố Vân kêu lên: “Ta, ta không muốn... đi.” Dùng hết khí lực toàn thân, nói ra lại là phá thành mảnh nhỏ.

“Vân!” Túc Lăng gắt gao ôm người trong lòng. Túc Lăng muốn hắt bát quái trong tay nàng đáng tiếc còn chưa đựng tới nó, bát quái đã rời tay Cố Vân ở giữa không trung, thủy chung bao phủ Cố Vân ở bên trong hồng quang.

Nhìn về phía Túc Kinh, Túc Lăng quát: “Này rốt cuộc là chuyện gì?”

Túc Kinh cũng không biết vì sao sẽ như thế, chẳng lẽ tộc huy muốn đưa nàng trở về?

Túc Lăng ngẩng đầu, hai mắt đỏ đậm lạnh lẽo trừng bát quái treo giữa không trung, lớn tiếng quát: “Người nếu dám mang nàng đi ta sẽ phá hủy người!” Bát quái bàn hồng quang vi thiểm, chẳng những không thu liễm ngược lại càng sáng ngời.

“Lăng ——” Cho dù Cố Vân kiên trì lại vẫn không ngăn được hắc ám xâm nhập, trong chớp lát sau, nàng rốt cuộc không thể động đậy.

“Vân! Nàng không thể đi! Nàng đã nói theo ta cùng nhau biến lão, nàng không thể thất tín!” Dùng sức vỗ hai má Cố Vân, mặc kệ Túc Lăng rống như thế nào, kêu như thế nào Cố Vân cũng không còn đáp lại hẳn.

Tâm giống là bị người dùng đao hung hăng khoét đi, Túc Lăng gắt gao ôm người trong lòng lại cảm giác được chính mình căn bản bắt không được nàng.

Nàng đã nói muốn theo ta, như thế nào có thể thất tín!

“A ...”

Như dã thú bị thương tê rống ở trong sơn động vang vọng, lúc này hai thanh trường kiếm một trắng một đỏ nhảy dựng lên, bay về phía bát quái màu đỏ, hồng quang nguyên bản còn dừng ở trên người Cố Vân lập tức chuyển tới Bằng Luyện cùng Xích Huyết, hai thanh kiếm giữa không trung càng không ngừng run run lại vẫn không thể giây mấy may. Ở hồng quang bát quái chiếu rọi, thân kiếm lại bắt đầu có từng đợt từng đợt bạch quang phiêu tán ra bên ngoài.

Túc Kinh bừng tỉnh đại ngộ, linh hồn đưa nhỏ ở bên trong kiếm gốc đã lâu, có ý lại cảm. Nếu bọn họ vẫn tránh ở kiếm, tộc huy cũng không giải cứu được bọn họ. Chỉ có bọn họ tự nguyện đi ra chiến đấu nó mới có thể đưa bọn họ từ bên trong thân kiếm giải cứu ra, tộc huy ngay từ đầu chính là dùng Thanh Mạt đến bức Bằng Luyện cùng Xích Huyết!

Túc Lăng cũng không cần này đó, hẳn chỉ tại để ý Cố Vân mạnh khỏe hay không, vỗ nhẹ hai má Cố Vân, Túc Lăng vội la lên: “Vân, nàng tỉnh tỉnh...”

Sau một lúc lâu Cố Vân rốt cục chậm rãi mở to mắt, ôm đầu, thống khổ nói: “Đầu ta đau quá.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Nàng rất cục tính! Ôm Cổ Vân vào trong lòng, loại vui sướng mất mà trở lại cơ hồ bao phủ hẳn.

Đau đớn qua đi, Cổ Vân rất cục khôi phục thần trí, ngẩng đầu nhìn hướng hai thanh kiếm cùng một bát quái giữa không trung giăng co, thấp giọng hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Quang mang trên Băng Luyện cùng Xích Huyết Kiếm càng ngày càng yếu, vàng sáng tự do lưu động lại càng ngày càng sáng ngời.

Hồng quang bỗng nhiên tiêu thất, bát quái cùng hai thanh kiếm cũng đồng thời từ giữa không trung rơi xuống, chỉ có kia hai vàng sáng vẫn ở chung quanh lưu động.

Cổ Vân ở bên tai Túc Lăng thấp giọng hỏi: “Bọn họ chính là bọn nhỏ bị nhốt ở kiếm sao?”

Túc Lăng lắc đầu, hẳn cũng không biết có phải hay không, hai g vàng sáng bỗng nhiên từ giữa không trung phi xuống, vòng quanh Cổ Vân cùng Túc Lăng.

“Cám ơn hai người.” Lương đạo đồng âm non nớt mà mềm nhẹ nhàng ở bên tai vang lên.

Cổ Vân kinh ngạc hỏi Túc Lăng: “Chàng nghe thấy được sao?”

“Ừ.” Túc Lăng gật gật đầu.

Thật tốt quá, không phải nàng huyền nghe! Bọn họ thật sự từ kiếm đi ra! Quay chung quanh bọn họ vài vòng, hai vàng sáng xinh đẹp đồng thời hướng ngoài động trong chốc lát liền không có bóng dáng.

Họ tự do, mặc kệ có đầu thai chuyển thế hay không, ít nhất bọn họ không cần ở hai thanh kiếm.

“Đi.” Túc Lăng bỗng nhiên ôm lấy Cổ Vân, Cổ Vân vội la lên: “Đi chỗ nào?”

“Về sau nàng cũng không được gần tộc huy!” Hẳn tuyệt đối sẽ không mang nàng trở về hiến tế nữa. Ai biết ngày nào đó tộc huy chết tiết sẽ đem nàng tới địa phương quỷ khác!

“Được.” Cổ Vân buồn cười nhưng không phản bác hẳn.

Túc Lăng ôm Cổ Vân ra ngoài động, trong sơn động chỉ để lại Túc Kinh một người, khê thở dài một hơi cũng chỉ có thể nhận mệnh thu thập.

Cổ Vân nghĩ đến Túc Lăng sẽ đem nàng mang về tổ trạch nghỉ ngơi ai ngờ hẳn đem nàng lên núi. Hơn phân nửa đêm, ánh trăng cũng không sáng, bốn phía đều là đen, tiếng nước ào ào so với ban ngày càng thêm rõ ràng vang dội.

Cổ Vân hỏi: “Đã trễ thế này tới nơi này làm gì?”

Buông nàng ra, Túc Lăng hỏi: “Nàng cảm thấy nhà gỗ ở nơi nào thì được? Ngày mai ta liền ở trong này dựng một cái.”

“Vì sao?” Vì sao bỗng nhiên muốn lập tức dựng một cái nhà gỗ?

“Không có vì cái gì, chính là muốn!” Ngữ khí Túc Lăng thực vội vàng xao động giống như nhu cầu cấp bách làm cái gì đến khẳng định bọn họ có thể luôn luôn cùng nhau.

Cổ Vân tựa hồ có chút hiểu được nguyên nhân hẳn hơn nửa đêm mang nàng tới nơi này, nắm tay hẳn, mười ngón đan vào nhau, Cổ Vân mỉm cười, cố ý ghét bỏ trả lời: “Nhưng là nơi này thực ồn a! Ở nơi này buổi tối sẽ ngủ không tốt.”

Ồn? Ào ào tiếng nước thật là ồn, thanh âm Cổ Vân nói hẳn đều nhanh nghe không rõ. Túc Lăng nghĩ nghĩ, trả lời: “Kia ở chân núi? Lên núi có thể xem mặt trời mọc mặt trời lặn.”

Cổ Vân nhin cười, lắc đầu thở dài: “Dưới núi người đến người đi, không yên tĩnh, không tốt.”

Nàng thích thanh tĩnh a, vắt hết óc suy nghĩ sau một lúc lâu, Túc Lăng cười nói: “Ở tại trong sơn cốc thanh tĩnh, cách thác nước nàng thích cũng gần.”

Sơn cốc? Mệt hẳn nghĩ ra, Cổ Vân tức giận trả lời: “Ta cũng không muốn hàng năm vừa đến mùa mưa liền lo lắng phòng ở khi nào thì sẽ bị hồng thủy nhấn chìm.”

Túc Lăng giận, “VẬY nàng muốn ở chỗ nào?”

“Tùy tiện a.” Nhún nhún vai, Cố Vân vô tội trả lời, “Tục ngữ nói lấy chồng theo chồng, gả chó tùy chó, chàng đi đâu ta phải đi theo.” Trước kia thường nghe người ta nói một người nhàm chán là nhàm chán, hai người nhàm chán là lãng mạn, lúc ấy nàng cười nhạt, hiện tại xem ra còn là có chút đạo lý. Một đề tài nhàm chán cũng có thể làm cho lòng nàng tùy theo bay lên.

“Vân!”

Ngữ khí Túc Lăng không thể nề hà đậu Cố Vân cười, khẽ tựa vào hân, Cố Vân nhẹ giọng trả lời: “Chỉ cần là nơi có chàng, ở chỗ nào cũng được.”

Đơn giản một câu lại có thể làm cho Túc Lăng bàng hoàng cả đêm tâm đến tốt nhất trấn an. Một tay nắm tay nàng đặt trước ngực, một tay ôm lấy nàng, Túc Lăng trầm giọng nói: “Vừa rồi dọa đến ta.” Hân chưa bao giờ biết mất đi một người sẽ làm hân thất kinh như thế, cảm giác vô luận cố gắng như thế nào đều không giữ được nàng làm cho hân sợ hãi, sợ hãi thật sâu.

“Ta biết.”

Dưới bóng đêm không thấy rõ biểu tình Túc Lăng Cố Vân lại có thể cảm giác được dưới lòng bàn tay, trái tim kiên định đang cấp tốc nhảy lên. Nàng biết, nam nhân thật sâu ôm nàng vào lòng thực dụng tâm yêu nàng, có lẽ hân muốn không phải một căn nhà gỗ mà là cùng nhau biến lão. Kiễng chân, Cố Vân ở bên tai Túc Lăng nhẹ nhàng nói: “Lăng, ta yêu chàng.”

“Nàng——” Túc Lăng cả người cứng lại. Đây là nàng lần đầu tiên nói yêu, trong lòng Túc Lăng sung sướng không biết như thế nào tài năng phát tiết, hân hiện tại thậm chí hôn nàng!

Khẽ cúi người, ngay tại Túc Lăng lập tức hôn lên môi của nàng, một bàn tay cách ở trung gian hai người. Túc Lăng tròng nàng, Cố Vân mỉm cười, “Ta nói rồi, chỉ có ta có thể cưỡng hôn chàng.” Đang nói ôn nhu môi cũng nhất tịnh hạ xuống.

Đôi mắt đen xẹt qua một chút giảo hoạt, hân chờ mong không chỉ có riêng là hôn mà thôi, hân nghĩ tới biện pháp tốt nhất giữ nàng vĩnh viễn ở bên mình.

Một đứa con thế nào?

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sai-ga-tan-nhan-chi-quan-su-phu-nhan>